

JAKOB LORBER

BISKUP MARTIN

RAZVOJ JEDNE DUŠE U ONOSTRANOM

Vice, 2015.

Duhovna napomena u vezi čitanja ovog djela

Lorberov „*Biskup Martin*“ završava se opomenom Gospoda Isusa čitateljima, koju mi međutim želimo staviti odmah na početak, jer može značajno pridonijeti boljem razumijevanju (prihvaćanju) ovog djela.

Izdavač

„Tko ovu specijalno predstavljenu scenu iz onostranog (duhovnog svijeta) čita u vjeri i srcem, moći će shvatiti, što se događa s čovjekom u duhovnom carstvu nakon odlaganja njegovog materijalnog tijela, te će on po tome moći orijentirati (usmjeriti) svoj zemaljski život.

Tko je međutim samo jedan svjetovan čovjek, taj će ovo, isto kao i cijelo Sveto Pismo, u nevjerici odbaciti samo kao jednu glupost nekog praznoglavog pisarčića. No, to nije toliko važno, jer ubrzo će on ipak doći onamo, gdje mu osim Mene nitko drugi neće moći pomoći!

Ako se jedna poetska ili filozofska glava smete određenim izjavama Martina, jer mu one ipak nekako „zemaljski“, prljavo i neproduhovljeno zvuče, njemu neka je na znanje: „Gdje je jedna lešina, ondje se skupljaju orlovi!“ Ljudska duša je ovdje, kao i u onostranom ista u njenoj mucu. Ako se ona međutim pročisti od svake šljake, tad će i govoriti kao čista duša, bez prljavštine i pomutnje.

Iako je ovim objavama duhovni svijet skoro potpuno i iscrpno predstavljen – kroz različite glavne i sporedne „uloge“ i vođenja onostranih duša i duhova – vi to ipak ne trebate smatrati kao općeniti slučaj, nego kao jedan individualan slučaj vođenja, koji ovdje prikazano služi čišćenju i upotpunjavanju Martina. Ipak se ova, u svim njenim dijelovima, prikazana scena oko Martina može smatrati kao nešto potpuno i cjelovito.

Uzmite ovo u vjeri, tako ćete se lakše kretati kroz onostrano, nego kao što je to s mnogim tisućama onih, koji u njihovoj noći i tami (duše) nemaju pojma o onostranom.

Moja Milost, Moj Blagoslov i Moja Ljubav neka budu sa svima vama! Amen!“

Knjiga je pisana tako, da u prvom licu govori Isus. (Tekst bez kurziva)

Prijevod je pisan tako, da su Isusovi navodi (dijalog) pisani masnim slovima kurziva, a navodi svih ostalih duhova i duša u običnom kurzivu.

Moje osobne napomene biti će uvijek samo u okvirima.

Kao dodatak i radi boljeg razumijevanja duhovnog svijeta prevest ću odmah za početak i nekoliko poglavlja iz knjige „Nebo i pakao“ Emanuela Swedenborga, što se u mnogome podudara s izjavama i opisima Jakoba Lorbera o stanjima duše u duhovnom svijetu nakon tjelesne smrti, a olakšava shvaćanje istih.

Iako neke situacije, opisane ovdje u knjizi „*Biskup Martin*“, na prvi pogled mogu izgledati naivno i bajkovito, one imaju mnogo dublje duhovno značenje i samo svjetovni um i ego ne mogu ovo uklopiti u čovjekovu potpunu stvarnost, jer im je to „odbojno“ (neprihvatljivo). No, svakome po njegovoj volji (usmjerenosti duše).

Prevoditelj

„NEBO I PAKAO“ – opisano kako je to čuo i vidio Emanuel Swedenborg
Nekoliko poglavlja:

O čovjekovom prvom stanju nakon tjelesne smrti

(491)

„Tri su stanja, koje čovjek nakon svoje tjelesne smrti prolazi u duhovnom svijetu, prije nego što dođe ili u Nebo ili u pakao.

Prvo stanje je stanje njegove „vanjštine“ (na osnovi racionalno-svjetovnog stanja).

Drugo stanje je stanje njegove „nutrine“ (stanje njegove duše po kvaliteti Ljubavi)

Treće stanje je stanje njegove pripreme ili učenja za ulazak u Nebo (iz Duhovne u Nebesku sferu)

Postoje međutim i oni, koji ne prolaze ova stanja, nego odmah nakon tjelesne smrti bivaju uzdignuti u Nebo ili bačeni u „pakao“ [sferu osobnog stanja duše. n.p.]. Oni, koji budu odmah uzdignuti u nebo, su oni koji su ovaj put ponovno rođeni (reinkarnirani) i na taj način već u svijetu pripremljeni za Nebo, tako da oni imaju potrebu samo da s tijelom odbace i prirodne nečistoće i onda odmah bivaju od anđela vođeni u Nebo, što sam smio vidjeti kao da nakon trenutka smrti bivaju uzdignuti. Oni međutim, koji su u nutrini zli, a izvana se pričinjavaju dobrima, znači koji njihovu zlobu vješto maskiraju i dobrim se koriste kao sredstvom za prevaru, ti bivaju odmah zbačeni u pakao.

(492)

Što se tiče tog prvog stanja, koje je stanje vanjštine, u tom stanju dolazi čovjek odmah nakon tjelesne smrti. Vanjština duha je ono čime čovjek svoje tijelo u svijetu, posebno svoje lice, svoj govor i svoje ponašanje prilagođava u odnosu prema drugim ljudima [umno - racionalno proračunato ponašanje] Nutarnje u duhu je ono, što pripada njegovoj vlastitoj volji i iz nje dolazećim mislima, [„od srca“ – po savjesti, osjećano ponašanje; n.p.] i rijetko se obznanjuje u crtama lica, u govoru i u ponašanju, jer čovjek se od djetinjstva privikava (uči), da se pokazuje kao prijateljski, dobronamjeran i uljudan, a namjere svoje vlastite volje skriva. Stoga on iz navike prihvaća pristojan i građanski dobar život vanjštinom, kao što je u nutrini građen. Radi tih navika čovjek skoro i ne poznaje svoju nutrinu i na to ne obraća pažnju.“

(493)

„Prvo stanje čovjeka nakon tjelesne smrti isto je njegovom stanju u svijetu (zemaljskom životu), jer je on još uvijek na isti način u svojoj „vanjštini“;

on ima isti oblik lica, isti govor i način razmišljanja, pa time i isti moralni i građanski život. Stoga je to tako, da on ne zna drugačije, nego da je još u svijetu, ako još uvijek ne obraća pažnju na ono što susreće ili na ono što su mu rekli anđeli kada je bio „probuđen“ u duhovni svijet, a to je – da je on sada jedan duh. Tako se jedan život (egzistencija) nastavlja na onaj prijašnji, a „smrt“ je samo prijelaz.“ [Jako slična stvar je dok sanjamo i u snu nismo toga svjesni (osim lucidnih sanjača; n.p.), nego sve smatramo realnim životom, a tek kada se probudimo svjesni smo nelogičnosti i besmislenosti sna – iako u stvari svaki san ima i jedan dublji smisao]

(494)

„Pošto novopridošli duh čovjeka, nakon zemaljskog života u svijetu, ima ovakva svojstva (karakter), takvim će on biti uvijek prepoznat od svojih prijatelja i od onih koje je ovaj za života u svijetu poznavao, jer ovi ga duhovi ne prepoznaju samo po izgledu i načinu govora, nego i po njegovoj životnoj sferi (auri; n.p.), kada dođu u njegovu blizinu. Svatko u drugom svijetu, kada na nekoga misli, predstavlja si njegovo lice i uz to mnogo toga što pripada životu onog drugog, a kada on to učini, onaj drugi postaje u trenu u njegovoj blizini, kao kada bi ga ovamo doveli ili pozvali. To se u duhovnom svijetu događa stoga, jer misli postaju izražene (direktno energetsko djelovanje; n.p.), a prostor ondje nije kao u prirodnom svijetu. To je i razlog tomu, da čim netko dođe u duhovni svijet, odmah bude prepoznat od strane svojih prijatelja, rodbine i nekih poznanika, te oni međusobno komuniciraju i okupljaju se zajedno, ovisno o njihovoj prijateljskoj povezanosti u svijetu. Više puta sam čuo, kako su se oni, koji su došli iz svijeta, radovali što su ponovno vidjeli svoje (ranije preminule) prijatelje. Uobičajeno je, da se supružnici pronalaze i dočekuju se čestitajući si. Oni ostaju boraviti zajedno jedno duže ili kraće vrijeme, ovisno o volji (želji, zblizenosti) njihovog zajedničkog života u svijetu. Međutim, ako njih nije spajala iskrena bračna ljubav, koja je povezanost duša iz Nebeske Ljubavi, tada se oni nakon određenog vremena ponovno rastaju. Ako su duše supružnika u svijetu bile nesložne i ako su u sebi imali međusobnu odbojnost, tada se razvija otvoreno neprijateljstvo i oni se svađaju, ali se ipak ne rastaju prije, nego dođu u drugo stanje duše.

(495)

Radi toga što život novopridošlim duhovima nije drugačiji od života u prijašnjem prirodnom svijetu, i stoga što oni ništa ne znaju o stanju njihova života poslije smrti, kao i ništa stvarnoga o Nebu i paklu, osim onoga što su u doslovnim tumačenjima Riječi (Svetog Pisma) i kroz propovijedi iz tih tekstova saznali, tako se - nakon što su se naćudili, da u duhovnom svijetu još uvijek

imaju jedno „tijelo“ i sva osjetila, kao i u prirodnom svijetu, i da vide slične predmete – kod njih pojavljuje žudnja za saznanjem kako su sazđani Nebo i pakao i gdje se isti nalaze. Radi toga bivaju od njihovih prijatelja poučeni o stanju vječnoga života i odvedeni do različitih mjesta i u razna (duhovna) društva, a neki i u gradove i vrtove ili rajeve, koji su uglavnom veličanstveni, jer tako nešto naslađuje (zabavlja) vanjštinu u kojoj se duh još nalazi. Oni (duhovi) će tada s vremena na vrijeme biti vraćeni u misli (dogmatske predodžbe), koje su imali za života u tijelu, o stanju njihove duše nakon smrti, o Nebu i paklu, a to onoliko dugo dok ne postanu zlovoljni (nezadovoljni), jer su za njih ove stvari bile nepoznate, te da čak niti crkva o ovome ništa nije znala. **Skoro svi teže k tome da saznaju, hoće li smjeti doći u Nebo. Većina se nada Nebu, jer su za zemaljskog života vodili jedan pristojan i građanski dobar život i ne misle o tome, da u vanjštini (svijeta) dobro i zlo vode isti život, na isti način drugima čine dobra djela i na isti način posjećuju crkve i slušaju propovijedi. Oni ne znaju da uopće nisu važni izvanjski postupci [kako se ljudi rado pokazuju; n.p.], nego je važna nutrina iz koje ono izvanjsko potječe. Među nekoliko tisuća teško da i jedan zna što je u stvari to nutarnje i da za čovjeka u tome leže Nebo i crkva [vjera], a još manje njih zna da su vanjski postupci uvjetovani namjerama i mislima, u kojima se trebaju nalaziti ljubav i vjera. Oni se samo osvrću na govorenje i postupanje, a ove su vrste većina onih, koji u ova vremena u duhovni svijet dolaze iz kršćanskog svijeta.**

(496)

Oni bivaju ispitani (provjereni) od strane dobrih duhova i to na različite načine. Jer u tom prvom stanju zli pridošlice isto tako dobro govore, kao i dobri pridošlice, radi gore navedenih razloga. To je stoga, jer su živjeli u državama i pod zakonima po vanjštini isto tako pristojno, pa su kroz to dobili reputaciju govorljivih ljudi i poštenih građana, te su ostale ljude pridobili za sebe i tako sebe uzdigli na podij počasti i prisvajanja bogatstva (profita).

Zli duhovi, nasuprot dobrih duhova, bivaju posebno po tome prepoznati, da zli pohlepno obraćaju pažnju na ono što se govori (objavljuje) o vanjskome (svjetovnom), a manje važnosti pridaju onome što je nutarnje, naime što se govori o istinama i dobrome iz religije (duhovnosti) i o nebeskim temama. Ove stvari oni rado(znalo) slušaju, ali ne s nutarnjom pažnjom i radošću.

(497)

Svi duhovi, koji dolaze iz svijeta, stoje doduše u vezi (povezanosti) s jednim određenim društvom u Nebu, ili s jednim određenim društvom u paklu, ali samo s njihovom nutrinom. Nutrina, međutim, nikome nije obznanjena dok god su oni u vanjštini, jer vanjština pokriva i skriva nutarnje, posebno kod onih, koji su u nutrini zli. Kasnije, kad dođu u drugo stanje, nutarnje leži potpuno obznanjeno, jer je otvoreno, a vanjština biva uspavana.

(498)

Ovo prvo („realno“) stanje ljudi nakon tjelesne smrti traje kod nekih danima, kod nekih mjesecima, a kod nekih i do jedne godine, a samo u rijetkim slučajevima duže od godinu dana. Razlika u vremenskom trajanju je u razlici pojedinaca u njihovoj vanjštini i nutrini. Kod svakoga mora vanjština postati jedno (ista) s nutrinom i međusobno odgovarati. **Nitko u duhovnom svijetu ne smije jedno misliti i htjeti, a nešto drugo govoriti i činiti.** Svatko tamo mora biti odraz svojih sklonosti i svoje ljubavi. Kakav je u nutrini, takav mora biti i u vanjštini. Stoga se kao prvo vanjština duha otkriva i obznanjuje, te dovodi u red, da bi to služilo kao podloga nutrini duha.

O čovjekovom drugom stanju nakon tjelesne smrti

(499)

Drugo stanje čovjeka nakon njegove tjelesne smrti naziva se „stanje nutrine“, jer on nakon toga biva „prebačen“ (stanje svijesti) u svoje nutarnje, što pripada njegovoj naravi ili volji i mislima. Izvanjsko, u kojemu je bio u svom prvom stanju, biva „uspavano“.

Od trenutka stvaranja čovjek je tako uređen (oblikovan), da je njegovo nutarnje razmišljanje jedno (isto) s vanjskim razmišljanjem kroz usklađenost ili korelaciju (analogiju). To je stvarno usklađeno kod onih koji su u Dobrom, jer oni ne misle ništa osim onoga što je dobro, govore što je dobro. Kod onih koji su u zlu nutarnje misli nisu iste kao i vanjske, jer oni misle zlobno, a govore dobro, kod njih je taj red obrnut. Jer, kod njih je dobro izvana, a zlo iznutra. Stoga dolazi do toga, da zlo vlada nad dobrim, koje se podčinjava kao jedan sluga i tada služi kao sredstvo za dostizanje ciljeva, koji su predmeti njegove „ljubavi“ (ono što određeni duh „privlači“). Pošto u tom „dobrom“, koje oni govore i čine, postoji jedan takav krajnji cilj, jasno je da njihova dobrota nije nešto Dobro, nego je zaražena zlim, koliko god da se onima, koji su naviknuti samo na vanjštinu, ova pričinjava kao nešto dobro.

Drugačije je kod onih, koji su u Dobrome (u kojima je nutrina Dobra). Kod njih red nije preokrenut, nego dobro teče iz nutarnjih dobrih misli u vanjštinu, a time u govor i dijela. To je red u kojemu je čovjek bio stvoren. Jer, tako je njihova nutrina u Nebu i u Svjetlu ista, a pošto je Svjetlo Neba od Gospoda dolazeća božanska Istina, tada oni bivaju vođeni od Gospoda. To je rečeno, da bi svi znali, da svaki čovjek ima jedno nutarnje i jedno vanjsko razmišljanje, i da su ti međusobno različiti. Kada se spominju misli (razmišljanje) pod tim se podrazumijeva i volja, pošto misli dolaze iz volje, jer nitko bez volje ne može razmišljati. ...

(500)

Kada se spominju volja i misli, tada se pod voljom podrazumijevaju sklonosti i ljubav, kao i sve ugodnosti i zadovoljstva koja su povezana sa sklonošću i ljubavi. Jer, što čovjek želi, to on i voli, i osjeća kao nešto ugodno i zadovoljavajuće, i obrnuto – što čovjek voli i osjeća kao ugodno i zadovoljavajuće, to on i želi. **Pod razmišljanjem se smatra ono, čime on svoje sklonosti i ljubavi obrazlaže (dokazuje), jer misli (mišljenje) nisu ništa drugo, nego jedan oblik volje ili sredstvo kojim na svjetlo (dana) dolazi ono što je čovjekova volja (što on želi).**

...

(505)

Kada je duh u stanju njegove nutrine, tada leži otvoreno na „svjetlu dana“ kakav je čovjek bio za vrijeme njegova života u materijalnom tijelu, jer tada on djeluje iz onoga što posjeduje (njegovo duhovno vlasništvo, njegov karakter). Tko je u nutrini bio dobar u svijetu (zemaljskom životu), taj tada postupa pametno i mudro - da, sada još mudrije, nego za zemaljskoga života, jer se je sada oslobodio povezanosti s tijelom, te time i povezanosti sa svjetovnim (zemaljskim) stvarima, koje su predstavljale jedno zatamnjenje, isto kao tamni oblak svijesti.

Tko je međutim u svijetu bio pod utjecajem zla (zao), taj i sada stalno postupa ludo i nerazumljivo, čak još i nerazumljivije nego za života u materijalnom tijelu, jer on sada živi u svojoj slobodi i ništa ga ne sputava ili mu zabranjuje. Dok je živio u svijetu, tada je po vanjštini bio razuman, jer se je tako mogao predstaviti kao pametan čovjek. No, čim mu to vanjsko bude oduzeto, njegova glupost biva objelodanjena.

(506)

Svi oni, koji su u svijetu živjeli u Dobru i postupali po svojoj savjesti, a to su oni koji su božansko priznali i božanske Istine voljeli, a posebno oni, **koji su**

ih i u životu primijenili, ti se osjećaju, kada budu prebačeni u stanje njihove nutrine, kao oni koji se bude iz sna i prelaze u budno stanje (javu). Isto tako kao i oni, koji iz sjene dolaze u svjetlo. Oni isto tako i misle iz svjetlosti Neba, te time iz nutarnje mudrosti i postupaju po Dobrom, te time iz nutarnjih sklonosti. Nebo utječe na njihove misli i sklonosti s jednim takvim blaženstvom i uživanjem, o čemu prije nisu imali pojma, jer oni su u zajednici s nebeskim anđelima. Oni isto tako odmah prepoznaju Gospoda Isusa i obožavaju ga iz njihove vlastite dubine (njihova života). Jer, oni su onda u svom vlastitom životu, kada su u stanju njihove nutrine. ...

Tako se oni odriču i vanjske svetosti i ulaze u nutarnju svetost, u čemu se u stvari i sastoji služenje Bogu. Takvo je stanje onih, koji su po Zapovijedima iz Riječi vodili jedan iskreni kršćanski život.

Upravo je suprotno stanje ovih, koji su u svijetu živjeli u zlu, bez savjesti, te su stoga božansko nijekali. **Jer, svi koji žive u zlu, u sebi niječu božansko, bez obzira koliko snažno tvrde i u to vjeruju, dok su u svojoj vanjštini, da oni to božansko ne niječu, nego priznaju. Jer, božansko priznavati, a zlo živjeti, to su proturječnosti.** Kada takvi u onostranom duhovnom životu dođu u svoje nutarnje stanje, tada ih se može čuti dok govore i vidjeti njihove postupke kao da su luđaci. Jer se s njihovim zlim požudama obrušavaju u svakojaka sramotna djela, u omalovažavanje drugih, rугanje i okrivljavanje (tračanje), u erupcije mržnje, osvete, te si oni kuju spletke i to kod pojedinih u takvom omjeru, da je skoro nemoguće povjerovati kako se je tako nešto skrivalo u nutrini čovjeka. Oni su tada neprestano u stanju slobode, da postupaju kako im je volja, jer su odvojeni od vanjskog svijeta, koji ih je u zemaljskom životu držao pod uzdom. Drugim riječima, oduzeta im je razumnost, jer razum u svijetu svoje sjedište nije imao u nutarnjem, nego u vanjskom. Istovremeno oni sebi međusobno izgledaju (pričinjavaju se jedni drugima), kao jedan mudriji od drugoga.

Jer su takve vrste, stoga ih se, dok su u tom drugom stanju, povremeno na kratko vrijeme prebacuje u stanje njihove vanjštine (prvo stanje), tako da se onda sjete svojih postupaka koje su počinili dok su se nalazili u stanju svoje nutrine (prvom stanju). Neki od njih se nakon toga srame i shvaćaju da su bili izbezumljeni, drugi se ne srame, neki su opet nevoljni, jer ne mogu stalno ostati u stanju njihove vanjštine. No, ovima se onda pokazuje kakvi bi postali, da se neprestano nalaze u tom željenom prvom stanju vanjštine. Naime, da bi se tada potajno koristili sličnim pakostima i kroz privid dobrog i poštenoga zaveli one jednostavna srca i vjere, te sami sebe potpuno uništili. Jer vanjsko

bi se tada isto tako upalilo kao i nutarnje, što bi onda tom vatrom požderalo cijeli život njihove duše.

(507)

Kad su duhovi u tom drugom stanju, tada se oni pokazuju posve onakvima kakvi su u svojoj nutrini bili u svijetu, te na „vidjelo dana“ izlazi sve ono, što su u sebi skrivali, što su skriveno činili i govorili. To je stoga, jer ih vanjsko više ne zadržava (ograničava), i sada oni govore isto (vjetno) (svojoj nutrini) i pokušavaju to i činiti, ne strahujući, kao za vrijeme zemaljskog života, da će netko o njima loše govoriti. Oni bivaju premješteni i u druga stanja njihove zlobe, da bi se anđelima i ostalim dobrim duhovima mogli pokazati takvima, kakvi su u svojoj biti (stvarnosti). Tako ono skrivano biva otvoreno (obznanjeno) i Nebesko otkriveno, po riječima Isusa: (Luka; 12, 2-3)

**„Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće saznati.
Naprotiv, sve što u tami rekoste, na svjetlu će se čuti;
i što ste po skrovištima u uho šaptali, propovijedat će se po
krovovima.“**

A na drugom mjestu: (Matej; 12,36-37):

**„A Ja vam kažem: za svaku bezrazložnu riječ,
koju ljudi reknu, dat će račun na Dan sudnji.
Doista, tvoje će te riječi opravdati i tvoje će te riječi osuditi.“**

(508)

Kako su zli u ovom drugom stanju uređeni, to se ne može opisati u kratkim crtama, jer svaki tada juri po svojim požudama, a ove su različite. Stoga ću navesti samo neke pojedine slučajeve, po kojima se onda može izvesti zaključak i za ostale.

Oni, koji su u svijetu voljeli same sebe iznad svega, a na svojim (poslovnim) dužnostima gledali samo na njihovu osobnu čast i korist, te da budu cjenjeniji od ostalih, a ništa činili opće koristi ili samog posla radi, te u tome imali radosti, ti duhovi - kad se nađu u svom drugom duhovnom stanju, - maloumniji su i tuplji od ostalih. Jer, ako netko ljubi samo sâm sebe, utoliko se udaljava od Neba, a time i od Mudrosti.

Oni, međutim, koji su bili samoljubivi i istovremeno vrlo lukavi (prepredeni), te su lukavim varkama dospjeli do počasnih položaja, ti se pridružuju najgorima i uče se magiji (čarobnjaštvu), što predstavlja zloupotrebu

Božjeg Reda. Time oni nadražuju (izazivaju) i uznemiruju sve one, koji im ne odaju počast. Ovi (samoljubivi) postavljaju zamke, gaje mržnju, izgaraju od želje za osvetom i bijesne protiv svih onih, koji se njima ne pokoravaju. U sve to padaju toliko duboko, čemu još pogoduje i zla rulja koja ovo odobrava (plješće). Na kraju ovi u svojoj duši idu tako daleko, da kao da se žele popeti u Nebo i uništiti ga ili da bi U nebu bili obožavani kao bogovi – tako daleko tjera ih njihovo bezumlje.

Duhovi one vrste, koji su pripadali papinskoj religiji, još su više divlji od ostalih, jer oni u sebi nose misli (uvjerenje), da imaju vlast nad Nebom i paklom, te da po volji mogu opraštati grijeha. Oni se drsko uzdižu iznad svega božanskog i nazivaju sebe „Krist“. Njihova rasprava je toliko snažna, da tamo gdje ona prodire smućuje dušu i prekriva ju tamom do same boli.

Oni, koji stvaranje pridaju prirodi (sve je nastalo samo iz prirode), te stoga u srcu, iako ne i riječima, niječu Boga, a time i sve povezano s religijom i duhovno-nebeskim temama dolaze u tom stanju u društvo njima sličnih, te se lukavošću predstavljaju njihovim „bogom“ i bivaju uvažavani i čašćeni.

Mogao sam vidjeti, kako jedno ovakvo okupljeno društvo obožava nekog čarobnjaka i preko prirode (magijskih rituala) pitaju za savjet, te se tako glupo ponašaju, kao da su nerazumne životinje u ljudskom obliku. Među njima se nalaze i oni, koji su u svijetu bili na visokim položajima, a neki su u svijetu važili za učene i mudre osobe. Drugi su opet bili drugačiji.

Iz ovoga se može zaključiti, u kakvom su stanju oni, kod kojih je unutrašnjost duše (naravi) zatvorena u smjeru Neba, kao što je slučaj sa svima onima, koji ne primaju baš nikakav utjecaj (pokušaj davanja informacija) o Nebeskim stvarima priznavanjem božanskog i životom vjere. **Svatko može zaključiti (prosuditi) o sebi samome, kakav bi on bio (kako bi se ponašao), kad bi smio postupati bez bojazni i straha od zakona (Božjeg i ljudskog) i bez ograničenja i sprega koje čine bojazni, da će naškoditi svome glasu i svojoj časti ili biti uskraćen za dobit ili nekakva uživanja.**

Istovremeno su njihova jurnjava i bijes ograničeni od strane Gospoda, kako ne bi prešli granice korisnoga (postali potpuno nekorisni), jer od svakog duha ovakve vrste još uvijek ima neke koristi. Dobri duhovi vide u njima što je zlo i kako je ono građeno, kad se duh ne da voditi od Boga. Jedna korist je i u tome, da se kroz njih istovjetni zlobni duhovi združuju i odvajaju od dobrih, te na kraju, da se naizgled istinito i dobro, koje su zli samo po vanjštini pokazivali

i lagali, od njih oduzme i da se oni dovedu u zlo njihova (nutarnjeg) života i u pogrešno koje pripada zlu, Tako oni bivaju pripremljeni za pakao, jer nitko ne dolazi u pakao prije, nego što je potpuno u svom zlu i u pogrešnom iz zla, jer nitko ne može posjedovati podijeljenu narav (dušu) („Ne možete istovremeno služiti dva gospodara“), naime, jedno misliti i govoriti, a drugo činiti.

(509)

Kad su zli duhovi u ovom drugom stanju, tada uobičajaju - jer jure u svim oblicima zla - biti često i teško kažnjeni. Kazne u duhovnom svijetu su razne. Ovdje nema nikakvog značaja ugled neke osobe, je li on u svijetu bio kralj ili sluga. Svaki zao duh nosi svoju kaznu sa sobom, oni su (duh i kazna) međusobno povezani. Stoga, tko je u zlu, taj je i u kazni za to zlo.

Ipak, nitko neće biti kažnjen za zlo koje je počinio u svijetu, nego radi zla koje on sada (u duhovnoj sferi) čini. Međutim, na kraju je učinak potpuno isti. Kažemo li da oni ispaštaju za zla djela učinjena u svijetu (zemaljskom životu), ili kažemo da oni bivaju kažnjeni za zla djela koja su ovdje učinili, to je jedno te isto, jer nakon tjelesne smrti svatko se opet nalazi u svom osobnom životu, pa tako i u svom zlom karakteru. [Zli u duhovnom svijetu neće automatski, protiv njihovog nutarnjeg karaktera, moći biti od Boga preobraženi činiti dobro – slobodna volja. n.p.]

Oni bivaju kažnjeni, jer je strah od kazne jedino sredstvo ograničavanja (slabljenja, pripitomljavanja) zla u ovom stanju. Ovdje više ništa ne pomažu opomene, pouke ili strah od zakona i stjecanja lošeg glasa (reputacije). Ovi duhovi postupaju iz svoje prirode (naravi), koju ništa drugo ne može obuzdati ili slomiti, nego samo kazna.

Dobri duhovi međutim, nikada ne bivaju kažnjavani, iako su i oni za zemaljskoga života učinili nešto zlo, jer njihovo zlo im se više ne vraća (ne dolazi natrag k njima, oni ne ulaze više u to). Njima se obznanjuje, da je njihovo zlo bilo drugačije vrste ili prirode, jer oni nisu postupali s naumom učiniti zlo protiv Istine, nego iz „srca“, koje im je bilo dano u naslijeđe od njihovih roditelja.

[Hebrejima; 10,17: „I grijeha se njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati.“]

Dijeljenje (odvajanje) zlih duhova od dobrih duhova odvija se u ovom drugom stanju. U prvom su stanju oni zajedno, jer je duh, dok je on u svojoj vanjštini, takav, kakav je bio i u svijetu. Tako je kao i u svijetu, dobro sa zlim i zlo s dobrim. Drugačije je, kada on (duh) bude prebačen u svoje nutarnje i biva prepušten svojoj prirodi ili svojoj vlastitoj volji. Odvajanje dobrih od zlih odvija

se na različite načine, uglavnom tako, što se duhovi vode k onim duhovnim društvima s kojima imaju neke sličnosti (nešto zajedničkoga), s kojima su bili u zajedništvu u prvom stanju kroz dobre misli ili dobre osjećaje. Isto tako, oni bivaju vođeni i do onih, kojima su se u prvom stanju njihovom vanjštinom pokazali kao dobri (da nisu zli), te su ovi njima to povjerovali. Kad ovi dobri duhovi zle ugledaju, tad se okreću od njih (jer ih sada vide u „pravom svjetlu“), a dok to ovi čine, zli duhovi bivaju usmjereni k područjima u kojima se nalazi njihovo pakleno društvo, u koje ovi trebaju doći. O drugim načinima podjele ovdje ne treba biti rečeno.

455.

Ove stvari, koje su sada bile izrečene mogu se razumjeti od strane racionalnog čovjeka, jer ih on može vidjeti iz povezanosti uzroka i iz Istina u njihovu Redu. Ali to ne razumije čovjek koji nije racionalan i to iz nekoliko razloga, od kojih je glavni - da ih on nema želje razumjeti, pošto su protivne njegovim neistinama, koje je on učinio svojim istinama; a onaj, koji iz ovog razloga nije voljan to razumjeti, zatvorio je svoje racionalno utjecaju iz Neba, iako će taj Put i dalje biti otvoren, samo ako se volja ne protivi.“

„O trećem stanju ljudi nakon smrti, koje je stanje učenja i pripreme onih koji trebaju doći u Nebo“

ovaj prijevod tek na kraju djela „Biskup Martin“, jer već samo djelo sveobuhvatno razrađuje ovu temu.

Sada krenimo „Martinovim“ putovima, koji će odlično oslikati i stanja duše mnogih od nas.

(n.p.)

Kraj zemaljskog života starog biskupa Martina i njegov „dolazak“ u onostrano

Jedan biskup, koji je mnogo važnosti pridavao svom dostojanstvu i isto tako svojim statutima, bio je sada zadnji put bolestan. On, koji je i sam kao podčinjeni svećenik u najljepšim bojama oslikavao nebeske radosti – on, koji se je često potpuno iscrpio u prikazivanju ugodnosti i blagoslova u carstvu anđela, pri tome naravno ne zaboravljajući i pakao zajedno s čistilištem – sada, kao skoro osamdesetogodišnji starac, nije imao baš nikakvu želju da uđe u to njegovo tako često hvaljeno „nebo“: njemu bi još koja tisuća godina zemaljskog života bila mnogo draža, nego buduće nebo sa svim njegovim slastima i blagoslovima.

Stoga je naš bolesni biskup sve učinio, samo da bi ponovno bio tjelesno zdrav. Uz njega su stalno morali stajati najbolji liječnici, u svim crkvama njegove biskupije morale su se čitati mise osnaženja, sve su njegove ovčice bile upućene da mole za njegov ostanak ovdje i za njegovo potpuno oslobođenje od grijeha.

Što se na Zemlji sve ne priređuje s lešom jednog biskupa, sve same „visokovažne“ ceremonije, to vi već znate, te se stoga ovdje ne moramo duže zadržavati. Mi ćemo odmah promotriti što se događa u duhovnom svijetu, gdje Martin upravo započinje sa svojom „novom“ egzistencijom.

Vidite, već smo ovdje i tu već leži naš čovjek na njegovoj postelji; jer onako dugo, dok je još topline u srcu, anđeo ne odvaja njegovu dušu od tijela. Ta toplina je „nervni duh“ (snaga u živcima), koji prvo mora biti potpuno prisvojen u dušu, da bi moglo doći do odvajanja.

No, sad je duša u sebe potpuno preuzela „nervni duh“ i anđeo ju oslobađa riječju „*Efeta*“, što znači „Otvori se, ti dušo, a ti tijelo potoni natrag u tvoje raspadanje i rastvori se u carstvu crvi i truleži. Amen!“

Sada naš biskup ustaje, sasvim onakav kakav je bio i za života u svojoj biskupskoj odori i otvara oči. Začudo gleda oko sebe i osim sebe samoga ne vidi nikog drugog, čak niti anđela koji ga je „probudio“. Okolina je uronjena u tmurno svjetlo, slično prilično **kasnom predvečerju**, a tlo slično alpskoj mahovini.

Naš Martin se prilično čudi ovakvom događaju i govori sam sebi: „*Pa što je ovo? Gdje sam ja to? Živim li još, ili sam preminuo? Jer, bio sam prilično bolestan, pa bi bilo lako moguće da se već nalazim među preminulima! – Da, da, za ime Božje, biti će da je tako! – O sveta Marijo, sveti Josipe, sveta Ana, vi moji najsnažniji pomagači: dođite i pomognite mi u Nebeskom Carstvu!*“

On čeka neko vrijeme, zabrinuto promatrajući oko sebe, odakle će ovo troje doći, ali oni ne dolaze. Martin ponavlja poziv još glasnije i čeka, ali još uvijek nitko ne dolazi! Još snažnije isti poziv ponavlja i po treći put, ali i ovaj put uzalud.

Na ovo Martin postaje nešto malo bojažljiviji. On započinje očajavati i govori u njegovoj sve očajnijoj situaciji: *Oh, za ime Boga, Gospode pomogni!* (To je međutim samo njegova uzrečica iz navike.) – „*Što je to? Triput sam zazvao i badava! Zar sam proklet? To je nemoguće, jer ja ovdje ne vidim vatru niti vragove! Aaaaahaaah (drščući), to je uistinu strašno! – Ovako usamljen! O Bože, kada bi sada došao ovako jedan vrag, a ja – nemam kadinicu, triput posvećenu, nemam raspelo, što da učinim!? A na jednog će biskupa vrag imati poseban apetit! Oh, oh, ovo je jedna potpuno bezizlazna situacija! Mislim da se kod mene već pojavljuje „plač i škrutanje zubi!“*

Odložit ću svoju biskupsku odoru, pa me vrag neće prepoznati! Ali tada bi on, Bože pomogni, možda imao više snage nad mnom! Oh, kako je smrt jedna strašna stvar!

Da, kada bih bar bio sasvim mrtav, tada ne bih imao straha, ali ovo – biti živ nakon smrti, to je nešto! O Bože pomogni!

Što bi se dogodilo kada bih krenuo dalje? Ne, ja ostajem ovdje! Jer, što je ovdje, to znam iz ovog kratkog iskustva, ali kakve bi posljedice imao samo jedan zagonetni korak naprijed ili natrag, to zna samo Bog! Stoga ću u Božje ime i ime blažene Djevice Marije radije ostati ovdje do sudnjeg dana!“

Biskup Martin se dosađuje u njegovoj samoći i njegova želja za promjenom

Nakon što je naš čovjek čvrsto kao zid odstajao ovdje jedno vrijeme od nekoliko sati, a pri tome se ništa nije dogodilo ili u njegovoj blizini promijenilo, njemu je vrijeme postalo očajno dugačko (jer i u prirodnoj sferi duhovnog svijeta – zemaljskoj duhovnoj sferi – postoji jedan prividan osjećaj zemaljskog vremena.)

Sad je Martin počeo fantazirati sa samim sobom:

„Čudno, stojim ovdje već najmanje pola vječnosti, na jednom te istim mjestu i sve ostaje sasvim nepromijenjeno! Ništa se ne pokreće, niti mahovina, niti kosa na mojoj glavi, čak niti moja odora, ništa! Što će na kraju od svega ovoga ispasti? Zar sam možda proklet na to, da ovdje vječno ostanem? – Vječno? Ne, ne, to ne može biti, jer tada bi to već bio jedan pakao. I ako bi to ovdje bio slučaj, tada bi već i strašna paklena ura s najstrašnijim njihovom morala biti vidljiva, koja pri svakom njihaju proziva: „Uvijek!“ – oh strašno! – a onda opet „Nikad!“ – oh, još strašnije! Hvala Bogu da još ne vidim ovaj strašan znak vječnosti. Ili to postaje vidljivo tek nakon Sudnjeg dana?! Hoće li se uskoro na nebu pokazati znak Sina Čovječjega? Koliko milijuna godina stojim već ovdje? Koliko ću dugo ovdje još morati stajati, dok ne dođe najstrašniji Sudnji dan?!

Uistinu zagonetno: Na svijetu se ništa ne može vidjeti, a što bi moglo ukazivati na najskoriji dolazak Sudnjeg dana, ali ovdje u duhovnom svijetu vidi se još beskonačno manje! Jer ovdje tisuću godina postaji jednim jedinim nijemim trenutkom, a i jedan milijun ne pravi neku veću razliku. Da nisam ovako čvrste vjere, tada bi zasigurno počeo sumnjati u skori dolazak Sudnjeg dana, kao uopće i u istinitost cijelog Evanđelja!

Jer, stvarno je neobično, da svi ti proroci, koji tu dolaze do izražaja, imaju začuđujuću sličnost sa izrekama iz proročišta u Delfima! Čovjek može iz njih načiniti što želi. Sa nekoliko izlagajućih okretaja može ih se primijeniti na što god se poželi i nitko ovdje ne može jasno reći: Oni se odnose na samo ove činjenice – ukratko one pašu sasvim dobro kako na stražnjicu, tako i na lice! A Sveti Duh, koji bi u Evanđelju trebao biti skriven, mora da je jedna sasvim rijetka ptica, jer se još od starog apostolskog vremena više nigdje nije

pokazao, osim u mozgovima nekoliko protestantsko-heretičkih zanesenjaka, a la tisuću i jedna noć!

Ja u stvari imam još uvijek jednu čvrstu vjeru, ali hoće li ona pod ovim okolnostima još duže ostati čvrsta, za to ne mogu garantirati!

Isto tako, u mojoj crkvi toliko mnogo slavljenja Marija, kao i sve svete litanije izgleda da imaju sasvim čudni smisao. Da je nešto istinito o Mariji, tada bi me već odavno čula, jer od moje smrti, pa do ovog trenutka, po mom stidljivom osjećaju prošlo je jedno par milijuna zemaljskih godina, a od Majke Božje, niti od Njenog Sina ili bio kojeg drugog sveca nema ovdje niti najmanjeg traga. To su stvarni pomagači u nevolji, kakve si čovjek bolje ne može poželjeti! Kažem – kompletnih dva milijuna godina – a od njih niti traga!

Da samo nemam ovako čvrstu vjeru, tada već odavno ne bih stajao na ovom dosadnom mjestu; samo me moja najluđa vjera ovdje drži! Ali dugo me više neće moći držati. Zar nije dovoljno da sam na Zemlji igrao ulogu jednog luđaka za ništa i opet ništa? Stoga ću ovoj frustrirajućoj komediji uskoro stati na kraj! Na Zemlji sam za ovu glupost bar bio dobro plaćen i isplatilo se igrati luđaka, ali ovdje je drugačija stvar, kako me uči moje milijunima godina staro iskustvo na ovom mjestu, ovdje nema plaće.“

Gledajte, uskoro će on ovo mjesto napustiti, nakon što mu je anđeo ovih nekoliko sati njegovog boravka ovdje pretvorio u osjećaj vremenskog trajanja od milijun godina. Naš muškarac još uvijek nesigurno stoji na istom mjestu i promatra u kojem bi se pravcu uputio. No, sada fiksira jednu točku u **smjeru večeri (zapada)**, gdje mu se učinilo, kao da se tamo nešto pokreće. Radi toga postaje vidljivo uznemiren i priča sam sebi:

„Što to vidim tamo, na određenoj udaljenosti, po prvi put nakon nekoliko milijuna godina mojeg strašnog dosađivanja ovdje? Ova mi priča uzrokuje veliku uznemirenost, jer čini mi se kao da je to ipak neko tiho pripremanje za jedan sud! Trebam li se odvažiti uputiti se onamo? Na kraju je to moja propast za vječnost! Ali možda ipak i konačno izbavljenje?!

Stoga, više ni trenutka oklijevanja! Neka vodi kuda vodi. Tamo se nešto sve više događa. Izgleda, kao neko stabalce, koje se pokreće na vjetru. Samo hrabro, moje na hodanje nenavikle noge. Da vidimo kako će to biti s hodanjem! Doduše, na svijetu sam jednom čuo – koliko se toga mogu sjetiti – jedan bi duh trebao u stvari samo pomisliti, pa bi već bio tamo gdje je poželio. No, sa duhovnošću moje osobe baš i ne stoji dobro. Jer ja posjedujem stopala,

ruke, glavu, oči, nos, usta – kratko, sve što sam imao i na Zemlji – želudac isto tako, ali ovaj ima već jako dugo kardinalni post! Možda tamo ima i za želudac nečega boljega.

3

Biskup Martin naizgled u društvu jednog kolege Dobri savjeti vodiča

Gledajte, naš biskup Martin stavlja svoja stopala u pokret i oprezna koraka korača prema njemu sve bližem predmetu. Nakon nekoliko koraka, sigurno došavši tamo, na veliko čuđenje pod krošnjom drveta ugledao je čovjeka koji je bio naizgled njegovog ranga, naime biskup u „optima forma“ (najboljoj formi). Naravno, samo naizgled, jer u stvarnosti to je bio jedan anđeo, koji je neprestano bio uz Martina, ali nevidljiv. Ovaj anđeo je bio osobno blaženi duh apostola Petra. Poslušajmo sada, kako se naš čovjek (Martin) obraća svome naizgled kolegi:

„Vidim li dobro ili je ovo samo vidna obmana? Jedan kolega, jedan suradnik u vinogradu Gospodnjem! Kakva bezgranična radost, nakon milijuna godina u ovoj pustinji svih pustinja konačno ponovno pronaći jednog čovjeka i uz to jednog kolegu! Pozdravljam te, dragi brate! Kaži, kako si ti ovdje dospio? Jesi li i ti u ovom „lijepom“ duhovnom svijetu dosegao moju starost? Znaš, tako negdje oko 5 milijuna godina na jednom te istom mjestu – pet milijuna godina!“

Anđeo, u ulozi biskupa odgovara: *„Kao prvo, ja sam tvoj brat u Gospodu i naravno, jedan stari radnik u Njegovom vinogradu. No, što se tiče moje starosti, tu sam ja u vremenu i djelovanju još stariji, ali po tvom prividu mnogo mlađi od tebe. Jer, gledaj, pet milijuna godina na Zemlji prilično je značajan vremenski period za jednog stvorenog duha, - iako je pred Bogom - tako što je Njegovo Bivstvo nemjerivo niti vremenskim mjerilima, niti prostornim okvirima - sve vječno i beskonačno! Ti si ovdje, kao početnik u beskrajnom duhovnom svijetu, u jednoj velikoj zabludi. Jer, da si ti ovdje već pet milijuna godina, tada bi već odavno imao jedno drugačije odijelo, tijekom toga vremena bi na Zemlji planine već odavno bile izravnate, doline ispunjene, a njena mora, jezera, rijeke i močvare isušene. A na Zemlji će tada postojati već jedna sasvim nova stvarnost, od koje još u brazdu nije posijano niti najmanje sjeme.*

Ali da bi ti, moj dragi brate, sam shvatio kako je tvoja prividna starost jedna samo iz samoga tebe i po tvojim pojmovima prostora i vremena proizašla fantazija, koja je dopuštena u svrhu tvoga razvoja, a koja je kod tebe

prilično zasoljena paklom, tako se osvrni iza sebe i ti ćeš tu otkriti tvoj, tek od prije tri sata odbačen leš!“

Gledajte, naš se Martin brzo osvrće i iza sebe stvarno ugleda jedan leš, koji se još uvijek nalazi na za to predviđenoj svečanoj postelji u Katedrali, a oko postelje jedno mnoštvo radoznalih ljudi. Kada je Martin ugledao ovaj teatar, razljutio se je i povikao:

„Dragi brate, što da sada radim? Ah, koje li strašne gluposti. Meni postaju od nepodnošljive dosade minute kao vječnosti, a ipak sam to ja, koji je boravio u ovom materijalnom tijelu! Ne znam kako da si pomognem zbog gladi i pomanjkanja svjetla, a ovi luđaci obožavaju moju materijalnu ljušturu! Da kao duh imam moć ove razbojnice razbiti u komadiće i kao slamu ih međusobno pomiješati – oh vi glupi vragovi! Kakvu počast želite odati ovdje ovom smrdljivom otpadu?“

Anđeo reče: *„Okreni se ponovno k meni i ne ljuti se, jer i ti si činio isto to, dok si pripadao vanjskom prirodnom svijetu! Ostavimo mrtve da ukopavaju mrtvace; ti se međutim okreni od svega toga i slijedi me, te ćeš tako zadobiti život!“*

Biskup upita: *„Ali kuda da te slijedim? Jesi li ti možda moj imenjak, sveti Bonifacije, da se toliko zalažeš za moje spasenje?“*

Anđeo odgovara: *„Govorim ti u Ime Isusa, ti mene trebaš slijediti ka Isusu! On je pravi i jedini „Bonifacije“ svih ljudi, a u tvom Bonifaciju nema ništa, a ja to pogotovo nisam, nego netko sasvim drugi! Slijedi me, što znači čini ono što ću ti ja reći, tada ćeš kao prvo, shvatiti sve što si do sada susreo - kako, zašto i čemu? Kao drugo, odmah ćeš se naći na jednom boljem tlu; i na kraju, kao treće, ti ćeš upoznati Gospoda u Njegovoj osobnosti, a kroz Njega i Put u Nebo, te i mene kao tvog brata!“*

Progovara Martin: *„Govori, govori, ja bih već radije poletio, nego pošao s ovog najdosadnijeg mjesta!“*

Anđeo: *„Onda slušaj! Odloži odmah ovu tvoju smiješnu odoru i obuci ovu ovdje jednostavnu seljačku haljinu (kutu)!“*

Martin: *„Samo mi je daj, ovdje ću rado zamijeniti ovu dosadnu odoru za ove jednostavne krpe!“*

Anđeo: *„Dobro, vidiš i već se nalaziš u seljačkoj haljini, a sada me slijedi!“*

Biskup Martin se ljuti radi luteranskog svetišta i odgovor anđela - Martinova spremnost da služi kao čuvar ovaca

Orijentacija i smjerovi u duhovnom svijetu (što se podudara i sa Swedenborgovim izjavama) predstavljaju usmjerenost (Ljubav) prema Bogu (Kristu): Emanuel Swedenborg: „**Nebo i pakao**“:

„Anđeli nisu neprestano u istom stanju u pogledu Ljubavi, pa tako niti u pogledu Mudrosti; jer svu Mudrosti imaju iz Ljubavi i po obliku njihove Ljubavi...“

Kada su u najvišem stupnju njihove Ljubavi, tada je u njihovom životu svjetlo i toplina, ili su oni u njihovoj jasnoći i zadovoljstvu. Ako su međutim na najnižem stupnju, tada su u sjeni i hladnoći ili u njihovoj tami i nezadovoljstvu. Od najnižeg stanja kreću se ponovno natrag prema višem i tako dalje. Ova se stanja izmjenjuju na najrazličitije načine: kao izmjena svjetla i sjene, topline i hladnoće ili kao **jutro, podne, večer** u jednome danu. ...

„**Jutro**“ je stanje njihove Ljubavi u jasnoći; „**Podne**“ je stanje njihove Mudrosti u jasnoći; „**Večer**“ je stanje njihove Mudrosti u tami; „**Noć**“ je stanje njihove nemilosrdnosti (bez ljubavi) i njihovog neznanja. Mora se imati na umu, da u Nebeskim sferama ne postoje usporedbe sa „**Noći**“, jer se na ovakvo stanje nailazi samo kod onih koji su u sferi pakla. U Duhovnim Nebeskim sferama najniže stanje odgovara stanju u vrijeme **sumraka** ili **svitanja**, kao prije jutra.“

(n.p.)

Oni se sada kreću dalje, više usmjereni prema podnevu i dolaze do sasvim uobičajenog seljačkog imanja, ispred kojega se nalazi jedno lako uočljivo luteransko svetište (kapela). Kada je (katolički) biskup ugledao ovaj najveći trn u svome oku, ostaje stajati, križa se nekoliko puta po svojoj skoro čelavoj glavi i lupa šakom u prsa ponavljajući „*Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!*“ (Moj grijeh, moj grijeh, moj najveći grijeh!)

No, anđeo ga upita: „*Brate, što ti je? Zar te ovdje nešto smeta? Zašto ne ideš dalje?*“

Martin: „*Zar ne vidiš ovo luteransko svetište, od samih vragova? Kako da se jedan kršćanin približi jednom ovako prokl... - uh, ne želim izreći – mjestu? Ili si ti možda i sam prerušeni vrag? Ooooh – ako ti to jesi, tada me ostavi, o ti najodvratniji – vraže!*“

Anđeo: „*Želiš li ti ponovno jednu turu od 5-10 milijuna godina provesti na jednom još mračnijem i siromašnijem mjestu duhovnoga carstva? Ako ti je to draže, onda odmah direktno reci; gle, ovdje je već pripremljena tvoja stara biskupska odora! Tada ćeš, međutim, ondje morati čekati deset puta duže, dok*

ti netko dođe u pomoć! Zar ne vidiš mene, kako ja još uvijek nosim ovakvu kao tvoja biskupsku odoru? Vi (biskupi) imate jedno mišljenje i kažete:

-Vrag se može prikazati kao jedan anđeo svjetla, ali ovaj od Duha Svetoga posvećen oblik jednog biskupa vrag nikako ne može oponašati!- Zar želiš odbaciti tvoje vlastito mišljenje? Pa kako onda mene smatraš jednim vragom? (Biskup se je skoro sasvim snuždio, pravi jedan veliki znak križa i govori: „Bože pomogni nam!“)

Anđeo: *Ako, međutim, odbacuješ tvoje dogmatsko mišljenje (uvjerenje), koje proizlazi iz nepremostivosti Petrove stijene od strane paklenih vrata („Ni vrata paklena neće ju nadvladati“), onda skidaš s vlasti cijeli Rimo-kršćanski zakon. Tada ja ne razumijem, kako tebe - kao upravo obznanjenog rimskog protivnika – može smetati ova mala kućica, koju ti smatraš evangelističkim hramom? Na žalost, meni je potpuno poznato kako to stoji s Biblijskim tumačenjem, i kako je ono upravo suprotno Evanđelju, u kojemu izričito stoji: „Ne proklinjite, kako i vi ne biste bili prokleti; i ne sudite, kako i vi ne biste bili suđeni!“ Vi međutim proklinjete i osuđujete cijelo vrijeme nekoga, tko se ne pokorava vašem babilonskom žezlu! Reci, zar ste možda vi Kristovi, kada ni najmanje ne stojite u Njegovom najblažem Učenju? Zar Učenje Isusa nije najveći i najsvetiji red (uređenje) u svemu stvorenom? Zar ne puše punina Svetoga Duha iz svake riječi Evanđelja? A zar vi niste riječu i djelom uvijek bili protiv Svetog Duha, jer ste djelovali protivno najčišćem Učenju, koje je ispunjeno Svetim duhom, tako što je kao vječno Učenje objavljeno od Gospoda i onda predano apostolima i učenicima?!*

Iz ovoga vidiš, na kakvom se, lako prokletom, tlu ti nalaziš, sasvim zreo za pakao! Ali Gospod ti želi umjesto Pravde dati Milost, te me je poslao k tebi, kao bih te oslobodio iz tvog starog babilonskog zarobljeništva! Iz tog razloga Gospod želi da se ti s tvojim najjačim trnom u oku usporediš i pomiriš, ako ikada želiš u Nebu primiti i jednu riječ pomilovanja. Ako, međutim, želiš ostati pri tvojoj babilonskoj nauci, tada ćeš sam sebe otjerati u pakao, iz kojega će te jako teško neki prijatelj Gospoda Isusa moći izbaviti!“

Martin: „*Da, da, najdraži prijatelju, po prvi put počinje ispred mene izranjati jedan zaključak! Stoga, imaj sa mnom strpljenja, ja ću - u Ime Božje - već učiniti što zahtijevaš! Ali ne govori mi više o tom strašnom paklu – i samo me vodi dalje!“*

Anđeo: „*Mi smo upravo stigli do cilja. Gledaj, ovdje kod ovog luteranskog zemljoradnika i biskupa, koji sam istovremeno ja osobno, ti ćeš biti*

čuvar ovaca. Vjernim obavljanjem ove dužnosti zadobit ćeš kruha i postepeno uzdizanje! Ako na ovaj posao budeš išao mrzovoljan i osuđivao ga, jako ćeš sebi naškoditi - dobiti ćeš tanak kruh i slabo uzdizanje. No, ako želiš biti odani sluga, tada više ne razmišljaj natrag o tvom Zemaljskom postojanju, nego prije svega o tome, da ti ovdje moraš početi služiti odozdo, ako želiš napredovati! Ali ovo jako dobro zapamti: **Napredovati znači ovdje odstupiti i htjeti biti zadnji i najmanji.** Jer, nitko ne dolazi prije ka Gospodu, dok se nije i do najmanjeg nožnog prsta u svemu i svačemu ponizio. Eto, sada znaš sve o ovoj tvojoj situaciji i zato me sada dobroga srca slijedi u kuću! Tvoja volja!

Martin ga slijedi bez pogovora, jer uviđa da mu njegov vodič ne želi zlo.

5

U kolibi anđela Petra – anđelove riječi pohvale o Luteru Martin u onostranom dobiva posao čuvara ovaca

Kada su obojica ušla u kuću, koja je bila namještena vrlo jednostavno i za najosnovnije potrebe, naš je biskup na jednom malom trokutastom stoliću ugledao luteransku Bibliju Starog i Novog Zavjeta, te stoga bio vidljivo smeten. Ovo je anđeo Petar odmah primijetio, te mu rekao:

„Pa, što ti je Luter učinio, da ti radi najvećeg prezira toga čovjeka, istovremeno prezireš i njegov vjeran prijevod Biblije, u kojoj ne stoji ništa drugo, osim čiste Božje Riječi? Gledaj, zar Luter nije bio jedan čovjek za kojega se s punim pravom moglo reći: -On je bio jedan čovjek po Božjem srcu-, tako je on ipak bio umnogome bolji, nego veliko mnoštvo iz tvoje crkve, koje je sebe smatralo najpravednijima i najsavršenijima, a u stvari su najnesavršeniji i najzadnji. On je, međutim, sam u sredini najstrašnije noći Biblije (crkvena situacija) imao hvale vrijedne hrabrosti čovječanstvu ponovno donijeti čistu Riječ Božju (Do tada se Bibliju u crkvama čitalo samo na za pučanstvo nerazumljivom latinskom jeziku), i tako ga voditi pravednim Božjim putem. Ako je Luter ovo djelovao u Ime Boga, reci – koji je razlog, da ti ovog zaslužnog čovjeka ovoliko prezireš i omalovažavaš?“

Martin: „Upravo ga ne omalovažavam, ali ti znaš, kada se dugo bude rob jedne partije (stranke), tada se s vremenom dobije jedna umjetna (nametnuta) mržnja prema onome, kojega je ta partija pri tisuću mogućnosti proklela i osudila. To je i kod mene slučaj. Ja se nadam kako će mi Bog pomoći, da sve moje sa Zemlje donesene gluposti od A do Ž odbacim. Stoga se nemoj na mene ljutiti, jer se nadam da će sa mnom uskoro biti bolje.

Anđeo Petar: „O brate, nemoj ti na strpljenje opominjati mene, nego jedino sebe! Jer, ti još i ne znaš što ćeš sve sresti; ja međutim znam i radi toga moram ovako s tobom postupati, da bi bio osnažen u Istini i mogao se oduprijeti iskušenjima koja te na tisuće načina očekuju. Pogledaj sada kroz ovaj prozor! Vidiš li ondje mnogo tisuća ovaca i janjadi kako živahno poskakuju? Ovdje je jedna knjiga u kojoj su zapisana njihova imena. Uzmi je sa sobom i pozovi svaku ovcu njenim imenom iz ove knjige. Ako one u tvom pozivu prepoznaju glas dobrog pastira, brzo će dojuriti k tebi. Prepoznaju li u tebi glas nekog lošeg najamnika, tada će se raspršiti i pobjeći od tebe. Ako se to dogodi, tada ne gundaj, nego spoznaj da si ti loš najmnik; pa će kod tebe doći jedan drugi pastir i poučiti će te kako se ovce i janjad čuvaju i kako se pozivaju. No, sada uzmi knjigu, idi van i učini kako sam ti savjetovao!“

6

Ugodno ali i opasno iznenađenje Martina pri novoj dužnosti Stado ovaca – mnoštvo lijepih djevojaka

Naš Martin izlazi iz kuće i pod rukom držeći prilično debelu knjigu uputi se onamo, gdje mu je bilo pokazano stado, koje se pri (duhovnoj) prividnoj udaljenosti stvarno čine kao stado ovaca i janjadi. Iz duhovne blizine, međutim, to se je stado sastojalo od samih dobrih i krotkih ljudi, uglavnom ženskih duša, koje su na svijetu živjele prilično pobožno, ali pri tome rimskovjerskom svjetonazoru davale veći značaj, nego Meni (Isusu), Gospodu, jer Me u stvari nisu poznavale i sada još uvijek nisu bile u stanju prepoznati Mene – stoga su **na određenoj duhovnoj udaljenosti još uvijek izgledale kao životinje blage naravi.**

Kada je tako naš čovjek izašao, prilično dobro raspoložen, kao netko, tko je nakon duge prakse došao na dobro plaćenu dužnost, sjeo je na mahovinom pokriveni poveći kamen i pogledao uokolo, gdje su se nalazile ovce s janjcima. No, on sada nije otkrio niti jednu od ovih korisnih domaćih životinja, nego jednu veliku grupu najljepših i najnježnijih djevojaka, koje na širokom travnatom tepihu veselo skupljaju cvijeće iz njih prave cvjetne krune i krunice.

Kada je Martin ovo primijetio, pomislio je; „Hm, ovo je čudno! Pa ovo je isto mjesto, ista poljana, na kojoj sam upravo vidio veliko mnoštvo ovaca i janjadi. A sada je stado kao otopuhano, a na njegovom je mjestu tisuću najdražih djevojaka, od kojih je jedna ljepša od druge! Da pravo kažem, samo da ova stvar nije nekakva pijana podvala (privid), tada bi mi ovo stado bilo

naravno neizmjerljivo draže. No, ovdje se najozbiljnije svojim osjetilima ne smije vjerovati jer, okreneš dlanom i sve je odjednom drugačije!

Oh ne, sada sve dolaze k meni, a da ih ja još nisam ni prozvaao iz knjige! No, i to je dobro, tako ću ovu dragu djecu po volji srca moći malo bolje osmotriti i – oh, oh – možda bih mogao ovdje jednu ili neku drugu od njih malo zagrliti? To ne bi bilo niti tako loše, da se u svu vječnost bude čuvar ovako jednog preoblikovanog stada ovaca! Stvarno, nije loše, nije loše!

One dolaze sve bliže i što su bliže to izgledaju sve veličanstvenije! Ona jedna tamo ispred u sredini, oh, ta je tako lijepa! O snago mojega morala, ne napuštaj me sada, inače sam propao! Dobro je da ovdje onaj glupi celibat više nema važnosti, inače bi netko naš (svećenik) na najlakši način mogao postati počinitelj smrtnog grijeha!

Njih bi se sada trebalo prozvati po imenima iz ove knjige, ali to ću sada ostaviti po strani, jer tada bi se očigledno razbježale i više ih nikada ne bih vidio. Stoga, samo lijepo mirno, ti moj debeli imeniče. Pred ovim stadom ostati ćeš lijepo zatvoren. Ove dolaze sve bliže i bliže, i – sada tiho – još deset koraka i one su ovdje, kod mene, ti lijepi anđelčići. Oh, dragi, dražesni anđelčići!

Vidite, sada su naši „dragi anđelčići“ već kod našeg Martina, okupljaju se oko njega i pitaju što on tu u stvari radi?

7

Iskušenje biskupa Martina i pouka od strane anđela Petra

Naš muškarac, sasvim smeten od same dragosti i ljubavi, odgovara podrhtavajućeg glasa:

„Oh, vi nebe-ski anđeli, oh,oh, vi dragi anđeli! – Oh, oooooh, vi najdražesniji Božji anđeli! Ja bih – trebo – biti vaš čuvar, al' vi naj, najdraži anđelčići, vi vidite, da sam ja za to previše glup!“

Najljepša iz ove grupe prva sjeda, posve dječje-povjerljivo tik uz Martina, a ostale slijede njen primjer. Upravo ova najljepša obraća se našem čuvaru ovaca:

„Oh, ti dragi čovječe, ti si tako skroman; jer ja te smatram vrlo lijepim, i ako bih te na to mogla pokrenuti, tada bih bila najsretnija da vječno budem tvoja! Pogledaj me, zar ti se ne sviđam?“

Naš muškarac, od same zaljubljenosti više ne može reći ništa, osim samo jako drhtavo i dugačko Ooooooooooh!, jer ova prelijepa glava sa zlatnim pramenovima, prijazne velike plave oči, ružičasta usta i eterične obline punih grudi, najljepše ruke i još eteričnije noge dovode našeg muškarca skoro do ludila.

„Anđelčić“ vidi ovčarevu veliku uzbuđenost, naginje se nad njim i daje mu na čelo jedan poljubac. Do tada se je naš muškarac još donekle hrabro (uz)držao, no sada je bilo gotovo! Postao je skroz na skroz uzbuđen, obuhvati ovu najljepšu što je mogao čvršće i obaspe ju rijekom ljubavnih izjava. Dok je on tako došao u svoju najveću nasladu, odjednom se cijela scena mijenja (preoblikuje, pretvara). Dragi „anđeli“ nestadoše, a pred njim se sada stvorio anđeo Petar, koji mu reče:

„Ali brate, kako ti to paseš tvoje ovce? Zar sam ti dodijelio takav savjet? Da, ako ti tako postupaš sa tebi povjerenim ovčicama i janjcima, tada nećeš još jako dugo doći do vječnog životnog cilja! Zašto nisi upotrijebio ovu knjigu?“

Martin: *„A zašto ti meni nisi rekao, da su ove, s tvog prozora viđene ovce i janjci, u stvari najljepše i najdražesnije djevojke, pokraj kojih samo jedan kamen može ostati ravnodušan? Ti vidiš da sam ja ovdje bio samo nasamaren, pa nećeš valjda sada iz ovog izrugivanja napraviti neku veliku stvar?“*

Anđeo: *„Kako stoji stvar s tvojim celibatom? Zar ga nisi prekršio, kao i zakletvu na vječnu nevinost?“*

Martin: *„Ah, koji celibat, kakva zakletva! Zar nisam sada glavom i bradom na luteranskom tlu: ovdje je oboje nevažno. I uopće, jednom ovakvom anđelu, kao što je bila ova djevojka, i u svijetu bi žrtvovao moj celibat i njoj za ljubav odmah postao jedan luteran. Ali, kamo su samo nestale ove predivne djevojke, posebno ova jedna? Oh, kada bih bar nju još jednom mogao vidjeti!“*

Anđeo: *„Prijatelju, ti ćeš ju prilično brzo opet moći vidjeti, zajedno s njenom pratnjom, ali tada je nećeš smjeti osloviti, a još manje približiti joj se! Ako te međutim, ona počne proganjati, tada podigni svoju ruku i reci: - Vрати se*

u Ime Gospodina natrag u pravi Red i ne iskušavaj me, nego slijedi glas Reda! Ako se stado na to ne bude osvrtao, tada otvori knjigu i čitaj imena, koja su tu zapisana. Tada će se stado ili odmah raspršiti ili – ako kod tebe prepoznaju određeni glas, koji iz tebe dolazi u snazi Gospodina – tada će te slijediti. Ti ćeš ih tada voditi na ono brdo tamo u smjeru podneva, gdje ću ja tebi doći u susret!

A ovo što se sada dogodilo, to žrtvuj u tvom srcu Gospodu Isusu, jer on je dopustio da ti padneš i u tom padu od sebe odbaciš tvoj najtvrdokorniji celibat!

No, sada više nemoj padati, jer jedan ponovljeni sličan pad načiniti će ti toliku štetu, da ćeš na tome imati za glodati sljedećih stotine zemaljskih godina, dok je se ne oslobodiš. Stoga budi oprezan i mudar. Jer, kada jednom budeš pročišćeniji, tada će ti u susret doći bezbrojne i još veće krasote u Kraljevstvu Božjem. Prije toga moraš sve tvoje zemaljske gluposti iz korijena odbaciti!

Sada ostani ovdje i postupi po ovom mom savjetu, tada ćeš u buduću imati ugodniji put u Ime Gospoda!“

Nakon ovih riječi nestade iznenada anđeo Petar, kako Martin ne bi došao u priliku da izjavi nekakvu bedastu primjedbu i proturječi anđelu.

8

Martinov kritički razgovor sa samim sobom i priznavanje grešnosti

Ponovno potpuno sam na poljani Martin započinje sljedeći monolog:
„Kuda je sada nestao moj vođa? To ti je pravi vođa, kada ga najhitnije trebam, ovaj nestane i Bog zna gdje je. Samo onda, kada na neki način pogriješim (padnem), tada je u trenu ovdje – osobina koju najmanje mogu podnijeti! Ili kod nekoga ostati i voditi ga na ovako nesigurnim putovima, kao što su ovi u duhovnom svijetu, ili – neka se ovaj vječno spakira dalje od mene, ako dolazi kod mene samo onda, kada sam već počinio grijeh! Oh, takvih budala ima više!

Ako me želi dovesti do blaženstva, tada neka ostane vidljiv uz mene, inače njegovo prijateljstvo uopće nije vrijedno! Čekaj samo, ti luteranski skrivajući zaštitniče, ti ćeš u meni imati jednu kost za glodanje, tako da će te proći sva tvoja strpljivost! Što mi se više može dogoditi? Sada sam luteran, po rimskom učenju potpuno zreo za pakao – možda sam već i u njemu, a da to i ne primjećujem?

Stoga pustite one lijepe ovčice da još jednom dođu k meni! Neću im biti vuk u ovčjoj koži, ali jedan ljubavnik pun vatre, kakvoga na Zemlji nije bilo! Nikada ne bih podigao moju ruku protiv njih i čitao im imena iz ove knjige, tako da ne pobjegnu od mene. Ja se isto tako više neću upuštati u dublji odnos s jednom ili drugom, ali od podizanja ruke ili čitanja imena – kod mene više niti riječi! A ako se ovaj opet pojavi iz neke rupe u kojoj se skriva, tada će vidjeti kako govori jedan biskup sa Zemlje, kada to zatreba!

Gdje samo tako dugo ostaju oni dragi anđelčiči? Do sada od njih nema niti traga. Ja vidim sada i na sebi, da sam postao mnogo hrabriji i bezobrazniji! Stoga samo vi dođite, vi dragi anđelčiči – vi ćete u meni već pronaći pravog muškarca – nikakvog više kukavicu, nego jednog junaka, i to kakvog junaka! Ali ove još uvijek negdje borave! Već je prošlo prilično vremena, otkada me je moj vodič ostavio, a još uvijek niti jedne duše negdje za ugledati! Što bi to sada trebalo biti? Zar me je ovaj moj dragi vodič glatko nasamario za svu vječnost? Nekako mi sve na to miriši! Nekako mi se opet čini, kao da je prošlo tucet godina, od kada me je on ostavio. Zar će se ponovno skupiti par milijuna godina od svega ovoga?

*Ovaj život u svijetu duhova je jedna prava svinjarija (svinjski život)! Čovjek stoji ovdje stvarno, kao „tele pred šarenim vratima“: sve je nekako **sumorno (sumrak)**; nema pravog svjetla! Ništa nije onakvo kakvim se pokazuje! Ovaj kamen, na kojemu već beskrajno dugo čekam na ovce i janjad, sigurno je isto sasvim nešto drugo, nego što mi to izgleda! Ah, ti dragi anđelčiči – Bog zna gdje i što su oni u stvari? Vjerojatno – ništa! Jer, da su oni nešto, tada bi već morali biti ovdje! Da, da, sve je to ništa, što se ovdje nalazi. Isto tako i moj vodič, inače je nemoguće da on tako brzo nestane.*

Najsličnijim smatram ovaj život jednom životu u snu. Tada sam isto tako sanjao o svim mogućim ludim stvarima, o svakakvim preobrazbama. A što je to bilo? U stvari ništa, nego samo slike nastale iz fantastične moći maštanja moje duše! Isto tako je i ovaj život ovdje, vjerojatno samo jedan tašt, isprazan,

najvjerojatnije vječan san! Samo ova moja razmišljanja izgleda da stvarno imaju sadržaj, sve ostalo je ništa, nego samo bijedna fantazija duše!

Sada čekam sigurno već 200 godina na janjad i ovce, ali ni traga od njih! Što me međutim čudi, jeste da je u ovom svijetu fantazije ova knjiga, moje seljačko odijelo i ova okolina skupa s luteranskom kućom i kapelom stalno nepromijenjenog izgleda. Ova je priča stvarno donekle zabavna. U ovome mora nešto biti, ali koliko toga, to je jedno drugo pitanje!

Ili njemu možda nije bilo pravo, što ja nisam od samog početka bio voljan prihvatiti njegovo učenje? Ako je on jedan pravi vodič, zar me tada nije prvo trebao opomenuti, umjesto da – tebi ništa, meni ništa – nestane u zraku. Zar nije rekao, ako još jednom budem pao, tada će doći još veća nesreća, koju ću moći lizati više stotina zemaljskih godina? Zar sam u stvari već pao? U mislima i samom voljom zasigurno, ali djelima – nemoguće, jer se ovi određeni anđelčići uopće nisu pojavili!

Možda se oni stoga nisu pojavili *b a š z a t o j e r* sam imao ovakve misli i ovakvu volju? To bi lako moglo tako biti. Kada bih se samo mogao osloboditi ovakvih misli. Zašto su ove morale biti baš tako nemoguće lijepe i izazovne? Tu sam se stvarno dobro umočio. Sada mi ne preostaje drugo, nego čekati, dok se moje blesave misli ne slegnu – i volja zajedno s njima!

To je sada jedna stvar: Ako je to ispit moje glavne slabosti, tada mi se baš ne pipe dobro, jer u tom pogledu u svijetu sam potajno bio kao stoka u najboljoj formi. Da, kada bih samo ugledao jednu od onih obliha bludnica, tada mi je --- „taceas!“ (ušuti)! Koliko sam ih --- „taceas de rebus preateritis!“ (šuti o stvarima koje su prošle!) – lijepe mlade kaluđerice! Oh, to su bila blažena vremena! – sada umukni!

Kako sam samo strog bio u ispovjedaonici prema onima koji se ispovijedaju, a kako blag (popustljiv) prema samome sebi. Na žalost, nije bilo ispravno, ali tko, osim Boga, ima moć da se odupre snazi prirode (prirodnim nagonima)?

Kada ne bi bilo tog totalno glupog celibata, i jedan biskup mogao biti muškarac jednoj pravoj ženi, kako je po mom znanju Pavle i odredio, tada bi se zasigurno imala lakša borba protiv mesa. Ali, jedan biskup živi stalno kao Adam prije blagoslova Drveta spoznaje dobra i zla sa zavodljivom Evom u jednom takozvanom – raju i ne može se na ponuđenoj jabuci dovoljno

nažderati! Kakvog li pijančenja! Ali sada je tako i ništa se ne može vratiti i promijeniti. Jedino Stvoritelj, ako to želi – ali bez Njega ostaje jedan čovjek – posebno moga kalibra – vječno jedna stoka i to jedna prilično odvratna stoka!

Gospode, budi mi milostiv! Ja već vidim, ako Ti na mene ne položiš Tvoju ruku, teško da će od mene nešto biti, jer ja sam jedna stoka – a moj vodič je tvrdoglavac, možda čak i Luterov duh. Tu će biti teško ići dalje, strpljenje ne napuštaj me, već opet tisuću godina na jednom mjestu!“

No, sada je konačno ušutio i čeka na ovce i janjad.

9

Još jedan ispit strpljenja biskupa Martina i njegov crni humor

On se osvrće na sve strane, čeka i čeka, ali još uvijek ni traga od ovaca i janjadi. Penje se na svoj kamen i promatra s tog povišenog mjesta, ali ni otuda se ništa ne može zapaziti. Počinje zvati, ali nitko se ne javlja i ništa se ne pojavljuje. Ponovno sjeda na kamen i čeka, ali posve uzalud. Čeka još neko vrijeme i onda ustaje, uzima knjigu i sljedećim riječima kreće u jednom smjeru:

„Sada mi je dosta ove priče! Sada je sigurno ponovno prošlo jedan milijun godina, bar po mom osjećaju, a još uvijek nema promijene moga stanja! Sada više neću pred tobom, moj dragi vodiču, izigravati budalu. Kao pošten čovjek ostavit ću ti tvoju glupu knjigu u tvojoj luteranskoj kući i krenuti na put – kuda god vodilo! I ovaj bi svijet trebao negdje biti ograđen daskama, gdje se onda može reći: „Huc usque et non plus ultra“ (Do ovdje i nikamo dalje!).

I ako onda, u Ime Božje, na jednom takvom mjestu budem morao trilion ili čak decilion godina sjediti, dok i te daske duhovnoga svijeta ne istrule, bar ću onda znati i zašto! Ali ovdje za ništa i opet ništa od sebe praviti budalu, e to ću sada prekinuti. Jer, štetu koju si sami nanesimo, to se lakše podnosi, nego kad ju jedan ovakav ograničeni tvor od jednog vodiča nekome nanese. Toliko sam sada ljut na ovu luteransku krpu, da bih ga sada mogao zgromiti, samo kada bih ga uhvatio!

Zar može postojati nešto dosadnije i neugodnije, nego očekivati nešto sigurno najavljeno, a to se nikada ne pojavljuje? Ne, to je previše!

Oh, kad bih ovdje bar sreo nekog istomišljenika, kako bi to bilo divno! Kako bi mi lijepo iskritizirali ovaj otrcani duhovni svijet, to bi bila fešta, ali ovako moram ovo zadovoljstvo podijeliti sâm sa sobom. No, sada naprijed, više ne želim gubiti vrijeme, ako ne želim na ovom kamenu i sam postati kamen. Ali gdje je ta čudna knjiga? Zar se je sama odnesla u kuću i meni uštedjela put. Opet dobro. Ali malo me čudi, upravo je ležala ovdje i ja sam je htio uzeti, a na je nestala! Ne, kako je ovaj duhovni svijet ludo postavljen, to je izvan horizonta ljudskog shvaćanja. Jedna knjiga odlazi sama od sebe, kada ju malo zasluženno kritiziramo. Nije loše. Još ću morati za oprost zamoliti i ovaj kamen, jer sam ovako dugo moje nedostojno biće pustio da na njemu čeka – inače bi o ovaj mogao otići. A ako se sada uputim kroz ovu krasnu maglu i po ovom mahovinom pokrivenom putu, još bih trebao i mahovinu zamoliti za dopuštenje da svoja stopala, u svrhu mog daljnjeg kretanja, smijem na nju položiti. O, to je već posve prokl-, stani, bez proklinjanja. To je već stvarno jedna svinjarija! Gle – hvala Bogu – i ova kuća zajedno s kapelom je odjednom odšetala Bog zna kuda. Na kraju će se još i sve ostalo rastvoriti. Samo je ovaj kamen još ovdje, ako je stvaran? Ima izgled kamena, ali ovo moram malo preciznije promotriti! Točno, sada se je i gospodin kamen nekuda uputio. No, sada je i za mene vrijeme da krenem na put. Ali kuda? Ovdje stvarno nema nekog velikog izbora. Samo sasvim ravno, u smjeru nosa – pod uvjetom da još imam jedan nos. Jer, kako sam već po drugi puta nekoliko milijuna godina povučen za nos, tada se stvarno moram upitati, kako stoji stvar s posjedovanjem ovog organa. Ali, hvala Bogu, još ga imam. A sada naprijed!“

Vidite, sada Martin kreće, a anđeo Petar, za Martina nevidljiv, slijedi ga. „Hodanje“ (kretanje) u duhovnom svijetu znači „postati drugačije svijesti“ (promijeniti namjeru), i kako se ova mijenja, tako se prividno mijenja i mjesto. Uskoro ćemo vidjeti kamo će se naš čovjek okrenuti (usmjeriti, koja mu je namjera).

10

Biskup Martin na stranputicama Gospodnji znak (naputak) o duhovnim stanjima i njihovim analogijama (značenjima)

Tko se od vas već malo razumije u kompas duha, taj će ubrzo primijetiti, da se naš muškarac umjesto u smjeru **podneva**, sasvim ravno kreće u smjeru **večeri**. On hoda sasvim hrabro i odlučno, ali ne primjećuje ništa drugo, osim škrtom mahovinom prekrivenog ravnog tla i jedno sasvim tmurno, sivkasto osvjetljenje prividnog neba, koje postaje sve mračnije, što se on dalje kreće u

28

smjeru večeri. Ova, sve veća tama, čini ga nešto sumnjičavijim, ali to ga ne zadržava da nastavim svojim pravcem. Razlog je u tome, što njegove spoznaje i njegova vjera skoro da nisu ništa. Ono što je ovdje, to su njegove pogrešne predodžbe protiv čiste Riječi Evanđelja, pa time i čisto antikršćanstvo i jedna skrivena mržnja protiv sekti.

Otuda i Martinov daljnji hod u sve mračniju večer, i otuda škrtom mahovinom prekriveno tlo, što predstavlja sušu i nevažnost Moje Riječi u duši ovog čovjeka. Stoga i sve veća tama, jer ta preslaba i potpuno zanemarena Riječ Božja (pred kojom se ovakvi biskupi samo „pro forma“ u crvenim i zlatnim odorama klanjaju), u njemu nikada nije postala životnom toplinom, iz koje bi za duh mogla nastati divna svjetlost vječnog **jutra**.

Ovakvi ljudi moraju u duhovnom svijetu dospjeti u prividno najveću usamljenost i potpunu Noć, jer je tek tada moguće da dođu do (velikog) preokreta. Kako je bilo teško na svijetu ovakvog jednog biskupa dovesti na stvaran apostolski put, isto tako i još u mnogome teže je to u ovom duhovnom svijetu, jer je on kao duh utjecaju izvana nedostupan, a u njemu se ne nalazi ništa osim zabluda, pogrešnih predodžbi i u biti samo pohlepa za vlašću.

Naravno, Mojoj su Milosti mnoge stvari moguće, koje bi uobičajenom tijeku Reda bile nemoguće! Stoga bi kod ovog čovjeka vi trebali praktično uvidjeti, kuda on može dospjeti s tim što je u njemu, a što na kraju, kada svi konopci popucaju, Moja Milost može učiniti, a da pri tome ne napadne slobodu duha (slobodnu volju). Ovakva Milost se ovom čovjeku dodjeljuje iz tog razloga, jer je on jednom iz srca zamolio, da ga Ja svojom Rukom uhvatim! Ali snaga Moje Milosti ne može ga obuhvatiti prije, nego on iz sebe izbaciti sve osobne nečistoće, svakojake zablude i skrivenu zlobu, što će se pokazati kroz stanje najgušće tame koja ga okružuje.

No, sada usmjerimo svoj pogled ponovno na našeg putnika! Laka i oprezna koraka on korača naprijed, ispitujući pri svakom koraku kakvo je tlo, je li dovoljno čvrsto da ga može nositi. Jer tlo na određenim mjestima počinje bivati močvarno, što je određeni znak (analogija), da sve njegove pogrešne spoznaje uskoro završavaju (utječu) u nedokučivo-zagonetno more tajni. Stoga one (zablude) već sada nailaze na različite male lokvice tajni u sve gušćoj tami. To je jedno stanje, koje se već i kod mnogih ljudi u svijetu pokazuje tako, da kada jedan mudriji čovjek s njima počne pričati nešto o egzistenciji duše i duha nakon tjelesne smrti, ovi odmah pokušavaju skrenuti pažnju nekakvim izjavama: *tako nešto potpuno ih smućuje, kvvari im dobru*

29

volju i čini žalosnim, a čovjek bi – ako bi se ovim previše bavio – ponajprije postao lud.

Ova bojazan nije ništa drugo, nego kretanje duha po jednom ovakvom tlu, koje je već prilično močvarno, i gdje više nitko nema hrabrosti da svojim iznad svega kratkim spoznajama ispita neistražive dubine ovakvih močvara, iz straha da ne propadne u nešto bez dna. Gledajte, tlo koje nosi našeg Martina, počinje stvarati sve šira manja jezera, između kojih naizgled vijugaju sve uži zemljani jezici. To odgovara (analogno je) mozgovnom trabunjanju ustima jednog ovakvog duha bez pravih spoznaja, čije je srce ipak čisti ateist.

Na ovakvom putu, na kojem ide mnogo milijuna ljudi, kreće se sada i naš Martin. Sve uži su puteljci među sve većim jezerima, ispunjenih očajnom neshvatljivošću za njegove spoznaje. On već snažno posrće (naginje se), kao netko tko se kreće po uskoj gredi ispod koje teče nabujala rijeka. Ipak, ne staje, nego baulja dalje iz neke vrste pogrešne požude za znanjem, da bi pronašao nekakvu granicu duhovnog svijeta, a potajno i iz razloga da pronađe lijepe ovce, jer ove mu još ne izlaze iz pameti.

Sada mu je oduzeto sve, što bi ga na to moglo podsjetiti: knjiga, poljana, kamen (spoticanja) zajedno s ovcama i janjcima, što mu je jednom u svijetu pričinjalo očaranost, uzbuđenje i veliku ugodu. Stoga mu je to anđeo Petar uglavnom i predstavio, da bi mu otkrio njegove slabosti i time ih sve više isušio. No, sada vidimo što našeg čovjeka tjera, dok ne dođe do bezgraničnog mora, što onda znači: „*Do ovdje i ne dalje, doseže sva tvoja sljepoća, ludost i prevelika glupost!*“ Ostavimo ga stoga bauljati do kraja ovog njegovog prividnog puteljka njegovih trabunjanja. Tamo ćemo ga sa zadovoljstvom saslušati, kakve će on sve gluposti isповраćati u more njegove duševne noći!

Svatko od vas neka točno ispita svoje tajne i lude svjetovne naklonosti, kako ne bi prije ili kasnije dospio na istu ovakvu tužnu stazu našeg putnika!

11

Teška situacija našeg putnika; njegov daljnji monolog i razlučeno vikanje

Sada gledajte, naš je čovjek već došao na „obalu mora“. Niti jedan puteljak ne dijeli beskrajnu površinu ovoga mora, što prikazuje beskrajnu nerazumnost ovog čovjeka i prikazuje to u određenom obliku. To je analogija

30

stanja čovjeka, koji nema skoro nikakve predodžbe o duhovnim Istinama i kod kojega sve njegove predodžbe kaotično završavaju u jednom moru besmisla.

[*Ovu analogiju imamo i u Bibliji: Izrael u egipatskom ropstvu predstavlja spalog čovjeka, koji robuje grijehu (Sotoni) i kojega Bog izbavlja kroz svog poslanika (Mojsije, koji u Starom Zavjetu predstavlja sliku pravog izbavitelja Isusa u Novom Zavjetu). Izrael (čovjek) dolazi do mora (svijeta) i mora proći kroz svjetovno, a da to svjetovno ne prijanja na njega. Stoga Izraelci nisu „preplivali“ more, nego se je ono kroz Božje djelovanje razdijelilo i oni su - ne dotičući se vode (svijeta) – „prošli po tlu kroz“ razdijeljenu vodu (svijet). Samo izbavljenje je bilo kroz Božju Milost i pomoć, ali tek sada dolazi čišćenje čovjeka u duševnoj „pustinji“ i odbacivanje pogrešnih navika i predodžbi, dok se ne bude u stanju ući u „obećani zemlju“, naime – našu duhovnu nebesku domovinu. Naše izbavljenje omogućeno je Isusovim razapinjanjem na križu, ali prihvaćanjem te mogućnosti „izlaska iz ropstva“ (križa) tek nam je omogućen naš osobni rad u „pustinji naše duše“ i čišćenje odlukom naše slobodne volje da se podčini vođenju Božje Volje („Mojsijevo vođenje naroda kroz pustinju“). n.p.]*

Gundajući i pun mrzovolje on stoji na krajnjem rubu: što označava zadnji „pojam“, naime na rubu samoga sebe. Još raspoznaje samoga sebe, a sve ostalo postalo je mračnim morem, u kojemu se ne nalazi ništa drugo, nego razne bezoblične, mračne nemani, koje tupe, slijepe i nijeme opkoljavaju našeg putnika i žele ga progutati. Velika je tama ovog vlažnog i hladnog mjesta.

Poslušajte sada njega samoga, kakve neobične gluparije ovaj počinje slagati, da bi mogli spoznati, kako se ne samo ovom čovjeku, nego i ogromnom mnoštvu ljudi, koji sve imaju u njihovoj glavi, u njihovim najglupljim predodžbama, ali skoro ništa nisu imali i nemaju u njihovim srcima.

Martin: „*Tako, tako, ... u redu! O ti prokleti svinjski živote! Najmanje deset milijuna zemaljskih godina morao sam kao jadna duša lutati u ovoj noći i potpunoj tami i umjesto na željeni cilj dospjeti do ovog mora, koje će me samo onako za svu vječnost progutati. To mi je ona lijepa izreka: „Neka počivaju u miru i neka im svijetli vječna svjetlost!“ Na Zemlji su ovu predivnu himnu sigurno često puta pjevali.*

Ja sam još uvijek onaj isti, koji sam i bio, ali gdje sam ja to, gdje sam to došao? Ovdje stojim na labavom kraju jednog zemljanog puteljka, ako to još uvijek možemo nazvati „zemljanim“, a oko mene je najgušća noć i beskrajno vječno more!

31

Oh, ljudi, vi koji na Zemlji imate milost još uvijek posjedovati život u tijelu – pod pretpostavkom da Zemlja još uvijek postoji – kako ste beskrajno sretni i kako mnogo bogatiji od mene, vi koji u najotrcanijim krpama dobre ljude preklinjete za par novčića. Na žalost, ovdje vas očekuje moja ili još gora sudbina. Stoga, neka se tamo spasi tko god se nekako spasiti može – ili čvrstim držanjem Božjih Zakona ili da tijelom i dušom postane jedan stoik (ljudi koji u svakoj situaciji ostaju mirni i opušteni), sve ostalo je bez ikakve koristi. Da sam jedno ili drugo činio, sada bih bio sretniji. No, ovako stojim ovdje kao jedan vječni vol ili magarac istovremeno – ne pred šarenim vratima, nego pred jednim morem, koje je sigurno beskrajno i koje će me za vječnost progutati, ali ne i ubiti, jer sam u stvari kao duh besmrtn. Jer, da me nešto u ovom glupom duhovnom svijetu može ubiti, to bi bila samo ova nesnosna glad, koja me već mnogo milijuna godina muči. Da i sam nisam najvjerojatnije jedna vrlo prozirna duša, tada bih već odavno požderao sam sebe. ...

Možda su one ovce i janjci bili neka vrsta duhovnih sirena (mitoloških zavodnica) i nevidljive ovamo me namamile, da bi me ovdje rastrgale i požderale? ...

Jedno ne razumijem, da nemam većeg straha u ovoj mojoj bezizlaznoj situaciji. U stvari, više sam ljut nego prestrašen, ali pošto nemam nikoga, na kome bih iskalio moj opravdani bijes, tako ga moram osobno posrkati, kao jedno odstajalo sirče. Ipak, čini mi se, da kada bi i sam bog, ako On nešto tako jest, došao kod mene, tada bi odstajalo sirče mogla bijesa postalo odmah prilično svježje. Možda bih i napao jednog takvog prividnog boga, jer je prolazni svijet nakitio bezbrojnim krasotama, a ovaj neprolazni duhovni svijet lošije opremio, nego neki najgrublji očuh tiranin svojoj najomraženijoj djeci (pastorcima, tuđoj djeci), koja su bez svoje krivnje dobila postojanje i na žalost, na žalost postala Njegovim pastorcima! Oh, kako bi bilo divno iskaliti svoj bijes na jednom takvom bogu, kada bi On jedan takav bio. Ali na žalost nema Boga i nikada ga nije bilo. Jer, da postoji neko božansko više biće, tada bi ono trebalo biti mudrije od nas, njegovih stvorenja, ali ovako nema niti traga nekakvoj mudrosti!

Jer, ovo bi i slijep uvidio, da svako postojanje i događaj moraju imati nekakvu svrhu. Tako sam i ja jedno postojanje (bivstvo) i jedan nedužan događaj. Ja živim, mislim, osjećam, mirišem, kušam, vidim, čujem, imam ruke za rad i noge za hodaње, jedna usta s jezikom i zubima i – jedan najprazniji želudac, ali ti takvi bože, kaži mi – čemu? Čemu milijunima godina posjedovanje svega toga, što ne trebamo?

Tako, neka se pokaže jedan takav nerazuman bog. Neka stane pred mene na raport – ako je jedan takav – da ga ja naučim mudrosti! Ali ja ga mogu cijelu vječnost izazivati, a On se ipak neće pokazati! Zašto? Zato što On nije bog i ne postoji!

12

Biskup Martin na „mrtvoj točki“ Primanje kroz očekivani brodić i Martinova zahvala brodaru koji je Gospod osobno

Nakon određene pauze, u kojoj je on još neko vrijeme ovo izgrđeno i izazvano božanstvo očekivao, počinje on ponovno sljedeći, nešto tuplji monolog:

„Ništa, ništa i opet ništa! Mogu izazvati koga hoću, prkositi kome hoću, najgrublje se izvikati na koga god hoću, ali ovdje nema nikoga, ovdje me nitko ne čuje. Ja sam kao jedan jedini, sam sebe svjestan život u cijeloj vječnosti! Ali nemoguće je da sam ja sam. Oni silni tisuće puta tisuće milijuna ljudi na Zemlji, koji su rođeni kao i ja, živjeli i umrli, kamo su oni svi otišli? Zar su posve prestali postojati, ili svi imaju istu sudbinu kao i ja - postojati na nekakvim beskrajno jedna od druge udaljenim točkama vječnog univerzuma? Ovo mi izgleda nekako najvjerojatnije. Jer, moj nekadašnji vodič i nakon njega one lijepe ovčice siguran su dokaz da u ovom sasvim beskonačnom svijetu ipak postoje ljudi. Ali gdje, gdje!? To je drugo pitanje. ...

Ah, kada bi ovdje bar bio jedan, koliko god mali, ali siguran brodić, u kojega bih se mogao ukrcati i da mogu s njim upravljati kamo god hoću – kakvo bi to bilo blaženstvo!

Ali što to vidim tamo, na površini vode, nedaleko odavde? Je li to neka neman – ili možda jedan brodić? Za Boga, stvarno je jedan brodić, jedan prilično zgodan brodić, s jedrom i veslima. Ne, kada bi ovaj došao k meni, tada bih ponovno počeo vjerovati u jednoga Boga, jer ovako nešto bilo bi jedan upadljivi dokaz protiv svega što sam do sada brbljao!. Točno, dolazi sve bliže i bliže. Možda je i netko na brodu? Pozvat ću u pomoć, možda me netko čuje.

Hej tamo, heeej“ pomoć! Ovdje već beskrajno vrijeme čami jedan nesretni biskup, koji je u svijetu igrao ulogu jednog velikog gospodina, ali je u ovom duhovnom svijetu potonuo u najveću bijedu i više si ne zna i ne može pomoći! O Bože, Ti moj veliki, svemogućí Bože, ako si jedan takav, pomogni mi, pomogni mi!“

Sada se brodić približava obali, gdje stoji naš Martin. Na brodiću se nalazi jedan spretan Brodar, koji sam Ja osobno, a iza našeg Martina (za njega nevidljiv) stoji anđeo Petar, koji se zajedno s Martinom penje u brodić. Martin vidi samo Mene, kao ribara, ali još uvijek ne vidi anđela Petra, jer se ovaj stalno nalazi iza njegovih leđa. Martin se prijaznog lica uputio direktno k Meni i govori:

„Koji je Bog ili neki drugi dobri duh uredio tako, da si se ti na ovom beskrajnom moru uputio baš ovamo, gdje već jedno nezamislivo vrijeme ja čekam na izbavljenje? Jesi li ti nekakav peljar (navodilac) u ovom duhovnom svijetu ili nekakav spasilac? Ljudi kao ti, mora da su prilično jako rijetki u ovim krajevima. Oh, ti najdraži, najmiliji prijatelju! Ti mi izgledaš mnogo bolje prirode (karaktera), nego jedan koji se je meni, prije beskrajno dugo vremena, sam nametnuo za mog vodiča i htio me dovesti na nekakav dobar put! Ali, to je bio jedan vodič, kakvog nema! Neka mu Gospod Bog oprost, jer on me je vodio samo jedno kratko vrijeme i to samo u loše! Jednom sam morao moju biskupsku odoru, koju sam na nekakav neobičan način donio sa svijeta, skinuti i umjesto nje navući ovo bijedno seljačko odijelo, koje mora da je napravljeno od najbolje tkanine, jer sigurno se ne bi svih ovih par tisuća godina na meni održalo.

Ovakvim sam „poklonom“ još donekle bio i zadovoljan, naravno s nadom u jednu bolju sudbinu, ali što je onda učinio taj junačina od vodiča? Uz moralnu propovijed postavio me je za čuvara ovaca. Ja sam spremno prihvatio tu dužnost – iako na jednom luteranskom tlu – izašao u ruci držeći jedan debeli imenik njegovih ovaca i htio učiniti što mi je naredio. Ali, umjesto stada ovaca, ovdje su sada bile najdivnije djevojke! Od ovaca niti traga! Trebao sam iz knjige čitati njihova imena, ali u čitavoj okolini nije bilo ovakvih životinja, koje sam iz njegove kuće jasno vidio. No, došlo je, a da ih nisam pozvao čitajući iz knjige njihova imena, mnoštvo ovih predivnih mladih djevojaka, šalile se sa mnom i čak me poljubile. A jedna od njih, ona najljepša, čak se je objeručke okomila na mene i s očaravajućom ljupkošću pritisnula me na njene prenježne grudi. Tako sam dospio u jedan osjećajni vrtlog, kakav u svijetu još nikada nisam imao.

Čitava ova priča u stvari i nije bila tako loša, posebno ne za jednog novaka u ovom svijetu, kao što sam ja, jer da sam bar samo prije znao, da ću umjesto ovaca i janjadi pod moje vodstvo dobiti ovakve djevojke?

Ali tu se onda odjednom munjevito stvorio moj lijepi vodič i održao mi bukvicu, koje se ni Martin Luter ne bi posramio. Onda mi je on, uz određene prijetnje, dao sljedeće, još gluplje i prozračnije odredbe, kojih sam se najstrože trebao pridržavati i sve one ovce i janjad dovesti na određeno brdo. Nakon toga, ja s ovim nešto čudnim zadatkom, više nisam ugledao niti mog čuvara niti ovaca. Čekao sam, Bog zna koliko milijuna godina – sve uzalud. Htio sam onda vratiti knjigu mom poslodavcu, ali ova, vjerojatno neka vrsta duhovnog automata, sama se je vratila, skupa sa cjelokupnom okolinom. Tada sam i ja krenuo na put i došao ovdje, ne mogavši dalje. Grdio sam koliko sam mogao i potpuno očajan tužio se što ovako dugo vrijeme nema ni od kuda niti najmanje pomoći. Konačno si došao ti, kao jedan božanski anđeo spasilac i primio si me u tvoje sigurno vozilo. Primi moju najveću zahvalu. Da imam nešto, čime bih ti mogao platiti, kako bi to bilo slatko za moje tebi vječno zahvalno srce! Ali ti vidiš da sam ja siromašniji, nego netko koga čovjek kao najsiromašnijeg može opisati i osim sebe ne posjedujem ništa drugo. Stoga se zadovolji za tvoje ukazano veliko prijateljstvo mojom zahvalom i ako ti mogu biti od koristi - mojim služenjem.

O Bože, kako mirno, kako sigurno i kako brzo plovi ovo tvoje vozilo preko pjenušavih valova ovog beskrajnog mora! Kakav samo ugodan osjećaj! Oh ti, moj dragi, božanski prijatelju, sada bi ovdje trebao biti moj nekadašnji, prilično ograničen vodič. Tu bi se isplatilo truda, pokazati mu kakav osjećaj treba imati jedan pravi vodič i spasilac, ako želi biti vodič. I ja sam u svijetu bio jedan vodič ali – tu bolje da šutim - .

Oh, hvala ti, hvala, kako predivno plovi brodić!

13

Božanske riječi brodara o blagoslovu samoće Ispovjedno ogledalo za pomaganje u samospoznaji

Nakon ovoga govorim Ja, kao prijazni Brodar:

„Sigurno nije ugodno stalno se nalaziti u samoći, ali i jedna ovakva dugotrajna samoća ipak ima i mnogo dobroga! Jer, tada dobivamo vrijeme, da razmislimo o pojedinim ludostima, da nam postanu gadljive i da ih se posve oslobodimo i iz sebe izbacimo. I gle, to ima veću vrijednost od nekog brojnog i bogatog društva u kojemu se neprestano događa više ludoga i lošega, nego mudroga i dobroga!

Još je gora situacija, kada si ti u samoći izložen životnoj opasnosti, iako često samo naizgled; ali neovisno o tome takva je samoća tisuću puta bolja, nego „uzvišeno“ i lijepo društvo. Jer u takvoj samoći nekome prijete samo prividna propast, u kojoj je spas još moguć, ako dođe do spašavanja. U opisanom, takozvanom lijepom društvu, nerijetko prijete čovjeku tisuću stvarnih opasnosti, svaka potpuno sposobna da upropasti dušu i duh i zbací ih u pakao, odakle je izlaz skoro nemoguć! Stoga je tvoja sadašnja situacija, po tvom osjećaju, bila jedna vrlo neugodna, ali za tvoje biće ni u kojem slučaju i nesretna.

Jer gledaj, Gospodar svih bića ipak se je brinuo o tebi, tažio ti je glad po mjeri i potrebi (za cilj) i imao je s tobom veliko strpljenje. Ti si u svijetu bio jedan rimski biskup, što Ja zasigurno znam, te si obavljao bezbožne dužnosti, po doslovnom značenju riječi, prilično strogo, iako u sebi nisi u tome vidio ništa bitnoga. Tako nešto, po tvom osobnom prosuđivanju, kod Boga, koji samo gleda u srca i njegova djela, ne može biti od neke važnosti! Osim toga bio si vrlo ponosan i željan vlasti, te si unatoč tvojoj zakletvi celibata, volio žene preko mjere! Misliš li, da bi to mogla biti djela ugodna Bogu?

Ti si se mnogo bavio i s manastirima, te si najradije posjećivao one sa ženskim osobljem, u kojim je bilo mnogo novih mladih sestara. Tebi je bilo veliko zadovoljstvo kada bi se one pred tobom klanjale kao pred nekim bogom i grlile tvoja stopala, a ti si ih onda stavljao na mnoge moralne ispite, od kojih mnogi nisu ništa bolji od običnog kurvanja! Misliš li da je jedno takvo moralno stremljenje od tvoje strane bilo Bogu ugodno?

Što si sve u svijetu - protiv Kristove Zapovijedi, koju je on dao apostolima; ne posjedovati niti vreće (za stvari), pa tako niti zlato, niti odjela, niti cipele – osim u zimu – i nikada dvije haljine (odore) - ti posjedovao kao velika bogatstva! Kakva je probrana jela nosio tvoj stol, kakve ukrašene kočije i kakva su biskupska obilježja ukrašavala tvoju žudnju za vlasti. ...

Misliš li da je to sve bilo Gospodu ugodno? Jesi li ikada u tvom srcu rekao: „Pustite malima da dođu k meni?“

Oh, gle, samo su veliki kod tebe imali neku vrijednost! Jesi li možda jedno siromašno dijete, u Moje Ime primio, obukao i nahranio?

Koliko si golih obukao i koliko gladnih nahranio, a koliko zatočenih oslobodio? O, gledaj, je ne znam niti jednoga od tih! No, tisuće si u njihovim duhovima učinio zatočenicima i nerijetko si siromaštvo udario teškim ranama proglašavajući ga prokletim, dok si bogatima dodjeljivao oprostajnice preko oprostajnica, naravno za novce, a samo ponekad kod vrlo velikih vladara, kao usluga za svjetovno prijateljstvo, besplatno! Misliš li zaozbiljno, da Gospod ovakva djela smatra ugodnima, te si stoga, nakon tvoje tjelesne smrti, odmah trebao biti katapultiran u Nebo?!

Ja, tvoj Spasilac, ne govorim ti ovo da bih ti sudío, nego da bih ti pokazao da Gospod tebi nije učinio nikakvu nepravdu, tako što te je ovdje naizgled malo ostavio na cjedilu, nego da ti je bio vrlo milostiv, jer nije dopustio, da nakon tvoje tjelesne smrti vrlo zaslužno odskližeš u pakao!

Razmisli o ovome i ne rugaj se više tvom vodiču, nego mu zahvali u potpunoj poniznosti, jer po Božjem Redu (Pravdi) nisi vrijedan niti najmanje milosti, ali ovako bi je možda mogao naći! Jer, kada se najvjernije sluge Božje smatraju lošima i bezvrijednima, koliko više se ti trebaš takvim smatrati, koji nisi učinio ništa po Volji Božjoj!

Martinovo iskreno pokajanje i njegova dobra volja za pokoru i zaokret

Martin odgovara: „O, ti moj visokocijenjeni i sve zahvalnosti zaslužni spasioče, ja ti na ovu tvoju objavu, na žalost ne mogu reći ništa drugo, nego: „To je sve moj grijeh, moj preveliki grijeh!“, jer sve je do u slova istina. Ali što da se sada radi? Ja sigurno osjećam najdublje pokajanje za sve to učinjeno, ali sa svim tim pokajanjem ne može se učinjeno učiniti neučinjenim, pa tako ostaju i krivica i grijeh nepromijenjeni, a koji su ovdje sjeme i korijen smrti. Kako se u grijehu može pronaći Milost Gospodina? – Gle, to mi izgleda jedna sasvim nemoguća stvar. Stoga mislim, pošto potpuno uviđam da sam ovakav kakav jesam, potpuno zreo za pakao, ova se stvar ne da niti na jedan drugačiji način promijeniti, osim da kroz svemoguće odobrenje Gospodina budem s mojim sadašnjim osjećajem još jednom postavljen na Zemlju, da tako, što je moguće bolje mogu popraviti moje učinjene greške. Ili se – pošto ja od pakla i tako imam strašni strah – Gospod smiluje i postavi me za cijelu vječnost, kao

jedno najnevrjednije stvorenje u neki najudaljeniji ugao, gdje ja kao najobičniji zemljoradnik na siromašnom tlu mogu sebi svojim radom zaraditi najosnovnije za uzdržavanje. Pri tome bih se od sveg srca odrekao nekakvih viših blaženstava, pošto ja sam sebe smatram nedostojnim za najniži stupanj Neba.

To je eto moj osjećaj, jer ovo ne mogu nazvati mojim mišljenjem, jer osjećam da je ovo najnutarniji prohtjev moga života. Na preko glave zakucanom svijetu isto tako ništa se više ne može učiniti; jer općenita struja rijeke je skroz naskroz loša, tako da je skoro nemoguće biti dobar, kao jedan plivač protiv jakog vodenog toka. Vlade čine što im je volja, a religiju upotrebljavaju još samo kao politički opijum za narod, da bi ga lakše držali na uzdi i mogli upotrijebiti za kojekakve ciljeve. Tu neka sam Papa pokušao religiji dati jedno drugo, čisto duhovno značenje, tada će se protiv njegove deklarirane bezgrešnosti (nepogrešivosti) sa svih strana sjuriti zvečecim oružjem.

Pitanje: kakve će koristi biti od nekoga, tko pokušava snažno plivati protiv vodene struje, tako da objavljuje Istinu i želi se žrtvovati za zasljepljene jadne ljude? Kada se iz iskustva vidi, da se tu baš ništa ne može učiniti, u jednom svijetu koji je od stopala do glave u najdebljem problemu i njemu se ne može pomoći, tada bi se moglo oprostiti onome tko na kraju uzvikne: „Mundus vult decipi, - ergo decipiatur!“ (Svijet želi biti varan – stoga, neka bude prevaren!).

Ovime se uopće ne želim pred tobom opravdavati i moju krivnju umanjivati, nego ti samo reći, da smo na svijetu više kao jedan prisiljeni, nego kao jedan svojevljni grešnik, na što Gospod sigurno neće uzeti milostivog obzira.

Moj ljubljani spasioče, nemoj se radi toga ljutiti na mene, jer ja sam sada govorio onako, kako sam sve to do sada razumio i uvidio. Ti ćeš to sigurno bolje shvatiti i poučit ćeš me, jer sam iz tvojih riječi zaključio, da si ti pun stvarne božanske Istine i da mi možeš dati pravu informaciju, što da učinim da bar izbjegnem pakao.

Uz to, dajem ti sada i osiguranje da po tvojoj želji od srca opraštam mom prijašnjem vodiču! Jer, ja sam samo iz tog razloga bio ljut na njega, jer do sada nisam u sebi mogao razlučiti, kakav je to u stvari plan on sa mnom imao!

Brodareva propovijed pokajanja biskupu Martinu

No, sada govorim ponovno Ja, kao vlasnik broda:

„Onda me poslušaj i dobro zapamti što ću ti reći! Gle, Ja jako dobro znam kako je svijet sazdan, jer Ja isto tako znam kako je bio sazdan u sva vremena. Jer, da svijet nije ovako težak (mukotrpan) ili bar ponekad malo bolji, nego neki drugi puta, tada ne bi razapeo Gospodara Slave! Pošto je svjetovna velikozlobna volja ovo učinila na „zelenom (mladom) drvetu“, ako će manje poštediti suho granje! Stoga za svijet, za sva vremena, važi ono što je iz usta Gospoda u Evanđelju zapisano:

- U tim danima – što znači u vrijeme svijeta – Kraljevstvo Božje treba silu; samo će ga oni posjedovati, koji ga osvoje silom! Jednu takvu moralnu silu, dragi prijatelju, ti nisi prema Kraljevstvu Božjem još nikada upotrijebio. Stoga ne smiješ svijet tako jako optuživati, jer po Mom sasvim jasnom saznanju, ti si se u sva vremena radije družio sa svijetom, nego s bilo kojom duhovnošću. U tom pogledu, ti si bio jedan od glavnih protivnika svih pokušaja duhovnog prosvjetljenja, neprijatelj protestanata i progonio si ih u mržnji i najgorčem bijesu!

Kod tebe stvarno nikada nije važilo „Si mundus vult decipi! (Ako svijet želi biti prevaren!), nego uvijek bez milosti i isprike: „Mundus decipi debet!“ (Svijet mora biti prevaren!) i to „sine exceptione!“ (bez izuzetka!).

Ja ti međutim kažem, da svijet nigdje nije gori, nego upravo u tvojoj sferi i sferi tebi sličnih. Vi ste u sva vremena bili najveći neprijatelji Svjetla. Bilo je vremena, kada ste vi svakom i malo svjetlije razmišljajućem i uviđavnijem odmah pripremili vatrenu lomaču.

Nisu velikaški gospodari svijeta tražili da prošire tamu među njihovim narodom, nego ste to bili vi, koji ste i same velikaške gospodare poplegli u prokletstvo (ekskomunikaciju), ako bi se odvažili malo bolje razmišljati, nego što je to bilo ugodno vašoj mračnoj, hijerarhijskoj, tiranskoj despotiji! Kada su velikaški gospodari ovdje ili ondje bili mračni, tada je to bilo vaše djelo, a vi niste nikada bili djelo vladara, nego sada, kao i u sva vremena vaše vlastito djelo!

Tko je naredio vaše takozvane Božje službe na latinskom? Tko je izmislio opraštajnice, tko je protjerao Riječ Božju, a na njeno mjesto

postavio najapsurdnije i najlažnije legende takozvanih svetaca, tko je uveo relikvije, tko milijune svakojakih „svetih“ slika i kipova? Gledaj, nitko drugi, ni jedan car i ni jedan vlastodržac, nego ste to bili vi! ...

Reci, možeš li sada kod Boga, nakon svega ovoga, očekivati bilo kakvo razumijevanje, kada svijet nije tebe, nego si ti svijet u tvom okruženju učinio još gorim, nego što je to već bio?! ...

Nadam se da ćeš uvidjeti, da ovdje, gdje važi samo čista Istina sjedinjena s vječnom Ljubavi, sa svim tim tvojim ispričama nećeš daleko dospjeti - nego jedino sa: „Moj jako veliki grijeh!“ Jedino to je ispravno, a sve ostalo pred Gospodom ne vrijedi ništa! Ti moraš priznati, da Bog bolje poznaje svijet u njegovim najtanjim nitima, nego što ti to možeš najgrublje spoznati. Stoga bi bila velika glupost, kada bi ti Gospodu Bogu radi tvoje isprike (opravdanja) počeo tumačiti svijet kakav u stvari jest, iako kažeš da to nije radi tvog opravdanja, nego samo radi toga, da bi Gospod s tobom trebao imati razumijevanja. Pri tome nisi ni najmanje razmislio o tome, da si ti osobno bio glavni upropastitelj svijeta!

Tebi neće biti oduzeto niti najmanje od onog obzira, kojega tobože zaslužuješ kao zarobljenik svijeta. Što svijet tebi duguje pred Bogom, to će biti podmireno jednim malim računom, ali tvoj dug neće tako brzo biti podmiren, osim ako sam sebe ne priznaš kao najvećeg grešnika.

Ti se stvarno bojiš pakla, jer se u svojoj savjesti osjećaš vrijednim njega i misliš da će te Bog tamo baciti kao neki kamen u ponor. No ne shvaćaš, da se ti bojiš samo tvog umišljenog pakla, ali u stvarnom paklu imaš veliko zadovoljstvo i ne želiš van iz njega u puninu! Gledaj, sve što si ti do sada mislio, bilo je manje ili više sam pakao u stvarnom smislu! Jer, tamo gdje još uvijek postoji i iskrica samoljublja i samohvale, kao i okrivljavanje drugih, ondje je i pakao. Gdje osjetilo tjelesnog mesa (požuda) još nije dragovoljno protjerano, tu je pakao! Na tebe se, međutim sve to još lijepi, te si time još vrlo duboko u paklu! Vidiš, kako je isprazno tvoje strahovanje! Gospod, koji se smiluje svim bićima, želi te iz toga izbaviti, a ne kao po tvojoj rimskoj maksimi, još dublje strmoglaviti! Stoga ne govori stalno o Gospodu, da On onome koji želi ići u pakao kaže: „Ako stvarno želiš ići u pakao, onda neka bude tako!“

Gle, to je jedna tvoja vrlo pokvarena tvrdnja! Ti si upravo jedan, koji se već jako dugo ne želi odvojiti od pakla, ali kada si ti od strane Gospoda o tebi čuo jedan takav sud? Razmisli jako dobro o ovim Mojim riječima i po njima učini u sebi preokret, tada ću i Ja upraviti ovaj brodić tako, da te izvede iz tvoga pakla i donese u Kraljevstvo Života. Neka bude!“

16

**Martinovo priznavanje krivice
– Martinova odluka da ostane kod svog spasioca
- anđeo Petar, kao treći saveznik**

Martin: „O dragi prijatelju, moram ti na žalost priznati, da je sa mnom upravo tako, kako si mi ti sada bez ustezanja pokazao moje grijehe. Uviđam da protiv toga ne mogu izjaviti niti najmanju riječ opravdanja; jer sve ovo pogađa samo mene samoga. Ali, još bih samo ovo htio od tebe saznati – kuda ćeš me odvesti i kakva će biti moja sudbina?“

Govori Brodar: „**Upitaj tvoje srce, tvoju Ljubav! Što ona progovara? Što je njena žudnja? Ako ti je ona iz tvog života određeno progovorila, tako već imaš u sebi odlučenu tvoju sudbinu: jer, svatko će biti usmjeren svojom vlastitom Ljubavlju!**“

Martin: „Oh, dragi prijatelju, ako ja budem usmjeren po svojoj Ljubavi, tada ću dospjeti Bog zna kuda! Jer, u meni je upravo takva situacija, kao u naravi jedne od mode ovisne žene, koja se nalazi u jednom Zemaljskom modnom butiku, a pred sobom promatra stotine modnih tkanina i na kraju ne zna koju bi uzela! Prema mom najdubljem osjećaju, htio bih biti kod Boga, moga Stvoritelja. Ali ovdje mi se na put priječe moji mnogi i veliki grijesi, pa ja tako realizaciju moje želje smatram čisto nemogućom! Pri ovome mislim ponovno na one, već i na ovom svijetu avanturističke ovce i janjce. S jednom takvom ovcom ne bi baš bilo neugodno živjeti i cijelu vječnost! Ali tu mi kaže opet moj nutarnji čovjek: -Tako nekome te Bog nikada neće dovesti u blizinu, nego te stalno sve više od nje(ga) odaljavati.-, pa tako tone i ova, moja najslađa misao u bezdan ovoga mora! Onda mi opet dolazi misao, da negdje, na jednom najudaljenijem uglu ovoga duhovnog svijeta živim kao jedan obični zemljoradnik i da bar jednom dobijem milost vidjeti Isusa, pa bar i na nekoliko trenutaka. Ali tu me opominje ponovno moja slobodna savjest i govori: -Njega ti vječno nisi dostojan!- i ja opet pred Njim, Najsvetijim, tonem u moje, sa svim grijesima obloženo ništavilo!

Samo jedna misao izgleda mi najmanje teška i moguća za realizaciju, a moram priznati da mi je to najdraža ideja: naime, kod tebe, gdje god da je tvoje obitavalište, ostati za cijelu vječnost! Iako sam u svijetu mogao najmanje podnositi one, koji su se usuđivali reći mi istinu u lice, ali upravo sam tako nekako tebe najdraže prihvatio, jer si mi ti rekao istinu u lice kao jedan najmudriji, ali i kao najnježniji sudac. Pri ovoj najdražoj ideji ostat ću za cijelu vječnost!“

Govorim Ja: „**No, dobro, ako je to tvoja glavna Ljubav, u koju se ti u onome što dolazi još dublje moraš osvjedočiti, onda tvoja želja može odmah biti ispunjena! Gledaj, mi smo već blizu jedne uvale i isto tako blizu kolibe u kojoj živim. Moj posao već poznaješ, jer Ja sam u punom smislu riječi, jedan navodilac (peljar)! Ti ćeš u ovom poslu surađivati sa Mnom. Plaću za naša djela dati će nam naš mali posjed (tlo), koje ćemo mi, u vrijeme dok nismo na dužnosti, po našim mogućnostima marljivo obrađivati. I osvrni se, u tvojoj blizini ugledat ćeš još nekoga, koji će nam biti vjerni suradnik!**“

Martin se osvrće po prvi put tijekom ove plovidbe morem, ugleda i odmah prepoznaje anđela Petra; baca mu se oko vrata i moli za oprost nanesenih poniženja. Petar mu uzvraća istom ljubavlju i hvali Martina, sretan što je njegovo srce iz svoje dubine donijelo ovu odluku. Brodić ulazi u uvalu, gdje ga pričvršćuju jednim štapom i nas trojica ulazimo u kolibu.

17

**U Peljarovoj kolibi
- posvećeni doručak i Martinovo zahvaljivanje
- Martinova nova dužnost s ribarima**

Do sada je okruženje bilo stalno više mračno, nego svjetlo. Međutim, u kolibi je tama sve više slabila i pojavio se je ugodan **сутон** (kao prije izlaska Sunca), naravno samo u očima (svijesti) Martina, jer pred Mojim i Petrovim očima bio je neprestano najsvjetliji vječan i nepromjenjivi dan. Da se je i pred Martinovim očima počelo razdanjivati, bilo je iz tog razloga, jer se je u njegovoj nutrini počela javljati Ljubav, nakon što je Martin Mojom Milošću iz sebe dobrovoljno izbacio veliki dio svjetovne nečistoće i još će izbaciti.

Što se je sada dogodilo u kolibi? Sada će od Mene biti dodijeljena dužnost, koju bi Martin trebao slijediti (obavljati), nakon što se je prije toga

42

malo okrijepio Mojim kruhom života. Jer, lako je za zamisliti, kako je naš čovjek bio prilično ogladnio, tako što tijekom cijelog svog života na Zemlji i ovo vrijeme od sedam prirodnih dana u duhovnom svijetu, još nikada nije sjedio za ovakvim istinskim hranidbenim stolom i nikada nije kušao kruh života. Stoga mu moramo dopustiti da, kako vi to uobičajate reći, malo navali na jelo, odnosno zasiti svoju ogromnu glad.

Gledajte, kako on guta jedan komad kruha za drugim, te kako je pri tome dirnut do suza i govori: „*O ti, moj najdraži prijatelju, a sada i šefe za vječnost, kako je lijepo biti kod tebe. Primi kao prvo moju najsrdačniju zahvalnost i prinesi ju u tvom čistom srcu pred Boga Gospoda, jer moj jezik vječno nije dostojan da Bogu prinesem zahvalnost, jer sam preveliki i pregrubi grešnik!*“

Tako, ah, ovo je bilo dobro! Nakon beskrajnog vremena moje gladi, moje žeđi i moje neprekidne noći! Oh, hvala tebi, a najveća hvala Gospodu Bogu, što je dopustio da me ti možeš spasiti, a sada i nasitiš, tako da mi je sada, kao da sam nanovo rođen!

I gle, gle, polako se razdanjuje, kao jednom proljetnom jutru, kada se Sunce priprema na izlazak. Oh, kako je ovdje predivno!

Dragi prijatelju, i ti, moj prijašnji vodiču, pošto sam se ovako nasitio, postite me da bilo što radim, da bih vam, radi vaše velikog dobrog djela, u prilično oskudnoj mjeri mogao odati moju veliku ljubav.“

Sada govorim Ja: „**Pođi s nama iz kolibe i mi ćemo odmah dobiti posla u velikoj količini! Gle, mi smo već na slobodnom i na obali mora! Ondje su ribarske mreže. Idi s bratom onamo i donesi ih ovamo u brod, jer more je danas mirno i mi ćemo imati dobar ulov!**“

Ovi dvojica žurno ubacuju tri oveće ribarske vrše i jednu poteznu mrežu, pri čemu Martin sav radostan govori: „*Oh, ovo je jedan interesantan posao! Ovako mi se more dopada. Ali, zar ovdje u duhovnom svijetu ima i riba? Uistinu, o ovome, dok sam još bio u svijetu, nisam mogao ni sanjati!*“

Govorim Ja: „**I te kakve ribe! Još će tebi tijekom posla postati sasvim gusto pri duši. Posebno i stoga, jer je ovdje naš zadatak da izlovimo svu ribu iz ovog mora! Ali radi toga ne smiješ klonuti, sve će biti dobro. No, kao što sam rekao, ovo zahtijeva strpljenje i hrabrost i k tome veliku sposobnost! Pri ovome nas očekuju velike opasnosti i ti ćeš češće**

43

pomišljati da je sve izgubljeno! Tada, međutim, usmjeri pogled k Meni i čini što Ja činim, tako će se sve završiti dobro i na našu veliku korist. Jer, svaka dobra stvar zahtjeva trud, strpljenje i težak rad! Sada odvežite brod, jer trebamo odmah isploviti na otvoreno more!“

Ovi dvojca odvezuju brod i vjetar iz smjera **jutra** tjera ga kao strijelu na otvoreno more. Tijekom plovidbe ponovno govori Martin:

„Oh, tisuću tisuća! Ovdje mora biti već stravično duboko, jer voda od silne dubine izgleda crna kao ugljen! Ako bi se brod prevrnuo, što bi tada bilo s nama?!“

18

U ribolovu

Govorim Ja: ***„Prijatelju, samo bez panike, jer mi smo ovdje na vodi iz dobrog razloga, pa bilo ovdje koliko god duboko, mi se ipak ničega ne trebamo bojati! Sad pažnja, bacite vučnu mrežu! Tamo gdje se voda snažno giba nalazi se jedna ogromna riba! Požurimo, kako nam ne bi pobjegla!“***

Martin i Petar bacaju mrežu i tek što se je ova u vodi raširila, u nju ulijeće jedna velika neman od ribe. Pošto ne može probiti jaku mrežu, povlači munjevito za sobom cijeli brod i ne zaustavlja se, nego sve bjesnija i bjesnija vuče brod za sobom.

Prestrašeni Martin: *„Oh, za Ime Boga, što sada?! Sada smo očigledno izgubljeni! Ova neman ispunjava našu mrežu već s pola njene glave! Njeno tijelo doseže Bog zna kako daleko u vodu. Sigurno je triput veća od našega brda! Ako bi ju i uhvatili, kuda bi s njom? – Oh, oh, sve bjesnije i brže vuče naš brod ka ... O-Bože-pomogni!“*

No, sada govori Petar: *„Ne budi djetinjast! Pusti ribu da juri kamo god i koliko god dugo želi. Dok god ona ima glavu u našoj mreži, neće pokušati zaroniti, to ja, kao stari ribar vrlo dobro znam. A kada se dovoljno izjuri, tada će postati mirnija, a nama će onda biti lako da ju savladamo i odvučemo do obale. Jer, pogledaj onamo, riba vuče ravno ka onoj obali.“*

A zar si već zaboravio, što je naš najvoljeniji Majstor govorio? Gledaj, On je miran, stoga budimo tako i mi. Kada bude rečeno: ***„Sada činite kao i Ja, prihvatite se posla!“***, tek tada treba potegnuti, onako kako On

naredi. Jer, iznad Njega nema boljeg majstora u ribolovu! Sada obrati pažnju, jer će trenutak našeg posla brzo nastupiti!“

Govorim Ja: ***„Petre, ti uzmi veliku kuku i udari snažno ribi iza čeljusti! A ti, prijatelju Martine, brzo skoči na kopno, snažno uhvati brodski konop i povuci ga, te ga dobro pričvrsti za drvenu gredu. Skoči natrag u brod, uzmi drugu kuku i učini isto kao i Petar! Gledaj, neman se je već dosta izmorila i mi ćemo je sada lako savladati! Sada brzo!“***

Martin žurno čini ono što mu je naređeno. Brod je pričvršćen i Martin je opet brzo na brodu. Hvata kuku i zabada oštro i snažno iza druge škržne čeljusti. Tako je neman već dobro uhvaćena i pričvršćena. Gospodin zapovijeda:

„Izadište van na kopno, donesite veliki konop, na kome je pričvršćena oštra ost, nalazi se spremna tamo uz kolibu. Ja ću za to vrijeme s obje kuke ribu povući bliže obali, gdje vi morate, što brže možete, u glavu životinje zabititi ost. Ti, prijatelju Martine, ne smiješ se prestrašiti, kada pri tome riba učini nekoliko snažnih pokreta, koje će tebi izgledati prilično zastrašujuće. Ali samo hrabro i odlučno – tada sve ide! Sada Mi dajte obje kuke, a vi požurite na vaš zadatak!“

Sve se odbija po planu, ali kada je teška i oštra ost zabodena u živo tijelo ribe, ova se počinje užasno (s Martinove točke gledišta) napinjati i uvijati. Pri tome baca velike valove na kopno, tako da je pri tome naš novi ribar Martin na mahove potpuno prekriven vodom. To ga smeta u to više, jer mu na trenutke pri držanju konopca riblje tisućzubno ždrijelo dolazi prilično blizu i istovremeno ga želi ščepati. On je u velikom strahu, ali više za Mene, nego za sebe, jer vidi kako je riba nekoliko puta u vis podigla brod njenom moćnom perajom.

Petar se obraća Martinu: *„Samo čvrsto drži, brate! Skupi svu svoju snagu, inače će nas ova neman odvući u morske dubine, gdje baš nećemo najbolje proći!“*

Martin: *„Oh, brate, kada bih samo bio iza tebe. Ova neman stalno škljoca zubima na mene, a naš Majstor gura mi ju sasvim pred nos, gdje ova najstrašnija grdosija direktno ispred moje glave neprestano razjapljuje svoju ogromnu čeljust, te ju onda odmah tako snažno zatvara, da mi u lice bljuje najmanje stotinu vjedra vode! Oh, kako je ovo jedan očajno težak i vrlo opasan posao! Ovaj bi posao i za galiote bio previše loš! Oh, oh, m-m-m, brrr, ah- ah!“*

Opet jedno veliko punjenje vode u lice! Još ću se udaviti, ako me ova neman još par puta pobjljuje! Eh, eh, ždrijelo se već opet otvara! Ne, više ne mogu izdržati! Voda je strašno hladna, tako da sam se već smrzao, kao da potpuno gol ležim na ledu! Sada će se odmah sklopiti!“

Petar: „*Eno, uzmi onaj podupirač i postavi ga u čeljust, tako da više ne može zatvarati usta!*“

Martin: „*Samo mi daj! Evo, već je duboko unutra! Oho, ti ogromna stoko, sada je tvome škljocanju došao kraj! Ovo ti je bila stvarno dobra ideja, samo da si mi ju rekao još par stotina škljocaja ranije, tada ne bih bio ovako jadno namočen. Ali sada, kakogod da je, opet je dobro.*“

Sada govorim Ja s broda: „***Tako je dobro. Pričvrstite konop od osti na onu gredu i opet brzo dođite na brod. Ova riba je već naša, neće nam više pobjeći. Mi ćemo sada odmah osposobiti brod i otploviti na otvoreno more, možda ubrzo napravimo još jedan ovako sličan ulov?***“

Ova dvojica brzo čine što sam im rekao. Martin se češka iza uha, jer njemu je već bilo dosta za ovaj put, ali ipak poslušno i brzo radi to, što sam Mu naredio. Sada su obojica već u brodu, koji strjelovito juri na otvoreno. Tijekom plovidbe Martinu izgovaram sljedeću napomenu:

„Prijatelju, ti se ovdje trebaš naviknuti na to, da ne budeš stalno mrzovoljan. Jer tko mrmljajući ide na posao, tome rijetko uspijeva neko djelo! Stoga strpljenje, hrabrost i izdržljivost; zadovoljstvo dolazi tek nakon obavljenog posla!

Da, moj dragi prijatelju, ovdje u duhovnom svijetu nema ništa od onoga što se blebeće u svijetu: „Neka počivaju u miru!“, nego radite, dok je još dan! Dovoljno je, kada se u noći miruje, u kojoj ne može nitko raditi! Kada si ti imao noć (bio u noći), i ti si bio besposlen, ali pošto je sada svanuo dan i ti isto tako moraš raditi – jer Kraljevstvo Božje je jedno Kraljevstvo rada, a ne Kraljevstvo lijenčina i praznoglavaca. Stoga, samo hrabro!

Gledajte, onamo u smjeru ponoći, gdje na pučini počiva još uvijek gusta tama! Tamo se more snažno ljulja, iako nema vjetra niti ovdje niti tamo. Prema tome, razlog za ovo gibanje vode može biti samo u pokretima neke velike ribe. Stoga, pravac onamo i svim snagama na djelo. Ova će riba biti vrijedna našega truda.

Martin: „*O, prijatelju, ova će nas uz vražju pomoć još uništiti! Ali zašto mi u duhovnom carstvu trebamo tako mnogo i tako užasno velike ribe? Zar i ovdje ima posta, kada se smije jesti samo riba? Ili se i ovdje riblje meso i mast dalje prerađuje, šalje dalje i time trguje?*“

Ja mu odgovaram: „***Sada neka svatko od vas uzme u ruke jedan mač! Jer ovo je desetoglava hidra! Neman nas je ugledala i munjevito nam se približava. Ti Petre već znaš kako se hvataju ovakve životinje, a ti brate Martine, čini to isto, što i Petar! Kada ova desetoglava hidra njene zmijolike glave počne vitlati iznad broda, tada vješto žanjite, dok svih deset glava ne budu odvojene od zmijolikog tijela. Sve ostalo ću već Ja učiniti! Sada zamahnite!***“

Vidite, Petar sa zmijolikih vratova hidre sječe svojim ostrim mačem jednu glavu za drugom, koja Martinu ulijeva golemi strah u kosti. On baš i ne zna pravo, gdje da udari da bi pogodio jednu od glava, jer od straha drži oči više zatvorene nego što gleda kuda da udara. No, sada je već Petar nemani odrubio i desetu glavu. Rijeke krvi pršte iz vratova nemani. Okolna voda mora obojena je u crveno i za Martina se voda presnažno biba, radi samrtnog bacanja obezglavljene nemani, koja u očima našeg Martina doseže i 111 klaftera u dužinu (1 klafter = 1,8 m).

Sada opet Ja govorim ovoj dvojici: „***Petre, položi mač na njegovo mjesto i dodaj mi onu veliki kuku na dugačkoj štangi, da bi ju zabio u trbuh nemani i dovukao je ovamo. Ti Martine, uhvati se kormila i učvrsti ga prema 7 stupnju izlaska (istoka), i mi ćemo s ovim izuzetnim ulovom uskoro opet biti na obali!***“

Sve se odvija u najboljem Redu i brod, vukući ulov za sobom, juri brzo prema poznatoj uvali.

Pošto je brod već prilično blizu kopnu, Martin radoznalo pokušava vidjeti, što se dogodilo s prije ulovljenom ribom. Ali na njegovo veliko čuđenje, ne pronalazi ni traga od te ribe, te govori:

„Ali, ali, ali, što je sada to?! Eto nam sada! Ova druga neman skoro nam je otkinula živote, dok je nismo uhvatili i ovamo dovukli, dok je za to vrijeme naše ogromne muke prvi ulov pokraden! Meni je već izgledalo tako, kao da smo ovu prvu ribu preslabo svezali! To je strašno! To nam je čudovište priredilo toliko muke i sada mi od toga nemamo baš ništa, za svu našu

prebrođenu opasnost i muku! Dragi prijatelji, mi moramo ovaj ulov mnogo bolje pričvrstiti, inače će nam i ovo biti ukradeno, dok budemo išli u novi lov!“

Petar: „*Ne brini se za ništa – prva riba je već zbrinuta! Jer ovdje ima još više radnika, koji već znaju što im je za činiti, kada im mi na kopnu ostavimo naš ulov! No, pošto se sada već nalazimo uz obalu, skoči brzo van broda i pričvrsti ga. Ja i Gospod Majstor ovaj ćemo ulov povući na kopno!“*

Martin, prilično zbunjen, čini odmah što mu je Petar rekao, a mi činimo naš dio posla. Sada je i drugi ulov pričvršćen i Ja govorim:

Pošto je ovaj ulov bio tako uspješan, čime smo mi obavili glavninu posla, te ćemo sada uz obalu s ovim našim vršama iz mora hvatati one manje ribe i izbaciti ih na kopno. Ove smo dvije velike nemani sredili, i ovakvih više neće biti u ovim vodama, pa sada pođimo dobre volje na sljedeći posao! Pođimo ponovno na brod i isprobajmo se u lovu manje ribe!

Bilo je onako kako sam odredio. Ova dvojica bacaju vrše u vodu, a Ja upravljam brodom. Posao dobro napreduje. Svaki potez puni vrše raznoraznim ribama, koje ovi dvojica spretno bacaju na kopno; no ove ribe nestaju, čim se dotaknu kopna.

19

Martinova zabrinutost radi uzaludnog posla –Petrov dobar odgovor

Ovo nestajanje riba počinje polako, što duže traje, Martina sve više smetati, tako da ovaj počinje biti ljut i sebi u bradu mrmljati:

„*Al' je ovo jedan potpuno glup i bedast posao! Ja sam skoro već sasvim gotov od ovog izbacivanja ribe na kopno, a sve to za ništa i opet ništa! Jer, nisi jedna ne ostaje. Sve se tope, kao maslac na suncu! Ovo je prilično glupo. Kako je ovo sasvim uzaludan i isprazan posao! Moram to malo bolje pogledati, kuda to tako brzo nestaju ove ribe. Hm, hm, ništa ne vidim. Još jedan izbačaj moga kolege i u ovom carstvu neprolaznosti ne ostaje ništa od ribe. Na Zemlji od nečeg postojećeg ne ostaje mnogo toga, ali da baš ništa ne ostaje, to nije tamo, kao što je to ovdje. Ja sam se već radovao jednom oparenom lososu, jesetri ili bilo kojoj drugoj ribi. Ali pri sveproždirućoj oštrini ovog duhovnog zraka, koji izgleda da ima veliki apetit za ribe, od dobrog jela neće biti ništa. Ja u stvari još i nisam gladan, ali prilično osjetni apetit počinje mi se javljati i misao na vruće pripremljenog lososa tjera mi vodu na usta!*

48

Ovdje je u svakom slučaju milijun puta bolje, nego što je to bilo moje prijašnje stanje, ali ovo prozračno ribarenje...! Čudno je i to, kako ovdje već prilično dugo traje praskozorje, ali o izlasku Sunca nema ni traga! Neobičan svijet, neobično postojanje. Možemo ga uzeti i promatrati kako god želimo, ali ovo jest i ostaje glupo! Ova dva moja jedina prijatelja su, u stvari, prilično mudri u govoru, ali u to više gluplji u poslu! Uzmimo za primjer samo ovo ribarenje bez svrhe. Kakav je to samo neozbiljan rad, a ipak su ova dvojica prionula na posao, kao da spas cijele vječnosti ovisi o tome! Ali što da radim. Nešto bolje ne mogu očekivati, pa tako, u Ime Boga, mora biti dobro. Stoga i dalje veselo izbacivati ove zračne ribe: možda će na kraju ipak nešto drugo izaći na svjetlo dana.“

Petar pita Martina: „Što si to mrmljaš u bradu? Zar si već umoran?“

Martin: „Umaran, prijatelju, baš i nisam. Ali moram ti otvoreno priznati, da mi ovaj posao ipak izgleda prilično smiješan, iako sam uvjeren da si i ti, a posebno i ovaj naš Majstor, vrlo mudri ljudi. Gle, mi radimo već prilično dugo vrijeme i to samo za zrak, ili još bolje – za ništa! Prva velika riba je ukradena, a ova druga, desetoglava? Ja od nje ne vidim više ništa. Ove male ribe nestaju u zraku i prije nego dotaknu tlo! Pitanje: čemu koristi ovakav isprazan posao? Ja vas smatram vrlo mudrim ljudima i ovaj posao sigurno ima neki mudar razlog, ali dopusti i meni da donekle spoznam, zašto mi obavljamo ovaj očigledno prazan posao?“

Petar odgovara: „Gle, dragi prijatelju i brate! Dok si ti u svijetu bio jedan biskup, reci – koliko si ti još ispraznijeg posla obavljao? Je li tebe netko smio upitati, čemu to u stvari koristi i je li to u stvari tako važno – na primjer posvećivanje zvona, pomazanje orgulja, sve one različite svećeničke odore? Koje su značenje i moć imali svi oni „sveti“ dijelovi svećeničke odjeće, košulja za propovijedi i tisuće ostalih stvari? Zašto je jedna te ista slika Marije više čudotvorna od druge. Zašto je Florijan zaštitnik vatre, a Ivan Nepomuk zaštitnik vode, kada se obojca bacaju u vodu: jedan u gornjoj Austriji kod Linca u Dunav, a drugi kod Praga u Moldavu? Zašto među 14 svetih najvažnijih pomagača ne nalazimo Isusa? Zašto u svetoj litaniji „Moli–za–nas“ ljudi prvo zazivaju Božje Milosrđe, kada se nakon toga molitelji ipak okreću ka svecima i njih mole za pomoć? Zašto se prvo obraćaju Bogu, a onda svecima? Zar očekuju od Boga, da će svece nagovoriti na dodjelu pomoći? Ako se već od samog početka mogu odmah obratiti Bogu Ocu, zašto onda zazivaju svece?“

49

Zašto se u takozvanoj krunici Marija zaziva deset puta, a Bog Otac samo jednom? Zašto se u jednoj crkvi nalaze velika, mala, drvena i metalna raspeća u izobilju i zašto još toliko Marija u svim mogućim oblicima i bojama?

Koja je razlika za duh između jedne svečane i jedne obične tihe mise? Kada su Krist, Petar ili Pavao te, u novčanoj vrijednosti, različite visokocijenjene takozvane „beskrvne žrtve“ (dadžbine) odredili? Kakvo mora biti Božje Srce, pa da On ima veliko zadovoljstvo vidjeti kako se Njegovog Sina dnevno milijun puta razapinje? Vidiš, moj dragi prijatelju, bezbroj praznih i potpuno bezdušnih rituala i radnji obavljao si ti u svijetu, a da sâm niti najmanje u to nisi vjerovao! A ipak ti, pri tako praznom ribarenju, nikada nije palo na pamet, bar da sâm sebe upitaš: Čemu taj isprazan posao? On ti je bio plaćen, reći ćeš ti! Dobro, niti ovdje ti ne trebaš badava raditi! Što želiš više od toga? Ja ti međutim kažem, ovaj ovdje posao nije ni izdaleka tako isprazan, kao što je bio onaj tvoj zemaljski!

Zato u buduće više nemoj mrmljati sebi u bradu, nego govori otvoreno što te muči, tada ćemo mi s našim ispraznim ribarenjem brzo biti gotovi. Ali, onako dugo, dok ti želiš ovdje izigravati nekakvog rimskog tajnog rizničara, mi ćemo još dugo imati za loviti, a ulov će još dugo bivati uništen, kao što je to i s našim Učenjem u tvome srcu! – Shvati to! No, sada ponovno uzmi tvoju vršu u ruku i radi dalje nenamrgođen!“

20

Duhovna analogija lovu na ribe –od čega se sastoji duša Martinove isprike i Gospodinove napomene

Martin čini onako kako mu je bilo savjetovano i govori:

„Tako, sada mi je opet lakše, kada bar malo znam, zašto nešto činim i čemu je jedno naizgled isprazno djelovanje na kraju ipak dobra stvar! Onako, kako sam to mogao odgonetnuti iz tvojih riječi, u stvari ove ribe predstavljaju moje gluposti: velike predstavljaju moje kardinalne zablude, a one manje su bezbroj mojih manjih gluposti. Ali, kako su ova moja najrazličitija nedjela i zablude postali veće i manje ribe u ovome moru, to baš i ne mogu spojiti! Ovo more potječe sigurno još od općeg potopa, čije su vode isto tako veliku količinu ljudskih smrtnih grijeha primile u sebe, među kojima su se i moji unaprijed predviđeni grijesi ovdje nalazili? Na taj si način ovu stvar još nekako i mogu predočiti, ali nešto drugo za mene je neshvatljivo. Zašto se grijesi ovdje u ovoj pretpotopnoj vodi pretvaraju upravo u svakojake moguće ribe, to naravno prelazi izuzetno ograničeni horizont mojih spoznaja! Svemogući,

50

međutim, koji je svu ovu pretpotopnu vodu ovdje u ovom beskrajnom koritu skupio za duhovni svijet, sigurno ima najjasniji razlog za to. Stoga, više ne želim dalje istraživati, nego samo marljivo loviti ribu, da bi moj udio grijeha u ovim vodama mogao biti otklonjen što je moguće prije.

Sad govorim Ja:

„Tako je dobro, samo budi vrijedan, prijatelju! Vidi, stablo ne pada jednim udarcem sjekire, ali strpljenjem se na kraju sve može prebroditi. Ovo ovdje u stvari nisu Noine vode, a još manje su ove ribe, koje mi izvlačimo, neki tvoji unaprijed predviđeni grijesi u Noinom općem potopu. Ali, jedan potop su ove vode uistinu, ali ne iz tvojih anticipiranih (unaprijed predviđenih) grijeha, nego iz tvojih stvarno u svijetu učinjenih grijeha.

Da se, međutim, tvoji grijesi ovdje pretvaraju u svakojake riblje oblike i oblike drugih morskih nemani velikog i malog oblika, ima u tome svoj temelj (razlog), jer svaki grijeh proizvodi jednu nesposobnost (slabost) tvoje duše. A ona razdjeljuje (rastače) u duši bezbroj mnogih razjedinjenih tu već postojećih „specifika“ (osnovnih sastojaka), koji svoj početak imaju u vodi, a u vatri Božje Ljubavi u ljudskom srcu postaju jedan potpuni Bogu sličan odraz. Fizički je tebi tvoja duša, radi oblikovanja čovjeka, bila dana kompletna (u cijelosti) u tvome tijelu, u tvojoj dječjoj dobi. No, pošto ti nisi živio u Redu Božjem, nego samo životinjski, iz čega je duša izvorno skupljena (sastavljena), tako si izgubio jako mnogo od i iz tvoje duše. I gle, to izgubljeno moramo mi iz poplava tvojih grijeha izdvojiti i time tvoju dušu ponovno učiniti plastično (po formi ili obliku) cijelu. Kada je to učinjeno, tek ćemo se tada moći pobrinuti za tvoj duh i njegovo sjedinjene s tobom (dušom). Stoga budi samo marljiv i strpljiv, tada ćeš uskoro uvidjeti što ovdje jedan pravi peljar (navodilac) ima za činiti!

Ovaj bi se dio Isusovih izjava (duhovne hrane) nekima mogao učiniti prilično „žilavim komadom“ za prožvakati, jer si u ovom kratkom opisu ne možemo lako predočiti „opipljivu sliku“ o izrečenome. Oni „putnici“ kojima se ovaj dio duhovnog puta ne čini toliko važnim (od čega se sastoji duša), neka izostave čitanje teksta u ovom povećem okviru. Za one, koji jedan dio (naizgled gusto obraslog i nepreglednog) Puta ne žele proći samo tako, kasnije ne znajući kroz što su prošli, potrudio sam se pronaći druge tekstove Lorbera, gdje on ovo o duši nešto „jasnije“ predočava, te sve to malo bolje „servirati“.

Sjetimo se usput i prijevoda „Život i učenje Isusa Krista“ i scene na „svetom brdu“, gdje su na vrhu vidjeli jedan poganski hram u kojemu se nekoliko zlih duhova razdjelilo (raspršilo) u bezbroj „crnih muha“. (Analogija razdjeljivanja zlog duha u njegove specifične djeliće iz kojih se sastoji.)

51

No, sada Lorber u „*Zemlja*“, 33. poglavlje: **Priradni duhovi i ljudske duše:**

„Kiša pada kapljicama na tlo, nekad u većem obliku, nekad u manjem, isto tako i snijeg. To isto nalazimo i u ledu (tuči), gdje ponekad padaju sasvim sitna zrnca, a ponekad (u visokim planinama) i pola kilograma teški komadi, i to u neopisivom velikom broju. Ovdje bi se moglo upitati: -Kako, ako svaka kap kiše, svaka pahuljica ili svako zrno leda u sebi nose jednog duha? Otkuda toliko bezbrojno mnoštvo duhova? A, kada je u Adamovo vrijeme padala kiša (ili snijeg i led), otkuda tada svi ti duhovi, kada na Zemlji još nisu umrli toliki ljudi? Ako netko ovu stvar promatra samo iz tog ugla, taj će upasti u jednu još veću zabludu.

Što se tiče duhova na Zemlji preminulih ljudi, oni mogu biti sudionici u ovakvom procesu (događaju), kroz koji mora proći ono duhovno biće, koje mesom (materijalnim tijelom) stupa u proces prolaska kroz materiju. Kada pada snijeg, tada su u pahuljicama uvijek duhovne „potencije“ (primarni ostaci raspršenog prvobitno cjelovitog duhovnog bića – prije pada), što znači novopridošli duhovi, koji s ovima iz Zemlje oslobođenim dušama čine društvo (zajedništvo) i s njima počinju prolaziti kroz carstvo prirodnih pojava (duhovna evolucija kroz prirodne materijalne elemente: mineralni, biljni i životinjski svijet – do čovjeka) Prema tome, to nisu duhovi (duše) preminulih ljudi, nego su to neka vrsta novopridošlica ili ako se želimo još preciznije izraziti: oni su nadolazeći (koji se pojavljuju) iz dugog sna Zemaljske materije. Ali, i duše preminulih ljudi, koji se ne žele podčiniti Redu duhovnog razvoja, mogu biti vraćene natrag istim putom, kojim prolaze ovi „novonadolazeći“. Ali ti novonadolazeći ostaju u Zemlji (materiji) i moraju poći njima određenim putom (procesima), dok se duše preminulih nakon određeno kratkog roka spojenosti s materijom („prognanosti“) ponovno vraćaju, što se već može promatrati u procesima prirodnog svijeta. Jer, kada pada kiša, tada kišna voda prodire u zemlju i tamo biva pojedena (upijena) od strane minerala, biljaka i životinja. Ali tu i tamo možemo vidjeti ili tijekom kiše ili odmah nakon nje, kako se posebno u višim predjelima iz tla podiže bjelkasta magla i uzdiže u vis.

To je samo jedan najmanji dio sveukupne kišne količine, koji se u obliku magle podiže u vis. To je i taj najmanji dio (broj) duhova, koji potječu od preminulih ljudi, nasuprot velikom broju novopridošlih duhova, koji dolaze iz materije. U samom izgledu te pojave i nema razlike, ali u vrsti i načinu kako dolazi do te pojave i kako se duhovno biće spaja s tom pojavom, tu je jedna velika razlika. Kod novopridošlih duhova i novonadolazećih duša nalazi se i ono duhovno i ono duševno još uvijek potpuno zatvoreno (zarobljeno) u materiji i tu je kako duševno, tako i duhovno još potpuno razjedinjeno (podijeljeno, raspršeno), tako da i jedan milijun kišnih kapi, pahuljica ili komadića leda, teško da mogu u zemlju posijati (unijeti) biće jednog jedinog duha i njegove duše

Za razliku od toga, kod jednog već kompletnog duha to je sasvim drugi slučaj, **pošto kod njega samo njegove materijalne (svjetovne) želje i naklonosti bivaju zajedno stisnute u tako jednu materijalnu formu** (predstavljeno i „ribama“ u duhovnom svijetu kod našeg Martina) i onda samo jedno „kratko“ vrijeme dijele istu gorku sudbinu s onim duhovnim potencijama, koje u gore opisanoj pojavi (kiša) započinju veliki krug procesa do njihovog oslobađanja. Bilo bi teško za ustanoviti u kojoj kapi kiše ili u kojoj pahuljici pada jedan prirodni (iz prirodnog carstva) duh ili jedan duh koji je već napustio proces kroz prirodna carstva, jer vanjska pojava (izgled) je ista. To se otprilike može promatrati tako, da je jedna kap, pahuljica ili zrno leda većeg ili manjeg oblika i težine. U jednom tako velikom komadu leda (tuče) često se nalazi jedan poniženi duh, koji je već prošao njegov materijalni put (evolucije kroz mineral, biljku, životinju) Što se tiče manjih (sitnijih) pojava (oblika), to

Jedno takvo raspršivanje duha ima sličnosti s babilonskom pomutnjom govora (jezika). Kako su se tada narodi morali razdijeliti, (da ne bi mogli učiniti još većeg zla), tako i kod jednog duha moraju biti raspršeni njegovi pojmovi (predodžbe, poimanje), tako da on nikako ne može doći do jedne cjelovite misli, a još manje da u sebi skuje jedan cjeloviti plan. [U ovome leži nesposobnost Lucifera da spozna njegove uzaludne planove uništenja Boga, unatoč njegovoj (u cijelosti) ogromnoj (ali raspršenoj) snazi. Preostaje mu samo lukavost i zlobnost njegovog JA (ega), koje se ne želi podčiniti]

Iz tog razloga Sotona još do danas najrevnije pokušava, da prisvajanjem pojedinih ljudskih duša i pojedinih duhova ponovno spoji (sastavi, upotpuni) svoje pra-biće u jednu cjelinu, da bi time došao do snage koju je nekada posjedovao. Da on do te snage nikada ne bi mogao doći, raspršen je i razdijeljen kroz cijelo materijalno stvaralaštvo, a njegovo duhovno preokrenuto je u materijalno [„veliki preokret“ je stoga vraćanje iz materijalnog u duhovno] **iz čega proizlazi (potječe) ono duševno (duša) svakog čovjeka, kojemu biva udahnuto novo duhovno, da bi iz svakog tog dijela proizašlo jedno cijelo biće, koje bi bilo istovjetno onom tada pra-stvorenom biću, koje se je svojom ohološću (nadutošću) ili širenjem ideja (pojmovima, zamisli) htjelo uzdići iznad Boga Oca.** No time je, na neki način, samo sebe rasprsnulo (razbilo) i u beskonačnost raspršilo, tako da od njega nije ostalo sjedinjeno ništa, osim njegovog JA i s tim JA njegova posve zla VOLJA, ali sve njegove sposobnosti, sve njegove ideje i bezbrojne pojmovne cjeline (predodžbe) oduzete su mu, a one su to, što dolazi u materijalne forme ili je većim djelom već izopćeno u sadašnja materijalna (nebeska) tijela i time se (te forme) odjeljuju na duševno i duhovno.

U duševnom se iz materije ponovno pojavljuje postojeće „JA“ i samosvjesnost, a u duhovnom biva spoznaja o Bogu ponovno usađena u duševno, bez čega bi se jedna duša, kao biljka bez vode i Sunca, ubrzo osušila i odumrla.

U biljkama se pojavljuju prvi oblici duševnog života, koji se ne bi mogao dalje razvijati, ako ne bi dobivao duhovnu hranu iz zraka (sada znamo da je to, recimo, u kiši). Iz ovoga se može uvidjeti, kako i zašto tako mnogo duhovnog u gore opisanim pojavama (kiša, snijeg, tuča) mora pasti na zemlju (tlo), i lako se može shvatiti da za mnoštvo i različitost ovih pojava nije potrebno, da je na Zemlji živjelo i umrlo toliko mnogo ljudi, ali se iz ovoga može zaključiti, da će još mnogi na Zemlji živjeti. Kada jednom sve duhovno i duševno iz Zemlje bude iscrpljeno (preobraženo), tada će na mjestu prirodne (materijalne) postojati jedna posve duhovna Zemlja, koja se više neće sastojati od izopćenih, nego od slobodnih duhova i duša.

Da se Zemlja sada sastoji od samih izopćenih duša i duhova ne pokazuju nam samo svakodnevne (meteorološke) pojave, nego je to uočljivo posebno onim jednostavnim (u srcu) ljudima, koji imaju sposobnost vidjeti duhovno i duševno, naime često bezbrojno mnoštvo duhova (bića) vode, zemlje, planina, vatre i zraka, koji su u sva vremena (za takve senzibilne ljude) bili vidljivi.

Učeni svijet ovo, naravno, ne može vidjeti, ali oni ne vide ni mnogo toga drugog, što im je bliže i potrebnije. No, vjerovanjem ili nevjerovanjem svjetovno učenih, ove prastare stvari ostaju takve, kave jesu, a jedna se ptica može danas, kao i u davna vremena, majstorski kretati u zraku, iako nije nikada na nekom pariškom univerzitetu polagala stroge ispite iz aerodinamike. Pa, tako još i danas ima mnogo neučenih ljudi, koji u svojoj jednostavnosti više vide i nerijetko više znaju, nego jedan cijeli učeni fakultet. Postoje i bolji učenjaci, koji ovo bar ne negiraju, ali to vidjeti mogu samo rijetki.“ ...

[sada dalje s Martinom, n.p.]

Pošto ove morske životinje ovdje predstavljaju tvoja djela, koja su bila sve sami grijesi, tako one nestaju čim budu podignute van, na Božje Svjetlo. I događa se upravo onako, kako stoji pisano:

-Kraljevstvo Nebesko se može usporediti s jednim ribarom, koji je u svoju mrežu uhvatio mnogo riba. Kada je izvukao ribe iz vode, dobre je zadržao, a loše je ponovno bacio u more na njihovu propast.- Mi smo sada jako mnogo tvojih dijela, kao riba svih vrsta, izvadili van i gle, one ne mogu opstati na Božjem svjetlu! Što to znači? – Jer ih ti „jedeš“ (prisvajaš), za tvoju uništenu (raspršenu) dušu, da ponovno može dospjeti do njenog punog oblika (postati cijela)! Kad će međutim, u ovim tvojim vodama biti i trajnih djela? Traži (teži k tome) da tvoje srce bude ispunjeno i probuđeno u Ljubavi! Dok kod u sebi ne osjetiš tu Ljubav prema Bogu, u tebi će i dalje biti još mnogo takvog ispraznog posla za tvoje ruke! Ovo zapamti i znaj, kuda sve to vodi. Tako ćeš moći raditi u iskrenom pokajanju, poniznosti i strpljenju, da bi došao do stvarnoga cilja, te time do jasnog gledanja (sposobnosti viđenja, shvaćanja) svog istinskog suda (izopćenja) – a time i do milosti (pomilovanja). NEKA BUDE!“

Martin razmišlja o ovim riječima i radi dalje. Nakon određenog vremena opet se obraća Meni i govori: „*Slušaj, ti dragi majstore, koji si u stanju potpuno sagledati moj zemaljski život, poput nekog zlatara koji vidi jedan komad dijamanta, ti mi po svom karakteru izgledaš prilično drag; ali u pravednom prijekoru ti si nemilosrdniji od same najgolije Istine! Naravno da je istina, kako sva moja djela i propusti pred Bogom moraju već stoga biti jedna strahota, jer sam se ja cijelog svog života kretao samo u pogrešnom, a djelom i morao kretati. Tako svi moji postupci ne mogu biti drugačiji, nego samo loši, što ja jasno uviđam. Ali, – a to bi mi morao priznati, ako bi ti osobno bio i jedan anđeo – da čovjek, koji nije djelo samoga sebe, a podaren je najčudnijim nagonima (sklonostima), nemoguće da mora snositi krivnju za sve njegove nedostatke i mane, pa mu prema tome ne može apsolutno sve biti stavljeno na teret! Da sam ja sâm sebe stvorio i sâm sebe odgojio, tada bih ja osobno bio razlogom (uzrokom) svakog, od mene učinjenog postupka, te bih stoga za to s potpunim pravom mogao biti zaustavljen i osuđen. Ali jednostavno samo tako, svako moje učinjeno djelo stoga prokleti i nabiti mu biljeg smrtnog grijeha, jer sam ga počinio – to mi se čini, ako baš ne upravo nepošteno, ali ipak donekle pretvrdo!*

Ako sin jednog razbojnika postane razbojnikom, jer ništa drugo nije vidio, čuo ili naučio, osim krasti i ubijati – Pitanje: Mogu li se njemu samome, zapravo njegovi po sebi uistinu najstrašniji postupci, uračunati u grijeh? Ili,

može li tigar biti proklet, jer je tako okrutan i krvožedan? Tko je zmijama otrovnicama dao njihov ubojiti otrov? Što može jedan ljudožder iz vruće Afrike za to, da on jede ljude, ako nekoga ulovi? Zašto ne siđe neki anđeo ili neki drugi dobar duh s Neba i ne pouči ga boljemu? Ili je Bog najozbiljnije stvorio nekoliko bilijuna ljudi samo za prokletstvo – što bi bila jedna beskrajna tiranija? Ja stoga mislim – svakome po svome, ali da se ne snosi krivica i za nešto, za što se nemoguće može biti kriv!“

Ponovno progovaram JA: „**Prijatelju, ti mi s tvojim protivljenjem činiš veliku nepravdu! Zar ne vidiš, da mi ovaj posao nismo ostavili tebi da ga sâm obaviš upravo iz tog razloga, jer Ja u tebi već dugo poznajem tvoja stoičko-pravna načela?**

Gledaj, što se tiče tvoga navodnog zapostavljenog roditeljskog odgoja i krivnje u tome – to je brat Petar preuzeo na sebe. [sjetimo se da Martin od straha nije mogao niti gledati u zmijolike glave, dok ih je, umjesto Martina, Petar jednu za drugom, odsijecao.]

A to, što ti stavljaš na teret Stvoritelju, to sam Ja preuzeo na svoja leđa! Vjeruješ li da si ti stvarno nedužan u onome što je tvoj udio? Možeš li tvrditi tako nešto? Zar nisi upoznao Božje Zapovjedi, kao uostalom i zemaljske zakone građanskog reda?! Kada te je tvoja savjest opominjala, ipak nisi popuštao, nego si i dalje ponovno činio ono, što je po tvojoj savjesti bilo zlo!

PITANJE: Zar i u tome nosi krivnju tvoj odgoj ili tvoj Stvoritelj?

Kada si bio tvrdoga srca prema siromašnima, a već su ti tvoji zemaljski roditelji bili primjerom darežljivosti, reci: je li u tome odgoj nosilac (uzrokom) tvoje krivnje? Kada si bio neumjereno pohlepan za vlašću, dok su tvoji roditelji od sveg srca bili ponizni, kako je to zahtijevala Riječ Božja, reci: zar je i u tome krivnja odgoja ili čak Stvoritelja?

Vidiš koju nepravdu ti činiš tvom Stvoritelju! Spoznaj to i budi ponizan, jer sve tvoje isprike neće ti biti dovoljne pred Stvoriteljem, jer je svaka dlaka izbrojana! Ljubi Boga iznad svega i tvoga brata, tada ćeš pronaći istinsku Pravdu! NEKA BUDE!!

Martinova filozofska glupa isprika

Govori Martin: „Boga ljubiti iznad svega i bližnjega kao samoga sebe bilo bi dobro, kada bi samo znali kako da se to uradi! Jer, Boga bi trebali ljubiti najčistijom Ljubavlju, a tako po mogućnosti i bližnjega; ali odakle da netko kao mi uzme jednu takvu Ljubav, kako da ju probudimo u sebi?

Meni je poznat osjećaj prijateljstva i poznata mi je ljubav prema ženskom spolu. Isto tako, poznata mi je interesantna dječja ljubav prema njihovim roditeljima. Samo ljubav roditelja prema njihovoj djeci, to ne poznajem! Može li međutim, Ljubav prema Bogu sličiti jednoj od tih ljubavi, koje se sve baziraju na nečistim nogama (stajalištima), jer su usmjerene samo na druga stvorenja?

Ja čak tvrdim: čovjek, kao jedno stvorenje, može Boga, kao svog Stvoritelja, isto tako voljeti, kao i jedan sat svoga majstora satara! Jer za to bi nam trebala potpuna Božja Sloboda, kojom se mogu pohvaliti jedino najslobodniji anđeli, da bi se Boga radi njegove Svetosti moglo dostojno ljubiti! Gdje se međutim nalazi na najnižoj, „najnesvetijoj“ stepenici stojeći čovjek, a gdje je potpuna Božja Sloboda?

To bi se samo Bogu moglo dopasti, da od svojih Stvorenja bude voljen onako, kako se ta stvorenja međusobno vole: kao djeca njihove roditelje, ili kao jedan mladić svoju lijepu djevojku, ili kao jedan pravi brat drugog brata, ili kao neki siromašan čovjek njegovog darovatelja, ili kao jedan vladar svoje prijestolje, ili kao svaki čovjek sebe samoga!

Ali za to nedostaje vidljivi objekt, da, čak i sposobnost da se sebi može na bilo koji način predstaviti jedan takav najuzvišeniji objekt. Kako Bog izgleda? Tko je od ljudi ikada vidio Boga? Tko je s Njim razgovarao? Međutim, kako da se voli jedno stvorenje, o kome se ne može imati niti najmanja predodžba!? Jedno stvorenje, koje čak ne postoji povijesno, nego samo mitološki, po raznoraznim mistično-poetskim ukrašavanjima, koja su začinjena staro-židovskim oštrim moralom!“

Sada govorim Ja: „**Prijatelju, Ja ti kažem, s tim tvojim besmislenim brbljanjem ne bi mogao oprati (očistiti) niti jednu nit tvoje prljave odjeće! Ti si na svijetu imao dovoljno „objekata“! Tu je bilo mnoštvo siromašnih,**

udovice, siročadi i mnogo drugih u nevolji! Zašto nisi njih volio – ti si imao dovoljno ljubavi da iznad svega ljubiš samoga sebe?!

Vlastite roditelje volio si samo radi njihova davanja. Ako bi oni tebi premalo dali, tada si im najžudnije poželio smrt, da bi prisvojio nasljedstvo!

Tvoje podređene svećenike volio si, ako bi ti marljivo slali bogate žrtvene priloge; ali ako bi ovi izostali, tada si bio njihov najnemilosrdniji tiranin!

Bogataše i one koji su mnogo darovali blagoslivljao si, a siromašne koji su mogli samo malo ili ništa dati, otpremio si ih s paklom!

Udovice si volio, ako su još bile mlade, lijepe i bogate i pristajale na sve, što je tebi bilo ugodno, isto tako punašnu, poštenu žensku siročad od 16 do 20 godina!

Gledaj, s jednom takvom ljubavi gore navedenih „objekata“, naravno da je nemoguće uzdići se do duhovnog gledanja, Ljubavi Najvišega i sve Ljubavi dostojnog „Objekta“!

Ako si imao Evanđelje, najuzvišenije Učenje Isusa Krista, kao glavnu životnu školu – zašto nisi pokušao bar jedanput u tvom cijelom životu, bar samo jedan tekst praktično primijeniti, da bi tada mogao saznati od koga je to Učenje?

Zar tu ne stoji: -Tko Moju Riječ poslušaj i po tome živi, taj je koji Me ljubi; k njemu ću doći i otkriti mu Sebe!-

Vidiš, da si na sebe praktično isprobao bar jedan tekst, tada bi se uvjerio kao prvo - da je to Učenje od Boga, a kao drugo – tada bi ti objektivnost Boga postala uočljiva, kao i tisućama ostalih koji su bili „manji“ ljudi od tebe! Tako stoji pisano: -Tražite, tada ćete pronaći; zamolite, tada će vam se dati i kucajte, tada će vam se otvoriti!- Jesi li ti ikada učinio nešto od ovoga?

Vidiš, pošto ti od svega ovoga nisi činio ništa, tako nikada nisi mogao doći do duhovnog sagledavanja (shvaćanja) Boga. Stoga je u najvećoj mjeri od tebe besmisleno tvrditi, da ti prema Bogu ne osjećaš (pronalaziš) Ljubav, zato što On za tebe nikada nije postao nekakvim

„objektom“ – jer On je tebi, po tvom mišljenju, morao postati nekakav „objekt“, da si i u najmanjoj mjeri nešto učinio iz tog razloga!

Ja te isto tako pitam – u kakvom bi obliku ti, s tom tvojom prljavom ljubavi, mogao obuhvatiti (spoznati) Boga, da bi to tvom kamenom srcu izmamilo nekoliko iskri, koje bi u tebi mogle oživjeti upravo takvu jednu sliku Boga? Vidiš, ti šutiš; ali Ja ću ti pokazati!

Poslušaj: Bog bi morao imati ili najljepši ženski oblik, koji bi tebi podario najveću moć i najveću raskoš i usput ti još dopustiti da spavaš s najljepšim djevojkama nikada ne smanjivanom muškom potencijom; i da ti sve omogući što tebi tvoja moć umišljanja kao ugodno predstavlja. Na kraju, da ti po mogućnosti i potpuno prepusti svoje božansko Biće, da bi ti sa cjelokupnim beskrajnim stvaralaštvom mogao činiti po tvojoj volji!

Vidiš, samo bi pod ovakvim „objektivitetom“ tebi božanstvo bilo vrijedno ljubavi. Ali u slici siromašnog, razapetog Isusa tebi je pojam „božanstvo“ bio nepodnošljiv, odbojan, da čak vrijedan prezira! Naravno, da se pod ovakvim okolnostima moraš upitati, kako bi trebalo voljeti Boga i to čistom Bogu dostojnom Ljubavi! Razlog tome – kao što je predloženo – nije ni jedan drugi, nego ovaj: ti n i s i h t i o nikad spoznati Boga, pa tako niti voljeti Ga! Stoga nisi činio ništa, iz bojazni da u tebe ne uđe neki bolji duh, koji bi te poveo ka poniznosti, ljubavi prema bližnjemu i iz toga ka istinskoj spoznaji i Ljubavi Boga!

Vidiš, to je jedini razlog, zbog čega ti tobože pitaš, kako bi se trebalo i moglo voljeti Boga. No, kad ti već tvoga brata ne voliš, kojeg vidiš, a ipak ga ne želiš voljeti, kako onda mogao voljeti Boga, kojega ne vidiš, jer ga n e ž e l i š vidjeti!

Gledaj, nas obojica smo tebi najveći prijatelji i braća, a ti nas u tvom srcu neprestano prezireš, iako mi tebi želimo pomoći i do u dlaku te možemo prozreti („pročitati“)! Stoga OKRENI TVOJE SRCE! Počni nas voljeti kao tvoje dobročinitelje, tada ćeš i bez tvoje najgluplje filozofije pronaći Put ka Božjem Srcu, kako je ispravno i dolično! NEKA BUDE!“

Govori ponovno Martin: „Da, da, „Bože moj“ (uzrečica), ti si u pravu. Ja vas volim i cijenim vas iznad svega, bilo radi vaše mudrosti, bilo radi s njom sjedinjene sile ljubavi, strpljenja i izdržljivosti! Ali, da ti, moj najdraži prijatelju, sa mnom cijelo vrijeme ne govoriš tako, da ja iz tvog govora moram uvidjeti

moje prokletstvo, kojega sam dostojan koliko sam visok i težak, tada bih ja već ionako bio u tebe potpuno zaljubljen! Ali tvoja najprodornija oštrina Riječi prije me ispunjava s nekom vrstom tajne bojazni, nego s ljubavlju prema tebi i prema tvom prijatelju Petru! Stoga govori nešto blaže sa mnom i ja ću te ljubiti svim svojim snagama!“

Govorim Ja: „Prijatelju, što zahtijevaš od Mene? Misliš da ti ukazujem u punoj mjeri, a da ti Mene na to ne navodiš? Misliš li, da je samo neki ulizica jedan pravi prijatelj, ili jedan koji se od samog straha ne usuđuje nekome istinu položiti pod nos? Oh, tu si u velikoj zabludi? Ti si jedan od onih, na kojemu niti jedna dobra dlakica ne stoji na svom mjestu! Ne krasite nikakvo plemenito djelo Ljubavi. Ako si ikada nešto učinio, što pred svijetom izgleda ljupko, tada je to ipak bilo pokvareno zlo. Jer svi tvoji postupci bili su ništa drugo, nego zla politika, iza koje se je krio nekakav tajni vlastoljubivi plan!

Kad bi bilo kome dao jednu najsiromašniju milostinju (milodar), tada je o tome morao biti obaviješten cijeli zemaljski krug. Reci, je li to bilo po Evanđelju, gdje desna nije znala što lijeva čini?

Ako si ti nekome dao tzv. crkveni dobar savjet, tada je taj savjet bio uvijek tako namješten, da je njegova voda ipak morala teći u tvoju vodenicu! Kada bi se pokazivao milostivim, tada samo stoga, da bi nižima od tebe uočljivo predložio tvoju visinu! Kada bi glas tvoga govora bio nježniji, tada si time htio postići ono što pokušavaju postići i sirene s njihovom pjesmom i hijene s njihovim cijukanjem iza nekog grma! Ti si neprestano bio jedna najkrvoločnija životinja!

Kratko i jasno, kao što sam već rekao, na tebi nije bilo niti jedne dobre dlake i ti si se već „navrat-nanos“ nalazio u najdubljem paklu. Ali Gospod Bog se je smilovao nad tobom, uhvatio te je i želi te osloboditi svih tih paklenih okova. Misliš li možda, kako je ovako nešto moguće, a da ti se ne pokaže kako si građen?! Zar na Zemlji nisi nikada vidio što neki urar radi s jednim pokvarenim satom, ako bi ga htio učiniti funkcionalnim i upotrebljivim? Gledaj, on ga rastavlja u najmanje dijelove, iz kojih je sat sastavljen, ispita svaki djelić posebno i očisti ga, izravna ono što je savijeno i izbrusi ono što je hrapavo, nadomjesti ono što nedostaje, te na kraju ponovno sve spoji u jedno, da bi mogao odgovarati svojoj namjeni! Misliš li da bi ovako jedan pokvareni sat

mogao dobro raditi, ako bi ga urar samo izvana polirao, a iznutra ostavio kako jest?

Isto tako si i ti jedan „sat“ u kojemu niti jedan kotačić nije u redu! Ako bi htio biti popravljen, tada te se mora rastaviti na sve tvoje pokvarene dijelove (bića). Sve mora biti izbačeno van na svjetlo vječne nepotkupljive Istine, da bi ti sam sebe mogao osmotriti i uvidjeti što je sve u tebi potpuno pokvareno!

Tek kada si spoznao sve tvoje nedostatke, tek tada mogu hobel, turpija i kliješta, kao i jedna četka za čišćenje i poliranje biti upotrijebljeni, da bi se od tebe ponovno moglo načiniti jednog čovjeka u Redu Božjem. I to jednog sasvim n o v o g čovjeka, jer tvoj sadašnji čovjek, kakav trenutno jesi, potpuno je neupotrebljiv!

Pošto Ja to sve na tebi (s tobom) činim, reci mi, ne zaslužujem li tvoju Ljubav?“

22

Martinova ponizna samospoznaja i njegova Ljubav se bude - preobražena okolina

Martin: „Da, da, ti si potpuno u pravu, najcjedeniji prijatelju! Tek sada mi se oči u stvari polako otvaraju. A i u sebi osjećam polako pravu Ljubav, - da, ja te volim iz sveg srca! Dopusti da te prigrlim na svoje srce, jer uviđam koliko sam zao i glup bio i još uvijek jesam i kako uistinu ti meni dobro želiš! Oh, predivni prijatelju i ti isto (Petar) moj prvi vodiču, oprostite mi moju veliku sirovu sljepoću!

Ali, ali, što je sada to, kamo je nestalo more, gdje je brod? Ovdje je sada sve suho, najljepši krajolik! Oh, ovi predivni trjemovi, ovaj divan vrt, a tamo, gdje se je upravo nalazila koliba, sada stoji jedan dvorac kakvoga ljepšega još nisam vidio! Da, kako, kako se ovo dogodilo?“

Govorim Ja: „**Gledaj brate, to je proizvela već najmanja iskra tvoje Ljubavi prema nama, tvojoj braći i prijateljima! More tvojih grijeha isušilo se je skupa sa svim tim zlim djelovanjima, a mulj tvoga srca preobražen je u plodno tlo. Siromašna koliba tvojih spoznaja pretvorena je tvojom iskrom Ljubavi u jedan dvorac. Ali, koliko god ovo lijepo izgledalo, još uvijek se nigdje ne može pronaći jedan zreo plod. Sve još jako slični smokvinom drvetu, koje ne daje ploda u vrijeme kada je Gospod gladan smokvinih plodova.**

Stoga sada trebaš biti prilično vrijedan i jednom probuđenu Ljubav pustiti da djeluje i tek tada će ova stabla donijeti ploda. Jer gledaj, kao što i u svijetu sve raste i sazrijeva u toplini i sunčevom svjetlu, isto tako i ovdje sve raste i sazrijeva u Svjetlu i Ljubavi ljudskih srdaca! Čovjekovo srce je Sunce ovoga svijeta zauvijek.

Uskoro će se u ovom novom, boljem vremenskom periodu pokazati mnoštvo mogućnosti da zaposliš tvoje srce, proširiš njegovu snagu djelovanja i osnažiš ga. Ako više ga ostaviš da djeluje u Ljubavi, uto će se više blagoslova pojaviti u ovom području!

Sada pođi s nama u ovaj dvorac. Unutra ćemo malo bolje porazgovarati o tvom novom stanju. Od sada ćeš otkriti jedno mnoštvo mogućnosti, koje će od tvog srca zahtijevati puni angažman. Stoga dođi brate i slijedi nas dvojcu! Neka bude!“

Mi smo sada već u dvorcu, čija unutrašnjost ni izdaleka nije tako uređena i lijepa kao što je to vanjšina. Martin je isto tako nešto iznenađen, pa se ne može suzdržati izjaviti sljedeću satiričnu primjedbu:

„Neee, ali ovo znači, nešto mi pripremiti za facu! Izvana kraljevska raskoš, a iznutra prosjački koš! Tu izgleda upravo tako, kao da ovaj objekt iznutra još uopće nije izgrađen, nego samo izvana za oko lijepo ukrašen!

Dragi prijatelji, tu vam moram otvoreno priznati, da bi mi prijašnja koliba bila milijun puta draža! Ah, koje li se smeće ovdje još nalazi. Slušajte, u ovom smeću ja, koji sam navikao na najveću čistoću, skoro da uopće ne mogu izdržati! Prijatelji, dragi prijatelji, molim vas, idemo odmah van na predivan svježi zrak, jer u ovim odajama punim otpada ne bih bio sposoban ni za jednu dobru misao i mogao bih prije postati loš, nego dobar. Prema sobnom smeću imam jednu posebnu odbojnost!“

No, sada opet Ja govorim:

„Slušaj, dragi brate i prijatelju, vidim da se tebi unutrašnjost ovog dvorca stvarno nije svidjela. Ali i ti ćeš uvidjeti, da se unutrašnjost tvoga srca, koja odgovara upravo ovom dvorcu, isto tako ne može dopasti Gospodu Bogu, kao i tvojim očima ove nečiste odaje!

Ti si sigurno još u svijetu iz poganskih legendi čuo o Herkulesu i njegovih 12 teških zadataka, koje je ovaj junak morao savladati, da bi bio primljen u grupu legendarnih bogova? Među ovim zadacima nalazio se je i zadatak čišćenja štale. Što je učinio legendarni junak Herkules? Gle, on je usmjerio jednu cijelu rijeku kroz veliku štalu i ova je u najkraćem vremenu iznijela sav štalski gnoj!

Mutim, Ja ti kažem, usmjeri ti na isti način jednu rijeku Ljubavi kroz staru štalu grijehova tvoga srca, tada će ta rijeka isto tako na brzinu biti gotova s tvojim srčanim smećem. Dok smo se mi još nalazili na moru, koje je nastalo iz tvog osobnog „grešnog potopa“, tu je bila dovoljna jedna iskrica ili jedna kap prave Ljubavi i more je bilo isušeno, a mulj je bila preobražena u plodno tlo. Iskrica, koja je u tebi nastala samo kroz Moj govor, znači - kao kroz neko izvanjsko sredstvo, koje je moglo dotaknuti samo vanjštinu tvoga srca i time ga učiniti čistim. Ali unutrašnjost tvoga srca ostala je po starome: jedna prava prljava štala, koja može biti očišćena samo tvojim trudom. A to, kao što je gore rečeno, pomoću jedne rijeke prave Ljubavi prema nama, tvojoj braći i najvećim prijateljima, kao i prema onima, koji će ti uskoro ovdje ili ondje doći pred lice i zahtijevati djelovanje tvoga srca. Pogledaj van, kroz ovaj prozor. Što vidiš ondje na određenoj udaljenosti odavde u smjeru ponoći?“

23

Martinovo prvo dobro djelo milosrđa na siromašnim pridošlicama iz materijalnog svijeta

Martin: „Vidim više izuzetno odrpanih ljudi, kako idu strašno polaganim, šepajućim hodom. Izgleda kao da nemaju utočišta. Vjerojatno i u trbuhu imaju značajnu prazninu, a i srce im nije nekog radosnog raspoloženja.“

Prijatelju, meni je žao ovih najbjednijih putnika. Dopusti mi da odem i dovedem ih ovamo, primim ih ovdje i koliko je to moguće pogostim! Iako su ove prostorije prljave, ipak će ovima bolje poslužiti nego one hladne i sumorne staze u meni dobro poznatom pravcu, čijim slijeđenjem biva samo groznije!“

Govorim Ja: „**Dobro, stvarno dobro, idi i učini što ti naređuje tvoje srce. Ali neka te ne prestraši, kada saznaš da ovi putnici nisu tvoje, nego luteranske konfesije!**“

Martin: „*To mi je stvarno malo mrsko. Ali sada je svejedno, Luter, Muhamed, Židov ili Kinez! Ukratko – tko je čovjek, njemu se treba pomoći!*“

Martin, još u običnom paorskom odjelu uputi se žurno do putnika i glasno ih poziva da ga sačekaju. Pri ovome ovi ostaju stajati i čekaju na Martina, da bi saznali što on od njih hoće. Jer ovi su također tek došli sa

62

Zemlje u duhovni svijet i sada ne znaju niti van niti unutra. Sada je naš Martin dostigao ovo žalosno društvo i obraća im se vrlo prijaznim tonom:

„*Dragi prijatelji, kamo ste se uputili? Molim vas, za Ime Boga, vratite se natrag i slijedite me, inače ćete svi otići u propast! Jer smjer u kojem se vi krećete vodi ravno ka provaliji, koja će sve vas progutati za cijelu vječnost! Ja, međutim, živim ovdje s još dva draga prijatelja već jedno poduže vrijeme i poznajem ovo područje, pa vas zato sada upozoravam. Pogledajte onamo, u smjeru podneva! Ondje ćete ugledati jedan dvorac, koji je u stvari izvana ljepši nego iznutra, ali to sada nije bitno! Krov nad glavom i komad kruha ipak ćemo tamo pronaći, što je u svakom slučaju bolje, nego ovaj put koji vas vodi u sigurnu propast. Nemojte stoga dugo promišljati, nego se odmah okrenite i slijedite me; sigurno neće biti vama na štetu.*“

Jedan iz grupe progovara: „*Dobro, mi ćemo te slijediti, ali zapamti unaprijed, da nas nećeš uvesti u neku katoličku kuću! Jer tu mi ne bi mogli ostati. ...*“

Martin: „*To ima važnosti samo u glupom svijetu, a ovdje u carstvu duša i duhova prestaju sve te glupe zemaljske razlike. Ovdje postoji samo jedno rješenje, a ono glasi LJUBAV! Samo s njom možemo ovdje dospjeti dalje, a sve ostalo uopće ništa ne važi! Kada sam ja bio u svijetu, bio sam jedan rimski biskup i umišljao sam si mnogo toga. Ali dospjevši ovamo, ubrzo sam spoznao da uopće nije bitno što smo u svijetu bili, nego sve ovisi o tome što smo u svijetu činili, kako i pod kojim uvjetima. Stoga se ni vi nemojte dati smesti niti kroz Lutera, niti kroz Kalvina, nego slijedite mene. Uistinu, to nećete požaliti! Ako vam se kod mene ne dopadne, tada vam ovaj put i tako još uvijek stoji otvoren!*“

Vođa grupe: „*No, dobro, ti mi izgledaš prilično mudar muškarac, stoga ćemo te slijediti u tvoje obitavalište. Ali mi ti unaprijed zabranjujemo da s nama razgovaraš o religiji, jer nam je religija na gađenje!*“

Martin: „*To je isto u redu. Pričajte o čemu god hoćete. Malo po malo mi ćemo se, nadam se, još bolje upoznati i vi na meni nećete naći ništa što bi vas moglo uvrijediti. Stoga sada hrabro i živahnoga duha naprijed!*“

Sada Martin ide naprijed, a cijela ga karavana od 30 glava slijedi. On ih vodi ravno u dvorac, a u dvorcu odmah k Meni i Petru. Kada je stigao, obraća Mi se pun radosti:

63

Martin: „*Gle, moj voljeni prijatelju i brate u Gospodu Bogu, sretne sam ih sve doveo ovamo. No sada budi ti tako dobar i pokaži mi u kojim ćemo ih odajama smjestiti. Zamolio bih te još i za nešto kruha, da bi se ovi malo osnažili, jer sigurno su već vrlo gladni.*“

Ja: „*Tamo, ona vrata u smjeru večeri, tamo je pripremljena jedna velika soba. Ondje će već sve zateći što god im zatreba. Ti tada dođi odmah natrag, da se mi brzo uputimo na jedan posao, koji se ne smije odgoditi.*“

Martin čini tako, kako sam mu naredio i društvo se vrlo raduje kad su ušli u lijepo namještenu sobu, u koju ih je Martin uputio. Nakon smještaja on se odmah vrati k Meni i upita, gdje je taj novi posao.

24

Novi Martinov zadatak: gašenje požara i spašavanje života

Ja: „*Vidiš onamo u smjeru sjevera jedan požar. Onamo se moramo požuriti i zaustaviti vatru, inače će cijelo to područje biti oštećeno. Jer, duhovna vatra je mnogo grabežljivija, nego ona prirodna zemaljska. Stoga brzo na noge!*“

Mi jurimo ka požaru i već smo došli do mjesta. Ovdje nam se ukazuje jedno jako siromašno selo, koje je cijelo u plamenu, a tu se nalazi i jedno mnoštvo najsiromašnijih, potpuno nagih ljudi, koji su bježali iz njihovih gorućih domova. U sredini sela nalazi se jedna nešto bolja kućica s otvorenom platformom na krovu, na kojoj se nalazi petero ljudi, koji jaderno zazivaju u pomoć jer su ih plamenovi skoro dosegli.

Martin to vidi i više:

„*Prijatelji, za Ime Boga, postoje li ovdje nekakve ljestve, da bih se popeo k onim najugroženijima i uz vašu pomoć ih pokušao spasiti?*“

Ja: „*Gledaj, upravo ovdje uz naše noge leži tako nešto! Uzmi to i pusti si srcu zamaha!*“

Martin brzo zgrabi ljestve i trči s njima prema kućici s platformom, koja je već skoro cijela okružena plamenom. On oslanja ljestve na platformu, penje se hrabro kroz plamenove i stavlja na svoja ramena dvoje već malaksalih ljudi, te ih brzo nosi dolje, dok ga ovih trojca snažnijih sami slijede. U jednoj minuti on

je stvarno spasio pet duša. Kada je ovaj zadatak bio gotov, užurbano dolazi k Meni i govori:

Martin: „*O, Bogu hvala, da mi je ova akcija spašavanja uspjela! Već sam pomislio da će mi ovog puta moja revnost stajati glave; ali ipak – Bogu hvala – u najvećoj nevolji smo ipak uspjeli. Ah, prijatelji, al` je ovo bila jedna vrelina! Mora da je moja kosa prilično skraćena? Ali to nema veze, samo da su ovi jadnici spašeni! Za ovu dvojicu je bilo krajnje vrijeme, da ih se ukloni iz plamenova. Sada su ponovno oživjeli, a to mi je, moji dragi prijatelji i braćo draže, nego da sam sada stvarno ušao odjednom u blaženstvo sva tri ili sedam nebesa.*“

Jelda, moja braćo i moji prijatelji, ove siromahe koje sam spasio i oni mnogi beskućnici, koji ovdje vani na ogradama polugoli dršću i jadikuju, njih ćemo sve povesti u naš dvorac! O draga braćo, dopustite mi tu radost!“

Ja: „*Pa naravno, upravo zato smo i došli ovamo. Ali mi moramo ugasiti i vatru. Kada je to gotovo, tada se možemo radosno s ovim jadicima vratiti kući. Stoga, prihvatimo se odmah posla, kako se vatra ne bi dalje širila!*“

Martin: „*Bilo bi to sasvim u redu, kada bi mi ovdje pri ruci imali jedan mali ocean. Ali ja ovdje ne vidim niti kap vode. Mislim da će ovaj slučaj malo teže ići bez vode.*“

Ja: „*Gledaj, tamo na tlu leži jedan štap, sličan onome, kojega je sa sobom imao i Mojsije. Podigni ga i s vjerom ga zabi u tlo i mi ćemo odmah imati vode u ogromnim količinama, jer ovo je tlo vrlo močvarno! Učini tako!*“

Martin čini što mu je savjetovano i iz tla odmah izbija izvor vode.

Martin: „*Tako, tako, u redu je, sada brzo ovamo s posudama!*“

Ja: „*Prijatelju, dovoljno je! Voda će već sama učiniti ono potrebno, jer ovaj moćni izvor narast će ubrzo vatri iznad glave i po zaslugi je snabdjeti. Zato ćemo se mi sada, s našim spašenima uputiti kući, tamo se malo odmoriti i okrijepiti za druge zadatke. Idi sada i sve ih dovedi k Meni!*“

Martin radosno odlazi i dovodi sve jadnike. Svi se upućujemo ka dvorcu, gdje ovim siromasima odmah biva dodijeljena prostrana prostorija. Kada su

se našli u sobi, još sasvim goli, Martin odmah skida svoju seljačku kutu i stavlja ju na leđa onome, koji mu je izgledao najpotrebitiji i najslabiji, a svoju potkošulju daje jednom drugom, na kojega se je isto tako jako sažalio, a ostali prisutni radi toga hvale Martina.

On se sada pokazuje ispravnim muškarcem i govori: „*Moji dragi prijatelji i braćo ne slavite mene, nego zahvalite Bogu i ovoj dvojici prijatelja! Jer i ja sam osobno prije nekog vremena od ove dvojice bio primljen i od njih primio najveće blagodati. Ja sam samo jedan loš sluga ovih prijatelja najnesretnijih ljudi. Moja najveća radost je vaše spašavanje i ta mi je radost najveća naknada u meni samome.*“

Govorim Ja: „*Tako je u redu, Moj ljubljani prijatelju! Tako si od jednog Savla postao Pavao. Nastavi tako, pa ćeš uskoro dostojno stajati uz Mene i uz ovog Mog prijatelja! No, sada pođimo u naše odaje.*“

25

Razlika u razmišljanju u ovostranom i u onostranom Uvod u živu znanost analogije (usporedbi)

Mi ulazimo u naše obitavalište, koje ne blješti najbogatijim sjajem, ali neovisno tomu izuzetno je ukusno namješteno. Kada je Martin ušao unutra, vrlo se je iznenadio ovoj neočekivanoj jednostavnoj raskoši i govori:

„*Ali, dragi prijatelji i braćo, tko je u ovo kratko vrijeme našeg odsustva očistio ovo obitavalište i ovako predivno uredio? Jer, prije ovoga bilo je tu lošije, nego u prljavoj seljačkoj komori. I prozori mi se čine znatno većima, a stol i stolice tako čiste i lijepog ukusa! Oh, recite mi, kako se je ovo dogodilo!*“

Govorim Ja: „*Dragi Brate, to je sve išlo vrlo lako i prirodno. Gledaj, ako netko u svijetu želi urediti svoj stan, tada on napravi jedan plan u svom razumu i odredi da dođu razni majstori i umjetnici, koji bi po njegovom planu taj stan trebali urediti i uljepšati. To uljepšavanje na Zemlji traje znatno duže, jer je tamo tromost materije, koja prvo treba biti obrađena, jedan znatno otežavajući faktor. Ovdje, međutim taj faktor otpada, te tako plan razuma biva istovremeno ostvarena u djelo. Jer, što ovdje jedan potpuni duh zamisli i to zamišljeno istovremeno i želi, tada je već i ispunjeno onako kako je on zamislio. Naravno, da je ovdje u vječnom duhovnom svijetu razmišljanje nešto sasvim drugačije, nego u*

svijetu. U svijetu se razmišljanje sastoji iz ideja i slika (predodžbi), koje su uzete (uočene) od stvari u svijetu, i njihovih pokreta i promjena. Ovdje se, međutim, razmišljanje sastoji u sposobnosti duha, koja je u njega položena od Boga, ako ona bude probuđena kroz postupke Ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu, koji (postupci) onda budu prosvijetljeni Svjetlom iz Boga.

Gle, ovo obitavalište sastoji sa u stvari iz tvoje već slobodne djelujuće Ljubavi prema bližnjemu. Ali ona je još uvijek sasvim jednostavna, malena i nježna, jer u tebi Božje Svjetlo još nije prodrlo duboko u tvoj život. Kada to i kod tebe bude slučaj, tada ćeš biti toga potpuno svjestan i sam ćeš sebi o svemu tome moći dati zadovoljavajući izvještaj. Ali k tome pripada ispravna spoznaja Boga, koja tebi još nedostaje. Nju ćeš dostići ako sve više budeš rastao u Ljubavi. No, sada sjednimo za stol, na kojemu nas očekuje zajednička okrjepa. Neka bude!

Martin govori: „*Da, da, tako je! Ovdje je, u stvari, sve predivno, jedno stvarno čarobnjačko -Stoliću opremi se!- , ali i ovdje se čovjek mora priviknuti na čuda, isto kao i na Zemlji na prirodna čuda, koja još i danas ni jedan čovjek ne može potpuno shvatiti, ali više se ne čudi tome, jer se je na te stvari navikao. Tako će biti i ovdje. Ja uopće nisam toliko opsjednut željom za potpunim shvaćanjem Božjih čuda. Tako se onda može izdržati, ako se do temelja ne spoznaje sve što se ovdje događa. Ako bih samo i dalje konstantno dobivao nešto za činiti i k tome ponekad tako jedan mali odmor i okrjepu, kakva sada pred nama leži na ovom stolu i ako ste vi uz mene, tada ne zahtijevam u cijeloj vječnosti ništa bolje!*

Boga sada spoznajem toliko, da je On jedan u nekakvom vječno nedostupnom Svjetlu u kojemu je Svet, Presvet, Svemoguć i beskrajno Mudar. Više od toga htjeti znati o Njemu, Beskrajnome, smatrao bih čak smrtnim grijehom. Stoga, ostavimo to, što je za nas beskrajno nedostižno i zahvalno se zadovoljimo s ovim, što nam Njegova Dobrota najmilosrdnije pruža!

Govorim Ja: „*Dobro, dobro, dragi Moj brate, sjednimo za stol jesti, a ti Petre donesi iz one tamo komore vrč napunjen vinom!*“

Martinova skromnost i poniznost Posvećeno jelo Ljubavi na Gospodinovom stolu

Mi sjedamo za stol, a Petar donosi vino, a uz to i jednu starorimsku togu (starorimski gornji dio odjeće, plašt) za Martina i kaže: „Evo, brate, pošto si ti tvoju odjeću dao siromašnima, sada obuci ovu nešto malo bolju i u toj odjeći jedi predviđeno jelo!“

Martin promatra lijepu, svijetloplavu odjeću s purpurnim porubima i govori: „Ah, to je za nekoga kao ja previše lijepo. Što ti pada na pamet? Ja – jedan veliki grešnik od glave do pete – pa tako lijepo odijelo, kakvog ga je u svijetu nosio i Spasitelj Isus, najčasniji od ljudi. To bi sada bilo jedno omalovažavanje! Ne, ne, to ne mogu učiniti! Iako Isus nije bio upravo Bog, čemu su ga naivni ljudi napravili, ipak je bio najbolji od svih ljudi, koji su nastanjivali Zemlju. On je bio jedan savršeni Čovjek, bez grijeha, na kome je Bog zasigurno imao najveće zadovoljstvo. Ja sam bio i jesam, najnesavršeniji čovjek pun grijeha. Stoga ovakvu, kao njegovu odoru, ja ne mogu obući!“

Uistinu, prijatelji, radije neću ovdje okusiti ni zalogaja kruha, ni kapi ovog vina, nego da na ovako nedostojan način nosim ovakvo isto odijelo kao i Isus. Dajte mi bolje nekakvu za mene podobniju krpu! Dovoljno je da sam ja u svijetu nosio Melhizedekovu odjeću, a ovdje to bezumlje morao skupo otrpjeti: za vječnu budućnost želim s Božjom pomoći biti pametniji!“

Govorim Ja: „**I tako je dobro, kako god želiš! Ovdje nema nikakve prisile. Stoga jedi i pij sada bez ovog dijela odjeće. Neka bude!**“

Martin: „To me raduje, samo nikakvog luksuza za meni slične! Ali, draga braćo, za vas imam jednu drugu zamolbu; poslušajte! Ja sam stvarno sada prilično gladan i žedan, ali naši jadni štichenici sigurno su još mnogo gladniji i žedniji. Dopustite mi tu radost, da ja meni namijenjen dio prepustim ovim jadnicima i da im to sam odnesem. Radost, nahraniti ove jadnike, treba ovaj put biti glavna hrana moga srca!“

Govorim Ja: „**Najdraži brate, ovakva želja iz tvoga srca čini i Meni najveću radost! Ali ovaj put to treba ostati samo jedna želja, jer tvoji su jadnici već najbolje zbrinuti. Stoga sjedni ovdje pokraj Mene, jedi i pij koliko ti srce želi. Nakon objeda posjetit ćemo one jadnike i vidjeti, možemo li im dati nekakav koristan posao. Tako, neka bude!**“

Petar: „Gospode i Majstore (Učitelju), dijeli Ti ovaj kruh i ovo vino, jer meni prija sve mnogo bolje kada Ti to podijeliš, nego kada si ja sam uzmem. Stoga Te to molim, najdraži Gospode i Učitelju!“

Govorim Ja: „**Da, da, Moj voljeni brate, učinit ću ti to rado iz sveg srca, ako to našeg dragog prijatelja i brata ne smeta!**“

Martin: „Oh, ni najmanje, dragi prijatelji i braćo. Meni je poznata sekta takozvanih kruholomaca – pa ste vi sigurno u svijetu pripadali njima? Ali ovdje u duhovnom svijetu to je sigurno svejedno – „udareno, kao i ubodeno“. Ako nekome ovdje ovakva ljudska pobožna sjećanja naviru, taj neka čini kako mu paše. Ja se svega, što ovdje liči na bilo kakvu ceremoniju (obred), vrlo lako mogu odreći. Jer, ja sam se u svijetu kroz svakojake ceremonije nažderao najgore odvratnosti.“

Stoga, htjeli vi ovaj kruh ovdje lomiti, sjeći ili piliti, to je meni svejedno, samo da u pravo vrijeme bude nešto za pregristi! Ali ja sam s tim sporazuman, da Gospodar kuće podijeli kruh svojim dvjema slugama: jedimo dani komad kruha upravo kao da smo ga sami uzeli.“

Govorim Ja: „**No, dobro, ako te ne smeta, tako ću Ja sada kruh lomiti, blagosloviti i vama podijeliti.**“

Ja lomim kruh, blagoslivljam ga i dajem ovoj dvojici. Petar je od radosti skoro plakao. Martin se prijateljski osmjehuje, zagrlji Petra i reče: „Što si ti jedan duševno dobar čovjek! Lomljenje kruha te je sigurno podsjetilo na vrlo uzvišenu, možda stvarnu ili vjerojatnije bogobožno sročenu scenu na pješačenje ona dva mladića prema Emausu? Moram vam priznati, da je ta scena i mene često dimula do suza. Jer, u tome, kao prvo, leži jedno stvarno i lijepo značenje, a kao drugo čovjek osjeća sjetu i želju da se je jedna takva scena stvarno dogodila. Slabi i kratkovidan čovjek sluša i maštari najradije o čudima, posebno onda, kada je u njegovoj fantaziji prikazano najviše božansko Stvorenje i to kako onako inkognito djeluje u nekoj prahistorijskoj dogodovštini.“

Pa tako, lomi ti u buduću uvijek ovaj kruh, dragi Gospodaru i Majstore, jer i meni se dopada ovaj pobožan (skroman) način!

Čuj, dragi prijatelju, al' je ovo predivan kruh, a i vino – „non plus ultra“ (nenadmašivo). Ovako nešto izuzetno dobro na Zemlji nisam imao prilike

kušati. Je li i to tako jedno „misaono vino“ (stvoreno u mislima), znači prije svega duhovne prirode? Nema veze. Raslo ono gdje god da to bilo, samo da je ovako dobrog okusa. Neka Bog bude hvaljen i slavljen na vjekove za ovo predivno jelo. Sada se opet može krenuti na mogući nadolazeći, najteži posao.!

Govorim Ja: „**Raduje Me, da je to vama dvojci tako prijalo, neka vam bude blagoslovljeno! No, sada brzo pođimo k našim siromašnima i pogledajmo kako je njima!**“

27

Martinovi neobična iskustva s primljenima Martin želi poučiti i biva poučen

Mi idemo ka prvih tridesetero pridošlih, koje je Martin sam ovamo doveo. Kada smo mi ušli, oni leže na tlu s licem na dolje i izvikuju: „O Gospode, o Gospode, ti veliki uzvišeni Bože u Isusu Kristu, ne dolazi k nama! Jer, mi smo preveliki grešnici i nismo vrijedni niti najmanje milosti! Presveta i za nas neizdrživa je Tvoja blizina!“

Martin se okreće oko sebe na sve strane da bi vidio, gdje su ovih tridesetorica ugledali Isusa, ali još uvijek ništa ne vidi, pa upita Mene: „*Dragi prijatelju, što je ovim jadnicima? Jesu li sišli s pameti ili su zaspali opijeni popijenim vinom, te su imali ili neko luteransko ili rimsko viđenje u snu?*“

Govorim Ja: „**Ne, ne, sigurno ništa slično, oni smatraju po njihovom shvaćanju Mene za Isusa, pa zato toliko viču.**“

Martin: „*No, znači ipak neka vrsta duhovne slabosti, samo nešto drugačijeg motiva, nego što sam to ja mislio. Uostalom, po mom mišljenju, oni imaju pravo da tebe slave kao njihovog najvećeg dobročinitelja, pod pojmom najvišeg bića. Jer, ja mislim, da svaki dobročinitelj tvoje vrste nosi i jednu veliku porciju stvarnog božanstva u sebi, te ako bude slavljen, tada će i božanstvo u njemu biti slavljeno. Ali što da radimo s ovim jadicima?*“

Govorim Ja: „**Njih ćemo pri njihovom ovakvom mišljenju ostaviti s njihovom željom i posjetit ćemo one druge. Jer, ako oni misle da ne mogu izdržati Moju blizinu, nećemo ih onda dalje mučiti, s vremenom će sve biti u redu!**“

Martin: „*Da, da, tako je u redu! Preko koljena se ne da slomiti ništa jako, stoga pođimo žurno ka onima drugima, spašenima od vatre. Već im se jako radujem!*“

Brzo odlazimo do onih drugih i kada smo ušli došli do vrata, Ja se obraćam Martinu:

„**Brate, idi prvo ti unutra i najavi Mene i Petra. Ako oni to žele, tada ću doći kod njih. Ako Me ne žele - što ćeš ti lako vidjeti po njihovim riječima – tada opet brzo dođi, da se posvetimo nekom drugom poslu.**“

Martin čini odmah što sam mu objasnio. Kad je došao k onima, spašenima od plamena, napravio je jedno patetično (pretjerano osjećajno) lice, kao neki crkveni službenik i rekao: „*Dragi prijatelji, majstor i gospodar ove kuće želi vas posjetiti, ako vam to odgovara. Ako vama ovaj put njegova posjeta nije dobrodošla, tad mi to recite i vi ćete biti pošteđeni njegova dolaska. Moje, kao vašeg prijatelja, mišljenje bilo bi ovo: Pošto je majstor i gospodar ove kuće jedan iznad svega dobar i blag gospodin, tad bi želja svih vas trebala biti da on dođe k vama! Ali vi ste slobodni i možete činiti što god želite. Izjasnite se!*“

Spašeni, međutim, pitaju Martina: „*Znaš li ti uopće, tko je Majstor i Gospodar ove kuće?*“

Martin: „*To baš upravo točno i ne znam, što ovdje u duhovnom svijetu baš i nije toliko bitno. Dovoljno je da ja iz svoga iskustva znam, da je on jedan iznad svega mudar čovjek. Više od toga znati bilo bi smiješno. Stoga se za sada i vi zadovoljite time, što sam vam ja dobre savjesti o njemu rekao. Izjasnite se u vezi moga pitanja, što vi sada želite?*“

Govori jedan iz društva spašenih: „*Ali prijatelju, zašto si prema nama tako podmukao i ne želiš nam objaviti Najsvetije i Najviše? Gledaj, Majstor i Gospodar ove kuće je osobno Gospod, Stvoritelj i vječni Majstor Neba, svih Sunaca i Zemalja u cijeloj vječnosti, kao i svih ljudi i anđela u Isusu Kristu.*“

Kako možeš tu sada reći, ti Ga pobliže ne poznaješ? Zar si slijep i još nikada nisi pogledao u Njegove probodene ruke i stopala, koje smo svi mi vidjeli pri provom pogledu? Promotri samo Njegovu najblažu Ozbiljnost, Njegovu veliku Ljubav i Mudrost i položi tvoje ruke na njegovu probodenu stranu, kao što je to učinio Toma, tada ćeš sigurno vidjeti još jasnije, nego mi

jadni vragovi, što se sve nalazi skriveno iza tog tvog majstora i gospodara ove kuće!

Gledaj, nije da mi ne želimo u našim srcima, da On, Najuzvišeniji, vječno Najsvetiji dođe u odaju svoga Milosrđa. Ali, svi smo mi preveliki grešnici i ni najmanje nismo vrijedni jedne takve posjete, gdje bi Bog došao kod svojih najnižih stvorenja, koji su Njegovu Ljubav i Strpljenje toliko često na Zemlji zloupotrijebili.

Stoga, javi ti najsretniji prijatelju tvoga Boga i Gospoda, kojega ti ne poznaješ ili ne želiš poznavati: Naše srce žudi i uvijek je žudilo sve vrijeme za Njim; ali naši su nas grijesi učinili previše ružnima, prljavima, golima i smrdljivima, te ne možemo željeti da On do nas dođe!

Mi skoro umiremo od sramote i poniženja, što se nalazimo ovdje u ovoj kući, gdje On uglavnom običava stanovati samo grešnika radi, da bi im dodijelio svoje Milosrđe. Što bi se s nama tek dogodilo i kuda bi se mi mogli sakriti, ako bi stvarno ušao On ovamo? Stoga, zamoli Ga, ti najsretniji, da On nas nedostojne poštedi, ali ne naša, nego Njegova sveta Volja neka bude!“

28

Martin, kao slijepi racionalista, u škripcu

Martin: „Oh, oh, oho, što vama pada na pamet!? Bog, kao najviše, beskrajno Biće, koje boravi u vječno nedostižnom Svjetlu i svojom svemogućom snagom ispunjava cijele vječne beskraje, pokazat će se u obliku jednog čovjeka i radit će rukama, kao što to i mi činimo?! Bog stvarno ispunjava takve ljude i duhove Svjetlom svoje Milosti – neke više, neke manje, ali između Boga i čovjeka ipak ostaje jedna beskrajna provalija. Isus je, među svim ljudima, bio jedan Božjom Silom najispunjeniji čovjek, ali radi toga isto je tako malo, kao i mi, on jedan Bog. – Ni jedan razmišljajući (racionalni) čovjek i duh to ne može prihvatiti. Tako bi se moralo vjerovati i da je planeta Zemlja glavni centar (središte) svega stvorenoga, protiv koje tvrdnje bi Sunce sigurno htjelo protestirati!

Stoga budite lijepo pametni, ovdje u vječnom carstvu duhova! Dovoljno je da smo mi već u svijetu tako glupo i pobrkano živjeli i smatrali kruh, vino, a nerijetko i izrezbarene kipove za božanstva, dok smo u Suncu imali najdivniji odraz božanstva.

Smatrajte mene i moja dva najdraža i najbolja prijatelja onima, koji mi i jesmo, pa tako nećete više nikada biti posjećivani jednim ovako glupim plodom (ludom idejom)!

Ja znam jako dobro, da je majstor i gospodar ove kuće izuzetno moćan i mudriji od svih nas zajedno. Možda bi on i mogao biti onaj Isus, koji nam je dao najmudrije Učenje. Ali vi ga ne morate smatrati Bogom, nego samo onim, tko on u stvari jest, naime – kao što sam to i ranije rekao – najbolji, najmudriji i stoga Božjom silom najispunjeniji čovjek na Zemlji!

Vi dobro znate, kako je on na Zemlji bio ubijen od najlošijih ljudi! Zar bi mogli prihvatiti, da bi se Bog, kao Praizvor svega postojećega, najozbiljnije dao ubiti od strane najlošijih ljudi? Što bi se dogodilo s nekom kućom, ako bismo uništili njene glavne temelje? Vidite, ubrzo bi se urušila! Što bi se u trenutku dogodilo s cijelim stvaralaštvom, koje je u stvari Božja kuća, ako bismo samoga Boga uništili? Što bi moglo opstati bez Boga? Ne bi li smrt Boga već odavno uništila sav život i postojanje? Stoga, moji dragi prijatelji, samo pametno ovdje u duhovnom svijetu!“

Govori ponovno jedan iz grupe spašenih: „Prijatelju, ti si naizgled vrlo mudro govorio, da bi nas tješio. Ali upravo si ti još udaljeniji od cilja, nego što smo to mi, iako se ti nalaziš u stalnom ophođenju s Gospodinom, dok se mi, jadni grešnici od Njega moramo skrivati i zaslužno Ga se bojati! Ja ti međutim kažem, kao jedan grešnik: ti u istinskoj Mudrosti nisi još započeo niti s „jedan-put-jedan“, a želiš prosuđivati o Božjoj nutarnjoj Mudrosti? Ako ti Boga procjenjuješ samo prema volumenu (opsegu), tada će ti Isus još dugo biti premalen i sićušan. Ali, ako razmisliš, da Bog nije stvorio jedino Sunca i Zemlje, nego isto tako i komarce, tada će to možda ipak zasvijetliti, da se Bog bavi isto tako i s najmanjim stvarima, kao i s najvećima, te da mu je isto tako moguće čovjeku se pokazati kao Čovjek, poučiti ga i voditi pravim Putom! A Sunca će On sigurno kao SUNCE svih Sunaca znati voditi!

Mi ljudi razumijemo samo ljude, pa tako i Boga samo u Čovjeku Isusu. Sunca mi ne razumijemo, pa bi tako ona bez Isusa za nas bila samo jedno beskorisno božanstvo!

Vidiš, to je moje razmišljanje! Idi i nauči se bolje spoznati tvog i našeg Gospodara ove kuće, tada dođi opet i kaži nama svima, jesam li ja bio u krivu!“

Martin napušta ovo društvo i sasvim zbunjen i začuđen vraća se natrag k nama.

29

Gospod se slijepom Martinu objavljuje kao Isus

Kada je Martin došao do Mene, odmah Mi se obraća:

„Ah, ti moj najdraži gospodine, majstore, prijatelju i brate, ovo je bila jedna lijepa poslovna taktika s tvoje strane, a na račun moje urođene gluposti! Sada stvarno ne znam: jesam li ja jedna budala – ili su to oni tamo unutra, iza onih vrata.

Ovi se u stvari tebe još više boje, nego oni prije njih i smatraju te najozbiljnije, ne samo za ondašnjeg osnivača religije, Isusa, nego i za najviše Božje Stvorenje osobno i to s jednom vrstom filozofskog razmatranja, da se protiv toga ne može postaviti ni brdo protudokaza. Kaži ti meni, najdraži prijatelju, što je u cijeloj ovoj stvari uopće istina? Odakle to, da ove jadne duše ili duhovi imaju o tebi takvo posebno mišljenje? Sada i ja stvarno vidim kod tebe poznate rane na tvojim rukama i stopalima, i skoro uopće ne sumnjam, da si ti taj tadašnji Spasitelj Isus; ali BOG? ISUS i BOG u isto vrijeme? To je – dozvoli mi – malo previše za mene! A ipak to ovi unutra i dalje drsko tvrde! Odakle su stoga, ovi usisali jednu ovakvu predodžbu o tebi? Imaju li oni na kraju ipak pravo? To bi bilo više nego previše, za jednu jednu dušu, kao što je moja! Prijatelju, ako je - meni naravno neshvatljivo - to stvarno slučaj, tada si ni ja sam, od straha i užasa, više ne bih znao pomoći. Oh, prijatelju, sada još uvijek prijatelju, daj mi o ovome jedno smirujuće objašnjenje!

Govorim Ja: „**Prijatelju i brate, ti si u svijetu osobno bio jedan biskup i sam si propovijedao Isusa, Raspetoga, te Njegovo božanstvo dokazivao čak i u najmanjim komadićima hostije! Vidiš, svi ovi ovdje kod nas smješteni, koje smo mi spasili od požara, ovce su iz tvoje župe i učenici tvoga učenja!**

Zašto si ih u svijetu tako poučavao, ako ti sada izgleda kao besmisao, to što ovi kao učenici tvoje škole tvrde? Pričaju li glupost – Pitanje: „Čija je to glupost?“ Govore li međutim mudro – Pitanje: „Kakva slava ostaje njihovom bivšem učitelju, ako se on sada bori protiv svog vlastitog učenja u njegovim učenicima?“ Mislim da bi u ovakvoj situaciji i za njega ta glupost bila očigledna!

Gle, Ja sam stvarno Isus, Razapeti! A u ovom bratu imam čast predstaviti ti stvarnog, starog apostola Petra, na čijoj prisvojenoj stolici sjede i vladaju biskupi Rima: naravno ne prema Redu ovog stvarnog Petra, nego po načelima onog Petra, kojega su si sami spjevali, kakvoga su za njihove materijalističke ciljeve nabolje mogli trebati. No, sada znaš tko sam Ja i tko je tvoj prvi vodič: sve ostalo pokazat će ti tvoji prijašnji učenici!

Ja sam jednom rekao, da su djeca svijeta mudrija od djece Svjetla. Ako ti sebe već smatraš za jednog sina Svjetla, kao što to čini i kineski vladar, tad idi do ovih tvojih učenika, koji su sve sama djeca svijeta i nauči se od njih bar p a m e t i, kada ti već njihova m u d r o s t ne prija i ne može leći!“

Govori Martin: „O prijatelju, ti si stvarno Isus, koji se je objavio kao Sin Najvišega i dao se navijestiti – ali gdje je Najviši? Gdje je Svemogući, Vječni Otac? A gdje iz ovih oboje proizašli Sveti Duh, ako se želimo vratiti na ono dogmatsko i odstranimo svjetlo čistog razuma?“

Govorim Ja: „**Što stoji pisano u Evanđelju? Gledaj, tu stoji: `Ja i Otac smo Jedno; tko Mene vidi, taj vidi i Oca!` Ako ti u to v j e r u j e š, zašto pitaš dalje, ako Me vidiš? Ako ti to ne vjeruješ – zašto pitaš? Ostani kakav jesi, a i Ja ću ostati kakav Jesam, a Ja mislim da si mi međusobno nećemo pokušati iskopati oči? Tamo unutra su tvoji učenici. Idi unutra k njima i uči od njih Moje Učenje od početka. Onda opet dođi, da bih ti ga Ja objasnio!**

Jer Ja, stvarni Spasitelj Isus, kažem ti ovdje u Mom vječnom Kraljevstvu, da si ti jedan nerazuman duh i ne prepoznaješ Moju preveliku Ljubav prema tebi. Ja te nosim na svojim rukama, a ti si još uvijek gluh i slijep! Dajem ti kruh života i ti ga gutaš kao jedna hobotnica, a da pri tome ne obraćaš pažnju na nutarnje djelovanje, koje je kod ovih grešnika iznenada djelovalo!

Ti su uistinu jedan, koji s otvorenim očima i ušima niti vidi niti čuje. Kakve sam predivne događaje dopustio, da se oko tebe događaju, a ti se ne pitaš: `Tko je taj, koga slušaju more i vjetar?`

Stoga idi još jednom k ovim tvojim učenicima i nauči se od njih prepoznati ONOGA, kojega si do sada neprestano smatrao tebi sličnoga! Neka bude!

Dijalog između racionalnog Martina i mudrog čovjeka svjetla o Isusovom božanstvu

Martin je sada imao još zbuđeniji i začuđeniji izraz lica, no ipak je uradio ono što sam mu Ja, po potrebi nešto ozbiljnije, savjetovao.

Kada je opet došao do spašenih, začudio se je, jer ih je ugledao već promijenjene. Njihova su lica bila pomlađena i finija, a njihova do tada skoro gola tijela, bila su sada prekrivena plavim odjelima, koja su oko struka bila pričvršćena purpurnim opasačima i bogata mnogim naborima (faltama).

Radi lakšeg predočavanja i razumijevanja, pošto se nalazimo u „Rimskom“ nutarnjem Martinovom svijetu: „Odijelo“ je bio onaj dio odjeće, koji se nalazi direktno na tijelu, a „tunika“ je bilo poduže platno, koje se je po određenom pravilu ovijalo preko ramena i oko struka. Nju su smjeli u Rimu nositi samo rimski građani, a upotreba određenih obojanih traka utkanih u tuniku bila je dozvoljena samo višim dužnosnicima, dok je boja označavala rang dužnosnika. Što je platno bilo veće (time i skuplje), to je, nošeno na tijelu, imalo više nabora (falti), koji su ukazivali na imućnost vlasnika odjeće. „više platna (štofa) = bogatiji građanin“ Crvena i purpurna boja (zbog skupoće i rijetkosti) bile se dozvoljene samo najvišim dužnosnicima. (n.p.)

Među ovim društvom Martin je otkrio jednu uzvišeniju figuru muškarca sa svjetlucavo bijelim šeširom na glavi, a ispod njega gusti pramenovi kovrčave kose spuštali su se preko ramena. Ovaj lijepi muškarac odmah se je uputio prema našem Martinu i upitao ga:

„Prijatelju, ti si se brzo vratio k nama! Jesi li na tom najuzvišenijem Majstoru i Gospodaru ove kuće pronašao ono na što smo te svi mi upozorili? Je li to ON? Je li On Isus, Gospodar Neba i Zemlje prirodno i duhovno, vremenski i vječno?

Martin: „Isus, da, da, to je uistinu On. Ali to s božanstvom – ta stvar još ne izgleda baš tako čista. Mislim, s pretpostavkom da je Isus stvarno Bog, trebali bi nešto opreznije postupati. Jer, ako na kraju On to ipak nije, a najuzvišenijem Biću se ne sviđa ova ideja? Može li se dogoditi, da nas On tada prokune, u svoje vrijeme, kao što je to već uradio s mnogim narodima u davnoj

prošlosti, a koji su se usudili da osim u Njega vjeruju i u druga božanstva. Što da mi onda radimo, skupa s našim dobrim gospodinom Isusom!?

Jer kod Mojsije stoji jednom zauvijek: -Ti trebaš vjerovati samo u jednog Boga i nemoj si praviti rezanih kipova i obožavati ih, niti nekome drugome odavati počast, osim samo Meni! Jer Ja sam jedini Gospodar i Bog, koji je stvorio Nebo i Zemlju, kao i sve što je na njoj i u njoj, živi i diše!“

Mojsije govori još prilično mračno (nejasno) o nekom Izbavitelju, koji će narode osloboditi od teške potlačenosti starog ropstva. Ali da Jehova osobno siđe na Zemlju u ovom Izbavitelju, o tome u cijelom Mojsiju ne stoji niti jedno slovo. Stoga je ova vaša tvrdnja nešto prebrza; ovdje sada vrijedi – sve točno ispitati i dobro odvagati što uraditi.

Usporedite međusobno Isusa i Mojsija, tada ćete i vi to isto naći, kako teško, da, kako je skoro sasvim nemoguće da se božanstvo, koje opisuje Mojsije, ujedini s Isusom u jedno.

Radi tog najoštrijeg Mojsijevog Božjeg Zakona već je i Mojsije, po Božjoj odredbi, postavio smrtnu kaznu: ako bi netko time htio huliti Boga, tako da, ili prinosi žrtvu nekom idolu, ili da nekog čarobnjaka, proroka ili bilo kog drugog junaka smatra Bogom. To je bio i razlog, radi kojega je i Isus razapet na križ, iako se je on o svom pretkazanom božanskom poslanju pred licima pismoznaca uvijek nejasno izražavao.

Teško je i za shvatiti, zašto je božanstvo kroz Mojsija, s tolikom nebeskom pompom (na Sinaju) osnovalo jednu crkvu, za često napomenuta vječna vremena – ako je onda ta crkva s Isusom, kao tim istim božanstvom, po njegovoj često objavi, trebala doći u propast!

Stoga je, dragi prijatelji, vaš prebrz zaključak o božanstvu Isusa nešto vrlo škakljivo i delikatno, ovdje u duhovnom svijetu.

Ja uistinu vidim, da je vas vjerojatno ova tvrdnja (uvjerenje) u ovom Isusovom domu brzo preobrazilo u jedno bolje stanje kroz neko malo kućno čudo. Ali da ja vama u tome do sada niti najmanje ne zavidim, u to možete biti sigurni. Jer, ja ostajem uvijek kod pravila: -Tko se zadnji smije, najslabije se smije!“

Govori „veliki čovjek“ sa sjajnim šeširom: „Prijatelju, to sve što si sada ovdje govorio, ja jako dobro poznajem kao i ti. Ali ipak, žao mi je tebe, radi

tvoje sljepoće i jako sumnjam da ćeš se ti, po tvome mišljenju, zadnji smijati. Ja i ovo cijelo društvo mislimo ovako: Isus, čiji su dolazak svi proroci isto pretkazali, o čemu David pjeva: -Tako govori Gospod mom Gospodu!- ili – Ovako govori Gospod samome Sebi: Sjedi uz Moju desnu, dok ne položim sve Tvoje neprijatelje Tebi pred noge!-, i –Napravite široke kapije i visoke ulaze, da bi Gospod Krasote, da bi Jehova ušao u naš grad, u sveti Božji grad, u Njegov grad!-

Isus, čije je rođenje po suglasnim izvještajima evanđelista bio pun čudima, da, čiji se je cijeli život u stvari, predočio kao jedno neprekidno čudo; -

Isus, koji je u svom Učenju jako često pokazao, t k o j e O n bio u svom najdubljem Biću i koji jednog od deset očišćenih (od lepre – iscijeljenih) upitao, kada se je ovaj vratio da bi mu odao počast: -Gdje su oni ostali devetero, zašto i oni nisu došli da bi B o g u odali počast!;-

Isus, koji je svojom silom trećeg dana ustao iz groba i nakon toga još 40 dana po Zemlji hodao i podučavao Svoje učenike, te na kraju pred očima tisuće vjernika uzašao u Nebo i nešto kasnije iz Neba poslao Duha vječne Sile, Moći, Ljubavi i Mudrosti na svoje učenike; -

Isus, o Kome je Ivan dao najuzvišenije svjedočanstvo, kako u svom Evanđelju, tako i u svom Otkrivenju:

Reci, prijatelju, zar je tebi još moguće ovog Čovjeka svih ljudi smatrati za nikoga većeg, nego samo za uobičajenog svjetskog mudraca? Gledaj, prijatelju, sada ću ti reći nešto stvarno glupo, ali to mi ipak izgleda mudrije, nego ono što ti kažeš: Ja mislim - da Gospod Bog nije na Sebe uzeo ljudsko (materijalno), da bi i od nas, ljudskih stvorenja, mogao biti viđen, zašto nas je On onda stvorio? Sigurno ne radi Sebe! Jer, što bi On imao od toga, da mi Njega nikada ne možemo vidjeti i obilno voljeti? I kakav (čemu) bi bio naš život bez jednog vidljivog Boga? Razmisli o ovome, možda će ti tada biti ipak nešto svjetlije u tvom razumu!“

Martin: „Ostavi me malo na miru, ja ću tvoje prilično svijetle riječi nešto dublje promotriti u srcu!“

Nakon jedne, prilično duge pauze, počinje Martin opet govoriti:

„Prijatelju, ja sam tvoje riječi razmotrio sa svih meni mogućih strana, i sve više vidim upravo suprotno od onoga, što si ti upravo tvrdio. Neovisno o tome, ja ipak nisam toliko tvrdokoran i od sveg ću se srca složiti s tvojim mišljenjem, ako mi zadovoljavajuće odgovoriš na moja pitanja.“

Kritična pitanja Martina i odgovori mudraca

Govori mudrac iz društva: „Pitaj i ja ću ti odgovoriti, bilo to za tebe zadovoljavajuće ili ne, m e n i je to potpuno svejedno.“

Martin: „Zašto Zemlja ima samo jednu najveću planinu? I nalazi li se oba božanstvo u njemu ili iznad njega u svoj svojoj punini, jer je to najveća planina na Zemlji?“

Odgovara mudrac: „Uistinu Zemlja ima jednu najveću planinu, koja je viša od svih ostalih poznatih planina, a koja pritišće Zemlju svojim moćnim stopalima. Ali samo radi toga to nije Bog planinama, nego je Bog znao i zna, zašto je na Zemlji postavio jednu najvišu planinu. Vjerojatno stoga, da bi vjetrovima dao jedno općenito mjesto dijeljenja i odvajanja. Stoga se najčešće u tropskim zemljama na ekvatoru nalaze najviše planine, jer se upravo u tim zemljama u blizini glavnog pojasa, a kao posljedica Zemljine rotacije, pojavljuju najsnažniji vjetrovi. I stoga što centrifugalna sila ovdje najjače djeluje. Da u tim područjima nisu od Gospoda postavljeni ovakvi regulatori vjetra, tada bi ona bila vječno nenastanjiva. U tom smjeru – odnosno na najvećim kontinentima, posebno u Aziji, gdje se zrak sjedinjava u jednu glavnu struju, tu se nalaze i najviše planine. A u Aziji, kao najvećem kontinentu, potrebna je i najviša planina na Zemlji. Jesi li ti zadovoljan s ovom odgovorom?“

Martin: „Potpuno, na svoj način. Ali sljedeće pitanje: zašto je u Americi rijeka Amazona sigurno najveća na cijelom svijetu? Je li stoga punina božanstva u njoj?“

Odgovara mudrac: „Prijatelju, ja već znam kuda ova tvoja pitanja vode. Neovisno o tome odgovorit ću ti i na ovo vrlo budalasto pitanje. Gledaj, Amerika je jedan mnogo mlađi kontinent i ima u Kordiljerima (veliki planinski lanac uz zapadnu obalu Sjeverne i Južne Amerike) jedno vrlo izdužene planine, kao što su i Ande. Planine leže, kao prvo, vrlo blizu najvećim svjetskim morima i stoga u njihovim podzemnim temeljima imaju ogromnu količinu vode, koja se neprestano uzdiže kroz brojne pore i kroz mnogo vele žile i kanale. Kao drugo, posebno Južna Amerika, kao jedan mlađi, tek nekoliko tisuća godina iznad morske površine uzdignut kontinent, izuzetno velika (široka) i vrlo malo iznad morske površine uzdignuta područja i ravnice, uglavnom pjeskovitog sadržaja.

Tamo, gdje izdužene planine usisavaju mnogo vode, koja se onda skuplja u velikim ravnim područjima i bez otpora i vrlo polako teče prema moru, tu se tada mora sukladno tome, nalaziti najveća i najšira rijeka, a da se radi toga u njoj ne mora nalaziti više božanstva, nego što je to i u jednoj kapi vode! – Reci, jesi li i s ovim odgovorom zadovoljan?

Martin: „Potpuno, na svoj način. Odgovor, kakav se samo poželjeti može! Stoga dalje! Reci mi: Zašto je dijamant najtvrdi i najprozirniji među draguljima i zašto je zlato najplemenitiji metal?“

Odgovara mudrac: „Zato što su ih ljudi takvima proglasili, po njihovim ispraznim procjenama. A to su učinili stoga, jer se ti minerali rjeđe pojavljuju, nego oni ostali. Da su i dijamanti tako česta pojava kao što je to šljunak, a zlato kao željezo, tada će se s dijamantima popločavati putovi, a kotači kola oblagati zlatom. Zašto se, međutim, upravo ova dva minerala tako rijetko pojavljuju, to Gospod najbolje zna. Vjerojatno stoga, jer oni u sebi za duh čovjeka imaju veliku količinu paklenog otrova, iz čega se lako može zaključiti, da se u tim, za svjetovne ljude najplemenitijim mineralima, ne nalazi baš i neka velika količina božanstva. Jesi li i s ovim odgovorom zadovoljan?“

Martin: „Ne mogu reći ništa protiv toga, stoga moram biti zadovoljan, na svoj način. Ali to, što sam ja od tebe očekivao, nisam našao u nijednom tvom odgovoru: naime, jedan prirodan dokaz o Isusovom božanstvu!“

Gledaj, na Zemlji, kao sigurno i na svakoj drugoj planeti, postoje u svim vrstama stvari, bića, pa tako i čovjeka određene „najviše točke“, jedinstvene njihovoj vrsti, a koje nikada ne mogu biti nadmašene. Tako zasigurno postoji jedno najveće sunce, najveća planeta, a na samoj planeti opet najizraženije posebnosti, koje su nenadmašive na svoj način. Može li jedan mudrac na osnovi toga o tim posebnostima tvrditi da su one bogovi, jer u velikoj mjeri na svoj način nadilaze sve ostale? Tako su činili i pogani, koji su sve, po njihovom shvaćanju, nenadmašivo i savršeno obožavali i na taj način, na kraju završili u najsramočnijem mnogoboštvu.

Sigurno je jednom bilo nekog najpoučljivijeg (najinteligentnijeg) majmuna, psa, magarca, kao što je bila Bileamova magarica*, jedan najljepši i najhrabriji konj, sigurno i jedna najljepša žena, kao Venera ili muškarac, kao Apolon, jedna mudra junakinja Minerva.

* Bileamova magarica (Knjiga brojeva)

... „Tada Jahve otvori oči Bileamu i on opazi anđela Jahvina kako stoji na putu s golim mačem u ruci. Pognu on glavu i pade ničice. Onda će mu anđeo Jahvin: »Zašto si tukao svoju magaricu već tri puta? Ta ja sam istupio da te spriječim, jer te put meni naočigled vodi u propast. Magarica me opazila i preda mnom se uklonila sva tri puta. Da mi se nije uklanjala, već bih te ubio, a nju ostavio na životu.« Onda će Bileam anđelu Jahvinu: »Sagrijehio sam! Nisam znao da ti preda mnom stojiš na putu. Ali sad, ako je zlo u tvojim očima, ja ću se vratiti.« ...

Pogani su ove eminencije obožavali kao bogove, što ni jedan čovjek ne može zanijekati. Ako su stanovnici jedne planete ovo činili već i sa najneobičnijim posebnostima iz svih područja prirode, zar je čudo, ako ti isti ljudi najmudrije učitelje i najveće mage uzdignu do božanstva, sgrade im oltare i do ovog časa ih obožavaju; neki od njih iz stvarno potpuno slijepi bogobojažljivosti, ali većina kroz politiku, radi održavanja onih drugih slijepima. Kada su to ljudi učinili od njihovih najmudrijih ljudi – Pitanje: Je li to dovoljan razlog za njihovo puno obožavanje kao bogove?! Ili su od nas viđena i oslovljena viša bića došla na Zemlju i u potpunosti su pokazala i potvrdila Isusovo božanstvo? Ljudi tako pričaju svakojaka čuda vezana za njegovo rođenje, pa i ona, kako su viši duhovi sišli na Zemlju i čovječanstvo poučili o njegovom božanstvu.

Ja pitam, međutim, sa istim ljudskim pravom: Jesmo li i mi o tome nešto vidjeli? Bar ja nisam! Možda ti?

Da, u nekom dosadnom i koristoljubivom snu jednog brata ili neke časne sestre, mogle su se iskomponirati slične laži. Međutim, potražimo li istinu, tada ne svjetlo dana ne izlazi ništa drugo, nego samo čovjek i opet čovjek, o kojima svatko smatra da zna više nego njegov bližnji, ali svatko za sebe mora reći: - Gospode, ja sam slijep, moje cijelo biće je samo jedno prisvojeno, tupo vjerovanje i ništa drugo!-

O nekoj osvjeđenosti ne može biti ni riječi tamo, gdje jedan čovjek gradi na autoritetu drugoga i kao dokaz prihvaća jedino upravo taj autoritet. Prihvatiti mora, jer on sam sebi ni otkuda ne može nabaviti uvjerljivije dokaze, osim upravo od ljudi, gdje se onda mora reći: -Vox populi, vox dei.- (Glas naroda – Božji glas!), jer se od stvarnog „deusa“ (Boga), osim na ljudski način, nikada ništa nije moglo opaziti.

Jedna objava (otkrivenje) je stoga samo jedno ljudsko djelo, a niti i ne može biti ništa drugo, pošto mi u vrijeme našega života ništa drugo i nismo dobili, osim onoga u čemu je ljudska ruka i ljudska fantazija previše prepoznatljiva.

Znači, moj najdraži prijatelju, zato ja ispitujem sve, prije nego bilo što prihvatim i nisam netko koga se ne može uvjeriti. Ali tvoji su mi dokazi uistinu nedovoljni. Jedan čovjek može imati najveći nagon ka spoznaji Boga, ali taj (nagon) ne može zadovoljiti ni jedan čovjek, nego samo Bog osobno. Ja međutim mislim: Prije nego što mi dođemo do tog zadovoljenja, morati ćemo

još užasno mnogo toga proći u svim Njegovim stvorenim odajama i tek onda možda biti spremni za jedno stvarno božansko Otkrivenje (objavu)!

Sve ovo, s čim smo se do sada sreli, nije ništa drugo, nego samo početna elementarna škola, za buduća velika i sveta predavanja. Ako ti meni, na ove moje jasne argumente nešto bolje, čišće, istinitije i time više božansko možeš uzvratiti, tada sam u najvećoj strpljivosti spreman poslušati te, najpažljivije što svojom dušom mogu.“

32

Nastavak razgovora o božanstvu Isusa

Odgovara mudrac: „Prijatelju, zaista moram otvoreno priznati da ti nisam dorastao, iako ti sa svim tim tvojim najuvjerljivijim dokazima nisi od Isusovog božanstva mogao oduzeti niti jedan atom. Baš naprotiv, još samo osnažio, jer sam iz ovoga još jasnije uvidio, da je Bog isto tako i jedan Čovjek, ali naravno onaj najveći i najsavršeniji Čovjek, jeste i mora biti. Inače ne bi bilo moguće da smo mi to što jesmo, naime ljudi i ne bismo mogli Boga ljubiti, ako On ne bi bio jedan Čovjek nad svim ljudima.

Ljubav je naše najveće dobro (posjed), naš život, naš blagoslov. Čemu bi ona služila, ako mi ne bismo mogli ljubiti Boga, jer On nije jedan Čovjek?

Radi kako god hoćeš – ali od mene nemoj očekivati nikakvu višu mudrost, ja sam ti ovime dao sve što sam imao!“

Martin razmišljao o ovome što je rekao najmudriji iz ovog društva i kaže nakon nekog vremena, ali više za sebe, nego onom mudracu:

„Ti u stvari imaš pravo, jer ako Mojsijevo Petoknjižje govori istinu, naravno da Bog mora biti jedan Čovjek, jer On inače ne bi Adama stvorio na svoju sliku (istim Njemu), ako i On ne bi imao isti oblik! Isti oblik, međutim, zahtjeva naravno i isto biće!

Jedan urar, naravno, ne mora i sam biti nekakav sat, da bi mogao napraviti jedan sat; ali Ideju sata om mora uzeti iz sebe, jer inače ni bi mogao napraviti ništa slično!

Ali ovdje je opet jedna zakačka: ako jedan čovjek može u sebi imati neku ideju, koja nije njemu slična, nego je jedna sasvim druga „slika“, zar to ne može i Bog? O sigurno, On će to sigurno moći!

82

Tako bi se tekst iz Petoknjižja mogao i ovako protumačiti: -Bog stvori čovjeka na svoju sliku-, znači: -Bog je stvorio čovjeka po mjeri (po slici) svojih ideja, znači –potpuno odgovarajuće Njegovim idejama!

Ako se taj tekst može tako shvatiti – što je puno vjerojatnije – to naravno dugo ne bi bio zaključak, da je Bog stvorio čovjeka baš prema svom obliku. Ili da Bog uopće mora imati nekakav ograničeni oblik, da bi mogao oblikovati jednog čovjeka. Zar nije svaka ideja (kao pojam) po sebi bez oblika, tako bi i Bog, kao posvemašnja osnovna Ideja svih ideja, isto tako mogao biti bezobličan. Moramo li prihvatiti to da Bog, da bi mogao oblikovati čovjeka, isto tako mora imati jedan ljudski oblik, tada bi On, da bi oblikovao jednog medvjeda ili morskog psa i tako dalje, morao ili sebe moći pretvoriti u sve te oblike, ili bi morao na neki način podijeljen u svim tim oblicima vječno egzistirati, da bi po Njemu sve te stvari i sva ta stvorenja za sva vremena imala orijentirajući i prema Njemu oblikujući model (uzorak).

Prihvatiti ovo bilo bi najčišće staro skolastičko (formalno) trabunjanje! Stoga Bog ne treba oblik, da bi čovjeka mogao oblikovati u obliku čovjeka. A još manje On mora i sam biti čovjekom – koja tvrdnja pojmu posvemašnje Božje slobode stoji direktno na putu. Jer, kako se može zamisliti jedna posvemašnja sloboda pod pojmom jednog ograničenja kroz formu (oblik)? Stoga i potpuna sloboda mora biti bezoblična, što se slaže i s tekstom iz Petoknjižja, gdje Jehova Mojsiju najstrože zabranjuje da Ga se (Boga) predstavlja u bilo kakvom obliku ili slici.

Da, da, ti moj ljubljani prijatelju, po logici čistog uma ja sam u pravu, a ti ćeš prema Pavlovoj „po tvojoj vjeri“ živjeti! Naravno i to je jedan život, ali jedan život bez uvida i bez računa. Ja ti to ne želim uzeti i ne želim od tebe napraviti nikakvog prozelita (novoobraćenog). Ali ipak ti moram pokazati, da jedan bivši biskup na Zemlji nije za podcijeniti, a posebno ne od onih, koji su na Zemlji bili njegove „ovčice!“

Govori mudrac: „Aaa, taaako, sada ja znam odakle puše vjetar! Ako si ti onaj biskup, koji je tek prije nekoliko tjedana vremensko postojanje zamijenio vječnim, tada je razumljivo zašto ti božanstvo Isusa ne može ući (leći).

Ja sam naime bio knjižar u istom gradu, u kojemu si ti bio biskup. Ja i predobro znam kako si ti bio uređen (karakterno)! Izvana jedan celot (vjerski fanatik) bez presedana, ali u sebi čisti ateista! Tko je od tebe marljivije čitao Kanta, Hegela, a posebno s najvećim entuzijazmom Štrausa? Voltaier,

83

Rousseau i Helvecius ležali su stalno na tvom radnom stolu umjesto Vulgate (latinski prijevod Biblije) – sve sami duhovi, koje si ti sa propovjedaonice i u tvojim „ovčarskim“ pismima tisuću puta slao u pakao, ali u svom srcu uzdigao daleko iznad Isusa!

Gledaj, ja to jako dobro znam, jer sam ti ja morao isporučivati sva ta djela i bio sam tvoj povjerenik. Ali te ipak nisam slijedio, nego sam išao dalje svojim putem, kojega sam pronašao u Swedenborqu, o kome ti ništa nisi htio znati, jer on nije odgovarao tvom rimskom mlinskom kamenu! Dobro da to znam! Mi ćemo stoga još razmijeniti po koju riječ!“

Martin, sasvim iznenađen: „No, sada ide dobro! Uz sve probleme sada još i to! Zar te je vrag upravo ovamo morao dovesti!“

(U sebi) Ovaj tip od jednog knjižara zna još mnogo toga o meni! Ne, ne, ovdje u duhovnom svijetu biti će obješeno još lijepog rublja! Samo da sada ovdje ne dođe gospodar kuće Isus, koji je zasigurno to! To bi bila jedna očajna stvar. Jer taj mi je (Isus) već u nekoliko navrata očitao bukvicu i razotkrio neka moja bančenja!

Ako ovaj blistavošeširac započne govoriti o meni i otkrivati moja tajna bančenja, tada sigurno neću dobo proći. Možda ću opet morati otići na nekakvu prijatnu vodurinu ili neku uvalicu – sigurno na nekoliko milijuna kratkotrajnih godina! Uh, uh, uuuh! Ovo će opet biti tako pohvalno! Što sada da radim, da bih izbjegao ovu situaciju, ako je ovdje nekakvo izbjegavanje uopće moguće? Hm – aha, da, sada znam kako ide. A ako ne ide, tada moram ponovno na nekakvu morsku uvalicu i tamo vječno ribariti! U Ime Boga, sada mi je sve svejedno! Oh, ne, baš sam se s ovim tipom ovdje morao naći! Ali stvar se više ne da promijeniti, stoga treba donijeti pravu odluku i izvršiti! Tako - i što sada da radim?

Neupitan knjižar mu upada u riječ i kaže:
„Vjeruj, u što i ja dobro zasnovano vjerujem, pa ćeš sve te tvoje tobožnje situacije izbjeći. Nemoj me ubuduće smatrati za nekog izdajicu, nego za tvog prijatelja, kojemu si ti pomogao izaći iz vatre tvoje slijepe revnosti i obuko si ju, jer je bila gola!“

Vjeruj mi, Isus, Gospod, neće vječno u nama trebati nekakve špijune i izdajice. Jer, Njemu su naše najtajnije misli poznate već i prije nego smo ih mi

u našim dušama osjetili – stoga si mi možemo sasvim uštedjeti tu muku, da se međusobno ocrnjemo!

Gledaj brate, zašto Isus ne bi mogao biti Gospodar Neba i svih svjetova i zašto ne Vječni Bog, Svemogući? Zar bi Njemu upravo ono najlakše po mom mišljenju – ako je za Boga uopće nešto lakše ili teže zamislivo – bilo manje moguće, nego nešto što ja smatram mnogo težim?

Zar bi za Onoga, iz Kojega svako kroz vrijeme i prostor ograničeno biće potječe, bilo nemoguće, da bez gubljenja (slabljenja) Njegove božanske Svemoći - iz Ljubavi prema nama, Njegovim stvorenjima, Njegovoj djeci – Sebe ograniči u prostoru i vremenu, kada i vrijeme i prostor iz njega proizlaze?

Ili: Zar ne bi jedan slikar ili kipar, koji je već tisuću oblika u boji ili formiranoj materiji proizveo, mogao i sam sebe naslikati ili isklesati? Kada je to moguće već jednom čovjeku – iako u najnesavršenijem smislu – kako da si onda zamislimo, da je tako nešto i Bogu nemoguće?

Ili: Zar bi Bog bio najslobodnije Biće, ako bilo što ne bi iz sebe mogao učiniti? Ti Njega potpuno ograničavaš kroz tvoje hegelske aksiome i praviš od Njega beskrajnog zatvorenika, koji u najboljem slučaju može stvoriti centralna sunca, s njihovim planetima, ljudima, životinjama. No, s mikroorganizmima, koji isto tako u sebi maju život i jednu umjetnički oblikovanu formu – kroz koju se život objavljuje – kao beskrajno veliko Svebiće ne želi imati ništa zajedničkog, te se stoga o nama ljudima ne brine, niti želi brinuti dok ne dostignemo veličinu otprilike jednog centralnog sunca?

Ja, tvoj prijatelj, mislim da ćeš ti doći do spoznaje i više te neće smetati da odobriš i odaš Isusu počast, koja Njemu za svu vječnost pripada, utoliko više, jer je On prema tebi uvijek iznova pokazao tako veliku milost!“

Martin: „Brate, prijatelju, ja sam tebe izvukao iz požara. Ti si međutim meni dao jedan drugi plamen moćnog Svjetla! Zahvaljujem Njemu i zahvaljujem tebi! Dopusti da se saberem, moram spoznati! Prevelika i beskrajna je misao, koju sada moram misliti! Stoga mi dopusti nešto mira! – Ja se budim! Ja se budim!! –

Martin u Isusu spoznaje Boga– Strah grešnika

Nakon određenog vremena Martin počinje ponovno govoriti:

„*Da, da, najdraži brate, ja mogu misliti kako hoću, ali ova tvoja načela drže vodu. Naš gospodar kuće i majstor ostaje Gospodar kuće i Majstor beskraja i sve vječnosti! On je neosporivo „Sin“ najvišeg Bića, koji je ovdje već često spominjan „Otac“! Ali gdje je onda „Sveti Duh“, kao neka vrsta treće božanske osobe?*

Govori mudri knjižar: „*Prijatelju, tu bi morao dosljedno pratiti Evanđelje! Gledaj, ovdje je jedna Biblija i u njoj Novi Zavjet. Sada čitaj Ivana, kojega sam ti već spomenuo. Gledaj, ovaj govori:*

„*U početku bijaše Riječ, i Riječ, bijaše u Boga, i Bog bijaše Riječ.*

Ova bijaše u početku u Boga, Sve je po njoj postalo, i bez nje ništa nije postalo, što je postalo.

Na svijetu bijaše, svijet je po njemu postao; i svijet ga nije spoznao. K svojim dođe, i svoji ga ne primiše. A svima, koji ga primiše, dade vlast, da budu djeca Božja. Onima, koji vjeruju u Ime njegovo I Riječ je tijelom postala i prebivala (u Isusu Kristu) među nama. I vidjesmo slavu njegovu, slavu kao Jedinorođenoga od Oca, puna Milosti i Istine.“...

I opet na jednom drugom mjestu stoji: „U Isusu Kristu obitava punina Božja tjelesno!“

I opet: „Tko Mene vidi, vidi i Oca, jer Ja i Otac jedno smo. Otac je u Meni i Ja sam u Ocu!“

Gledaj, ako razmotrimo ove navode, kao uopće i cijeli Stari i Novi Zavjet, tada se sve više ispostavlja, da je Isus jedini Gospodar i Stvoritelj Neba i svih svjetova. Kada su apostoli od Njega zahtijevali, da im On jednom onako, „a la preobraženje“ na gori Tabor pokaže Oca, pošto im je On o Ocu toliko mnogo govorio, tada se je Isus jako začudio o sljepoći svojih učenika i rekao: „Što govorite, vi slijepci: -Pokaži nam Oca!-, a ipak sam Ja tako dugo vremena među vama? Zar još uvijek ne znate, da – tko Mene vidi, vidi i Oca? Jer Ja i Otac jedno smo!- i tako dalje, kao na onom mjestu, kojega sam ti već pokazao! Ja međutim, smatram, da ti ovdje pitaš upravo onako, kao što su i

tada apostoli i učenici svog Gospodara i Majstora upitali, dok su još pred očima imali „trostruku Mojsijevu deku!“

Martin: „Da, ti imaš pravo, ti si potpuno u pravu – sada mi je sve potpuno jasno! On jest taj! On je to! On je jedini Gospod Bog, Stvoritelj i Otac Neba i svih bezbrojnih anđela, sunaca, planeta i ljudi. Da je On upravo baš Zemlju odabrao, mora imati nekakav najopravdaniji razlog, koji će mi s vremenom, nadam se, biti jasniji.

Ali jedna druga stvar! Gle, brate, što ja tu neizgovorljivo i najsvetiju stvar više razmatram, što se više naš Gospodar kuće Isus pokazuje kao najviše božansko Biće, to više se u mom srcu koncentrira strah. Bilo bi strašno, da se moramo naći pred njim! Jer, da ja, kao jedan grešnik, stojim sada ovdje, koji traži sebi sličnoga, a pokraj mene Svemogući Bog! Oh, to će uskoro prerasti u jedno veliko vječno prokletstvo. Do sada se to nije moglo potpuno dogoditi, jer ja nisam prepoznao najpravednijeg Suca. No, sada kada Ga poznajem, pakleni ples sa mnom uskoro će započeti! Jer, gledaj brate, mi smo Ga potpuno prepoznali i sada ga moramo osloviti s „Gospode! Gospode!“, a On je osobno na Zemlji govorio: „Neće oni, koji Mi govore Gospode!, Gospode! Ući u Kraljevstvo Nebesko, nego samo oni koji čine volju Oca!“

Reci, prijatelju, jesmo li mi na Njegovu Volju obraćali pažnju i po njoj postupali? O nekom Nebu kod nas ne može biti ni riječi!

A što postoji osim Neba? – Vidiš, ništa osim pakla! O joj, ništa osim golog pakla! Već vidim kako plamenovi plešu oko moje glave...

Što da kažemo, ako On sada dođe k nama kao svemogući Bog i kao najpravedniji i najstroži Sudac i nas samo onako počne otpremati u pakao riječima: „Idite-od-Mene-vi prokleti!—U-vječnu-vatru,-koja-je-pripremljena-za-sve-vragove! Oh! Užasno, užasno! ...

Govori mudri knjižar: „De saberi se, brate! Budi siguran da je Gospod bolji, nego kakvim ga rimske Pape i fratri predstavljaju! Dok se „mi“ Njega ovako užasno bojimo, On će se povući i doći će tek onda, kada „mi“ naš strah pretvorimo u Ljubav!

Gledaj, kakvo bi ti zadovoljstvo imao, ako bi se osvetio nekakvoj grinji, koja te je uvrijedila? Zar ne bi takva jedna osveta bila samo najčistija

budalaština jednog luđaka? Zar želiš tako nešto podmetnuti najvišoj božanskoj Mudrosti? Što smo mi naspram Boga?...

Saberi se! Ja se najljepše nadam, da će na kraju sve ispasti za dlaku bolje, nego što si to „mi“ zamišljamo! Tihol! Izgleda mi da On dolazi unutra! Točno, On dolazi!

34

Sveta scena izbavljenja: Martin na grudima Gospoda

Kad sam Ja s Petrom ušao, Martin pada kao u neku vrstu nesvijesti i cijelo društvo, s izuzetkom knjižara uzvikuje: „*Jao nama!*“ Samo knjižar se pri čistoj svijesti spušta na koljena i govori:

„Gospode, Oče, neka se sveti Tvoje najsvetije Ime, neka bude Volja Tvoja! Gle, mi smo svi veliki i teški grešnici i nismo niti najmanje vrijedni tvoje Milosti. Ali mi Te svi ljubimo iz punine naših duša! Stoga, ako je to Tvoja Volja, neka se nad nama izvrši Tvoja Milost umjesto Tvoje Pravde! Što ćemo mi bez Tvog Pomilovanja, bez Tvoje Ljubavi i bez Tvog Milosrđa!

Ti si vječan, Ti si beskrajno mudar i tvoja Svemoć nema granica! Mi se pred Tobom nikada ne bi smo mogli opravdati. Ili bi se bilo tko u cijeloj vječnosti mogao suprotstaviti Tvojim Moći? Jer, i prije nego bi on tu misao oblikovao, Ti bi ga već mogao uništiti, kao da nikada nije postojao.

Ja i svi mi prepoznamo i priznajemo, da si Ti jedini Gospodar Neba i svih svjetova. Mi svi nismo ništa pred Tobom i tvojom beskrajnom Moći. Čini stoga sa svima nama ono, što je Tvoja sveta Volja; ali spomeni se naše slabosti i neka nam Tvoje smilovanje ne bude predaleko!

Govorim Ja: „**Ustanite i ne kukajte tu kao delikventi u svijetu! Jer, kada Ja k vama dolazim, već ste blaženi, pošto prokleti duhovi bježe od Mene i vječno ne žele da kod njih dođem, izbavim ih i učinim blaženima. Stoga je vaš strah od Mene taština i slabo je svjetlo vašeg razuma.**

Odložite od vas sve što ne odgovara u Mojim kući, u Mom Kraljevstvu. Jer tu, gdje sam Ja, tu se nalazi i moje Kraljevstvo, a to Kraljevstvo je najnutarnije i najviše Nebo. Ovo Nebo, međutim, nije Nebo ljenčarenja i vječne tromosti, nego Nebo najveće radinosti, u koju će te vi od sada biti sve dublje i dublje uvedeni: svaki od vas u tome, u čemu je on već i na Zemlji vježbao. Neka bude tako!

88

Svi se dižu radosnog raspoloženja i glasno Mi zahvaljuju za Moju beskrajnu Milost. Samo Martin leži još u njegovoj nesvijesti i od silnog straha ne vidi i ne čuje ništa, što se oko njega događa.

Na Moj znak Petar se uputi k njemu, prodrma ga i reče:

„Ali Martine, pa što to radiš ovdje. Mi već jako dugo čekamo na tebe, a ti se više ne pojavljuješ! Što tako dugo ovdje brbljaš i ostavljaš nas čekati, kao jedna razmažena nevjesta njenog zaručnika, koja se za njeno vjenčanje previše uljepšava! Zar ne znaš, da mi imamo isplanirane važne i prilično hitne zadatke?

Nakon jedne duže pauze konačno progovara Martin:

„O, da, dobro, da, da. Točno, Ti si to! Da, gledaj, ovaj put je to bilo kao na velikim i vrlo važnim istraživačkim putovanjima, a s velikih se putovanja ne vraća tako brzo natrag. Ja sam, naravno uistinu otkrio ono najviše, ali ne za moju radost, nego samo za moju najveću strahotu!

Ah, prijatelju, ja sam napravio nepobitno otkriće, da je naš kućni Gospodar i Majstor u stvari Bog, Gospodar beskonačnosti! To je sada jasnije, nego na Zemlji podnevno Sunce na čistom nebu. No, ali zamisli si sada mene, jednog grešnika, kakvog nema većeg i Svemogućeg Boga, Sveznajućeg, Najpravednijeg, Najmudrijeg i Najsvetijeg, koji nekoga mora osuditi radi Njegove Pravednosti i Svetosti!

Ohohoh, prijatelju, to je jedno stravično otkriće! Moj prijatelj, ovaj sa sjajnim šeširo, htio me je utješiti i umiriti, ali onako dugo, dok god nemamo umirenje od Onoga, koji nekoga kao mi odjednom može odbaciti u pakao, tako dugo ništa ne koristi nikakva tuđa utjeha.“

Petar: „*Ustani i ne budi lud! Gledaj, Gospod Isus, kojega se ti tako neizmjerno bojiš, čeka na tebe otvorenih ruku! Zar On izgleda tako, da mu osuda prokletstva već sjedi na jeziku?*“

Martin baca jedan površni pogled prema Meni i ugleda Moju veliku ljubaznost. To ga ohrabruje, tako da se malo više podiže od poda i sa suzama u očima govori:

„Ne, ne, iz ove Blagosti ne izlazi u vjekove nikakva osuda! O Gospode, o Oče, kako dobar Ti moraš biti, pa da jednog grešnika, kakav sam ja, tako beskrajno blago i milostivo možeš pogledati! O Isuse, sada više ne mogu izdržati! Moje srce gori kao jedno centralno sunce od iznenada probuđene

89

Ljubavi prema Tebi – grijesi tamo-grijesi amo: ja moram obgrliti bar tvoja stopala i na njima iskazati moju preveliku Ljubav! Gospode, čini sa mnom što god hoćeš; ali samo ovaj put dopusti da ti smijem iskazati Ljubav!“

Govorim Ja: „**Dođi ovamo; ti Moj tvrdoglavi brate; tvoji su ti grijesi oprošteni! I ne ovdje ka Mojim nogama, nego ovdje na Moje grudima izlij tvoju Ljubav!“**

Poslije ovog oslovljavanja Martin juri ka Gospodu, pritisne se i potpuno zagnjuri u Tog, kojega on tako dugo nije htio prepoznati. Kada se je na Mojim grudima isplakao od Ljubavi, Ja ga pitam:

„No, Moj najvoljeniji brate i Moj sine, reci Mi: kako ti se dopada ova vožnja u pakao? Jesam li Ja vječni tiranin, kako ste Me vi izvikali?“

Martin: „O Gospode, ja sam sada nijem i bez riječi, dao bih Ti sada pred ovom svom braćom priznao, kako sada jasno uviđam moje greške i najveće zablude. Ali, pusti me u ovoj novoj veličini beskrajne sreće da se prvo malo snađem, pa ću Ti tada, moj najmilosrdniji Gospodaru Isuse izreći moju pravu spoznaju!

O, Gospode Isuse, Ti Najsvetiji od najsvetijih, Ti Ljubavi svih ljubavi, Ti beskrajno Strpljenje nad strpljenjima, sada ne mogu ništa drugo, nego da Te ljubim, Tebe ljubim iznad svega!“

Govorim Ja: „**No, dobro, dobro; radi te tvoje Ljubavi, koju sam u tebi vidio, imao sam ovako veliko strpljenje prema tebi i sâm sam položio ruku na tebe! Sada si blažen, jer ćeš stalno biti ondje gdje sam Ja. Ali razlog blaženstva nemoj tražiti u lijenosti, nego u najvećoj radišnosti, koja će se ovdje moći naći u velikoj mjeri za sva vremena!**

Pođimo sada ka onoj tridesetorici u drugoj odaji, koju si ti doveo. Idi prvo ti unutra i pokušaj ih dovesti k Meni! Ako ti uspije ovaj prvi posao tvog blaženog stanja, tada ćemo mi i njih odvesti do njihovog vječnog određenja! Tako, idemo onamo, a ti uđi prvo sam kod njih u odaju.

Neka bude!“

Martinov prvi dan misionarstva i njegova iskustva

Martin se odmah radosno uputi onamo u pratnji Mene, Petra i bijelog knjižara, koji ulazi kao zadnji s najvećim strahopoštovanjem. Došavši do vrata odaje, Martin nas napušta i ulazi unutra do onih tridesetero. Ovdje je za napomenuti, da se naš Martin više ne nalazi u svom osobnom, nego u Mom najčistijem nebeskom Svjetlu, što on međutim, iz mudrih razloga, u svojoj svijesti u potpunosti još ne može opaziti. U ovom Svjetlu, međutim, sve stvari pokazuju se drugačije, nego u osobnom prirodnom svjetlu, pa tako i duše, što znači „odijeljenih“ (odvojenih) ljudi.

Napomena: „Odieljen“ se ovdje ne smije zamijeniti s „preminuo“, što bi naravno bila jedna besmislica. „Odieljen“ ovdje znači – kroz raznorazne grijeha (duševne nedostatke) prouzročeno stanje nakon odlaganja materijalnog tijela.

Kao posljedica ovog reda (djelovanja) Martin je u odaji, kada je ušao unutra, umjesto ljudi našao uglavnom bića životinjskog oblika, naravno ne zlobne, nego samo bojažljive i lude. Samo ih je nekoliko imalo kretanost (kao tjelesno i duševno hendikepirani) i s raznim izraslinama ispunjen izgled. Većina ostalih izgledali su kao tjerani zečevi, izgladnjeli magarci i volovi, te i nekoliko prilično zakržljalih i izgladnjelih ovaca.

Kada je Martin, umjesto trideset od njega ovamo dovedenih protestanata, ugledao ovo sasvim neobično društvo, koje je od njega odmah pobjeglo u uglove prostorije, penjući se jedan preko drugoga, ostao je neko vrijeme stajati kao skamenjen. Konačno, nakon dubokog uzdisaja počne sebi govoriti:

„Ma kakve su sad opet ovo paklene sablasti u prvom Nebeskom Kraljevstvu, u kući Gospodina? Nije loše! Možda ovdje ima i štakora i miševa, i još jedno mnoštvo male gamadi?! Nije loše, nije loše! To se sada lijepo poklapa i s Pismom, gdje stoji: -Ništa nečisto ne može ući u Kraljevstvo Božje!“-

A ovih par šugavih ovaca, pet komada kretena puni najgroznijih izraslina, isto tako mršavi, prljavi volovi i magarci, i veća grupa sasvim otrcanih zečeva – uistinu, jedno sasvim rijetko društvo za prvo ili najviše Nebo! U ovakvom društvu uživati Nebeske radosti? To će biti stvar!

Neee, znači li to ipak jednog jadnog momka, kakvu čast imam biti ja osobno, upotrijebiti kao glasnika prvotrvanjske šale, pod uvjetom, da se ovdje u nebu nešto zna o nekom mjesecu travnju!

Uh, ovo je već malo preglupo. Što da započnem s ovom sasvim dobroćudnom ekipom? Gdje su nestali onih ovamo dovedenih trideset protestanata? Zar su na najdraži način pretvoreni ovdje u ove životinje? – što bi stvarno bilo prilično smiješno; ako se samo pomisli na to, da je ovdje centar najvažnijeg i najvišeg Neba!

Gospod jest Gospod, u to sam uvjeren iz dubine srca. To mi govori moja Ljubav prema Njemu. Ispravno rečeno, ja bih Ga htio – kako to u svijetu kažemo – progutati iz ljubavi! Ali, što On sada hoće s ovom, meni novo natovarenom podvalom, to će On sigurno najbolje znati. Hoće li On ove životinje toвити? Zapravo se u ovima može uzgojiti jako malo slanine.

Ali, što sam se ja raspricao, kao jedan magarac broj 13 ovog društva? Napola nadesno, okreni se natrag i idi natrag onamo otkuda si i došao!

Nakon ovog sažetog monologa Martin ponovno otvara vrata i vraća se k nama s potpuno lakonski-iznenađenim licem. Ja ga odmah upitam, gdje su ona tridesetorica.

Martin odgovara: „Oh, Gospode, Ti to znaš sigurno bolje nego ja! Ovi unutra to sigurno nisu. A ako bi to oni i bili, tada bi to stvarno bila jedna metamorfoza (preoblikovanje), koja u ovom prvom i najvišem Nebu upravo toliko paše, kao i šaka na oko.

Bez poznavanja stočnog jezika, ako ova stoka i ima nekakav tajanstveni jezik, po mom se mišljenju sa stanovnicima ove odaja neće moći mnogo postići. Ti naravno razumiješ i kamenje, a možeš razgovarati i s elementima i Tvojom Svemoći zapovijedati im, ali odakle to nekome kao što smo to mi? Stoga, o Gospode, pošto si Ti sigurno znao što se krije u ovoj odaji, onda je to s Tvoje strane ipak bila „nasjedalica“ za moju glupost?“

Govorim Ja: „O prijatelju, ni najmanje, nego si ti sam sebi nasjeo! Zar ne znaš, da svaki novi sluga svoga Gospodara prvo mora biti uveden u svakojake poslove, prije nego što preuzme bilo koji posao?“

Gledaj, nije dovoljno ako bih Ja tebi rekao: -Dođi ovamo!- i ti dođeš, nego se ovdje uglavnom radi o „zašto“ i „kako“ i „čime“. Zar ne stoji pisano: „Bez Mene vi ne možete ništa!“? Stoga si odmah, nakon što sam te poslao u onu odaju, morao Meni priznati: „Gospode, bez tebe ja ne mogu ni ono najmanje!“ Tada bih Ja tu stvar drugačije usmjerio. Ti si, međutim, onamo unutra odmah ušao s jednom vrstom samopouzdanja. Stoga si isto tako morao kod sebe samoga iskusiti, koliko netko može bez Mene.

Na svijetu, na žalost, ima toliko mnogo činitelja dijela, koliko ima i ljudi, i isto tako mnogo različitih poimanja i spoznaja, koliko i glava. Ovdje je drugačije, ovdje postoji samo JEDNA samostalnost, naime u MENI – i jedno POIMANJE i jedna SPOZNAJA, naime isto tako u MENI i kroz MENE! Gdje toga nema, tu se jedino nalazi samozavaravanje i samoobmana.

Ovo je radi tvoje buduće pouke i tvog usmjerenja! No, sada pođimo svi mi u ovu odaju, pa ćemo vidjeti, što se sve može uraditi s tom tvojom navodnom nebeskom ekipom i hoće li ove životinje razumjeti moj govor. Neka bude!“

36

Martinova druga posjeta uz pratnju Nebeskog Majstora

Mi ulazimo brzo u istu odaju i nailazimo na tridesetočlano društvo, koje se je još uvijek stiskalo po kutovima i to u još istim životinjskim oblicima. Petar ih poziva na sljedeći način:

„Kalvinove pristalice okrenite se, jer vas Gospod očekuje! Niti Lutera, niti Kalvina, niti Bibliju, a isto tako ni Petra i Pavla ili Ivana, nego jedino ISUSA rassetoga priznajte! Jer On je jedini Gospodar Neba i svih svjetova; osim Njega nema drugog Gospodara, niti Boga niti Života! Ovaj Gospodar Isus jest jedini pravi Krist vječni, ovdje je i želi vas primiti – ako vi to želite – da bi svi vi bili blaženi u Njegovom najsvetijem Imenu!“

Govori jedan iz društva, koji ima izgled magarca:

„Tko si ti, da se usuđuješ s tom starom bajkom o Isusu doći k meni u ovo prosvječeno vrijeme? Zar ne vidiš moja blaga, s kojima se nadam da ću dobro živjeti kroz cijelu vječnost i potpuno zadovoljan sa svojim stanjem? Što će mi tu još i mitski Isus, koji nikada nije bio, nije sada i nikada ga neće biti?“

Kada će se već jednom započeti istrebljivati stare mitske mudrace i na njihovo mjesto postaviti stvarno pametne ljude sadašnjice?

Mora li Homer uvijek biti najveći pjesnik, Orfej jedan bog zvuka, Apel prvi slikar, Sokrat, Platon i Aristotel najveći filozofi, Mojsije najmudriji zakonodavac?

Zar Nijemci nemaju dovoljno ljudi, nasuprot kojih se svi ovi stari moraju sakriti u rupu? A ipak se grade ti stari žrtveni oltari, dok se mudrace sadašnjice ostavlja da umru od gladi! Kada će ta besmislica jednom imati kraja?

Petar: „Ja sam taj koji jesam – ponekad Šimun Ivanov, a ponekad samo Petar! Što se tiče tvog vremena prosvjete, uistinu ono nije tako jako daleko. Stara bajka o Isusu je očigledno dragocjenija od blaga tvoje magareće kože. Stari mudraci su stoga više vrijedni, nego mladi hvalisavci, jer oni su znali što rade. Zato su postali učitelji naroda svih vremena, dok svi ti visokomudri učenjaci ovoga vremena ne znaju što čine, ne poznaju same sebe, pa stoga još manje nekoga drugoga, a još najmanje samu božansku prirodu i Biće Gospodara Isusa Krista. Iz tog se razloga oni ovdje u očima Gospoda isto tako pokazuju kao i vi, naime u obliku magaraca, volova, te pomahnitalih zečeva i mršavih ovaca!

Okrenite se i osmotrite jedni druge, pa ćete ugledati istinitost mojih riječi! Zašto ste imali tako veliki strah od Isusa i zamolili, da On de dolazi k vama, a sada kada On stvarno dolazi k vama, vi Ga smatrate samo jednim mitskim bićem?

Ovaj u obliku magarca je nijem i više ne govori, ali Martin izgovara primjedbu:

„O Gospode, uistinu je Tvoja Strpljivost velika i beskrajna je Tvoja Ljubav! Ali, ako bih ovom stvarnom magarcu smio opaliti nekoliko debelih udaraca preko njegovog krzna, tako malo snažnije po desnoj strani, to bi mi donijelo olakšanje. Ne, kako je ovo jedan stvarni magarac! O tome se više ne treba govoriti. Katolici su isto ljudi; ali takvu jednu budalu, kao što je ovaj kalvinistički magarac još nisam sreo,“

Govorim Ja: „Moj dragi prijatelju i brate Martin, zar više ne znaš, što sam Ja jednom upravo ovom našem bratu Petru rekao, kada je on tada jednom od visokosvećeničkih podložnika, naime Malhusu, sa svojim mačem odsjekao uho? Vidiš, to isto važi i ovdje. Što ne uspije Ljubav

spojena sa svom Blagošću i Strpljivošću, to neće uspjeti niti mač ili bilo koja druga sila!“

Svemoć može sigurno sve osuditi i ubiti ili uništiti kroz kaznu. Ali pomoći, podići, život održati, izgubljeno ponovno vratiti, zarobljeni duh opet osloboditi, vidiš –to može jedino Ljubav spojena s Blagošću i Strpljenjem. Gdje ovoga nedostaje, tu nema ničega, osim smrti i propadanja.

Međutim, mi želimo da ovdje nitko ne propadne, nego da svi, koji u Mene vjeruju, imaju vječni život! Stoga je na nama, da za sve njih upotrijebimo samo ona sredstva, kroz koja je jedino moguće nekome na njegov način pomoći.

Isprobaj to na ovom neukrotivom, učenom kalvinisti i vidi što ti, kao nekadašnji biskup, možeš s njim učiniti!“

Martin: „O, Ti najdraži Gospodaru, to bi sve bilo u redu. Ali, kada već najpočasiji Petar s ovim ne može bez čuda ništa učiniti, onda ja stvarno ne znam, kako daleko ću ja s njim moći doći. No, ja mislim, pošto si Ti, Gospode, ovdje osobno u Tvom potpunom božanskom Biću, kojemu sva sredstva vječno stoje na raspolaganju, tada bi bilo potpuno neoprostivo od mene, ako bih ja, kao čista nula pred Tobom htio ovdje djelovati. Tu gdje si Ti sve u svemu i najtiša Tvoja misao može učiniti više, nego da ja cijelu vječnost, tako mudro kolik je to moguće, ovdje nešto zahtijevam. Stoga Te molim, da ovaj zadatak, koji si mi dao, od mene milosrdno uzmeš natrag.“

Govorim Ja: „Tako ne, moj dragi brate Martine! Gledaj, i ti spadaš u Moja sredstva! Ako bih Ja osobno odmah djelovao u ovom polumrtvom društvu, tada bi oni bili osuđeni. Oni već znaju da sam Ja ovdje, a neki od njih imaju i nekakvu polovičnu vjeru u to, da bih Ja ipak mogao biti istinski Gospod.

Stoga Ja na tebe prenosim ovaj posao, u kojemu ti je brat Petar već poravnao put. On osobno je isto tako prejak za ove slabašne. Zato njih sada mora uzeti pod ruku netko, tko nije toliko jak, kako ove nemoćne ne bi zdrobio. Jer, komarci moraju prvo od komaraca biti „podojeni“, kako ne bi propali. Djetešce ne može odmah probaviti hranu za odrasle, nego samo blago mlijeko. Stoga idi onamo i ispuni Moj zadatak kod ovih tridesetoro nemoćnih. Neka bude!“

Ja, Petar i ponizni knjižar izlazimo iz odaje i ostavljamo našeg Martina samog kod ovih tridesetoro. Martin promatra ovo stado neko vrijeme, a onda ih, prema njegovom osobnom stanju i stanju ovog stada, oslovljava sljedećim riječima:

„Vi jedna, nemoćna braćo, koji ovdje u najčišćem Svjetlu Svemogućega, vječnoga Boga imate životinjski oblik, strpljivo me poslušajte i razaberite smisao mojih riječi!

U svijetu sam bio jedan rimski biskup i ljuti protivnik svih protestanata, iako je za mene Rim bio slabiji nego Muhamedovo učenje. I kakav sam bio u svijetu, takav sam došao ovdje, kao stoka, koja se protivi svemu Dobrome i Istinsko-Svetome. Na meni nije bila baš ni jedna dobra dlaka, a moje je srce bila prava štala.

Jedino, što po sebi u stvari ništa nije, bilo je s vremenom kod mene, da sam si Isusa predstavio kao tako jednu prozračnu fantaziju i mislio sam: -Da, ako bih ga kao takvoga mogao imati i zajedno s Njim tako djelovati u potpunom uvjerenju, da je On po mogućnosti stvarno najviše Božje biće, tada bih naravno bio najsretnije stvorenje u cijeloj vječnosti. Jer, kao prvo – to bi bila počast nad svim počastima, a kao drugo – sigurno namirivanje svih potreba i životno osiguranje za cijelu vječnost, a kao treće – najveća i najmoćnija zaštita. Konačno bih se u jednom ovakvom društvu mogao nagledati raznih čuda, koje do tada niti jedna ljudska misao nije zamislila.-

Vidite, ta misao, moja fantazija, ti moji u svijetu najprozračniji dvorci na oblacima, bili su ovdje moj jedini spas od vječne propasti. To je bila moja skrivena Ljubav prema Bogu u meni, koju ja nisam poznavao. I vidite, draga braćo, kako god da mi je teško išlo, kroz tu sam Ljubav ipak došao tako daleko, da su se sve te zemaljske fantazije u meni – za vas je to naravno još uvijek nevjerojatno – oblikovale u najočigledniju stvarnost. Ja sam sada stvarno kod Isusa, jedinog Gospodara duhovnih i materijalnih svjetova i na taj sam način najblaženije opskrbljen za cijelu vječnost.

Braćo, prijatelji, ako ne želite biti sami sebi vaši najveći neprijatelji, slijedite moj primjer. Vjerujte mi, Gospod je ovdje u ovoj predivnoj kući i On je beskrajno dobar, bolji od najboljih anđela i ljudi svih svjetova i svih Nebesa zajedno! Stoga učinite preokret i imajte povjerenje, pa će oko vas u trenutku izgledati drugačije nego sada! Dajte prednost mom iskustvu pred vašim pogrešnim pretpostavkama i postanite živ Gospodinov alat!“

Nakon ovog stvarno posvećenog govora našeg Martina, okreću se svih tridesetoro prema njemu i odgovaraju mu skoro istoglasno:

„Prijatelju, ovaj govor dopada nam se mnogo bolje, nego tvoje prve riječi, s kojima si nam se prvi put obratio; iako ne možemo, a da ti ne kažemo, kako nam se tvoji životinjski opisi naših osoba nisu baš najbolje sviđjeli. Može se nekog glupog tipa nazivati magarcem ili volom, ali njemu, na neki način, pokušati shvatljivo objasniti, da je on istovremeno i po obliku pravi magarac i vol – vidiš brate, to je ipak malo previše!

Ali, kako je-tako je, ti si svojim govorom dokazao da si pametan i dobar momak i mogao bi i s tvojim Isusom biti prilično u pravu. No, jedno je sasvim čudno – da ovdje ne vidimo anđele. A i s nebeskim ljepotama ovog krajolika izgleda nam da ovdje nešto ne štima, kao i s nebeskom odjećom. Jer, ti si još uvijek zemaljski seljak, k tome još i bez košulje, a Petra se može opisati više otrcanim, nego nebeskim. Samo ovaj, meni dobro poznati knjižar iz N. ima bolju odjeću, koja međutim isto tako nije baš po najboljem nebeskom kroju.

Vidiš prijatelju, tu je nešto vrlo sumnjivo. Možeš li ti ove duboke ureze izglačati, tada ćemo ti svi vjerovati na riječ, što god nam ti budeš govorio i slijedit ćemo te na najtiši znak.“

Ovdje se Martin malo zamisli, jer o ovim stvarima ni on sam još nije razmišljao tijekom njegovog duhovnog napredovanja. Ali, brzo se sabere i počne govoriti ovom već napola obraćenom stadu:

„Prijatelji, vjerujte mi, ovdje sve ovisi o tome, kako netko hoće imati! Ja sam do sada htio ovako i zato je to još uvijek tako. Ako bih drugačije htio, tada će odmah drugačije izgledati! Anđele do sada stvarno još nisam ugledao. Ali čemu svi anđeli i nebeska krasota, ako imamo Gospodara svih anđela i nebeskih krasota! Taj može sve, što ovdje još nedostaje, u jednom trenu – kako se to kaže – dočarati. Još uopće nisam osjetio niti najmanju potrebu za svim tim, čak ni za nekom boljom odjećom, jer meni je Gospod sve u svemu, da, sve iznad svega! Kada i vi budete stajali na mojoj stepenici, tada će te i vi misliti i osjećati kao i ja. Vječnost je još duga i ovdje će se na strani Gospoda, vječnog Majstora beskonačnosti, još dosta toga vidjeti i doživjeti. U to sam već unaprijed potpuno uvjeren.

Međutim, ja vam sada ovdje još kažem, kako ja to u sebi živo osjećam: -Gospode, kada bih i samo Tebe imao, tada ne pitam za svim drugim krasotama bez mjere i imena. Jer najkrasnija svih krasota jest i ostaje u svu

vječnost samo Gospod Isus! Njemu jedinome sva slava, sva hvala i sva moja ljubav za vječno! Amen!“

Nakon ovog govora podigne se cijelo stado, kao iz nekog oblaka prašine, u već potpuno ljudskom obliku i izgovara isto tako glasno:

„Amen! Brate ti imaš pravo, mi svi ti vjerujemo. Ti si više nego mudro govorio i time u našim srcima zapalio jedno svjetlo, koje se nikada neće ugasiti. Hvala za to Gospodaru Isusu, tvom i sada vječno i našem Bogu!“

U tom trenutku ulazim Ja, s moja dva pratioca ponovno u odaju i svi se bacaju pred moje noge i viču:

„O Gospode Isuse, Ti sveti Oče, ti trojedini Bože, budi nama, jednim grešnicima milostiv! Tebi jedinome sva slava za uvijek!“

Ja međutim kažem: **„Ustanite, moja djeco! Vidite, ne sa osudom, nego s najvećom Ljubavi dolazi vam vaš Otac u susret. I pošto ste Ga vi prihvatili u vašim srcima, zato On prima vas tisuću puta toliko u svoje vječno Srce Oca. Dođite stoga svi k Meni, koji ste bili teško natovareni i u tegobi, Ja ću vas za vječnost potpuno okrijepiti!“**

Sada svi ustaju i padaju Mi, gdje tko može, na grudi. Svi po prvi put plaću suze beskrajne radosti i - nakon što sam ih pustio da se isplaću na mojim grudima - slijede Me u veliku dvoranu za objedovanje, kamo po Petrovim uputama biva smješteno cijelo društvo.

37

Nebeski objed

Mi ulazimo u jednu, uglavnom u pravcu jutra (istoka) smještenu dvoranu, koja je izuzetno velika i bogato ukrašena. U sredini dvorane nalazi se veliki, okrugli stol od najčistijeg prozirnog zlata, koji se leži na 12 nogu od različitog dragog kamena. Oko stola se nalazi onoliko stolica iz čistog zlata, koliko ima i gostiju u dvorani. Pod dvorane je toliko zasljepljujuće bijel, kao svježiji snijeg; a strop dvorane, na kojemu sjaje najljepše zvijezde svjetlo plave je boje. Broj prozora ove dvorane je 24, a svaki je prozor 12 stopa visok i 7 stopa širok. Kroz prozore dopire u dvoranu prekrasno svjetlo, a gledajući van kroz prozore mogu se vidjeti područja nezamislive ljepote. Na stolu se nalazi 7 kruhova, pokraj lijepog pehara punog najukusnijeg vina.

Svi, koji su ušli ovamo, potpuno su smeteni ovom velikom krasotom, koja se iznenada pred njima nalazi. Društvo, kojemu je knjižar prethodnik,

skupa s njim sagnuli su se do poda od velikog poštovanja. Onih tridesetoro, koji su kratko vrijeme prije upitali gdje je ta poznata „nebeska krasota“ stoje zapanjeni otvorenih usta i „velikih očiju“, i ne nalaze odgovarajuće riječi kojima bi mogli opisati ovo bogatstvo.

Samo Martin ostaje priseban i upućujući na Mene obraća im se riječima: *„Draga braćo, što ste se zapanjili oko ovog bogatstva? Gledajte, meni je ovo potpuno svejedno, jer ako naš Gospodar i Otac ne bi bio s nama u ovoj dvorani, tada ovo sve za mene ne bi vrijedilo više od jedne trule naranče. Samo On je meni sve, a sve ostalo mi je bez Njega ništa! Ako se On sa mnom nalazi u najsiromašnjoj kolibi, tamo bih bio beskrajno blaženiji, nego da sam bez Njega u ovoj predivnoj dvorani. Stoga me krasota ove dvorane toliko i ne dira, nego samo On, naš Otac, Gospodar i Bog! Njemu jedinome pripada naše najveće poštovanje, ljubav, divljenje, obožavanje i moljenje! Jer, sva ta prevelika krasota je Njegovo djelo, jedan dah iz Njegovih usta! Neka svatko od vas čini što god hoće – ali ja mislim i činim ovako!“*

Govorim Ja: **„Martine, ti činiš dobro tvoju stvar i postao si pravi Pavle. Ali pazi, da i ti osobno jednom ne postaneš sasvim slab i kažeš: „Ali samo kada Gospod ne bi bio baš stalno uz mene!“ Ja te međutim ni tada neću napustiti! – No, sada sjednite svi za stol, jedite i pijte. Jer tada naše ruke već očekuju veliki poslovi. Neka bude!“**

Svi čine kako sam rekao, a Ja lomim kruh i dijelim ga među njima. Svi jedu velikom ljubavlju i puni zahvalnosti ovaj istinski Kruh vječnoga života, a nakon toga svi iz istog pehara piju Vino spoznaje, te postaju sve budniji (vedriji) i osjećaju se ugodno. Jer, nakon ispijanja vina sve obuzima uzvišena nebeski-duboka smisao, da si od radosti više ne mogu pomoći i ispunjeni Ljubavlju ne pronalaze pogodne riječi, da bi Mi rekli kako se beskrajno sretno osjećaju.

Ja ih sve blagoslivljam i proglašavam ih istinskim Slugama moga vječnog Kraljevstva.

Kada je objed bio gotov Martin ustaje i govori:

„Gospode, ja sam nešto primijetio, naime da se i ja moram odvojiti od Tebe, da bih obavio nekakve važne poslove. Ti čini što hoćeš, ali ja Te više ne napuštam! Gospode, gdje Ti nisi sa mnom, tu je za mene potpuno ništavilo! Ja te sada i zauvijek više ne napuštam, jer Te volim iznad svega. Pa tako ostajem samo s Tobom!“

Govorim Ja: „**Ne tako, Moj dragi brate Martine! Ja ti kažem, da od Mene ne trebaš biti odvojen niti trenutka, kao niti itko drugi iz ovoga društva ili bezbroj drugih, koji se Me u svojim srcima prepoznali i primili! Međutim, na drugoj je strani neophodno, da se svatko, naizgled kao bez Mene, stavlja na raspolaganje i ide onamo, kamo ga Ja uputim, jer bi inače njegova radost bila nepotpuna i njegov život besmislen!**

Stoga se ovdje svatko mora prihvatiti najvećeg posla i činiti dobroga koliko god mu je moguće. Ako je netko u ovome radišnji, utoliko će mu veća blaženost biti dodijeljena.

Pogledaj sada van kroz prozor. Tamo u smjeru jutra, u jednom velikom vrtu – nedaleko od ove Moje kuće vječnosti – ugledat ćeš jednu sasvim malenu kućicu, koja je iznutra mnogo prostranija nego što to izgleda izvana. Idi onamo i uzmi je u svoje potpuno vlasništvo! U jednoj ćeš prostoriji naći sjajnu, okruglu ploču. Tu ploču osmotri svaki put, kada se budeš vratio kući s nekog posla, jer od sada ćeš na njoj uvijek pronaći objavljenu Moju Volju, po kojoj ćeš se u svako vrijeme moći ravnati. Ako to uvijek budeš ispunjavao, što ti ploča Moje Volje bude pokazivala, tada ćeš ubrzo biti postavljen nad većim, u suprotnom samo nad manjim, ovisno o snazi tvoje volje.

Ako u nečemu ne budeš znao, što da činiš, tada dođi ovamo i u svemu će ti biti dana uputa. Kada Me u tvojoj kući budeš pozvao, tada ću biti uz tebe. No, sada znaš sve što trebaš znati. Stoga idi onamo u tvoju kućicu i tamo ćeš поближе saznati kako dalje, čega se onda moraš točno pridržavati.

Što sam sada tebi objavio, to objavljujem i svakome iz ovoga društva. Pogledajte svi van kroz prozor i kuća koju netko ugleda je njegova vlastita kuća! Idite onamo i djelujte onako, kako sam to upravo objasnio bratu Martinu, jer svatko od vas u svojoj će kući naći isto uređenje. Neka bude!“

Martin se nakratko počeo iza uha, ali ipak odlazi, kako sam mu naredio, jer misli da Me tamo neće imati i neće Me vidjeti. Ostali iz društva, kojima Moja blizina djeluje još uvijek presveto, odlaze lakša koraka, da bi se oporavili od ove prevelike uzbuđenosti njihove duše.

Martin u svom Nebeskom domu

Kad je Martin dospio do svoje kućice, bio je preko svake mjere iznenađen, kada sam ga Ja osobno dočekao na pragu njegove kućice i uveo ga unutra. To su kod ostalih učinili drugi anđeli, jer su ostali još uvijek prema Meni imali preveliko strahopoštovanje u odnosu na njihovu Ljubav prema Meni. No, kod Martina je bilo upravo suprotno, te mu u stvari nije bilo po volji da se od Mene rastane. Kada Me je ugledao u njegovoj kućici i Ja ga već na pragu dočekao, od silne radosti poklopio je glavu rukama i rekao:

„Da, ovako, - ovako mi se još mnogo bolje dopada, nego tamo u Tvome Domu, posebno u posljednjoj krasnoj prostoriji! Moj najljubljeniji Gospode Isuse, samo da si Ti sa mnom, tada mi je već i najtrošnja koliba najdivnije Nebo, zauvijek!“

Ali, kako si samo tako brzo i neprimjetno došao ovamo? To je opet jedno neobjašnjivo čudo! Da, da, Ti moj najljubljeniji Isuse, kod Tebe je sve čudo nad čudima, a ja sam još uvijek jedna glupa riba, koja ne shvaća i ne razumije! Ne, ali ipak je neobično da si Ti ovamo prije došao nego ja, a ja sam Te još sasvim uočljivo ostavio u Tvojoj Kući!“

Govorim Ja: „**Nemoj se radi toga dvojiti, moj ljubljeni brate Martine. Gledaj, da Ja nisam uvijek prvi i posljednji i da nisam uvijek posvuda i u svemu, tada bi sa cjelokupnom beskonačnošću jako tužno izgledalo. Tako međutim, ti se možeš okrenuti i poći kuda god hoćeš, ipak ćeš me tu (tamo) sresti, gdje god da se okreneš ili pođeš.**

Pođi sada sa Mnom u kućicu, da Bih ti osobno pokazao kako je namještena i kako je trebaš koristiti. Dođi, dođi stoga sa Mnom u ovu t v o j u kućicu. Ona je u stvari mala, ali ipak u sebi sadrži više nego cijeli svijet, da, više nego jedan cijeli Sunčev sistem u prirodnim sferama, o čemu ćeš se uskoro i sam osvjedočiti. Stoga pođi i hodaj sa Mnom u ovoj tvojoj kući! Neka bude!“

Martin Me neposredno slijedi i na veliko se čudi, kada umjesto u jedan maleni objekt, stupa u jednu ogromnu prostoriju. Što je duže on s pažnjom promatra, u to ona postaje veća i nudi sve na promatranje, što si je Martin samo mogao poželjeti. U središtu ove dvorane, na zlatnom se podnožju nalazi žareće-bijela okrugla ploča. Iza nje, na jednom metalnom postolju, nalazi se savršeni, nebesko-umjetni Zemaljski globus, koji od najmanjeg do najvećeg

detalja sadrži sve što i stvarna Zemlja, od središta do površine i na površini, te naravno i sve što se na njoj događa. Iza ovog globusa nalazi se cjelokupan Sunčev sistem sa svim planetima isto tako nebesko-umjetno predstavljenim. Sve ovo do u najsitnije detalje prikazuje svaku karakteristiku pojedine planete, kao i samog Sunca.

Pod ove dvorane je kao iz čistog safira, visoki zidovi kao od smaragda, strop kao iz azura, s mnogim zvijezdama. Kroz veliki prozor u dvoranu dopire predivno ljubičasto-plavo svjetlo, a dvorana je na pola visine odijeljena divnom galerijom, kao iz najfinijeg jaspisa. Iz hale vode 12 vrata do sporednih prostorija.

Nakon poduzeg čuđenja Martin konačno otvara svoja usta i govori:

„Oh Gospode, Gospode, Gospode! Pa kakva je to sada opet komedijaška igračka? Ah, to je, da bi se reklo – iznad svega! Ne, ne, ne! Ah, aaah! Izvana mala, kao skoro kućica za muhe, a iznutra kao jedan cijeli svijet! Da, kako je to sada moguće? Ovo mi je do sada još najneobjašnjivije, kako jedna stvar iznutra može biti veća nego što je izvana!? Neka to shvati tko hoće i može, ali za mene ja ova stvar zauvijek preokrugla!“

Govorim Ja: „**Moj voljeni brate Martine, kažem ti, ti ćeš se uskoro u svemu ovome prilično brzo snaći! Gledaj, u stvarnom svijetu duhova sve je potpuno obrnuto od onoga kako je to u zemaljskom svijetu. Što je u svijetu veliko, to je ovdje malo; što je međutim u svijetu malo, to je ovdje veliko. Tko je u svijetu prvi, taj je ovdje posljednji; tko je međutim u svijetu posljednji, taj je ovdje prvi!**

Kako je velik jedan čovjek u svijetu? On je 6 „pedalja“ visok i 2 „pedlja“ širok. Ako je on jedan mudrac, reci – kako beskrajne visine i dubine leže u njegovom srcu? Ja ti kažem, sve vječnosti ne bi bile dovoljne da otkriju i obuhvate (shvate) puninu njegovih tajni!

Ti si često u svijetu promatrao zrno pšenice. Ono je sigurno jako malo, mjereno po njegovom opsegu, a ipak u sebi krije tako mnogo njemu istih, da se cijelu vječnost to ne bi moglo izmjeriti. Upravo tako i ovdje pred tobom leži sve to na istom temelju.

Vanjština ove kuće odgovara potpuno tvom poniznom vanjskom biću: ono je – kao i ti – malo. Unutrašnjost ove kuće, međutim, odgovara tvojoj nutarnjoj mudrosti, koja obuhvaća veće, nego što je vanjska mjera

tvoga bića. Stoga izgleda veća, nego što se to može vidjeti izvana, što odgovara tvom vanjskom biću. No, unutrašnjost će biti sve veća i veća, ako ti budeš rastao u čistoj Mudrosti iz Moje Ljubavi. Jer, ovdje živi svatko svoju mudrost iz njegove Ljubavi prema Meni, koja je stvarna Stvoriteljica svega ovoga, što ti se ovdje tako predivno pokazuje.

Pogledaj ondje, onu žareće-bijelu okruglu ploču. Ona predstavlja tvoju, kroz Mene očišćenu savjest. Na toj ćeš ploči uvijek moći vidjeti Moju Volju, po kojoj se u svako vrijeme odmah trebaš ravnati!

I u svijetu ima svaki čovjek određenu ploču savjesti postavljenu u komorici svoga srca, na kojoj je u svako vrijeme obznanjena Moja Volja, da bi se po njoj svatko mogao ravnati. Ali malo njih na to obraća pažnju, a većina njih na kraju ispisuju po ovoj tabli (prekrivaju je) s njihovim crnim grijesima, kako Moju Volju više nikako ne bi mogli uvidjeti.

Vidiš kako je vjerno (prirodnim odnosima) uređena ova tvoja Kuća? Znači, ne baš kao neka komedijaška igračka, kako si ti to maloprije mislio.

Iza ploče je vjerna kopija (odraz) Zemlje, kakva je ona u svom cjelokupnom biću, a iza tog Zemljinog odraza je Sunce s ostalim planetima. Ako nešto od toga ne budeš shvaćao, tada pogledaj samo na poleđinu ove ploče, koja je okrenuta prema svijetu i tu ćeš uvijek naći objašnjenja. Ako tada budeš htio znati, što pri tome trebaš uraditi, tada osmotri prednju stranu ploče i tu ćeš uvijek moći vidjeti Moju Volju.

Možeš još vidjeti i 12 vrata, koja iz ove velike dvorane vode u sporedne prostorije. U tim ćeš odajama otkriti razna, još skrivena (duhovna) „jela“. U njima uživaj (njih kušaj) tek onda, kada ti ih Ja prije toga potpuno blagoslovim, jer će te inače učiniti glupim i ti nakon određenog vremena više nećeš biti u stanju čitati pismo Moje Volje na ovoj okrugloj ploči. Stoga, ako dođeš do jedne ovakve skrivene prostorije, odmah je napusti i dođi k Meni, a Ja ću onda tamo ući i otkriti (očitovati, skinuti veo) s te „hrane“ i potpuno je blagosloviti.

Sada znaš kako stvari ovdje stoje; čini po tome i tako ćeš sve više i više rasti u blaženstvu! Neka bude!“

„To, što ja govorim, nije ništa novo! Religije govore o tome, da će Dobro biti nagrađeno, a zlo kažnjeno. One govore o tome da će doći jedan sud i jedna kazna. Ali taj sud i ta kazna ne slijede samo nakon smrti i nije Bog taj, koji nas osuđuje! Kroz naša dobra ili zla djela, naše dobre ili zle riječi, naše dobre ili zle misli mi stvaramo uzrok i mi stvaramo sud. Sud, to je naša sudbina, ne od Boga, nego **samo iz nas samih** djelujuća! Kroz dobra djela, riječi i misli mi ćemo prouzrokovati dobru sudbinu, kroz zla djela, riječi i misli jednu zlu sudbinu. No, sada će mnogi pitati: „Što je Dobro, a što je zlo?“ Oni pitaju s istim pravom, kao što je Pilat upitao Isusa: „Što je Istina?“ O Dobru i zlu možemo napisati jedan cijeli leksikon, a ipak bi to bilo nepotpuno i netočno. Postoji međutim jedno pravilo, koje je uvijek točno: **Oslušni u tišini tvoju savjest! Oslušuj tu, tvoju savjest, potpuno isključen od djelovanja oko tebe, isključen od riječi oko tebe i isključen od misli oko tebe. Poslušaj u sebe unutra i dozvoli da ti tvoja savjest kaže, što je Dobro, a što je zlo i tvoja će ti savjest odgovoriti. A kakav bude odgovor, tada se njega drži (neka to za tebe važi), to je jedina istina, jer tvoja savjest, to je tvoja duša, a tvoja je duša Božanska, ona je Bog u tebi.** Ona će se otvoriti kao cvijet na Suncu, ako je nešto Dobro, a zatvorit će se, ako je nešto zlo. Vježbaj se u tome i pobrini se da cvijet bude otvoren, da može vidjeti svjetlo i uživati u njemu. Tako jedna dobra sudbina biva ojačana, a jedna zla oslabljena. Jer to vježbanje i briga o tome izbacuju zlo iz nas i unose Dobro u nas. A to Dobro, to je naše zdravlje, to je milost – moći biti zdrav.“

„Tu volju vam je Bog ostavio – jednu slobodnu volju – vi možete sami odlučiti. Ali tada trebate imati jednu volju! **Ako je ta volja usklađena s Božanskom, s voljom Božjom, tada ste već na ispravnom putu.**“

Iz knjige: „Učenje Brune Gröninga – poziv na slijeđenje Krista“ Thomas Busse

n.p.

Martin sâm u dvorani svoje kuće

Ja naizgled napuštam Martina i on započinje jedan monolog:

„Tako, tako, no, sada sam konačno opet malo sâm. Doduše ovdje iznad svega nebeski sjajno, nasićen, blagoslovljen, pa time i blažen, preblažen, ali sam ipak potpuno sâm! Samo se moje ideje poigravaju na ovim zidovima, slično slikama koje se u svijetu proizvodilo pomoću konkavnog zrcala, gore-dolje, tamo-amo. Ali inače ovdje nema niti jednog komarca, koji bi mi nešto odzujao.“

Idem malo do onog predivnog globusa Zemaljske kugle i pozabavit ću se njime. Uistinu, jedno beskrajno vrijedno umjetničko djelo! Gle, ovdje, upravo ovdje je mjesto gdje sam obavljao svoju dužnost biskupa; ovdje je crkva i moja rezidencija! I gle, ovdje je groblje, ovdje moj grob i to kakav monument! Baš su to preveliki luđaci, ti ljudi, koji izmetu podižu spomenike, a zaboravljaju duh!

Kada bih samo mogao ovaj spomenik uništiti jednom dobro uhranjenom munjom, bilo bi mi osjetno lakše pri srcu. Ali Gospod sâm čini ono što je ispravno!

Stoga, malo se okreni, moj dragi globuse! Pogledat ću kako to izgleda u Australiji. Aha, tu je već, zemlja divljine! Sto mu gromova, ovdje izgleda prilično koso (krivo), prilično tmurno, sve sama tama, najgore robovlasništvo, proganjanje, ubojstva ljudi tjelesno i duhovno! Čuvao te Gospod, moj dragi globuse, ali na ovaj način nas dvoje nećemo imati mnogo posla. Morao bih biti veliki magarac, ako bih dopustio da gledanjem u tebe upadnem u najveću nedoumicu, ovdje u Kraljevstvu vječnog mira. Oh, ne, sada bih od ljutnje najradije eksplodirao, kako ovdje ovi malo moćniji zemljani tlače njihovu slabiju braću i to samo iz zabave i onda ih ubijaju! Dalje, dalje od tebe ti mašino za prezentaciju zemaljskih grozota, nas dvoje sretati ćemo se vrlo rijetko!

Gle, ovdje je i cjelokupan planetarni sistem, zajedno sa Suncem! Osmotrit ću odmah ovaj prvi objekt. Ovo izgleda isto kao i Venera! Kako izgledaš ti, moja draga Venero, ti koja si me na tamnoj Zemlji kao večernja i jutarnja zvijezda tako često očaravala tvojom sjajnom svjetlošću? Da te pogledam malo i iz blizine! Aha – hm – ovu sam si stvar sasvim drugačije zamišljao. I to je isto jedna „Zemlja“, skoro kao i ova na kojoj sam stanovao, ali ovdje nema tako velikih i spojenih oceana, ali umjesto toga prilično mnogo i za ovu planetu vrlo visokih planina! Kako stoji ovdje s vegetacijom i kako s nastanjenošću svim vrstama živih stvorenja? Molim za malo više uvećanja (zum) same planete ili za nekakav duhovni mikroskop, inače u ovoj minijaturi planete neću moći otkriti ništa više, nego što sam već vidio! Ova planeta nije veća od povećeg kokošnjeg jajeta, pa što da tu još otkrijem? Uistinu, pri ovim mjerilima jedan infuzorij (jednostanični organizam) mora ovdje biti beskrajno sitan!

Moram pogledati malo na onu bijelu ploču, možda je na njoj već nešto objavljeno? Gle, na ovoj se strani ništa ne vidi, možda na drugoj – ne i tu nema ničega. Tako je dobro, jer moram otvoreno priznati da od ove ploče imam prilično respekta. Stoga, natrag ka mom planetariju! Ovdje je opet Venera, ali ni za dlaku veća. Onda nema više ni kod tebe, moja najljepša „zvijezdo“ ništa za činiti, ako se ne želiš povećati! Odgurni se stoga malo dalje!

Aha, ovdje dolazi mali Merkur, sasvim simpatičan svjetić, veličine jednog oraha. Izgleda da nema oceane, ali uto više brda, pod pretpostavkom da se

ove neravnine, veličine glave pribadače, još može nazvati „brdima“! Moj dragi Merkure i mi smo za sada završili, odmakni se!

Kakav je sada ovo bakreni planetarni momak? Da neće ovo po drugi put biti Zemlja? Ne, ne, to nije ona! Oh, imamo te, ti vatreni junače; ti si Mars! No i o tebi sam na Zemlji imao sasvim drugačiju predodžbu! Uvijek sam mislio da bi ti trebao biti prilično nemiran i buran patron. Ali, kako to sada izgleda s tvojom prilično niskom i s vrlo malo brda zaposjednutom površinom, mislim da je to čista suprotnost onome, što sam o tebi mislio. Nešto поближе niti na tebi ne mogu otkriti, pa se i ti makni dalje!

Ovdje vidim 7 malih kuglica – zar su i to planete? Dalje s vama, vi pogotovo nemate ništa za mene!

Ovdje se okreće već planetarni Veliki Mogul (po vladaru Mogulskog carstva u Indiji) Jupiter! Uistinu jedna lijepa gromada, i još 4 trabanta (mjeseca) oko njega, to je prizor! Kako izgleda na tebi? Tako mi svega, ovdje ima užasno mnogo vode! Samo su na ekvatoru određeni otoci, inače samo voda! Brda ima tu i tamo, ali baš i nisu visoka. Kako izgleda vegetacija i kako je s živom (pitkom) vodom? Ova je planeta očigledno tisuću puta veća od ostalih, ali nekakvu vegetaciju ne mogu ni ovdje otkriti. Primjećujem samo, da je površina nešto hrapavija, ali što je to – za to je potrebno imati sasvim drugačije oči.

Tamo vidim Saturn, Uran i još jednu vrlo veliku planetu, sasvim u pozadini sa – da točno – sa 10 mjeseci, od toga 3 prilično velika i oko njih nekoliko manjih. To bi onda trebali biti mjeseci od mjeseca? Kometa u pozadini vidim cijelo čudo!

Ovo je stvarno lijepo, da – uzvišeno lijepo. Ali, ako ni na ovoj planeti nije moguće nešto ugledati, osim oceana i većih brda, tada ovo neće biti baš zabavno.

Sad sam već gotov. U ovim mjerilima neću s ovom stvari imati baš mnogo za činiti.

Tamo u sredini je zasigurno Sunce. Naravno, jedan jako veliki grumen. Ali, što mi to koristi, kada se ovo njegovo mjerilo u odnosu na prirodnu veličinu odnosi kao zrno pijeska prema cijeloj Zemlji, na kojemu se isto tako malo može razabrati? S ovom nebeskom konstrukcijom sam gotov. Što sada? Na ploči ne stoji ništa, s planeta se isto tako ništa više ne može očitati i promatrati.

Zemaljski globus bih radije htio postaviti van, nego da mi stoji unutra. Znači, što sada? Otići do Gospoda? Hm, hm. To je jako nezgodno, kada se kao najblaženiji duh u Nebu, direktno pokraj Gospodara svih Krasota malo moramo dosađivati! Sigurno i u tome ima nečeg dobrog, ali dosada ostaje dosada, bez obzira je li to na Nebu ili na Zemlji. Na Zemlji se čovjek, da tako kažemo - kada svi konopci popucaju - utješi dragom smrću, ona svakoj pjesmi, bila ona tužna ili vesela, učini kraj, bar što se tiče Zemlje.

Hm, hmmm! Ovdje na Nebu već može biti dosadno! Moram li se vječno zadržati u ovom nebeskom umjetničkom muzeju?

40

12 malih kabineta (sporednih prostorija) sa skrivenom, još ne posvećenom duhovnom „hranom“

Martin: „Sada mi je nešto palmo na pamet! Osim ove dvorane postoje još i 12 sporednih prostorija, u koje se može ući kroz ovih 12 vrata. Točno, skoro da sam to zaboravio, kao i nešto opasnija skrivena jela u njima. Oh, sad odmah moram u patrolu! Zato – „sa srećom!“, kako se to kaže na Zemlji, kako to kažu planinari i spiljari. Ako ovdje i nema nekakvih spilja i kanala, ali postoje ovih 12 tajnih odaja, u kojima ne znamo što se nalazi.

Ovdje su vrata broj 1! Tako, otvoriti i ući. Oh, ah, sto mu gromova. Ovdje vidim u punom obliku moje lijepo stado! Pri ovakvom pogledu nikome ne može biti ni draga vječnost preduga! Ali, sada to znači – polu-nadesno i okreni se! To je već jedno skriveno jelo broj 1! Stoga idemo do vrata broj 2.

Ovdje je lijepo! Tako, u Ime Boga, samo polako i pažljivo otvoriti, jer ne može se znati, što se sve unutra nalazi! Gle, ova se vrata otvaraju nešto teže, nego ona prijašnja, ali ipak ide! Bogu hvala, otvorio sam ih. Ali u ovoj odaji je malo mračno, stoga moram zaći malo dublje. Oh, oh, pa što je to sada opet? Ova je odaja veća od cijele glavne dvorane, a u pozadini vidim mnoštvo potpuno golih ljudi oba spola; njihov broj je nepregledan. O mukice moja, kako su ovi ljudi lijepi, posebno žene!

Oh muko moja, sada jedna od njih dolazi upravo k meni. Da ju sačekam? Da, naravno da, da, jer ovo jelo stvarno nije pokriveno (skriveno), ne, ne ovo nije pokriveno! Oh, tisuću tisuća – al' je ovo jedna ljepotica bez presedana! Ova svijetla koža, pune obline, ove grudi! Ovo je za neizdržati!

Ove oble, meke ruke, božanska stopala i ovo, moglo bi se reći – čak i za Nebo prelijepo i predražesno lice, s ovakvim nebeskim osmjehom!

Ahahaha, ne, ja – ne mogu izdržati, moram ići – ali ne mogu, ne, ja – čisto je nemoguće! Možda mi nešto želi reći? Ona je već – ovdje – ovdje je, ovdje! Samo tiho, ona želi sa mnom govoriti, stoga šuti, moj jeziče!“

Žena govori: „Ti si sigurno vlasnik ove kuće, na kojega mi već jako dugo čekamo?“

Martin: „Da – o da, ali ipak nisam, ili nekako na pola, da! Tek su me ovdje uložirali (smjestili). Stvarni vlasnik svega ovoga je u stvari ipak Gospod Isus, vječni Bog! Čime vam mogu biti od pomoći, a posebno tebi, ti nadnebeska ljepota svih ljepota i cijele vječnosti?“

Žena: „Ne veličaj (slavi) me toliko! Jer, gledaj, tamo iza ima još jedno jako veliko mnoštvo osoba moga spola, koje su sve neusporedivo ljepše od mene. Stoga sam ja, kao najružnija, bila poslana k tebi, kako ti za početak ne bi bio previše zaslijepljen.“

Naša želja (očekivanje) sastoji se u ovome: Gledaj, mi smo svi ljudi s o n e „Zemlje“, koju vi, djeca Svemogućega, nazivate „Merkur“, kako smo mi to ovdje saznali. Ova kuća je tvoja, pa ovisi o tebi, hoćeš li nas ti zadržati u svojoj službi ili ćeš nas odbaciti (izbaciti). No, mi te svi molimo, da nam budeš milostiv!“

Martin: „Oh, molim te lijepo, ti predivna, najuzvišenija, najslađa ljepotice: da je vas još i tisuću puta više, ne bih pustio da se mrdnete s mjesta (otпустio vas)! Jer, ja sam od same ljubavi prema tebi sasvim gotov! Dođi ti samo k meni, najljepša Merkurijanko, i dozvoli da te zagrlim! Ooohhh, ne, ne, pa ti si sve ljepša, što mi se više osmjehuješ! Dođi da te zagrlim!“

Žena: „Ti si gospodar, a ja sam vječno samo tvoja ropkinja! Ako ti zapovijedaš, ja se moram podčiniti tvojoj volji, koja svima nama mora biti sveta!“

Martin: „Oh, molim te, moja najnebeskija, kakva ropkinja – to ja ne poznajem! Ti si od sada jedna vladarica moga srca! Dođi samo, dođi, ti najdražesnija, najbezimenija ljepotice! O Bože, o Bože, to je jedna ljepota“ Ne, ne, meni zastaje dah od ove očaranosti!“

Martin upravo hoće ovoj ljepotici pasti u njedra, kada ga Ja osobno potapšam po ramenu i kažem: „**Stani, dragi sine Martine, to je isto tako jedno skriveno „jelo“.** Tek kada ga Ja za tebe posvetim, tek tada joj možeš pasti u njedra – ako ti tada još bude do tih strasti! Stoga i ovdje – pola nadesno!“

Sjetimo se, da isto tako „plodovi“ s „drveta spoznaje dobra i zla“ za prve ljude nisu još bili posvećeni, ali oni su ih ipak „kušali“, naime – nezreli i nespremni u sebe primili princip podjele na Dobro i zlo .

(n.p.)

Martin: „Oh, Ti moj najdraži Gospode Isuse! Ja te volim sigurno, onako kako te netko uopće može voljeti; ali moram Ti otvoreno priznati! Da, ... što sam u stvari ono htio reći? Da, moram Ti otvoreno priznati, kako god da si mi Ti drag, ali ovaj put bi mi skoro bilo draže, da si Ti došao par trenutaka kasnije!“

Govorim Ja: „**To sigurno znam i to sam ti i pretkazao, da ćeš tako ubrzo o Meni govoriti, iako se tada nisi htio od Mene odvajati. Ali, Ja nikada ne napuštam onoga, koji me je jednom uhvatio (dirnuo), pa tako ni tebe! Stoga, izađi brzo iz ove odaje! Zašto? To će ti u pravo vrijeme biti objašnjeno! – Ti ženo, vrati se natrag!“**

Žena čini odmah, kako sam joj zapovjedio, a Martin me slijedi, nešto spuštenoga lica, ali ipak voljno do vrata br. 3.

Mi dolazimo do označenih vrata i ona se otvaraju sama od sebe! Martin radoznalo zagleda unutra i pada skoro s nogu, kada ovdje, kao u jednom potpuno novom svijetu, osim predivnih krasota ugleda i mnoštvo blaženih bića potpuno ljudskog oblika, koji su tako lijepi da je Martino doslovno stala pamet. Tek nakon nekog vremena Martin progovara:

„O Gospode, Ti najdivniji Stvoritelju i Majstore svih stvari, svih stvorenja, ljudi i anđela, ovo je beskrajno! To je više od svih ljudskih pojmova! Da, pa što je sada opet ovo? Kakva su to stvorenja? Jesu li ovo već anđeli ili još uvijek blaženi ljudski duhovi? Oni su isto goli, ali ova sunčano-bijela koža, najsavršeniji stas, najviša, najsavršenija harmonija njihovih udova, svojstveni sjaj, koji ih okružuje, to sve milijun puta zamjenjuje najdivnija odjela. Nemoguće je, da si mogu predočiti divnije, ljepše i uzvišenije oblike!

Da, Gospode, nijedna pohvala, nijedna nagrada i nijedna slava ne može biti mišljena, da bi se Tebe dostojno pohvalilo, nagradilo i slavilo! Uistinu, Ti si

svet, svet, svet: Nebo i Zemlje puni su Tvojih krasota! Stoga neka Ti je slava u sve vjekove vjekova!

O, Gospode, molim Te idemo dalje odavde, jer ne mogu više podnijeti ovaj predivni prizor! Samo mi milostivo reci – kakva su ovo stvorenja?“

Govorim Ja: „**To su ljudski duhovi s planete koju vi nazivate „Venera“. Njihovo određenje je vama, Mojoj djeci, služiti uvijek i posvuda, kada vi njihove usluge potrebujete. To služenje je njihovo najviše blaženstvo. Stoga ćeš ih ti uvijek učiniti sve blaženijima, što ih češće i mudrije budeš koristio!**

To međutim nisu jedini, koji čekaju na tvoj znak, nego ima još jedan bezbroj drugih, na ostalim planetima, koje ti u buduće tek moraš naučiti mudro koristiti. No, sada već unaprijed znaš što ti je za znati; sve ostalo slijedi! Iz ovoga već sada možeš zaključiti, što je Pavle izrazio riječima, kada je rekao: -Niti je jedno oko to vidjelo, niti jedno uho to ikada slušalo i u niti jednu ljudsku svijest ikada nije došlo to, što je Bog priredio onima, koji Ga ljube!-

Dok si bio u svijetu, tada naravno nisi ni slutio, zašto su tebe zvijezde ponekad tako moćno privlačile. No, sada vidiš taj „magnet“ pred tvojim očima, koji te je na svijetu tako magično privlačio i izmamio ti poneki uzdah i poneko: -Oh, kako predivno!- iz tvoje tada okoštane duše.

Gledaj, to je već jedna vrsta služenja ovih stvorenja, da nerijetko kroz njihovu čvrstu, nepokolebljivu želju prijemčive duše usmjeravaju gore ka zvijezdama. To su oni činili i tebi, dok ih još nisi poznavao. A to će oni sada činiti još više, pošto su te vidljivo upoznali, kao i ti njih, iako još donekle nesavršeno.

Ali sada pođimo dalje, i to do vrata broj 4! Tamo ćeš ugledati nešto drugo i još divnije. Neka bude!“

„Ni jedan ovdje (na Zemlji) živi čovjek ne može niti naslutiti, kako to „na onoj strani“ stvarno izgleda! To počinje već pri svjetlosnim igrama boja, koje se ne mogu usporediti s ničim ovozemaljskim. One isijavaju jednim nutarnjim sjajem, s neopisivo mnogo nijansi. U sferama, koje su nastanjene samo sa svjetlosnim bićima, ne postoje neistine. Misli se sastoje od svjetlećih energetske formi, koje nitko ne želi i ne mora sakriti. Svatko zna, na osnovu njihovog zračenja (isijavanja) kakav je međusobni odnos među duhovnim bićima.“

Martin: „Gospode, ali zašto nam se ova predivna stvorenja ne smiju približiti, i zašto prije toga moraju biti od Tebe blagoslovljeni?“

Govorim Ja: „**Moj dragi sine Martine, zar na Zemlji nikada nisi vidio, dok si se šetao na jednoj strani rijeke, da se na drugoj strani rijeke isto tako šecu drugi ljudi ili idu drugim poslovima? Jesi li mogao, da si to poželio, odmah prijeći na drugu stranu bez mosta ili nekog čamca? Ti kažeš – Ne! Gledaj, onome čemu na Zemlji služi most ili nekakav čamac, tome ovdje služi Moj Blagoslov! Bez Mene ti ne možeš nešto učiniti niti na Zemlji, a niti ovdje. Moj Blagoslov je Moja svemoguća Volja, Moja vječna Riječ „Neka bude!“, kroz koju je sve što jest postalo. Stoga kroz nju (Riječ) mora uvijek prvo biti uspostavljen most ka svim ovim stvorenjima, da bi ti k njima i oni k tebi mogli doći bez opasnosti (štete). Sve, međutim, ima svoje vrijeme i trenutak, koji samo Ja mogu odrediti - kao i onaj komu Ja to objavim.“**

Martin: „Ali, kako je unatoč tome ona lijepa Merkurijanka mogla doći tako blizu mene i skoro mi pasti u zagrljaj, da me Ti u tome nisi spriječio – a ipak ona, kao jedno skriveno jelo, još nije bila od Tebe blagoslovljena? Što je tada služilo kao most? Ili je i to bio samo isprazan privid?“

Govorim Ja: „**Moj dragi sine Martine, nemoj htjeti znati više, nego što ti Ja otkrivam, jer ludost je u ono vrijeme srušila Adama, a prije njega i prvostvorenog (prvooblikovanog) najvećeg duhovnog Anđela (Lucifera)! Stoga, želiš li biti potpuno blažen, tada moraš u svemu potpuno slijediti Moje upute i nikada poželjeti dospjeti „iza cilja“, kojeg ti postavljaju Moja najviša Ljubav i Mudrost!**

U pravo vrijeme biti će ti sve jasno. Neka ti ovo pouzdano obećanje bude dovoljno, inače ćeš još jednom dospjeti na vode, koje će ti zadati mnogo više posla, nego one prijašnje! Jer, dok god ti oko tvojih bedara ne opašeš nebesko „vjenčano odijelo“, još u stvari nisi čvrsti stanovnik neba, nego samo jedan čistom milošću prihvaćeni grešnik, koji ovdje na raznoraznim putovima (kroz razne načine) tek može postati punopravni nebeski stanovnik (građanin). Stoga, ne pitaj više ni o čemu, nego Me slijedi do četvrtih vrata. Neka bude!“

Sada si Martin sam stavlja „brnjicu na usta“ i slijedi Me, bez ikakvih drugih razmišljanja. Žao mu je i što Mi je postavio ovako luda pitanja.

Ja ga međutim tješim riječima: „**Smiri se i nemoj se bojati! Jer gledaj, svaka riječ, koja je iz Mojih usta tebi usmjerena, nije za tvoj sud, nego jedino za vječni život, u to budi siguran! Ovdje su sada i vrata broj 4. Ona se otvaraju!**“

41

Krasote Marsa – Martinovo duhovno klonuće

Ja govorim dalje: „**Mi smo sada već na otvorenom ulazu. Što vidiš ovdje i kako ti se dopada?**“

Martin govori nešto slabijeg glasa: „Gospode, ja nemam niti hrabrosti, niti dovoljno riječi, da opišem ovu uzvišenu raskoš u njenoj veličini, dubini i veličanstvu. Što ja, međutim, po mom osjećaju mogu reći, jest da je ovdje najozbiljnije za mene previše dobroga! Ja već postajem potpuno otupljen od ovog neprestanog rasta (povećanja) ovih više nego nebeskih ljepota, posebno ovih, koji se ovdje nalaze u ljudsko-nebeskom obliku u neizmjernom broju! Koliko milijuna ih uopće ima u jednoj ovakvoj sporednoj prostoriji, koja je već jedan cijeli svijet? Sve vrvi od ovih stvorenja, kamo god i koliko god daleko oko doseže. Uz ovo dolaze tisuće i tisuće najfinijih kućica, hramovi, vrtovi, gajevi (lugovi) i mnoštvo manjih brdašaca, pokrivenih kao najfinijim zelenim samntepihom.

Gle Gospode, to je previše; ja to više ne mogu shvatiti i nikada to neću moći potpuno shvatiti! Stoga me Gospode poštedi od daljnjih, još većih krasota. Uistinu, meni je i ovih do sada viđenih za cijelu vječnost i previše! Čemu ja to sve trebam? Ako imam Tebe i još nekog drugog prijatelja, koji stanuje sa mnom pod mojim krovom, kada Tebe nema, tada imam za cijelu vječnost dovoljno. Neka oni drugi s ovim uzvišenostima imaju radosti, kojima njihova savjest kaže da su čisti i time dostojni i sposobni imati ovakve nebeske posjede. Ja međutim, koji i predobro znam čega sam dostojan, zadovoljan sam s najjednostavnijom slamnatom kolibom i s dopuštenjem da Tebe, Gospode, u Tvojoj kući smijem posjetiti i ponekad komadić kruha i gutljaj vina od Tebe dobiti, Ti najbolji Oče.

Ovu bogatu kuću daj onome, tko je sposobniji i dostojniji od mene posjedovati ju, jer sa mnom se ovdje ne može. Čini, Gospode, što želiš. Ja, ako smijem slobodno željeti, ne idem dalje ni do jednih vrata.

Oh, ako tek s tim svim bićima trebam upravljati, kuda bih došao sa svojom ludosti? Stoga Te molim, Gospode, nemoj me više voditi po ovoj kući! Daj mi jedan svinjac, kao što postoje na Zemlji i ja ću se osjećati sretnim.“

Govorim Ja: „**Slušaj, moj dragi Martine, ako ti bolje znaš i razumiješ kako netko treba ići, da bi postao savršenim stanovnikom Neba, tada ti možeš imati to što želiš. Ali budi siguran u to, da zauvijek nećeš doći dalje. Ako, međutim, budeš imao više povjerenja u Mene, nego u tvoju sljepoću, tada čini što Ja želim – a ne što ti želiš!**“

Zar misliš da sam Ja svoju djecu stvorio samo za to, da čuče u kolibama, jedu kruh i piju vino? O gledaj, tu se jako varaš! Zar nisi čitao, kako stoji napisano: „**Budite savršeni, kao što je i vaš Otac na Nebu savršen!**“. Zar stvarno misliš da se potrebna savršenost Moje djece može dostići u jednom svinjcu?

Zar nisi na Zemlji doživio, kako djeca zemaljskih roditelja radije žele biti lijena i zabavljati se samo s njihovim praznim igrama, nego da se posvete učenju za njihova buduća poslovna zanimanja? Ili, zar na Zemlji nisi sretao ljude, kojima je ljenčarenje najdraža stvar?

Gledaj, toj vrsti i ti pripadaš. I sada imaš nekakvu bojazan od toga što te ovdje sve očekuje; a djelomično Mi želiš i sasvim pristojno prkositi, jer sam te maloprije ukorio radi ludosti tvoga pitanja!

Samo što sve to ne odgovara onome, kome sam već dodijelio toliko Milosti i Ljubavi i stalno dodjeljujem. Gledaj, što se mnogim milijunima (bića) ne događa, to se događa tebi! Milijuni su sretni samo u očekivanju, da Me jednom ugledaju i bivaju vođeni od sasvim malih duhova pomagača ka najblaženijoj svrsi. Tebe, međutim, vodim Ja osobno, - Ja, vječni Bog i Otac sveg beskraj, **kao vječni, najblaženiji CILJ svih anđela i duhova!** A tebi bi bio nekakav slobodno izabrani svinjac draži od onoga što ti Ja želim dati i osposobiti te za najveće blaženstvo!? Reci mi, kako ti se sviđa ta tvoja hvale vrijedna želja?“

Martin sasvim zbunjen: „O Gospode, Ti vječno blaženi i najbolji Oče, imaj strpljenja sa mnom! Ja sam jedna stoka, jedan stvarni najgluplji bedak, koji nije dostojan ni najmanjeg zraka svjetlosti Tvoje Milosti! Stoga me vodi, dobri Oče, kamo god Ti želiš i ja ću Te slijediti, makar i glup kao jedna riba! Ali slijedit ću Te vječno bez i jedne magareće bojazni!“

Govorim Ja: „**No, sada me slijedi od ovih Marsovih vrata do Jupiterovih vrata broj 5! Neka bude i neka se dogodi!**“

42

Iznenadjenja iza petih vrata

Sada se već nalazimo ispred vrata br. 5, koja se otvaraju kada stupamo pred njih, a Martin se rukama tripud lupu po glavi i uzvikuje:

„Ali u Tvoje Ime Boga, Gospode, Isuse, Oče – pa što je sada ovo!? Ova neizmjernost! Ova najnebeskija Zemlja bez kraja, a iznad nje još četiri Zemlje (Jupiterovi mjeseci). Sve uronjeno u takvo jedno svjetlo, o kavom si najdubokoumnijiji zemaljski hodočasnici ne bi mogli stvoriti niti najslabiju predodžbu. Ova raskoš i uzvišenost svjetlećih palača i hramova, pa i ovi mali hramovi, koje ovim stanovnicima najvjerojatnije služe kao stanovi! Oh, vidim i jezera, a njihova se voda svjetluca kao najljepše brušeni dijamanti na sunčevom svjetlu. Ali, ovdje sve svijetli samo od sebe (iz sebe). Jer, nigdje se ne može otkriti odakle dolazi ovo svjetlo. Oh, Gospode Oče! Ove je iznad svih pojmova lijepo, krasno i uzvišeno. Htio bih to nazvati sveto-lijepim, ako ne bih znao, da si samo Ti svet!

Oh, Gospode Oče, što duže ovo promatram, to sve više otkrivam. No, sada vidim i ljude, koji su još prilično udaljeni, te ne mogu razaznati kako u stvari izgledaju. Očigledno su iste vrste, kao i njihova Zemlja, neizrecivo lijepi! Bolje je da mi ne dolaze blizu, jer na kraju ja njihovu ljepotu ne bih mogao izdržati. Već se s ovom prevelikom i prelijepom Zemljom ima dovoljno i preko mjere! Ali Gospode, zar je osim Tebi, nekome drugome duhu moguće da sagleda i u najmanjoj mjeri shvati svu tu beskrajnu puninu, dubinu i veličinu ovakvih krasota, čiji broj nema kraja? Vjerujem da je čak i najvećem anđelu ovo čisto nemoguće!“

Govorim Ja: „**Ne tako, Moj dragi sine Martine! Sve to što si ti ovdje vidio, vidiš i što ćeš još vidjeti, samo je jedan najmanji dio od onoga što mudri anđeli Moga vječnog Kraljevstva u najdubljim dubinama vide i u najvećoj mjeri sasvim razumiju.**“

Jer gledaj, sve ovo što ti ovdje vidiš i čemu se toliko čudiš nije IZVAN TEBE, nego U TEBI SAMOME. Da ti ovo vidiš kao izvan tebe, leži u tvojoj duhovnoj sposobnosti gledanja. To ima sličnosti s promatranjem područja, koja si ti često gledao u tvojim snovima, kao nešto izvan tebe,

dok si ti to u stvari ipak promatrao u sebi, očima tvoje duše. Ovdje je razlika samo u tome, što je ovdje sve stvarna realnost, a što u jednom snu predstavlja uglavnom samo prazna zrcaljenja (odraze) duševnog djelovanja. No, ne zapitkuj više o tome, jer će ti to u pravo vrijeme biti potpuno jasno!

Ljude ove Zemlje ne možeš vidjeti blizu iz tog razloga, jer su oni za tvoje trenutno duševno stanje stvarno prelijepi. Kada budeš bio jači, tada ćeš sve vidjeti potpuno i u najblaženijoj čistoći moći u tome uživati – što ti za sada nije moguće, jer si preslab.

Pođimo sada do sljedećih vrata. Tamo ćeš vidjeti neusporedivo uzvišenije stvari. Kod ovih šestih vrata moraš se ponašati koliko ti je moguće mirnije, slušati samo ono što ti Ja kažem i sve upamtiti što ću ti reći. Isto Me tako ne smiješ pitati, zašto se ovdje moraš ponašati tako mirno. Također ne i kada ti budem govorio neke stvari, koje ti nećeš moći shvatiti i razumjeti: jer u pravom trenutku sve će ti biti jasno! Stoga, idemo dalje ka vratima br. 6! Neka bude!“

459.

„Treba znati kako je svačiji ljudski oblik nakon smrti više lijep, razmjerno tome kako je on na više unutarnji način ljubio Božanske Istine i živio u skladu s njima. Jer, svačije su unutrašnjosti otvorene i oblikovane u skladu s njegovom ljubavi i životom. Prema tome, što je osjećaj više unutarnji, to je on više poput Neba i tome posljedično je i lice ljepše. To je razlog, zašto su anđeli najunutarnijeg Neba najljepši, jer oni su oblici božanstvene Ljubavi. Ali oni koji su ljubili Božanske Istine više izvanjski, i time živjeli u skladu s njima na više izvanjski način, manje su lijepi; jer samo izvanjski osjećaji sjaje iz njihovih lica, a ne sjaji nikakva nebeska Ljubav. Na licima takvih može se vidjeti nešto razmjerno mračno, što nije oživljeno ničim iz unutarnjeg života, koji kroz to lice sjaji. Ukratko, sve savršenstvo se povećava prema unutrašnjostima i smanjuje se prema vanjštinama, a kako se savršenstvo povećava, tako se povećava i ljepota. Vidio sam anđeoska lica trećeg neba takve sjajnosti, da ni jedan slikar uz sve svoje umijeće ne bi ni u kojem slučaju mogao dati ijedno takvo svjetlo svojim bojama, koje bi bilo jednako tisućtom dijelu blistavosti i života koje je izbijalo iz njihovih lica. No, lica se anđela najnižeg neba u izvjesnoj mjeri mogu izjednačiti (u smislu = 'njihova bi se ljepota mogla donekle oslikati, i tako predočiti').“

(Emanuel Swedenborg: „Nebo i pakao“
Prijevod je preuzet s internetske stranice „Akademija Vječnog Proljeća“
n.p.

Saturn, kao najdivniji od svih planeta

(Gospod): „Evo nas, već smo pred otvorenim vratima, a veličanstveno nebesko tijelo koje sasvim jasno vidiš: veliki bedem koji, na velikoj udaljenosti, izgleda svijetlo plave boje i iznad kojeg je vidljivo, u savršenom grupiranju, sedam daljnjih globusa, koji kao da su slobodno obješeni, sve to reprezentira u korespondenciji planet Saturn, najljepši i najbolji od svjetova koji se okreću oko Sunca. Vaša Zemlja također kruži, ali je ona najružnija i posljednja planeta u cijelom stvaranju, čija je sudbina ta, da služi kao škola blagosti/poniznosti i križa za najveće duhove!

Ovo je tako određeno iz sljedećeg razloga: Kada se neki veliki i moćni gospod(ar) svjetova vozi ili pak jaše ulicama njegove rezidencije, ljudi - budući da su navikli na njega - jedva da se okreću da bi ga pozdravili i ukazali mu čast. On je, u drugu ruku, budući da poznaje te ljude kao susjede, svjestan da ga oni poznaju i zato to (pozdravljanje i ukazivanje počasti) od njih uopće i ne očekuje. Međutim, ako otputuje u neko udaljeno malo mjesto, tada svatko pada pred njim na tlo i obožava ga. Stoga on tamo ukazuje tko on doista jeste. U njegovoj rezidenciji takvo bi prikazivanje bilo bez učinka, kao prvo stoga, jer ga svatko poznaje i kao drugo, jer bi takvo njegovo pokazivanje ostalo bez efekta.

To se također može usporediti i s nekim, tko je zapalio malu količinu baruta u vrlo velikoj dvorani, gdje bi eksplozija bila prilično neučinkovita. Ali ako bi ista količina baruta bila zapaljena u vrlo ograničenom prostoru, rezultat bi bila glasna eksplozija s uništavajućim učinkom.

Budući veliko izgleda doista veliko kada se usporedi s malim, snažno puno snažnije kada se usporedi sa slabim, a moćno posebice moćno uspoređeno s nemoćnim, - Zemlja mora biti tako bijedna i skromna u svemu, tako da najvećim i najblistavijim duhovima može (po)služiti u tome da, ili nauče poniznost i kroz njega zadobiju oživljenje; ili sud i vječnu smrt. Jer, kao što ti je već bilo objašnjeno, malo i beznačajno služi da bi naglasilo karakteristike velikog i impozantnog. A to je već njegov sud, jer gdje je sve maleno i beznačajno, veliko i važno se treba uskladiti s tim (ili 'prilagoditi tome') i sebe poniziti.

Ako visok čovjek želi ući u sobu kroz vrlo niska vrata, on se mora sagnuti nisko, ili nikako ne bi mogao ući. Na taj je način Zemlja uzak i trnovit put i niska i tijesna vrata života za sve one duhove, koji su jednom bili vrlo veliki i koji su željeli biti još veći.

Ali ti duhovi su se pobunili protiv ovog Puta, kojega su smatrali previše ponižavajućim za njihov ponos i rekli su, kako je Put bio previše malen/uzak za njih; slon ne bi mogao hodati po dlaci poput komarca, i kit ne bi mogao plivati u kapi vode. Posljedično tome, takav Put nije bio mudar i Onaj Koji ga je pripremio bio je bez uvida ili razuma.

Onda Sam Ja, kao najviši i najveći Duh u cijeloj vječnosti uzео križ i hodao Putom kao prvi i ispred svih, te demonstrirao kako ovaj Put, kojim je mogao hodati veliki i svemogući Duh Božji, može s lakoćom biti slijeđen od strane svih drugih duhova, da bi postigli istinski, slobodan vječni život.

Mnogi su sada već slijedili ovaj Put i ostvarili željeni cilj, naime, da postanu djeca Božja i naslijede vječni život, s najvećom moći, snagom i savršenstvom, uživajući sve stvaralačke sposobnosti koje Ja posjedujem. Ovo se ne može postići od strane duhova sa svih drugih nbrojenih zvijezda i svjetova, baš kao što ne mogu svi dijelovi tijela vidjeti, čuti ili osjetiti s unutarnjom mentalnom percepcijom, koja je stvarna vlastita svjesnost u sebi samome, baš kao i u drugim bićima i sposobnost vidjeti i poznavati Boga.

Jedino određeni dijelovi tijela imaju ova svojstva, dok ona bezbrojnim drugim dijelovima u potpunosti nedostaju; ali oni su i dalje dijelovi istog tijela.

Isto važi i za racionalna bića, koja nastanjuju sve druge zvijezde; oni su poput pojedinačnih dijelova tijela ili, u više savršenom smislu - cijelog čovjeka, koji je na vlastitu sliku Mene i cijelih nebesa. Prema tome, oni za svoju sreću ne trebaju sva Božanska svojstva koja posjeduju Moja djeca. I kada su Moja djeca blažena, ti su stanovnici zvijezda isto tako (blaženi) u i s njima, kao što ste vi, Moja djeco, u i sa Mnom za cijelu vječnost.

Ako vi uživate sreću, svi ti bezbrojni duhovi uživaju isto u i kroz vas, baš kao što vaše blagostanje čini da se vaše cijelo tijelo osjeća

ugodno. Imajući to u vidu, sveta Ljubav postavlja pred Moju djecu, kao najveću obavezu, da postanu savršeni kao što sam Ja savršen. Jer, o tom savršenstvu ovisi sreća bezbrojnih duhova, što zauzvrat beskonačno povećava i usavršava vašu sreću.

Sada znaš zašto sam ti najprije ukazao ove planete koje su najbliže vašoj Zemlji. Razmišljaj o ovome i slijedi Me sada do vrata broj sedam, gdje ćeš biti podučen u novoj mudrosti. Ali tamo Me, također, ne smiješ ništa zapitkivati. Jer Ja jedini znam Put kojim te moram voditi, da bi mogao postići najviše moguće blaženstvo! Nastavimo sada. Neka bude!“

Prijevod 43. poglavlja preuzet je sa internetske stranice „Akademija Vječnog Proljeća“ (n.p.)

44

Sedmi kabinet

(Gospod:) „Mi smo već kod otvorenih vrata br. 7. I ovdje ćeš otkriti jedan novi nebeski svijet, koji u stvari nije toliko velik i tako prekrasan, kao oni prijašnji. Ali zato ovdje možeš vidjeti građevine najrjeđe i veličanstveno-smjele vrste (oblika) i jedno za tebe neizmerno mnoštvo proizvoda (djela), koja na ovoj planeti, koju vi nazivate Uran, stvaraju njegovi stanovnici. Isto tako možeš otkriti veliko mnoštvo najrjeđih vrtova, koji su preko mjere ukrašeni najfinijim uresima (filigranima). U vrtovima ovih predjela vidiš dobro uređene staze i mnoštvo duhova potpuno ljudskog oblika, svi lijepo obučeni. Sve su oči usmjerene prema nama, jer oni svi slute da se Ja nalazim u njihovoj blizini i da se njihov budući posjednik isto tako nalazi blizu. Oni se nadaju kroz njega moći ući u puno blaženstvo i time zadobiti njima obećanu snagu i moć.

U pozadini, naizgled na velikoj udaljenosti, možeš vidjeti još pet manjih „Zemalja“. To su „mjeseci“ ove planete i sve imaju potpuno drugačiju uređenost u odnosu na ovu planetu, koja je međutim s njom u potpunoj harmoniji.

Duhovi ove planete služe u čovjeku odgovarajuće tomu, da on može rasti u svim svojim dijelovima, u svijetu materijalnim tijelom, a ovdje duhovno svojim bićem. Tako da, što se tiče oblikovanja vanjske forme i rasta čovjeka, kako fizički, tako i psihički prema svom obliku, to je uvjetovano upravo kroz usmjerene i dozvoljene utjecaje ovog planeta.

Kako sposobnost rasta u čovjeku mora biti prirodno prisutna, inače on ne bi mogao rasti, tako mora biti prisutno i djelovanje ovih duhova na određeni način u čovjeku na određenom mjestu, koje je prvenstveno određeno za rast čovjeka. Stoga je opet sve ovo, što ti ovdje vidiš, u tebi, a ne izvan tebe. No, ova se planeta zajedno s njenim stanovnicima i ostalim stvarima u stvarnosti (prirodi) nalazi i negdje izvan tebe; ali to ti još dugo ne možeš vidjeti (spoznati).

Kad, međutim u tebi samom dođeš do potpune zrelosti vječnog života, tad ćeš moći promatrati (uvidjeti) i veliko stvaralaštvo izvan tebe, onako kako ga Ja promatram – što je i neophodno. Jer, ako ja Mojoj savršenoj (u punoj zrelosti) djeci, koja su anđeli, predajem jedan cijeli svijet na njegu i brigu, tad ona moraju taj svijet i najpreciznije moći vidjeti. Jer, nijedan slijepac ne može biti pastir. No, za sagledavanje stvarnog velikog stvaralaštva izvan tebe, ti još ni izdaleka nisi dovoljno zreo! Stoga se moraš zadovoljiti s time što sada možeš vidjeti; jer ti vidiš stvarnost u određeno živom odrazu u tebi tako, kao da se to nalazi izvan tebe. (sjetimo se snova)

U tom nutarnjem sagledavanju (viđenju) moraš biti velik (narasti), tvoj duh zreo i dobro uhranjen Ljubavlju prema Meni, a iz te Ljubavi u Ljubavi prema bližnjima, svom braćom i sestrama. Tek će ta Ljubav biti onaj blagoslov, kojega sam ti najavio, kada si onu Merkurijanku htio tako žarko ljubiti!

Taj blagoslov, jedan most prema van u beskrajno veliku stvarnost, više ti nikad neće moći biti oduzet. Na njegovim stupovima tek ćeš u potpunosti spoznati g d j e si ti, i t k o si ti, i o d a k l e si došao.

No, sada znaš i sve što ti je potrebno znati u vezi ovih vrata. To sve sada znaš od Mene i iz Mene samoga. A pošto ti to sada znaš, dobro razmisli o tome i slijedi Me do osmih vrata! Tamo ćeš opet upoznati jedan za tebe potpuno novi svijet, skupa s njegovim interesantnim stanovnicima. Neka bude!“

Svijet Mirona – tajna osmog kabineta

(Gospod:) „*Gledaj, mi smo sada na ovom mjestu. Vrata su otvorena i ti kroz njih možeš opet vidjeti jedan novi, vrlo prostrani nebeski svijet, koji je ovijen svjetlozelenim svjetlom. I ovdje vidiš velike građevine i različito velika brda, od koji mnoga iz sebe ispuštaju plavičast dim. Ova brda, iz kojih izlazi dim, po njihovoj analogiji (korespondenciji) odgovaraju mnogim brdima koja izbacuju vatru (lavu), na toj, od Sunca najudaljenijoj planeti imena Miron („čudnovati“)* (planeta Neptun). *Iza ove planete možeš vidjeti 10 malih „Zemalja“ (trabanta/mjeseca), koje sve njoj pripadaju, ali ipak imaju sasvim drugačije uređenje i svojstva, nego njihova glavna planeta. Ovdje možeš u svakom trenutku vidjeti nešto novo: Drveća plivaju u zraku i još mnogo drugih, tebi još potpuno nepoznatih stvari. Dim koji izlazi iz ovih brda oblikuje se u raznoraznim formama. Bića potpuno ljudskog oblika su dobro obučena, tako da osim njihovih lica ne možeš vidjeti ništa drugo. Ovi ljudi obožavaju glazbu i poeziju, te stoga kao duhovi isto kroz korespondenciju (analogiju) kod vas, Moje djece, srce, narav i dušu čine prijemčive za gore navedene umjetnosti. Oni imaju svoje sjedište u za to određenim organima ljudi, gdje oni te organe pobuđuju i time ljudska osjetila za glazbu i poeziju čine pogodnima i prijemčivima, te općenito ljude harmonično podešavaju, oduševljavajući i uzdižući njegovu fantaziju. Svi predivni i takozvani romantični osjećaji bivaju odgovarajuće pobuđeni utjecajem ove planete.*

No, sada znaš kakvu osobinu ima ova planeta i za što je u stvari korisna. Ovdje si ne smiješ zamišljati prirodnu (stvarnu) planetu, koja isto tako materijalno postoji, nego odgovarajuću analogiju (odraz), koji je polegnut u tvoj duh. Tvoj duh je egzistirao prije svega vanjski materijalno stvorenog, koje je tek nakon njega (duha) bilo oblikovano, a što je mnogo, mnogo ranije, u svakom pojedinom savršenom duhu već bilo prisutno. Jer prije nego je postojao sav svijet (sve materijalno) bio je duh već prisutan i to, sve stvoreno, proizlazi iz duha, a ne duh iz toga materijalno stvorenoga! Stoga je ta planeta, koju ti imaš u sebi, mnogo, mnogo starija od one prirodne stvarno materijalne. I da je ta (planeta u nama) nedostajala i u jednom jedinom ljudskom duhu, tada on nikada ne bi mogao biti oblikovan.

Iz ovoga možeš lako zaključiti, da kada ti sebe potpuno spoznaš, tada ćeš spoznati i sve ono, što se nalazi OKO tebe, jer se oko tebe ne

može nalaziti ništa, što se već mnogo ranije nije nalazilo u tebi. Isto, kao što se i u cijelom beskraju ne može nalaziti ništa, što se već vječnostima nije i prije u MENI nalazilo, u potpunoj jasnoći! Kao što sam Ja vječni Praizvor i Nosilac svih stvorenja, tako su i sama Moja Djeca u Meni izvorna tvar svega što ispunjava beskraj u vječnosti. Kao što je u Meni beskraj, tako je to i u vama iz Mene. Jer Moja su Djeca krune Mojih vječnih Ideja i velikih Misli!

No, sada su ti poznata i ova vrata, i to što za sada trebaš znati. Stoga Me sada slijedi do devetih vrata, gdje ćeš ugledati nova čuda Moje Ljubavi i Istine! Neka bude!“

Možda će sada nekome biti malo jasnije što to znači, da smo mi (ljudi) stvoreni na „sliku“ Božju. Svi mi već sada nosimo naše osobno „Nebo“ u nama, kod nekih manje ili više nalik na raj, a kod nekih manje ili više nalik na pakao. Ako si predstavimo da imamo ruku u jednoj rukavici i da je ruka jedan duh, a rukavica materijalno tijelo, i onda (nakon tjelesne smrti) izvučemo ruku iz rukavice i povučemo unutrašnjost rukavice, tako da se sada ona površina koja je bila unutra nalazi vani, tada je duh vani (slobodan) i ono što smo prije smatrali unutrašnjošću (rukavice) postalo je vanjština. Taj „veliki preokret“, o kome je govorio i Bruno Gröning jest preokret naše svijesti u poimanju našega bića – shvaćanju toga tko smo mi u stvari. Preokret svijesti, kao „preokret rukavice“, da se ono što nama izgleda kao izvan nas, nalazi u stvari u nama samima – cijeli naš vanjski život sa svim događajima u našoj prirodnoj sferi (koji se (do)tiču nas osobno) odražava stanje naše duše, našu nutrinu. Time postaje isprazno ljutiti se, svađati, ratovati i uništavati nešto, što mi smatramo izvan nas, jer time činimo u stvari direktnu štetu (u) nama samima. Tako ćemo „našega bližnjega“ (osobu koja je ušla u našu životnu sferu, ima kontakt s nama) i sve događaje oko nas promatrati iz jednog sasvim novog ugla.

(n.p.)

A možda ćemo sada i bolje razumjeti ono što nam je Bruno Gröning rekao:

„*Ne igray se životom, nego u životu. Život nije igra, igra je u životu. Živi sređen život, usmjeri se prema pravilima života. Prava igra života ima svoja pravila. Bog nam je dao Svoja pravila za sve Njegove igre u zemaljskom životu. Ova pravila igre možemo jako dobro uvidjeti kako u Starom, tako i u Novom Zavjetu. Postoji mnogo, mnogo dobrih pravila igre, kako nas je to Isus učio. Nekoliko njih želim ovdje navesti:*

∞Što čovjek daje, to će i primiti. Što čovjek posije, to će i požeti. Ne sudite, tako i vama neće biti suđeno! Ne proklinjite, tako i vi nećete biti prokleti! Iz tvojih (izgovorenih) riječi ti ćeš biti opravdan i iz tvojih riječi ti ćeš biti proklet. Žudite (želite) prvo za Kraljevstvom Božjim i za Njegovom Pravednošću, tada će vam to biti udijeljeno!∞

Isus je rekao i da je Kraljevstvo unutra u čovjeku. ∞(Za)molite i bit će vam dano; tražite i naći ćete; pokušajte i biti će vam otvoreno! Ne daj se savladati od zloga, nego savladaj zlo Dobrim!

∞

Isus Krist je znao, da svaka bolest dolazi od grijeha (kršenja pravila). Zato je On opomenuo bolesnoga, nakon iscjeljenja: ∞**Ne griješi više, kako te ne bi snašlo još mnogo gore!** ∞
 Dobra igra započinje dobrim mislima, a nasuprot tome - zla igra započinje zlim mislima. Zemaljski život mogli bi promatrati (smatrati) jednom školom pravila igre. Da bi mogao dobro igrati, moraš dobro poznavati i koristiti pravila igre. U igri se nalazi Dobro (Božansko). Dok god ti igraš po pravilima igre, to je jedna prava (stvarna) igra. Ako, međutim, uneseš u igru i jednu zlu misao, tada to već nije igra, već i pri jednoj zloj misli to prestaje biti igra.“

„Duša je život – Bog. Isus Krist je besmrtna duša u čovjeku. To čisto Božansko, što se nalazi u čovjeku, to je duša.“

„Moja je dužnost da čovjeku ponovno omogućim ravnotežu, da ga uspravim tako, da bi on mogao vladati nad materijom. Čovjeku mora biti ponovno vraćena svijest, da je njegovo tijelo samo onda vrijedno, ako se nalazi u Božanskom Redu. Nikada ne bi smjelo doći do toga, da materija (tijelo) vlada nad duhom, nego duh (određuje) vlada materijom (tijelom).

Moj rad i djelovanje služi u stvari tomu, sve ljude ove Zemlje dovesti ponovno na ispravan Put, na Božanski put. To je veliki preokret.“

(Bruno Gröning)

Iz knjige: „Učenje Brune Gröninga“; Thomas Busse

Deveti kabinet s njegovom žalosnom tajnom

(Gospod:) „**Mi se nalazimo sada pred devetim vratima. Što vidiš ovdje? No, sada ponovno smiješ govoriti, Moj dragi sine Martine, ali samo onoliko koliko je neophodno. Odgovori Mi na moje pitanje!**“

Martin: „Gospode, za sada ne vidim baš mnogo! Negdje oko devet manjih, golih, nebeskih tijela nepravilnoga oblika plutaju u ovom čistom nebeskom zraku. Na njima, osim nekoliko grmova, ne vidim više ništa. U skoro nezamjetnoj dubokoj pozadini izgleda mi kao da vidim jedan potpuni nebeski svijet. Ali taj mi se čini toliko strašno daleko udaljen odavde, da, valjda zbog te udaljenosti, ne mogu otkriti nekakav svijet, ne govoreći o tome što se možda na njemu nalazi.

Četiri u neposrednoj blizini postojeće gromade izgledaju kao da su naseljene, jer na njima vidim sasvim neobična mala obitavališta, ali od stanovništva ovoga svijeta nema ni traga. Sigurno to nisu neki nebesko-najveći narodi. Možda ovdje živi samo neka vrsta infuzorijskih ljudi (jednostaničnih organizama). Ovdje sada lebdi jedna takva nebeska gromada preko praga vrata. Ne mogu otkriti ništa više, nego samo jako zakržljalo žbunje i nekoliko nastambi za „muhe“, koje više sliče mravinjacima, nego nekoj vrsti

nastambi. Ništa se ovdje ne miče i ne pokreće – osim samih ovih gromada. Reci mi, Gospode, što je ovo, nekakva planeta ili tako nešto?“

Govorim Ja: „**Da, moj dragi sine Martine, i to je jedna planeta – ali kako vidiš, ne u cijelosti, nego jedna silno raskomadana! Jer, osim ovih devet gromada, koje se ovdje pred nama nepravilno kreću, postoji još jedan veliki broj krhotina: koje dijelom leže raspršene i na drugim planetima, a dijelom još prilično nepravilno lebde beskrajnim prostorima stvaralaštva. Tu i tamo, još i sada, ako se nađu u blizini neke veće planete ili čak nekog sunca, bivaju od njih privučene i na neki način „pojedene“** (npr. sagorijevajući u atmosferi kao meteori)

Ti se sada u sebi pitaš: 'Kako i zašto je jedna takva planeta raskomadana, i kako je ona izgledala prije i kako su izgledali njeni stanovnici?'

Gledaj, to k a k o odgovorit će ti Moja Svemoć! To je bila moja Volja.

Ali z a š t o? Gledaj, ova je planeta prije Zemlje bila određena za ulogu, kakvu sada ima Zemlja. Jer, prvi pali duh (Lucifer) izabrao je ovu planetu s obećanjem, da se na njoj želi poniziti i vratiti se k Meni. Ova bi „zvijezda“ stoga trebala postati zvijezdom cjelokupnog iscjeljenja (izbavljenja)! Ovdje je on htio djelovati posve posvećen samome sebi i ni jedno stvorenje ove „zvijezde“ ne bi smjelo od njega biti ometeno u svojoj životnoj sferi, a još manje neka druga planeta s njenim stanovnicima!

Ali, on se nije držao svoga obećanja, nego je djelovao tako zlo, u njemu omogućenoj slobodi, da se ovdje više nije mogao razvijati nikakav život. Stoga je bio prognan u vatreno središte ove planete, a određenje ove planete preneseno je odmah na tvoju Zemlju. Kada je ova (Zemlja) bila zrela za ljude, a Ja postavio sjeme za prve ljude, tada je zli „zatresao“ svojom tamnicom. Meni ga je bilo žao i Ja sam mu dopustio da čini po njegovoj volji (da se pokaže kakav je) I gle, tada je on razorio ovu planetu i s nje pao u ponor ove tvoje planete Zemlje i od tada čini na njoj cijelo vrijeme to, što ti je već poznato!

Razlog razaranju ove planete bila je prema tome, kao i uvijek u svim stvarima, moja Milost! Jer, u vrijeme dok je ova planeta još bila

cijela i naseljena moćnim narodima, zmaj je namamio u grijeh njihova srca i oni su svi usplamtjeli žestokom željom za vlašću i zakleli se na međusobni vječni rat i posvemašnje istrebljenje protivne strane, do posljednjeg čovjeka. [Ah, koje li sličnosti sa situacijom na Zemlji! n.p.]

Ovi se stanovnici nisu bojali više nikakvih metoda i sredstava. Stoga je ovdje moralo doći do suda. A on je bio upravo ovo ogromno razaranje te planete, pri čemu su naravno i mnogi milijuni ovih stanovnika ogromnog rasta doživjeli propast, te dijelom bili pokopani ruševinama, a dijelom bili izbačeni duboko u svemirski prostor. Neki od njih pali su i na Zemlju, od čega onda potječu današnji mitovi o „ratu divova“.

Preostali ljudi na ovoj, nekada najvećoj, planeti ubrzo su izumrli, jer više nisu mogli naći hrane. Na njihovo mjesto bili su postavljeni razmjerno manji ljudi, koji još i sada nastanjuju ove male „zemljice“ i izuzetno su skromna bića, koja (u velikom „univerzum-ČOVJEKU“, u kojemu je sveukupno stvaralaštvo) odgovaraju kosi i obrvama.

U nejasnoj pozadini vidiš još cijelu planetu sa svime što se je na njoj nekada nalazilo, sačuvano za VELIKI DAN, koji će se jednom dogoditi cjelokupnom beskraju! No, sada znaš i o ovim vratima, što ti je za sada potrebno znati. Sve ostalo biti će ti u pravo vrijeme iz tebe samoga objavljeno, i to iz sjemena, kojega sam Ja postavio u tvoje srce. Stoga Me sada slijedi do desetih vrata, gdje te očekuju nova čuda; neka bude!“

„Postojanje „Ortovog oblaka“ razmatra se u teorijama o zajedničkom podrijetlu kometa i Sunčevog sustava. Ort daje teoriju da je oblak nastao raspadom hipotetičke planete Featon, koja se nalazila na orbiti između Marsa i Jupitera. Vidljiv ostatak raspada planete danas se naziva asteroidni pojas. Problem u ovoj teoriji jeste uzrok, koji je doveo do raspada planete? Jedan od mogućih uzroka raspada može biti taj, da se Featon našao suviše blizu Jupiteru pa je uslijed ogromnog djelovanja sila između njega i ostalih planeta, došlo do unutrašnjeg cijepanja planete, a kasnije i do raspada.

Prema suvremenijoj teoriji, Featon je bio **90 puta** masivniji od Zemlje! Najveći dio ove planete nakon raspada je u obliku asteroida, jezgra kometa ili meteora, napustio Sunčev sistem. Jedan dio cijele mase planete zadržao se je na periferiji kao Ortov oblak. Preostali i vrlo mali dio, tisućiti dio cijele te mase, ostao je na staroj putanji. Zato se na toj putanji, u asteroidnom pojasu, otkrivaju kratkoperiodične komete.“

(n.p.)

„Već smo otkrili da je rasa divova spomenuta u Bibliji – Nefili (eng. Nephelim). Većina Biblijskih zapisa, koji se tiču divova govore o vremenima prije potopa, velike katastrofe, za koju nam priče iz Mezopotamije i Knjiga Proroka Henoha kažu da je rezultat **rata na "nebu"**. Osim toga, što su bili nazivani Nefilim – **"Oni koji su Pali"**, te pali Stražari u "Knjizi Proroka Henoha" – ovi divovi su isto poznati kao Anakim ili Anak.“

(n.p.)

Tajna desete komore

(Gospod): „**Gle, mi se nalazimo pred desetim vratima; govori sada o svemu što ovdje vidiš!**“

Martin: „Gospode, što da ovdje kažem? Jedan neizmjeran svjetlosni sjaj zasjajpljuje moje oči i neki predivno harmonični tonovi dopiru do mojih ušiju! To je sve o čemu mogu reći pri pogledu kroz ova vrata. Stvarno, ja ne opažam ništa, osim neizmjerano snažnog svjetla i tih harmoničnih tonova, koji kao da dopiru iz tog svjetla.“

Izgleda da svjetlo ovdje zauzima omjere koji su potpuno neizmjerni. Jer, kuda god usmjerim svoj pogled, nema ničega osim svjetla nad svjetlom. Pri ovome je jako neobično, da ova strašno velika svjetlosna masa ne zrači kroz otvorena vrata više topline!

Gospode, što je ovo, je li ovo možda kućna lampa ove, od Tebe meni dodijeljene kuće? Ili je to čak Sunce, to jest minijatura onog stvarnog velikog Sunca, koje osvjetljava Zemlju?

Govorim Ja: „**Da, tako je, to je odgovarajuće (analogno) Sunce u tebi! Kada se tvoje oči naviknu, tada ćeš moći vidjeti i druge stvari u ovom svjetlu. Stoga, promatraj još neko vrijeme u ovo svjetlo i ti ćeš bogatstvo ovog svjetla uskoro početi slaviti iznad svake mjere!**“

Martin prodorno promatra svojim očima svjetlo i traži ne bi li nešto drugo ugledao, osim ovog svjetla. Ali još uvijek ne može ništa vidjeti i nakon nekog vremena govori:

„Gospode Isuse, ništa ne pomaže! Moje se oči doslovno raspadaju, a ja još uvijek ne vidim ništa, osim svjetla i svjetla. To je u stvari jedan lijep prizor, ali istovremeno i nešto dosadan. Ali, nema veze, dok god Tebe vidim, ne trebam vječno vidjeti nikakvu čudnu stvar kako pliva u ovom svjetlu! Stvarno čudno, ništa osim svjetla, i to kakvo svjetlo!“

Moj najvoljeniji Isuse, što je u stvari svjetlo? Na svijetu se učenjaci svađaju još do ovog trenutka, što je svjetlo i tvrde ovo i ono. No, na kraju se opet pokaže, da ni jedni, ni drugi ništa točno ne znaju i ništa ne razumiju! Ja sam o tome čuo i čitao poneke stvari, ali iz svega toga uvidio, da učenjaci niti u jednom području (predmetu) manje znaju, nego što se to odnosi na svojstva i

osobinu svjetla. Stoga, ako bi to bila Tvoja Volja, mogao Bi mi dati nekoliko savjeta (naznaka) o osobini (biću) svjetla, kada već upravo stojimo ovdje na svjetlosnom pragu?“

Govorim Ja: „**Gledaj, Ja osobno sam Svjetlo u svemu! Svjetlo je moja odjeća, zato što je vječna, neumorna radinost (djelovanje) moje temeljno Biće i Mene stoga posve prožima i okružuje. Gdje je jedna velika radnja (djelovanje) „kod kuće“, tu je prisutno i veliko svjetlo. Jer svjetlo samo po sebi nije ništa drugo, nego čista objava (posljedica) rada (djelovanja) anđela i boljih ljudskih duhova. Što se oni više nalaze u djelovanju (poslu), to je jače svjetlo iz njih.**

Zato zvijezde sjaje više od planeta, jer je na njima i u njima prisutna milijunima puta veća djelatnost, nego na planetima. Isto tako je svjetlo jednog arhanđela veće od svjetla nekog malog, mudrog anđeoskog duha, jer jedan se arhanđeo mora brinuti o čitavim sunčevim sistemima, dok je jednom malom i mudrom anđeoskom duhu dodijeljeno malo područje na Zemlji ili čak samo na njenom Mjesecu.

Isto tako, jedan dijamant blista jače, nego običan pješčani kamen, jer se u njegovim dijelovima odvija, za tebe neizmerna, djelatnost (proces), radi kojih je on tako tvrd, što kod običnog kamena pješčanca nije slučaj, jer zasigurno je mnogo teže održati koheziju (održanje forme) dijamanta, nego nekog pješčanca!

Ukratko, gdje god ti na nekoj stvari otkriješ veliko svjetlo ili veliki sjaj, možeš zaključiti da se radi o velikom djelovanju (procesima), jer rad je svjetlo i sjaj svih bića i stvari. Sposobnost gledanja oka sastoji se u tome, da taj rad (te procese) opaža. Ako je vid još nepotpun, tada oko opaža samo svjetlo i sjaj. Ako je vid potpun, tada opaža samo svojstveno djelovanje (djelovanje samih bića), što ćeš ti uskoro ovdje zamijetiti kada tvoj vid bude potpuniji. Stoga, samo obrati dobro pažnju: ugledat ćeš stvari koje će te dovesti u najveće čuđenje, jer sada pred nama nemamo neku planetu, nego jedno Sunce! Promatraj i onda govori!“

Nakon dužeg vremena, u kojemu je naš Martin pažljivo buljio u svjetlo, počinje se toliko čuditi, da tome skoro nije bilo kraja. Kada sam ga Ja upitao, što je to sada izazvalo toliko njegovo čuđenje, on odgovori:

„O Gospode, Gospode, Gospode! Za Ime Tvoje najsvetije Volje – ah, ah, ah! Zar je ovo moguće? Zar je moguće da sva ova čuda nad čudima Ti

nadgledaš, uređuješ i njima upravljaš!? Ne, ne, pa to je iznad svake čovjekove i anđeoske sposobnosti shvaćanja! O moj Bože, o moj Bože, Ti si neshvatljivo velik i Tvoj Slava i Tvoja Krasota u vječnosti nemaju kraja!“

Govorim Ja: „**Da, pa što vidiš, što te toliko dovodi u ovo ekstatično stanje? Govori već jednom, što je to što vidiš?“**

Martin: „Ah Gospode, što da govorim, kada gubim pamet od ove prevelike divote i nadnebeske ljepote i uzvišenosti! Uistinu, ovo je za mene nepojmljivo! Beskrajno lijepi ljudi; to je jedina stvar, koju kao takvu raspoznajem, što to jest; sve ostalo je za mene bez naziva (imena)! Tako uzvišene stvari još nikada nisam vidio. Nići najoduševljenija mašta najmudrijih ljudi ovako nešto ne bi mogla ni naslutiti! I sve što sam do sada vidio, bilo je najveće uzvišenosti i ljepote – ali u usporedbi s ovim što ovdje vidim, to sve tone natrag u jedno ništa!

Ovdje je, prije svega, prisutna jedna takva beskrajna punina (raznolikost), da se to pri pažljivijem promatranju vječno ne može pregledati. K tome, ovdje se neprestano stvaraju nova, do tada nepostojeća čuda, od kojih je neprestano ovo novo još divnije od onog prošlog!

Jedino ljudi ostaju stalno isti, ali takve neopisive ljepote, da se ja želim zavući u najdeblju prašinu. Sve ostalo se mijenja kao simetrične figure kaleidoskopa. Čak se i okolina mijenja! Tamo gdje je prije bilo tlo, odjednom raste ogromna planina; koja sa sobom vuče (tjera) vodu, a rasprostranjene doline postaju mora. Planine se rasprskavaju i posvuda pada bezbroj gorućih svjetova iz otvora planina i bježe ili padaju, kao gonjeni nekom ogromnom silom u beskrajno svemirsko prostranstvo. (protuberance na Suncu) Onda padaju opet mnogi natrag iz beskrajnog zvjezdanog prostora i nestaju kao pojedine snježne pahuljice, kada padnu na toplije tlo.

Ah, ah, to su strašno velika događanja! A ipak, ovi najljepši ljudi šeću se posve ravnodušno ispod ovih scena i izgleda da ih se to uopće ne tiče! Oni hodaju kroz njihove nadnebeske vrtove i uživaju gledajući predivno cvijeće, koje se, kako vidim, mijenja pri pogledu njegovih promatrača i obnavlja se u stalno ljepšim oblicima. O Gospode, dopusti mi da ovo promatram još jedno pola vječnosti; je ovoga se, po mom mišljenju, ne može dovoljno nagledati ni najuzvišeniji arhanđeo!

Oh, oh, samo ovi ljudi, ovakvi ljudi! Stvarno nije za izdržati! Ta punina, ta mekoća i te obline, taj mudar i predivno lijep i uzvišen izraz lica! Ne, to je previše nebesko! Ja to više ne mogu izdržati!

Ah, sada dolaze neki ovamo bliže meni. Mogu se samo diviti njihovim, iznad svih ljudskih predodžbi nadilazećim, uzvišenim crtama lica i stvarno beskrajno harmonično građenom tijelu! Oni su sasvim blizu, tako blizu mene, da bih ih lako mogao osloviti. Ali ne bih mogao izdržati, ako bi ovi nebesko-prelijepi ljudi počeli sa mnom govoriti! O Gospode, ja bih od jedne jedine riječi iz ovih prekrasnih usta bio potpuno uništen!

O Gospode, učini da se oni vrate natrag, jer pogled na njih potpuno me uništava! Izgledam sam sebi, kao netko tko ne postoji, kao jedan, koji je utonuo u očaravajući san! Ah, ovo je neopisivo!

Bože, Ti veliki, svemoguću Majstore svjetova, kako Ti je bilo moguće, u ovoj posve jednostavnoj ljudskoj formi (obliku), koja je u biti stalno ista, stvoriti jednu tako beskrajnu raznolikost i ljepotu i to u bezbroj različitih odstupanja! Ja bih si mogao zamisliti j e d a n lijepi oblik, a sve druge onda manje lijepe; ovdje ih je bezbroj i svaka je beskrajno lijepa na svoj način! O Gospode, to je neshvatljivo, sasvim neshvatljivo!

Ja sam u svijetu imao uvijek preglupu predodžbu, da su u savršenom nebeskom svijetu duhova svi blaženi međusobno nekako isti, kao što su u svijetu vrapci. Ali, kako to sada vidim, ovdje je tek najveća raznolikost kod kuće, koja je u svijetu bila užasno snažno skrivena smrtnim mesom!

Oh, oh, ovo postaje sve divnije i divnije! Opet se približava jedan par! O Bože, o Gospode, ne, ne, na ovima moj razum ostaje doslovno zalijepljen! Gospode drži me, jer ću se inače srozati kao prazna čarapa! Aaaaah, to je jedno žensko stvorenje! Vidim to po visokim oblim grudima! O Ti, moj Isuse, al' je to jedna divota, takva neopisiva ljepota, da se pri tome možemo raspršiti u najfiniju sunčevu prašinu! Ova nježna stopala, ove obline svih ostalih udova, glorijska (slava) koja ju okružuje, beskrajno mek i ljubazan pogled iz jednog para očiju čije bi opisivanje dovelo u nedoumicu i arhandela Mihaela!

Ukratko, ja sam opet posve lud, strašno lud! Htio sam još nešto pit-, pita-, -ti, da stvarno pitati!? Odnijela svraka pitanje! Ja sam sasvim glup, oh, ja sam jedan magarac ili još neka gluplja stoka! Buljim ovdje kao vol u šarena vrata i skoro zaboravljam Gospode, da si Ti ovdje uz mene, naspram Koga

sve ove ljepote nisu ništa! Jer, da Ti to želiš, mogao bi sigurno u jednom trenutku stvoriti beskrajne ljepote!

Gospode, sada sam se dovoljno naboljio u ove nadčovječne ljepote! Za mene su prečisti i prelijepi. Stoga mi dopusti da gledam nešto sasvim obično, da bih mogao ponovno doći k sebi i samoga sebe osmotriti, a da se ne zaprepastim svoje najužasnije ružnoće, u usporedbi s ovim najljepšim nebeskim stvorenjima!

Zaista, pa pogledaj malo ovamo – oh, ja sam jedan svijetli pavijan i sasvim ružni neotesanac. Ne, kakva je to samo razlika između mene i ovih anđela nad anđelima! Upravo bih mogao povraćati kada sebe osmotrim! Ovo je grozno, grozno, a ipak sam ja već jedan duh, koji bi trebao izgledati malo bolje, nego tjelesni čovjek na Zemlji! Ali kako je to moguće, da su ovi ljudi tako beskrajno lijepi, a mi, kao Tvoja Djeca, izgledamo kao pravi pavijani, posebno ja?“

Govorim Ja: „Zato što ste vi Moje S r c e; a ovi su Moja K o ž a! Ali i Moja Djeca izgledaju beskrajno lijepa, kada su savršena. Ako su u njihovoj nesavršenosti slična tebi, tada naravno ne izgledaju baš tako lijepo. Stoga se potruđi da budeš što savršeniji, tada će i tvoj oblik već dobiti jedan nebeskiji izgled!“

Ja, međutim, želim da ti ovu veliku i čistu ljepotu promatraš, da bi u njihovom svjetlu što brže i što lakše mogao spoznati sebe. Stoga, gledaj još neko vrijeme onamo u to svjetlo i osjeti tvoju osobnu duševnu ružnoću, da bi se ona kroz to slomila, postala poroznom i prezrelom, te da se u njoj onda uzdigne tvoj duh i oblikuje te u jedno novo stvorenje!

Jer gle, ti još dugo nisi nanovo rođen iz Duha! Stoga sam te „presadio“ ovdje u ovaj vrt, sličnom jednom moćnom stakleniku, da bi što prije mogao dostići potpuno novorođenje. Ali i ti se trebaš dopustiti njegovati kao jedna rijetka biljka! Jer gledaj i shvati: čičak i bodljikavo grmlje ne uzgajamo u nebeskim vrtovima i staklenicima! Promatraj samo dalje i govori, ali pitaj samo najvažnije! Neka bude!“

Martinova daljnja predivna otkrića

Martin okreće svoje oči ponovno ka Suncu i promatra velike scene i čudne stvari na njegovom svjetlećem tlu. Nakon dužeg promatranja opet progovara:

„Gle, još uvijek isto Sunce, ali ipak sasvim drugačiji ljudi! U stvari isto tako lijepi, ali je njihova ljepota bar za izdržati, jer ovi su slični onima na drugim planetima, pa čak i sa stanovnicima naše Zemlje.

I općenito, ovdje vidim više pojaseva, koji se paralelno protežu na Suncu. I u svakom pojasu vidim drugačije ljude, jedni su veliki, drugi su opet nešto manji, a neki opet sasvim mali, i – sto mu gromova – tamo na kraju ima ljudi, al' su ovi veliki! Oha, na ovima bi se oni ostali mogli smjestiti kao nekakvi malešni paraziti između dlaka na glavi!

O Gospode, oprosti mi za ovu moju malo prljavu primjedbu! Vidim da je ona ovdje neprikladna, na mjestu najuzvišenijih. Ali pri promatranju ovih ogromnih divovskih ljudi ne mogu se suzdržati od takve primjedbe! Ja sam i na drugim planetima uočio da su njihovi stanovnici veći od ljudi na Zemlji, koju sam ja nastanjivao, neki čak i značajno veći. Ali, što se tiče ovih divova, tako su svi stanovnici drugih planeta skoro veličine sićušnih parazita u usporedbi s ovima!

Da se jedan ovakav div nađe na Zemlji, tada bi uvelike nadvisivao najviše planine! Ne, ne, to je uistinu začuđujuće! Reci mi, Ti moj najdraži Isuse, moj Bože i moj Gospode, zašto su ovi ljudi tako stravično visoki? Znam da Te ne smijem pitati za svašta; ali kako ja pri dosadašnjem promatranju nisam ništa upitao, pa mi tako oprosti na ovom pitanju! Daj mi milostivo jedan meni shvatljiv odgovor, na ovo moje prvo pitanje o ovim čudnovatim stvarima!“

Govorim Ja: „Tako slušaj i shvati! Zar nisi nikada na Zemlji vidio, kako vojska ima različite vrste oružja, od najlakšeg, do najtežeg kalibra? Kada bi u jedno lakše oružje stavio punjenje teškog kalibra, što bi se tada dogodilo sa slabijim oružjem? Gledaj, snažno punjenje raznijelo bi ga u najsitnije komade!

Što bi se dogodilo s nekom planetom, ako bi ona bila ispunjena snagom sunca? – gledaj, da se Zemlju samo u trajanju od par minuta uroni u moćnu rijeku svjetla, tada bi ona bila uništena kao kap vode, koja

pada na usijano željezo. Iz tog razloga mora Sunce biti jedno veliko i za tu veličinu odgovarajuće snažno nebesko tijelo, da bi u njega položenu silu moglo nositi u svoj punini djelovanja! ...

Tako i u cijelom Stvaralaštvu svaka stvar ima svoju mjeru. Kao što ti vidiš da postoje svjetovi u najrazličitijim veličinama, da bi nosili jednu njima odgovarajuću snagu, isto tako ima i na svjetovima u različitoj mjeri duhova raznih veličina, za čije su nosioce potrebna isto tako različito velika tijela.

No, stvarna veličina duhova ne mjeri se njihovim omjerom, nego prema njihovoj Ljubavi i Mudrosti. Gle, to su još pra-duhovi, koji bi u slobodnom stanju ispunjavali jedan cijeli sunčev sistem svojim punim djelovanjem! Zato što žele imati udjela u Mom Kraljevstvu, tako i oni moraju ići uskim putem „mesa“ (materijalnog tijela)! Kada bi oni odložili njihovo tijelo, tada bi radi njihove velike dobrote i poniznosti imali veličinu kakvu i mi imamo, - ali isto tako i prijašnju veličinu, ako bi ju zatrebali!

No, sada znaš o ovoj sferi sve što trebaš znati za ovo tvoje sadašnje stanje. Stoga gledaj dalje i govori što si uočio, da bi uskoro mogli ići do jedanaestih vrata! Neka bude!

Martin ponovno promatra svjetlosnu sferu Sunca i uskoro uočava ogromno velike hramove i druge stambene objekte, isto tako ceste i mostove svih mogućih oblika. Odmah nakon toga i neopisivo visoke planine, koje se u redovima pružaju oko cijelog Sunca i markiraju njene pojaseve, koji svaki nosi drugačije stanovnike i drugačije životne stilove, običaje i ponašanje. Isto tako, on otkriva kako s obje strane središnjeg, odnosno glavnog pojasa (ekvatora), dva pojasa imaju međusobne sličnosti. Iznad svega, još uvijek mu se najviše sviđaju ljudi središnjega pojasa, na čiju se je prekomjernu ljepotu već donekle navikao. No, oni im još ne smiju doći blizu, posebno žene i djevojke, jer su prelijepi i previše privlačni. Čak mu i muškarci priređuju snažan nadražaj, jer su i ovi tako lijepo i izazovno građeni, da naša Zemlja još nikada nije na sebi imala jedno stvorenje ženskoga spola s takvim perfektnim proporcijama, mekoćom, oblinama i dobroćudnosti.

Nakon dužeg promatranja on ugleda jednu veliku građevinu u sredini glavnog pojasa, koja u svojem bogatstvu, sjaju i ukrašenosti u velikoj mjeri nadilazi sve do sada od Martina viđeno. Oko te građevine hodaju ljudi takve

ljepote, da on pri tom pogledu skoro pada u nesvijest i dugo ne može progovoriti ni riječi. Nakon dužeg vremena dolazi k sebi, kao potpuno iscrpljen i počinje više stenjati, nego govoriti i izjavljuje prilično nepovezano:

„Moj Bože i moj Gospode! Kome bi na svijetu ovako nešto moglo pasti na pamet? Sunce, jedno svjetleće okruglo tijelo, ali tko naslućuje ovako nešto na njenom tlu! Što si ti Zemljo, u usporedbi s ovom beskrajno blaženom krasotom? U usporedbi s ovim ljudima, punim nebeske slave, Zemljani su najkrvoločniji i najgrublje zvijeri!

Na Zemlji su ljudi sve krvoločniji i sve bezosjećajniji ako žive u bogatijim palačama i ako je njihova koža nježnija i njihova odjela sjajnija! Ovdje je upravo obrnuto!

Ovdje stanuju najmudriji u najneuglednijim kolibama na brdima, kao što upravo vidim. Na Zemlji su obitavališta onih koji su umišljeni da su najmudriji poglavari u kršćanstvu upravo najveća, najbogatija i najukrašenija, a njihova su odjela iz čiste svile, zlata i dragog kamenja. Ovdje je upravo obrnuto. Ah, i stanovnici Zemlje bi trebali postati Božjom Djecom!? Da, nasuprot ove djece, oni su djeca Sotone i ne mogu ništa drugo biti nasuprot ove najčistije Nebeske Djece!

Ovima nikada nije bilo propovijedano jedno Evanđelje, a ipak su po svojoj prirodi oni sami jedno Evanđelje, što i moraju biti, jer se inače ovakav nebeski red ne bi mogao ovdje zamisliti! Da, da, ovdje mogu uživo vidjeti najčišću, najjistinitiju i vječno savršenu, nekrivotvorenu i ispravno tumačenu Riječ Božju!

∞Gledajte ljiljane na polju: oni ne rade i ne žanju ništa u njihove hangare, a Salomon u svoj svojoj kraljevskoj raskoši nije bio odjeven kao najmanji od njih (ljiljana)!∞

Ovdje vidim bezbrojno mnoštvo ovakvih „ljiljana“, oni nemaju plug, nemaju nož niti škare, nemaju tkalački stan. Gdje na cijeloj Zemlji živi neki kraljevski sin ili kraljevska kćer, koji bi se smjeli približiti najmanjima od ovih?

Oh ljudi, ljudi vi koji Zemlju vašim stanovanjem zamračujete i trujete, što ste vi, i što sam ja nasuprot ovim narodima Sunca! Gospode, mi nismo ništa, osim najpotpunijih vragova, a svijet je sam pakao u potpunom obliku! Stoga zasigurno zvijezde i stoje tako daleko od Zemlje, kako od nje ne bi bile zagađene!

O Bože, Ti si svet i beskrajno uzvišen. Ali mora da si u Tvojoj ljutnji jednom ispljunuo, a iz toga je onda nastala Zemlja i stanovnici iz Tvoje tadašnje kletve, koju si Ti jednom zagrmio kroz beskraj!

Gospode, oprosti mi ovu moju izjavu, ali ne mogu ju potisnuti pri pogledu na ovo Nebo. Sada mi se gadi Zemlja i njeni stanovnici, kao jedna otrovna i smrdljiva strвина! Gospode, pošalji me u beskrajne prostore van, ali samo me više nikada nemoj poslati na Zemlju! Jer, ona je za mene pakao svih paklova, a njeni su stanovnici nepopravljivi vragovi, koji su si za glavni zadatak postavili ono malo anđela među njima proganjati do posljednje kapi krvi.

Oh Gospode, pusti još jednom pravedni sud nad ovom jedinom sramotnom mrljom u cijelom Tvom beskrajnom stvaralaštvu! Što duže promatram ovu krasotu, sve više me obuhvaća misao, da cijela Zemlja, sa svim njenim navodnim stanovnicima u stvari uopće nije Tvoje Djelo, nego djelo Sotone, vrhovnika svih đavola – izravno rečeno, bez sustezanja i bez dlake na jeziku! Tu (na Zemlji) je samo porok, smrt i propadanje, a Stvoritelj svega toga, o Gospode, Ti sigurno nisi!

Ah, kako je predivno ovdje, gdje vlada vječni Red Tvoje svete Riječi! A kako jadno i mučno na Zemlji, koja je jedna Tvoja kletva, jer se u svemu protivi Tvome Redu. O Bože, osudi ju, uništi ju za uvijek, jer ona nije nikako vrijedna Tvoje Milosti!“

*Govorim Ja: „**Budi miran, jer još ne vidiš ispravno, iako si ispravno govorio. Pođi sa Mnom do jedanaestih vrata, tamo ćeš određene odnose jasnije uvidjeti i drugačije ćeš suditi! Stoga, slijedi Me; neka bude!**“*

Promatranje Mjeseca

*(Gospod): „**Gledaj, mi smo kod jedanaestih vrata. Pogledaj unutra i govori onda, kada si sve promotrio!**“*

Martin gleda neko vrijeme i onda namrgođen progovara:

„Kakav je ovo traljavi svijet. Ljudi nešto veći, nego što su na Zemlji kunići, a krajolik lijep kao što je na Zemlji brdo đubreta! Drveće je visoko nekoliko pedalja, kao na Zemlji kupina ili borovnica. Još su najbolja brda, koja su uistinu vrlo visoka i strma. Mora ne vidim sada nikakvoga, ali jezera

veličine, po zemaljskoj mjeri – oko 10 000 vjedra vode! Sto mu gromova, al' je ovo razlika, između vrata broj 10 i br. 11!

Ah, kakav je sada to skakavac i to još s jednom nogom? To će zasigurno biti nekakva životinja, a ne ljudsko biće. Ovdje vidim još i cijelo stado neke vrste svisca! Sve je uopće nekako čudno! Do sada nigdje nisam mogla vidjeti životinje, a ovdje, na ovom blentavom svijetu, skoro da ima više životinje, nego ljudi. Zar je ovo zaista nekakav životinjski svijet? Da, da, gle, ovdje dolazi još jedno poveće stado neke vrste ovaca! Šteta da ne vidim volove i magarce, da bih se mogao radovati meni sličnima! Ima i ptica, ali među njima ni jedna interesantna!

Ondje, ondje! Ha, ha, to je pravo zadovoljstvo! Ovdje su ljudi potpuno zajedno srasli! Ženka sjedi mužjaku na ramenima. A ondje se jedan mužjak napuhava kao žaba i napetoga trbuha pravi takvu galamu, kao na Zemlji neki bubnjar. Ne, ovo je zaista vrlo zabavno i u priličnoj mjeri smiješno!

Uistinu, Gospode, ako si Ti stvorio ovaj mali svijet, tada on sigurno nije zahtijevao mnogo truda, jer koliko do sada mogu vidjeti u ovom malom svijetu, tako je on u usporedbi sa svim do sada viđenim, više nezanimljiv, nego uzvišen, te sada moram povući natrag ono što sam loše rekao o Zemlji, kod vrata broj 10. Jer u usporedbi s ovim svijetom, Zemlja je, osim njenih stanovnika, jedan stvarni raj! Reci mi Gospode, kako se zove ovaj svijet? Nemoguće je da se on nalazi u području zemaljskog sunčevog sistema!

Govorim Ja: „**O da, gledaj, to je Zemljin Mjesec, a ovi su ljudi uzeti sa Zemlje, kao i čitav Mjesec. On je tada bio lošiji dio Zemlje, ali je sada utoliko bolji nego cijela Zemlja! Zato je on sada jedna škola za vrlo svjetovne duše. Jer, gledaj, bolji je jedan mali mršavi svijet debeloga duha, nego jedan veliki i debeli svijet vrlo mršavoga duha!**

Gledaj, kolikog god ovi ljudi po vanjštini jadno izgledali, ipak ćeš ti imati velikog posla, dok duhom ne budeš bio debeo, kao što su ovi već jako dugo vrijeme!

Da bi i praktično mogao uočiti, kako stoji stvar s mudročcu ovih ljudi, približit će ti se jedan njihov par i s tobom popričati o raznim stvarima. Gle, tu već dolazi takav jedan par, na kojemu žena sjedi muškarcu na ramenima. Pitaj ih što hoćeš i budi siguran, da ti oni neće ostati dužni odgovora! Neka bude!

Martin: *Da, točno, tu je već jedan takav parić. On nam se približava zajedno s njegovim cijelim svijetom, kojega koristi kao jedan brodić. Gle, iz blizine ovaj par i ne izgleda tako loše, posebno mala ženica. Ali, koliko ja vidim, izgleda da smo mi za njih nevidljivi, jer tako pažljivo promatraju oko sebe, kao da nešto primjećuju, ali ipak ne mogu vidjeti!*

Govorim Ja: „**Ti im moraš prići bliže i tako dodirnuti njihovu malu životnu sferu, tada će te bolje uočiti! Stanovnici svih mjeseca određenih planeta imaju tu svojstvenost, da mogu potpuno vidjeti duhove drugih planeta tek onda, kada se ovi nalaze u njihovoj maloj životnoj sferi. Razlog ove pojave leži u tome, što su mjeseci najniža materijalna stepenica, slično kao što je izmet životinja njihova najniža i najmaterijalnija stepenica, ali često korisniji, nego što su to sami životinja ili čovjek! Učini sada kako sam ti rekao i parić će te odmah ugledati!**

Martin čini kako sam mu Ja rekao. Parić odmah ugleda Martina i čudi se njegovoj veličini. Martin započinje sljedeći razgovor, s ovo dvoje mjesečevih stanovnika:

„Zar ste vi stvarni stanovnici ovog malog svijeta ili osim vas postoje i drugi, koji su veći od vas, a možda i mudriji?“

Govore ovo dvoje: „Kao ljudi, postoji samo jedan određeni broj nama sličnih. Ali inače postoji još i mnoštvo drugih stvorenja, a na suprotnoj strani ove „Zemlje“ obitavaju pokajnici, koji nerijetko dolaze ovamo i od nas uče nutarnju mudrost. Ti pokajnici dolaze uobičajeno s nekog drugog svijeta, vjerojatno s onog, s kojeg i ti dolaziš! Oni su po obliku vrlo visoki, ali po biću u sebi, jako su mali. I ti izgledaš jako velik, ali stvarni čovjek u tebi još je skoro nevidljiv!

Međutim, što činite vi, veliki ljudi, kojima je dano mnogo života. Zašto taj život tako slabo čuvate? Kada je vrijeme žetve, od čijeg sjemenja čovjek njegov zemaljski život održava i prehranjuje, tada je on pun radišnosti i radi koliko mu snaga dozvoli, kao crv u trulom drvetu, te se na da ometati nikakvim događajima. On trpi vrelinu i veliku hladnoću, kišu i drugo nevrijeme. Ne šteti njegov život i često, taj na dlaci viseći kratki život, izlaže velikim opasnostima da bi ulovio (osigurao) bijednu hranu.

Ali za očuvanje, održavanje i usavršavanje stvarnog nutarnjeg života, za stvarno, vječno i sveto JA, on čini malo ili ništa!

Što bi ti rekao jednom vrtlaru, koji u svom vrtu posadi voćke, a kada one procvjetaju i potjeraju zaštitno lišće, tada on već to smatra samim plodovima, otkida sve cvjetove i lišće sa grana i time ukrašava hodnike svoje kuće? Takav bi vrtlar sigurno bio jedan najluđi budala: jer dok njegov susjed ubire bogati urod, ovaj mora umrijeti od gladi, jer njegove voćke ne nose ploda!

Zar nije i svaki čovjek za sebe jedna takva budala u još većoj mjeri, kada on svoj zemaljski život, koji je isto što su i cvijeće i lišće voćke prema nutarnjem, stvarnom životu, uživa (koristi) već kao zrele plodove? On uništava ovim neprirodnim i potpuno nezrelim uživanjem stvarne plodove, koji iz toga (zemaljskog života) tek trebaju sazrijeti: pravi, vječni život Duha. Što raste (klija) ponovno ka novom, neprolaznom životu: cvijet, lišće ili nutarnje sjeme sazreloga ploda? Gledaj, jedino sjeme!

Isto to je slučaj i sa svakim čovjekom: njegovo tijelo, njegova osjetila, njegov vanjski razum – to su cvjetovi i lišće. Iz toga proizlazi jedna zrela duša. I ta pravedna, dobra zrelost duše obuhvaća u sebi jedno zrelo sjeme. To sjeme je besmrtni Duh, koji u svojoj punoj zrelosti sve obuhvaća i preobražava u svoju vlastitu besmrtnost – kao što jedno raspadljivo tijelo, kada ga se namaže eteričnim uljima neraspadljivosti, isto tako biva neraspadljivo.

Vidiš, ti „veliki“ čovječe, to je n a š a mudrost! Da bi to ostvarili, mi slijedimo spoznati Red najvišega Božjeg Duha i tako smo mi savršeni u onome što mi jesmo. A ti me sada pobijedi (ospori), ako to možeš, ja sam spreman nositi se s tobom!“

Martin nakon ovog govora ima zbunjeno i izduženo lice i ne može se dovoljno načuditi ovoj, za njega ogromnoj mudrosti ovog mjesečevog para. Tek nakon dužeg vremena progovara:

„Ah, ah, prije bih se nadao svemu ostalome, nego ovako dubokoj mudrosti jednog mjesečevog stanovnika! Tko vas je naučio ovako dubokoj mudrosti? Jer, iz vas samih ona izgleda ne bi mogla izaći? I životinje instinktivno spoznavanju njihov red i razvijaju se potpuno prirodno iz njihovog prirodnog reda (uređenja), koji je njihov instinkt. I sve raslinje mora razviti ono što je u njima položeno (usađeno). Ali životinje i biljke su upravo stoga to što jesu, naime osuđeni (usmjereni prema njihovim instinktima). Čovjek, međutim, kao jedno slobodno biće, mora to sve primiti tek vanjskim učenjem, kao jedna potpuna prazna posuda. A Riječ Božje Istine mora u njega biti polegnuta, kao sjeme u zemlju, da bi on tek tada mogao doći do spoznaje samoga sebe i kroz

to doći do spoznaje Boga i Njegovog Reda. Ako čovjek ne dobije pouku, tada on ostaje luđi od svake životinje i kao jedan kamen nemoćan spoznavati.

Pošto ste vi, neosporivo isto tako ljudi s istim božanskim pravom kao i mi, tako ste i vi morali primiti pouku i to od samog Boga posredno ili neposredno, inače mi je ova tvoja mudrost najveće čudo, koje sam do sada vidio. Jer, kod svih praljudi Bog je morao biti prvi Učitelj, inače bi se svi ljudi, sve do današnjeg doba, u svojoj nauci nalazili daleko ispod nivoa životinje. Jer tamo gdje je A slijep, tko će B dati svjetlo? A ako bi na taj način i B ostalo slijepo, od koga bi onda C dobilo svjetlo i tako dalje? Pošto si ti jedan vrlo prosvjetljeni čovjek, onda mi reci kako je neosporivo, svojstveno Božje Svjetlo k vama došlo i otprilike kada?

50

Razlika u djelovanju izvanjskog i nutarnjeg poučavanja

Govori stanovnik mjeseca: „Prijatelju, ti govoriš i pitaš onako kako to t i razumiješ, a ja ti odgovaram na m o j način. Ravnajući se po tebi, najveći Božji Duh morao bi vas (zemljane) izvana podučavati sa šibom u ruci. Jer za jednu nutarnju, duhovnu pouku izgleda da si još prilično tup, a najvjerojatnije je takav i sav ljudski rod s tvoga kozmičkog tijela (Zemlje)! Zar najozbiljnije misliš, da je najviši Božji Duh ljude, kao njegova savršena stvorenja, načinio kao prazne vreće, u koje prvo nešto moramo ubaciti, ako bi htjeli u njima nešto imati? O, vidiš, tu se grdno varaš! Čovjek svakog nebeskog tijela već u sebi ima jedno beskrajno blago mudrosti! Ono mora samo, s jednim pogodnim sredstvom, biti probuđeno i već tjera iz sebe najdivnije plodove. Za jedno takvo sredstvo brine se već najuzvišeniji Božji Duh.

Ako čovjek nije jedno takvo sredstvo od sebe odbio (otpuhao), nego odmah na sebi primijenio, tada će on iz svoga vlastitog sjemena početi klijati, rasti i sazrijevati. Ovdje nije potrebna škola izvana, nego samo iznutra. Jer, sve što do čovjeka dospije izvana, jest i ostaje vječno nešto strano. To ne može primaocu dati pravu, trajnu i istinsku mudrost, nego jednu mudrost sličnu parazitskoj biljki na drvetu, koja nikako ne pomaže životu drveta, nego ga isušuje i na kraju potpuno upropaštava, jer se kao nešto vanjsko neprestano usmjerava prema van, umjesto prema unutra, obitavalištu stvarnog, vječnog života iz Boga, najvišeg Duha!

Na t a j način mi dolazimo do naše mudrosti, naime iznutra, a ne izvana. Ako je vama potrebna jedna izvanjska pouka, tada mora da ste vi jedna vrlo okorjela stvorenja i potpuno osjetilna (požudna), a time i jako grešna: kao protivnici Božjeg Reda i tako sigurno protuživot u vama samima. Naravno da tu A, kao i B i C moraju biti i ostati slijepi, ako ih nikakav izvanjski vjetar pouke ne probudi!

Sada imaš odgovor na tvoje pitanje i izvana. Jer za jedan nutarnji, izgleda da još dugo nećeš biti sposoban, što se može sigurno zaključiti po tvom pitanju! Stoga pitaj dalje!“

Martinovo lice postaje još izduženije, nakon govora stanovnika Mjeseca, jer uviđa da se svojom mudrošću ne može mjeriti s mudrosti mjesečevog stanovnika. On razmišlja u sebi što da učini, da bi mu dokazao, da je on (Martin), kao stanovnik Zemlje ipak malo mudriji. Razmišlja tamo i amo, ali mu ništa pametno ne dolazi na um.

Martin se stoga osvrće k Meni i govori:

„Gospode, ne ostavljaj me sad na cjedilu i pomogni mi da nadvladam ovog premudrog stanovnika Mjeseca i pokažem mu da na Tvojim Zemlji ljudi nisu baš jelina šišarka! Ovaj me obrađuje na jedan način, da mu na tisuću niti jednu ne mogu odgovoriti, a ipak bih ja trebao biti njegovim gospodarom i s vremenom upravitelj ovog cijelog svijeta!

To će biti scena, kada stanovnici svih, meni do sada pokazanih svjetova, dođu k meni, kao njihovom vladaru i pokažu mi da sam u cijelom ovom stvaralaštvu u stvari ja najgluplji momak! Mislím da se, da bi spriječili ovu sramotu, njima treba pokazati jednom nadmoćnom mudrošću, kako smo potpuno njihovi majstori. Tada će se u buduće ostaviti toga, da nekome od nas priđu ovako školsko-majstorski i ponašaju se prema nekome kao prema abc-početniku!“

Govorim Ja:

„Slušaj, moj dragi Martine! Misliš li, da ćeš ti pomoću jedne odgovarajuće jezične parnice moći ovakvom jednom biću začepiti usta? Oh, tu si u jednoj jako velikoj zabludi! Jer, gledaj, kao što postoji samo j e d n a Istina, tako postoji i samo j e d n a Mudrost, koja je isto što i jedan vječni nesavladivi bedem u cijeloj vječnosti! Ako je ovaj stanovnik Mjeseca pred tebe stao s jedinom ispravnom Istinom, reci Mi, s kojom ga još većom istinom ti želiš pobijediti?“

Gledaj, tu postoji jedan sasvim drugačiji put (način) da si te duhove učiniš poslušnijima, voljnijima služiti i ljubiti, nego onako, kako ti to misliš. Put se zove LJUBAV, Poniznost i velika Blagost! Kroz te tri najvažnije životne stvari, dolazi se konačno do te točke, da se možemo susresti sa svim tim bezbrojnim zvjezdanim stanovnicima na najbolji i najsnažniji način!

Lj u b a v te poučava kako da svim tim bićima činiš dobro i učiniš ih što je moguće više sretnima. P o n i z n o s t te poučava da budeš mali i da se preko nikoga, koliko god on izgleda nevažan, oholo uzdigneš, nego da sebe neprestano najmanjim smatraš, a B l a g o s t te poučava, da svakoga stalno dobronamjerno podnosiš i iz dubine srca se trudiš svakome pomoći, kada mu je pomoć potrebna. I to sve pomoću najblažih sredstava (načina), pomoću kojih nitko u svojoj slobodi (volje) ne smije biti pomućen (ograničen). Ako ovdje ili ondje zatrebaju stroža i ozbiljnija sredstva, tada u njihovoj pozadini nikada ne smiješ imati želju za kaznom ili čak sudski gnjev, nego u svako vrijeme najveću i najčistiju, sebe ne uzdižuću Ljubav!

Gledaj, to su karakteristike svakog Nebeskog Majstorstva! Njih moraš prisvojiti i tada ćeš s tim stanovnikom Mjeseca mnogo bolje proći. Stoga, otiđi još jednom natrag do ovog para i okušaj se s njima na ovaj nebeski način. Možda ćeš tako lakše napredovati. Idi i učini tako; neka bude!“

Martin se ponovno obraća mjesečevom paru i govori:

„Slušaj, ti moj dragi malo-veliki prijatelju, ja sam o tvojim vrlo mudrim riječima dobro razmislio i s Milošću Božjom iz njih uvidio, da ti stvarno u svemu tome što si govorio imaš potpuno pravo. Neovisno o tome, ipak imam još jedno pitanje za tebe, ali ne da bih tvoju čvrstu mudrost još dublje ispítao, nego da bih od tebe bio poučen! Gledaj, ti si maloprije sve izvanjsko poučavanje proglasio ništavnim; ja ti ne mogu reći da ti nemaš pravo! Ali, ako sve izvanjsko poučavanje, pa time i sve izvanjsko opažanje proglasimo lošim, beskorisnim i time nepotrebnim – bez obzira odakle dolazi i kroz koja osjetila u čovjeka ulazi - tu međutim želim iz tvoje mudrosti saznati, iz kog nam je onda razloga veliki Stvoritelj svih svjetova, ljudi i anđela stvorio vanjska osjetila? I čemu onda jedan prema van zvučeći glas i k tome jedan govora sposoban jezik? Čemu onda uopće svi vanjski oblici i vanjske pojave svih bezbrojnih stvari i bića? Može li se zamisliti jedno biće bez svoje vanjštine? Zar oduzimanje sve vanjštine ne poništava postojanje jednog bića? Jer gledaj, ja si

ne mogu zamisliti neko biće, koje nema nikakvu vanjštinu! Ti u ovome uviđaš moju opravdanu sumnju; imaj stoga sa mnom strpljenja i objasni mi!“

„Ja smijem nekom čovjeku pomoći da pronađe put ka Dobrome, ali ja mu odluku o tome ne smijem niti oduzeti (umjesto njega odlučiti), niti ga ka Dobrome prisiliti. Svatko mora svoj put sam pronaći. Ja želim da vi postanete majstori života! Uzmite Bibliju u ruke, uzmite Sveto Pismo. Nemojte to samo studirati, ne da to samo primite u vaš mozak, ne, primite to Dobro u vaše srce, prihvatite srcem to što već osjećate kao Dobro. Tu je tako mnogo istinitih Kristovih riječi. Molim vas, čitajte Bibliju, čitajte Stari Zavjet, Novi Zavjet, čitajte sve! A posebno riječi Isusa Krista, sve što je on rekao!“

(Bruno Gröning; 1958.)

„Čitajte češće Bibliju, ali nemojte ostajati zalijepljeni na riječima, nego čitajte više između redova. Dopustite da značenje teksta djeluje na vas bez nutarnjeg ograničenja i odjednom ćete znati, što se je tada stvarno dogodilo. Što je Isus sa svojim usporedbama htio i još uvijek želi. Sama prenesena riječ je prazna, ali ono što pri tom (čitanju) u sebi spoznamo, to je živo.“

(B. Gröning; A. Hosp: „Sile duha“)

Odgovara stanovnik Mjeseca:

„Prijatelju, ti jednom grabiš preplitko, a drugi put opet preduboko!

Jednom previše, jednom premalo,
neće te dovesti cilju, do kojeg ti je stalo!

Veliki Duh je od svega beskrajno mnogo stvorio. Isto tako i mnogo toga, što se samo po vanjštini može susresti (međusobno komunicirati) – inače bi bilo nemoguće da to bude mnoštvo – pa je stoga nasuprot ostalome u odnosu samo vanjštinom. Da bi čovjek mogao shvatiti i to izvanjsko, dana su mu izvanjska osjetila. Razumjeti, međutim, on s vanjskim osjetilima ne može, nego samo s nutrinom svoga duha.

Tako čovjek ima vanjska osjetila, da bi shvatio vanjsko i ima nutarnja osjetila, da bi mogao shvatiti nutarnje. Mudrost je, međutim, pripadnica nutarnjih osjetila duha, a ne vanjskih osjetila tijela, pa stoga mora biti spoznata (naučena) iz nutrine, a ne izvana. To nutarnje poučavanje daje duši samo duh, kojemu je veliki Božji Duh sve potpuno otkriveno udahnulo, što je stvoreno i što će i dalje biti stvarano. Vanjski govor služi samo da bi se vanjsko odmjerilo (odvagnulo) i pomiješalo s nutarnjim. Time dolazi do jednog „braka“ između nutarnjeg i vanjskog, a kroz taj brak do potpune spoznaje božanskoga Reda. Ta je spoznaja onda u stvari Mudrost, za kojom svi mi trebamo stremiti, jer ona uvjetuje vlastitu nutarnju snagu duha i njegov djelujući život.

Ti možeš lako uvidjeti, da veliki Božji Duh nikada nije ljude poučavao kroz izvanjska otkrivenja (objave), nego uvijek samo kroz nutarnja, pomoću

duha. Ako je to i imalo izgled nekakvog izvanjskog poučavanja, ono ipak nije moglo imati neko nutarnje djelovanje tako dugo, dok god od sveprobudujuće snage Božjeg Duha nije bilo uvedeno u nutarnji duh čovjeka. Prema tome je i sve ovo, što ja tebi izvanjski objašnjavam, za tebe tako dugo bez nekakvog utjecaja (djelovanja), dok ti to iz samoga sebe ne prihvatiš (primiš, shvatiš)!

Ako bi te i Bog osobno izvana poučavao u svakoj mudrosti, kao što sam to sada ja učinio, tada ti ni to Božje poučavanje ništa ne bi koristilo, dok god te On, veliki Duh, iznutra kroz tvoj vlastiti duh, ne bi poučio.

Shvati to, ako možeš, kao jedan dobar odgovor i imaj na umu, da ti to ne služi za iscjeljenje (cjelovitost), nego samo za sud, dok god ti to ne primiš iz sebe samoga! Jer, što nije unutra, to je jedan sud (osuda), dok god ne postane tvoje i ne učini te slobodnim! - Ako želiš još pitati, onda pitaj i ja ću ti odgovoriti!“

Martin: „Prijatelju, ja vidim u potpunosti, da si ti pored tvoje vanjske malenkosti jedno uistinu dubokomudro stvorenje. Ja sam spoznao, da se s tobom još dugo ne mogu upustiti u diskusiju. Ali, ti mi ipak moraš priznati, da ako ja nekoga poučavam iz velike ljubavi, iako samo izvanjski, o Redu Božjem i Njegovoj Moći, Ljubavi i Mudrosti, takvo jedno poučavanje nikako ne može biti sud, za nekog dobroćudnog učenika, nego samo jedan pravedni put ka vječnom životu! Jer, ja ne smatram toliko važnim samo čistu Mudrost, nego jedino Ljubav. Jer gdje nje nema, tu mi je sva Mudrost samo kao jedan komad gline!

Što misliš o ovom mom gledištu? Ja jako dobro znam, kako svaki čovjek prvo treba biti ponovo rođen iz Duha, da bi mogao ući u stvarno, najslobodnije Kraljevstvo Božje. Ali da bi se do tog novorođenja došlo, moramo prvo kroz pouku primiti o tome upute o pravom putu. Jer, bar za mene, jedna nutarnja pouka – posebno kod djece – skoro je nezamisliva. A ako i u ovome nemam pravo, tada mi reci kako vi, stanovnici mjeseca, poučavate vašu djecu?“

Stanovnik Mjeseca: „Zašto pitaš dalje, kada ti tvoje gledište izgleda znatno povoljnije? Kratkovidno blebetalo, zar nije svaka vanjska pouka jedan zakon, koji određuje kako se ovo ili ono mora prihvatiti? Zar svaki zakon i svako pravilo ne određuju? Kada je, bilo koga, jedan zakon učinio slobodnim!? Vi prvo od svoje djece pravite zatvorenike, koje onda nikako ne možete osloboditi. Mi, međutim, odgajamo našu djecu onako, kako jedan lončar oblikuje svoju glinenu posudu, koju on započinje istovremeno izvana i iznutra izvlačiti na svojoj okretnoj ploči, inače bi napravio jednu vrlo jednostranu

posudu! Ako želiš vidjeti kako ljudi bivaju odgojeni za vječnu slobodu, tada idi u radionicu jednog lončara i tamo ćeš upoznati tvoju nerazumljivu ljubav! Shvati dobro, kod jednog lončara nalazi se više mudrosti nego sada u tebi!“

Nakon ovog udarca Martin se ponovno obraća Meni i kaže:

„O Gospode, ovog stvarno radikalnog stanovnika mjeseca uistinu je nemoguće osporiti. Jer, koliko god da ja jednu stvar predočim, po mjerilima Tvoga Učenja, ovaj je odmah čitavih tisuću godina ispred mene! Najneobičnije u ovoj stvari je samo to, da on kao mjesječev stanovnik Zemlju, koju sigurno još nikada nije vidio kao jednu zvijezdu, pozna bolje od mene samoga! On me šalje kod nekog lončara na Zemlju, gdje bih ja trebao studirati mudrost i na neki način spoznati tajnu ljubavi! To je stvarno vrlo smiješno! Što bi ja kod nekog lončara? Zar da tamo naučim taj zanat? Da, ovaj momak ide i tako daleko, da mi on sasvim suho u lice kaže, kako mi ni Ti, Gospode, ne bi mogao pomoći Tvojom usmenom poukom, ako ova ne bi došla iznutra, kroz moj vlastiti duh! Ovo je očito jedan veliki grijeh! Ako bi bilo po mome, tada bi ovom tipu već pokazao, što to znači da čak i Tvom Učenju negira djelujuću Silu!“

Govorim Ja: *„Pusti to, Moj dragi Martine, jer ako se s ovim stanovnikom Mjeseca upustiš u jednu svađu, tada ćeš uvelike morati izgubiti! On, međutim, nikako ne zaslužuje da mu Ja dopustim doživjeti nešto neugodno, jer on je jedan izuzetno dobar duh. Da je on tebi na kraju ipak došao malo podeblje, proizlazi iz toga, jer je u tebi sagledao neku vrstu skrivene potrebe za čašću, koju ovi stanovnici Mjeseca uopće ne podnose! Jer, kod njih vanjština mora potpuno odgovarati nutrini.“*

Uostalom, zapamti dobro što si čuo od ovog stvorenja; to će ti u pravo vrijeme jako dobro koristiti! A lončar je najbolji prikaz: iz ove slike možeš naučiti mnogo o Mom Redu! Jer, gle i Ja sam jedan Lončar.

Moj Red je sličan okretnoj ploči jednog lončara, a Moja Djela su slična posudama tog lončara! – Kako, to će te naučiti budućnost! Idemo sada do vrata broj 12. Tu će ti neke stvari postati jasnije, što ti je sada još u mraku! Neka bude!“

Pogled kroz 12. Vrata – na najmanje sunčevo područje (galaksija)

(Gospod): *„Mi smo sada kod dvanaestih vrata. I ona su, kao i prijašnja, već otvorena! Stani na prag i govori što sve tu možeš vidjeti!“*

Martin čini kako mu je rečeno i nakon određenog vremena velikog čuđenja počinje govoriti: *„O Gospode, o Gospode, ovo je beskrajno, ovo je vječno neizmerno veliko! Ovdje vidim u strašnoj udaljenosti bezbroj najsjajnijih sunaca i svjetova, kako kaotično jure, kao na Zemlji efemeride* u jednom sunčanom danu, nekoliko sati prije zalaska Sunca.“*

Koliko decilijuna ih ima? I koliko vječnosti je potrebno da ih se bar donekle upozna? O Bože, što duže gledam, to ih više ima! Zar Ti je moguće da ovu bezbrojnu masu sunaca i planeta nadgledaš, upravljaš i održavaš? To je upravo užasavajuće, užasavajuće! Meni bi već mali Mjesec bio dovoljan za cijelu vječnost! A Ti se Gospode igraš sa svim tim bezbrojnim decilijunima sunaca i planeta, uređuješ i održavaš sve i brineš se i za najmanje na svim tim bezbrojnim nebeskim tijelima. O Gospode, kako, kako je to moguće?“

Govorim Ja: *„Kako je Meni ovo sve lako moguće, to ne može potpuno shvatiti ni jedan stvoreni duh. Ali vječnost će te još dosta toga naučiti, što ti sada izgleda mračno! Stoga u ovome ne istražuj dalje. Kada bih ti pokazao veličinu Moje svemoguće Ljubavi i Mudrosti, tada ne bi mogao živjeti, jer su dubine Moga božanstva za svakog stvorenog duha nespoznatljive!“*

No, ovo što ti upravo gledaš n a j m a n j e je sunčevo područje (naša galaksija; „mliječni put“), koje si ti na Zemlji pri vedrom noćnom nebu mogao promatrati. Nemoj misliti da je ovo jedino što ispunjava beskrajni vječni prostor.

Kažem ti, ovakvih i beskrajno većih, bogatijih i divnijih ima bez kraja, bez broja i bez mjere! Jer Moja Stvaranja nemaju nigdje kraja. Posvuda ćeš naći uređenja za tebe u predivnoj različitosti i u stalno drugačijim novim oblicima od nezamislive uzvišenosti i ljepote.

* (Astronomske tabele. No, izgleda da Martin ovdje ne misli na astronomske tabele, nego na svjetlucajuće točkice u zraku, koje se mogu opaziti u to doba dana ispred plavičaste nebeske pozadine, a koje se brzo pojavljuju i brzo nestaju, kao bjeličaste iskrice. Wilhelm Reich ih je nazvao „orgonskim česticama“.

Samo je ljudski oblik konstantan i posvuda isti. Među ovim bezbrojnim stanovnicima različitih svjetova postoje razlike samo u veličini, ljubavi, mudrosti i ljepoti.

Ali svim tim razlikama temelj je ipak nepromjenjiv ljudski oblik u kojemu svi imaju Moj odraz. Najmudriji su najljepši, a oni ispunjeni ljubavlju su najnježniji i najuzvišeniji!

Ti sada još ne bi bio u stanju izdržati gledati niti najobičniju ljepotu ljudskog oblika sa najnezatnijih od ovih svjetova koje si vidio. Stoga se moraš zadovoljiti samo promatranjem za tebe tako udaljenih sunaca i svjetova. Kada tvoj duh bude zreliji, tada ćeš smjeti pristupiti i preciznijem promatranju svih mojih stvaralačkih čuda! Ali to znači, prije toga u još mnogo stvari tebe samoga zanijekati, a sasvim posebno u tvojoj u tebi snažnoj naklonosti ka ženskom tijelu! Dok god se od toga ne oslobodiš, bliže viđenje biti će od tebe skriveno, jer da te se pusti ka tim svim neopisivim ljepotama, ti bi Mene odmah zaboravio!

Zaboraviti mene znači: izgubiti život i nebesku slobodu i time privući sud, smrt i pakao, od kojega ni jedan duh tako dugo nije siguran, dok god nije potpuno novorođen iz Moga Duha. No, sada poznaješ ovaj tvoj stan. Ja sam te osobno doveo posvuda na prag vječnoga života, ali ti sam moraš hodati, ako želiš uistinu biti slobodan! Ja ću te prividno ponovno napustiti, ali ću ti poslati jednog drugog suputnika. Taj će te poučiti da raspoznaješ Moju Volju na bijeloj ploči. – Sada dobro i iskreno razmisli o svemu što si vidio i čuo, i u svemu budi trijezan, tako ćeš lako dospjeti dalje! Neka bude!“

52

Blagoslov Swedenborgovog svjetla - stari Adam u Martinu

Nakon ovih riječi iznenada vidljivo napuštam Martina. Na mom mjestu već stoji jedandrug i anđeoski duh i to onaj, nama već poznatog knjižara. Taj je u međuvremenu uz Petra postigao znatan napredak, u čemu mu je naravno znatno pomoglo i poznavanje objavljenih spisa Emanuela Swedenborga.

Kada je Martin na mom mjestu ugledao dobro poznatog knjižara, jako se je začudio i odmah mu se obratio:

„Oho, oho, kako to!? Zar si ti možda moj budući vodič? Ne, tu bih si prije mogao zamisliti smrt na Nebu, nego da ćeš ti biti moj vodič! – Ah, to je sada malo prejako! Do maloprije osobno Gospod – a sad ti? To će se ovdje otprilike tako rimovati, kao prije Sunce, a sada stražnjica!

Ha, ha, to je za nasmijati se! Ti, jedan knjižar, moj vodič! Hahaha, to je sada ipak malo previše! Jedan bijedni knjižar treba bivšem biskupu, jednom pismoznancu, biti putokaz (vodič) kroz sva Nebesa? Ne, ne, to ni u kom slučaju nije moguće! Moj prijatelju, idi odakle si i došao; jer tebe ni u kom slučaju neću nikamo slijediti!

Ne bi mi bio nikakav problem, da mi je Gospod za suputnika i vodiča poslao nekog mladog uličara. Ali t e b e, i upravo baš t e b e, koji poznaješ sva moja bančenja – to ni u kom slučaju ne mogu podnijeti! Ili ćeš ti otići ili idem ja. Vrlo rado ti prepustam ovu kuću misli, koja nema postojanosti i jer mi sve ovo uređenje ovdje izgleda jako sumnjivo.

Što se nalazi u ovoj dvorani, to vidiš – ako uopće možeš vidjeti to, što ja vidim. Jer, toliko toga sam u ovom nestvarnom svijetu već shvatio, da tu dva čovjeka, jedan pokraj drugoga, promatraju jednu te istu stvar i vide ju potpuno drugačije. Gdje jedna vidi nekog magarca, tu njegov drug vidi ili vola ili čak nekog mudraca. Ili gdje jedan promatra svjetlo, tu njegov pratilac vidi tamu.

Iz ovoga može jedan pametan dečko, kakvu čast imam ja to biti, izvući zaključak, da je ovaj nebeski svijet, kakvim ga ja spoznajem, jedan vrlo glupi svijet koji mi ništa ne govori. On je jedna čista, snovima slična, osjetilna varka, na kojoj se ne nalazi niti najmanja postojanost (održivost)!

Stoga idem ja, bilo kuda! Ti, pametni gutaču knjižne prašine, možeš kroz ovih svih 12 vrata studirati višu astronomiju i pri tome zaljubiti se u jednu lijepu Merkurijanku ili čak u najljepšu stanovnicu Sunca – pod uvjetom, da ti s tvojim očima možeš raspoznati isto to, što sam ja mogao raspoznati! Pozdravljam te, a ti čini što hoćeš. Ja idem i potražiti ću si neko mjesto, koje ima v i š e trajnosti od ove astronomske dvorane!

Nakon ovih riječi Martin želi poći, ali knjižar ga u tome sprječava sljedećim dobrim govorom:

„Brate, prijatelju, gle kako si ti neozbiljan i vrlo budalast! Zar na Zemlji nismo bili najbolji i najintimniji prijatelji? Zar mi tamo nisu bili poznati svi tvoji komadi i komadići? Kada sam te ja kod bilo koga odao? Kada to tamo nisam

učinio, pogotovo to neću učiniti ovdje u Nebeskom carstvu, gdje te Gospod i tako milijun puta bolje pozna, nego što te ja mogu poznati! Što se uspinješ i pun si ljutnje, kao da ti je Majstor vječnosti mene odredio za vodiča?

Gledaj, tu si u jednoj velikoj zabludi! Ja sam došao k tebi, da ti pravim društvo i da ti u svemu služim. Kako onda ti sada spajaš zajedno ono što je krivo i što je ravno? Ja samo želim od tebe, koji si zasigurno uz Gospodina učinio najveća iskustva, nešto naučiti, a ne da ti od mene nešto trebaš prihvatiti. Kada je situacija takva, kako se možeš toliko uspaliti mojim pojavljivanjem!

Ostani sasvim mirno u tom tvom posjedu, koji je sigurno postojaniji, nego što ti to možeš i slutiti. Smatraj me za onoga, koji je iz navedenog razloga došao k tebi, a ne za toga, kojega si ti sam sebi u tvom blebetanju zamislio. Tada ćemo se mi obojica, nadam se, moći dobro i prijateljski podnijeti!“

Martin je sada zanijemio i ne zna što bi knjižaru na ovo odgovorio. Stoga odlazi do Merkurovih vrata, da bi se tamo pokušao malo sabrati. Kada je došao onamo, odmah je ugledao mnoštvo stanovnika te planete, kojih je tu bilo i jednog i drugog spola. Među njima i ona, njemu poznata ljepotica, koja mu je već pri prvoj posjeti ovih vrata snažno upala u oči i u srce. Kada je nju ugledao, u trenu je zaboravio svog drugara, kojega ćemo mi od sada zvati „Borem“, i odmah se upućuje njoj u susret. Ušavši u njenu sferu, ona ga je primijetila i obraća mu se: „Ja te poznajem i volim te, kao što te svi mi volimo kao našeg gospodara. Ipak u tebi otkrivam nešto, što se meni i svima nama ne dopada, a to nešto je: tjelesna požuda u tebi! Nju moraš iz sebe izbaciti, jer se inače meni i svima nama ne smiješ približavati. Ovo ti kažem, jer te volim i vjerujem, da i ti voliš sve nas, koji se nadamo kroz tebe postati sretnima, ako postaneš ono što trebaš postati. Ako ti to ne budeš, tada ćemo ti naravno biti oduzeti i dani nekome dostojnijem od tebe. Stoga ne dopusti da te moje draži zaslijepe i hodaj prema Redu onog najvišeg Božjeg Duha, čija je vječna Mudrost tako lijepo oblikovala i tebe i mene. Gledaj, i ti si za mene nepojmljivo lijep. Iz tebe isijava prava uzvišenost najvišeg Božjeg Duha. Ali, ipak se moram obuzdati i od tebe otići, čim primijetim da se moj odraz u tebi počinje žariti.

Stoga čini to isto, dok ne budeš imao punu božansku sposobnost. Kad nju budeš imao, tada ćeš moći imati i mene i sve nas ostale u punini cjelokupne božansko-nebeske strasti.

Općenito zapamti: Što ovdje želiš imati, toga se kloni, tada ćeš to i zadobiti.

Ako to izbjegavaš, tada izbjegavaj iz Ljubavi, a ne radi odbojnosti. Stoga i ja tebe izbjegavam, jer te neizmjereno ljubim.

„Tako, kada čovjek daje energiju i razvija se - to je sreća. Ako je njegova energija, njegov razvoj, usmjeren na sve veću vezanost za vanjski svijet, za požudu, za voljenu osobu, seks, tada on u početku osjeća sreću. Vezanost raste, sreća se pretvara u strah. Vezanost dalje raste, strah se pretvara u ljubomoru, mržnju, zavist, i što više raste vezanost, čovjek sve više postaje nesretan. Izvana je sretan, ali je unutra nesretan. Zato vezanost lišava čovjeka mogućnosti da bude sretan pri svakom vanjskom posjedovanju.

Zato istinska sreća nije u nedostatku svega, kako mnogi shvaćaju. Religija kaže, odbaci sve i budi sretan. Istinska sreća je u tome, da mi možemo posjedovati različite aspekte čovjekove sreće ne zaviseci od njih. Koliko ja ne zavisim od njih, toliko ih mogu imati. Koliki je osjećaj ljubavi unutrašnje nezavisnosti, koji je u principu povezan s pojmom vjere, ljubavi i moralnih osobina, koliko je toga u meni, toliko ja mogu imati izvana. Ako ljubav iz moje duše nestaje, tada nema energije, tada se i pojam sreće treba izvana sužavati. To jest, ljubav u duši i visoke karakterne crte fundament su naše sreće. Koliko je obimna naša duša, toliko može biti zdravo tijelo i toliko možemo imati sretnu sudbinu.

Što znači, sakupljajte sebi blago na nebu? Podrazumijeva se da je to ljubav prema Bogu, no kako izgleda ljubav prema Bogu. Jednostavno, pojam „ljubav“ je stvar koja mnogima nije sasvim razumljiva, nitko ne može točno odgovoriti na pitanje: Što je ljubav? Ljubav jedne osobe prema drugoj može dovesti do toga, da se jedan razboli, kako se kaže: „Isušila ga ljubav“. Što se čovjek strasnije veže, što je njegova duša jače vezana za sve, to će ljubav za njega biti štetnija, on osjeća sreću i istovremeno shvaća da će je izgubiti. To jest, kada je ljubav vezanost, to nije sreća.

Zašto Krist govori molitvu „Oče naš“? Jer je ljubav prema Bogu kao ljubav prema roditeljima, ona je lišena tog energetskog aspekta. Ljubav prema Bogu je bogoslužje, obožavanje, poštivanje, poštovanje volje Svevišnjeg, i kada je tako doživljavamo, to je osjećaj ljubavi, tada kod nas nema koristoljubivog momenta. Jer osjećaj ljubavi, kako ga mi osjećamo, podrazumijeva dobivanje užitka. A ljubav prema roditeljima je sreća samo zato, što su te donijeli na svijet i sreća zato, što im možeš biti zahvalan. Zato, kada čovjek shvaća da takva osobina, kao ljubav prema Bogu, treba biti prisutna u duši, kada shvaća da to podrazumijeva poštivanje Božje volje i razvijanje svojih boljih karakternih crta, to je sreća koja se ne može oduzeti.“

(S.N.Lazarev)

Idi i čini tako, i ti ćeš tada za to u ovim za tebe visoko uzdignutim oblim grudima pronaći najslađu vječnu zahvalnost; ah, jednu zahvalnosti čija je slatkoća za tebe u ovom trenutku još potpuno nepoznata.

Nakon ovih riječi lijepa Merkurijanka se udalji i pri tome tek razvije njenu tek sada vidljivu uzvišenost i ljepotu, koja našeg Martina baca s nogu. Dugo je tu sjedio na tlu, posve nijem i skoro potpuno bez misli. Ponovno ustaje, tek onda kada do njega dolazi Borem, tapka ga po ramenu i govori:

Borem: „Ali, brate Martine, što ti se je dogodilo? Zar te je ova lijepa Merkurijanka tako očarala, da si postao toliko slab i nemoćan? Ili te je nešto drugo zadesilo?“

Martin sasvim naljučen: „*Eh, nek' te odnese tko hoće! Jesam li te zvao? Zašto dolaziš, ako si ti moj sluga, a ja tvoj gospodar, ako te nisam pozvao! Zapamti to za ubuduće i ne pojavljuj se ako nisi pozvan, inače možeš ići otkuda si i došao!*“

Ako to izbjegavaš, tada izbjegavaj iz Ljubavi, a ne radi odbojnosti. Stoga i ja tebe izbjegavam, jer te neizmjerno ljubim.

Idi i čini tako, i ti ćeš tada za to u ovim za tebe visoko uzdignutim oblim grudima pronaći najsladšu vječnu zahvalnost; ah, jednu zahvalnosti čija je slatkoća za tebe u ovom trenutku još potpuno nepoznata.

Govori opet Borem: „*Gledaj, prijatelju, tako ne smiješ postupati sa mnom! Inače bi se lako moglo dogoditi da Gospod, koji s tobom ima bezgraničnu strpljivost, tebi ipak pokaže, kakvog je okusa Njegova Ozbiljnost, za onoga, tko nogama počinje gaziti Njegovu Blagost, kao što ti to upravo počinješ činiti! Ustani, stoga i slijedi me u Ime Gospoda i u ime ove nebeske djevice, koja ti je upravo dala jednu vrlo mudru pouku, inače bi ubrzo mogao jako požaliti!*

Razmisli, kakve ti je sve silne milosti, od tvog zadnjeg sata na Zemlji, Gospod udijelio i kakve si najmudrije pouke sa svih strana već dobio! Kako malo su one u tebi donijele bilo kakvog nebeskog ploda; stoga postani konačno jedno drugo biće! Inače, kako sam rekao, okusit ćeš kako ovdje jednom tvrdoglavcu prija Božja Oštrina, koji Njegovu Blagost gazi nogama! Jer znaj, Gospod ne dozvoljava predugo, da se s Njim tjera šala! Stoga, diži se i slijedi me natrag u dvoranu!“

Martin se podiže i pun gnjeva govori:

„*Aha, oho, no, sada se već pokazuje kakav si mi ti suputnik i sluga, Zahvaljujem za jednog takvog suputnika i takvog slugu! Ti si mi dodijeljen samo kao jedan odgajatelj - i za to zahvaljujem! Stoga ti ostani ovdje i radi što hoćeš; ja idem i vidjet ću mogu li učiniti nešto dobro i bez tvojih savjeta!*

Ovo je ipak prejako; ja, jedan biskup, znači jedan apostol Isusa Krista, trebao bih se dopustiti upravljati i voditi od jednog gnjidavog dronjka i trgovca knjigama!? Ne, to je previše! Idi da te ne vidim, inače ćeš me prisiliti da te napadnem! Ja sam te spasio iz plamena i bio sam prema tebi dobar, ali to sada grdno žalim, da sam ti učinio nešto dobroga! Kratko i jasno – ti si mi trn u oku, jer si već bolji od mene i stoga si mi dodijeljen kao upravitelj i odgajatelj!

Ovdje se o ničemu drugome ne govori, osim o nebeskoj slobodi. I to mi je baš neka nebeska sloboda, gdje se čak ne smije proviriti niti kroz vrata svoje kuće, a da odgajatelj nije odmah pokraj tebe! Idi i pazi da ti ova nebeska sloboda ne bude ukradena! K tome još i prijetiti! To je iznad svega šarmantno! Znači i u Nebu još možemo dobiti batine! Nije loše, nije loše, to je prava stvar! Imaš li već i jednu nebesku batinu, skrivenu ispod tvoje nebeske toge, da bi me u trenu mogao početi batinati? Možeš isprobati tvoju sreću! Već ćeš vidjeti, koliko se iz jednog biskupa može ubatinati i izbatinati!

Misliš li ti, magarče od jednog nebeskog stanovnika, da se ja bojim nekakve kazne? Pokušaj i ti ćeš se odmah osvjedočiti kakvog slabog respekta ja imam od nje! Međutim, ako me Gospod kažnjavanjem želi učiniti boljim, tada neka On čini kako Mu je drago. A ja ću biti, kakav želim biti, dok god ja željeti mogu! Meni je već poznato, što to znači, prkositi Gospodu i poznajem Njegovu Moć. Ali ja se ne mogu dovoljno nadiviti ni veličini jednog duha, koji ima moć da se Gospodu inati!“ (Prepoznajete li u ovome utjecaj ideologije Lucifera? n.p.)

Borem: „Prijatelju, ja sam k tebi došao po nalogu Gospoda, kao jedno janje. Nisam ti učinio ništa na žao, niti u svijetu, a još manje ovdje. Ali, ti me dočekuješ na jedan takav način, na koji niti zemaljski gospodari ne dočekuju njihove najniže robove! Reci, je li to mudro i blago, kako bi to trebalo biti u Nebu? Ako je Bog to tako smatrao u redu, da mene pošalje k tebi, zar si ti bolji ili mudriji od Boga, koji mi je osobno to naredio!“

Gledaj, Gospod vidi tvoju tjelesnu požudu, a iza nje veliku oholost (uobraženost) prema svakome, tko bi te u ogavnom parenju mogao ometati! Stoga je on mene poslao k tebi, da bi tvoja oholost konačno izašla na površinu i s njom tvoja neprestano sve veća tjelesna požuda za ženama. Ti me, međutim, dočekuješ kao potpuni stanovnik pakla i ne brineš se mnogo o Gospodinu, koji te želi učiniti preblašnim! Uistinu, ako pri ovome ostaneš, uskoro ćeš za ovu Dobrotu Gospodnju postati nedostojan i primiti utoliko veću kaznu, ako Mu se tvrdoglavije opireš!

Ja te sada napuštam, jer vidim da me mrziš, a da ti za to nisam dao ni najmanjeg povoda. Gospod neka s tobom postupa prema Njegovoj Ljubavi, Milosrđu i Pravednosti!“

Kada je Borem htio poći, Martin ga prijateljski uhvati i zamoli ga da ostane, jer se s njim želi pomiriti i porazgovarati o velikim stvarima. Borem udovoljava Martinovoj želji.

Borem čeka neko vrijeme na jednu daljnju Martinovu izjavu, ali ovaj proučava iz svih svojih životnih gledišta (uglova), da bi Borema nepobitno zadobio za svoju stvar; a to, radi od Borema ranije spomenute arbitraže (izmirenje, poravnanje).

Borem ga je međutim prozreo i započinje govoriti na sljedeći način:
„Prijatelju Martine, ja ti govorim u Ime Gospoda Isusa Krista, koji je jedini Gospodar Neba i svega stvorenoga u cijeloj vječnosti, ne muči se uzalud, jer gle – ja sam te prozreo do najtanje dlake!

Ovako, kako ti sada razmišljaš, tako razmišljaju svi potpuno pakleni duhovi, koje vi sve skupa nazivate „vrag“! Uistinu, s tako velikim stvarima, koje su za mene odvratno male, ne dolazi mi na oči, inače bi te tvoj plan mogao jako skupo stajati! Reci mi, koliko dugo još planiraš u tvom srcu protiviti se Gospodu? Reci mi to iskreno, da bih se prema tome mogao ravnati! Jer, vjeruj mi, koliko god da je nepostojano ovo ovdje, što ti oko sebe vidiš, tako se iznenada možeš naći na jednom sasvim drugom mjestu, koje ti neće biti tako ugodno, kao ovo ovdje. Jer, ja sam od Gospoda dobio određeni nalog, da od ovog trenutka prema tebi nemam više nikakve popustljivosti, jer se je u tebi pojavila vatra bludnosti i požude za vlašću (moći)!

Govori sada, bez ikakvog skrivanja i iskreno što želiš učiniti! Ali govori potpunu istinu! Jer, ja ti kažem u Ime Gospodina: ja odmah mogu prepoznati svaku lažnu misao u tebi i kazniti mojim udaljavanjem od tebe, i potpunim oduzimanjem svega ovoga, što ti još smiješ smatrati svojim! Razmisli o tome i onda govori istinito, što želiš učiniti; želiš li me slijediti ili ne želiš!?”

53

Razlučeni Martin

Martin se na ovu ljutu Boremovu kritiku počinje snažno češkati iza ušiju i poluglasno, kao za sebe, počinje govoriti:

„E, to je to, znao sam to, da se niti ovdje u Nebu na nikoga ne možemo i ne smijemo osloniti! Gospod mi je ovdje, na neki način, već otkrio sva nebeska blaga, a o v a j ovdje vodi sa mnom jedan razgovor, kao da bih se već u sljedećem trenutku trebao zaletjeti u pakao! Simpatična plaća (odšteta)! Ja sam ga sigurno spasio od jedne takve paklene vatre, a on se sada trudi uputiti mene upravo na takvo jedno lijepo mjesto. Da, iznad takvog prijateljstva nema boljega!“

150

(Nešto glasnije Boremu): *„Dragi moj prijatelju, tako lijepo, malo po malo, skidaš masku larve sa svoga lica i u čistom svjetlu pokazuješ iz kojega si razloga ti meni poslat. Dobro, dobro, samo ti čini po tvom zadatku, a ja ću slijediti ono što mi kaže moj razum!*

Istina je, da sam imao jedan glup i možda zao plan, jer sam se najozbiljnije Gospodu htio malo inatiti – ali samo da bih se osvjedočio u to, što bi me u tom slučaju očekivalo. No, ti si me stvarno majstorski prozreo i najoštrije mi stao na put. Ali, da me ti radi toga smatraš već jednim Vra- („Bože oslobodi“) i da sam ja potpuno zreo za pakao - e, o tome mi Gospod, koji je zasigurno viši nego ti, ništa nije nagovijestio. Ja se međutim držim Gospodnjih, a ne tvojih izjava! Stoga ću ja činiti onako, kako mi Gospod zapovijeda: ja ću tebe slušati samo što se tiče tumačenja one bijele ploče, za koju mi je Gospod rekao, da ćeš me ti poučiti u njenom korištenju. U svim ostalim stvarima poslušat ću te samo onoliko, koliko me je volja, kao i do sada.

S ovakvim tvojim prijetnjama možeš ti ostati lijepo kod svoje kuće. S njima ti kod mene nećeš ništa postići, jer ja se ne bojim ničega! To možeš zaključiti i iz toga, da ja i pred samim Gospodom nemam dlake na jeziku i govorim onako, kako osjećam i kako mi je narastao jezik. Sada idem natrag u dvoranu. Ti možeš učiniti to isto, ako te je volja, ako ne, radi što hoćeš!“

Nakon ovih riječi Martin se brzo diže i odlazi žurno u dvoranu. Borem ga slijedi sasvim prijateljski. Kada su se obojica našla u dvorani, Martin odmah primjećuje da je okrugla ploča ispisana malim slovima. Brzo se približi ploči i pokušava pročitati što je na njoj napisano. No, to mu ne uspijeva, jer ne poznaje to pismo (jezik), koje izgleda kao hijeroglifi. Stoga se iznova počinje ljutiti i govori:

„Zar nebeski pisari ne mogu pisati pismom koje netko kao ja može i čitati, a da pri tome ne treba pozvati tumača? Jer, nekome nešto napisati nepoznatim jezikom, znači isto što i sa mnom, Nijemcem, htjeti govoriti kineski! Čemu bi to trebalo poslužiti?“

Borem mu upada u riječ: *„Prijatelju, upravo čemu je i kod vas u svijetu posluživao isključivo dogmatsko-latinski ritual! Jer, u tome nitko nije nešto razumio, osim ako je bio sposoban tumačiti poganski jezik. Kako na Zemlji nitko ne bi niti mogao razumjeti, što se sve nalazi u bogoslužnom latinskom ritualu, ako bi on i bio poznavalac latinskog jezika, mora tijekom mise biti napravljena galama orguljama, trubama i pozaunama. To iz tog razloga, kako nitko ne bi primijetio što se tu sve moli i blebeće. Inače se tu misu tiho mrmlja,*

151

kako ni tada nitko ne bi mogao nešto razumjeti! Reci, zar i to nije nerazumno – a ipak je biskupski!?

Kako se možeš onda, kao čovjek naviknut na takvo bezumlje, srditi oko toga, da na prvi pogled ne možeš razumjeti i čitati ovo pismo? Pogledaj malo detaljnije i pažljivije na ploču! Možda ćeš u ovome otkriti nekoliko latinskih komada, mistično pomiješane s 12 nebeskih znakova! Gledaj, gore na početku, bar ja mogu jasno pročitati: „Dies illa, dies irae!“ („Taj dan, dan genjjeva!“).

Martin promatra ploču malo pažljivije, vidi to isto i pita što to znači.

Borem: „Zar ti latinski nije poznat, to bi si mogao znati prevesti! Čitaj samo dalje, ovdje se nalazi još nekoliko ovakvih komada, ovdje gore! Kada budeš gotov, tada dođi i pitaj!“

Martin pričvršćuje svoj pogled intenzivnije na ploču i raspoznaje riječi: „*Requiescant in pace, et lux perpetua luceat eis!*“ (Neka počivaju u miru, i neka im svijetli vječno svjetlo!) i opet dalje: „*Requiem aeternam dona eis, domine!*“ („Vječni mir daruj im Gospodine!“), pa opet: „*Momento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris!*“ („Promisli, čovječe, da si prah i u prah ćeš se vratiti!“) i još jedno mnoštvo istih, iznad svega besmislenih izreka. Nakon što ih je sve pročitao, okreće se vidljivo uzbuđen ka Boremu i pita ga:

„No, i što sada s tim stvarima“ Što bi to trebalo značiti? Zašto se to ovdje nalazi? Treba li to sada predstavljati neku vrstu podbadanja na moju zemaljsku čast, koju sam nosio?“

Borem: „O ne prijatelju, ni u najmanju ruku! To je stalno iz tog razloga, da bi se tebi pokazalo koliko gluposti se u tebi još nalazi. Stoga stojiš još i danas, nakon tvoje tjelesne smrti, u ovoj tvojoj seljačkoj odori, od koje ti gornji dio nedostaje, jer si mi ga poklonio, jer sam se gol nalazio u Gospodinovoj kući. Ti već znaš kojom prilikom. Kako ti ni ona ne bi nedostajala, možeš ju uzeti natrag. Gledaj, tamo ispod ploče ona leži potpuno očišćena i uredno složena. Uzmi ju i ponovno je obuci, kako bi ti bilo lakše uvidjeti puninu tvojih gluposti! Ako ti je Gospod i udijelio tu milost, i oslobodio te otrova zlobnosti, ipak ti je ostala još velika ludost. Ako ti nju budeš vrijedno hranio, mogla bi prijeći u čistu zlobu i strovaliti te u veliki sud. Jer, znaj: dok god u duhu još nisi nanovo rođen, još uvijek ni najmanje nisi siguran od pakla! Da bi ti izbjegao tu nevolju, biti će ti pokazana sva tvoja velika ludost, koje se još uvijek presnažno držiš, a od koje te Gospod ne želi osloboditi, jer bi te pri tom morao osuditi.“

Martin nešto zamišljeno: „Ako je tako, tada navlačim „pro primio“ (kao prvo), ponovno moju jaknu, kako ne bi više izgledao kao neki kućni sluga, nego dovoljno dobro kao neki seljak. A „pro secundo“ (kao drugo), pokaži mi ti premudri nebeski knjižaru moje tobožnje gluposti, koje bih trebao spoznati iz teksta ove ploče. No, ja ih uistinu ne mogu spoznati, jer su svi ovi tekstovi za sve vrlo ozbiljni i istovremeno vrlo mudri, pošto svi potječu od uzvišenih crkvenih otaca, prema kojima nas obojica nismo vrijedni niti da im cipele zavežemo – a najvjerojatnije nećemo vječno ni biti!“

Borem: „No, dobro, onda slušaj! Gdje i što je „Dan gnjeva, dan suda“? Tko će se tu gnjeviti, a tko će suditi? Misliš li da je Bog, Bog gnjeva i Bog osude? O, ne! Gle, Bog je najčišća i najviša Ljubav osobno, koji je sam o sebi izjavio: „**Ja ne dolazim suditi svijet, nego blaženim učiniti svakoga, tko u Mene vjeruje i tko Me ljubi!**“

Gospod stvarno govori i o jednom buđenju (uskrснуću) na „dan dolaska“ („najmlađi dan“ – u Njemačkom originalu, n.p.), koji međutim kod svakog pojedinačno započinje odmah nakon tjelesne smrti. O jednom sudu govori On samo ovako: „**Svatko već ima u sebi ono, što će ga osuditi, naime – Moju Riječ!**“ Pa, ako tako glasi Riječ Gospodnja, gdje je onda taj tobožnji *Dies irae, dies illa*? To očigledno u stvari znači: ‘O, danu moje gole gluposti i moje prodorne zlobe!’

Martin: „Ako ti možeš te tekstove tako dobro primijeniti, te po tvom mišljenju ne postoji zadnji „dan općeg suda“: kako onda tumačiš one nedvojbene tekstove, koji izlaze iz Gospodinovih usta, a govore o strašnom ponovnom dolasku Gospoda, kao nemilosrdnog Suca? U kojima već i Gospod ove predznake (vremena) opisuje kao najstrašnije, a što su: velika muka (potištenost), poskupljenja, pojava gladi, ratovi, ustanci naroda, potresi, pojava znaka Ljudskog Sina na nebu, uzdizanje i pad antikrista, zatamnjenje Sunca i Mjeseca, te pad zvijezda s neba. I gdje On sâm na kraju opisuje najstrašnije pripreme za sudnji dan i konačno strašni sud: kako će prokletstva dostojni heretici, bludnici i brakolomci morati otići ka vragovima uz pratnju milijarde munja, koje izlaze iz usta Izabranoga i iz usta Božjih Anđela?“

Kaži mi sada, ti nadmeno mudri knjižaru, kako to objašnjavaš? Jesam li i u tome glup, nerazuman i zloban, ako vjerujem u te Gospodnje Riječi?“

Borem: „Licemjeru, koliko je vremena prošlo otkada ti Krista donekle smatraš Bogom – a pri najtišem iskušenju otpadaš kao suhi list s drveta! Ja ti kažem, da si ti tijekom tvog cijelog života prema ovim Kristovim riječima

pokazao i najmanju svjetovnu vjeru, tada bi ovdje već odavno stajao u jednom drugačijem odijelu. Ali, pošto ti nisi vjerovao niti izvanjskom doslovnom smislu riječi Evanđelja, a još manje nutarnjem, duhovnom smislu, i prema tome usmjerio svoj život, tako stojiš još uvijek kao netko, tko pri pogledu na sva ta beskrajna Božja čuda i pri slušanju tisuće najmudrijih pouka iz usta samoga Gospoda, ostaje stari, nepopravljivi kolac! Tko po tebi dobro poznaje Pismo i tko te može voditi? Jer, kada ti samo jednom pokažeš vjeru i nekakvu poniznost, već si u sljedećem trenutku jedno biće iz kojega umjesto vjere uglavnom izlazi licemjerstvo, a umjesto poniznosti i ljubavi najveća uobraženost i mržnja!

Misliš li, da će ti moje najmudrije Učenje nešto koristiti? Oh, dobro te poznam. Što ti je stvarno koristilo uistinu najmudrije Učenje malog mjesečevog mudraca? Gledaj, tu si čak bio i u vidljivoj nazočnosti Gospoda neprestano sve zlobniji, što ti je više Mjesečev svećenik Pираmah dolazio u susret. Da ja tebi isto tako dam najtemeljitiju pouku na ovo tvoje pitanje koje hrani samo ponos, tada ni pri tome nećeš postati boljim, nego samo zlobniji i lošiji.

Stoga od mene više nećeš dobiti pouke i upute onako dugo, dok god ostaneš takav, kakav si sada! Kako ti od ovog trenutka ne bih više davao povoda da se srdiš, napuštam te po nalogu Gospoda. Ti od sada možeš činiti slobodno sve što te je volja. No, zapamti, da ti od ovog trenutka oba puta ostaju otvorena, ka Nebu i ka paklu, zajedno sa svim objašnjenjima vezanim za stvarno tumačenje Evanđelja po pitanju zadnjeg vremena!“

Nakon ovih riječi Borem nestaje i Martin je ostavljen potpuno sam. No, sada ovisi jedino o tome, kako će postupiti i kako će sve ove mudre pouke primiti i po njima postupati.

Martin jako glasno zove Borema, ali ovaj se više ne javlja. Martin zove i Gospoda i Petra, ali niti od ovih se nitko ne javlja. On trči ponovno do Merkurovih vrata i vidi tu planetu, ali u jednoj velikoj udaljenosti. Odlazi do vrata br. 1, gdje je tada ugledao veliko stado ovaca, ali tu opaža samo prilično osušeni travnjak.

Nakon toga žuri i do ostalih vrata i promatra Sunce, ostale planete i Mjesec, međutim sve u jako velikoj udaljenosti, kao i u prirodnim omjerima sa Zemlje. Samo dvorana izgleda još kao i ranije, u njenoj sredini ona često spomenuta ploča, a pokraj nje mehanizam astronomskeg modela sunčevog sistema. No, ovi se predmeti Martinu ne dopadaju. Stoga on odlazi do izlaznih

vrata i želi poći do kuće Gospoda, ali i ova je sada nevidljiva! Pošto ni ovu kuću ne može vidjeti, a mali vrt oko njegove kuće izgleda prilično pust i neprimamljiv za ugodne šetnje, potpuno očajan Martin se vraća natrag u svoju kuću.

Tu neko vrijeme, kao stup, stoji ispred bijele ploče, koja je na jednoj strani prazna, a na drugoj strani ispisana navedenim latinskim izrazima. Kada mu je tu postalo dosadno, kreće se nekoliko koraka prema astronomskom uređaju i počinje ponovno promatrati Zemlju. Ne usuđuje se govoriti, jer je primijetio da se je njegova situacija neobično promijenila.

54

Martinov monolog

Nakon nekog vremena, otprilike 12 zemaljskih sati, pošto je zemaljski globus potpuno prostudirao, a kod njega nitko nije došao, ponovno započinje sljedeći razgovor sa samim sobom:

„Tako, tako – sada sam ponovno promotrio Zemlju i moram reći da se ondje sve odvija prilično sramotno. Ne, te prijevare, iskorištavanje, zlobe, ta sramotna politika i nepojmljive strahote, koje se prakticiraju u svim zonama! To nadilazi čak i sve anđeoske pojmove!“

Čovjek mora zadobiti čisto gnušanje od ovakvog života, kada se na Zemlji promotre ovi sramotni ispadi. Među svim tim čudima Gospodnjim mnogi milijuni ljudi nemaju nikakvog pojma o Bogu i vladaju se na jedan tako neobičan vlastodržački način, kao da najozbiljnije žele vječno živjeti na jednom svijetu, kojemu su udarene milijarde smrtnih pečata sa svih strana. Uistinu je to neobično, neobično! I ja sam sigurno još jedan komad stoke, ali što je previše, to je previše!

Moji rimski drugovi održavaju konklave (tajna zasjedanja) i koncile. Ali razlog tomu nije Gospod i Duh učenja Evanđelja, nego najsmrdljivija želja za vlašću, koja se u tajnosti savjetuje kakvim bi sramotnim sredstvima najbrže došla do cilja!

Tako isto nastoje i evangelisti, pomoću moći čistog razuma zavladata cijelim svijetom i propisati nove zakone, koji bi isto tako bili više na korist zakonodavaca, nego na korist primatelja zakona.

Kratko i jasno, na Zemlji je tako, da sigurno ni u paklu ne može biti mnogo gore. Stoga, bježi od mene ti sramotni svijete! Tko do sada nije bio pokvaren, taj se pri promatranju tebe mora pokvariti, ne spominjući onoga, koji je skoro 50 godina na tvom tlu obavljao biskupsku dužnost!

Ja sam stvarno jedna loša luda od jednog duha, ovdje u ovom nebeskom pseudokraljevstvu; ali što da radim? Možda će moja zloba tijekom nekih 2000 zemaljskih godina ipak nestati, kada sve zemaljsko iz mene bude izdimljeno? O, kakva sam stoka, kava stoka!“

Nakon ovog razgovora Martin ponovno šuti i u sebi razmišlja što da uradi, ali ništa mu pametnoga ne dolazi na um. Nakon nekog vremena ipak mu pada na pamet, da on još nije istražio lijepe galerije svoje kuće. Stoga počinje tražiti stepenište, da bi do njih došao. Ali ono je skriveno, tako da ga ne može naći. Izlazi van i izvan kuće traži prilaz galerijama, ali ni tu ne pronalazi ni traga nekakvim stepenicama!

To mu se čini posve neshvatljivo i čudnovato, da njegova kuća iznutra ima ovako veliku dvoranu, a promatrana izvana ona nije veća od jedne, ne Zemlji postojeće, eremitske kućice. Isto se tako čudi, što na izvanjskoj strani njegove kuće ne pronalazi ni traga od onih 12 nutarnjih sporednih prostorija, koje u unutrašnjosti kuće imaju tako čudnovatu ulogu.

Nakon što se je neko vrijeme zadržao pokraj svoje kuće i nije pronašao ništa od onoga što je očekivao naći, odlazi nešto mrzovoljan u svoj mali vrt i tu pronalazi nekoliko neuglednih bobica, koje on odmah bere i jede, jer je počeo osjećati glad. No, ovo mu jelo baš i ne prija najbolje, pa stoga i ne jede mnogo. Traži okolo još neko vrijeme, ali kako ništa ne nalazi ponovno se vraća natrag u kuću i odustaje od pokušaja da se nekako popne do gornjih galerija. Odlazi do bijele ploče i promatra je sprijeda i straga, ali ne nalazi nikakve promjene. Odlazi do sporednih vrata i to onih prema Suncu. Otvara ih i kroz njih gleda jako udaljeno Sunce i uživa bar u njegovom svjetlu, pošto ne može otkriti ništa drugo. Nakon, otprilike nekoliko sati, po njegovom osjećaju, započinje sljedeći monolog:

„Zemlja je sve u svemu jedna ludnica, ali toliko luda i nije, kao što je to ovaj navodno nebeski svijet. Jer, što je na njoj (Zemlji), to jest i ostaje ili se ponovno pojavljuje u istom obliku. Zvijezde na nebu su neprestano iste, kuća ostaje dugo ista, dok ju ne srušimo i na njeno mjesto ne sažidamo neku drugu. Ovdje je sve kao u nekom ludom snu! Jednom se nešto promotri, a ako se

okrene oko sebe i želi ponovno vidjeti, eventualno s jedne druge strane, tada više nema ni traga od onoga što se je prije vidjelo.

Uzmimo, na primjer, samo ova vrata, kroz koja gledam u daljinu od mnogo milijuna milja! Gdje je sve to, ako ovo potražim izvan kuće? Od toga vani nema ni traga!

Ovdje je odmah iza vratnica vidljiv jedan tamnoplavi prazan prostor, u čijoj najdubljoj dubini, kao mali tanjur, sjaja drago Sunce. Ako pogledamo ovo mjesto izvan kuće, tada se ne vide niti nekakva vrata, a još manje neko Sunce. Kako je to moguće? Što je to? Uistinu, tko se u to razumije, taj zasigurno mora poznavati malo više od samo „jedan put jedan“. Ili on mora biti još veći magarac od mene, jer ja bar uviđam da je sve ovo samo jedna optička varka. Sigurno bi i svi naučnici na Zemlji u čuđenju prekrili rukama glavu, ako bi im rekli da se ovdje stanuje u kućama, koje su izvana mnogo manje, nego iznutra.

Oh, to su stvari, tko ovdje ne poludi, taj to nikada i neće. Ali, što da sada radim? Da ostanem ovdje? Ovo je jedna sasvim fatalna priča – sâm, a nemam ništa za jesti!

Naravno da je i to čudno, da smo u jednom ovakvom nebeskom duhovnom svijetu osjetno gladni i žedni. Ali, sada je tako. Znači, gladan, žedan i ništa za jesti, niti za piti! To je totalno smiješna stvar. A ipak se nema što drugo činiti, osim ostati ovdje, gdje u malom vrtu ima za nuždu bar onih bobica za jelo.

Ali, čekaj, sada mi nešto pada na pamet! Ovdje izvan ovih Sunčevih vrata jedan je beskrajno prazan prostor! Što bi se nekome moglo dogoditi, ako skoči u jedan takav prostor? Jer ni gore, ni dolje nema ništa, znači sloboda! Kada pogledam kroz ovratnik, tada se od ove kuće ništa ne vidi, ni najmanjeg traga nekom zidu, krovu ili nekom prozoru. Sve je prazno. Samo kada ponovno uvučem glavu, opet vidim ovu dvoranu, kakva je bila i do sada. Znači, da si nabijem neku rupu u glavi ovdje je nemoguće, jer nigdje nema nekakvog predmeta, na kojeg bih mogao pasti. Ako bi tako nečega i bilo, pa ja sam duh čija bi težina trebala biti prilično prozračna! Stoga, samo hrabro iskočiti. Tko zna što ću sve pri ovoj beskonačnoj zračnoj vožnji moći doživjeti!

Ali, čekaj, sada mi pada još nešto bolje na pamet. Zašto da skočim u ovaj prazan sunčev prostor. Kod vrata broj 1 vidio sam meni poznatu poljanu.

Kako bi bilo da na njoj pokušam jednu šetnju? Možda ondje naiđem na neke lijepe ovčice. Doro, dobro, ta je ideja bolja. Idemo do vrata br. 1!

Tu smo, točno, br. 1! Ali gdje je poljana? Gle, ovdje je puteljak, ali ne vidim ništa osim guste magle. Zar i ovdje, kao i na Zemlji, biva kao u jesen? – Zašto ne? Ako ima nebeskih oblaka, zašto ne bi bilo i nebeske magle. Ali ipak ne bih htio ovdje izaći, jer ne može se u stvari znati što me u ovoj magli sve može dočekati!

Kako bi bilo, da kroz Merkurova vrata pokušam tako jedan salto-mortale („smrtonosni skok“)? Možda bi vremenom došao s ovom planetom u bliži kontakt, a time možda i s onom lijepom Merkurijankom.

Tu sam, ovdje su vrata, ali ona su zatvorena! Otvorit ću ih. Ali št-, št- što je to? Umjesto pogleda na široku Merkurovu sferu vidim zidni regal napunjen hranom! U donjem dijelu je jedan simpatičan red vinskih boca. E, ako je tako, onda ću ostati ovdje. Pozdravljam te lijepa Merkurijanko, pozdravljam i tebe beskrajni sunčev prostore, jer napunjena smočnica mnogo mi je draža!

Uistinu, ovo mijenja moje cijelo raspoloženje! O, ti dragi Gospode Isuse, ovo je sigurno Tvoje djelo! Sada smo mi opet sasvim pomireni, i ti moj najdraži knjižaru. Dođi ovamo da te zagrlim! – Ti ne dolaziš, ali nema veze, ipak si mi od srca drag!“

55

O gladi i žeđi nezrelih duhova

Nakon ovih riječi Martin odmah počne jesti jedan dobar komad kruha i pojede ga sa snažnim apetitom. Jer, kada se jedan duh neko vrijeme okrene od Mene, postaje uskoro vrlo gladan i žedan. Dobije li onda, ako se malo sabere, nešto za jesti, tada on to jede s velikom požudom, a isto se događa i s pićem. Ta požuda pokazuje, kako je duh u svojoj nutрини prazan i od njega se još duže vrijeme ne mogu očekivati bolji plodovi – što će se kod našeg Martina odmah pokazati.

Nakon što je pojeo kruh, a nakon toga i jednu dobru bocu vina, počinje biti prilično raspoložen i pri tome još više osjetiln (puten). Duhovi, dok još nisu iz Mene i kroz Mene nanovo rođeni, mogu se opiti, u kakvom se stanju onda sasvim glupo i osjetilno ponašaju i zloupotrebljavaju njihovu slobodu.

Kada je naš Martin ispraznio bocu, zatvorio je zidni regal, kako njegove zalihе, po njegovoj ideji, ne bi propale. Onda izlazi van i priča sâm sebi: „Bogu hvala, no sada je moj prilično gladan želudac konačno dobio malo posla. Ja ću se malo proskitати ovim mojim malim vrtom i uhvatiti svježeg zraka.

Da, da, svježi zrak nakon jela mnogo je bolji, nego glupa crna kava. A moram priznati da je zrak ovog vrta još ono najbolje u njemu. No, i vino je bilo prava mjesečeva kapljica! Sto mu gromova! Bila je to u stvari jedna slaba politra, al' dobrano ga osjećam – što već dovoljno govori za sebe – kad ja već tako osjećam jednu politru! Nisam baš pijan, al' dobrano ga osjećam!

Kad bi u ovom vrtu bila tako neka mala klupica, pa da se malo sjedne na nju, ako nekome noge postanu malo klimave, tada ovaj vrtić ne bi bio ni tako loš. Ali, ovdje nema ničeg sličnog, a tlo ne izgleda baš privlačno! Otići ću do ograde vrta, malo se na nju nasloniti i pogledati kakvo u stvari imam susjedstvo i imam li uopće nekakvo. Jer, od nekakvog krajolika ovdje nema ni traga, nego cijelo okruženje sliči pješčanoj pustinji i još uz to sivo naoblčeno nebo s vrlo tmurnim i neprijatnim licem. Ah, samo do ograde, tko zna što se iza njega još može ugledati! Sto mu gromova, ja ti kažem, baš osjećam ovo vince. Samo do ograde!

Tako, tu sam. Oh, pogled je predivan! Ovdje vidim baš n i š t a! Ovaj vrt, zajedno s mojom Palais royal (kraljevska palača) izgleda da je neka vrsta broda, koja plovi po valovima beskonačnosti i gdje s nekakvim susjedstvom stvarno loše izgleda. Znači, potpuno sam sâm, sasvim sâm, a to će biti nešto malo prokleta! ...

Kada bih samo mogao moliti, tako jednu krunicu za drugom i jednu svetu lauretansku litaniju, koja je velike snage i djelovanja, tada bi mi možda mogla biti pružena pomoć. Ali, ja ne mogu moliti, a i nekako se osjećam kao da i ne želim, kada bih i mogao! Jedino mogu još izreći „Gospode, smiluj mi se, Kriste smiluj mi se, Gospode smiluj mi se!“ Dalje uopće ne ide.

Da, što gledam ovako blesavo u ništa? Natrag u kuću! Otići ću ponovno do Sunčevih vrata, kroz koja se bar još može vidjeti Sunce. Ili, stop! Idem ja do Mjesečevih vrata. Možda tamo sretnem moga Mjesečevog mudraca, neka me taj uputi što da radim.

Tako, tu sam. Gle, unutrašnjost kuće izgleda još uvijek potpuno predivna, ostaje nepromijenjena. Ah, od sada ću tu stalno ostati, ovdje je stvarno vrlo ugodno! A sada do Mjesečevih vrata. Hopla, ovdje sam se skoro

potepo. Vince još ne želi izaći iz glave. Ali nema veze. Ovdje su Mjesečeva vrata, ali, o ti očajni momku Mjeseče – kako je daleko odavde! Upravo je puni Mjesec, ali s ovog mjesta izgleda još dalje, nego što je to od Zemlje. Otići ću do Jupitera, možda on nije tako stidljiv kao Mjesec. Ovdje su već vrata do Jupitera. Pokušat ću ih otvoriti! Efata (otvori se)! Gle, ova se lako otvaraju! Hvala Bogu, ovaj veliki tip među planetima stvarno je vrlo blizu; da on se sve više približava. O, hvala Bogu, ovdje ću ipak nekako dospjeti do nekog ljudskog društva! Točno, tu upravo dolazi jedan u mom smjeru. Ovaj lijepi visoki čovjek stoji upravo pred mojim licem i jedan je div, ali izgleda da me ne zamjećuje, jer se uopće ne osvrće prema meni. Stupit ću malo u njegovu sferu, možda me onda ugleda!“

Martin ulazi u sferu Jupiterijanca. Ovaj ga ugleda i odmah upita:

„Tko si ti, pa da se usuđuješ približiti se meni, a pun si prljavštine i dreka, pun prevare i kurvarstva: sve same sramotne stvari, koje su mojoj „Zemlji“ potpuno nepoznate? Moja je „Zemlja“ jedna čista planeta i biti će prilično razlučena, ako ti još neko vrijeme budeš na njoj stajao. Stoga, vrati se natrag u tvoju prčvarnicu, gdje možeš žderati i kurvati se u punoj mjeri tvoje bestidnosti – ili ću te rastrgati!“

Martin se vrati korak natrag u svoju kuću i zalupi snažno vratima, te kaže sebi: *„Poslušni sluga – još sam samo ovog momka trebao, kao dodatak mojoj nevolji! Pozdravljam te, gospodine Jupiteru, mi smo zauvijek gotovi jedan s drugim! Još mi je samo ovo falilo – rastrgati! Poslušni sluga! Ovdje sam sada zadnji put pogledao unutra!“*

56

Martinov uzaludni pokušaj da spava

Martin: *„Ali što da sada započnem? Čemu da se posvetim?... Ostatak ću u buduću podalje od svih ovih vrata, savit ću se kao jež u nekom uglu i pokušat ću zaspati. Ako mi to ne uspije, ostat ću vječno nepomično ležati, neću jesti i neću progovoriti s nikim ni riječi, neka dođe tko hoće! Kada već ne mogu prestati postojati, postat ću tako miran, da me ni Bog više ne može probuditi. Tamo već vidim jedno takvo mjestašce. Tamo ću ostati ležati u sve vijeke vjekova. Amen!“*

Marin stvarno odlazi do jedne niše između stupova dvorane i sklupčan pokušava zaspati, ali o nekom spavanju ovdje nema ni govora. Nakon što je ovdje, po Zemaljskom mjeranju, ostalo ležati oko dva dobra sata, izvan kuće nastade velika buka, kao za vrijeme snažnog orkana, u kojemu su se mogli

160

razabrati ljudski glasovi, kao da su dozivali u pomoć. Kada je Martin ovo čuo, munjevito ustaje i kaže:

„E, ovo je nešto drugo. Pri ovome se ne može ostati nepomičan. Sada nema ništa od mog planiranog vječnog mira. Samo brzo van! Ovo su nevoljnici, kojima mora biti pružena pomoć!“

Uz ove riječi Martin juri van iz kuće i stvarno, izvan svoga vrta, ugleda veću skupinu progonjenih duhova, koji su ovdje tražili pomoć i spas. Pri ovome Martin žuri do vrtne kapije, otvara ih i zove sve progonjene:

„Ovamo, ovamo, prijatelji, draga braćo – ovdje je sigurno utočište. Ovdje ste sigurni od svakog progona. A ako ste gladni i žedni i to će se riješiti. Dođite odmah svi unutra. Koliko vas je na broju?“

Odgovara jedan, najbliži Martinu: *„Ima nas ovdje tisuću. Sve sami najjadniji vragovi! Pobjegli smo iz pakla i sada lutamo već skoro pola vječnosti u ovoj strašnoj, beskrajnoj pustinji i ne nalazimo ni kuće, ni kućišta, gdje bi se mogli sakriti i bar malo odmoriti. Ah, ah, ah, to je strašna sudbina, biti proganjan vječno bez mira i odmora. Imaš li, dragi gospodine, nekakav kutić, gdje bismo mogli pronaći malo sigurnog mira. Primi nas sve i računaj na našu zahvalnost.“*

Martin: *„Prijatelju i prijatelji, ovdje su vratašca, dođite svi unutra! Moja kuća izvana ne izgleda tako velika, ali ja vam garantiram da ćemo u noj svi naći mjesta!“*

Nakon ovih riječi rijeka progonjenih ulazi u vrt i odatle u kuću. Svi su uvelike začuđeni, kada unutrašnjost kuće zatiču tako bogatu i prostranu.

Prvi odmah grli Martina i govori u ime svih ostalih:

„O ti najblaženiji prijatelju, kako je kod tebe divno! Ovo je prvo svjetlo, koje vidimo u prošlih milijardu zemaljskih tisućljeća! Od kada smo napustili Zemlju u naše oči nije prodrla ni jedna zraka svjetla. Oh, svjetlo, svjetlo, kako si beskrajno predivno! Prijatelju, dopusti nam da zauvijek ovdje ostanemo – zadrži nas!“

Martin: *„Zašto bih vas pustio da idete odavde? Pa i sam sâm sretan, što sam pronašao ovako jedno mnogobrojno društvo. Vi ostajete vječno kod mene, samo se udobno smjestite. Ja, naravno nemam baš nešto najbolje u ovom mom Nebu. Ali što imam, to ću rado podijeliti s vama, makar za mene ne ostane ništa. Hvala Bogu da sam konačno pronašao jedno društvo!“*

161

Zaista, vi mi stvarate veliko zadovoljstvo! Da, vi ste mi draži, nego svi takozvani Božji anđeli, koji u njihovom blaženstvu mogu za vječnost zaboraviti jednog jadnog vruga i uopće ne žele ili ne mogu pomisliti, u kakvom je stanju jedan nevoljnik. Kažem vam: Sâm Gospod je dobar, to moram reći. Ali sva ostala nebeska bagra neka mi se vječno ne približava. ...

Ali, kao što rekoh, Boga, Gospodina Isusa izostavljam! Taj je stvarno dobar; On je vrlo dobar!“

Govori ponovno jedan drugi od ove tisuće:

„Da, da, ti imaš pravo: Taj je stvarno dobar! Njemu sva slava, ako je on nekakav tu! Ali svu onu ostalu nebesku bagru ni mi ne priznajemo, izostavljajući naravno tebe, dragi prijatelju!“

Martin: „Dragi prijatelji, Nebo kod mene ima dobro vrijeme, jer se ja s vama nalazim na zajedničkom stajalištu. No, mi imamo još cijelu vječnost vremena da se o našim odnosima po volji narazgovaramo. Stoga, sada pogledajmo čega ima za jačanje stomaka. Tek nakon toga možemo našim srcima pustiti da se slobodno izjašnjavaju. Dođite vas nekolicina sa mnom do ovog zidnog regala, ovdje imam jednu malu zalihu za gladne i žedne!“

57

Okrepa bijednika

Martin otvara vrata zidnog regala i na njegovo osobno čuđenje, nalazi ga prepunim kruha i vina. Govori prvo za sebe: „Bogu hvala – već sam pomislio da sam nasamaren! Jer, ovdje se odmah sve mijenja. (Onda glasno prema društvu:) „Evo, uzimajte i nasitite se do mile volje!“

Svi uzimaju od toga, jedu i piju, ali zalihe se ne smanjuju, nego se vidljivo povećavaju. Nasićeni hvale njihovog domaćina preko mjere, te svi dobivaju ljepše crte lica i svjetliju boju u licu: samo s odjećom izgleda još prilično bijedno. Kada su u kratko vrijeme svih tisuću bili nasićeni i mnogo se zahvalili njihovu domaćinu, Martin ponovno zatvara regal i govori društvu: „Poslušajte svi, moja draga braćo i sestre. Ne zahvaljujte toliko mnogo mojoj malenkosti. Vidite, meni to ne predstavlja zadovoljstvo, jer ja u stvari nisam pravi davalac, nego samo jedan loši djelilac onoga, što sam sigurno nezasluzeno dobio osobno od Gospoda Isusa. Ako već nekoga želite slaviti i zahvaliti Mu se, onda slavite Isusa, Gospoda! Pod uvjetom da ste o Njemu već

nešto čuli, što ja kod vas svih ne pretpostavljam, jer se vi, po vašem vlastitom navodu, u ovom duhovnom svijetu nalazite već jedno nezamislivo vrijeme. U tom slučaju je neophodno, da vi o Tom, jedinom Bogu i Gospodu Isusu dobijete par informacija!“

Govori jedan iz velikog društva: „Prijatelju, ti valjda ne misliš na onog Židova Isusa, koji je zakucan na sramotni stup, s još nekoliko razbojnika?“

Martin: „Da prijatelji, da, upravo na Njega mislim! Taj je stvarno Bog i Čovjek istovremeno! On je prapočetak svih stvari! Osim Njega nema nikakvog drugog boga u cijeloj vječnoj beskonačnosti!“

Vjerujte mi to, jer ja vam garantiram: još nikoga nije stajalo toliko muke, kao mene, da tako nešto prihvatim! Riječima mi to ni svi arhanđeli ne bi mogli utuviti u glavu. Ali, onda je k meni došao sâm Gospod Isus i samo Bogu mogućim djelima poučio me je, da je On jedini Gospodar vječnosti! I tako sam u tom uvjerenju toliko snažan, koliko sam prije toga preko svake mjere bio slab.

Mislim, ako to prihvatite srcem, tada vam neće biti teško da sa mnom sve dijelite, kao što je ovaj stan, kruh i vino, te moje uvjerenje!“

Govori ih više iz društva:

„Tako je, tako je! To se podrazumijeva samo po sebi – mi ti u svemu želimo biti isti! Mi naravno, za našeg svjetovnog života nismo baš imali nekakvo povjerenje u Isusa. A ovdje u duhovnom svijetu još manje, jer smo prestrogo bili držani i od božanske blagosti nismo nigdje mogli otkriti ni najmanjega traga. O nekom Isusu isto tako, do danas nije bilo riječi, osim onoga, da on, zajedno s nama negdje čami kao jadni, prevareni vrug i sve proklinje, što je ikada na Zemlji činio i poučavao!“

Ali, ako je stvar ovakva, kako si nam to ti, dragi prijatelju, objavio, nama je svejedno. Bio ovdje bog tko želi i neka se zove kako hoće, samo da je on jedan, u koga se možemo pouzdati! Ali, nešto nam je neshvatljivo – kako nas je taj tvoj dobar Isus ovako jedno beskonačno vrijeme pustio da lutamo bez hrane i pića? Uistinu, prijatelju, tu je provirilo prokleta malo ljubavi i milosrđa. Naravno da je sada sve dobro, ali na sva ta mučenja, koja smo mi pretrpjeli, ne smijemo niti pomisliti, jer je onda gotovo s našom ljubavi prema vječnom progonitelju duša.

Istina je, da se mi svi u svijetu skoro ništa nismo brinuli oko njegove religije i da smo slijedili naše strasti. Ali, inače smo bili iskreni i poštenu ljudi iz najboljih obitelji. Mi smo odgojeni kao kavaliri i živjeli smo odgovarajuće takvom odgoju. Jedan mudar bog morao bi to uvidjeti, da ni jedan čovjek nije stvorio sam sebe i isto tako nije sebe odgojio, kao što bi to htio! Ali, bilo kako bilo, ovo strašno proganjanje je sada gotovo, pa stoga i mi opraštamo Isusu sve što nam je učinio.“

Stupa jedan drugi iz ovog mnoštva i govori:

„U principu imaš pravo, jer oprostiti je ljepše, nego htjeti se osvetiti, ali ja ću se ipak malo suzdržati od potpunog opraštanja. Jer, ti znaš kako sam ja 1000 godina, po mom i vašem osjećaju bio zaglavljen između dvije usijane stijene i više sam molio i kleo, nego što ima pijeska u moru. Da me vi, vašim najvećim naporima, niste oslobodili, još uvijek bih se nalazio u tom neizdrživo bolnom stjenovitom škripcu; neki svemogući gospodin Isus ne bi to pakleno mučenje ni za dlaku smanjio.

Znajte, da tako nešto uopće nije na zabavu. Ovo se lako pamti za vječnost. Uistinu, za takav jedan vječni život svatko bi se zahvalio (ironično)! Ja stvarno nisam neki osvetoljubiv duh, jer bila bi čista ludost, ako bi se neki ograničeni duh htio suprotstaviti svemogućem Bogu. Ali to si zapamtiti sigurno možemo, što ja pod „zapamtiti“ podrazumijevam!“

Martin: *„Da, primjedba je sasvim dobra – i ja u sebi imam nekoliko takvih ceduljica za podsjetiti se, koje me ponekad snažno ubadaju! Ali, kažem vam što je u ovome istina: Gospod Isus nema u tome ni najmanju krivicu, nego uvijek samo onaj, na koga se odnosi (koga pogađa). A često i Njegovi nebeski službenici, koji nerijetko postupaju po samovolji, kakvu si ne možete ni pretpostaviti!“*

Na kraju se to sve može opravdati mudrošću. Ali, jao onom tko zastane pod jednom takvom pločom mudrosti, za njega bi stvarno bilo beskrajno bolje, da se nikada nije ni rodio! Stoga se Gospodu uvijek može oprostiti i može Ga se slaviti i hvaliti, kada uvijek djeluje pri samovolji ovakvih duhova i posrami njihovu mudrost. Oh, ali ti nebeski anđeli su tvrdoglavci kojima nema ravnih, kada se nađu sami. Samo kada dođe Gospod, tada naravno podvuku hrapro rep i prave se slatki i skromni, kao da su velikom žlicom iz poniznosti izgrabili svu mudrost.

Vidite, to ja sve znam, baš zbog toga mi je Isus jako drag. Činite ovako, kako ja činim i mi ćemo cijelu vječnost lako provesti zajedno! Vaša parola neka bude: ‘Gospod Isus je jedini drag i dobar!’ Sve ostalo spada u svinjac, a ni Petar ni Pavao nisu vrijedni ni mrve baruta.

Samo mi jedno recite, kada ste vi to u stvari morali napustiti Zemlju? Jer vidim na osnovi vašeg govora, da vi niste živjeli p r i j e Krista, jer su vam bliži detalji poznati, kao i rimska crkva. Vi ste znači na Zemlji rođeni poslije Krista, to je jasno, ali u kojem vremenskom periodu, samo mi to još recite. Jer u ovo duhovno-osjećajno vrijeme ne smijemo se pouzdati, pošto se nekom jadnom grešniku jedan sat može učiniti kao jedan milijun godina – što sam i ja osobno na žalost jasno mogao iskusiti!“

58

Detaljnije o novom društvu muških i ženskih slugu Rima

Govori jedan iz društva:

„Dragi prijatelju i brate! Svi mi smo u godini 1846. nakon Kristovog rođenja napustili Zemlju. Na Zemlji smo živjeli vrlo raspršeni i tek smo se ovdje, u duhovnom svijetu, u stvari našli zajedno. Jer, mi smo na Zemlji bili redovnici iz reda Isusovaca (Jezuita), Likvorijanaca, Minorita i Karmelita. Nas je 800 muških, a 200 sestara su dijelom iz reda ‘Milosrdnica’, a djelom iz reda ‘Školskih sestara’ i ‘Dame-Isusova-Srca’.

Sada znaš, naš najdraži prijatelju i brate, kada smo mi živjeli na Zemlji i što smo bili. Sve ostalo možeš si sam lako pretpostaviti, kakve smo sve gluposti morali izvršavati, kada nas je Rim po cijelom svijetu poslao na ribarenje. I kako smo si mi za tu kiselu počast dali odrubiti glave u Aziji, djelom u usijanoj Africi i Australiji, pa i u Americi. A kada smo se našli ovdje u duhovnom svijetu, mislili smo da ćemo kao paćenici odmah primiti krunu vječne slave, ali tek tada je naš jad u stvari radikalno započeo! Kad ti kažem, ti si po stvarnom ili samo po osjećajnom vremenskom periodu od nekih trilion Zemaljskih godina – što je jedan te isti vrag – prvo ljudsko biće koje smo mi u ovoj beskrajnoj pustinji sreli. Zar to nije užasno – takva plaća za naše paćeničke muke na Zemlji? Ah, kako su veliki magarci oni ljudi na Zemlji! A mi smo sigurno bili najveći među njima!

Naravno da mi u sve to, što smo ostalim ljudima žarkim jezikom propovijedali, nismo ni najmanje vjerovali, jer naš je motiv bio samo Rim i

zlatne ribe za nas i za Rim. Ali ipak smo propovijedali Krista i mnogo poganih obratili na kršćanstvo - a na kraju smo morali dopustiti da nas muče. Kakvu smo naknadu za to ovdje dobili, govori ti naš besprimjerni jad u ovom svijetu.

Ja sam djelomično posebno dobro prošao! Bio sam u Kini i znajući taj jezik deset sam godina obavljao dobre poslove. Probijao sam se i čak sam uz pomoć jedne prelijepa Kineskinje dospio do dvora. Tu se međutim to čudovište, kojoj sam povjerio moje tajne, iščahurilo i prijavilo me najvišim organima vlasti radi prevare i mojih ostalih namjera, koje su bile namijenjene izdaji dvora. Bio sam uhvaćen i odmah zavezan između dvije kamene ploče, iza kojih su mandarini zapalili vatru, čime su se one sve više i više počele zagrijavati i ja sam polako bio pečen. Ovakva smrtna kazna je zasigurno najbolnija i moglo bi se misliti da su time okajani svi grijesi, ali slušaj! Ovo je mučenje bilo nastavljeno i nakon moje tjelesne smrti, pomoću onih užarenih stijena, koje sam već spomenuo.

To je bila plaća za sve moje dotadašnje zemaljske muke, što će još slijediti, to ne znam. – Vjerujem da su tebi poznata naša bića i naša sudbina. Jednom riječju, mi smo siromašni vragovi, a ti nam činiš dobro djelo. Gospod, ako ga ima, neka te nagradi!“

Martin: „Oh, sada odjednom znam više, nego što sam u stvari htio znati! Ali, nema veze. Mi radi toga ostajemo dobri prijatelji! Dovedite mi ovamo manastirske djevice, da bih i od njih saznao kako su dospjeli do vas i ovamo!“

59

Svetost postupaka rimskih manastirskih sestara Kakav posao – takva plaća

Oslovljeni iz društva odmah se uputi do vrata kuće, gdje su se nalazile ove sestre, zove ih i vodi do Martina. Kada su se sve našle oko Martina, on ih odmah upita:

„Drage sestre i moje dame, kako je to u stvari s vama? Kako ste vi došli u ovu nevolju? Vi ste se sigurno ispovijedale i često bile nazočne „svetoj večeri“, pjevale ste u zboru i izmollile bezbrojne krunice, iako ponekad više gakale, nego molile. Nije vam sigurno nedostajalo ni drugih svetih vježbi. Sigurno ste se držale svih posnih dana i u visokoj počasti držale svete relikvije, kadionicu i mirtu, zvonce i zvončiće. Sigurno ste i u ostalim odredbama ispunjavale vaše dužnosti. Stoga je sada pitanje, koje sam vam i u početku postavio: Kako je moguće, da ste dospjeli u ovaj jad?“

166

Govori jedna od „Sestara milosrdnica“:

„O, ti dragi prijatelju, to sve zna dragi Bog bolje od nas! Ja ti kažem: ja, kao i sve ostale sestre našeg reda bile smo prave paćenice! Dan i noć bile smo na nogama, neumorno smo njegovale bolesne; ponekad smo činile čak i više, nego nam je to od našeg strogog reda bilo određeno. Postile smo i molile bez prestanka; više puta tjedno išle smo na ispovijed i pričest. A ako su nam, unatoč svemu, ponekad došle bračne i osjetilne misli, tada smo glasno vikale: 'Isus, Marija i Josipe, budite uz nas i sačuvajte naše nevino tijelo od ovakvih vražjih napada!'“

A ako to triput za redom nije pomagalo, odjurile bi u crkvu. Ako i to nije pomoglo, tada smo se šibale do krvi i polagale si najoštrije cicilije (pokajnički pojas s bodljikavom žicom sa šiljcima prema unutra. N.p.) na golo tijelo. Ako ponekad i to nije dalo željenog rezultata, tada smo morali pozvati ispovjedničkog oca sa sredstvima za egzorcizam. Ona su, na žalost, mogla biti primijenjena samo kod mlađih sestara. Kod nas starijih bilo je, umjesto „egzorcizma“, primijenjeno ledeno-hladno kupanje i k tome puštanje krvi.

Vidiš, dragi prijatelju, tako strog je bio naš život, da nam i neki pas na lancu ne bi na tome zavidio, ako bi imao razuma! Da smo mi za takve muke ovdje s pravom očekivale nebeske radosti, bilo je nakon takvog zemaljsko-pasjeg života i za očekivati. Mi smo to očekivale s nepokolebljivom sigurnošću, kao što je svima obećano, koji po volji Krista sve u svijetu napuštaju i radi nebeske slave biraju uzak i trnovit križni put!

Ali sada vidiš našu očekivanu nebesku slavu! Zar mi sve ne izgledamo kao prave brdske vještice? Tamnosive boje lica, odjeća od prljavih krpa, debele smo kao i mumije i gladne kao morski psi! To je naše očekivano i poznato Nebo! Kako da si tu predstavimo takvu jednu božansku pravednost?

Kada sam sa svijeta došla ovamo, tada sam vidjela kako svjetleći anđeli u Nebo odvođe jednu jako lošu osobu, koja nije bila drugo, nego jedna bludnica – tako nešto! K meni do sada nije došla ni nekakva mačka, a da se i ne govori o nekom boljem nebeskom stvorenju! Pitanje: Je li i to jedna pravednost? Ah, kako je to jedna bijeda, jedna bijeda!

Ja sam nekoliko iskrenih djevojaka, koje su bile mlade, bogate i lijepe, dovela u moj red, koje me sada proklinju, jer sam ih tako prevarila. Samo mi to još nedostaje! Za takav jedan moj trud sada prokleta odgovornost pred vječnim Suceom!“

167

Sada stupa više mladih „Sestara milosrdnica“ naprijed i viču:

„*Da, da, da, ti stara bludnice, staro čudovište, za sve si kriva! Zar si nisi govorom jezik ugurala skoro do želuca, samo da nas nagovoriš da dođemo u tvoj samilosni red bluda? Kada nismo htjele dati osvjedočenje – jer smo u svijetu ipak imale bolje izgleda, nego što smo to upoznale u tvom bludnom institutu – zar nisi trčala do smrti i svih vragova, da bi nam bio onemogućen izlazak iz reda?*“

Mi od tebe očekujemo obećano nam nebo, i to s više prava, nego ga ti imaš! Gdje je ono? Vodi nas tamo – ili ćemo te srediti za vječnost!“

Ova se opatica baca pred noge Martinu i preklinje ga za zaštitu.

60

Martin kao mirotvorac

Martin: „*Slušajte me svi, moje drage sestre! Pustite da sam Gospod Isus odluči između vas, On je jedan pravedni sudac! Vi međutim, oprostite jedna drugoj od srca i tada će sve biti u redu. Ova moja kuća, kuća je mira i ljubavi, a ne kuća osvete! Stoga se smirite i budite zadovoljni što ste ovdje, kod mene, pronašli ovako dobro utočište i to sigurno kroz nevidljivu Milost Gospodina. Ako vašu mržnju preobrazite u ljubav, tada ćete odmah doći i do boljeg izgleda. Na svijetu mnogi idu pogrešnim putom kreposti, zašto bi vi u tome bili iznimka. Vi ste mnogo učinili, ali ne radi G o s p o d a, nego radi N e b a, a to uopće nije evanđeoski. Treba se prvo sve učiniti, a tek onda zvati: ‘Gospode, gledaj, ja sam bio lijeni sluga! O Gospode, budi mi, Tvom najnekorisnijem sluzi milostiv!’*“

Kada bi vi, moje drage sestre, tako prosuđivale o vama i ako se ne biste međusobno osuđivale i proklinjale, tada bi ste primili Božju Milost. Zar ne znate što govori mudri učitelj Pavle, koji je za sebe isto tako bio jedan loš i nekoristan sluga i svojim djelima nije pridavao veliku važnost, nego samo čistoj Milosti Gospodnjoj? Gledajte, ovaj učitelj govori:

‘Ti nećeš biti blažen radi tvojih zasluga, nego jedino kroz Milost Gospodina!’ - primite to u srce i odbacite sve vaše tobožnje zasluge Gospodinu pred noge! Priznajte pred Njim potpunu ništavnost svega toga, što ste do sada smatrali korisnim za vječni život. Tada će Gospodnja Milost odmah biti na vama očitovana!

Gledajte, ja sam u svijetu bio čak jedan biskup i isto sam tako vjerovao da će mi, kada napustim svijet, odmah u susret doći nebesko mnoštvo. Ali bilo je sasvim drugačije! Ja osobno do sada još nisam vidio stvarno Nebo, iako sam s Gospodom često razgovarao i ovu kuću primio neposredno iz Njegove najsvetije ruke. Kako vi onda odmah želite biti okrunjeni slavom? Stoga obucite samo Strpljenje, Blagost, Ljubav i vedru Hrabrost, a sve ostalo biti će vam nadodano!“

„Sestre milosrdnice“ povlače se natrag sasvim smirene. Martin poziva „Školske sestre“, koje su si tijekom ove pouke u jednom uglu upravo htjele malo izgrebati oči, te i njih upita, kako i na koji način su one dospjele u ovu nevolju i gdje su na Zemlji u stvari živjele.

„*Siromašne školske sestre od Naše drage žene*“ (School Sisters of Notre Dame) je kongregacija školskih sestara u rimsko-katoličkoj crkvi. Poznati su i pod nazivom „Gerhardinger-Sestre“. U Regensburgu su držale jednu manastirsku školu, a od 1833. su u Neunburgu djelovale kao učiteljice i odgajateljice.“

(iz:“ Wikipedia“; n.p.)

Jedna od ovih odgovara: „*Najljubljeniji, najuvaženiji, najpočasniji prijatelju! Mi nismo sve iz jednog mjesta, nego smo dijelom iz Francuske, dio iz Švicarske iz Welschlanda (dio francuskog govornog područja u Švicarskoj) i Tirola, a dio iz Štajerske.*“

Mi smo živjele nadasve pobožno: Dan za danom molili smo najmanje 14 puta i to uvijek najmanje 45 minuta dugo, dnevno smo posjećivale svetu misu i nikada nismo izostavljale svetu večeru. Nedjeljom i praznicima bile smo najmanje na tri mise, jednoj propovijedi i poslijepodnevnoj litaniji. ...

Preostalo vrijeme posvetile smo se čednom studiranju i poučavanju mladih djevojaka. Pri tome smo pazile na to, da se u mladim srcima pravovremeno probudi želja – ako je to financijski bilo moguće – da one što prije krenu našim stopama i sve njihovo zemaljsko nasljedstvo polože Bogu pred noge i tako postanu čiste i dostojne nevjeste Isusa Krista! ...

Tako smo mi za Krista mnogo i strpljivo trpjele i bez gundanja se povinovale tvrdim pravilima našeg strogog reda. ...

Reci, zar to nije strašno? Zar nismo prevarene, vremenski i vječno! Može li se i ovo nazvati Pravednošću Božjom?!“

Martin: „*Imajte strpljenja! Za sada ste zbrinute. A ako i u vječnosti ne bude bolje, kao što je to sada s vama, tada bi ste to već mogle podnijeti! Jer, po vašim se zaslugama ne bi smjele toliko umisliti. Zašto ste bile tako glupe u svijetu i dozvolile da vas zatvore, tuku i na kraju ubiju? Što ste dobroga kroz to učinile vašim bližnjima? Vi ste se brinule samo za vašu vlastitu kožu i ne bi vam bilo žao, ako bi Bog prokleo i cijeli svijet, samo da vi zadobijete Nebo! Vidite, s takvom ljubavlju prema bližnjemu ovdje nitko ne napreduje. Stoga budite strpljive i od vas odbacite vaše zasluge! Smatrajte se lošim i nekorisnim Božjim sluškinjama, tada ćete pronaći Milost u Gospodu. Vratite se natrag i pustite da naprijed dođu „Dame-Isusova-Srca!“*

61

Govor Dama-Isusova-Srca

„*Društvo Svetog Isusova Srca*“ je jedan red žena, koji je 1800. godine u Francuskoj osnovala Sofija Barat. Kongregacija ima svoja sjedišta u 41. državi. Redovnice rade kao učiteljice u obrazovanju djevojčica i žena.“

(iz: „Wikipedia“, n.p.)

„Školske sestre“ povlače se natrag mrmljajući, a naprijed dolaze „Dame-Isusova-Srca“ i odmah započinju sljedeći govor:

„*Najcjenjeniji gospodine! Mi smo dame prvog ženskog reda u svijetu, u čije su redove smjele ući samo djevojke iz najbogatijih i aristokratskih kuća, a gdje su smjele učiti sve što se u svijetu može naučiti!*“

(Martin za sebe: „*Nije loše – ove već dobro započinju! Upravo će ovakve Gospod najbolje trebati – ili nešto drugo?*“)

„*Dame-Isusova-Srca*“: „*Sve jezike, glazbu i ples, kao i svakojaku drugu gimnastiku – kao što je mačevanje, gdje je moguće i jahanje – pa onda crtanje, slikanje, razna umjetnička heklanja i šivenja! Uz to, naravno i sve ostale znanosti, kao što su geografija, matematika, fizika, astronomija, povijest, nautika, hidraulika, geometrija, trigonometrija, stereometrija, poezija u najplemenitijim jezicima Evrope, kao i mnoštvo drugih korisnih stvari. Kratko i jasno, u našem se redu uče sve znanosti i umjetnosti svijeta, - naravno, samo ako se to zatraži i plati. Ostalo vrijeme provodimo u molitvi, pjevanju i postu, dnevno jedna misa i tjedno triput ispovijed i pričest. Pri kršenju strogih pravila reda predviđene su odgovarajuće stroge kazne, koje se na žalost mnogo dosljednije sprovode, nego sama pravila reda!*“

(Martin za sebe: „*Gledaj ti ovo, i sâm sam bio jedan biskup, ali tajne ovog reda nisam još nikada imao prilike vidjeti u detaljima, kao upravo sada! Ah, u ovom redu mora Gospod imati jedno sasvim posebno zadovoljstvo!?*“)

„*Dame-Isusova-Srca*“: „*Dragi, najvažniji prijatelju, ti vidiš iz ovoga, ...*“

(Martin za sebe: „*da ste vi najgluplje guske!*“)

„*Dame-Isusova-Srca*“: „*...kakva stroga pravila ima naš najstroži red i kako velika...*“

(Martin za sebe: „*glupost*“)

„*Dame-Isusova-Srca*“: „*...samoodricanja zahtijeva pridržavanje svih ovih najtežih pravila. Da, ja ti kažem, pravi divovski...*“

(Martin za sebe: „*glupaci*“)

„*Dame-Isusova-Srca*“: „*...duhovi potrebni su ovdje, da bi se najtočnije moglo pridržavati svih tih najtežih pravila. No, ipak smo mi svi, prave junakinje za Nebesko carstvo poštivale sva ova pravila i vjerovale, da nam na ovaj način Nebo nikako ne može izbjeći!*“

(Martin za sebe: „*Za ovo je stvarno potrebna izuzetno snažna vjera!*“)

„*Dame-Isusova-Srca*“: „*Ali ti nas vidiš sada, nakon nekoliko milijuna zemaljskih godina, još uvijek ovako jadne, kao i prvog dana u duhovnom svijetu. Ova tvoja kuća je prvi divan objekt, kojega smo u ovome svijetu mogli vidjeti. – Pitanje: Je li i ovo jedna Božja Pravednost?!*“

(Martin za sebe: „*Oh, nigdje drugdje više, nego baš upravo ovdje kod vas glupih gusaka!*“) ...

Martin prilično lakonski ironično: „*Ah, ah, ah, ovdje vam je naravno Gospod učinio jako veliku nepravdu! Jer, vi ste ipak živjele potpuno po Evanđelju! Ah, tu moram reći, da je Gospod Jehova Isus vrlo nepravedan, kada vam je na ova vrlo evanđeoska pravila vašeg reda obećao Nebo – a sada vam to ne želi dati! Tu bi Ga čak mogli nazvati vrlo nepristojnim! Tako nježnim, a ipak tako preobrazovanim srdašcima zabraniti Nebo – ah, što bi se ovdje moglo reći? Moralo bi biti tako, da ste vi možda potajno međusobno upražnjavale sodomske bludnosti? Ili ste vi možda pokraj vaših tisuću učenih pravila reda najbolje kršćansko pravilo: ljubiti bližnjega svoga – stavili na zadnje mjesto?!“*

Govori jedna druga dama, koja želi pokazati njen francuski dijalekt:

„A ne, a ne, mon ami (moj prijatelju), mi šivimo već sve vrlo pobožno, e riligio smo isto vrlo imali. O mon dieu (moj Bože), što treba se imati više za Nebo? ...“

Martin: „De, molim te u Ime Boga, prestani s tom svinjarijom. Ti si Njemica, a iz čiste glupe jezične mode ne možeš više govoriti tvoj materinji jezik? Možda vjeruješ, da će jedna takva francuska pudlica ovdje doći u Nebo? Kažem ti, posebno glupa gusko, to će još prilično potrajati Ne, ovo još nisam doživio u ovom duhovnom svijetu. Duhovi s drugih planeta govorili su sa mnom čisto Njemački, a ovoj glupoj „Dami-Isusova-Srca“ još uvijek se bolje sviđa govoriti Francuski, nego Njemački s jednim Nijemcem! – Zašto je tvoja prethodnica, koja je rođena u Lionu, sa mnom mogla dobro govoriti Njemački, a zašto ti to ne možeš, ti ponosna gusko?!“

Govori Dama: „O, prijatelju, zato što sam vjerovala da ću tako kod tebe bolje proći!“

Martin: „To je bila jedna sasvim luda vjera, ista onoj, kroz koju vi svi za vašu bezgraničnu glupost od Gospoda očekujete Nebo! Idite onamo, u onaj tamo kut, i naučite se poniznosti. A onda dođite i pitajte, imali za vas nekakvo mjesto kravarice u najdonjem dijelu Neba, u što sumnjam!“

Pristupa jedan Isusovac: „Otmjeni prijatelju, izgleda da ti nisi baš neki ljubitelj umjetnosti i nauke, pa se nisi baš mogao zadovoljiti ovim „Damama Isusova Srca“. A ipak su one jedini ženski red, koji se jako trudi, od jutra do mraka, upoznati sa svim znanostima i umjetnostima, te su tako našoj braći Isusova društva (Isusovcima) najsljedniji. Ah, brate, prijatelju, s ovim bi damama trebao postupati s malo više pažnje i ljubavi!“

Martin: „Gle, kada ih osmotrim, iz njihovih očiju vidim kako pršti gnjev i oholost! One bi se rado htjele pokazati boljima, ali to je u ovom svijetu duhova nemoguće. Jer ovdje se na prvi pogled lako mogu prozreti ovako jednostavni duhovi i može se čuditi kako je u stvari oblikovana njihova unutrašnjost. Ti sam, kao i cijeli tvoj pohvalno-glupi kolegij ne bi se trebali umisliti radi vaših nedostojnih imena. Jer, razmisli malo i reci mi, kojim se pravom vi nazivate Isusovcima i tko vam je za takvo grđenje Božjeg Imena dao odobrenje? I sam možeš uvidjeti, kako sramotno vi sami zloupotrebljavate najsvetije Ime i na koji bi način vi ovo svetogrdje mogli ispraviti!“

Može li i jedan od vas reći; ‘Gospod Isus nas je pozvao, kao i jednoga Petra i Pavla? Ili je ikada jedan od vas Isusa vidio i govorio s Njim? Gle, vi ste u stvari bili najistaknutiji neprijatelji Isusa Krista, a nazivate se Isus-ovcima?!“

Govori Isusovac: „Dragi prijatelju, ovu stvar izgleda da razumiješ loše ili ju uopće ne razumiješ! Zar ne znaš što znači: ‘Omnia ad maiorem gloriam!’ (Sve na veliku čast Boga!) Vidiš u tome leži razlog imenu našeg reda. Ne, kao da nam ga je Isus poklonio, nego smo mi izabrali to ime za Njegovu veliku počast! Ja znam da to sredstvo samo po sebi nije baš pohvalno. Ali nije stvar u sredstvu, kada je cilj dobar i opravdava sredstvo!“

Martin: „Ti sada govoriš kao jedan luđak i prosuđuješ o božanskim stvarima kao neki slijepac o bojama! Zar stvarno misliš da je veliki Bog, kojega bezbrojne mirijade nepojmljivih čuda nad čudima vječno kroz cijelu vječnost slave, da će On u svojoj Slavi nešto zadobiti, ako ti sebe radi Njegove slave nedolično nazivaš ‘Isusovac’?“

Misliš li da je Isus sramotnu inkviziciju postavio radi njegove velike počasti kroz nekog fratra?! Ili misliš da se Isusu sviđaju svečana smaknuća heretika i ostale gnusobe, koje ste vi prije svega radi Njegove slave počinili, ali u pozadini u stvari imali jedan sasvim drugačiji najstaknutiji cilj?!

Ili kada si ti, radi veće Božje počasti prisvojio imanjan od tisuću udovica i siročadi kroz raznorazna opisivanja pakla, a kasnije nisi imao srca, kada si ih vidio da propadaju u najvećem siromaštvu?!

Misliš li stvarno, da tako nešto može biti korisno na veliku čast Boga, a Gospodu Isusu se je svidjelo takvo slavljenje Njegova Imena? Oh, ako to najozbiljnije misliš, tada si ti biće vrijedno najvećeg žaljenja u cijelom Božjem beskrajju!

Što bi rekao, kada bi sada Isus, jedini Gospodar Neba i bezbrojnih mirijada svjetova, stajao pred tobom i upitao te, kako ste ti i cijelo tvoje društvo držali Njegovu Riječ? I tko vam je dao pravo da Njegovo sveto Ime obeščastite na takav najgrozniji način? Reci – da, recite vi svi, što biste odgovorili svemogućem, vječnom Bogu?!“

Sve je sada uočljivo obuzela jeza i jedna tupost. Nitko se ni jednom riječju nije htio suprotstaviti Martinu, jer svi su ga smatrali za jednog anđela suca.

Samo jedna od „Sestara milosrdnica“ prilazi sasvim bojažljivo Martinu i kaže:

„O ti anđelu suče u Ime Boga! Samo nas nemoj prokleti u pakao; mi svi želimo rado ići u čistilište! – Ooooooh, to je strašno, kakav si ti najstroži sudac! Imaj bar malo milosti s nama jadnim grešnicima i grešnicama!“

Martin: „Ustani, ti luda „milosrdnice“! Ja uopće nisam nikakav sudac, nego i sâm jedan bijedni grešnik, te se nadam Gospodnjoj Milosti. Ali, hvala Bogu, ja uviđam moju veliku ludost, pa tako pokazujem i vama vašu, da bi ju odbacili i postali onakvi, kakve vas želi vječni Red Gospodina. Inače ćete stalno padati u sve veću bijedu, umjesto uzdizati se u veće blaženstvo!“

Da vas ja ne osuđujem pokazuje i to, što sam vas sve primio, a ne odbio. Sve ću vas prijateljski zadržati – ako želite ostati ovdje. Ali, ako ostanete, tada se ne smijete držati vaših budalaština, nego prihvatiti poučavanje od onoga, koji ovdje sigurno ima više iskustva, nego vi novopridošli u ovaj svijet. Smirite se i razmislite o mojim riječima!“

63

Martinov dijalog s dva druga Isusovca i dva Likvorijanca

Likvorijanci ili Redemptoristi (lat.: „redemptor“=Izbavitelj) pripadnici su rimsko-katoličkog reda „Kongegacije najsvetijeg Izbavitelja“, osnovanog 1732. od Alfonso Maria de Likquori u Skali (Italija).

(iz: „Wikipedia“ n.p.)

Pristupaju dva druga Isusovca i uz njih dva Likvorijanca k Martinu i kažu:

„Dragi, najbolji prijatelju, mi se s ovom tvojom poukom, koju si nam svima istovremeno dao, stvarno vrlo slažemo. Kako uviđamo, ovdje nam stvarno ništa ne nedostaje, ali kada bi još k tome mogli dobiti nekakvog malog posla, tada bi mi s ovakvom sudbinom bili izuzetno zadovoljni i ne bi za vječnost zahtijevali nešto bolje. Ako bi cijelu vječnost morali provesti bez ikakvog posla, tada bi za nas bila potpuna smrt bolja, nego nekakav najmonotoniji besposličarski život.“

Martin: „Prijatelji, možete li vi pročitati, što stoji na ovoj okrugloj bijeloj ploči?“

Govori jedan od ove četvorice: „O, da, tu piše najsudbonosnije ‘Dies irae, dies illa! Libera nos ab omni malo!’ („Dan gnjeva, taj dan! Oslobodi nas svih zala! Razmisli čovječe, da si prašina i prašina ćeš postati! Oni počivaju u miru! Daj im Gospode vječni mir, a vječna svjetlost neka im svijetli! Iz dubine zovem! Moj poziv neka dopre do Tebe! Daj im vječni život Gospode i jedno mjesto u krilu Abrahamovu, dopusti im sjesti za njegov stol i s njim objedovati kroz cijelu vječnost!“)

Vidiš, još znam čitati, iako po mom osjećaju nekoliko milijuna godina nisam vidio ni jednog slova. Ali, reci mi, čemu svi ovi stari dogmatski stihovi? Zar se ovdje u duhovno svijetu stvarno po ovome ravna? Ako je to tako, onda izgleda sasvim loše s egzistencijom sviju nas ovdje i za vječno! O prijatelju, objasni nam to, kako se to ovdje treba shvatiti i prihvatiti!“

Martin: „Kako bi se drugačije trebalo razumjeti, nego onako, kako stoji napisano! Kažem vam da ove rečenice nemaju nikakvu drugu smisao, nego tu koja se jasno može izvući iz njihovih zajedno spojenih riječi! Osim toga, recite i vi sami: Jeste li vi u svijetu s ovim proglasima ikada povezivali nekakvo drugačije značenje, nego što se to u izvanjskom obliku objavljuje? Jeste li u svijetu bili zadovoljni s ovim stihovima, koji su vam donosili novac i jedan tajanstveni duhovni ugled? Zašto bi vas to sada trebalo smetati, gdje se njihova smisao sada praktično na vama primjenjuje? Čemu trebate nekakav posao? Requescant in pace; ergo requiescamus!“ (Neka počivaju u miru, stoga odmarajmo se!) Sada ste svi pronašli taj vječni mir! Ovdje ima i svjetla, koje prodire kroz ovaj lijepi veliki prozor, pa je tako ova moja kuća ista kao i Abrahamovo krilo, a tamo je onaj veliki regal napunjen dobrim kruhom i vinom pravi Abrahamov stol, na kojemu će te vi, zajedno sa mnogom vječno jesti do sudnjeg dana – i ako na taj dan gnjeva ne budete bili prokleti, onda i nakon njega vječno ovako dalje! Što želite još više od toga?“

Govori Likvorijanac: „Da, da, prijatelju, ti imaš pravo, tako će biti. Neovisno od toga, moram ti po mom osjećaju napomenuti, da će ta stvar, s ovdašnjim nadasve monotonim tijekom vremena, biti nezamislivo dosadna. Zamisli: vječno ovdje, sasvim besposlen i vječno ništa drugo za očekivati! Slušaj prijatelju, ovakva dosada nakon nekoliko decilijuna zemaljskih godina! O, Gospode, to ne bi moglo izdržati ni jedno živo biće!“

Martin: „Da, i što ti sada koristi tvoje pametovanje! Zar nisi nikada čitao, da stoji napisano: ‘Svatko će živjeti po svojoj vjeri’ i ‘Kamo drvo padne, tamo ostane i ležati’? Zašto ste vjerovali u takve gluposti, čija nam stvarnost ovdje

ne odgovara? Ako smo u svijetu bili tvrdoglavi magarci, tada si ovdje moramo dopustiti ostvarenje naše magareće vjere, sviđa li nam se to ili ne sviđa. Da smo mi našu vjeru u svijetu pametnije uredili, tada bi sigurno i ovdje bili u boljoj situaciji. Međutim, mi svi – mene uključujući – bili smo na svijetu sve sretniji, što smo tamo više širili tame. Stoga nas niti ovo ovdje ne bi trebalo smetati, ako svi mi zajedno ovdje živimo zakopani u našoj vlastitoj gluposti, kao u tobožnjem krilu Abrahama!

Zar u svijetu nije bilo i još uvijek ima ogromno mnoštvo starih magaraca, volova i ovaca, koji neprestano drugima blebeću o svjetlu i prosvjećivanju? Ako im se da jedno bolje svjetlo i bolja hrana, ipak se prema tome ne ravnaju, nego se udobno vraćaju u staru glupost, žderu staru hranu i odmaraju oči na bijednoj polutami („polusvjetlu“) njihove magareće ili volovske štale, dok preživaju staru hranu.

Vidite, i mi smo bili takvi magarci, volovi i ovce u punoj mjeri. Stoga nas ne treba čuditi, ako se je Gospod ovako velikodušno pobrinuo oko naše stočne prirode. Tko ima radosti u gluposti, taj neka ostane u svojoj gluposti! Tko rado spava, taj neka ovdje spava koliko mu je volja! Tko ima radosti u ljenčarenju, taj neka vječno miruje! Tko rado jede i pije, tamo je Abrahamov stol! Tko se rado želi baviti djevicama, tamo ima „Milosrdne sestre“, „Školske sestre“ i „Dame-Srca-Isusova“! Mi smo i tako sa svime najbolje opskrbljeni, zašto onda kukate?!”

Svi podižu ramenima i govore: „Ti u stvari imaš pravo, ali neka đavo odnese našu mudrost. Ako bi mi još jednom na Zemlji mogli biti makar i žabe i po volji krekutati, bilo bi nam očigledno bolje. Ali, što se više ne može promijeniti, neka onda tako ostane.“

64

Iskreno pokajanje Minorita

Stupa naprijed jedan Minorit i govori: „Prijatelji, dopustite da kažem par riječi. I ako to ne bude poslužilo nečemu boljem, bar da nam učini prijatnijim naš predstojeći vječni mir.“

Govore ostali: „Bravo, tako je! Samo ti govori, mi ćemo te sa zadovoljstvom slušati. Jer, ti si već i u svijetu bio poznat kao jedan vrlo mudar govornik.“

Minorit: „Braćo i prijatelji, svi smo mi na svijetu imali, takoreći, dva evanđelja. Prvo, staro i od Krista Gospodina i njegovih apostola i drugo, od rimsko-katoličke crkve, koja si je dala dogmatski naziv ‘jedina-sveta-crkva’, tako što se je smjestila na Petrovu stolicu i još se tamo nalazi, te posjeduje ključeve Neba i pakla.

Toj smo crkvi mi bili zakleti podanici do našeg zemaljskog kraja i sve smo smatrali istinom, što nam je na vjerovanje ponudila, bez obzira stoji li to u nekoj Bibliji ili ne. Isto tako, mi smo se zakletvom obavezali, da ćemo svakog drugomišljenika i drugačijeg vjernika smatrati heretikom i prokleti ga. To, na što smo se zakleli, to smo dosljedno i obavljali, iako nerijetko i protiv našeg vlastitog uvjerenja i protiv zdrave ljudske pameti. ...

Pitanje: Ako smo mi pri ovom, zasigurno od Boga bar dopuštenom crkvenom zakonu djelovali upravo suprotno Isusovom Učenju, zar smo mi za to krivi? Nosilac ove krivnje trebao bi se po svim ljudskim i Božjim pravima, pozvati na odgovornost. Nama svima trebale bi se onda dati upute, kako se u vječnoj budućnosti trebamo ponašati i kako sve učiniti na bolje, to što smo na kraju mi sami počinili!“

Govore ostali: „Bravo, ti si stvarno vrlo mudro govorio i pričinio nam svima veliko zadovoljstvo! Neka krivac ispašta za nas! To je pravedno! Neka ispašta „rimska stolica“ i svatko tko nas je u nečemu kvalificirao bez našeg odobrenja i nije sačekao da naša sposobnost razmišljanja sazrije i pročisti se u pravom svjetlu! Krstili su nas bez našeg odobrenja i na taj način odredili nam rimsko opredjeljenje, te tako i dijete u utrobi majke već učinili odgovornim. Ili zar nije tako dobro, da se jednom novorođenčetu, kroz izvjesne zastupnike, omogući zakleti se na odanost? Bez razmatranja o tome, hoće li dijete, kada odraste, biti sporazumno ovoj odanosti, a u suprotnom je prisiljeno počiniti kršenje zakletve.

Zar nije Krist sam rekao: ‘Tko vjeruje i bude kršten, taj će biti blažen!’ Oh, to je potpuno antikršćanski; kako možemo biti kršteni u neku vjeru prije nego postanemo svjesni kršćanske vjere u nama? Krštenje bi trebalo biti živi dokaz, da je netko kršćansku vjeru prihvatio kao jedinu odrednicu svoga života! ... Ah, ako se o ovome bolje razmisli, ludost se pokazuje sve veća i veća!

Kaže se, da se tim krštenjem oprašta izvorni grijeh i svi prije krštenja počinjeni grijesi. Oh, kako je to glupo.“ ...

Svi izvikuju glasno: „Bravo!“ i – uz iznimku nekoliko Isusovaca – potpuno su s njim sporazumni.

Martin otvara oči duhovno slijepim Isusovcima

Ove Isusovce preuzima Martin na obradu i započinje uz njihovo nijekanje glavom i podizanje ramenima, jednu sasvim radikalnu raspravu:

„Zašto niječete glavama i podižete sumnjičavo ramena? Razumijete li vi stvari, kako stoje, bolje od ovih prethodnih govornika? Ne vjerujem! Ali ja znam što je vaša namjera i u tome leži uzrok vašem kimanju glavama i dizanju ramena! Gledajte, pokazat ću vam što vama „pred vašim očima još uvijek drži trostruki Mojsijev pokrivač“?

Kao prvo, to je vaše staro i kruto uvjerenje, koje neprestano vlada u vašoj naravi i ne dopušta da bolje i jasnije svjetlo uđe u vaša srca. Kao drugo, to je vaša mračna zabluda, po kojoj vjerujete da je za postati i biti kršćaninom dovoljno već samo krštenje. Nekoga se treba samo u ime Oca, Sina i Duha Svetoga krstiti i Kršćanin je, po vašoj zabludi, načinjen! Uistinu, jedna lijepa vjera! A kao treće, vi ste još uvijek oholog mišljenja i pohlepne vjere, da ste vi pravi Isusovi apostoli i od Njega imate vlast činiti što god želite, jer ste u posjedovanju pravog Svetog Duha!

O vi stari luđaci! Čime to možete dokazati? Gdje u Pismu stoji jedan takav tekst, pomoću kojega možete opravdati vašu ludost. Mislite li da je Gospod i vama, potpunim antikristima rekao, ono što je govorio Petru i svojim ostalim apostolima, kada ih je poslao u svijet da svim narodima objave Evanđelje? O, tu ste u velikoj zabludi! Gledajte, tamo stoji: 'Uzmite Svetog Duha! Što vi – u posjedu tog Svetog Duha – zavežete ili odvezete na Zemlji, to treba i u Nebu biti odvezano ili zavezano!'

Jeste li vi ikada posjedovali tog Svetog Duha? Može li Sveti Duh sam sebi proturječiti, može li on mijenjati ono, što je jednom odredio? Ili on može postati još mudriji i uvidjeti, da su njegove, jednom dane odredbe, s nedostacima i stoga ih mora zamijeniti boljima? Zar Sveti Duh, u vrijeme apostola još nije uvidio, kako će kasnije biti potrebni redovnici svih boja i rodova, da bi ljude doveli u Nebo?

Papa drži pokaznicu

Da će ljudi više trebati slike, kipove, relikvije, slike milosti, zvona, kadionicu, mirtu, svećeničke odore, crkve i manastire, pehare i pokaznice (svečano ukrašena i često umjetnički oblikovana posuda različitih oblika, često stilizirana zvjezdasto, od plemenite kovine i dragoga kamenja, služi za izlaganje posvećene hostije), misne zvončice, na latinski korespondirajuće

ministrante i tisuće takvih gluposti, da bi dospjeli u nebo? Kako je slijep morao biti tada Sveti Duh, da on sve te najpotrebitije stvari već i tada u vrijeme apostola, ljudima nije odredio za spas njihovih duša!

Ili su prvi kršćani, zajedno s Petrom i Pavlom stoga stvarno vragovi, jer nisu imali ni crkve, ni zvona, ni latinskih misa, nikakvih blaženo-činećih slika, pa čak ni ispovijedi i zadnje pomasti, bez skupo plaćenih misa za umrle, zvonjenja za upravo preminule, pokrivača za kovčeg i žutih voštanih svijeća, te više sličnih stvari?!

Zar još uvijek ne uviđate besmisao toga? Zar ne uviđate, da smo – upravo kroz našu pohlepu i blistavu želju za vlašću, ne samo bez i najmanjeg evanđeoskog naloga, nego direktno protiv Riječi Božje - sve te takozvane bogoslužne tvorevine, zakone i ceremonije potpuno svojevolumno mi kreirali.

Ako vi čistu Riječ Gospoda svim ljudima, samo jednom površno usporedite s našim rimsko-katoličkim besmislicama, morala bi vam s očiju pasti koprena. ...

Otpustite stoga, draga braćo i sestre, svu vašu svjetovnu glupost. Obratite se svi, zajedno sa mnom, ka jedinom Bogu i Gospodu Isusu Kristu – tada ćete sigurno svi pronaći Milost!

Ali, slušajte: ne ova moja mršava, iako dobronamjerna propovijed, treba vama određivati, nego vaša vlastita volja i ljubav u vašim srcima!“

Svi su sporazumni s Martinom – samo „Dame–Isusova–Srca“ kažu: „Dok mi od samog Boga ili bar od najsvetije Djevice Marije ne dobijemo nalog za to, mi ostajemo vjerni rimskoj majci (crkvi) i od vas ne primamo nikakvo novo učenje, koje bi nas moglo dovesti u pakao!“

Martin: „Šutite, vi glupe guske! Gospod će vam ubrzo ispeći sasvim za vas pogodnu kobasicu! Ako ne želite Evanđelje prihvatiti kao vašu životnu odrednicu za uvijek, tada ostanite vječno u vašoj ludosti i glođite kosti vaše drage rimske majke! Pošto se vi od toga zasigurno nećete udebljati i postati ljepše, za to će se već pobrinuti Gospod. Jer On zna takve glupe duhove staviti na jednu nadhomeopatsku dijetu, koja često traje jednu malu vječnost i takvim nerazumnim duhovima bude od velike koristi, što ja iz vlastitog iskustva znam! Ostavimo ove lude i mračne dame njihovoj vjeri! Mi ćemo se pozabaviti boljim svjetlom u Ime Gospoda!

Gospod i proširenje kuće

Upita Minorit: „*Gdje, brate, gdje je to tvoje izuzetno bolje svjetlo? Kamo nas želiš voditi, gdje bi ga mi mogli ugledati?*“

Martin: „*Slijedite me ovamo, do sredine dvorane! Gledajte, tamo se nalazi jedan uistinu božanski, umjetnički astronomski mehanizam! Ovdje ćemo prvo preciznije promotriti Zemlju, na kojoj smo obitavali, a onda se posvetiti i drugim planetima i na kraju Suncu. Svugdje ćete moći vidjeti stvari, koje su vam do sada bile zagonetne. Pa, samo naprijed!*“

Svi se kreću do označenog mjesta i okružuje ga u tijesno zbijenim redovima. I „*Dame-Isusova-Srca*“ prišunjavaju se sasvim laganog koraka, da bi vidjele i čule o čemu će ovdje biti govora i kako izgleda to od Martina nagoviješteno bolje svjetlo.

Martin to primjećuje i prilično glasno govori: „*Što se šaljate iza nas, vi pametne dame, kao u svijetu neka tajna policija?! Ako se želite posvetiti boljem svjetlu, s nama, vašom braćom i sestrama, tada hodajte otvoreno i slobodno, kao i mi. Tajno i špijunirajuće ponašanje ovdje se neće trpjeti! Razumijete!?*“

Kad su „*Dame-Isusova-Srca*“ ovo čule, zastale su i rekle:

„*Prijatelju, ne ljuti se toliko na nas! Jer, ako već znaš da smo mi glupe i slabe i sigurno zavedene – kao što si sigurno i ti sam bio, te nakon ulaska u ovaj svijet, nisi sve prihvaćao zdravo za gotovo – tada imaj malo strpljenja i s nama jadnicama, mi te za to molimo! Do sada od tebe nismo dobile bolji naziv, nego „guske“ i nismo se radi toga bunile. Da mi naš red želimo zaštititi, ne bi smjelo biti toliko loše! Ti, dragi prijatelju, postupio si prema nama vrlo grubo, ali mi smo to podnijele, iako smo malo gundale. Stoga te molimo, da nam oprostiš i ne budeš toliko strog prema nama, jadnim grešnicama!*“

Martin: „*Ah, ovaj vaš govor već mi se više dopada, od onog francuskog. Ako mi se već tako obraćate, tada dođite hrabro i vedra srca k meni i osvjedočite se o svemu što je ovdje i što će se dogoditi!*“

Dame-Isusova-Srca prilaze brže i počinju se prilično čuditi, kad su ugledale ovaj veliki i umjetnički mehanizam. Isusovci se odmah okupljaju oko globusa Zemlje i prekrivaju glavu rukama od velikog čuđenja, da taj globus

tako vjerno prikazuje stvarnu Zemlju i da na njemu ne nedostaje ni najmanji detalj. Franjevci se više čude planetarnom sistemu i sjaju Sunca, koje ovdje upravo toliko svjetla zrači, koliko je potrebno za osvjettljenje cijelog planetarnog sistema. Ovo se Sunce najviše sviđa i „*Sestrama milosrdnicama*“ i „*Školskim sestrama*“. Ukratko, svi se čude ovoj konstrukciji, a Martin u ulozi marljivog učitelja objašnjava, što bolje može, ove nebeske čudnovatosti, pri čemu naravno ne može izostati ni pokoji sarkastični vic u vezi događanja na Zemlji.

Nakon što se je ovo veliko društvo jedno duže vrijeme zadržalo oko ovog mehanizma, odjednom u dvorani biva svjetlije. Čak se i samom Martinu dvorana čini znatno većom nego ranije. Društvo primjećuje to isto i pita Martina odakle dolazi jače svjetlo i što je prouzročilo znatno povećanje ove prostorije.

Martin: „*Moji dragi prijatelji, braćo i sestre, ovo vam ne bi trebalo biti toliko strano. Jer, ovdje se vrlo lako mijenja sve, što se je jednom pokazalo na određeni način i u određenom obliku. Zar niste primijetili, kada ste dolazili ovamo, kako je ova kuća izvana bila mala, a kako je unutra prostrana? Gledajte, već je i to zasigurno jedno čudo! Tako je i ova sadašnja pojava jedno čudo, koje mi svi ne razumijemo, ali što je Bogu za učiniti nešto sasvim lako. Ja mislim, pošto ste vi svi donekle došli do malo bolje spoznaje, da Gospod dopušta da više svjetla dopre do nas. I pošto su se naše predstave o Njemu malo proširile, tako je On odgovarajuće proširio i ovo boravište, da bi svi mi u njemu mogli pronaći dovoljno mjesta. Oh, ovakvim se pojavama u ovom carstvu čuda uopće ne trebamo toliko čuditi: ovdje ne zriju prvo trešnje, pa onda šljive, nego se ovdje odvija sve po zrelosti naših srca, kroz Svemoć, Ljubav i Mudrost Gospoda!*“

„*Ali, sada na okrugloj ploči vidim sasvim novi, svjetlucajući tekst! Moram pogledati što tamo piše!*“

Martin se žurno kreće prema tabli i čita: „*Martine, izađi van, jer imam nešto važno za tebe! Cijelo društvo neka ostane mirno u dvorani. Dođi, neka bude!*“

Martin se sasvim blažen obraća društvu, da budu mirni, što oni i čine, a on slijedi poziv ploče.

Promjena vrta – Borem kao vrtlar

Kada je Martin izašao na vrata svoje kuće, ugledao je svoju kuću i vrt znatno proširene i u izuzetno cvjetajućem stanju, što mu je pričinilo veliku radost. Ponovno je ugledao i Obitalište Gospodina u velikoj blizini u smjeru Jutra, što ga je učinilo još neusporedivo blaženijim. No, sada se osvrće na sve strane i ne vidi nikoga, tko bi ga vani čekao. To našeg Martina ponovno nešto malo zbuni, ali ovaj put on ne gubi odvažnost i strpljenje, nego ulazi u vrt tražeći Mene. Misli da sam se Ja ovdje negdje sakrio, kako Me ono veliko društvo ne bi moglo ugledati kroz prozor.

Martin pažljivo pretražuje vrt, ali pošto Me ne nalazi, govori sam sebi: „*Ovo je sad opet slično nekoj maloj nebeskoj smicalici! Ali, nema veze, samo da ja ispunim moju dužnost, koju sam spoznao. Neka Gospod sam ili neki Njegov poslanik čini što hoće, to mi je sada potpuno svejedno. Mogao bih, naravno, otići u njegovo obitalište, a li za to nisam dobio nalog. Jer, na ploči je samo stajalo: „Martine, izađi van, ...“* Nakon ovih misli Martin luta vrtom i na samom kraju vrta ugleda vrtlara, koji upravo zasađuje jedno malo drvo za drugim. Martin se uputi ka ovom marljivom vrtlaru. Kada je došao u njegovu blizinu odmah prepoznaje svog knjižara Borema i radosno mu se obraća:

„*O brate, o prijatelju, kako sam često požalio, što sam te tako grubo i tako oštro uvrijedio! Oprosti mi i budi vječno moj nerazdvojni vodič! Jer, gle, ja u potpunosti spoznajem moju nepravednost prema tebi – a posebno prema Gospodinovoj Dobroti!*“

Borem se okreće i prijateljski pozdravlja Martina riječima: „*Budi pozdravljen, moj dragi brate Martine. Gospodu pričinjava pravo zadovoljstvo, da si ti slobodno iz tebe samoga učinio nešto dobro. Stoga me je Gospod uputio ovamo, da ti uredim i proširim ovaj tvoj vrt, kao što si ti tvoje srce u dobrom uredio u znatno proširio u tvojoj ljubavi. Nastavi tako djelovati u Ime Božje, pa ćeš se velikim koracima približiti novorođenju tvoga duha!*“

„*Ja ostajem kod tebe, jer si me sam pozvao u tvom srcu i želim te podržati i pomoći ti, gdje god ti to bude potrebno. U tvojoj kući ima velikog posla. On će od nas zahtijevati još velikog truda. Ali, kada borba bude najžešća, tada će nas ubrzo dočekati i najslavnija pobjeda.*“

„*Tako, sada sam gotov i sa sadnjom ovih stabalaca. Pođimo, stoga, ka onima koji trebaju našu pomoć! Njih si u stvari već vrijedno obradio, otprilike kao ovaj vrt; ali neovisno o tome, on će trebati još prilično mnogo posla dok tisuću stabalaca bude donijelo potpuno zrele plodove. Međutim, Ljubav i Strpljenje sve svladavaju! Pođimo mirno u kuću i započnimo naše pravedno djelo u Ime Gospodnje!*“

Boremove poučne riječi o putu blaženstva

Kada su obojica ušli u kuću, odmah im u susret dolazi jedan od Minorita (franjevci konventualci), koji je već i ranije razumno govorio i upita Martina:

„*Dragi brate i prijatelju, što se je vani dogodilo, kada si ti tako žurno morao otići? Gle, svi mi bilo smo u velikoj potištenosti i brizi radi tebe. Mislili smo, da si radi nas bio pozvan na polaganje računa i da ti se je radi toga dogodilo nešto strašno. Reci nam, kako ti je bilo!*“

Martin se smješka i govori: „*O, dragi prijatelji, braćo i sestre. Što se mene tiče, ne morate se uopće brinuti! Gledajte, ovog dragog prijatelja i brata poslao mi je Gospod radi mene i radi vas, da mi pomogne sve vas dovesti do pravog puta. Vi svi morate ovog Božjeg prijatelja dragovoljno saslušati i uvijek činiti po njegovim riječima, tada će vaša, a možda i moja sudbina ubrzo biti bolja i slobodnija. Jer gledajte, i ja još uvijek nisam potpuno blaženi duh, nego samo na Putu da steknem blaženstvo **kroz Božju Milost.***“

„*Potrudite se svi, da imate udjela u ovoj Milosti! Moglo bi se lako dogoditi, da mi onda sve u svemu u isto vrijeme započnemo naš put u Kraljevstvo Božjeg Svjetla!*“

Minorit: „*Da, prijatelju, mi svi obećavamo tebi i tvom prijatelju, da ćemo se u svemu strogo držati pravila, koja ćete nam vi dati, da bi imali udjela i u najmanjoj Milosti Gospodina!*“

Govori Borem: „*Da, draga braćo i sestre, održite ovo vaše obećanje iz dubine vaša srca! Ljubite Isusa Krista, raspetoga, iznad svega, jer je On, najljubljeniji i najsvetiji Otac svih nas! Tražite samo Njega i Njegovu Ljubav, i nemojte kačiti vaša srca na ništa drugo, osim samo na Njega, tako ćete se mnogo brže, nego što i mislite, naći u Njegovom domu Ljubavi! Ali, vi morate iz vaših srca odbaciti sve vaše putene (osjetilne), svjetovne privjeske (ono što se*

„Ijepi“, kači na nama), inače neće biti moguće dovesti vas u vječni dom Svetoga Oca. Zapamtite dobro, što ću vam reći!

Gledajte, svi vi ste u svijetu (zemaljskom životu) o Bogu, o Nebu, kao i uopće o životu duše i njenom stanju nakon smrti materijalnog tijela imali dva različita, ali u potpunosti pogrešna mišljenja (uvjerenja). Vi ste se do sada mogli uvjeriti u to, da se ovdje (u duhovnom svijetu) od vaše vjere ništa nije obistinilo i potvrdilo: Ovdje niste pronašli niti vatru čistilišta, čak niti pakao, ali ni Nebo i krilate anđele. Kao što niste mogli pronaći to, tako nećete moći pronaći ni sve ostalo, u što ste kao rimski katolici vjerovali. (U „Biskup Martin“ će „na red“ kasnije doći i sve ostale vjerske zajednice, n.p.)

Isto tako, sve one zastupničke molitve vjerskih zajednica i svećenika, na koje ste toliko pridavali važnost, ovdje nemaju ni najmanju važnost. Nitko ovamo ne dolazi ka Gospodu pomoću nekog posredovanog smilovanja, jer Gospod je i tako pun najviše Milosti. Stoga bi to bila grešna glupost, Oca koji je najmilosrdniji, najispunjeniji Ljubavlju, najbolji, pokušati posredovanjem pokrenuti na milosrđe.

Stoga se svatko osobno mora najozbiljnije prihvatiti posla u svom vlastitom djelu, inače će biti nemoguće dospjeti ka Bogu i u Njegovo vječno Kraljevstvo. Gledajte, i ja sam jedan veliki anđeo Gospodnji. On me ne oslovljava drugačije nego: „Moj Brate! Kako te beskrajno volim!“ I gledajte, ako bih ja otišao k Njemu i htio vječno posredovati za vas, ništa to vama ne bi koristilo. Jer, svatko sam iz svoje osobne ljubavi mora djelovati, koliko je to u njegovoj moći, inače nikada neće moći doći u pravu slobodu svoga duha. Bog je svemoguć, ali Njegova svemoć ne čini nikoga slobodnim, jer je upravo ona (Svemoć) ta, iz koje mi našom slobodnom voljom i našom ljubavi prema Bogu moramo biti oslobođeni. Inače mi ne bismo bili ništa drugo, nego strojevi i automati te Božje Svemoći.

Gospod je zato, u Njegovoj beskonačnoj Mudrosti, postavio određene Putove, po kojima mi moramo ići, da bi došli do božanske slobode. Ovi su vam Putovi do sada bili nepoznati, ali ja ću vam ih sada obznani. Stoga vi sada na to morate točno obratiti pažnju i točno se – ali slobodne volje (svojevoljno) – držati toga Puta. Tada ćete dospjeti onamo, gdje je za svakog stvorenog duha od Boga određeno.

Vama će biti omogućena sva moguća sloboda. Sve što poželite biti će vam dano. Ali ta sloboda još nije sloboda, nego samo ispit, koji vi morate

razumjeti (shvatiti), ali ga ne smijete zloupotrijebiti! (pa tako i brzo zadobivena iscjeljenja)

Vama će tisuće Eva pružati „jabuku kušnje“, ali ju (jabuku) vi, iz Ljubavi prema Gospodu, ne smijete dodirnuti! Biti ćete oklevetani i izrugivani, ali tada se ne smijete razgnjeviti ili razmišljati na zlu osvetu (odmazdu)!

Proganjati će vas i pokrasti, pa čak i zlostavljati. Ali vaše oružje protiv toga ne treba biti ništa drugo, nego Ljubav, iako će vam i sva druga sredstva stajati na raspolaganju, pomoću kojih bi se vi dovoljno mogli osvetiti! Sjetite se uvijek Gospoda i Njegovog Evanđelja, tako ćete vaš dom izgraditi na čvrstom tlu za svu vječnost i ništa ga neće moći uzdrmati!

Ja vam govorim vječnu Istinu iz Boga, Gospodara svega stvorenog. Tko U SEBI stvarno ne ispuni Riječ Božju, taj ne može ući u njegovo Kraljevstvo! Svatko mora proći kroz najuža vrata Poniznosti i mora Bogu sve prepustiti. Nama ne smije ostati ništa osim čiste Ljubavi spojene s najdubljom Poniznosti. Ništa nas ne smije uvrijediti. Mi nikada ne smijemo reći, ovo ili ono pripada meni, jer je to moje pravo. Jer, svi mi imamo samo JEDNO PRAVO, naime pravo Ljubavi i Poniznosti. Sve ostalo je jedino Gospodinovo! Kako se je i sam Gospod do krajnje točke ponizio, tako morate činiti i vi, ako želite doći onamo gdje je On!

...

Ako vi vaše pravo (pravdu) tražite negdje dalje, nego samo u Riječi Božjoj, dok god vi u sebi nosite trn uvrijeđenosti, da dok god ste vi mišljenja da vam je u ovome ili onome nanesena nepravda – toliko dugo ste još uvijek djeca pakla i Gospodnja Milost nije u vama.

Božja Djeca moraju biti sposobna sve podnijeti, sve trpjeti! Vaša snaga neka bude samo Ljubav prema Bogu i Ljubav prema vašim blišnjima, bez obzira jesu li oni dobri ili loši. Kada u tome budete čvrsti, tek tada ste potpuno slobodni i sposobni biti primljeni u Kraljevstvo Božje.

Ja znam, međutim, da ste vi svi bili redovnici i redovnice u rimskoj zajednici. Znam da i neki od vas potajno misle, kako su učinili i mnogo dobroga. Ali kažem vam i ovo: neka nitko od vas ne misli na to, što je on bio na Zemlji i što je dobroga učinio!

Jer ako netko na to misli, što je svega dobroga učinio, tada će i Bog na to misliti, koliko je zla netko od vas učinio i sudit će mu po njegovim djelima!

Tko do Boga bude osuđen za smrt, a ne za Život; jer osuda je smrt duše u vječnom zarobljeništvu njenoga Duha!

„Svakome će biti postavljeni zadaci, isto kao i u školi. Kada smo položili ispite u osnovnoj školi, tada dolazi više obrazovanje, i tu ima mnogo testova i završnih ispita. Oni su zadani od ljudi. Ispite života ne zadaje nam neki čovjek, nego Bog! I ako su ispiti teži, utoliko smo dalje u školi napredovali i sve smo bliže dobrom cilju. Blago onome, tko iz svakog zadatka i ispita izvuče za sebe pouku, položi ispit i ne padne natrag.“

(Bruno Gröning; 12.01.1959.)

„Vi trebate znati, da pripadate zajedno. Vi trebate vašeg bližnjega ljubiti kao same sebe. To je moja želja, to je moja volja, da se to dogodi. Kada se to dogodi, da ljudi ponovno pronađu jedni ka drugima, tada će svima njima biti omogućena dodjela pomoći“

(Bruno Gröning; 27.08.1949.)

Ali, ako Bog govori: ‘Kada ste i sve učinili, tada priznajte da ste bili bezvrijedni sluge!’ - ako više vi sami sebi morate priznati, da vi nikada niste ni u najmanjemu ispunili Evanđelje u vama, na vama, a još manje na vašim bližnjima!

Ovako sam vam govorio u Ime Gospoda i nisam nadodao niti jednu riječ i ništa oduzeo: Kako sam od Gospoda primio, tako sam vam vjerno objavio. Sada je na vama da to najbolje primijenite. Od sada se više nećete moći opravdavati, kao do to nikada niste čuli, ako pri tvrdoglavom ne slijeđenju potpadnete pod sud! Međutim, ako netko ima dobru volju, ali padne radi nakupljene slabosti, tada smo tu ja i ovaj brat ovdje, da u Ime Gospoda svakome pomognemo.

Vi sada vidite, da se od vas svih kao prvo traži **d o b r a v o l j a**, a tek onda djelovanje! Ako ste stoga puni volje za Dobro, tada se na djela neće tako strogo gledati, jer se već jedna dobra volja isto tako smatra djelom Duha!

Ja o onome od vas, koji bi ovdje bio tajne, podmukle i zle volje i činio samo izvana tako, kao da ima dobru volju! Govorim vam snagom iz Gospoda, koja u meni vije kao moćan orkan: taj će odmah biti protjeran u pakao i bačen u otpad vječnog propadanja – kao što jedan kamen pada s neba u dubine mora, odakle neće biti uzet, nego ostaje ležati u blatu suda!

Sada znate što vam je za činiti, da bi kao prava Djeca Gospoda dospjeli u Njegovo Kraljevstvo. Postupajte tako i vi ćete živjeti! Ja i ovaj vaš prijatelj biti ćemo, iako ne uvijek vidljivo, neprestano iza vas i pomoći ćemo ako netko padne u svojoj slabosti. Al tko padne u svojoj zlobi, tome neće biti pružena pomoć, osim „isto s istim“! No, ne pitajte gdje će biti mjesto ovih vaših ispita?

Kažem vam: ovdje i ondje i kada se najmanje nadate, kako vaša sloboda ne bi bila ometana (ograničena)! Neka je Gospod s vama i s nama! Amen!

Martin: „Brate, ti si sada govorio čisto iz Gospoda i sve je u dlaku istina. No mene je to sasvim posebno obuzelo (obuhvatilo), jer i ja sam imam još mnogo točaka, koje me se vrlo osobno tiču!“

Borem: „Sigurno ti neće naškoditi ako ih uvažiš (paziš na njih), jer te samoga još uvijek ne želim pustiti da odeš do one lijepe Merkurijanke! Shvaćaš me Brate?“

Martin: „Imaš pravo, imaš pravo! Znaš, još sam uvijek nekako malo stoka, ali se nadam da će se i to promijeniti!“

„Idite u Božju Kuću (crkvu) i tamo se pobožno molite. Ne kao do sada, pojedinac ili čak mnogi, koji su tamo išli da bi vidjeli kakvo odijelo na sebi ima ovaj ili onaj čovjek i kako bi o njemu govorili i mnogo toga prljavoga mislili, a što sam sâm na vlastite oči vidio i ušio čuo. Ne samo sada, ne, nego posvuda gdje mi je ikako bilo moguće da odem u crkvu, bez obzira koja je to crkva bila, doživio sam tamo takve stvari, što i vama osobno nije tako nepoznato. Tako se ne treba činiti kada idemo u crkvu! Tamo trebamo biti pobožni i skrušeno moliti i Gospodu Boga zahvaliti za sve Dobro što je čovjeku učinio.“

(Bruno Gröning; 17.10.1949.)

Novo čudo za Martina

Martin: „No, sada sam i sam radoznao kako i gdje će započeti ispiti za ovo, da tako kažem, tisućočlano društvo. Ovdje u kući je to nemoguće, a izvan nje svakog pojedinačno postaviti na jedno drugo mjesto? Nas je samo dvojica i ja stvarno ne znam kako će se ova stvar odvijati. Od stotinu ovaca, ako ih je 99 dobrih, pa ići tražiti jednu zalutalu, to ne bi bio nekakav nerješiv zadatak. Ovdje se, međutim, radi o tisuću takoreći izgubljenih ovaca, a to znači ne tražiti samo jednu, nego njih tisuću. Slušaj prijatelju, to će biti jedan sasvim poseban, meni do sada neshvatljiv zadatak!“

Borem: „Prijatelju i brate, ostavi se takvih pitanja. Gle, kod Boga su mnoge stvari moguće, a koje tebi do sada potpuno nemoguće izgledaju. Ovi svi će ostati u ovoj kući, i ne će se na očigled niti s mjesta pomaknuti, a ipak će u sebi biti premješteni u različita područja, koja će se s njihovom nutrinom do u dlaku podudarati. A ako mi stupimo (uđemo) u njihovu sferu, tada ćemo

ih vidjeti sasvim u njihovoj nutrini, a oni će tako moći s nama i razgovarati. Ako se mi budemo nalazili izvan njihove sfere, tada nas neće moći vidjeti, a mi ćemo njih, kao i do sada ovdje ispred nas imati i po njihovim potiljcima (na osnovu onoga što pokazuju njihovi potiljci) moći točno spoznati što oni čine i kako se ponašaju na Gospodnjim putovima i po njima kroče.

Gledaj, sada su svi oni po svojoj nutrini tako dugo na (u) tim mjestima, koliko to bude bilo potrebno. Mi ih vidimo kako nepomično stoje na njihovim mjestima i ponašaju se tako, kako da međusobno vode razgovore. No, oni ne govore među sobom, jer oni se isto tako međusobno ne mogu vidjeti, kao što ni nas ne vide.

Gledaj, sada će biti poredani u redove, da bi mi mogli imati lakši pregled, ali oni ovo uopće ne primjećuju, kao što bi nekoga tko spava skupa s njegovim krevetom prenijeli u jednu drugu prostoriju. Evo, sada su poredani, tako da mi možemo promatrati potiljak svakoga od njih. Dođi ovdje, do ovog Minorita i pogledaj što on radi!“

Martin prilazi Minoritu i gleda kroz njegov potiljak, kao kod nekog takozvanog diorama kroz povećalo (umanjeni model nekog pejzaža, scene ili događaja, koji se nalazi izložen na malom prostoru iza izložbenog stakla). Tu on ugleda jedan predivan pejzaž i u njemu samog Minorita, koji je ovdje okružen cijelom grupom Eva, ali se od njih ne da omesti, nego ih samo podučava, a njegovo je oko usmjereno ka jednoj svijetloj zvijezdi, koja izlazi iz smjera vječnog Istoka.

Borem govori: „Gledaj, ovaj je već spašen! A gledaj tamo, s njim još i jedno veće mnoštvo! No, idemo dalje i pogledajmo kako stvari stoje kod Isusovca!“

Obojica se kreću iza reda Isusovaca i promatraju njihove zatiljke. Ali, što vide ovdje? Oko tridesetak ovih fratara hrvaju se radi jednog cijelog legionara golih bludnica i ne mogu se dovoljno nauživati u njihovim strastima. Snažniji privlače k sebi one zgodnije i punašnije, a slabijima ostaju one mršavije. To ljuti slabije i oni se odvajaju od njihovih jačih kolega, te započinju pripremati osvetu i kako da napadnu ove druge. Isto tako se i mnoštvo mršavijih bludnica okuplja protiv onih zgodnijih i žele im njihovu ljepotu izguliti oštrim noktima. Martin posve nijem promatra ovu scenu, djelom zbog čuđenja, a dijelom i radi skrivene ljutnje i ne zna što bi na ovo rekao.

Borem to primjećuje i obraća se Martinu: „Moj prijatelju, to je tek početak, pustimo neka ide kako ide. Kolo će se uskoro okrenuti. Gledaj, Kineskinja je pobjegla i uskoro će naići na jednu moćniju družinu, koja će ju prihvatiti. Ona će se tada sasvim strašno osvetiti onom osvetoljubivom Isusovcu. Gle, tamo iz one brdske pećine, ispred koje ona stoji i viče, silazi mnoštvo čudovišta najgore vrste. Vidi njihovo bezbrojno mnoštvo! Oni se razdvajaju i opkoljavaju grupu Isusovaca. Pazi sada, nemani su zatvorile krug. Kineskinja s još sasvim istrغانom kožom i jednim vladalačkim žezlom u ruci približava se Isusovcima, koji se još uvijek zabavljaju s golim bludnicama. Pažljivo promatraj i reci mi što vidiš!“

Martin: „Ah, pa to je strašno, najstrašnije, užasno! Gle, Kineskinja, kao jedna furija biva sve užarenija ispred Isusovaca i, koliko ju još mogu razumjeti u njenom bijesu, govori: -‘Poznaješ li me bijedniče?’- Isusovac pravi jedno namrgođeno i prkosno lice i govori: -‘Da, najbjednija! Moje prokletstvo te vječno neće zaboraviti!’-

On nakon toga zapovijeda svojim kolegama da ponovno uhvate ovu bijednicu i rastrgaju je u komadiće. Ali, u tom trenutku ona viče: -‘Natrag, vi prokleti zavodnici cijelog svijeta! Vaša mjera ja puna! No, sada dolazi moja osveta nad vama!’- U tom trenutku sjuri se jedna cijela legija najužasnijih monstruma na Isusovce, hvataju ih i trgaju u komade. Kineskinja uzima glavu Isusovca, koju mu je upravo otkinula i baca je u provaliju iz koje se uzdižu svijetli plamenovi, te onda i preostale dijelove tijela baca u istu provaliju. Ah, ako to već nije pakao, onda stvarno ne znam u kakvim si ja još stravičnijim slikama pakao trebam predočiti! Slušaj, zar da ni sada ne interveniramo?“

Borem: „O ne, ovdje sada djeluje sâm Gospod; mi bismo ovdje bili preslabi! Gledaj, dok god oni ovdje pred nama stoje u redovima, dotle ih se ne treba smatrati izgubljenima. Ali, ako netko od njih iz tih redova nestane, s njim bi tada imali jako malo za činiti! Ovo ću ti još reći: ovi se ne nalaze daleko od pakla, jer sve to što si sada mogao vidjeti, odvija se u dušama ovih fratara, a ne u stvarnosti. Ali, kada se jedna duša tako oblikuje, tada to nije daleko od najtužnije stvarnosti. To što si vidio odvija se u „srcima“ ovih fratara. Gospod djeluje tako, da mi ovo možemo promatrati sasvim u sigurnosti, kao slikovito i dramatično. Mi smo sada vidjeli kakvih su namjera (naravi) i volje ova stvorenja. Sada ćemo vidjeti, hoće li se oni ipak nakon ove demonstracije, koju im je Gospod ulio u njihovu dušu, sjetiti danog Učenja i njihov pokvareni osjetilni karakter i oblik volje promijeniti.

Biti od čudovišta rastrgan predstavlja jedno snažno ponižavanje, kroz koje bi trebali biti dovedeni do nekakvog razumnijeg stava. Mi ćemo ih uskoro vidjeti kako se pojavljuju kao cjelovita bića. Tada će se odmah pokazati, kakav je utisak na njih ostavila ova demonstracija. Osmotri pažljivo, ondje ćeš vidjeti cijelu grupu Isusovaca, kako se penju iz one provalije, u koju ih je raskomadane bacila ona Kineskinja!“

Martin usmjerava svoj pogled na ovu scenu i govori: „*Točno, ovdje se pojavljuju oni tipovi u cjelokupnom obliku i sada sam radoznao što će se dogoditi! Gle, gle, sada počinju pokazivati malo bolje strane! Možda će se ipak odviti nešto na bolje. Primjećujem čak, kako neki iz skupine odaju utisak, kao da žele započeti molitvu, jer prave sasvim pobožna lica. Stvarno bih bio sretan, ako bi se htjeli popraviti!“*

Borem: „*Što je ljudima nemoguće, to je Bogu moguće! Prvi je ispit ispao prilično bijedno, ali da vidimo kako će proći ovaj sljedeći. Vidjet ćemo, kako će položiti ovaj. Kažem ti, ovaj će biti mnogo gori od onog prvog. Gledaj ponovno, upravo započinje drugi čin!“*

70

Drugi dio ispita Isusovaca

Martin ponovno promatra i primjećuje kako se našim Isusovcima približava karavana ljudi, koji sa sobom nose mnogo blaga i bogatstva. Fratar ovo primjećuje i kada je karavana došla u njihovu blizinu, on ih zaustavlja i pita kuda idu i što nose sa sobom.

Jedan iz karavane odgovara: „*Mi dolazimo iz svijeta, tamo smo opljačkali više manastira, osobito one najbogatije Isusovačke, jer su i oni sami najveći pljačkaši i banditi na tom svijetu. Jer, ljudima pogrešnim govorom, lažnim pobožnostima i svim mogućim predstavama pakla i prokletstva, oduzeti mučno stečenu imovinu i često ju nasilno oteti, još je gore nego javno krasti i pljačkati. Protiv lopova i razbojnika svatko ima pravo na zaštitu i obranu, ali protiv ovakvog načina isusovačkog i ostalog manastirskog načina otimanja samo se rijetki mogu zaštititi. Tako je njihov posjed posve nepravedan. Pa je tako i pravedno, što smo mi navedene manastire opljačkali. No, sada taj plijen nosimo pred Božje Prijestolje i tamo želimo tako dugo pozivati na osvetu, dok nas Gospod Bog ne usliši!“*

Kada su Isusovački fratri ovo saznali, doslovno su se užarili od bijesa i ljutnje.

Martin, koji je ovo sve slušao, obraća se Boremu: „*Brate, sada izgleda sasvim gadno s ovim našim Isusovcima – bar s ovom tridesetoricom, koji su bili prisutni već pri prvom manevru. Vidim sada i sve ostale iz ovog kolegija, oni se ne pridružuju ovoj tridesetorici, nego formiraju odvojeno mnoštvo, koje izgleda mnogo svjetlije, nego ovih tridesetoro.“*

Borem: „*Ovi drugu su već skoro pa spašeni, ali ova tridesetorica stoje još uvijek posve klimavo. Pazi što će se sada dogoditi!“*

Martin pažljivo promatra i nakon određenog vremena govori: „*Ali, ali! Brate, molim te, pa sada se moramo umiješati! Ah, ovo su pravi vragovi! Ne, ovome se nisam nadao od ovog reda! Poslušaj me, ako si izostavio najstrašniju presudu Isusovaca: Kada je karavana bila gotova s njihovim objašnjenjima, tada su se fratri sasvim užarili i uzviknuli kao iz jednog grla:*

‘O vi najgori bogoubojice, koji ste se ovako sramotno ponijeli prema Božjem vlasništvu i opljačkali ga! Sada ste upravo pali u ruke pravedne osвете! Ti Isusovci, koje ste vi tako sramotno opljačkali i protiv kojih vi želite zazvati Božju osvetu, to smo mi! Bog nas je postavio ovdje, da bi vas mi ovdje trenutno predali najdubljem i najstrašnijem paklu! Dolje, vi najstrašniji vragovi, ka najužasnijim đavolima!’

Popni se ovamo, Lucifer, dođi sotonu, popni se Levijatanu: uzmite ove najpodlije, najgnusnije zlobnike u vječnu muku i patnju, bacite ih tamo gdje je pakao najužareniji!’

Moj brate, ovako nešto još nije postojalo! Ovi tipovi imaju sasvim „dobru“ namjeru s ovom karavanom! Ja mislim, dragi brate, da se ovakve naravi vječno ne mogu popraviti! Oh, ne, gledaj ondje, tamo iz dubine stvarno dolaze tri najgroznije spodobе! Vatra pršti iz njihovih ždrijela, koje tako mnogo razjapljuju, kao da bi mogli požderati čitave kuće! Karavana pri ovom prizoru upada u užasni strah, polaže njihov plijen pred Isusovce i preklinju za pomilovanje i milost. Ali, Isusovci ih nemilosrdno odguruju i još više viču u bijesu i gnjevu: ‘Dolje s vama, ovdje više nema milosti i vječno nikakvog oprosta! Najstrašnija vječna muka i jedno vječno uzaludno kajanje vaša je sudbina i plaća za vaše djelo! Zgrabite ih, vas tri najužasnija đavola i naplatite im za vječnost ono, što su oni nama učinili tijekom vremena!’

Karavana preklinje i moli još više, ali uzalud. Tri se đavola približavaju karavani. Ovi viču još strašnije radi pomilovanja, no i dalje uzalud. S velikim zadovoljstvom Isusovci promatraju ove beskrajno preplašene.

Tri đavla daju si još nešto vremena i zamišljeno promatraju strašne zahtjeve Isusovaca, ali ovi tipovi ih bez milosti i pardona žele odmah imati u paklu. Gle, sada stvarno progovaraju ova tri đavla i napominju da je presuda Isusovaca prestroga, pa čak i nepravedna prema ovim malim grešnicima! Ali, Isusovci glasno odgovaraju: 'N a š a osuda je B o ž j a osuda, pa time pravedna! Stoga, pokupite ove i zbacite ih u muku!'

Đavoli odgovaraju vičući: 'Vi želite previše! Ovako Bog još nikada nije sudio! Pa dobro, mi ćemo učiniti kako vi želite, ali slušajte: n a v a š račun, ako vaša želja ne dolazi od Boga!'

O brate, gledaj, užasni krik izlazi iz nesretne karavane i ona nestaje s đavolima. Isusovci pobjedonosno uzvikuju ozarenih lica! Brate, što kažeš na ovo? Jesu li ovo vragovi ili nisu?"

Borem: „Neka te ovo ne zabrinjava. Jer, gledaj, sve ovo je – kao što sam i prije napomenuo – jedan čisti privid, koji je nama predložen svemogućim Božjim posredovanjem, ako je taj privid koristan i potreban za odbacivanje zle naravi ovog strašno nerazumnog brata! Jer, odbacivanje zla često se sastoji u tome, da se ovo (zlo) u svom stvarnom obliku izbacuje iz zle naravi kao jedno naočigled urađeno djelo, ali sve to je ipak više jedna slijepa buka, nego bilo kakva stvarnost.

Stoga te ovaj prizor ne treba toliko opterećivati. Sve što si ti ovdje vidio proizlazi samo iz najdublje Ljubavi i najviše Mudrosti Gospoda i ima velike sličnosti s pojavama najrazličitijih bolesti kod ljudi na Zemlji.

Bolesti su doduše patnja tijelu, ali zato velika blagodat duši, a onda nerijetko i samom tijelu, jer se kroz bolesti jedna loša materija izbacuje iz tijela.

„Nekakva disharmonija izvana (na ili u materijalnom tijelu) dokazuje da je prisutna jedna duhovna disharmonija. Kako u duhovnoj nutrini, tako u izvanjskom tijelu. Jedini neprijatelji čovjeka su u njemu samome. A čovjekovi neprijatelji postaju njegovi vlastiti „kućni drugovi“ (u tijelu).

Ja sam bio zajedno s liječnicima najvećih kapaciteta, koji su sve htjeli osporiti i rekli su: 'Nije sve duševno uzrokovano. Vi ste se prevarili!' A ja sam rekao: 'Vi ste mislili da sam se ja prevario.' Ja sam im pružio dokaz. Činjenica je, da je sva patnja duševno uzrokovana, ne postoji ni jedna bolest, koja nije uzrokovana duševno. Oni to nisu znali. Oni nisu mogli život živjeti „unatrag“. Oni žive ili doživljavaju život njihovog vremena, ništa drugo.

A to, što je prošlo kroz čovjekovo tijelo, od generacije do generacije, ta duševna patnja, ona je postajala sve veća i veća. Čovjek je sve dalje i dalje činio grijeh, više i više, i ja vjerujem da me razumijete kada kažem, da on kroz to grešno, što je čovjek već i prije učinio, a sada još više, mora biti bolestan. To mi je jasno. Ja sam često razgovarao s ljudima, ne samo s Nijemcima nego i s ostalima, sa znanstvenicima, isto tako i s liječnicima, i ja tvrdim, još uvijek, da su sve bolesti duševno uvjetovane. Stvarni uzrok je u duševnom.“

Stoga i ove pojave nisu ništa drugo, nego ovamo (u duhovni svijet) donesene bolesti duše, koje sve moraju biti izbačene i to pomoću duhovne medicine, kao što i u tjelesnom djeluju tjelesne, materijalne tvari. Inače duša nikada ne bi mogla ozdraviti i u njoj se nikada ne bi mogao podići (sazrijeti) duh.

Nije li tako, da i u svijetu kod jednog čovjeka duša tako dugo boluje i nema volje za nikakvom aktivnošću, dok god tijelo leži bolesno? Kada tijelo ozdravi, tada je ponovno i duša puna volje za aktivnošću i raspoložena je.

Vidiš brate, isto tako se to odvija i ovdje: svi ovi imaju izuzetno bolesne duše. Ta bolest postaje aktivirana i istjeruje se i odbacuje kroz snagu Božje Riječi, koja je ovdje jedina najdjelotvornija medicina. Kada je ova operacije sigurno završena, tek tada mi dolazimo na red i ove rekonvalescente moramo osnažiti Gospodnjom Ljubavlju.

No, dragi brate, sada sigurno bolje razumiješ ovu pojavu i u buduću se nećeš tako jako strašiti, ako ugledaš i gore stvari, nego što si to sada vidio. Jer, kod svake bolesti je zadnja tvar (ono zadnje), koja lijekovima treba biti izbačena, ona najgora (najžešća, najbolnija), jer je ona stvarni uzročnik bolesti. Tako se i ovdje, tek na kraju iz duše izbacuje glavno zlo (bolest).

Stoga se više toliko ne straši, kada vidiš to zlo pri njegovom izlasku (izbacivanju). Sada ponovno pogledaj onamo: odmah započinje treći čin, koji će vjerojatno biti i zadnji za ovih trideset Isusovaca!"

71

Popravljanje i (veliki) preokret jednog od Isusovaca Osveta preostalih 29 isusovačkih duhova

Martin ponovno promatra zatiljke Isusovaca koji stoje pred njim i primjećuje kako se ovih tridesetoro međusobno sasvim zamišljeno promatraju, a jedan od njih izgovara sljedeću primjedbu:

(Jedan Isusovac): „Braćo, pobjeda nam je donekle uspjela, ali ako tu stvar pogledam temeljitije, čini mi se da smo mi ipak vrlo nepravedno i potpuno neopunomoćeno postupili prema ovoj u paklu gorućoj karavani. Iako su nas jako hulili, ipak, po Evanđelju, mi nemamo nikakvo pravo da osuđujemo i proklinjemo (protjerujemo). K tome mi svježe na pamet dolazi i Učenje, koje nam je dao nebeski glasnik, prije nego smo dospjeli u ovo posve slobodno stanje našeg postojanja. Po njegovom Učenju, mi moramo sve što nas nadražuje i smeta dočekati samo s ljubavlju, blagoćom i poniznošću. No, ovdje nijedno od ova tri komada nije dobilo ništa za činiti, nego nam je pred oči

stavljeno to, da su nas čak i ona tri najgora đavola nadišla u blagosti i pravednosti. Time su nam dokazali, da smo mi mnogo gori od njih samih!

Braćo, kako vama izgleda ova stvar? Ja priznajem, da se meni ovo počinje činiti sasvim čudno! I općenito, u ovom duhovnom svijetu sve mi izgleda zavaravajuće. Svojevoljni postupci, za koje od nebeskog glasnika nismo dobili nalog, izgledaju mi protiv svakog pravila u ovom vrlo misterioznom svijetu. Čini mi se, kao da mi netko sasvim potajno želi došapnuti:

- 'Ovo vaše najstrašnije djelo, morat ćete vječno okajavati!'

Na ovu dobru primjedbu 29 preostalih se nešto malo zamisle. Nakon nakon vremena odgovaraju, kao iz jednih usta: „Da, ti u principu imaš pravo, ali razmisli i sam - možemo li mi biti drugačiji, nego što jesmo? Mi smo takvi kakvi jesmo i ne možemo drugačije postupati, nego što smo na to prisiljeni – i time točka! Tko je u nas položio bijes, taj mora sada izdržati (moći podnijeti) da ga mi imamo, kao i sve ostale najgore osobine, kojima je naša duša bogato opremljena.

Tko je čegrtušama dao njihov ubojiti otrov, mora da mu se je to tako svidjelo, inače tog crva ne bi tako opremio! Tako smo i mi morali postati Isusovci i u našem redu naučiti, kako se bijesu i osveti omogućuje najslobodniji put i kako se najlošije zlo izvršava na slavu Božju s najslobodnijom savješću. Mi smo, međutim, savršeni u onome, za što smo pozvani! Što ti hoćeš, da, što još više od toga želi Bog?

Govori ovaj jedan Isusovac: „Da, vi imate pravo! Po tome smo mi pozvani da budemo gotovi vragovi, i više smo nego savršeni u tome. Što vi još više želite? Nas sve za ovo sigurno ne čeka Nebo, nego čisti pakao. Što želimo više od toga? Znači, nastavimo dalje s našom zlobom i podlošću, da što prije dospijemo u blaženo vječno prokletstvo! Želim vam uz ovo i najbolji tek! Ja, međutim, od sada više ne želim biti s vama. Ne želim imati s vama tu čast, da se već u sljedećem trenutku nađem u na vrlo vrućim valovima sa sumpornim isparenjima. Uistinu, na ovoj vrlo visokoj počasti vječno vam neću biti zavidan!“

Govore 29 ostalih, kao iz jednih usta: „Što, ti želiš izdati tvoj red! Uzvišenog osnivača Ignacijusa želiš napustiti i postati nevjeran njegovom svetom učenju? Što ti pada na pamet? Zapamti, da nas sve još uvijek očekuje sudnji dan, kako ćeš ga savladati (proći)? Ako to učiniš, tada neka ti bude još tisuću puta gore, nego onoj karavani!“

Isusovac: „Samo naprijed, ja ostajem vjeran svojoj odluci – neka me Bog u tome osnaži. Vi činite što želite. Radi sudnjeg dana ne dajem da mi izraste ni jedna sijeda dlaka, ali radi sigurnog dočeka vječnog prokletstva u vašem društvu...! Ignacijus tu, Ignacijus tamo, ali ja sada slijedim riječi nebeskog glasnika. Ignacijus, skupa sa svima vama, može mi – skoro sam nešto izrekao! – kao i cijeli red – jeste li me razumjeli? ...

Činite sa mnom što želite, ali ja se više ne želim osvećivati! Iskreno žalim, što sam učinio onoj jadnoj Kineskinji; a za to sam, Bogu hvala, zajedno s vama bio kažnjen! Ali ovo drugo sudjelovanje u proklinjanju karavane, već sada me peče kao pakao. Što bi od mene tek postalo, ako duže ostanem s vama? Stoga, neka vam bude sa srećom, ja vas napuštam!“

Kada je ovaj Isusovac završio, svi su ga počeli proklinjati, opkolili su ga i ogulili mu kožu, te ju podijelili među sobom. Ovoga bez kože izbacili su iz njihove grupe i na njega bacali kamenje, te zvali sve vragove da dođu i pokupe ga.

Vragovi su i došli, ali nisu sa sobom povelj oguljenoga, nego samo ove koji su ih i zazivali. Ovi su se, međutim, užasno otimali i zvali u pomoć. Tada se je oguljeni podigao i naredio vragovima da poštede ove slijepce. I gle, vragovi su poslušali i napustili ove koji su bili u bijegu!

Ova je scena na Martina ostavila jako dobar dojam i on žudno promatra što će se dalje događati.

72

Pogled na duševno stanje „Dama-Isusova-Srca“

Borem: „Prijatelju i brate, zahvalimo beskrajnoj Gospodnjoj Mudrosti i Njegovoj neshvatljivoj Ljubavi i Milosti, da je On nasuprot očekivanja nas obojice ovako blago i kratko postupio s ovim društvom. Jer, ovakvi ispiti traju kod nekih, koji su često i u boljem stanju, po zemaljskom mjeranju vremena i po mnogo zemaljskih godina, dok je to kod ovog društva trajalo samo tri dana. Naravno, osjećaj ispitanika biti će opterećen s nekoliko desetljeća. Ali, što to predstavlja prema stvarnosti ili oblikovanju takvih osjećaja, s kojima je ispitanik često opterećen u trajanju od tisuću ili čak milijun godina?“

Kratko i jasno, kažem ti da je Gospod ovoj tridesetorici Isusovaca bio izuzetno milostiv! Oni su sada prebrodili ono najgore. Stvarno su došli do ruba provalije i bili su beskonačno bliže paklu, nego Nebu, koje je i sada još uvijek

vrlo udaljeno od njih. Ali, oni su spašeni i dolaze u obnavljanje. Ovime je već beskonačno mnogo dobiveno, za što se jedino Gospodu može vječno odati slava. Jer, što najviše anđelu više nije moguće, to je Gospodu još jako dobro moguće!

Ti bi u ovom trećem činu htio promotriti još više scena, pa tako pažljivo gledaš u zatiljak. Ali ja ti kažem, ovdje više ništa nećeš vidjeti, jer ovo društvo sada prelazi u sebe, a onda ka njihovoj boljoj braći i onda čeka na odvajanje od ovog materiji sličnog okruženja, koje će se dogoditi čim pogledamo što se događa kod Dama-Isusova-Srca.

Kako ovi na to ne bi tako dugo čekali, idemo odmah do spomenutih dama i promotriti ih na isti način, kao što smo promatrali i ovih 30 Isusovaca. Gle, evo ih već ovdje! Možeš si izabrati jednu od njih, posvuda ćeš vidjeti iste scene!“

Martin: „Dobro, ako je tako, onda je odmah ova prva sasvim u redu. Tako, sada samo pogledati u zatiljak! Točno, kao i kod onih tridesetorice! Tu ih vidim sve, koje se ovdje nalaze, kako sve zajedno stoje u jednom vrtu, koji je okružen snažnim zidom, na čijoj se sjevernoj strani nalazi tmurno izgledajući manastir. Izgleda kao da međusobno mnogo pričaju. Ja još ništa ne mogu čuti, što se one međusobno savjetuju, ali primjećujem da su brzo tamnije, pa onda opet svjetlije, kao kada vjetar tjera oblake preko snježnih planinskih vrhova, pa pod sjenom oblaka postaju sasvim sivi, a kada oblak prepusti mjesto sunčevom svjetlu, tada se planinski vrhovi prelijepo svjetlucaju! Ali, odakle kod ovih dama ovakva pojava?“

Borem: „Dragi brate, ti si sebi za ovo predočio jednu sasvim dobru prirodnu sliku, u kojoj možeš pronaći i objašnjenje za ovu pojavu. Gle, i ovdje preko „planinskih vrhova“ različitih spoznaja ovih dama prelaze oblaci neznanja (zabluda), tjerani vjetrom njihovih različitih svjetovnih strasti! Ti znaš, da kada u svijetu vjetar započne s oblacima jednu igru, ubrzo dolazi do lošeg vremena. Vidi, to je i u ovoj duhovnoj pojavi takav slučaj. Zar ne primjećuješ kako se ova zatamnjenja ponavljaju u sve dužem trajanju? To postojano upućuje da će ubrzo započeti pravi ples. Kada zatamnjenje više ne prestane, tada će odmah započeti pred-čin zlog nevremena. Sve jako dobro promatraj i ovdje ćeš vidjeti još izuzetno zanimljivije stvari, nego što je to bilo kod 30 Isusovaca!“

Martin: „Da, točno, imaš pravo! Već primjećujem kod nekih od njih, da više ne žele postati svjetlijima, ostaju tamnije i postaju sve tamnijima. Ni kod ostalih se draga svjetlost više ne pojavljuje u svojoj snazi, nego one malo po malo postaju sve sivlje. Uistinu, jedna sasvim posebna mješavina tamnog i sivog! Ove već jako tamne, postaju odozdo prema gore obojane kao zagasito crveno-užareno željezo. Izgleda da ovo potječe ili od u njima probuđenog bijesa ili od samog pakla. Slušaj, ti moj dragi prijatelju, to su sasvim dobri preduvjeti za nadolazak zlih pojava!

Sada vidim, da kroz kapiju manastira ulaze dva muška stvorenja u vrt, u čijem se središtu nalaze naše dame, sada već posve tamne. Izgleda da još ne primjećuju kako se ova dva upadnika nalaze u njihovoj blizini. Aha, ali sada da! Sada će započeti potjera. Naše su dame primijetile da se u njihovoj blizini nalazi netko, tko ovdje ne bi trebao biti. Jer, u njihovim rukama vidim užarene bodeže, koje okreću prema naprijed, da ova dva došljaka dočekaju na ne baš dražestan način.

Sad se uspravlja predstojnica samostana i pokretom ruke zapovijeda na sveopću šutnju. Što će samo sada iz ovog izrasti? Možda će biti održan jedan hvale vrijedan govor? Da, da, tako će biti, jer ona se već veličanstveno nakašljava!

Predstojnica: „Slušajte me sve, moje najpoštovanije dame! Našem najuzvišenijem, najpoštovanijem i najsvetijem redu prijeti velika opasnost! Dva nepristojna muškarca, koje bih ja radije nazvala „dječarcima“, ušuljali su se kroz naš najsvetiji samostan u ovaj Bogom-posvećeni vrt. Vjerojatno da bi s nama činili blud i razvrat, ili da bi u najmanju ruku špijunirali naše sveto imanje, da bi ga nam mogli nasilno oteti, ako ga mirno ne predamo! Ali ovi dječarci trebaju njihovu zlu šalu skupo okajati!

Slušajte, nas je ovdje 90-ak na broju, kako ja to na brzinu mogu vidjeti. Ako nam se ova dva zločesta dječarca približe i na naš poziv: ‘Udalžite se, vi bezbožni dječarci!’ ne reaguju i ne udalje se, mi ćemo ih sve skupa odjednom napasti. Svaka od nas neka im u prsa zabode užareni bodež, do drške! Kada budu ubijeni, dati ćemo da ih naš kućni sluga u vrtu raskomada i spali na lomači prokletstva, kao bi ova svetinja opet bila čista.“

Martin: „Gle, gle, ove dražesne damice Isusova Srca, kakve samo imaju drage pomisli! Ah, ovo je najdražesnije! Ne, ovo nisam očekivao od ovih stvarnih paklenih furija! Ali, ako je već predigra ovako slavna, kako će tek

izgledati nadolazeći ispitni čin? Vidi, ova dva muškarca izgledaju sasvim dragi i ja bih o njima mogao reći: ‘Gle, ovdje dva čovjeka u čijim dušama nema ničeg lošeg!’, a ove zle pakosnice već ih osuđuju, a da ih nisu zaobiljno ni vidjele i još manje s njima porazgovarale!’“

Borem: „Samo budi miran, sada znaš kako je to oko ovih stvari! Mirno ih pusti da djeluju! Kada bude vrijeme za to da se ovdje prihvatimo posla, tada ćemo na ploči biti na to upozoreni. P r i j e toga, mi nećemo biti ništa drugo, nego samo mirni promatrači događaja. Samo dalje promatraj!“

Martin: „Ti, brate, sada ova dva muškarca odlaze natrag do vrata samostana i ponašaju se tako, kao da žele odatle otići. Ali dame to primjećuju i izvikuju njihovu prijašnju namjeru: ‘Stop, ni koraka dalje, vi bezbožni dječarci!’ Dva muškarca ignoriraju ovo i sve su bliže izlaznim vratima. Dame to primjećuju i bivaju potpuno užarene. Obrušavaju se uz stravičnu viku prema ovoj dvojici muškaraca i priječe im izlaz. Jedan dio okružuje ih izvučenih bodeža i pita prijetećim licima, kao iz jednih usta: ‘Što tražite ovdje, vi pokvareni dečki? Priznajte vašu zlu namjeru, vaš izdajnički plan, da bi vas tada bez milosti i oprosta u to više mogli mučiti! Jer, vi ste vašim bezobraznim upadom u ovaj vrt obeščastili i vašom pojavom gazili po Božjem Duhu. Ovakav najgori smrtni grijeh zahtjeva smrt i samo vaše vječno prokletstvo može zadovoljiti Božju pravednost! Govorite, vi već unaprijed prokleti!’“

Dva muškarca sada govore: ‘Strpljivo nas poslušajte! Nas je vama poslao Bog, da vas oslobodi vaše najveće gluposti. No, pošto mi na vama ne raspoznajemo ništa osim usijane mržnje i osvete, vi još za dugo niste zrele za ovu veliku milost i od sada će te morati predugo čekati, dok ne budete dostojni te milosti. Zar niste čule, da će onaj tko sudi i proklinje i sam biti osuđen i proklet?! Mi vama ne želimo naplatiti, ništa zloga za zlo dati. Stoga se opametite i pustite nas da u miru odemo, inače će vas zadesiti nešto ružno!’“

Dame posve razlučene napadaju bodežima ova dva muškarca. Ovi međutim nestaju i dame se međusobno bodu u njihovoj slijepoj mržnji.“

73.

Martinove primjedbe i Boremove mudre aluzije o Putovima vječne Ljubavi

Martin, pred ovom scenom, prasne u smijeh i kaže: „Brate, pogledaj samo ove bedaste žene! Ah, u njihovoj slijepoj jarosti one s njihovim bodežima jedna drugu deru na komadiće! Kakav pogled! Šabat dražesnih vještica! Ako tako nastave od njih neće puno toga preostati i naša će intervencija postati sasvim nepotrebna. Ne mari, te odrpine neće za Nebo predstavljati veliki gubitak!

Oprosti mi, najdraži brate, ako izgleda kao da se naslađujem nesreći tih bića, ali ne mogu si pomoći. Sve mi je lakše podnijeti, osim žena koje su u isto vrijeme glupe i pokvarene. Njih je posebice teško podnositi ako se one, poput ovih ovdje, približe tome da u njihovom bijesu i mržnji sebe unište. Ja im doista ne želim zlo, ali osjećam kako kratko vrijeme u paklu ne bi ni najmanje bilo loše za zvijeri poput ovih. Znaš, ne mislim pri tome zauvijek, već samo na kratko vrijeme – poput Rimo-Katoličkog čistilišta!“

Borem: „Ne budi previše gorljiv, brate i pobrini se da odagnaš iz svog srca sve želje za 'prizivanjem-vatre-sa-neba!' Samo nastavi gledati što Gospod ovdje čini i naučit ćeš iz toga jedini istinski način kojim se takva mračna, neupućena bića mogu opet okrenuti prema svjetlu. Da je Gospod razmišljao na tvoj način, postojalo bi jako malo nade da takva jadna bića ikad postignu vječni život. Ali ovdje možeš jasno vidjeti da je Gospod milosrdniji nego najbolji ljudi ili anđeli.

Čudni su putovi Gospodnji, i beskonačan je njihov broj. I svaki put kojim Gospod vodi čovjeka jedno je neshvatljivo čudo, čak i najmudrijem od kerubina, i sveto je bez obzira na njegovu manifestaciju.

Gledajući na sve ove manifestacije iz ovog ugla, nećeš ubuduće u njima pronaći ništa što smeta ili što je besmisleno. Naposljetku, bit ćeš uvjeren s kakvom beskrajnom Ljubavlju i kako mudro Gospod sve vodi do svetog cilja, i kako, najjednostavnijim i naizgled najbeznačajnijim sredstvima, On u svakom trenutku ostvaruje najuzvišeniju svrhu. I tamo gdje je On koji pomaže, On istovremeno pomaže nebrojena druga bića.

O brate, ti ćeš jedino postepeno razumjeti kako je beskonačno uzvišeno sve ovo, što čini srž/bit ovih manifestacija; kako sveto je postojanje i djelovanje

čak jednog crvića kojeg si, na Zemlji mogao vidjeti kako gmiže preko poluosušenog lista!

Prema tome, budi radostan poradi svega što ovdje vidiš! Jer sve je – bez izuzetaka – rezultat najsvetije Ljubavi našeg Nebeskog Oca! Misliš li da bi pakao, sa svim njegovim neopisivim užasima, mogao biti osveta Gospoda utemeljena na Njegovom vječnom gnjevu? Ni u kom slučaju! Gospod je suština Ljubavi također i u paklu, jer vječna Ljubav ne poznaje niti gnjev, niti osvetu i zbog toga sve njezine institucije ne mogu biti utemeljene na ničem drugom, nego na Ljubavi.

Ali, sada nastavi promatrati i gledaj na sve s drugačijim očima i drugačijim umom. Otkrit ćeš kako je to izuzetno poučno. Jer, Gospod dozvoljava da se sve ovo dogodi poglavito poradi tebe, da bi ubrzao preporod tvog duha i ukrasio tvoju dušu božanstvenom odjećom. Zato, još jednom, obrati vrlo pomno pažnju na sve što sam ti rekao, i to će za tebe biti od najvećeg probitka.“

Martin sada nastavlja promatrati zatiljke u dama i primjećuje kako se posljednje dvije i dalje bore i ubadaju svoje bodeže jedna drugoj u tijelo. One zatim kolapsiraju i kao mrtve leže na tlu. Promotivši ovu scenu, on reče:

„Hvala Bogu, dokrajčile su jedna drugu! Blagoslovio ih Gospod! Doista je čudesno da će im ovo pripomoći ka spasenju, kako si upravo objasnio. Stvarno sam znatiželjan vidjeti što će se dogoditi ovim amazonkama, koje sada leže na tlu kao da su sasvim mrtve.

Ah, otpočinje nova manifestacija! Dame i dalje izgledaju sasvim mrtve, ali započinju se dimiti! Tu i tamo čak iskre lete. Dragi prijatelju, ovo počinje izgledati prilično zlokobno i siguran sam kako se ovdje manifestira djelić pakla.

Gledaj, već se plamenovi podižu nagore! Izgleda kao pravi autodafe (kazna javnog spaljivanja kojeg su Inkvizitori određivali hereticima); jadrnice gore, ali osim dima, iskri i plamenova, na njima se ili oko njih ništa ne pokreće.

Gledaj, plamenovi su sve veći i mrtve dame već skroz na skroz zažarene. Dobro za njih da su mrtve i da ništa ne osjećaju! Kakav neobičan prizor i, čudnovato, izgleda kako ništa nije uništeno od strane ovih silnih plamenova. Reci mi, najdraži brate, što ova čudnovata manifestacija predstavlja?“

Borem: „Ona poslužuje najbolju svrhu, jer što od Gospoda dolazi uvijek je dobro! Samo nastavi promatrati i uskoro ćeš sam vidjeti koliko sam u pravu!“

74.

Martinova kritika o biću (osobnosti) zla

Martin: „Oh, da, u pravu si, naravno! Ali moraš priznati kako su grešnici Božja stvorenja, baš kao i mi, a isto tako i vrag! Svi mi proizlazimo iz Boga. Ali tko će iz tog razloga grešnika ili vraga nazvati dobrim?“

Kako ja to vidim, Bog je među svojim bezbrojnim stvorenjima stvorio također i slobodna bića. On ih je upoznao s Njegovim nepromjenjivim Redom i ukazao je putove kojima moraju hodati, da bi ostali unutar Njegovog Reda. No, budući su oni slobodna bića, prilično su sposobni okrenuti njihova leđa dobro poznatom Božanskom Redu i djelovati protivno tome. Ako se to dogodi, onda se nameće sljedeće pitanje:

- Ako je zlo jedino moguće (zamislivo) kao (ono što je) protivno Božanskoj Dobroti, onda se jedino djelovanje protivno poznatoj Božanskoj Dobroti može nazvati zlim. Ako je, međutim, ovo djelovanje također dobro, što je onda zlo? Ono mora postojati, u protivnom bi pakao od svih zamislivih koncepata bio najništavniji (besmisleniji).

Ali, ako je pakao stvarnost, a jedno djelovanje koje je protivno pozitivnom, nepromjenjivom Božanskom redu mora biti opisano kao zlo, onda su ove dame zle i spremne za pakao!

Grieh i grešnici, kao pristalice vraga, posljedično tome su zli i njihova nagrada, kao što je sâm Gospod to izrazio, jeste pakao – kao jedan sabirni centar za sve što je zlo. Manifestacije u vezi s ovim damama dokazale su, da su one bile sasvim zle. One su probole jedna drugu poput furija i sada gore! Može li to biti išta drugo nego slika pakla?“

Borem: „Prijatelju, ti i dalje govoriš, kao što kratkovidni smrtnik govori iz zatvora njegova tijela. Prirodno, što se tiče slobodnog bića, svako djelovanje koje je protivno dobro poznatom Božanskom Redu grijeh je, i time zlo! Ali možeš li ti odrediti granice između stvarnog slobodnog bića jednog te istog čovjeka i onog njegovog dijela koji je pod prisilom?“

Znaš li gdje u tijelu započinje duša i gdje je u duši duh? Znaš li točno gdje prestaju čovjekova prisilna djelovanja i započinju njegova slobodna djelovanja? Znaš li koliko daleko se duhovnost i sloboda protežu u prirodno i prisilno čovjekovo biće?

Kada si u bačvu nalio novo vino i ono primjetno započne fermentirati, oštar miris iz rupe zapašča bi te srušio na leđa, ako bi mu približio svoj nos. Znaš li što je to, što je prouzročilo fermentiranje vina? Ne, ne znaš! Zatim je fermentacija prestala, novo se vino umirilo, pročistilo i onda promijenilo u zrelo vino. Znaš li kako je to bilo moguće (na koji način se to dogodilo)?

Ubrzo nakon što je voćka procvala, ti već možeš vidjeti plod. Da si ga kušao prije nego je sazrio, otkrio bi kako je kiseo i neprijatan, protivan tvome okusu; posljedično tome, on je bio loš i zao. Ali kakav ti se činio plod kada je sazrio? Onda je odgovarao tvom okusu i više nije bio loš i zao.

Osjetilima zima zasigurno mora biti grijeh; jer ona nije u skladu s toplokrvnim ljudima i životinjama. Ali što (bi bilo) s plodonosnim tlom Zemlje i čovjekovom fizičkom snagom, da nije bilo zime?

U cijeloj ćeš vječnosti uvijek pronaći dva pola, koja su obadva unutar Božjeg Reda, iako su potpune suprotnosti, poput dana i noći, ili da i ne. Reci mi – koji je od njih zao? Zar ne vidiš kako Gospod sve usmjerava i vodi svojim pravilnim putem? Gdje onda može biti loš put?

Gospod točno zna kakav slobodan opseg On dodjeljuje biću. Unutar tog opsega, svako biće, koje ima slobodnu volju, može sebi udovoljiti u prakticiranju njegove slobode. Međutim, ni jedno biće nije sposobno na ikoje djelovanje izvan tog opsega.

Kapljica vode obično sadržava nebrojene jednostanične organizme (infuzorije). Da li bi oni mogli živjeti i biti aktivni izvan te kapljice vode?

Tako, smrtnici mogu potkopati moralni red njihove Zemlje kroz ratove i ostala zla. Mogu li oni zaustaviti izmjenu noći i dana, ili mogu li zadržati kišu i vjetrove, ili isprazniti more?

Ako želiš govoriti o velikom Božjem Redu, morat ćeš gledati dalje od uskog prostora tvog opsega aktivnosti. Što nije moguće u kapljici vode, zasigurno će biti moguće u moru, koje se ne može otrovati ni najotrovnijom

kapljicom. Gdje se jednadžba (ravnoteža) ne može pronaći u orbiti Zemlje, ona će se zasigurno pronaći u ogromnoj sunčevoj orbiti. A ako bi ova i dalje bila premala, onda postoje orbite centralnih sunaca, koje su beskrajnih širina i dubina.

Ako je broj nedjeljiv s drugim brojem, znači li to, da ne postoji broj sa kojim bi on bio djeljiv? Ili, ako je u muzici korištena pogrešna nota koja je u neskladu s tonalitetom (ili temeljnim tonom) melodije – i prema tome loša – znači li to, da se ova nota treba sasvim izbaciti iz glazbe?

Gledaj, iako je Bog svakom ljudskom biću na Zemlji dao izvjestan red, kojeg se treba pridržavati s Njegovim: 'Ti trebaš', On mu je također dao sve druge stvari. On najbolje zna kako voditi ovog ili onog, da bi se tijekom vremena postigao veliki cilj. Prema tome, On je od nas također zahtijevao da nikoga ne sudimo, baš kao što najvećem nebeskom anđelu, Mihaelu, nije bilo dozvoljeno osuditi Sotonu, kad se s njime borio za Mojsijevo tijelo.

Ako želimo biti mudra i istinska Božja djeca, mi moramo promatrati što Gospod čini i tome sukladno prilagoditi naš(u) (pro)sud(bu), jer mi se možemo kretati slobodno jedino unutar našeg vlastitog opsega. Kretnje u bezbrojnim, beskonačnim opsezima Božjeg reda se nas nimalo ne tiču, već jedino Gospoda poradi čega je zapisano da čovjek treba počistiti pred svojim vratima, a ne pred vratima svojeg bližnjega.

Pobrini se da ovo dobro shvatiš, i onda nastavi promatrati scenu. Nadam se pred Bogom i Gospodom da ćeš sada započeti gledati na stvari u drugačijem svjetlu, i (pro)cijen(nj)(va)ti ih sukladno tome. Neka ti Gospod s ovim ciljem uskoro podari iskrenu volju i istinski uvid! Sada ponovno pogledaj – scena se promijenila!“

Martinova daljnja promatranja paklenog stanja „Dama-Isusova-Srca“

*Martin neko vrijeme nijemo promatra, a nakon toga govori:
„Da, dragi prijatelju, imaš pravo. Sada već sasvim jasno vidim, da je s Božjim Redom nešto sasvim drugačije, nego što sam si to ja zamislio! Istina je to, što su veliki vidovnjaci David i apostol Pavao govorili: -Neshvatljivi su Gospodnji putovi i neistražive Njegove odluke!-*

Ali, uz to je isto tako neshvatljivo i neistraživo i to, zašto ja tako dugo ostajem glup, dok si ti, na neki način, s nekoliko duhovnih pomagala (spoznaja) u tako kratkom roku postao mudri Gospodnji anđeo! Ali, neka bude kako god, ja u sebi snažno osjećam da je Gospod Isus postao mojom jedinom potrebom. Taj me osjećaj čini izuzetno sretnim i poletnim! Nešto više ne trebam ni za cijelu vječnost. Kažem ti, dragi prijatelju i brate, samo kad imam Gospoda, sve ostalo me onda uopće ne interesira. Stoga mislim: pošto Gospod i tako čini ono najbolje s krutim pripadnicima i pripadnicama ovog neobičnog društva, a čemu mi ne možemo niti što dodati, niti oduzeti, tako više nije vrijedno truda da i dalje promatramo ove scene, pri kojima bar ja uopće ništa ne mogu vidjeti ugodnoga i korisnoga za duh. No, sada su se ove dame ponovno vratile u život i užarene jurcaju po njihovom vrtu, kao da su same furije ili vragovi. Ali, koristi li meni ovaj strašan prizor, kojega i tako ne mogu shvatiti i teško da ću ga uopće moći pojmiti?

Da se mene pita, tada bih radije izašao van u vrt nešto raditi, nego da ovdje promatram ove jako dosadne scene!“

Borem: „Slušaj dragi brate, što je Gospodu u redu, to je i nama u redu. Jer gledaj, i nas obojicu vodi Gospod i On najbolje zna zašto nam je odredio upravo ovaj Put! Stoga samo strpljivo promatraj što se ovdje događa! A za objašnjenje toga ništa se ne brini; ono će ti biti dano u pravo vrijeme i to u potpunosti jasno i na najbolji način.“

Što sada vidiš, to mi odmah govori, kako ti to vidiš. Ja ću ti o tome odmah dati očekivano objašnjenje. Tako, učini to u Ime Gospoda, kako sam ti savjetovao!“

Martin: „Da, da, imaš pravo, Gospod uz ovo vodi i nas, pa stoga sve moramo najpažljivije promatrati, što to On želi! Sada ću opet dobro osmotriti ovu duhovnu komediju, ali dopusti da pri tome govorim tako, kako mi je jezik narastao!“

Martin: „Govori kako god hoćeš, drugo ti ne mogu reći! Ali pazi se osuđivanja, jer to pripada jedino Bogu!“

Martin je ovime potpuno zadovoljan i ponovno promatra zatiljak Dame-Isusova-Srca, te kaže: „O jada! Brate ovo sada odjednom izgleda stvarno jako divlje i zlokobno! Ove su dame sada potpuno gole, a njihovo je meso (tijelo)

potpuno užareno, kao otopljeno željezo. Što je užarenije, to ove kaotično i sve brže jurcaju.

Ove prave salamandarice i nisu baš masne (punašne); ali ipak imaju prilično ljudski izgled. Tijelo im je donekle u redu. Neke od njih imaju i ne baš tako loše grudi; ali lica im izgledaju užasno izobličena! Ja sam na Zemlji ovako nešto slično vidio samo kod majmuna! Joj, joj, joj! Lica su im užasno divlja i više nego stravično ružna! O Gospode, to lice! Nos visi skoro do trbuha. Uši imaju sličnosti slonovskim ušima. Usta izgledaju više kao čmar na stražnjici neke stare krave, nego kao ljudska usta; vrat je ispunjen gušama, kosa ima izgled mnoštva glista! Uh, to izgleda totalno strašno. Stvarno neobično. Tijelo je kod njih još prilično u redu, ali glava, ta glava! Uistinu, ne mogu si predočiti ništa strašnije. Gle, ovdje, vidiš, jedna nam se približava. Ova izgleda tako, da se čovjek preko svake mjere može prestrašiti! Ima glavu kao velika zmija boa, samo jako duge uši umanjuju ovu veliku ružnoću. Ove ukočene oči i besprekidno plaženje jezika! Kroz usta, iz ušiju i kroz nosnice pri svakom izdisaju izlazi nekakav tamnosmeđi dim! Ah, dragi prijatelju, to je i više nego previše, to je užasno! Tijelo opet, isto kao kod ostalih i kod ove je sasvim u redu. Ako izostavimo ovo žarenje moglo bi se smatrati prilično zgodnim. Ali samo ta glava, ta glava, strašno! Opa, sada ponovno bezglavo jurcaju, kao razbježale kokoške, kao da su vidjele kokošnjeg vraga! Što bi svi ovi događaji trebali značiti?“

Borem: „Kažem ti, ništa toliko posebno! Da one izgledaju užareno, to čini njihova strasna, s bijesom pomiješana revnost (briga, nastojanje) za stvari njihova reda. Nastojanje da se održi taj njihov redovnički sistem pokazuje se u jurcanju na sve strane. Da tijela ovih dama prilično dobro izgledaju potječe od njihova prilično nevina (uzdržanog) oblika života; ali da njihove glave tako čudno izgledaju, tome je kriva njihova velika glupost. Kada se s vremenom budu mogle bolje spoznati, tada će dobiti i bolje oblike glave. Dok su god, međutim, odane njihovoj zaslijepljenosti (ludilu), njihove glave neće moći bolje izgledati.“

No, za sada znaš odgovarajući razlog ovakvih pojava. Gledaj dalje, jer to što si do sada vidio bila je samo predigra, a prava drama tek sada dolazi!“

Martin: „Sasvim poslušne službenice! No, to će biti jedna priča. Ako tek sada dolazi stvarna drama, tada sam stvarno izuzetno radoznao, u čemu se ona sastoji i kako će se pokazati!“

N.p.:

Ovdje se nameće misao u vezi mnoštva indijskih bogova i božica s više-manje ljudskim tijelima i „životinjskim“ glavama. Ljudi, koji su mogli vidjeti duhovni svijet, ugledali su ovakve duhove, koji su im se možda predstavili kao bogovi, a možda je već sama neobična pojava bila dovoljna da ih se smatra bogovima i razlogom njihova obožavanja.

Za one koji ovo dublje žele pojmiti, korisne su izjave „iz prve ruke“ još jednog svjedoka ovakvih pojava, Emanuela Swedenborga, u djelu „Nebo i pakao“:

„131. Pošto je nebesko svjetlo (svjetlo u Nebu) Božanska Istina, tako je to svjetlo i Božanska Mudrost i Razumijevanje; Stoga se pod: „biti uzdignut u nebesko Svjetlo“ podrazumijeva isto što i „biti dana Božanska Mudrost i Razumijevanje i time biti prosvjetljen“. Radi toga je svjetlost anđela odgovarajuća stupnju njihove Spoznaje i Mudrosti. Jer je svjetlo Neba Božanska Mudrost, tako u tom svjetlu bivaju svi prepoznati (viđeni), onako kako su građeni (po karakteru). Nutrina svakog pojedinca tamo „leži otvorena na svjetlu dana“ i odražava se na njegovom licu i to potpuno onako kakav je čovjekov karakter,

Ganeša ili Ganapati je
uzetno popularan bog u Indiji

boginja Kali

a niti najmanja se sitnica ne može sakriti. Anđeli, koji se nalaze u takvom stanju, rado žele da je kod njih sve otvoreno (poznato), jer ne žele ništa osim Dobrote. Drugačije je kod onih, koji su u području duhovnog svijeta, ali ne žele Dobro. Oni se iz tog razloga jako boje,

da budu viđeni u svjetlu Neba. Posve je neobično da se oni, koji su u sferi „pakla“, međusobno vide kao ljudi (izgledaju kao ljudi), no u svjetlu Neba oni izgledaju kao nakaze sa užasnim licem i strašnim tijelom, posve po obliku njihove zlobe (zla u njima). Na isti način pokazuje se i čovjek po svom obliku lica, kada bude viđen od strane anđela: ako je čovjek dobar, tada on izgleda kao jedan lijepi čovjek, ovisno o njegovoj dobroti. Ako je on zao, tada izgleda kao rugoba (nakaza), strašno, ovisno o njegovoj zlobi.“...

„134. ... „Toplina u Nebu je ona koja proizlazi iz svete i nebeske „vatre“ (energije), a toplina pakla proizlazi iz nesvete i paklene „vatre“. Oba pojma podrazumijevaju jedan oblik „ljubavi“ i to pod nebeskom vatrom: Ljubav prema Gospodu i Ljubav prema bližnjemu, te sklonostima koje pripadaju ovoj Ljubavi, a pod paklenom vatrom: samoljublje i Ljubav prema svijetu, te sve požude koje pripadaju toj vrsti ljubavi. Da je Ljubav toplina koja potječe iz duhovnog izvora, pokazuje se u zagrijavanju (osjećaju sve veće topline) ovisno o vrsti ljubavi: jer čovjek upada (dospijeva) u vatru i grije se ovisno o veličini i svojstvima ljubavi, a njena vrelna pojavljuje se (pokazuje se) kada se njoj odupiremo (borimo se protiv). Iz toga dolaze izreke: „usplamtjeti se, biti zapaljen, usijati se, pasti u vatru“, kada je riječ o pobudama (uzbuđenjima) koje pripadaju dobroj Ljubavi, kao i u pogledu požuda, kada je riječ o zloj ljubavi.“

(E. Swedenborg)

76

Nemilosrdno ponašanje Dama-Isusova-Srca prema zahtjevima njihovih roditelja

Martin: „Sada vidim ove ružne odrpanke, kako se sve žurno povlače u njihov samostan (manastir). Što li samo tamo traže? Sada vidim da se i izvan vrta smješta nekolicina starijih muškaraca i žena, koji izgledaju vrlo potišteno i izmučeno. Što žele i tko su oni?“

206

Borem: „To je nekolicina roditeljskih parova ovih dama. Oni traže kod njih pomoć, jer su kroz mnoga traženja i molitve saznali da se njihove „blažene“ kćeri nalaze ovdje u „nebeskom manastiru“ i neprekidno se mole za spas njihovih roditelja.“

Martin: „No, ovi će se ovdje iznenaditi! Joj, joj, meni je već unaprijed žao ovih jadnika, dobrodušnih i naravno zaglupljenih roditelja! Točno, sada već jedan od starijih muškaraca poseže za zvonom na ulaznoj kapiji i zvoni, ali nitko ne dolazi. Ponovno zvoni, ali još uvijek se nitko ne pojavljuje. Zvoni još snažnije po treći put, ali ni sada nitko ne dolazi!“

Sada ovi po izgledu stari ljudi ponovno počinju tražiti, moliti i jadikovati iz sve snage. Čak započinju u molitvama obožavati ove manastirske stanovnice. Ne, to je sada previše! Ali i nakon ovoga još uvijek se ne pojavljuje niti jedna od ovih naših salamandarica! ...

Oho, kakva je sada to pojava? Sada iz mnogih manastirskih prozora započinje sijevati i grmjeti, ali grmljavina i nije baš tako snažna. Izgleda kao da je to nekakav manastirsko-kazališni komad, ali munje su prilično slične onim pravim!

Slušaj, meni se čini da se ova grmljavina oblikuje u riječi. Života mi, grmljavina stvarno govori!: „Odlazite, vi prokleti, s ovog svetog Božjeg mjesta, inače će vas tlo odmah progutati do pakla, jer ste se usudili obeščastiti ga vašim grešnim stopalima. Bježite za vječno pred našim svetim licima!“

Ah, ah, al' su to pokvarenice prve klase. Pošto su one sâme skoro sasvim vražje i srame se njihovih tisuću puta boljih roditelja, pokušavaju ih uplašiti ovakvom gnusnom maskom. Ovi jadnici se, uz veliko jadikovanje, stvarno udaljavaju s ovog mjesta.

Slušaj prijatelju, ova drama poprima već prilično pakleni početak! Sada sam uistinu vrlo radoznao, kako će se stvari dalje odvijati! Ovi jadnici su nedaleko od manastira, u smjeru podneva, dospjeli do jednog plodovima bogatog stabla. Smještaju se ispod njega pogledima usmjerenim u pravcu manastira. Vjerojatno od njega očekuju krivu utjehu i najisprazniju nadu, inače bi im od ove varalačke demonstracije trebalo biti jasno, da od njihovih navodno blaženih kćeri ne mogu baš ništa očekivati – osim neke još groznije demonstracije!

207

Htio bih vidjeti što će naše dame uraditi! Munje još uvijek sjevaju iz prozora, čujem i nekakvu grmljavinu, ali prilično slabu. Starci ispod stabla uviđaju plodove na granama i neki od njih pažljivo posežu za tim i počinju jesti. Snažno zagrizaju u ove plodove, koji im izgleda prilično prijaju, jer žudno posežu za novim plodovima i pružaju ih ostalima u grupi, koji izgleda nemaju hrabrosti da uberu neke od njih.

No, sada vidim da iz jednog manastirskog prozora izlazi nešto kao „govorna cijev“ („megafon“), koja je usmjerena prema stablu ispod kojega su se smjestili ovi stari i „uživaju u predivnom pogledu na manastir“, ili ipak nešto drugo.

Užas, sada iz ove cijevi izlazi mnoštvo sova, direktno u smjeru stabla. Sove lete oko stabla i napadaju stare ljude, koji se ovoga počinju jako plašiti. Sada iz cijevi izlaze i plamenovi i na njima riječi, koje kao i sove lete u smjeru grupe starih ljudi. Riječi izgledaju kao užarene zmije i pune su najstrašnijih prijetnji, a plamenovi su izgleda nosioci ovih zmijolikih riječi. Gle, to je sada nešto sasvim novo. Da se riječi mogu napisati pomoću odgovarajućih znakova (simbola), koje zovemo slova, to je općepoznata stvar. Ali, da riječi mogu biti izražene pomoću ovih užasnih oblika (formi), to još nisam vidio! Gle, sada starci ustaju i brzo bježe odatle, a sove ih proganjaju do jedne rijeke, koju sam upravo ugledao.

*Tu vidim dva u bijelo obučena muškarca, iste one koje su naše dame prije pokušale izbosti bodežima. Ova dva muškarca mašu grupi starih ljudi i pozivaju ih k sebi. Sove, kada su ugledale ove muškarce, odmah se okreću na desno i brzo lete natrag prema manastiru, te kao munje udaraju u kroz prozor još uvijek proguranu govornu cijev. Isto tako i zmijolike riječi na plamenovima brzo se vraćaju natrag prema toj cijevi. Dva muškarca okupljaju stare ljude oko sebe. Kako izgleda i s njima zajedno čine **jedan zaokret (okretanje) od smjera manastira**. Ova priča poprima sve veći omjer! Sada sam već iznad svake mjere radoznao, što će sve iz ovoga izrasti!“*

Borem: „Dragi brate, tvoj srce moraš čuvati i od prevelike radoznalosti, jer jedna ovakva strast (požuda) za gledanjem u sebi potajno sadržava i radovanje tuđoj nesreći! Stoga budi ovdje samo jedan mudri promatrač na korist tvoga duha, ali radoznalost ostavi po strani! Ovdje sada moramo u najvećoj mjeri biti trijezni (razboriti), jer se je ovamo uvuklo i nešto pakleno. Samo promatraj, ali bez ikakvog osjećaja radoznalosti. To što vidiš vjerno mi govori!“

N.p.:

Ovo „okretanje od smjera“ ili premještanje usmjerenosti pažnje (volje i namjere) od jedne do tada fiksirane točke (područja) na neku drugu opisao je i Bruno Gröning u njegovoj usporedbi s radio-aparatom, a što bi trebalo dovesti do „velikog preokreta“ (zaokreta):

„Usporedite to sada s jednim aparatom: Kada je aparat (radio) podešen na neki odašiljač, tada može primati taj odaslani radio-val. Isto tako je i ovdje, samo što je to sada iscjeljujući val. Vi ste isto tako jedan aparat i možete primati. Vi ne trebate nikakve kuglice. Postoje aparati, kod kojih je unutra već ugrađena antena. To isto imate i vi, samo što je tijekom godina ovo kod vas uspavano, više nije prisutno. Vi iz čisto prirodnog više ništa ne možete primati. A sada ste tako prekopčani – ja sam nešto učinio na vašem tijelu, gdje i što, to je za vas nevažno, to ćete saznati kasnije – da je „antena“ ponovno ovdje i uključena na primanje. Radio-aparat se napaja umjetnom električnom strujom. I vi ste sada dobili toliko iscjeljujuće struje, toliko struje da možete primati kao i vaš radio-aparat, tako je i kod vas. Isto tako, kao što radio-lampe moraju biti zagrijane, tako je to i kod vas. Takav jedan aparat mora se prvo zagrijati i kada spojite utikač na struju, morate prvo sačekati da se aparat zagrije. Prvo dolazi toplina, isto tako i kod vas, tada prolazi struja i regulira ostalo. Uvijek je bolje kada čovjek to tada izgovori (izjavi), što osjeća. On to mora „dati od sebe“ (izjaviti), tako što to opiše, tada to nestaje.“ (Bruno Gröning; 05.09.1950.)

To je i razlogom zašto Martin sve mora opisati i izgovoriti, što vidi i osjeća, iako su njegovi pratioci uz njega i vide to isto što i on sam. U prijašnjoj napomeni opisano je ono o zagrijavanju ili toplina, odnosno prema čemu je usmjerena naša ljubav – ili prema Dobrom ili prema zlom izvoru (odašiljaču).

Kako ta usmjerenost izgleda u duhovnom i nebeskom svijetu opisao je detaljnije Swedenborg:

„Nebesko Sunce je Gospod (znači On je u tom Suncu). Svjetlost je isto što i Božanska Istina, a toplina je isto što i Božanska Dobrota, što oboje izlazi iz Gospoda kao Sunce. Iz ovog izvora potječe sve što nastaje u Nebu i može se zapaziti. ...

„I odmah će se po nevolji tih dana Sunce pomračiti, i Mjesec će svoju svjetlost izgubiti, i zvijezde s neba će spasti, a sile nebeske pokrenuti se“ (Evangelje po Mateju, 24/29).

Na ovom mjestu Sunce predstavlja Ljubav, a Mjesec predstavlja Vjeru, a zvijezde predstavljaju spoznaje o Dobru i Istini: o kojima se kaže da će se pomračiti, izgubiti na svjetlu i „pasti s Neba“, kada toga više ne bude bilo u globalnom omjeru.

Sunce svijeta (našeg sunčevog sistema) pokazuje se anđelima kao nešto potpuno tamno (mračno) u usporedbi sa nebeskim Suncem, a Mjesec je nešto zatamnjeno u usporedbi s nebeskim Mjesecom i to za stalno. Razlog tome je, jer vatra materijalnog svijeta odgovara samoljublju, a svjetlost iz njega odgovara lošem (pogrešnom) iz te ljubavi, a samoljublje je potpuno nasuprot Božjoj Ljubavi, te loše iz te ljubavi potpuno nasuprot Ljubavi Božanske Istine. A što je suprotno Božanskoj Ljubavi i Istini, to je za anđele mračno (tama) iz toga proizlazi da obožavanje materijalnog Sunca i materijalnog Mjeseca i klanjanje ovima u Riječi (Svetom pismu) predstavlja ljubiti samoga sebe i ono što je pogrešno, što proizlazi iz samoljublja i da to treba biti istrijebljeno.

Mojsijeva 5/19: „I da se ne bi, kad dignesh svoje oči prema nebu te vidiš Sunce, Mjesec i zvijezde - svu nebesku vojsku - dao zavesti da im se klanjaš i da im iskazuješ štovanje.

N.p.: Zašto mi je toliko stalo do prijevoda i upoznavanja s ovim duhovnim činjenicama, koje će nekome možda izgledati suviše apstraktne i samo na prvi pogled premalo u vezi s našim svakodnevnim životom? Zato što i naš sadašnji materijalni svakodnevni život i odluke u kom smjeru ćemo se orijentirati (kojim Putom ići) ovise o tim spoznajama. O važnosti ovih spoznaja za naš duhovni život može svatko sam za sebe izvući zaključak. Osim toga i izvještaji u „Biskup Martin“ mogu se lakše pojmiti. Ako nismo okrenuti k „Nebeskom Suncu“ – Isusu, tada smo okrenuti manje ili više od Njega i u tom odstupanju od usmjerenosti prema Gospodu Isusu smanjuje se naša sposobnost ispravnog razlučivanja Dobra i Istine – moguće nas je lakše zavesti (obmanuti) lažnim svjetlima ili „zamjenama“ za jedino pravo usmjerenje – Isusa, koji je izvor Života i Svjetla.

129. „Zato što je Gospod (Isus) u Nebu Božanska Istina, a Božanska Istina je ondje Svjetlo, zato se Isus u Riječi naziva Svjetlo i isto tako sva Istina koja od Njega dolazi:

„Isus im zatim ponovno progovori: »Ja sam Svjetlost svijeta; tko ide za Mnom, neće hoditi u tami, nego će imati Svjetlost života.“ (Ivan; 8/12)“

15. „... U Nebu se pod „Ljubiti Gospoda“ ne podrazumijeva voljeti Njega kao osobu, nego voljeti Dobro, koje dolazi iz Njega, a voljeti Dobro znači: Dobro iz Ljubavi željeti i činiti. Pod „Ljubiti bližnjega“ ne podrazumijeva se voljeti nekog čovjeka kao osobu, nego voljeti Istinu (istinitu) koja dolazi iz Riječi, a voljeti Istinu znači Istinu željeti i po njoj činiti (postupati). Iz ovoga proizlazi da se ove dvije vrste Ljubavi međusobno razlikuju kao Dobro i Istina i da se sjedinjuju kao Dobro s Istinom. To si može teško predočiti onaj, tko ne zna što je Ljubav, što je Dobrota, a što je „bližnji“.

16. „Nekoliko sam puta o tome razgovarao s anđelima, koji su rekli kako se čude da ljudi crkve (vjernici) ne znaju da ljubiti Gospoda i ljubiti bližnjega znači voljeti Dobro i Istinu, i iz te želje (volje) tako postupati.“

17. „... Iz anđela izlazeće zračenje (strujanje) toliko je ispunjeno Ljubavlju, da obuzima nutarnji život onoga (stvorenja) kod kojega se nalaze. Nekoliko puta sam to mogao osjetiti, dok su me na takav način pobuđivali. Da je to Ljubav, iz koje anđeli imaju njihov život, pokazuje se i u tome, da se svatko u onostranom životu usmjerava prema svojoj Ljubavi; oni koji su u Ljubavi prema Gospodu i prema bližnjemu neprestano su usmjereni (okrenuti) prema Gospodu, dok oni koji su u ljubavi prema sebi samima, neprestano se okreću od Gospoda.

To se događa pri svakom okretaju njihova tijela; jer u drugom životu prostor se oblikuje (odnosi) prema stanju njihove nutrine, a isto tako je i s nebeskim područjima (smjerovima), koji ovdje po svom položaju nisu utvrđeni kao u svijetu, po položaju materijalnog Sunca, nego bivaju određeni prema usmjerenju lica (pogleda) nekog bića. ...

18. „Da se Ljubav nalazi u svim sposobnostima koja su s njom u skladu – u sebe prihvatiti Istine i nastojati sebe spojiti s njima – bilo je očigledno kod onih koji su uzdignuti u Nebo, iako su u materijalnom svijetu bili samo sasvim jednostavni (priprosti) ljudi. Ipak su došli do anđeoske Mudrosti i nebeskog užitka, čim su se našli među anđelima i to iz tog razloga, jer su Dobro i Istinu voljeli radi same Dobrote i Istine i usadili ih u svoj život, te tako postali sposobni primiti u sebe Nebo sa svim Njegovim neizrecivim stanjima. Oni, međutim, koji su u samoljublju i ljubavi prema svijetu, nemaju tu sposobnost primanja (prihvaćanja), nego imaju odbojnost prema tome. Oni odbijaju takva stanja (situacije Dobra i Istine) od sebe i bježe pri prvom kontaktu s njima, te se smještaju (udružuju) ka onima u „paklu“, koji su iste vrste ljubavi kao i oni sami.“

24. „Nebesko Carstvo predstavlja u Riječi (Sv. Pismu) i Svećeničko Carstvo, odnosno Njegov Stan, a Duhovno Carstvo je Njegovo Kraljevstvo i u Riječi njegov Prijestol: Prema svom nebeskom božanstvu Gospod se u svijetu zove Isus, a prema svom duhovnom božanstvu zove se Krist.“

33. „Trebalo napomenuti da je nutrina, ono što kod anđela uvjetuje, nalaze li se u jednom ili drugom „Nebu“ (nebeskoj sferi), jer što je nutrina više usmjerena (okrenuta) i otvorena prema Gospodu, to se oni više nalaze „bliže Gospodu“ (u „nutarnijoj nebeskoj sferi“). Postoje tri stupnja nutrine (nutarnje duhovne sfere) kod anđela, duhova, pa tako i čovjeka. Kod onih, kod kojih je otvoren treći stupanj nalaze se u najnutarnijem „Nebu“, a kod onih, kod kojih je otvoren drugi ili samo prvi stupanj, oni nalaze se u srednjem ili pak u izvanjskom „Nebu“. Nutrašnost (nutrina) biva otvorena primanjem Božanskog Dobra i k tome Božanske Istine. Oni koji su potaknuti Božanskom Istinom to odmah pretoče u vlastiti život, time u volju i djela (postupke), nalaze se u najnutarnijem ili trećem „Nebu“. Oni koji to odmah ne pretoče u volju (postupke), nego u pamćenje (znanje) i odatle to primaju u razum (svijest), te iz toga u volju i djela, nalaze se u srednjem ili drugom „Nebu“. Oni, međutim, koji žive moralno i samo vjeruju u ono Božansko, ali ih poduka (razvoj) baš i ne zanimaju, nalaze se u najdoljnijem ili trećem „Nebu“. Iz ovoga se može zaključiti da „Nebo“ čini (predstavlja) nutarnje stanje i da se nebo nalazi u nutriini svakog pojedinca, a ne izvan njega, što i Gospod (Isus) poučava kada kaže: Luka;17/20:

„Odgovori im: »Kraljevstvo Božje ne dolazi primjetno. Niti će se moći kazati: ‘Evo ga ovdje!’ ili: ‘Evo ga ondje!’ Ta evo – kraljevstvo je Božje u vama!«“

35. „Radi postojanja ovakve razlike niti jedan anđeo iz jednog Neba ne može doći u drugo Nebo, ili netko iz nižeg Neba uzdignuti se u više Nebo ili netko sići iz višeg Neba u niže. Tko se iz nižeg Neba uzdigne u više Nebo biva obuzet jednim bolnim strahom i ondje prisutna bića ne može vidjeti ili s njima kontaktirati. Tko se iz jednog višeg Neba spusti u niži nivo, njemu biva oduzeta mudrost, muca pri govoru i dolazi u stanje nedoumice.

Bilo ih je nekoliko iz najdonjeg Neba, koji u to nisu bili upućeni, da se Nebo nalazi u nutriini bića, te su vjerovali da će dospjeti u više nebesko blaženstvo čim budu stigli u „Nebo“, u kojemu se nalaze anđeli. Njima je to bilo odobreno, da dospiju do te sfere, ali čim su onamo stigli, nisu nikoga vidjeli, koliko god da su tražili, iako je tu bilo prisutno veliko mnoštvo bića, jer nutrina pridošlica nije bila u istom stupnju otvorena kao i kod ostalih prisutnih bića (anđela), pa tako nije bilo otvoreno i njihovo „viđenje“ (sposobnost zapažanja) – vidi kod Martina i ostalih. Ubrzo nakon toga u srcu ih je obuhvatio toliki strah, da skoro više nisu znali, jesu li na životu ili nisu, te su se brzo uputili u sferu Neba iz koje su i došli i obradivali se, kada su ugledali njima slične (svoje). Obećali su da više neće žuditi za nečim višim, što ne odgovara njihovom životu. Vidio sam i one, koji su se iz više sfere spustili u njima ne pripadajuću nižu sferu, te su bili u toj mjeri ograničeni u mudrosti (znanju), da nisu mogli spoznati u kojoj se uopće nebeskoj sferi nalaze. Drugačiji slučaj je s onima, kada sam Gospod (ili njegovi anđeli) nekoga uzdignu iz jedne niže u višu nebesku sferu, kako bi tamo mogli promatrati krasote, što je češće bio slučaj. Prije toga su međutim bili pripremljeni i među njima su se nalazili anđeli, čime su se nalazili u životnoj sferi anđela, kao u jednom zajedništvu.“

48. „Stoga je slučaj i da jedan anđeo, koji se ističe svojom mudrošću, odmah na licu drugoga može vidjeti koje je ovaj vrste. Tamo nitko ne može izrazom svoga lica sakriti svoju nutrinu i pokazati privid, te tako ne može niti lagati ili varati prevarama i lažima. Ponekad se dogodi, da se u društvu ušuljaju licemjeri, koji su naučili kako da sakriju svoju nutrinu i da svoju vanjštinu maskiraju, tako da se prikažu u liku (formi) dobroga u kojemu se nalaze ostali u tom društvu, te se tako prikažu kao anđeli svjetla. Međutim, takvi ne mogu dugo ostati u toj sferi, jer se započinju strašiti u svojoj nutriini i bivaju mučeni. Mrtvačko bljedilo prekriva njihovo lice i oni postaju izobličeni. Tako bivaju promijenjeni iz razloga suprotnosti njihova života koji u njih utječe i djeluje, radi čega se brzo ruše natrag u paklenu sferu u kojoj se nalaze njima slični i više se ne pokušavaju uzdizati. To su oni, koji u Riječi bivaju opisani kao ti, koji se nalaze ispod stola ili pozvanici koji nemaju odgovarajuća svadbena odijela: Matej; 22/10

»Sluge iziđoše na putove i sabraše sve koje nađoše – i zle i dobre. I svadbena se dvorana napuni gostiju. Kad kralj uđe pogledati goste, spazi ondje čovjeka koji ne bijaše odjeven u svadbenu ruhu. Kaže mu: 'Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?' A on zanijemi. Tada kralj reče poslužiteljima: 'Svežite mu ruke i noge i bacite ga van u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.' Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih.«

O „stranama svijeta“ u Nebu

140. „U Nebu, kao i u svijetu, postoje 4 dnevna stanja ili 4 „strane svijeta“: Izlazak (istok), Podne, Zalazak (zapad) i Ponoć, a oboje određeno položajem njihova Sunca na nebeskom svodu, koje je Gospod (Isus) u Nebu ili Sunce u svijetu (na Zemlji). Razlike su u tome, da se u svijetu podnevom označava vrijeme (stanje) kada je Sunce u najvišoj točki (zenitu), ponoć je kada je Sunce na suprotnoj točki od zenita, istok i zapad (gdje Sunce naizgled izlazi ili zalazi). Tako se u svijetu glavni nebeski pravci određuju prema podnevu. U nebu je međutim izlazak (Istok), tamo gdje se Gospod pojavljuje kao Sunce, nasuprot tome je Zapad, na **desnoj** strani Neba je **Podne**, a na **lijevoj** strani Neba je **Ponoć** i to je uvijek tako, bilo kamo da anđeo okrene svoje lice ili tijelo. [Sada ove riječi iz Svetog Pisma imaju jedan sasvim drugačiji smisao: Matej 25,31: „Kad dođe Sin čovječji u slavi svojoj i svi anđeli s Njime, onda će sjesti na prijestolje slave svoje. Svi će se narodi pred Njim skupiti. On će ih razlučiti jedne od drugih, kao što pastir razlučuje ovce od jaraca. Postavit će **ovce(dobre) s desne sebi, jarce(zle) s lijeve sebi.**“ Op.pr.]. Tako se u Nebu svi smjerovi određuju prema Istoku (izlasku). Da se mjesto, gdje se Gospod Pokazuje, zove Istok, ima svoj razlog u tome, da je sav izvor Života u Njemu, kao Nebeskom Suncu.

Druga razlika je u tome, da anđeli pred svojim licem uvijek imaju Istok, iza leđa Zapad, desno od njih je Podne, a lijevo je Ponoć. To je u svijetu teško za shvatiti, jer u svijetu čovjek može okrenuti svoje lice prema svakoj strani svijeta. Anđeli okreću svoja lica i svoja tijela na isti način kao i ljudi, ali je njima pred očima uvijek Istok. To okretanje anđela samo je naizgled isto kao i kod ljudi, ali je posve drugačijeg karaktera, jer je kod njih odlučujuća u njima vladajuća Ljubav i iz nje dolaze za anđele i duhove sve odrednice (usmjerenja), jer je u stvari njihova nutrina okrenuta prema zajedničkom središtu: u Nebu prema Gospodu kao Nebeskom Suncu. Stoga se i u svijetu kaže da čovjek treba uvijek imati Boga (Gospoda-Isusa) pred očima i pred licem svojim i u Njega gledati i da oni „u Njega gledaju“, koji u Njega vjeruju i koji Ga ljube: Da čovjek tako govori potječe iz duhovnog svijeta, jer iz tog je svijeta mnogo toga u ljudskom govoru, iako čovjek ne zna da to potječe odatle. ...“

152. „Ako jedan zao duh dođe među dobre duhove, tada se dobri toliko smučuju u određivanju glavnih smjerova, da skoro više ne znaju gdje je Istok, što sam i sam nekoliko puta mogao iskusiti, te sam tada to čuo i od duhova koji su se u vezi toga žalili.“

153. „Zli duhovi pojavljuju se ponekad kao da su usmjereni prema glavnim nebeskim smjerovima i tada imaju spoznaju i razumijevanje o Istinitom, ali nemaju naklonost ka Dobrom, te čim se ponovno okrenu ka njihovom smjeru (ponoći), gube razumijevanje Istinitog i tada kažu da Istine, koje su oni čuli i pojмили, u stvari nisu Istine, nego laži. Oni isto tako žele da lažno bude istina. O tim sam pretvaranjima bio poučen, da se naime kod zlih razumijevanje može preobratiti, ali ne i volja (htijenje) i da je to od Gospoda tako predodređeno za vrijeme kraja. Tako, da svatko Istinu može uvidjeti i priznati, ali da ju nitko ne može primiti (prihvatiti) ako nije u Dobru, jer je Dobro ono što Istinu prihvaća (prima), a ni u kom slučaju zlo. Isto, da je kod čovjeka u vrijeme kraja tako, da se on kroz Istinu može popraviti, ali neće moći biti dalje poboljšan, nego koliko je Dobra u njemu. Iz toga proizlazi, da i čovjek može na isti način biti okrenut (usmjeren) ka Gospodu. No, ako je on po svom životu u zlu, tada se on okreće od Gospoda i jača u lošem svoga zla, a protiv Istine, koju je uvidio i spoznao.

To se kod njega događa, ako on misli (razmišlja) iz svoje nutrine.“

[Stoga „Einstellen“ (proces u kojem se okrećemo ka svojoj nutрини) i ono što pri tome primamo (osjećamo i spoznajemo) nikako ne može biti garancija da je to uvijek stvarno u Dobru, iako mogu biti primljene i spoznate „Istine“ - ako naše usmjerenje nije ka Isusu (Put, Istina i Život), nego u nekom drugom smjeru, vrlo lako možemo biti obmanuti blistavim umnim izjavama, koje će nas odvesti s Puta, a tada ćemo željeti da laž bude Istina i govoriti da je Istina u stvari nešto pogrešno. Op.pr.]

O područjima i pojavama u Nebu

170. „Čovjek, koji razmišlja samo na osnovi prirodnog svjetla (svjetovnog razuma), ne može shvatiti da u Nebu nešto može postojati, što bi bilo isto stvarima u materijalnom svijetu. Razlog tome je, što on razmišlja samo iz tog svjetovnog svjetla i učvrstio se je u mišljenju, da su anđeli samo nekakvi misaoni subjekti (mentalne tvorevine), a ti su misaoni subjekti samo neka vrsta eteričnih tvorevina, te nemaju osjetila kao čovjek, znači nemaju oči, a ako nemaju oči, tada ne postoje niti stvari (objekti) u Nebu. Međutim anđeli imaju sva osjetila kao i čovjek, čak još mnogo oštrije, a svjetlo iz kojega oni vide mnogo je svjetlije od svjetla iz kojeg čovjek vidi.“

171. „Kakve su to sve stvari, koje se pred anđelima pojavljuju, ne može se opisati u nekoliko riječi. One su većinom slične stvarima koje su i na Zemlji, ali je njihova forma (oblik) mnogo savršenija, a njihova količina mnogo brojnija. Da u Nebu postoje ovakve stvari, opisivali su u Riječi (Svetom Pismu) proroci (Ezekiel, Danijel, te Ivan u Otkrivenju).

172. „Iako su stvari, koje se nalaze u Nebu, većinom po svojoj pojavi slične stvarima koje se nalaze i na Zemlji, one nisu iste po svom biću (svojstvu), jer one u Nebu nastaju iz Nebeskog Sunca, a one u svijetu iz zemaljskog Sunca. One stvari, koje nastaju iz Nebeskog Sunca zovu se duhovne, a one iz zemaljskog Sunca su prirodne.

173. „Stvari, koje nastaju u Nebu, ne nastaju na isti način kao i stvari na Zemlji. U Nebu sve stvari nastaju iz Gospoda, odgovarajuće usporedbama (analogijama) prema onome što je u nutрини nebeskih bića. Jer anđeli imaju nutrinu i vanjštinu. Njihova nutrina odgovara njihovoj Ljubavi i Vjeri, a time Volji i Razumu, jer su Volja i Razum njihove posude za primanje (prihvaćanje). Vanjština kod njih odgovara njihovoj nutрини.

174. „Kada mi je bilo omogućeno da se družim s anđelima, bile su mi oko njih prisutne stvari (pojave, objekti) tako vidljive, kao i stvari na Zemlji, i to tako opipljive, da sam mislio kao da sam na Zemlji, na dvoru nekog kralja. S njima sam razgovarao, kao što čovjek razgovara s čovjekom. ...“

176. „Kako bih to malo pojasnio, kakve su to stvari, koje se pred nebeskim bićima pokazuju, odgovarajuće njihovoj nutрини, navest ću samo jedan primjer: Onima koji se nalaze u Spoznaji (Uvidu), njima se pokazuju vrtni i rajevi puni drveća i cvijeća svake vrste. Stabla su ovdje posađena u najljepšem redu i formiraju grupe ka kojima vode putovi natkriti ukrašenim lukovima i to sve u takvoj ljepoti, da se ne može opisati. Ovdje se šeću oni koji su u Spoznajama, beru cvijeće i oblikuju ih u kolutiće (krune), kojima se ukrašavaju djeca. Ovdje postoje stabla i cvijeće koje se na Zemlji nigdje ne mogu vidjeti, a na stablima su plodovi ovisno o dobroti Ljubavi u kojoj se nalaze prisutni. Da ovakve stvari postoje u Nebu, poznato je onima na Zemlji, koji su u Dobru i koji u sebi svjetlo Neba nisu ugasili prirodnim svjetlom i njegovim obmanama; jer kada oni misle o Nebu i opisuju ga, tada govore da tamo postoje takve stvari, koje ljudsko uho nije čulo i niti jedno oko vidjelo.“ ...

178. „Njihova odjela odgovaraju njihovim spoznajama, te se stoga u Nebu pojavljuju svi obučeni prema njihovim spoznajama. Stoga jedan ima ljepša odjela od drugoga. Oni s najvećim spoznajama imaju odjela koja svjetlucaju plamenim sjajem, neki su opet obučeni u odjela svjetlosnog sjaja, a oni s manje spoznaja imaju snježno-bijela odjela i bijela odjela bez sjaja, oni s još manje spoznaja imaju raznobojna odjela. Međutim, anđeli najnutarnijeg Neba (najbliže Gospodu) nemaju odjela, oni su goli.“

[Odatle dolazi da se u svijetu kipovi ili slike anđela u obliku male djece prikazuju kao goli i bez odjeće. „Mala gola djeca“ simboliziraju najvišu i najčistiju nevinost. Op. pr.]

77

Udarac zvukom truba dvoje mudrih muškaraca i rušenje zidova manastira

Martin: „Da, da, u redu je... Ona dva mudra muškarca zajedno s cijelim društvom starih ljudi kreću se u smjeru manastira! Što se više približavaju, to jače sijeća sa svih prozora, ali munje nemaju velik domēt. Čuje se i grmljavina, ali prilično slabo. Sada je društvo već sasvim blizu vrtnog zida. Jedan od ova dva muškarca ide do vrata i u trenu ih otvara. Sada svi ulaze u manastirski vrt. Dospjeli ovamo, dva se muškarca postavljaju pred mnoštvo staraca i starica. Obojica izvlače duge pozaune (vrsta „trube“) ispod odijela. Obojica snažno zatrube i zidovi se ruše kao zidine Jerihona, a naše se dame, puzeći i jadikujući, izvlače iz ovih ruševina, kao crvi iz nekog blata. Imaju oblik ogromnih žaba, samo im glave imaju više oblik velike zmije, nego neke žabe. Primjećujem da se na njihovim stražnjim dijelovima nalaze žalci škorpiona. Oh, ovo sada izgleda prilično zabrinjavajuće! Starima se pri ovom prizoru diže kosa na glavi. Ove sasvim neobične žabe započinju – umjesto da i dalje proklinju i psuju – strašno kreketati. Njihovo kreketanje je bez smisla i, kako izgleda, bez ikakvog djelovanja, jer ova dva muškarca tjeraju ove „žabe“ ispred sebe, a starci ih slijede posve začuđeni. Ova povorka se kreće **u smjeru večeri.**

Na mjestu manastira je sada jedna velika bara, koja izgleda prilično tmurno i stravično. I meni sada postaje nelagodno! Neobična pojava ovdje je, što ja ovu povorku stalno vidim u istoj veličini, iako su se oni, sudeći po udaljenosti u prostoru, udaljili već prilično daleko od nas.“

Borem: „Prostorne udaljenosti nikada ne zavaravaju vid duha, jer svaki je duh uzdignut iznad vremena i prostora. No, različite vrste duševnog (karakternog) stanja čine stvarne duhovne udaljenosti i zavaravaju duhovni vid ili ga često zaslijepljuju (obmanjuju). Da pri ovom žabljem bijegu **nisu prisutna**

i ova dva mudra čovjeka, tada ti te „žabe“ više ne bi mogao vidjeti, jer je duševno (karakterno) stanje ovih bića koja se pokazuju u obliku žaba previše različito od našega. No, pošto su ova dvojca nama potpuno srodne duše, tada oni u prostoru mogu biti od nas udaljeni koliko god hoće, ali mi ćemo ih ipak vidjeti uvijek isto blizu. Mi bi isto tako mogli promatrati i pakao iz potpune blizine, ali to se ne događa pomoću asocijacije duše (duševna povezanost ili povezanost po naravi čovjeka), nego jednog posebnog posredovanja Gospoda, koju ćeš ti tek kasnije moći upoznati.

„... Isto tako, ne želim da mi taj čovjek kaže gdje se nalazi i na kojem mjestu, bilo gdje na kugli Zemaljskoj on živi. Može biti u Njemačkoj, ali i u nekoj drugoj zemlji. ... Ja mogu meni približiti bolest nekog bolesnika, pa nalazio se on i u Abesiniji (bivša monarhija u Istočnoj Africi, danas područje Etiopije i Eritreje), a da mi se to ne kaže i prebaciti ju (bolest) na nekog čovjeka ovdje kod mene, i taj čovjek „prima“ tu bolest putem „valova“, da tako kažem, (nalazi se u energetske životnoj sferi onog bolesnika) i opisuju točno oboljela mjesta na tijelu. ... Opisat ću jedan slučaj: Grärfelfing, u kući doktora Tramplerera. Ja sam u svojoj sobici, koju mi je on dao na raspolaganje. On dolazi kod mene i kaže da je dolje neki čovjek, koji moli za pomoć u vezi njegove supruge. Ja sam rekao: „Pustite me sada na miru! Nemam vremena, ali evo, reći ću vam bolesnički nalaz (opis bolesti) te bolesnice.“ I on je sve zapisao. ... Ako vi kao ljudi imate jedan fotoaparat, i ja imam jedan „fotoaparat“ i „fotografiram“ sve, pa sam tako i suprugu te bolesnice mogao reći, gdje se njegova supruga trenutno nalazi, da ona nije ovdje, čak niti u Njemačkoj, nego u inozemstvu, u Americi. ... Rekao sam da se njegova supruga sada nalazi u jednoj prostoriji i prima posjetu. Rekao sam i točno vrijeme. Rekao sam da su joj u posjeti jedan muškarac i jedna žena, ali onda sam se ispravio i rekao da su obje žene. Jedna je imala plavu kosu, ali to nije bila prirodna kosa. Suprug je odmah stupio u kontakt sa svojom suprugom. Ona je to sve potvrdila i rekla: Da, ova žena, koja je viđena kao muškarac, nju i inače svi smatraju za muškarca, jer ima jedan muški izraz lica, a osim toga nosi na sebi uniformu! Znači, moj je „fotoaparat“ ispravan na tu udaljenost.“

(Bruno Gröning; 29.09.1950.)

No, sada znaš razlog ovim, tebi čudno izgledajućim, pojavama, koje će ti tek tijekom vremena postati potpuno jasne. Promatraj samo dalje ovu scenu, koja je pred tobom. Iz nje ćeš moći mnogo naučiti!“

Martin ponovno napreže oči i vidi kako „žabe“, već daleko u smjeru večeri, dopijevaju do obale velikog mora i tu ostaju stajati. Na tom mjestu započinju očajno kreketati i odupiru se ulasku u vodu. Dva muškarca ih na to ne prisiljavaju, nego im ostavljaju slobodu izbora. Martin ovo promatra i kaže:

„Da se čovjek začudi ovim užasnim žabama! Ipak ne žele ući u njihov element (vodu) iako za njega izgledaju kao stvorene. Koliko mogu naslutiti, razlog za to bi mogao biti taj: u njima ipak mora biti skriveno i nešto bolje, koje ne pripada ovom elementu i to ih još drži na suhom tlu, je li tako?“

Borem: „Moglo bi tako biti! Ali samo promatraj dalje, jer sada dolazi tijekom prvog čina!“

Martin pažljivo gleda i govori: „Ah, to je iznad svake mjere neobično! Sada se ove „žabe“ na obali mora toliko napuhavaju, da je to stvarno zastrašujuće. Kao veliki slonovi, stoje ovdje ispred ova dva čovjeka i pred sve prestrašenijem mnoštvu starih. Sada su već toliko napuhane, da ih se može smatrati manjim brdima. Pokazuju izraze lica, kao da žele napasti ova dva čovjeka i ostalo mnoštvo, ali nitko ne uzmiče ni koraka natrag, iako bi stari odavde već radije odletjeli, nego pobjegli. Sada ova dva čovjeka naređuju da se mnoštvo smiri i jedan od njih obraća se starima: -Ne bojte se ovih napuhanih! To je samo njihova grešna koža, od koje se vi toliko strašite, ali nutrina je slabija od moći jedne gnjide. Mi ih možemo otpuhati jednim dahom, ove, kojima ste se vi do maloprije molili, kao da su svete. No, mi nismo toliko nemilosrdni, kao što su prema vama bile ove Božje „nevjeste“, iako smo mi potpuni protestanti i vatreno protestiramo protiv svega, što se i najmanje protiv božanskog! Ako želite doista saznati tko su ove napuhane žabe, tada znajte – to su vaše kćeri, koje je vaša velika ludost skupa s vašim velikim imetkom na određeni način protjerala u manastir ovih Dama-Isusova-Srca! Kako vam se dopadaju ove nebeske odore?“

Stari se lupaju po glavi, čupaju si kosu i viču: -Ali u Ime Gospoda! Isus, Marija i Josipe, budite uz nas. Kako je to moguće!? One su živjele jednim tako čistim životom! Nisu učinile ništa, osim onoga na što ih je uputio njihov ispovijedajući sveti otac i što su im nalagala njihova stroga pravila. A mi ih sada zatičemo u ovako strašnom stanju! Oh Isuse, Isuse, Marija i Josipe! Što je to od njih postalo!“

Jedan od ove dvojice: „Budite mirni i nemojte se bojati radi ovih malovrijednih. Mi smo stoga poslani od Gospoda, u Njegovo najsvetije Ime, da tražimo i vratimo što god je ovdje izgubljeno, te ćemo tako i ove „žabe“ vratiti natrag! Ali, da bi i vi bili iscijeljeni od vaše ludosti, morate i vi biti prisutni pri ovom djelu i strpljivo se pokoravati svemu, što god se od vas bude očekivalo. Prije svega, probudite u vama vašu ljubav prema jedinom Bogu i Gospodu, Ocu Isusu, tada će za sve vas vaš put biti lak!“

Sada stari počinju plakati nad nesrećom njihovih navodno svetih kćeri, koje se pri ovome još jače napuhavaju“

Jedna tamna isusovačka priča

Martin: „Jedan otac, u prilično poznim godinama, jedne od ovih Dama-Isusova-Srca, stupa pred ova dva muškarca i uplakano govori: -Oh, vi moćni Božji glasnici, kako je to moguće, da se i m o j a kćer nalazi među ovim nesrećnicama? Koliko je meni poznato, moja je kćer živjela tako strogo i savjesno točno po pravilima njenog reda i po tome u potpunom duhu jedine svete blažene rimsko-katoličke crkve, koji duh očigledno mora biti Sveti Duh?“

Kao posljedica ovakvog života i po mnogim izjavama crkve, moja je kćer trebala odmah biti uzdignuta u Nebo! Jer, osim njenog najstrože savjesnog života, dobila je od samog Pape ne samo jednu, nego tucet privilegiranih oprostajnica, čime joj je oprosteno i samo čištilište! Kakav je to život ovdje, kada jedan takav život pred Bogom nema vrijednosti?“

Jedan jako pobožan isusovac usnuo je san u kojemu su mu se prikazali Marija i sveti Josip u najvišem nebeskom sjaju i objavili mu: -Poslušaj nas, ti najčistiji anđeoski brate, idi kod N.N. Taj ima jednu dražesnu kćerkicu koja se je jako svidjela Isusu i On je želi imati za Njegovu nevjestu. Idi i dovedi tvom Gospodu ovu nevjestu, inače nećeš dobiti niti jedna djelić Nebeskog Kraljevstva!“ Tada se je probudio i dugo o ovome razmišljao, ...

Ja ju nisam tako lako htio dati od sebe, jer sam bio jako bogat i visokog staleža. Moja je kćer bila jako lijepa, nježna i dobra i mogla je imati mnogo bolje prilike. Ali, na kraju sam popustio mnogim molbama ovog kaluđera.

O, vi moćni Božji glasnici, recite nesretnom ocu, što je sagriješila ova moja kćer, pa da se mora nalaziti među ovima stvarno đavolskim spodobama!? Zar je imala nekakve tajne grijeha? Ili je bila lažljivica i prevarantica? Ili je Rimaska crkva samo jedna prevara? Recite, zašto je moja kćer doživjela ovu neizrecivu nesreću?“

Sada govori jedan od muškaraca: „O prijatelju, zar nikada nisi čitao Evanđelje Gospodina?“

Odgovara starac: „Da, kao mladić u školi, ali kasnije više ne, jer sam i tako svake nedjelje i blagdanima išao u crkvu i slušao propovijedi i mise! Osim toga, čitanje Biblije, nama laicima, bilo je od strane crkve zabranjeno, a ja sam mislio da postupam ispravno ako sam poslušan crkvi!“

Govori ponovno jedan od muškaraca: „*No, ako ti je crkva više važila od čiste Božje Riječi, tada moraš ovo staviti na račun crkvi, a ne nama, koji se kao protestanti nismo držali ničega drugoga, osim onoga što je stajalo u Pismu! U Evanđelju Gospodina nigdje ne stoji ništa o jedino-svetoj rimsko-katoličkoj crkvi, ništa o Papama, ništa o isusovcima i ništa o Damama-Isusova-Srca, nego ovdje stoji sasvim jasno: -Ljubi Boga iznad svega, a tvoga bližnjega kao samoga sebe! U ovome je sav Zakon i svi Proroci!-*

Gledaj, tko radi samo da bi zaradio plaću, to je jedan nekorisni sluga i nije vrijedan svoje plaće, a da se ne govori da je ne vrijedan Gospodina, koji kaže: -Tko svoga oca, svoju majku, svoga brata i svoju sestru više voli, nego što voli Mene, taj Mene nije vrijedan! Ako vi i sve učiniste, tada ipak priznajte da ste bili samo nedostojni sluge!-

Gledaj, to su Božje Riječi! Pitaj sam sebe, jesi li ih poznavao i je li tvoja nebeska kćer njih poštovala!“

Govori starac: „*Da, pa ako su to stvarno Božje Riječi – što stvarno i jesu – posebno ove o zakonu Ljubavi, koje sam često slušao s propovjedaonice, tada mi je sve jasnije, zašto se je mojoj kćeri ovako nešto dogodilo. Ali, ona je na ovakav način jedna najgore prevarena i zaslužuje pomilovanje Gospoda!“*

Govori jedan od muškaraca: „*Prijatelju, da Gospod nije bolji, nego što Ga ti i tvoja kćer poznajete, tada bi se ti zajedno s tvojom kćeri našao u paklu. Ali, pošto je Gospod beskrajno bolji i mudriji, vi se umjesto u paklu nalazite u neophodnoj korekturi vaših duša i u milosrdnom obruču za iscjeljenje vašeg cjelokupnog bića! Znaj da je onaj san isusovca bio samo izmišljotina, radi otimanja tvoje lijepe i bogate kćeri. Ti si uz dopuštenje Gospoda u ovome bio najsramotnije prevaren, jer inače tvoju kćer ne bi dao nikome, osim nekom princu. To je kod tebe bila velika pogreška, po kojoj si ti, protivno smislu Kristovog Učenja - da su svi ljudi isti - tvoju kćer uskratio jednom siromašnom, ali inače jako pravednom mladiću. Njega si, radi njegovih šala, dao mučiti. Vidiš, ovakav jedan postupak pred Bogom je najnepravedniji!*

Po tvoju kćer ipak nije došao nikakav princ, nego jedan lukavi isusovac i prevario je tebe zajedno s tvojom kćeri! Možeš li stoga zamjeriti Gospodu, koji je najviša Ljubav, Poniznost i Blagost, ako sada tvoju kćer pronalaziš umjesto u Nebu, ovdje u ovom jadnom stanju?

A onda, prijatelju moj, tvoja je kćer bila ponosna i tvrda naspram njenim podanicama, jer je kao najbogatija uskoro postala upraviteljica ovog novopečenog reda. Ona se je smatrala sveticom, na osnovu njenog predivnog poziva i još više od toga, jer ju je svako večer tjelesno posjećivao neki maskirani gospodin „Isus“, a ona mu je, naravno kao njegova nevjesta, sve dopuštala, što je on nakon otklanjanja takozvanog nebeskog vela s njenog tijela, od nje zahtijevao. O tome ti ona nije ništa govorila, osim, da je taj njen „Isus“ od tebe najstrože zahtijevao, da ti sav tvoj imetak predaš svetom kolegiju, što si ti u tvojoj slijepoj vjeri i učinio!

Vidi, eto tako stoje stvari u vezi tebe i tvoje kćeri, kao i u vezi tvoje, još na Zemlji žive supruge. Što misliš, može li jedan čovjek na osnovi Božjeg Učenja, a s ovakvim jednim životom očekivati Nebo – posebno kada je tvoja kćer ubrzo saznala tko je u stvari bio taj njen gospodin „Isus“? Razumiješ li ti to, moj dragi prijatelju?“

Starac samo širom otvara oči, kao i mnogi drugi oko njega i želi sada svom silom psovati po Rimu, ali mu ova dvojica to strogo zabranjuju i upućuju ga, da je osuda jedino u Božjim rukama, a svi bi ljudi trebali opraštati, ako žele da i njima bude oprašteno. To smiruje starca, a ja vidim da jedna od žaba biva sve manja. To je sigurno ona „Kristova nevjesta“. Brate, ova stvar je neobična!“

Ljtnja starca na Rim i na Božje Strpljenje

Martin: „*Starac se ponovno obraća jednom od muškaraca i pita ga: -Ja shvaćam sve što si mi ti govorio, jer to je sigurno tako. Ali, ako je to na žalost sigurno tako, kao što si mi ti to objasnio, ipak bih htio saznati, zašto Gospod još uvijek dopušta postojanje Rima? Jer, po tome je Rim samo mjesto užasa, a nikako Božja crkva! Gdje je po tome Petar, stijena, koju vrata paklena ne mogu nadvladati? Rim to tvrdi za sebe i svaki Papa, koji sjedi na toj stijeni, kao navodni zastupnik Krista na Zemlji i pod neprestanim je utjecajem Svetog Duha. Ovakva jedna tvrdnja ne može pred Bogom biti ništa drugo, nego najgora odvratnost! Razjasni mi o čemu se tu radi, pa da Gospod sve to može dopuštati? On ima tisuću sredstava da upravlja ovakvim zlom!“*

Odgovara jedan od muškaraca: „Prijatelju, to je istina, Gospod može sve što želi. Ali što bi ti mislio o jednom ocu, koji ima 10-20 djece, ako neku od njegove djece, koja su zločesta i neposlušna, osudi na smrt po jednom

njegovom sucu ili vlastitom rukom? Zar svaki čovjek tada ne bi rekao: -Ovo je nečuveno; ovakav vrug od jednoga oca još se nikada nije pojavio!-

Što bi rekao o nekom vladaru, koji svoje podanike, radi neispunjavanja njegovih zakona odmah nabija na kolac i peče ih na vatri? Zar ne bi i ti uzviknuo: -Oh, gledajte, gledajte, kakav strašni tiranin, kakav nečovječni đavo!-

I gledaj, protiv jednog takvog nečovječno strogog oca, djeca bi se mogla djelotvorno braniti, a podanici bi se protiv takvog vladara mogli strašno pobuniti i zadaviti ga!

No, ako svemogući Otac isto tako bude postupao prema svojoj djeci, reci, kako bi nazvao i čime smatrao jedan takav Božji postupak? Zar to ne bi bila nečuvena strahota, ako svemogući Bog tako postupuje prema svojim slabim stvorenjima?

Gledaj, Gospod zna jako dobro, da je Rim jedna odurna bludnica, kao što je i u ono vrijeme znao da je ona brakolomnica jedna javna bludnica, Magdalena isto tako jedna velika bludnica, a Samaritanka na bunaru isto tako jedna teška zavodnica. Ali, kako se je Gospod ponašao prema tim trima ženama i kako je primio izgubljenog sina, isto se tako on odnosi i prema bludnom Rimu i prima svakog pokajničkog izgubljenog sina iz njegovog (rimskog) krila, koliko god da je ovaj prije bio u razvratu! Ali, naravno – bez pokajanja i pokore ne može se ništa primijeniti, dok god bludnik ne pokaže niti kajanje niti pokoru!

Što se tiče Petrove stijene i gdje se ona nalazi, pa da je niti vrata paklena ne mogu nadvladati, pokazao je Gospod u nekim tekstovima i stihovima svog svetog Evanđelja!

Ovdje stoji:

„Tko vjeruje u Sina, ima vječni život; a tko neće da vjeruje u Sina, neće vidjeti života.“ (Ivan 3;36)

Gledaj, to je već jedna stijena! I opet stoji: „Odgovori im: »Kraljevstvo Božje ne dolazi primjetno. Niti će se moći kazati: 'Evo ga ovdje!' ili: 'Evo ga ondje!' Ta evo – kraljevstvo je Božje unutra u vama!« (Luka 17:20)

Gledaj, tu je postavljena stvarna, nesavladiva Petrova stijena! A na drugom mjestu stoji:

„Tko čuje Moje Riječi, prihvati ih i po njima živi, taj je koji Me ljubi; tko Mene ljubi, k njemu ću doći i sam mu se objavit!“

Gledaj, to je isto Petar, ono nesavladivo u srcu nekog čovjeka. To je jedina istinska, živa crkva Gospodinova, kada se On kroz živu vjeru, koja je Ljubav, useli u srca ljudi!

Sada vidiš, kako je to s Petrom i gdje je on, stoga ne pitaj dalje radi ispraznih, naivnih stvari svijeta, nego traži prije svega istinsko Božje Kraljevstvo u sebi i Njegovo dobru Pravednost, a sve ostalo biti će ti samo od sebe dano!“

Stari se klanja do tla pred Božjim glasnikom, a i ostali starci čine to isto. No, žabe su još uvijek ostale „žabe“, ali sada više ne izgledaju toliko napuhane. Ona jedna žaba je sada postala sasvim mala i približava se ovoj dvojici. Što im se više približava, to je manja, a to mi se čini dobrim znakom!

Uostalom, moram i sam otvoreno i najzahvalnije priznati, da sam do sada najviše naučio iz ovih prizora i sada sam deset puta mudriji, nego ranije! Ovaj prizor je neprestano sve interesantniji i potpuno neobičan.

Isusovac je ovdje stvarno predstavljen veličanstveno, to moram reći. Uistinu, ovdje je potrebno nešto mnogo više, nego samo božanska strpljivost, a da se ovakve tipove ne potraži kao onda Sodomu i Gomoru!“

80

Usporedba o vrstama pšenice i čička Martinova se Ljubav prema Gospodu budi

Borem: Tako je u redu, neka bude samo Gospodnja najbolja i najmudrija Volja! Čičak je očigledno lošiji od pšenice, koja je dobra, koliko to i treba biti. Ali promotri samo sve sorte pšenice na cijeloj Zemlji i te ćeš među njima pronaći malo razlike. Promotri ,međutim, sve sorte čička i ti ćeš iznad svega pronaći predivan ananas, pokraj njega ljekovitu aloe i šećerom bogate plodove kaktusa opuntie! Kako bi sada bilo ludo prokleti porodicu čičaka, kada već priroda pokazuje kakvo je oplemenjivanje kod njih moguće. Pšenica ostaje pšenica, ali čičak može biti uzdignut do ananasa!

Isto je tako ostao jedan Petar, jedan Jakov, jedan Andrija, i t.d. ono što su bili od njihova postanka, naime čista pšenica u riznici Gospodnjoj. Među tom pšenicom stajao je i jedan vrlo bodljikavi, divlji čičak: on se je zvao Savle! I

gledaj, Gospod ga je oplemenio do divnog ananasa, u ukusan plod Zemlje (Pavle)!

Gledaj, što je Gospod jednom učinio, to On čini još i danas. Stoga uvijek kažimo iz sve dubine našeg života: Oče, neka bude Tvoja sveta Volja!“

Martin je dirnut do suza i govori: „Da, da, ti moj dragi brate, neka bude u vječnosti samo Njegova najsvetija Volja! Oh, kada bih Ga samo imao ovdje, tako bih Ga pritisnuo na svoje srce, da bih se mogao u tome potpuno rastopiti! O Ti, moj dobri Gospode Isuse, dođi, dođi k nama obojici!“

Borem: „Brate, tek si sada došao na pravi Put. Tek si sada započeo privlačiti Krista! Kažem ti, ti ideš jednoj predivnoj nagradi u susret! Uskoro ćeš doživjeti, što znači: „Niti jedno oko to nije vidjelo i niti jedno osjetilo ljudsko osjetilo, što Gospod priprema za one, koji Ga vole!“ No, ti si sada u svom srcu probudio Ljubav prema Gospodinu, koja je jedino to što kod Njega važi. Obrati pažnju na to, što će se kod tebe uskoro dogoditi, ako ostaneš u toj Ljubavi i u njoj rasteš! Promotri sada malo onu okruglu ploču i reci mi što na njoj vidiš napisano!“

*Martin žurno odlazi do ploče i prestraši se. Ugledao ju je kako blješti sjajnije od Sunca, a u sredini tog blještavila čita riječi: „**Brate, strpi se još samo kratko vrijeme i Ja ću biti kod tebe!**“ Kada je to ugledao s velikom iznenađujućom radošću govori:*

„O, brate, ja osjećam tako veliku ugodu, kakvu još nikada nisam mogao niti naslutiti! Što će od toga biti tek tijekom daljnjeg vremena, ako se stvari ovako nastave odvijati, kako ih osjećam u svom srcu, koje se sve više usijava u Ljubavi prema Gospodu Isusu?“

Kažem ti, već sam toliko zaljubljen u Gospoda Isusa, da od silne ljubavi više ne znam kako si pomoći! Da, mogao bih Ga, htio bih Ga, da, od silne Ljubavi mogao bih se u Njemu rastopiti! Oh, Ti voljeni, najvoljeniji Isuse, tek sada u stvari vidim, kako si Ti beskrajno dobar i mudar. A ta spoznaja postaje u meni takva jasnoća, dok je prije bila samo kao neki, nešto jasniji san! O brate, kako se radujem tome, kada Gospod dođe kod nas i vidljivo nam pomogne da naše još vrlo krute ili bar kruto izgledajuće goste povedemo u ispravnom pravcu!“

Borem: „Da brate, to će se i dogoditi čim ove dame odbace ono „materijalno“ najgrublje. Stoga se sada opet saberi, promatraj dalje scenu i

vjerno mi opiši što se sve ovdje događa. Jer, ako je ovo do sada bilo poučno, sada će biti još stotinu puta poučnije i interesantnije!“

Martin usmjerava pogled u potiljak jedne od Dama-Isusova-Srca. Vidi da je sve i dalje onako, kako je bilo kada je on prestao promatrati radi blještave ploče.

Jedan od staraca ponovo se obraća jednom od dvojice muškaraca. Martin osluškuje s najvećom pažnjom, što će se dalje govoriti i izvještava nakon nekog vremena:

„Gle, gle, ovaj starac i nije tako lud! On moli ova dva glasnika, neka oni spase bar njegovu kćer iz ove strašne situacije, da bi on uz nju odmah mogao otići u Nebo, jer mu je ovdje strašno dosadno. On shvaća, da ovi dvojica postupaju pravedno po Božjoj Volji. Ali njega obuzima nekakav loš osjećaj i jaka dosada, kojima bi on najradije odmah okrenuo leđa. Ali ova dva u bijelo obučena i mudra muškarca izgleda da nisu njegovog mišljenja. Oni kimaju glavama odbijajući njegov zahtjev, a jedan od njih govori: „Prijatelju, strpljenje je prvo životno pravilo, a to je ovdje u duhovnom carstvu isto kao i na Zemlji! Sve ima svoje vrijeme i trajanje! Ako vi u vašim srcima i dalje budete sve više i više ostajali u ljubavi prema Gospodu, dospjet ćete što je brže moguće do izbjavljenja iz ovog jadnog stanja. Ali, naša vam moć u ovom slučaju ne može pomoći da se pomaknete ni za dlaku naprijed i ni za dlaku nazad. Jer ovo morate znati: Ovdje nitko nikada ne može dospjeti u Nebo pomoću nekakvih boguugodnih djela niti kroz posredno ili neposredno smilovanje Gospoda, nego jedino kroz osobnu Ljubav prema Gospodu i kroz iz toga proizlazeću milost Gospoda Isusa Krista, koji je jedini Gospodar i Bog Neba i svih svjetova. Sve ovo ovdje je Njegovo djelo!“

Zapamtite ovo: Ne postoji nigdje bilo kakvo Nebo, osim u vama samima, a njega si morate sami otvoriti, ako želite u njega ući! Jer, život mora biti jedan slobodan život. Jedan osuđeni (izvana upravljani, predodređeni, kao na pr. život kroz instinkt) život nije u stvari život, nego samo smrt! Ako bi mi vas oslobodili našom silom, tada ne biste postali slobodni, nego osuđeni (usmjereni kroz pomoć izvana) i time ne biste bili živi, nego skroz naskroz mrtvi! Recite, bi li vam pomogla jedna takva žalosna pomoć?“

Starci se počinjju češkati iza uha i izgleda da ovu pouku baš i nisu mogli shvatiti u korijenu.“

„Ne želim izostaviti da vam i ovo dam za vaš Put: da čovjek to, što on zahtijeva, nikako ne smije i neće primiti. Ja ne dajem pravo niti jednom čovjeku, da od mene nešto zahtijeva. Vi to trebate postići (dosegnuti osobnim naporima, promjenama), vi trebate primiti, prihvatiti to što vam je potrebno, da biste bili iscjeljeni. Ne zahtijevati, nego postići! Netko prije, a netko kasnije. Molim vas, da vi sami ne određujete vrijeme, da do iscjeljenja mora doći brzo, što je brže moguće, nego prihvatite to, da morate proći kroz sve te stvari (situacije, stanja). Ne određujte vrijeme, to se događa (odvija) u kraćem ili dužem vremenu, a može potrajati i samo nekoliko sekundi. Vi ćete svi zadobiti to, što trebate dobiti.“

(Bruno Gröning, 1949.)

81

Žabe nestaju u vodi Hodanje po vodi

Martin: „Gle, sada ona žaba ide do nogu one dvojce i liže njihova stopala. Jedan od njih obraća se žabi (pokazujući na more): -Gledaj, tamo je tvoj element!-

No, žaba se uzdiže na svoje zadnje noge i krekeće riječi koje bi mogle glasiti: -Oh vi najmoćniji, dobro znam da je to strašno more moj više nego zasluženi element kazne. Ipak se usuđujem zamoliti vas, da me ne osudite najstrože prema, naravno pravednom Božjem Sudu! Ali neka ne bude moja, nego vaša volja!-

Govori jedan od njih: „Nas obojica nemamo volju, osim one Gospodnje, koja je vječno nepromjenjiva. Nju smo ti objavili, a na tebi je, njoj se pokoriti! Stoga gledaj, tamo je tvoj element!“

Žaba započinje žalosno jadikovati, previja se i migoljiti, te moli užasnuto da je ovi dvojica ipak ostave na suhom tlu, ako već za nju nema milosti i sažaljenja.

Jedan od njih govori: „Tako dugo, dok ti ne želiš poći tebi pokazanim putem, ne može ti biti pružena pomoć!“

Sada se žaba okreće prema moru i baca se u duboku vodu. Od nje se više ne vidi ni traga. O, jadna žabo! Brate Borem, moram ti reći da mi je jako žao ove jadne žabe. Ali, to je bila Volja Gospodnja i tako je dobro. No ipak mi je žao ove žabe!

Sada onaj starac odlazi do obale i govori: -Kad moja jadna kćer nije našla milosti kod Gospoda, onda ni ja ne želim milost i iz ljubavi prema mojoj jednoj kćeri bacam se i ja u ovu vječnu prokletu sudbinu!-

Nakon ovih riječi i on se baca u vodu, ali ne može potonuti, jer to nije njegov element. Brate, ovo je jako neobično. Ovaj hoda okolo po vodi, kao netko od nas po suhom tlu i kukajući traži svoju kćer! Što će se iz ovoga sve izroditi? Aha, gle, sada su i ostale žabe sve manje i manje i upućuju se ka ona dva mudra čovjeka! I ove su kod njihovih nogu i ližu im stopala. To je stvarno čudno: Kako su se maloprije napravile velike ove žabe, a sada su male kao i na Zemlji. Slušaj brate, ove moraju imati nevjerovatno žilavu kožu, da se od onog ogromnog napuhavanja nisu rasprsnule! ...

Ja dobro znam, da su u očima Gospoda, kao i u očima jednog anđela, sve ove pojave božanski ozbiljne. Unatoč svemu, za nekoga kao što sam ja, one su prilično smiješne. Bog se sigurno nije smijao, kada je magarcu nasadio dva onako duga uha. Ali netko kao što smo mi mora se smijati, kada ugleda jednog takvog dugouhog filozofa, iako je poznato, da su magarcu njegova dva duga uha isto tako neophodna, kao i ptici njene skoro nevidljive uši.

Kao što i na Zemlji ima mnoštvo naizgled ludih, a time i smiješnih pojava, tako ih i ovdje ima na pretek – naravno ne za sve, nego samo za stvorenja meni slična! Ja ću možda vremenom – ako se ovdje može govoriti o vremenu – prestati ovakve stvari smatrati smiješnima. Ali za sada i u mom ovakvom stanju skoro mi je nemoguće da u svemu tome izostavim humor.“

Borem: „Nema veze, nema veze, dragi brate! Niti ja osobno nisam uvijek samo pognute glave (neraspoložen), a Gospod to pogotovo nije. Ipak, neovisno o tome, ismijavanje mora biti istrijebljeno iz Neba, jer se u njemu nalazi skriveno potajno radovanje tuđoj nesreći (na tuđu štetu), kao što je to i u jednoj prekomjernoj radoznalosti.

Ali, tvoja napomena o velikoj elastičnosti kože ovih naizgled žaba, nije ništa drugo, nego tvom duhu urođena šala, koja nije zlonamjerna. Vremenom ćeš se i sam smijati tvojim vodnjikavim vicevima, kada budeš u sebi uvidio koliko je u njima malo sadržaja. No, sada ponovno obrati pažnju na događaje i pazi što se dalje odvija!“

Martin: „Da, ti imaš pravo; skoro sam se izbrbljao! Još uvijek ih vidim. Ližu stopala dvojici muškaraca. Neke im samo krekeću, ali to kreketanje ništa ne razumijem. Vjerojatno mole ova dva glasnika za opću amnestiju. Ali, izgleda kao da ni oni ne reagiraju na ovo kreketanje i pokazuju im u smjeru morske pučine. Ova dvojica ih usmjeravaju u vodu, one sve skaču u more i nestaju u vodi kao i ona prva žaba. Samo starci još stoje na obali mora i bulje

u dubinu vode, da bi bar nešto ugledali. No, od ovih više ni traga. Onaj starac, koji hoda po vodi, poziva neke od ostalih da mu se pridruže i kaže da je voda čvrsta kao kamen. No ostali tu čvrstinu vode ipak ne žele isprobati, nego se okreću ka onoj dvojici muškaraca i pitaju ih, što se je dogodilo s njihovim kćerkama i jesu li one sada vječno izgubljene. Ovi ne odgovaraju, nego se i sami upućuju na površinu mora i hodaju po vodi na određenu udaljenost. Poneki od njih ipak sada pokušavaju kročiti na vodu i gle – po vodi se može hodati. Sada pokušavaju užurbano dostići onu dvojicu, ali im ta jurnjava baš ne uspijeva, jer izgleda kao da je površina vode prilično glatka, pa stari trkači padaju jedan preko drugoga. Onaj prvi napreduje prilično brzo, ali ostali (kao na ledu) neprestano padaju i ostaju skoro na istom mjestu.

No, sada bih stvarno htio znati, što se je stvarno dogodilo s ovim damama, naizgled u obliku žaba? Valjda još nisu u paklu, jer ih ovdje ispred sebe još uvijek mogu vidjeti kao nepomične kipove. Kaži mi, najdraži brate, što sve ovo u stvari treba značiti: ovi žablji oblici, ovo more, utapanje žaba, da starci ne tonu u vodu i da su se ova dva glasnika tako daleko udaljila? Sve sam to promotrio i ponešto iz toga spoznao, ali ako bih potpuni smisao svega ovoga trebao protumačiti, ne bih se proslavio. Reci mi stoga, što sve ovo znači!”

Borem: „Sva, a posebno ženska stvorenja, koja su se posvetila duhovnom, te mole i poste, ali radi dobitka Neba i pri tome se suviše koriste i svjetovnim stvarima (prednostima), nakon napuštanja njihovog prirodnog stanja (materijalnog tijela) pojavljuju se (izgledaju) kao raznorazne amfibije (vodozemci): životinje koje žive u dva elementa (na zemlji i u vodi)!”

More ovdje predstavlja ono prirodno (materiju), koje je njima za njihova zemaljskog života bolje odgovaralo i više bilo pri srcu, nego duhovno. Radi toga se sada moraju strovaliti u to, da bi iskusile ispraznost (taštinu) njihovih svjetovnih nastojanja. Tako more ovdje predstavlja i mnoštvo (masu) njihovih velikih zaludenosti, u kojima moraju doći do dna, da bi ih kao takve spoznali. Zmijske glave, ovih naizgled žaba, predstavljaju njihovu arogantnu zlobu i često lukave (umne) proračune u izvršavanju njihove oholosti. Škorpionski repovi predstavljaju njihovo podmuklo (neiskreno) biće (karakter), na osnovu kojega su onoga, kome su htjeli nauditi, napadale s leđa i ozljeđivali ga. Razumiješ li ovo?”

Martin: „Brate, to razumijem jako dobro!”

Borem: „*Slušaj dalje! Ovi starci, koji su u početku bili glupi, nisu dospjeli njihovim aristokratskim odgojem do ničega drugoga, nego do popovsko-aristokratskog svjetla. Stoga su svećeničke odredbe smatrali nebeskim odredbama i prodali su svoje kćeri s bogatom otpremninom. Ovi starci su još previše glupi, da bi mogli prodrijeti do dna (temelja) njihove vlastite gluposti. Stoga hodaju po istoj, kao magarac na ledu i neprestano padaju – osim onog jednog, koji je nešto mudriji od njih i malo se bolje od ostalih može poslužiti svojom glupošću. Razumiješ li i to?*“

Martin: „O, da dragi brate, i to jako dobro razumijem!”

Borem: „*Da, to je tako, ali sada pazi na daljnji tijek događaja. Prvi čin je završen, a drugi odmah slijedi. Tu ćeš sigurno ugledati stvari, koje će ti se pričiniti prilično neobične.*“

Martin: „*Već se tome radujem! No, sada ću te događaje bolje razumjeti, nego do sada. Samo si mi još zaboravio objasniti što predstavlja udaljevanje (udaljenost) ona dva čovjeka na moru?*“

Borem: „*O, ne, dragi brate, ovdje nikada ništa ne zaboravljamo, ali značenje ove pojave, kao i mnogih drugih stvari moraš sam tražiti i pronaći, da bi se ti sâm vježbao u tim, čisto nebeskim stvarima. Pokušaj to i odmah ćeš se uvjeriti dokle doseže tvoja mudrost.*“

Martin: „*Ah, tako, to je onda nešto sasvim drugo. Znaš, pošto si mi objasnio one druge stvari, ovo bi mi objašnjene trebalo biti prilično lako. Ja o tome mislim ovako:*“

Ova su dva mudraca nešto kao nebesko ulje, a ovi ljudi aristokrati su nešto kao zemaljska smola, koja je prljava i grozno smrdi. Da nebesko ulje ne može dugo biti u blizini smole, sasvim je jasno. Što ti misliš o tome, jesam li ispravno prosudio?“

Borem: „*Ispravnije, nego što si ti toga svjestan. Što ti još uvijek ne razumiješ do najdubljeg temelja, to ćeš spoznati tijekom vremena. Stoga, ne razmišljaj više o toj stvari, nego promatraj što će se dalje dogoditi i rješenje će se pojaviti samo od sebe.*“

Martin: „*Brate, već sam sasvim tu prisutan! Još uvijek je sve po starom, ali nema veze, već će se nešto dogoditi.*“

Paklena oluja na moru

Martin: „*Ali, što je sada ovo? Gle, tamo iz dubine večeri iz mora se uzdižu sasvim guste mase oblaka, onakve kakve sam ponekad mogao vidjeti pri teškim olujama na Zemlji, kako se pojavljuju iznad planina. Ove se mase sve više i više približavaju i iz njih strašno sijeva. Vidim i mnoge vodene pijavice (vrtloge), koji izlaze iz tih oblaka. Ovo sada izgleda prilično prijeteće! Starci na moru isto tako opažaju ovo nevjericu i svim snagama pokušavaju dospjeti do sigurne obale. Rukama i nogama, uvijek iznova padajući, pokušavaju se dočepati sigurnosti! Ipak im taj njihov napor jako malo koristi: umjesto bliže obali, neprestano se od nje udaljuju. Ovo mora biti jedna fatalna situacija za ove stare ljude oba spola!*

Vidim i ona dva mudra čovjeka na velikoj udaljenosti u smjeru podneva, kako blistaju kao dvije zvijezde. No, izgleda da se oni ni malo ne zabrinjavaju u vezi ove nadolazeće oluje. I gle, ova se sve više i više približava, sada praćena s tisuću vodenih pijavica i bezbroj munja. Čuje se i strašna grmljavina, a orkanski vjetar podiže valove u visinu od nekoliko metara. Ovo izgleda stravično!

Ali, starci, ovi starci. Kako se samo zajedno pokušavaju spasiti, ali sav im je napor uzaludan! Tu se sasvim jasno može vidjeti, kako je čovjek nemoćan naspram ovakvih neviđenih sila. Ako uz čovjeka ne djeluje i Božja snaga, tada je on samo jedna nula u cijeloj beskonačnosti. Sada sam posebno radoznao, što će dalje biti.“

Borem: „*Pažljivo promatraj i odmah ćeš vidjeti kamo će se ova oluja usmjeriti! Ne brini se za starce, koji se ovdje uzaludno muče dokopati se obale i izbjeći nadolazeću oluju – ona se njih u stvari ne tiče. Ali ona dva glasnika u smjeru podneva, oni su meta osvete, jer nisu htjeli uvažiti zahtjeve onih dama. Gledaj, ovo je sada već donekle paklena stvar; ali samo na zamahe. Jer, pošto su ove (dame) dospjele do temelja (dna) njihovih gluposti, pronašli su ondje još ostatke njihova aristokratskog ponosa i s njim povezanu požudu za vladavinom. Ti se ostaci zapaljuju na plamenu sjećanja o prijašnjem poniženju, jer su posredstvom ona dva glasnika naizgled pretvorene u žabe i onda, po njihovom mišljenju, nemilosrdno stjerane u more. Pošto su se ovi ostaci u njima na taj način usplamtjeli, ovaj je plamen ubrzo zahvatio njihovo cijelo biće, otjerao ih do ruba prve paklene sfere i tamo su im se odmah pridružili pakleni pomoćnici istog karaktera i mišljenja. S ovima udružene, sada idu u*

ovoj oluji i žele se osvetiti onoj dvojici, a onda i svima, koji su ovu dvojicu poslali. Sada samo pazi, jer će odmah doći do glavne stvari!“

Martin: „*Hvala ti, a prije svega Gospodu, za ovo objašnjenje. No, uz ovu zahvalu moram ti priznati da u sebi osjećam takav bijes prema onim glupačama, dok me je maloprije stvarno obuzela neka vrsta samilosti. Kada bih samo imao snagu ona dva glasnika, sto mu gromova, tada se ove olujne junakinje ne bi dobro provele! Nadam se da će se ova dvojica znati obraniti od ovih totalno ludih, užasnih kreatura?*

Gle, oluja stvarno pod pravim uglom skreće u pravcu podneva. Milijuni munja sijeavaju u smjeru one dvojice, koji još uvijek sasvim nepomično, kao dvije fiksne zvijezde, stoje na svojim položajima, tamo u udaljenom podnevu. Kako se samo more strašno ljulja, bijesni i pjeni se! A kako se samo oni jadni starci još uvijek muče! Više ne mogu stajati na nogama, nego pužu na koljenima i rukama. Mora da se pakleno muče. Oh, sada se odvaja jedan djelić od one oluje i letu u smjeru staraca! Što će li se sada dogoditi?

Gle, gle, ovaj komad oluje vitla se oko starca koji je prvi zakoračio na vodu mora i nosi ga na obalu! Sada je on ovdje. Ovo je bilo munjevito brzo! Sada se ovaj komad oblaka skuplja i biva sve manji i manji, te se sve više pretvara u ljudski oblik! Oh, vidi, pa ovo je jedna od dama i to upravo ova prva, u čiji potiljak ja gledam! Ona tješi njenog oca, čak ga i ljubi. Starac je radi toga sasvim blažen, jer u rukama ponovno može držati svoju dragu kćer, za koju je već mislio da je vječno izgubljena. Ovo je vrlo dirljiva scena, moram otvoreno priznati! – Ali, ove druge jurcaju naprijed, da je to jedna ogromna sramota! Sada vidim i pozadinu oluje. To je ogromna vojska sve samih zmajeva, krokodila i Bog zna kakvih još gmizavaca. Oni prave najveću galamu! Vrište, fijuču i sikću. More kuha pod ovim olujnim oblacima i već izgleda sasvim užareno. Velike vatrene kugle valjaju se u oblacima. Neke su već sasvim blizu one dvojice, koji se sada mogu mnogo bolje razaznati, nego maloprije. Ovi dvojica se sada okreću i prijete oluji. No, ova se ne zaustavlja, nego kako izgleda, biva još intenzivnija i brža. Ova stvar izgleda jako neobično. Gle sada, ovi dvojica se stvarno povlače i brzo lebde do onih dvoje na obali, do starca i njegove kćeri, koju on još uvijek nježno ljubi. Ovi su sada kod njih, Bogu hvala, pozdravljaju vrlo ljubazno starca i njegovu kćer. Oh, ovo je jako lijepo i dirljivo; ali oluja se sada usmjerava ovamo!

Uistinu, ova oluja žaba i gamadi prilično je bezobrazna! Baš sam radoznao što će iz ovoga ispasti?“

Borem: „Samo neprekidno promatraj, sada se odvija drugi čin! Ovdje ćeš moći vidjeti nešto malo o jednom sudu, jer će se ovdje odviti jedno veliko oslobađanje (razdjeljivanje)!“

Martin: „Da, brate, ovdje će se stvarno morati odvijati jedno veliko razdjeljivanje, pri kojemu će za Nebo otpasti malo dobrog sjemenja, a za pakao mnoštvo bezvrijednog kukolja. Ali sada samo velika pažnja!

Gle sada! Oluja se približava obali. Starac i njegova spašena kćer strašno su uplašeni od ovoga, ali ona dva mudra glasnika tješe ih i jasno im govore:

-Ne bojte se ovog prividnog napada, jer ovo je samo obmana bez stvarne podloge. Kada sljepoća jurca, tada oni koji vide mogu joj lako izbjeći! Kada bi tisuću slijepih ratnika navalilo mačevima i kopljima protiv jednog koji vidi, recite, što bi mogli učiniti protiv jednog iskusnog i dobrog ratnika? Vidite, on sâm mogao bi ih vrlo lako poubijati! Mnogo lakše, nego u svijetu (na Zemlji), jest ovdje u duhovnom svijetu, gdje je sljepoća ovih duhovčića združena s njihovom gluhoćom. Čvrsto vjerujte, da svu ovu olujnu gamad mi lako možemo uhvatiti u jednu vreću i s njima učiniti što poželimo. Sada dobro pazite i odmah ćete vidjeti što će se dogoditi!-

Da su ovi dvojica sa starcem i njegovom kćerkom u jednom sasvim prijateljskom odnosu, to je vidljivo i to me jako raduje. Kako će se, međutim, ova dvojica suprotstaviti velikom bijesu sve bliže nadolazeće oluje i čak zatvoriti ju u jednu vreću – to vidjeti, stvarno će biti vrijedno truda!

Starci, koji se još nalaze na vodi, još su uvijek ovijeni olujnim oblacima i stravično zapomažu za pomoć. No, pomoć ne dolazi ni od kuda, osim što ih sama oluja svojom silom sve više gura ka obali, kao kada snažan vjetar potiskuje predmete koji se nalaze na ledu. Sada su starci konačno na obali, a oluja bljuje milijune munja u smjeru one dvojice. Ovi stvarno šire jednu veliku vreću i jedan od njih govori oluji: -Slušaj, ti divlja nemani, ili ćeš ući u ovu vreću ili u pakao – što ti je draže!-

Stravično zatutnji najsnažnija grmljavina, bezbrojne munje sijejavu iz sve manjih olujnih oblaka. Sada iz sredine olujne mase izlazi glava stravične nemani i rastvara ždrijelo, kao da želi odjednom progutati cijelu Božju Zemlju. Ovo izgleda izuzetno strašno! No, naših dvojicu mudrih ovo izgleda uopće ne zabrinjava, nego jedan od njih ponavlja: -Vreća ili pakao!-

Gle, sada se cijelo klupko oblaka, skupa sa strašnom glavom, smanjuje do veličine petolitranog bureta, kotrlja se do otvora u vreću u stvarno ulazi

unutra! Uistinu, ovo je po svom izgledu prilično zabavno. Ah, cijela oluja u jednoj vreći! To je upravo, kao da se uživo nalazimo u bajci iz „Tisuću i jedna noć“! Što će li se samo dalje odigrati? Oluja se nalazi u ovoj vreći od kostrijeti tako mirna, kao da nikada nije bila sposobna pomaknuti se! Brate, ako je iza ove pojave isto tako skriveno nešto mudro, tada želim od tebe sve o tome čuti!“

Borem: „O brate, u ovome leži jedno izuzetno mudro značenje! Zar nikada nisi čuo, kako su pravi pokajnici njihovu pokoru činili u kostrijeti (tjelesno pokrivalo izrađeno iz kozje dlake ili dlake kamile, vrlo grubo, nošeno u znak pokore) i s pepelom (posipanje pepelom znak je pokore i spremnosti na promjenu), da bi zadobili oproštaj njihovih mnogih i teških grijeha pred Bogom? Vidiš, ovdje je kroz ova dva glasnika ovim olujnim junacima, radi njihove zlobe, objavljena osuda: naime - izbor između dragovoljnog pokajničkog poniženja – što znači ući u vreću – ili u suprotnom: kroz božansku Moć biti prisiljeni ući u pakao prvog stupnja (prvu paklenu sferu), koja je ovdje najgore poniženje i najdublja posramljenost duše! Prva osuda, po slobodnom izboru, može dovesti dušu u život, ako se ona ustrajno sprovede i više se nikada ne potpadne pod lažni osjećaj časti. Druga, prinudna osuda na pakao dovodi dušu samo u smrt, jer se ova osuda objavljuje samo u slučaju, da duša nikako ne želi ući u samoponiženje. Ona mora biti ponižena radi sigurnosti ostalih duša, koje bi pri opraštanju (oslobađanju) ovakve oholosti mogle doživjeti veliku štetu. Mogu li i kako, na ovaj način na pakao osuđene duše ipak dospjeti u život i kojim drugačijim Putovima one bivaju vođene, to zna samo Gospod i onaj, kojemu to Bog uvijek sasvim tajno objavi.

Vidiš li, kakvo mudro značenje dobiva ova vreća od kostrijeti? Ući u jednu vreću znači: dati se zarobiti u sve svoje slasti i požude i iz takvog samozarobljavanja sâm sebe osloboditi i nakon toga iz takve jedne vreće izaći kao stvorenje dopadljivo Bogu. Shvaćaš li sada ovu, tebi naizgled tako suludu pojavu?“

Martin: „Da, brate, sada je razumijem do temelja, a istovremeno i to, da sam ja jedan veliki magarac i vol! Gle kako jasno i uzvišeno, a ja sam se ovakvoj pojavi mogao smijati! Oh, ja glupa stoka, ja! Dragi brate, ti moraš imati i više nego nebesku strpljivost, a da i mene ne strpaš u jednu ovakvu vreću!“

Borem: „Pusti to! Kažem ti, što sam ti već napomenuo: ti si blizu jednom velikom i predivnom cilju. Samo marljivo obrađuj tvoje srce i dobro obrati pažnju na sve, tada ćeš na sebi samome doživjeti veliku nadolazeću sudbinu („srećku“, „ždrijeb“)!“

Martinova čežnja za Gospodom Ribe u vreći

Martin: „Da, neka mi Gospod da plaću po Njegovoj milosti, kao i svima ovima, koji su još manje ili više slijepi. Jer, dok god se u ovom carstvu, u ovom svijetu duhova ne snalazimo potpuno kao u vlastitoj kući, nikako ne možemo dospjeti do punog nutarnjeg, blaženog zadovoljstva. No, ovdje ne možemo nigdje biti kao kod kuće, nego samo u kući Gospoda, u svetoj Očevoj kući. Moja najveća čežnja je sada, što je brže moguće biti kod Gospoda. I sada ću najpažljivije promatrati svaku točkicu, da bih što brže došao do velike plaće.

Oh, ovi dvojica kotrljaju onu vreću do obale! Pa neće valjda po drugi put vreću, u stvari njen sadržaj, predati moru? Starac zajedno sa svojom kćeri također pomaže kotrljati vreću do obale. Ali, ostale starce vidim kako bojažljivim pogledima promatraju tijekom događaja. Izgleda da ne znaju što se nalazi u ovoj vreći?

Aha, sada je vreća pokraj vode i biva odvezana! Što li će sve iz nje izaći? Oh, gle, pojavljuje se mnoštvo riba, malih i velikih, svježih i trulih, na kojima se ne može uočiti pokreta. No, sada ovi dvojca počinju odvajati svježe od trulih i trule bacaju u vodu, a svježe odlažu u jednu predivnu posudu, koja izgleda kao jedan veliki kalež (pehar) i svjetluca se kao da je od srebra ili zlata. Odakle samo tako brzo uzimaju ovakve predmete, od kojih do sada nije bilo ni traga. Kada zatreba, odjednom su tu, kao stvorene čarolijom! Ali, sada mi je već shvatljivije, kako ovakve stvari ovdje nastaju: one su neophodne iz božanskog Reda. Gospod ih želi i one su tu! Zar nije tako, moj dragi brate Borem?“

Borem: „Da, tako je! Ti već u sebi znaš, da je Gospod sve u svemu. Stoga je i tebi već iz tog razloga lako uvidjeti odakle dolaze sva ova čuda, koja ovdje u tako velikom broju možeš opaziti. Ali sada ponovno obrati pažnju!“

Martin: „Da, da brate, ja više ne skidam oči s ovog prizora. Vidim da kalež postaje sve veći, skupa s njegovim postoljem. Ali, kako primjećujem, on ne biva viši, ali u to se više širi. Sada vidim kako u njemu živahno plivaju ribe, kao što sam na Zemlji često gledao kako zlatne ribice plivaju u nekoj staklenoj posudi; samo što su ove ribe znatno veće. Ove su ribe zasigurno one dame, koje su kao ružne žabe morale ući u more. Ali zašto one sada ovdje izgledaju kao ribe i zašto mnoštvo trulih i mrtvih riba bivaju ponovno bačene u more, to si za sada ne mogu objasniti. Osjećam jednu tihu slutnju, kako ovdje stvari

stoje, ali to još uvijek ne mogu izgovoriti. Stop, sada moju nutrinu iznenada prožima jedna jasna misao! Da, da, tako je, sada znam: Kalež predstavlja posudu milosti i smilovanja Gospodnjeg, u koju su ove dama primljene. Tekućina u ovoj posudi je živa voda, u kojoj će ove dame – sada još u obliku riba – uskoro biti oprane do ljudskih oblika. Širenje kaleža ukazuje na povećanje milosti. Oblik riba predstavlja ponizne, slobodne pokajnike, kao općenito kod svih ljudi koji puni slobodne volje za duhovnim carstvom pomoću Božje Riječi bivaju uhvaćeni ili se štoviše daju uhvatiti (u „mrežu vjere“). Stoga je i sâm Gospod apostole nazvao „ribarima ljudi“.

Što se tiče trulih riba, koje su bačene natrag u more, istu je sliku Gospod i tako postavio u Evanđelju, koja je najistinitija i najbolja poruka iz Neba, i stoga u njoj nikako ne može biti nečega lošeg. Da je ribama u kaležu mnogo bolje, nego onima bačenima u more, to je izvan svake sumnje. Što ti misliš, najdraži brate, zar nisam dobro shvatio ovu stvar?“

Borem: „Gospodu Bogu sva naša Ljubav! Brate veseli se i kliči u Gospodu: sada si u svom duhu kroz Gospoda oslobođen! Vidi, duša to nije pravilno pojmla, nego jedino tvoj duh, kojega je Gospod u tebi probudio u njegovoj punini. Stoga sada shvaćaš ove stvari, koje su stvarno Božje Nebo. I gledaj, to je početak dobitka (ždrijeba) o kojemu sam ti već češće govorio, a istovremeno i kraj drugog čina ove velike duhovne drame! Ovo tvoje objašnjenje gledanog sasvim je točno i istinito u svim dijelovima, iako ti još nemaš potpuno viđenje. Ono što ti još nedostaje, to će ti dati treći čin kroz beskrajnu Božju Milost. Stoga, ponovno obrati pažnju. U njemu ćeš vidjeti najčudnije pojave i uz to ispravno viđenje najdivnijih Putova Božjih, na kojima On svoju djecu vodi ka jedinom, najvećem cilju sveukupnog iscjeljenja i života! Pazi samo, počinje ovaj važan treći čin!“

Početak 3. čina nebeske drame

Govori Martin: „Već sam tu i gledam s najvećom napetošću na ovaj prizor, kojeg sada još uvijek vidim nepromijenjenog. Kalež je sada vrlo velik. Po Zemaljskim mjerama mogao bi biti promjera od više hvati (hvat=1,8 m). Koliko to ja mogu raspoznati, čini mi se da se on još uvijek povećava.

Oni dvojca stoje na rubu ovog ogromnog kaleža. I onaj starac sa svojom kćerkom znatiželjno promatra ovaj kalež. Ostali starci bulje u ovaj kalež s određene udaljenosti, kao u svijetu vol u šarena vrata. Riba u posudi sada su

već prilično velike i plivaju izuzetno živahno u ovom velikom zlatnom bazenu. Kod nekih od njih glave izgledaju već prilično ljudski; ali sve ostalo je još prilično riblje. Mislim da će ove ribe prvo postati neka vrsta duhovnih sirena, a onda tek stvarno potpuno oblikovana ljudska stvorenja, ili? Ali što sada vidim? Brate, ono, do sada ogromno more, potpuno je nestalo. Umjesto okruženo obalom, ono se sada nalazi samo u sve većem kaležu u sredini jedne jako velike ravnice. Ova ravnica ima omjer od 100 milja. Vanjski rub ravnice izgleda okružen ogromnim bedemom. Točno vidim gdje ravnica prestaje i gdje započinje prstenasti bedem! Ono što mi pri ovome jako neobično izgleda jest, da se ovaj bedem na nekim mjestima uzdiže, a na nekim doseže do tla. Na nekim je mjestima toliko podignut, da se ispod njega komotno može gledati na drugu stranu. Jedna izuzetno neobična pojava za jedan bedem! Što bi to trebalo značiti? Na otprilike 10000 dobrih koraka od kaleža, na mjestu gdje je prije bila ona ogromna bara, nakon razaranja manastira, sada se je pojavila potpuno okrugla rupa. Iz nje se uzdiže jaki dim, ali i iznenada nestaje na visini od nekoliko hvati. Jako zanimljiva stvar u trećem činu ove drame! Gle sada, ovo je nečuvano – voda u kaležu počinje vriti i snažno isparava. Jadne ribe pružaju glave preko ruba kaleža i strašno viču. One sve sada već imaju potpuno ljudske glave. Samo još neke izgledaju kao morski lavovi. Ah, voda u kaležu sve jače ključa i jako isparava. Jadne ribe viču od bolova već iznad svake mjere! Ne, ako ovo kuhanje još neko vrijeme potraje, onda će biti kuhanih riba! Ali, gle, ribe sada dobivaju čak i ruke s potpuno oblikovanim prstima! S njima se žele popeti iz kaleža, da bi izbjegle velikim mukama. No, izgleda da u rukama još nemaju dovoljno snage, jer svaka riba odmah ispušta iz ruku rub kaleža i pada natrag u uzavrelu vodu. U stvari, htio bih znati, odakle ova voda u kaležu biva toliko zagrijana? Ona ključa sve jače, a ribe bivaju kroz proključale valove valjane i bacane, kao laki pijesak nad nekim snažnim izvorom. ...

Ona dva glasnika stoje mirno i više izgleda, kao da im se ovaj događaj sviđa, nego da prema tome imaju sažaljenja. Ne, kažem ti, dragi brate, što je previše, previše je! Zašto ove jadrnice moraju biti tako grozno mučene, da bi zadobile čisto ljudski oblik? I ja sam bio jedan grešnik, kakvog nije bilo, ali ovako nisam bio prokuhan; Bogu hvala, a ipak sam sada jedan čovjek, koje je momentalno ipak još uvijek u svom seljačkom odijelu!“

Borem: „Prijatelju, ne zaboravi riječ NAIZGLED! Ti vidiš u stvari ove dame, kako normalnog izgleda stoje ovdje u redu ispred tebe; kako se onda možeš bojati onoga, što se događa u njihovoj nutrini? Naravno da je nutrašnji svijet čovjeka, u stvari njegov pravi svijet. Ali ipak čovjek ostaje uvijek čovjek i

kao takav postaje sve plemenitiji i plemenitiji, što se više njegova nutrina pokreće i biva dovedena u veliko djelovanje.

Ti naravno misliš, da si ti bez ovakvog prokuhavanja ipak zadržao tvoj ljudski oblik. Ja ti međutim garantiram, da si ti bio stotinu puta jače prokuhan u kaležu Gospodnje Milosti, nego sve ove dame! Zar to nisi znao? Kada budeš bio dovršen i kada budeš mogao vidjeti aktivnost zemaljskog čovjeka u njegovim tjelesnim, životnim omjerima – što ćeš onda reći, kada ti bude bio vidljiv nutarnji oganj (peć) života? Kada budeš (u čovjeku) ugledao bezbrojne vatrene struje koje prolaze kroz isto tako bezbrojne kanale i užasno se kovitlaju i tutnjaju? Stoga, samo pametno, moj dragi brate!“

Martin: „Da, da, tako je. Opet sam se sabrao! Sad još malo više kuhanja, a ako treba uz to i nešto popržiti! Tko se kuha i peče u Ljubavi i Milosti Gospodnjoj, tome zasigurno nije loše! Jer, ako sam i ja ovako bio prokuhan i od tog kuhanja malo ili ništa nisam osjetio, tada će i ovima to biti izdržljivije, nego što to izgleda po njihovom ponašanju! U Ime Božje, kako Gospod djeluje, tako je sigurno najbolje!

Sada vidim da i starci dolaze do one dvojice i mole ih da i oni smiju k njihovim kćerkama u kalež s uzavrelom vodom. Ovi im to dozvoljavaju. I oni dvoje prvih, starac i njegova kćerka, oboje skaču u ovo vrelo kupalište. Sada su svi unutra.

No, ali ovo vikanje, uzaludno hvatanje rukama i zapomaganje u pomoć i smanjenje boli. Ne, brate, privid amo - privid tamo, ali ako su sposobne osjećati bol, onda je privid nebitan. Ove dame moraju nešto osjećati, jer to opažam po njihovim izvanjskim pokretima tijela, dok su prije ovoga bile nepomične, kao kamene statue!

Borem: „No, to je u stvari dobro; sada se u njih vraća natrag život! Zar to u stvari nije nešto dobro?

Martin: „Pa, ako je tako, onda sam odmah smireniji; ali prizor ovog oživljavanja jest i ostaje prilično grozan. Ovo stvarno izgleda prilično kao u čistilištu!“

Tijekom primanja iscjeljujuće energije, neki ljudi dobiju bolove. Ovakvu je pojavu Gröning nazvao Regelungen. Oni su znak da se organizam pomalo sređuje. Regelungen se ne mogu uspoređivati s bolovima bolesti. Oni djeluju kroz iscjeljujuću energiju i izraz su čišćenja oboljelih organa. Kurt Trampler je o tome napisao:

"Regelungen često zbunjuju tražitelje pomoći. Gröning je rekao da su oni nužni. Neke ljude hvata strah kada to nastupi, jer se boje daljnjeg pogoršanja njihova stanja. Prestraše se i kažu: "Sad je još gore, idemo k liječniku. Gröning: "Zbog toga vas želim upozoriti, da kad dođe do Regelungen, naprosto izdržite. Neće se desiti ništa loše, samo će doći do toga, da će čovjek ozdraviti."

Regulacije se mogu različito očitovati. Bolovi mogu biti slični bolovima kod bolesti, a ponekad još i jači. Mogu biti i posve drugačiji. To je različito od slučaja do slučaja, jer svako ljudsko tijelo reagira individualno na spasonosnu snagu. Regulacije se ljudima ne mogu oduzeti. One su dio procesa čišćenja, kod kojeg se iz tijela duhovnim putem odstranjuje prljavština bolesti.

Borem: „Kakvo čistilište..., čistilište! Kažem ti, da tako nešto nikada nije postojalo i nikada nigdje neće postojati! Ovdje ne vidiš ništa drugo, nego djelovanje Božje Ljubavi, koja je već sama po sebi Vatra nad vatrama. Ona, međutim, ne boli, nego samo ublažava sve boli i iscjeljuje sve rane, koje je pakao zadao jednoj duši. Duše naravno viču od bolova, da bi dobile pomoć i olakšanje, ali ove bolove im ne zadaje uzavreli kalež, nego pakleno stanje, koje sada iz njih mora izaći!

Pogledaj tamo u daljinu. Osmotri onaj ogromni bedem, koji okružuje ovu veliku površinu. Tada ćeš u stvari opaziti, da taj bedem nije ništa drugo, nego pakao ili sam đavo u obliku jedne ogromne zmije, koja se je ulogorila oko te površine i ove duše, kao njen takozvani ulov, a koje su dobile milost, sada ne želi pustiti od sebe. Gledaj, to je međutim ipak naizgled samo jedna pojava, a ova površina predstavlja ono svjetovno ovih duša koje su dobile milost, a izvan koje oni ne mogu izaći, jer se je oko nje ulogorio pakao. Gledaj, ovaj bedem je u stvari to, što muči i bolno pritišće one, koji se nalaze ovdje u kaležu. No, sada neće dugo potrajati, a ovaj će bedem biti uništen i survan u provaliju, koja je tebi vidljiva u smjeru sjevera, na oko 10000 koraka od ovog kaleža milosti!

85

Približavanje katastrofe – stara zmija, dvanaest anđela suda

Martin: „Točno, točno, da, u svemu si u pravu! Iza ovog bedema vidim 12 velikih duhova i svaki drži po jedan ogroman mač u svojoj desnici. Ah, kakvi su to mačevi! S ovakvim mačem može jedan od ovih duhova jednim udarcem

prepoloviti Zemlju kao jabuku! Sto mu gromova, ovi su duhovi tako strašno veliki, da mogu među prstima zdrobiti jedan cijeli svijet! Bedem počinje biti sve bjesniji. Brate, ovo izgleda potpuno, kao sudnji dan!

Sada primjećujem, da se voda u kaležu smiruje. Cijelo ovo kupajuće društvo sada, kao mrtvo, leži pod površinom vode, koja još uvijek snažno isparava. Od njih se više ne čuje ni glasa. Samo ona dva glasnika govore nešto među sobom, ali ne mogu čuti što se dogovaraju. Jedan od njih drži neki štap u ruci, sličan Aronovom štapu i podiže ga uvis. Što će li se sada dogoditi?

Aha, gle sada onaj bedem, taj postaje sve veći, sve se više približava i podiže svoja leđa, malo na jednom, malo na nekom drugom mjestu. To je strašno za gledati. Sada jasno vidim i stravično izgledajuću glavu ove paklene nemani. U Ime Božje, al' je to jedan užas. Neprestano se približava. Sada podiže svoju stravičnu glavu i razjapljuje čeljust, kao da želi progutati cijelo Stvaralaštvo. Usmjerava se direktno prema kaležu. Ako ga uhvati, njime će moći ispuniti tek rupu u šupljem zubu. U kaležu je sve u potpunom mirovanju, ali sada ona strašna rupa, na mjestu bivšeg manastira, bljuje to više dima, pa čak i lave i plamena!

Onih dvanaest ogromnih duhova drže podignute svoje velike mačeve, ali još uvijek njima ne udaraju. Njihove oči neprestano su uprte u onog jednog glasnika s Aaronovim štapom u desnoj ruci. Ovaj daje znak nemani da se povuče, ali ta se na to ne obazire, nego se i dalje približava kaležu. Ponovno glasnik maše štapom, ali uzaludno. Sada maše štapom i po trećiput, ali i to je bez djelovanja. Oh, glava nemani je sada već blizu ruba kaleža i pokušava izuzetno dugim zmijolikim jezikom urušiti kalež! Kalež leži čvrsto i ne miče se ni milimetra. Niti u njemu se ništa ne pokreće, ni voda, niti oni koji u njemu leže.

Glasnik sada uranja štap u vodu kaleža i daje znak dvanaestorici moćnih duhova, koji zamahuju mačevima i udaraju. Čudovište ja sada rasječeno u dvanaest komada! Kako se samo stravično uvijaju i grče onih dvanaest dijelova i sve se više približavaju onoj vatrenoj jami. A glava, o Bože, o Bože, to je jezivo! Ona skače do neba i pravi stravične grimase bijesa prema dvanaestorici duhova, tako da ove gorostase skoro obuzima jeza.

No, sada onaj sa štapom tjera glavu do ruba jame i obrušava ju u ponor. To prouzrokuje erupciju dima, lave i plamena. Sada bivaju i preostalih

jedanaest dijelova, nekom nevidljivoj silom tjerane u jamu, pri čemu se čuje tutnjava i grmljavina. ...

Sada su ona dva glasnika ponovno kod kaleža, a i onih dvanaest velikih duhova približavaju se kaležu, ali što su mu bliže, to se ti duhovi sve više smanjuju. To je jako neobično, prije su bili ogromni divovi, a sada nisu veći od one dvojice glasnika. Došavši do njih duboko se klanjaju onoj dvojici, a posebno pred onim s Aaronivim štapom. Mora da je ovaj nekakav centralni anđeo iz najvišeg Neba. Sada taj govori onoj dvanaestorici: „Braćo, podignite kalež i odnesite ga onamo do ulaza u pakao (jama). Tamo postavite postolje kaleža preko tog ulaza, tako da je izlascima zloga konačno postavljena prepreka, koju neće tako lako moći savladati, da bi upropastio ovo jedno društvo, za čije su ponovno oživljavanje korištene u Meni sve sile Neba. Učinite tako!“

Sada ovih dvanaestero podižu kalež i pažljivo ga nose onamo. Postavljaju postolje točno iznad još uvijek snažno zadimljene jame, tako da dim više ne može izlaziti, jer je jama hermetički zatvorena samim kaležom. No, sada na ovom području izgleda sasvim ugodno. Primjećujem i da se cjelokupno društvo u kaležu počinje polako pokretati. Hvala Bogu, da su ovi ponovno na životu!

86

Vječno jedan veliki Junak

Martin: „Ali kakvog samo beskrajnog respekta onih dvanaest velikih duhova imaju prema ovom Jednom, to je više nego čudno, jer oni doslovno kleče pred Njim i mole mu se! Da to na kraju neće biti osobno sam Gospod? Ne mogu vidjeti Njegovo lice, koje poznajem. Ako vidim lice, odmah bih znao, je li to On ili je to netko drugi! Sada ovih dvanaestorica ustaju i duboko se poklone pred ovim Jednim. On svakome od njih pruža ruku i govori, donekle tihog glasa, ali sasvim razumljivo:

„Braćo, vidite, ovo je jedno lijepo mjesto za napasanje! Ja vam predajem ove ovce. Pasite ih i toвите ih za moj tor, da Mi budu ugodna hrana i da Ja u svom srcu imam radost. Podignite ih pažljivo iz kaleža moje skrbi i pustite ih da slobodno pasu na ovoj prostranoj poljani moje Ljubavi i Milosti! Neka bude!“

Gle, gle, ipak je ovo Gospod! Nitko drugi u cijeloj beskonačnoj vječnosti ne može ovako govoriti, kao što je to sada govorio ovaj glasnik. A ovako, kako

je govorio ovaj glasnik, tako govori samo Gospod, pa sam sada čvrsto uvjeren, da je ovaj glasnik sâm Gospod! Što ti misliš, brate, u vezi ovoga?“

Borem: „Da, pa naravno da je to Gospod, što si već odavno trebao primijetiti. Ali Gospod je tvoje oči držao „zarobljene“ (fokusirane), da bi tvoj duh bio usredotočeniji na zbivanja. Pošto je sada vrijeme, da ti oči sasvim budu otvorene, to se je i dogodilo. Sada prepoznaješ Gospoda, a to je u redu i dobro!

Promatraj još samo kratko vrijeme ovaj prizor, da bi vidio potpuno razrješenje ovog prilično zapetljanog čvora i spoznaš beskrajnu Ljubav i Milost Gospodinovu. Jer Njemu nitko nije jednak, niti u svim Nebesima, niti na svim nebeskim tijelima u cijelom beskrajju!“

Martin: „O Bože, o Gospode, Ti iznad svega ljubljeni Oče! Tko ikada može izmjeriti Tvoju beskrajnu Mudrost i Dobrotu? Ti, o Najsvetiji svih svetinja, jedini si Majstor u dubini svih bića. Tvojoj Mudrosti ne može odati hvalu niti jedan kerubin. Sveto, sveto, sveto je Tvoje Ime i vječan Red svih stvari je Tvoja sveta Volja! Ti od nikoga ne trebaš savjet, jer Ti si sebi vječno dovoljan. Ali Tvoje najsvetije Očevo srce ne želi biti samo, ne želi samo uživati beskrajnu puninu osobne najsvetije savršenosti: ono poziva iz svojih najdubljih misli stvorenja i oblikuje ih u vatri svoje beskrajne Ljubavi i u svjetlu svoje beskrajne Mudrosti, tako da postanu Božja djeca i da kao slobodna stvorenja sami mogu imati punog udjela u beskrajnoj savršenosti Tvog najsvetijeg Očevog srca.

O čujte ovo sva Nebesa, čujte ovo serafini i kerubini, počujte svi anđeli! Bog, Bog – Bog, taj vječni Duh u svoj Njegovoj punini božanskog savršenstva, čiju veličinu nikada neće moći obuhvatiti niti jedna nebeska misao, On je naš OTAC, koji je hodao među nama, kao da nije netko veći od nas samih! Stoga ga uzdignimo u našim srcima, jer se je On tako beskrajno duboko ponizio pred nama grešnicima!

O Gospode, Oče, sada pokraj Tebe u mom srcu više ništa nema mjesta; jer jedino Ti si mi postao sve u svemu! Jednom si u meni bio jako mali, tada sam bio grešnik. No, sad si postao beskrajno velik u mom srcu i stoga sam sada najblaženiji! Ali, sve to Oče, Tvoje je djelo. Ja sam bio, jesam i vječno ću biti jedan najbeskorisniji sluga!

O, brate Borem, gledaj onamo. Onih dvanaestorica podižu goste svetog kaleža iz vode života. Sada su tako lijepi, da ih mogu nazvati „anđelima“! Oh,

kako je predivno vidjeti ih ovakve. Kakva radost zrači iz njihovih nebeskih očiju, kojima je sada određeno da vide Gospoda!

O brate, raduj se sa mnom i osjeti kako je Gospod dobar! Ah, upravo bih se mogao rastopiti od ljubavi prema Gospodu!“

Borem: „Brate, ovo je sada završeno do mjesta, gdje mi nismo mogli ništa učiniti, jer ovakve stvari obavlja Gospod uvijek sâm. No, sada smo na redu mi, kao djeca Božja, ovo Djelo u Njegovoj Ljubavi i Redu u nama nastaviti. Stoga, sada moramo biti spremni na sve, što god da nam dođe u susret!“

Ovdje Gospod čini odgovarajuće istu stvar, kao i u svijetu na Zemlji. Gledaj, u svijetu čovjek uzima pšenično sjeme i sije ga u zemlju. Ovaj pripremni rad dogodio se je i ovdje, kada si ti ovom cjelokupnom društvu dao mudre poduke i pravila ponašanja, a pri tom sam ti radu ja pomagao. Nas dvojca smo sijali Božju pšenicu u procjepe njihovih tmurnih srdaca. Kada sjeme onda miruje u tlu, tada ni jedan čovjek nema što za činiti oko tog sjemenja, da ono raste i donese bogatog ploda. To čini samo Gospod, kroz Njegov posrednički utjecaj (djelovanje) na prirodne duhove, koji tu moraju započeti njihov rad i uvjetovati rast biljaka, kao i životinja. Pri ovom je poslu zaposleno samo nekolicina onih duhova, koji su Gospodu uvijek najprisniji i prvi prijatelji i braća.

Kada je ovaj posao završen i kada je usjev sazreo, tada se ponovno predaje ljudima, da ga oni sakupe i pohrane u njihova skladišta. I gledaj, takav posao sada i ovdje čeka na nas! Mi smo ovdje prvo posijali sjeme Božje Riječi, nakon čega su oni mirovali kao jedno polje, koje je bilo zasijano. Tijekom ovog mirovanja Gospod je započeo svoj posao, jer mi tu ništa ne možemo uraditi, osim promatrati što sâm Gospod čini. Isto kao što u svijetu jedan sijač može samo promatrati, kako od njega posijano sjeme raste i sazrijeva do žetve.

Ovo pšenično sjeme, ova naša braća i sestre, sazreli su jedino pomoću Gospodinova truda. Sada je došlo vrijeme za nas požeti ga. Tako ćemo sada, u Ime Gospoda, uzeti u naše vlasništvo ovaj veliki blagoslov i radi toga ćemo „zasukati rukave“ naših srdaca i uhvatiti se posla! Ti znaš, da je žetva uvijek mnogo bogatija nego posijano sjeme; pa će to tako biti i ovdje. Pošto smo mi maloprije samo s JEDNOM od ovih imali posla, sada ćemo zadobiti 30 do 100. Stoga, raduj se, dragi brate, jer nas očekuje bogata žetva!“

Martinova skromnost koordinirana s Boremovom mudrošću

Borem: „No, sada nešto drugo! Tamo ispod okrugle Božje ploče vidiš jednu škrinju, kao od čistog zlata. Idi onamo i otvori ju, u njoj ćeš naći jedno odijelo i svjetlacavi šešir. Obuci to odijelo i stavi šešir na glavu, da bi u pravom svatovskom odijelu u Ime Gospodina uskoro mogao dočekati naše goste, koje će On osobno ovamo dovesti, kao ponovno pronađene. Idi i učini tako, to je Volja Gospodnja!“

Martin: „Dragi brate, sve što si mi ti rekao, bilo je predivno i kao sama Božja Riječ, ali ovo zadnje sada liči mi na nebesku uobraženost, koja me uistinu ne golica. Stoga mi to moraš primiti u dobro, ako te u ovome neću poslušati! Ja sam zadovoljan, da je konačno moje srce sada u redu, što Gospodu jedino pričinjava zadovoljstvo. Što se tiče odjeće za moje izvanjsko biće, tu sam vječno zadovoljan s ovom seljačkom jaknom. Uistinu, uopće mi nije važan nekakav sjaj, bio on nebeski ili zemaljski, to mi je potpuno svejedno. U to više mi je važna Ljubav prema Gospodu, do koje me može dovesti samo moje srce, a ne nikakva sjajna haljina ili šešir! Stoga ostajem kakav i jesam – jedan seljak!“

Borem: „Imaš pravo, dragi brate, naravno da je samo srce ono, na što Gospod gleda. Naša poniznost, pokazana kroz stvarnu Ljubav prema Gospodu, najdragocijenija je odjeća svakog anđela. Ali, neovisno o tome, Božji Red zahtjeva, da u Njegovom Kraljevstvu svakog stanovnika Neba treba krasiti odjeća novog rođenja i vječne besmrtnosti, kao ono što odgovara njegovoj nutрини. Jer, poniznije od samog Gospoda nije ni jedno stvorenje u cijeloj vječnosti; ali bez obzira na to, ne možeš si zamisliti nigdje nikakav raskoš, koji ne potječe od Njega. Pogledaj neopisivu raskoš i veličinu ove dvorane, koja je ovdje samo jedna prostorija tvoje kuće. Tko je, ako ne Gospod, Začetnik i jedini Graditelj takve krasote i uzvišenosti?“

Ti si, nakon prvog ulaska u ovu tebi od Gospoda danu kuću, odmah pogledao kroz 12 vrata i vidio si samo 12 kapi iz beskrajnog mora stvaralaštva Gospodnjeg. Skoro da te je obuzela jeza od tako velike raskoši i uzvišenosti, koje si ovdje samo površno primijetio. Što bi tek rekao, ako bi stvarno mogao vidjeti jednog anđela u svoj njegovoj nebeskoj slavi? Uistinu, ti ne bi mogao živjeti i istovremeno njega gledati – tako velika je njegova veličina, ljepota, slava, raskoš i uzvišenost!“

Ti možeš vidjeti iz rečenoga i tisuću ostalih stvari, da pravedna raskoš i krasota, kao i sve ostalo, potječu iz Reda Gospodina. Stoga mislim, da ni za tebe neće biti pogrešno, ako se u svemu podчиниš Gospodnjem Redu!

Znaš li što je Gospod rekao Petru, kada je ovaj iz čiste poniznosti odbio da mu Gospod pere stopala?

„Dođe tako do Šimuna Petra. A on će mu: »Gospodine! Zar ti da meni pereš noge?« Odgovori mu Isus: »**Što Ja činim, ti sada ne znaš, ali shvatit ćeš poslije.**« Reče mu Petar: »Nećeš mi prati noge nikada!« Isus mu odvrati: »**Ako te ne operem, nećeš imati dijela sa Mnom.**« Nato će mu Šimun Petar: »Gospodine, onda ne samo noge nego i ruke i glavu!« Kaže mu Isus: »**Tko je okupan, ne treba drugo da opere nego noge – i sav je čist! I vi ste čisti, ali ne svi!**«
Jer, znao je tko će ga izdati. Stoga je i rekao: »Niste svi čisti.«
Kad im dakle oprao noge, uze svoje haljine, opet sjede i reče im: »**Razumijete li što sam vam učinio? Vi Me zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite, jer to i jesam! Ako dakle Ja – Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite, kao što Ja vama učinih.**«

(Ivan 13:6)

Vidiš, to isto bi Gospod mogao i tebi reći, ako želiš tvrdoglavo ostati pri tvojoj poniznoj samovolji! Stoga, idi sada onamo, kamo sam te uputio! Učini to, što sam ti izravno od Gospoda naredio, tada će ovdje, u tvojoj kući, sve dobiti sasvim drugačiji izgled. Ali, prije nego navučeš novo odijelo, moraš ovo staro posve, do zadnje niti, odložiti (svući) i iz jedne posude, koju ćeš tamo zateći, uzeti vodu i oprati si noge! Kada si to uradio, tek tada otvori zlatnu škrinju, izvadi odjeću i obuci se!

Martin: „Pa, ako je tako, onda naravno moram učiniti to što si mi ti, u Ime Gospoda, naredio! Ali, dragi brate, znaš ja to još uvijek ne činim rado, jer u tome – unatoč tvoga prosvjetljujućeg objašnjenja – još uvijek uviđam neku vrstu taštine. Ali, pošto je to tako u Gospodnjem Redu, ipak ću, u Ime Gospodnje, odigrati ovu priču. Gdje da onda odložim moje odijelo, koje sada još imam na sebi? Možda na vječno sjećanje u onu zlatnu škrinju?“

Borem: „Ne brini se oko toga, za to će se pobrinuti već netko drugi!“

Martin odlazi do škrinje i pogleda nekoliko puta oko sebe, promatra li ga netko. Kada se je međutim, našao kao iza jedne fine zaštitne pregrade, kojom je zaštićen od pogleda mnogih gostiju u kući, brzo je skinuo svoju staru odjeću i odložio ju na hrpu, koja je međutim ubrzo nestala. Nakon toga, rukama je uzeo iz posude vodu i oprao si noge. Kada je to uradio, poklopac škrinje otvorio se je sam od sebe i naš je Martin u tom trenu već odjenut u njegovu

purpurnu odjeću, obrubljenu predivnim zvjezdicama. Na glavi već ima šešir, koji svijetli jače nego Sunce!

U tom trenutku, kada je Martin bio ovako odjenut, unutrašnjost njegove kuće toliko se je silno proširila, da mu je to izgledalo kao povećanje od stotinu puta u usporedbi od ranije. Istovremeno su se otvorili prilazi galerijama, koje on prije toga nije mogao pronaći. Kada je on ovo ugledao, kao u trenu nastalo, obuhvatio ga je takav ugodan osjećaj da su mu na oči pošle suze, te je počeo Mene glasno hvaliti i slaviti. Kada se je pri tome veće toliko rasplakao, dođe do njega Borem u istom odjelu i reče:

„No, brate, kako ti se sada čini? Osjećaš li se možda taštiji nego ranije?“

Martin: „O, brate, tek sada osjećam koliko sam ja sićušan, a koliko je Gospod velik!“

Borem: „Tako, dođi sada ovamo naprijed, jer već je sve spremno da pozdravi tebe, kao vlasnika ove kuće! Raduj se, to će biti jedan veličanstven pozdrav!“

88

Radosno društvo pozdravlja Martina Martinovo spominjanje Gospoda

Martin izlazi s Boremom iza zaštitne pregrade, koja je prilično dugačka, a oko 1500 osoba dolaze mu kličući u susret. Pozdravljaju ga i zahvaljuju mu za njegovu prvu skrb, koje im je on pružio, kao i za mudre pouke, koje im je on dao za prošlo najstvarniji ispitno putovanje.

Svi mu ukazuju veliku radost i još veću ljubav i pažnju, radi čega se Martin jako raduje. To ga raduje u to više, jer on iz njihovih lijepo oblikovanih fizionomija (oblika lica) može uvidjeti već pročišćeno nutarnje stanje. To mu potvrđuje, da se svi oni nalaze na najboljem Putu.

S velikim zadovoljstvom neko vrijeme promatra veliko društvo i ne može se načuditi njihovom dobrom izgledu. Tek nakon duže pauze progovara:

„O, svi vi, moji najdraži prijatelji, braćo i sestre, kako se jako radujem radi vas i da mi ovako dolazite u susret. Ali, mene ne morate slaviti i meni zahvaljivati za to, da ste svi vi spašeni i da se nalazite u predvorju stvarnog Nebeskog Kraljevstva, nego slava i sva hvala i čast pripadaju našem Gospodu, čija je beskrajna Milost sve vas ovako lijepo preoblikovala! Mene

možete voljeti kao vašeg brata, koji zajedno sa svima vama ima jednog i istog Boga i Gospoda za Oca! Tog jedino pravog, najsvetijeg Oca trebamo vječno voljeti, bez mjere i bez cilja! Jer samo On čini sve i sve je u svemu! Njemu jedinome stoga pripada sva čast, slava i hvala!

Ja i ovaj moj dragi brat, bili smo svjedoci toga, kako vas je sâm Gospod vodio i iz vaših srca izbacio svaku nečistoću, te protiv pakla vodio za vas vruću borbu, kao stari izraelski Lav! Stoga, svi širom otvorite vaša srca, da bi Gospod što prije mogao u svoj svojoj slavi ući u nas i u nama ostao cijelu vječnost!

Kada je društvo od svog domaćina čulo ove dobre riječi, postali su kao preobraćeni i hvallili su Gospoda, koji je čovjeku dao tako veliku moć i mudrost. Nakon toga, došli su svi prvi iz društva do njega (Martina) i zamolili ga da smiju ostati kod njega, kao najniži sluge.

Martin: „*Prijatelji, braćo i sestre, ne moje sluge, nego moja braća i sestre vječno, sa svim pravima posjedovanja svega ovoga, što je meni Gospod prebogato udijelio! Jer, bez vas bi mi sva ova čast i krasota bili samo opterećenje. Ali uz vas, sve ovo pričinjava mi u to više radosti, ako više ja dobivam mogućnost da vama pričinim što je veće moguće zadovoljstvo!*

Ostanite svi ovdje i radujte se sa mnom u Gospodu, koji nam je ovdje u svom Carstvu pripremio ovako predivno obitavalište i kako sam upravo primijetio, opremio ga bogatim stolom, koji za sve nas ima na pretek najdivnijeg kruha i vina. I to sve, sve to, a da niti jedan od nas ovo nije ni najmanje zaslužio nekakvim pravednim životom po Njegovoj Riječi! Stoga, hvalimo i slavimo Njega u to više, jer nam je dao u izobilju ovo blagostanje, kojega ni najmanje nismo zaslužni, niti ćemo to biti! Vi i sami vidite, kako Njegova Ljubav prema nama nema mjere i kraja, stoga neka i naša Ljubav prema Njemu bude bez mjere i vječno bez kraja! Sada kao potpuno blaženi posjedujemo sve, osim jednoga, a taj Jedan, draga braćo i sestre, jest sâm Gospod, vidljiv u našoj sredini! Zamolimo ga stoga, u našim srcima, da nam On i ovu, najveću Milost omogući!

Prvi iz ovog društva suglasni su s Martinom, ali s napomenom: „*Ovo je i naša najveća želja; ali mi smo za njeno ostvarenje još previše nedostojni. Stoga se zahvaljujemo za to, što nam je Gospod udijelio, iako to uopće nismo zavrijedili. Želja – vidjeti Gospoda – ostaje naše stalno i najveće nastojanje!*“

Martin: „*Imate pravo, draga braćo, tako nam nalaže prava Mudrost; ali Ljubav često nadilazi Mudrost i čini ono što ona želi! A po ovom pitanju, ja se držim Ljubavi. Činite i vi tako, i ja vjerujem da to neće biti pogrešno!*“

89

Martin i novi Botaničar u vrtu

Kada je Martin i dalje htio držati hvalospjev Ljubavi, netko izvan kuće poziva ga imenom: „**Martin!**“

Kada je ovo čuo, upitao je odmah Borema, tko ga je to zvao. Borem: „*Brate, izađi van i onda ćeš vidjeti. I ovdje je isto kao i u svijetu: ovdje nitko, osim Gospoda, ne može sve odjednom u istom trenutku vidjeti. Ponekad se radi toga moramo uputiti na različita mjesta, da bi vidjeli razne stvari, kako si se i ti sam već mogao uvjeriti! Stoga, požuri van i odmah će se pokazati, tko te je to pozvao! Jer, znaš, dragi brate, za sve ni ja još nemam potpuni odgovor. Ja isto čujem te pozive, idi, idi i vidi tko te to zove!*“

Martin: „*Da, da, već idem, sigurno su tu opet neki, koji su zalutali i trebaju pomoć.*“

Martin žurno odlazi do vrata predvorja, otvara ih i ne može se načuditi beskrajnoj krasoti njegova vrta. Ovaj je zadobio ogromne razmjere i bio pun raznoraznih predivnih blagoslova, koji nadilaze sve ljudske pojmove. I ovog puta Martin ne vidi nikoga u predvorju, stoga izlazi van u vrt i traži onoga, koji ga je zvao. U smjeru jutra dolazi do jedne predivne sjenice (vrtne kućice), koja izgleda kao jedan veliki otvoreni hram. U središtu ovog, na neki način živog hrama, vidi kako netko stoji i bavi se sortiranjem određenih biljaka, koje leže na isto tako naizgled živom oltaru.

Martin kraće vrijeme promatra ovu osobu, ide do njega i oslovljava ga: „*Dragi prijatelju i brate, jesi li ti taj, koji me je maloprije zvao imenom? Ako si to bio ti, tada mi reci - kako ti moje srce može i treba služiti?!*“

Botaničar: „**Dragi prijatelju i brate! Gle, tvoja je kuća postala izuzetno velika, kao i ovaj vrt. Ti ovdje ugošćuješ već više od tisuću braće i sestara, što je vrlo plemenito od tebe. Ja mislim, tu gdje ima mjesta za tisuću, moglo bi biti mjesta i za još nekoliko? Pođi sa Mnom, tamo u smjeru večeri ovog tvog vrta, nalazi se oko stotinu siromašnih,**

koji traže utočište. Te primi k sebi i Mene zajedno s njima, jer na neki način i Ja pripadam njima. To ti sigurno neće biti na štetu!“

Martin: O, dragi prijatelju, kakvih stotinu! Kažem ti, da ih je ondje još 10 000, ni jednoga ne puštam da dalje luta, nego ću sve učiniti da ih što prije prihvatimo i po Bogu danim snagama najbolje opskrbimo!“

Botaničar: „**Prijatelju i brate, ti si Mom srcu postao dragocjeni melem! Stoga, pođi brzo sa Mnom, brzo ćemo ih pronaći!**“

Obojica žure u smjeru večeri i dolaze do prilično jadne skupine muških i ženskih stvorenja. Svi su skoro potpuno goli, jako mršavi i puni prišteva i krasta. Kada je Martin ugledao ove jadnike, sa suzama u očima i srdačnim suosjećajnim riječima kaže:

„O moj Bože, kako samo ovi jadnici izgledaju. Skoro da u njima više nema života! Dođite, dođite svi sa mnom u moju kuću, da bih vam odmah dao ono što će vas okrijepiti i osnažiti. Gospod, naš najsvetiji i najbolji Otac Isus, dati će mi za to snagu i sredstva!“

Govore jadnici: „Oh, ti vidljivi anđelu Gospodnji – kako dobar mora biti Gospod, kada si već ti tako beskrajno dobar. Ali, ti vidiš koliko smo mi nečisti. Kako da se usudimo ući u tvoje najčistije obitavalište?“

Martin: „Ja sam bio mnogo prljaviji od vas i postao sam čist u ovoj kući Ljubavi. Tako se nadam u Bogu, da ćete i vi isto takvi postati, stoga dođite, dragi prijatelji, braćo i sestre, odmah sa mnom, bez ikakvog srama. Oni najnemoćniji neka se naslone na mene, da bi lakše došli do kuće. A ti brate (botaničaru), uhvati one najslabije pod ruku!“

Botaničar: „**Oh brate, ti Moje srce, ti jezgro Moje Ljubavi, kakvu Mi radost činiš. Uistinu, ovo će ti jednom biti uvelike plaćeno! Da, već ti je plaćeno, jer gledaj – Taj, kojega ti toliko voliš, sada je s tobom. Ja sam Gospod, tvoj Brat, tvoj Otac!**“

Martin tek sada potpuno prepoznaje Mene, Gospoda i pada na lice klanjajući se preda Mnom i govori: „O Gospode, o Bože, o sveti Oče! Gdje započeti Tebe hvaliti i slaviti bez mjere i kraja, a gdje i kako završiti?! O, Ti, sveti Oče, kako velika Ljubav i neistražive dubine Tvoje Milosti moraju biti u Tebi, pa da grešnicima, kao što sam i ja nekada bio i još uvijek jesam, budeš tako beskrajno milostiv!“

O sveti Oče, mogao bih skončati od sramote, jer Te nisam prepoznao, kada sam u Tvojim vječnim Očevim kući stanovao zajedno s Petrom i malo obraćao pažnju na Tvoje riječi, koje nisu bile ništa drugo, nego čista Ljubav. No, naravno, pošto Te je moje srce prepoznalo, sada bih se najradije rasplinuo od Ljubavi, ali istovremeno i od sramote. Daj mi snage, da moje grešno srce može izdržati Tvoju svetu blizinu!“

Isus kao Gospod, Otac i Brat

Govorim Ja: „**Ustani, dragi brate i ne misli neprestano na Moju Divotu, nego samo na to, da si u Ljubavi potpuno Moj brat, tada ćeš lako izdržati Moju blizinu! Ja sam Gospodar samo onima, koji su otpali od Moje Riječi, a ipak se visoko uzdižu i hvale u njihovoj „mudrosti“. Onima, međutim, koji su svoja srca ispunili Ljubavlju, njima nisam Gospod(ar), nego samo svemogućí Brat i kao pravi Otac dajem im sve što imam! Stoga, najdraži brate, ustani i više nemoj imati tako beskrajnu „svetu bojazan“ preda Mnom!**“

Gledaj, kada u svijetu jedan moćan vladar stupa pred svoje mudre ministre, tada mu oni, radi poštovanja, padaju pred noge. I to je u redu, da tako postupaju pred njihovim vladarom, jer dok god su oni njegovi sluge, on je njihov vladar! Međutim, kada ovakvi sluge svoga gospodara vole preko svake mjere i kažu mu: -Gospodaru, ti si jedan predobri vladar! Ti ne zaslužuješ samo naše najveće poštovanje, nego i svu našu ljubav! Stoga primi sada svu našu najvjerniju službu bez naknade! Mi želimo, jer te volimo više od naših života, tebi služiti svakom niti našega života! I ako ti od nas zahtijevaš i stotinu života, mi ćemo ti ih dati, jer si postao jedan istinski vladar naših srca!“ – što misliš brate, da će vladar učiniti ovakvim slugama?

Gledaj, takva istinska Ljubav obuzet će ga u njegovim najdubljim životnim odajama i on će im reći: -O, moji dragi prijatelji, pošto mi vi niste samo u vašim glavama načinili ovako jedno veličanstveno prijestolje, nego i u vašim srcima, tako sada više neću vladati svojom moći nad vama, nego kroz vašu veliku ljubav prema meni u vama! Vi svi mene nosite u vašim srcima, koja su posvećena prisutnošću moje svetosti u vama. Vi svi, znači, nosite u sebi onoga, koga i ja u sebi nosim. Iz tog ste razloga vi svi sada to, što sam i ja sâm, znači moja

najprisnija braća. Stoga vi trebate posjedovati sa mnom sve ono, što i ja posjedujem!“-

Vidiš, kako ovakav vladar govori svojim slugama i želi ih uzdići, jer su ga tako primili u svoja srca, tako kažem i govorim i JA svima onima, koji su Mene, kao i ti, primili u svoja srca! Onima znači, koji Mene iznad svega ljube i koje Me posve nose u svojim srcima, a koji su stoga sve više i više posvećeni kroz Mene samog u njima, za njih sam GOSPOD(AR) tako malo, koliko sam i sâm sebi Gospodar. Više sam im najprisniji Brat vječno! I što Ja posjedujem, to posjeduju i oni, jer Mene imaju u sebi, kroz njihovu veliku Ljubav!

Spoznaješ li, dragi brate, što to znači, kada te Ja nazivam „BRATOM“, kao što sam nekada Mojih dvanaest apostola nazivao braćom? Ako to shvaćaš, tada se uspravi i povedi sa Mnom ove jadnike u tvoju kuću! Ali, nemoj Me tamo prije vremena obznaniti tvojim gostima! Ovi stotinu ovdje i tako još duže neće znati da sam Ja Gospod. Jer, ovo su Kinezi, koji su u svijetu stajali na točci (imali stajalište) da prime svjedočanstvo o Meni, naravno prilično iskrivljeno, radi čega su i smaknuti, zajedno s njihovim misionarom. Ono što u svijetu nisu mogli dostići, treba im ovdje u punoj mjeri biti udijeljeno. No, sada znaš sve; ustani brzo i djeluj sa Mnom, jer od sada će Moja i tvoja kuća biti sjedinjeni u JEDNU kuću!“

91

Martinova ljubav prema Gospodu

Nakon ovog Mog govora, Martin se brzo uspravlja, pada Mi na grudi i obasipa Me poljupcima. Kada je završio s ovim, uistinu djetinjastim pokazivanjima ljubavi, govori:

„Tako, tako, sada mi je već mnogo lakše, jer sam svojoj presilnoj Ljubavi prema Tebi konačno dao malo oduška! Kada bi bilo do mene, tada bih Te, moj voljeni Oče, cijelu vječnost mogao ovako srdačno ljubakati. Ali, sada ću se od toga suzdržati i posvetiti se Tvojim Riječi, te povesti ove Kineze u kuću, naravno pod Tvojim vodstvom. Jer, bez Tebe, Gospode, ne može se učiniti ni jedan korak naprijed i ni jedan korak nazad! A sada na posao!“

Martin se obraća ovoj stotini i govori:

„Sada, draga braćo i sestre, ustanite svi i pođite sa mnom u ovu kuću! Vi najslabiji oslonite sa na mene, da bi svi skupa ušli u moju kuću. Unutra ćete

248

odmah dobiti svu skrb i pomoć. One najslabije među vama, preuzet će Ovaj, moj najmoćniji Prijatelj i povest će ih ispred nas.“

„Ali prijatelju“, progovaraju neki iz skupine, „kako da stupimo u ovu čistu kuću? Gledaj, mi smo svi u najvećoj mjeri nečisti! Zar ne znaš, da kod nas postoji jedan zakon, prema kojemu gubavi ne smiju ući ni u jednu kuću. To predstavlja prekršaj koji donosi smrtnu kaznu. Sada razmisli, kada već svjetovni vladari toliko respektiraju tu božansku zapovijed, ako više će to ovdje biti respektirano. Stoga nas radije ostavi tu, u ovom vrtu, dok ne postanemo čisti i tek nam onda dopusti da uđemo unutra!“

Martin: „Dragi prijatelji, braćo i sestre! Ne zburajte sebe vašim prastarim tiranskim zakonima, koje vi skupa s vašim vladarima uopće ne razumijete. Jer svi zakoni SVIJETA ovdje se nas više ne tiču, nego jedino i samo BOŽJI Zakon, a koji je ovdje vječni Zakon LJUBAVI! Vama će sada biti određen ovaj Zakon, koji od vas zahtjeva, da vi bezuvjetno trebate slijediti Ljubav. Tako, sada činite voljno, što moja ljubav od vas zahtjeva!“

Nakon ovih riječi ustaju ovih stotinu i idu – naravno još uvijek vrlo opreznog koraka – sa Mnom i Martinom u kuću. Kada su se svi našli u kući i u ogromno velikoj i veličanstvenoj dvorani, započinju glasno vikati od čuđenja i prestrašenosti:

„O Lama, Lama, Dalai-Lama! Ovo je obitavalište velikog Brahme! O mi jadni, mi jadni! Mi samo ovdje izdani i zauvijek izgubljeni! Jer u Zoroasteronu stoji pisano: -Tko ikada nečist stupa u sveto obitavalište vječnog Brahme, njega će napasti zli Ariman i vječno će ga najgroznije mučiti!- O, jao nama, jao nama!“

Zoroasteron – kineski Sanskrit

„Zaratuštra je bio perzijski filozof i prorok, osnivač mazdaizma, kulta mudrosti, i središnja figura potonje religije, zoroastrizma. Smatra se da je živio oko 1200. godine prije Krista. Jezgra njegovog učenja se može sažeti u sljedećoj izreci: Humata, Hukhta, Huvarshata (Dobre misli, dobre riječi, dobra djela). Prema Zaratuštri, osnovu naše zemaljske egzistencije predstavlja kozmička borba između Istine (pahlavi: Ahlāyih) i Laži (pahlavi: Druz), koja se često predstavlja kao borba između dobra i zla, ili svjetlosti i tame, u zapadnoj paradigmi. U kasnijem zoroastrizmu, suprotstavljene sile u ovoj borbi se nazivaju Ahura Mazda (Bog) i Ariman (Vrag).“

Iz: Wikipedija N.p.

Martin: „De, de, draga braćo i sestre, kakve to zbrkane stvari brbljate?! Kažem vam mojom savješću i mojom ljubavi, koja želi da vi ovdje uspijete: Vaš strašni Brahma, kojega se toliko bojite, jedan je prevarant, smrtnik, upravo kao

249

što ste i vi bili! Jer Lamu (BOGA) ne poznaje niti taj prevarant Brahma, niti vaš car, niti nitko od vas.

Ali ja, imenom Martin, bivši biskup kršćanske religije na Zemlji i to u Evropi, stvarni sam vlasnik ove kuće i to za vječnost. Ni jedan Brahma ovdje nema ništa za raditi, osim ako ovamo dođe kao i vi – tražiti pomoć! Stoga se smirite i ne strašite se uzalud. Jer u ovim stvarno vječno svetim dvoranama neće nikada nitko pasti, kome nije bilo zabranjeno da ovamo uđe!“

Nakon ovakvog smirivanja, ovih stotinu bivaju primjetno mirniji i ne mogu doći k sebi od tolike raskoši, sjaja i veličine, te ne prestaju Martinu zahvaljivati. Istovremeno dolazi i Borem, te za okrjepu gostima donosi kruh i vino:

Borem: „**Dragi prijatelji, braćo i sestre, posjedajte na klupe i okrijepite se, ovo vam je neophodno potrebno, nakon ovako dugog posta! Naš Gospod i Otac pun je neopisive Ljubavi, Dobrote, Nježnosti i Strpljenja, te vas oslobađa svake krivnje, koju ste si vi bilo otkuda natovarili na vašu savjest! Stoga, sada trebate biti zadovoljni i radosni i uživati u ovom jelu bez straha i brige. Sve ovo što ćete ovdje jesti, ojačat će vas za novi vječni život i služiti vam za stvarnu spoznaju Boga, koji je u stvari vječna Ljubav. Kao što je to i sâm Gospod poučavao, rekavši: „To je vječni Život, da vi (svi Njegovi učenici) Toga spoznate i spoznali ste, Koga si Ti, najsvetiji Oče, poslao u svijet, radi oprostaja svih grijehova!“**

„To Isus doreče, a onda podiže oči k nebu i progovori: »Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga, da Sin proslavi Tebe i da vlašću, koju si mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si mu dao.

A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao – Isusa Krista.

Ja Tebe proslavih na Zemlji dovršivši djelo koje si mi dao izvršiti. A sada Ti, Oče, proslavi mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod Tebe prije negoli je svijeta bilo. Objavio sam ime Tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta.

Tvoji bijahu, a Ti ih meni dade i riječ su Tvoju sačuvali. Sad upознаše da je od Tebe sve što si mi dao jer riječi koje si mi dao njima predadoh i oni ih primiše i uistinu spознаše da sam od Tebe izišao te povjerovaše da si me Ti poslao.“

(Ivan, 17;1-8)

Nakon ovih riječi posjedaju svih stotinu novih gostiju za stol. Borem im podijeli kruh i vino i svi žudno posegnuše za tim, zahvaljuju i požudno sve jedu. To je dobar znak: jer s kakvom požudom oni ovaj kruh i ovo vino uzimaju u sebe, s istom će požudom kasnije u sebe primati još mnogo duhovniju Božju Riječ.

Iscjeljujuće kupanje za stotinu gubavih

Kada su nakon kraćeg vremena ovih stotinu bili okrijepljeni, Ja sam im rekao:

„Moji dragi prijatelji, ustanite i svucite odjeću. Pođite u ono kupalište, koje se nalazi tamo između onih stupova i iza svijetlog, ali potpuno neprozirnog pregradnog zida. U toj kupci vi ćete izgubiti vašu gubu i odande ponovno izaći potpuno čisti. Neka bude!“

Ovih se stotinu brzo svlače i ulaze u kupalište. Čim su sve našli u kupalištu, gle, odjednom postaju čisti. Njihova prijašnja grozno-smeđa boja pretvara se u nježno bjeličastu, a oblici njihovih udova postaju sve više normalniji, punašniji i mekši.

Pošto ovi gosti primjećuju ovu promjenu na sebi, postaju presretni i započinju nas troje hvaliti preko mjere: „Tko god da ste u biti vas trojica, bilo u službi Dalaj-Lame ili u službi Arimana – o čemu mi nismo u stanju da prosudimo, ali sigurno je istina, da ste nam vi udijelili nešto potpuno dobro. Neka vas vaš gospodar za to vječno nadari!

Kako smo samo jadni bili i kako je beskrajno dugo vrijeme naš jad trajao. Pretražili smo detaljno cijelu zemaljsku kuglu i nismo nikoga našli, tko bi naš jad mogao bar i malo umanjiti! Nakon jednog, sigurno 10 000-godišnjeg traženja, ugledali smo u blizini ove vrtno palače ovog prijatelja (mислеći na Isusa) zamolili smo ga, da nam pomogne, ako je ikako u mogućnosti. I on reče: „**Da, Ja vam mogu pomoći i želim vam pomoći. Slijedite Me u ovaj vrt. Pozvat ću gospodara te kuće i on će s velikom radošću za vas učiniti što ga Ja zamolim!“**

Što je on rekao, to je i učinio točno tako i mi svi smo uistinu svjedoci svega ovoga, što je on nama učinio. Stoga glavna hvala pripada, kao prvo, samo njemu. Vama obojici pripada isto najbolja naknadna zahvala, jer ste spremno učinili to, što je ovaj prvi prijatelj od vas zahtijevao. No, dragi prijatelji, i sami vidite da smo mi potpuno goli. Pošto ste nam već toliko toga dobroga učinili, onda učinite i još samo jedno: dajte nam najpotrebitiji ogrtač, da bi pokrili naš stid! Tada ćemo biti sretni, kao još nijedno biće u cijelom beskraj!“

Govorim Ja Martinu i Boremu: „**Braćo, otvorite one tamo zlatne sanduke i u njima ćete pronaći haljina u dovoljnoj količini, kojima će naši štitićenici biti za prvu ruku dovoljno dobro obučeni. Postepeno će, ovisno**

o stupnju usavršavanja njihova duha i tako dobiti odijelo Božjeg Kraljevstva. Neka tako bude!“

Martin i Borem odmah skaču do spomenutih zlatnih sanduka i iz njih izvlače sto plavih haljina, uglavnom s mnogo falti i nekoliko s manje falti. Daju haljine s više falti muškarcima, a s manje falti ženama. U trenu su svi obučeni i ponovno se još više raduju, kada vide da im odjeća paše kao salivena.

Svi hvale Mene i kažu: „*O prijatelju, ti si dobar, da – predobar si ti, a pri tome i vrlo mudar i moćan po mjeri tvoje mudrosti! Mi smo u svijetu čuli da je upravo Lama isto tako vrlo dobar i mudar, dok ne ugleda Arimana. Kada ugleda ovoga, tada se toliko razljuti, da 1000 godina bljuje ljutnju na svijet, u kojemu stanuje Ariman. Tada još sljedećih 1000 godina pokriva svoje lice, samo da više ne vidi svog najvećeg neprijatelja. Pri tome zaboravlja na ljude i ne brine se punih 2000 godina o njima. Ako je stvar s Lamom uistinu takva, tada mi mislimo, da si ti u mnogome moćniji, mudriji, a time i bolji od cijelog Lame, koji ima tu glupu odbojnost prema zlom Arimanu!*

Mi smo na svijetu, međutim, kroz glasnika iz jednog drugog svijeta (zemlje) saznali za nekog određenog Isusa. Taj bi u stvari trebao biti onaj pravi Lama. No, njega je Ariman zadavio, jer je ovaj ljude nagovarao protiv njega. Ako vi o ovoj priči isto nešto znate, ispričajte nam o tome, mi svi rado želimo biti s tim na čisto!

U svijetu nas je to koštalo života. Ovdje, međutim, mi vjerujemo da više nema smrti. Stoga bi tu ipak bilo bolje nešto malo više saznati o tom Isus-Lami? Pod uvjetom, da u toj stvari, koja nas je koštala zemaljskog života, ima neke istine – recite nam nešto o tome, ako vam je ta stvar poznata.

Gledajte, stvar se je u početku odvijala dobro. Mi smo već naučili određene molitve, koje su bile dobre. Ali, tada se je dogodilo, da je jedan od glasnika (misionara) otišao predaleko: njegova ljubavnica je izdala sve nas i još jedno mnoštvo drugih, Svi mi morali smo to platiti životima, jer smo htjeli otpasti od našeg Lame i prihvatiti onog drugog. Vjerojatno nam je to podvalio zli Ariman.“

Govorim Ja: „**Moji dragi prijatelji, strpite se još samo malo i vi ćete ovdje saznati stvarno sve što želite. Pođite s nama dalje naprijed. Onamo ćete sresti jedno veliko društvo: one glasnike (misionare) koji su vama donijeli Učenje, kao i onu djevojku iz vaše zemlje, koja je izdala sve vas, skupa s onim misionarom. Ali kada se s njima sretnete, tada ne smijete**

mržnju pokazati, niti imati, nego im morate oprostiti sve što su vam učinili. Tada ćete brzo prepoznati Isus-Lamu! Sada izađite iza ovog zaštitnog zida i slijedite nas dobra srca i dobre volje! Neka tako bude!“

93

Neugodna scena ponovnog viđenja među Kinezima

Nakon ovih riječi sada svih stotinu izlaze iza zaštitnog zida i čude se ogromnoj raskoši i veličini dvorane. U tom, u smjeru podneva usmjerenog dijela dvorane, već se nalazi tisuću prijašnjih gostiju, uz još i drugih nekoliko stotina, koji su bili isto spašeni pri nutrašnjoj duhovnoj obradi kaluđera i kaluđerica. Kada je ovih stotinu ugledalo sve ove goste, koji su se još većinom nalazili u njihovoj prijašnjoj prirodnoj odjeći, strašno su se začudili, isto tako i kada su stvarno ugledali one glasnike (misionare), koji su ih u svijetu htjeli podučavati kršćanstvu. No, kada su ugledali i onu Kineskinju, koja je glavnog misionara, a time i njih same izdala, ubrzo su Mi se obratili namrgođenih lica:

„Slušaj, najdraži prijatelju, ova pojava djeluje na nas izuzetno neugodno. Ali, pošto ona vama, kako izgleda, nije odbojna, tada ne bi trebala biti niti svima nama. Glasnik, koga je ona izdala, izgleda da je u dobrom odnosu s njom, jer s njom vrlo ljubazno razgovara. Inače, ona je jedno vrlo lijepo i pristojno biće, radi čega je na Zemlji i bila ljubimica onog glasnika, a bila je nazvana i pravom ljepoticom u velikom carskom gradu Pekingu i viđena u cijelom gradu. No, radi njene profitom orijentirane, podmukle izdaje svih nas, izgubila je veliko poštovanje velikog carskog grada i uskoro nakon toga umrla je od jada i srditosti. Mi se samo čudimo tome, kako je ova, zasigurno službenica Arimana, uopće dospjela u ovu svetu dvoranu! Zar je i Lama osobno našao ugodu u njenoj ljepoti?“

Govorim Ja: „**Dragi prijatelji, zar niste i vi imali djecu, među njima nekoliko dobrih i pobožnih, a nekoliko loših i neposlušnih? Vi svi kažete: „DA!“ Ja vas onda pitam: zar ste vi one loše odmah bacili hijenama i tigrovima, ili ste svu vašu brigu i ljubav posvetili najlošijoj djeci, a one poslušne ostavili privremeno po strani? Vi kažete: „Da, tako je bilo!“**

Vidite, ako ste vi, koji cijeli vaš život niste bili dobra stvorenja, vašoj najlošijoj djeci samo dobro činili – kako onda možete i pomisliti da će vječni, najbolji Lama svojoj djeci učiniti nešto loše, ako ga skrušeno i pokajnički zamole za nešto Dobro? Ova djevica je u svijetu, naravno, učinila vama određena nedjela. Ali, ona se je kasnije isto tako snažno

pokajala radi njenog zlog djela, kao što je prije toga vas sve voljela, prije nego što je izdala glavnog misionara, a time nenamjerno i vas sve ostale.

Tako sada ima i dobri Lama pravo, ako On jedno od svoje djece odmah ne odbaci, iako je učinilo nešto zlo, ali onda dođe k Njemu i iz sveg ga srca pokajnički zamoli za oprostaj. Prema tome, dobri Lama ne mora biti zaljubljen u jednu lijepu djevojku iz Pekinga, da bi je učinio blaženom, nego je dovoljno to, da je On jedan dobar Otac svih ljudi i da kao takav bude prepoznat (spoznat). Ako je posebno ovo drugo slučaj, tada On s time, da jednu slabu kćerku na Zemlji učini blaženom, nema više uopće poteškoća. Što vi, dragi prijatelji, sada mislite – postupa li dobri Lama na takav način ispravno ili neispravno?“

Odgovara jedan iz grupe: „*Da, tako veliki i sveti Lama postupa potpuno dobro i ispravno! Ali, pazi, sada nas je lijepa Čan-Ča opazila i žurno nam se približava. Što li nam samo želi reći?“*

94

Lijepo i istinsko pomirenje između Čan-Če i stotinu Kineza

Čan-Ča pada pred ovom stotinom na njeno lice i moli ih za oprostjenje svega lošeg, što je ona – iako nenamjerno – njima učinila.

Ovih Stotinu govore jednoglasno: „*Blaga Čan-Ča, kada ti je već veliki, sveti Lama oprostio, što bi onda mi trebali imati protiv tebe? Taj isti vječni Svetac oprostio je i nama, koji smo Arimanu prinosili velike žrtve. Stoga, ustani i uštini nas za uši, kao znak da smo si mi međusobno iz najdubljeg životnog temelja za vječno oprostili!“*

Čan-Ča se ustaje ljupkog lica i čini to, što je ovih stotinu od nje zatražilo. Nakon što je svih stotinu nježno štipnula za uho, govori:

„Vaša srca su moj najmiliji ukras, pogled na vas je najljepša poljana za moje oči. Moje srce neka vam bude najmekši jastuk, ...“

Nakon ovog govora, koji je dražesna Čan-Ča izgovorila, jedan iz sredine ove stotine odlazi do nje, podiže ruke nad njom i dodiruje je po glavi s vrhovima kažiprsta. Ovaj govori:

„O, Čan-Ča, kako si samo sada lijepa! To ti sada ovako glasno govorim, kao kada buči jedna moćna oluja. I to ti sada govorim tako nježno, kao kada mirisni lahor večeri dotiče nježnu vunu gazele: ti si ljepša od praskozorja nad plavim planinama, koje krasi veliki grad u središnjem carstvu Zemlje, ...“

254

Poslije ovoga, on se obraća Meni i kaže: „*O, prijatelju, je li to u redu, da smo mi ovu, koja je bila naša prijateljica, sada primili u naše redove, kao jedno srce među stotinu?“*

Govorim Ja: „***Da, tako je to u redu, po vašem najboljem običaju. Ali, pošto svi vi više niste u svijetu, nego u vječnom carstvu duhova, gdje vladaju drugačiji običaji i pravila, tako ćete se vi, malo po malo, prema tome morati ravnati i u svemu postupati onako, kako ćete ovdje vidjeti, ako želite ovdje ostati! Ako bi vam vrline vaše zemlje radije odgovarale, nego ove u ovoj kući, tada morate otići onima, koji će se još dugo morati pomučiti, dok ne dospiju u ovu kuću!“***

Govori Čan-Ča: „*O, ti najljupkiji, najdraži prijatelju siromašnih – gledaj, mi želimo ovdje biti kao najfinija porculanska glina, koja se može oblikovati u sve najfinije oblike. Tvoja volja neka je naš život, a Tvoja riječ neka je sveta riječ Lame!“*

Govorim Ja: „***Dođi ovamo, najljupkija Čan-Ča, htio bih ti dati novo odijelo, koje će te ukrašavati divnije, nego najljepše praskozorje bijelih vrhova na plavim planinama!“***

Čan-Ča doslovno skače do Mene, a Martin iz zlatnog sanduka već nosi jednu crvenu haljinu, koja je obrubljena i ukrašena mnogim zvijezdama, te je daje Meni riječima:

„Ovo će ovoj lijepoj Čan-Či stvarno nebeski prelijepo stajati; ovo je stvarno jedna haljina Ljubavi! Moram otvoreno priznati, ova mi se Kineskinja izuzetno mnogo dopada, samo se na njen, prilično kineski način govora, još ne mogu tako priviknuti. Tu je još mnogo toga zemaljskog u ophođenju, iako inače stvarno orijentalno-poetski. Uistinu, nisam mogao vjerovati da je u Kineza tako mnogo iskrene lirike kod kuće. Ali, to mi se dopada! Ove ni u kom slučaju nećemo pustiti da odu dalje!“

Govorim Ja: „***Imaš pravo – i meni se dopadaju, a posebno srce ove Čan-Če. Ali ona će ti još zadati mnogo muke! No, sada ka Čan-Či! Evo, ti dražesna kćeri, primi ovo odijelo: ono je za ljubav i mudru blagost u tebi! Istina je da si bila izdajica ovih, koji su htjeli primiti svjedočanstvo o Isus-Lami. Ali ti si postala izdajicom radi vrline tvoje zemlje i samo si htjela spasiti carev život, ali pri tome ne žrtvovati živote tvoje braće. To je onda učinio car – on to ne bi učinio, da je u svojim grudima imao tvoje***

255

srce. Prema tome, ti si potpuno bez grijeha i čista si kao i ova odjeća, kojom te sada odijevam. Uzmi je, to je Moja velika Ljubav prema tebi!“

95

Čan-Čin zahtjev da istraži Gospodnje Biće Gospodinov recept

Čan-Ča prima s velikim strahopoštovanjem ovo odijelo, koje u trenutku čim ga je dodirнула već krasi cijelo njeno biće. Kada je ovdje stajala, ovako nebeski obučena, plače od radosti i govori:

„O prijatelju, koje ime nosiš? O, reci mi, da ga užarenim slovima zapišem u svoje srce zauvijek!“

Govorim Ja: „**Najljepša Čan-Ča, to se je već dogodilo! Istražuj samo u tvom srcu i ti ćeš pronaći to, što sada zahtijevaš saznati o Meni! Kažem ti: Tvoja ljubav prema Meni sve će ti odati!**“

Čan-Ča širom otvara oči nakon ovih Mojih riječi i prilično je zbunjena. Nakon nekog vremena progovara, potpuno udubljena u sebe: „Tvoja ljubav prema meni sve će ti odati... Što želiš učiniti, već je urađeno... Istražuj samo u tvom srcu i ti ćeš pronaći, što o meni želiš saznati!“

Neobično, stvarno neobično! Hm, kako ovaj može tako govoriti? No, zašto moje srce ovako žarko gori od ljubavi, kada on sa mnom govori? U njegovom glasu leži jedna čarobna moć, da mi se čini, kao da ovaj snagom svoga govora može svjetove stvarati i ponovo ih uništiti! Jedna blagost, nikada poznavana, ali pri tome ipak puna istinske božanske Ozbiljnosti! Uistinu, uistinu – ja naslućujem nešto jako veliko!

O ti sveta Riječi, na Zemlji još ne shvaćena! O sveti zvuče ovakvih riječi: „Tvoja ljubav prema Meni sve će ti odati!“ – ja želim samo jedno – želim samo njegovo IME, a on govori: „SVE! SVE!“ Kako beskrajno veće je to sve od onog jednog? Htjela sam samo JEDNO, a on govori SVE!

O Lama, Lama, ti veliki sveti Lama, kako da to shvatim?! Ah, kako je predivna njegova pojava (obličje), kakva uzvišena veličanstvenost u njegovim očima! Istina, da su i oni dvojica isto tako uzvišenih obličja i izgleda da su isto vrlo mudri i moćni. Ali, kada pogledam ovog JEDNOG, tada moje srce plamti kao velika careva baklja, koja zapaljena na velikom carskom tornju osvjetljava cijeli grad bolje od punog Mjeseca.

(Osvrćući se Meni:) „Ah, ti dragi prijatelju, da ti božanski prijatelju! Kakve si to riječi govorio meni? Tko, osim tebe, može protumačiti njihov smisao? One su u meni probudile duboku slutnju i, ah – nemoguće je, da ti je pojasnim – jedna ljubav, da, jedna predivna, najmoćnija ljubav prema tebi, ti najdivniji! Da, ti imaš pravo, ti si govorio istinu: „Tvoja ljubav prema Meni!“ – pa naravno, ljubav prema tebi, ti predivni!

Gle, kada sam na Zemlji hodala u lijepom i velikom vrtu, kakvih u mome gradu ima mnogo, tada sam često osluškivala tih tonove, kojima su u dražesnom prizoru plutanja po površini malog jezera, labudovi pozdravljali zalazeće Sunce. To su bili predivni tonovi; ali, bili su baš ništa u usporedbi s najnježnijom blagošću tonova tvojih riječi! ...

Ah, kako su slatko tada zvučale riječi moje majke, kada me je pozivala i rekla: -Čan-Ča, živote moj, dođi na srce tvoje majke, koja te voli više od svoga života!- ah, ti moj dragi prijatelju, u tom je pozivu ležalo više harmonije, nego što to može svijet obuhvatiti. Kako je blažena bila živahna Čan-Ča pri ovom pozivu! Zemlja je bila ljepša, bila je kao blažena, da, postajala je nebeskim vrtom!

Ali, prijatelju, ti najdivniji, tada još nisam čula zvuk tvojih riječi! Oh, kako duboko u prah tone natrag sve ono, kada te pogledam i u svom drhtavom srcu čujem zvuk riječi tvoga govora! ...

Lama, Lama, ti si sigurno isto velik i predivan, gdje god da bio. Tebe bi trebali voljeti više od svega. Ali što može jedna Čan-Ča za to, ako je njeno srce u sebe tako prisno obuhvatilo ovog, zasigurno i tvog prijatelja!

A ti, predivni, valjda se nećeš na mene ljutiti, jer se usuđujem voljeti te tako moćno? Ja nisam tomu kriva, da si ti mom srcu postao tako svet!

Da, na Zemlji su me poučavali da za dobre postoji jedno Nebo, koje je još tisuću puta ljepše od Pekinga, velikog carskog grada, i uzvišenije od veličanstvenih plavih planina. Ja međutim, smatram tu nebesku krasotu potpuno praznu i smatram da nikakva najveća nebeska krasota, nego samo jedno SRCE drugom srcu vječno ostaje Nebo nad nebesima. Ja sam u tebi pronašla svoje Nebo nad nebesima! Ah, kada bi bar i ti u meni pronašao tako jedan mali vrt zadovoljstva!“ - Ovim riječima ljupka Čan-Ča spušta se do Mojih nogu.

Martin: „O Gospode, ovaj... htio sam reći „Brate“, skoro sam te odao – nešto sličnoga, kao jedna ovakva djevičanska mekoća, ja još nikada nisam doživio. To se zove ljubav! Naspram ovoga je, netko kao mi, upravo kao čupavi vol! – Brate Borem, kod ove bi nas dvojica još prilično dugo mogli ići u školu! Što ti misliš?“

Borem ispunjen najvišim poštovanjem: „Zaista, dragi brate Martine, u produhovljenom društvu Majstora svih majstora mi s učenjem zaista nikada nećemo biti gotovi. Uostalom, svaka čast ovoj ljupkoj Kineskinji; s nježnošću njenih osjećaja i s pravim orijentalnim žarom njene ljubavi, mi se naravno još dugo nećemo moći mjeriti. Izuzetno je ugodno slušati je dok govori i uz to promatrati jačanje njene ljubavi. Iznad svega, međutim, blaženo je za nas znati, kuda ova njena ljubav, iako još uvijek slijepa, uzima pravac!“

96

Gospodinov znak (smjernica) ka pažljivom postupanju s nezrelima

Govorim Ja: „**Ne pričajte previše nagovještavajući! Nas trojica ovdje znamo, što i tko smo mi. Ali svi ovi ovdje još su uvijek preslabi, da bi mogli podnijeti našu stvarnost. Stoga, vi morate biti vrlo pažljivi kada se obraćate Meni. Shvatite, draga braćo, mi smo sada svi jednaki! Ja sam vam to sada rekao potajno, kao to ovi ne bi mogli čuti. No, kada nas trojica budemo pred ostalima govorili glasno, tada smo svi isti i JEDNO smo. Shvaćate, vi već znate zašto!**“

Martin: „O Brate, Ti, - ti – najdraži brate, već mi shvaćamo tu stvar! Ja ću tu biti tako pažljiv, kao mačka s mišem, da se negdje ne izbrbljam. No, Ti još moraš sa mnom imati malo strpljenja, ako mi katkada izleti nešto malo gluposti. Ponekad si izgledam već pomalo mudrim. Ali, kada si Ti ovdje, moja mi mudrost izgleda tako glupo, da bi sam sebe iz punog grla mogao ismijati. Ipak me raduje da sam – naravno samo uz Tvoju pomoć – ipak dospio tako daleko, da bar ponekad izgovorim i nešto mudro.“

Govorim Ja: „**Sasvim dobro, dragi brate Martine, ostani samo takav, kakav si, jer si Mi upravo takav najdraži. Jer, vidi, ispravan humor srca ne smije nedostajati nigdje u Nebu! No, sada moramo ponovno obratiti pažnju na našu Čan-Ču. Martine i Boreme podignite je s Mojih nogu, jer Ja ju svojim rukama još ne smijem dotaknuti!**“

Ova dvojica postupaju odmah po mom nahođenju. Čan-Ča stoji, još sasvim opijena ljubavlju, u sredini među nama i ne može doći k sebi i da svoje osjećaje oblikuje u riječi.

Martin pri tome govori: „Ali, kako je samo lijepa u ovoj njenoj opijenosti ljubavlju! Uistinu, sto mu gromova, ako bi jednu ovakvu vidjeli na Zemlji, vjerujem da bi ljudi upravo poludjeli od pogleda na ovakvu puninu ženskih čari! Jako se čudim samome sebi, da ja ovako izuzetnu ljepotu mogu promatrati sa stvarno za mene velikim zadovoljstvom, ali bez čulne požude, što kod mene – sjetimo se samo figure one Merkurijanke i još ranije onog „stada ovčica“ – do sada nije bio slučaj. Isto tako i dodir ove najmekanije i najobljije ruke pričinio mi je veliku ugodu. No, pri tome nisam osjetio nikakav čulni nadražaj. Za to mogu samo, Ti već znaš KOME, zahvaliti vječno iznad svake mjere i slaviti Ga bez prekida!

(Osvrćući se Čan-Či:) „Kako si sada, ti najljupkija stanovnico moje, od velikog, svetog i najljubljenijeg Lame meni zauvijek dane kuće? Govori, sada ponovno govori! Vidi, ti si svima nama jako draga i tvoje predivne riječi izuzetno raduju naša srca!“

Čan-Ča: „Ah, meni je beskrajno ugodno! O, vi dragi nebeski prijatelji, vi sluge svetoga Lame! Kome u vašoj sredini ne bi bilo beskrajno ugodno? Zar nije ljubav ljudskih srca najveće dobro (posjed). Ako je jedno srce pronašlo ljubav, kao što je ja ovdje našo, što bi se još dodatnoga trebalo poželjeti? Koje veće blaženstvo postoji, a koje nam daje ljubav? O prijatelju, meni je ovdje beskrajno dobro! Zar ne, moji najdraži prijatelji, ja vas više neću nikada smjeti napustiti? Naravno, ja osjećam da nisam dostojna biti s vama, pošto sam na sebi otkrila još mnoštvo nedostataka, usprkos ove predivne odjeće. Ali, moje vas srce ljubi i – rado priznajem – posebno tebe, koji mi nisi htio reći tvoje ime. A vi nećete odbaciti ovo srce, jer vas, a posebno tebe bezimeni, neizrecivo voli!“

Govorim Ja: „**O vječno više nećeš biti udaljena od nas! Jer gle, temelj cijelog Neba jest Ljubav i sama Ljubav je Nebo svih nebesa. Tko nje, kao ti, posjeduje u punoj mjeri, kako da onda bude izbačen iz nje, koja je tada njegovo vlastito biće? Takva ljubav, kao tvoja prema nama, trenutno poništava sve nedostatke duše, tako da je ona onda tako čista, kao da je upravo proizašla iz daha Lame!**“

Stoga se više nikada nemoj brinuti o tome, smiješ li ovdje ostati. Zapamti, da ćemo te mi vječno zadržati, kao jednu posebnu nežnost naše Ljubavi, kad god mi povremeno budemo morali odlaziti, radi beskrajno mnogo različitih potreba ovoga Kraljevstva. Hoćemo li mi baš vječno ostati ovdje u ovoj kući, to ne bi trebala smatrati kao gotovu stvar. Jer, u ovom velikom Laminom Carstvu ima još jako mnogo obitavališta. Ali, kuda god mi budemo odlazili, ti ćeš, kao i sada, stalno biti među nama!

Jer gledaj, i mi tebe jako mnogo volimo, kao da si jedino stvorenje u cijelom beskraj, koje ima sva prava na našu potpunu Ljubav. Pošto te mi – i shvati najdraža Čan-Ča, sasvim posebno Ja – tako jako Ljubimo, nemoguće je da te pustimo od nas. Ti si moja ljubimica za uvijek; to je sigurnije i stvarnije, nego tvoj vlastiti život!“

Čan-Ča: „O Lama, Lama, kako sveto dobar ti moraš biti, kada su već ovi tvoji slugi tako beskrajno dobri i dragi! Ali, ah, ti dragi prijatelju, znaš... kada te malo pažljivije promotrim, onda – uh, ipak ne mogu to izustiti! – da, čini mi se da Lama nikako ne može biti bolji, nego što si ti! To bi mogla biti jedina greška koju ima ljubav, da to, što jednom ljubi iznad svake mjere, smatra za najbolje i najsavršenije. Tako i ja tebe smatram najmanje toliko dobrim, kao i samog velikog Lamu! Lama će valjda jednoj Čan-Či oprostiti, što ovo misli i osjeća?! Jer, ja ne mogu ništa za to, da te tako beskrajno moram voljeti!“

Govorim Ja: „**O Čan-Ča, Lama ti je već odavno sve oprostio, budi sasvim sigurna. Jer, Lama voli beskrajno i svoje slugi, tako da i Njemu beskrajna radost i blaženstvo predstavljaju Njegova djeca, koja su u stvari Njegovi pravi slugi, kada se međusobno vole bez mjere i granice. Stoga se ne straši, kao da ti sa svojom ljubavi prema Meni možeš zgriješiti Lami. Za to ti mogu garantirati Ja, sa svim Nebeskim blagima!“**

97

Čan-Čino vrijedno istraživanje za imenom njenog ljubljenog prijatelja

Kada je Čan-Ča ovo čula, govori sasvim zbunjeno:

„O ti najdivniji prijatelju moga cijelog bića! Mora da si ti velikog, svetog Lamu sigurno već mnogo puta vidio i možda čak s Njim razgovarao, jer s ovakvom meni neshvatljivom sigurnošću možeš o Njemu govoriti, kao da si

Njegov prvi sluga? Da, da, bit će da je tako, inače ne bi ti moga biti ovako neizrecivo drag! Tvoje riječi ne bi imale tu snagu, koju imaju, kao da su riječi samoga Lame!

Gledaj, upravo su govorili i ova tvoja dva prijatelja, ali ja primjećujem malo snage u njihovim riječima. Samo kada su govorili s tobom, tada su naravno i njihove riječi imale određenu snagu. Kada je ovaj jedan sa mnom govorio, nisam osjetila nikakvu snagu u njegovim riječima. Iz toga moje srce zaključuje, da si ti bliži Lami od ove dvojice. Zar nisam ispravno prosudila?“

Govorim Ja: „**Kažem ti, samo pitaj tvoje srce, tvoju ljubav prema Meni; ona će ti sve odati! No, sada pođimo i k ostaloj braći, jer i oni trebaju naše brige i Ljubavi. Ti hodaj uz Mene, moja draga Čan-Ča!“**

Čan-Ča: „Ah da, to je stvarno vrlo dobro, da vi u vašim srcima mislite i na moju ostalu braću i sestre. Jer, uvijek je bolje domaćinima, nego gostima. Domaćini mogu davati kad to požele. Gosti, međutim, smiju tek onda nešto uzeti, kada im nešto bude ponuđeno. A kada prime to što im je dano, tada to moraju pristojno prihvatiti i domaćinu odati mnogo časti i ne zatajiti mu svoju zahvalnost. Ali, domaćin ne treba nikoga zamoliti, ako iz svoje ostave želi za sebe nešto uzeti. On si može uzeti, koliko god želi. On za sebe ne treba obraćati pažnju na pravila pristojnosti, niti za to mora nekome odati čast ili zahvaliti mu. ...

Ti, dragi prijatelju, valjda mi to nećeš smatrati greškom, jer sam ovako govorila? Ja zasigurno ne bih ovako slobodno govorila, da mi nisi ovako neizmerno drag. Moja velika ljubav prema tebi, moj nebeski prijatelju, odvezuje mi jezik i kada je on odvezan, ah, onda se pokreće onako kako je izrastao!“

Govorim Ja: „**Ti, najnježnija kapi balzama za Moje srce, samo ti govori što ti daje tvoje srce. Nas ne možeš vječno nikako uvrijediti, a posebno kada ovako mudro govoriš, kao što si to sada učinila. Jer, Ja ti kažem, to je upravo tako, kako si sada govorila. Stvarno je mnogo lakše davati, nego primati. Najobičniji davalac još je uvijek u boljem položaju, nego najbolji primalac! Ali, taj se Red vječno ne može promijeniti, jer je nemoguće da svatko bude gospodar. Da je Lama sve ljude učinio gospodarima, tako da svatko ima svoju kuću i svoje dobro primanje, a nitko nekog drugog ne treba zamoliti za nešto, što bi tada bilo s ljubavi prema bližnjemu i bratskoj ljubavi, a što s Ljubavi prema Lami? Gle, ona**

bi odmah propala, i Lama bi na kraju ipak morao biti davatelj, a svi ljudi ovisni primatelji, kakvi na kraju i jesu i vječno će biti!

Da bi primatelji, međutim, što je slobodnije moguće mogli uzeti dano, mi domaćini ovdje neprestano dajemo u prekomjerno bogatoj punini (količini), tako da svaki primatelj i onaj koji uzima, to mogu i smiju učiniti u onoj mjeri, koliko im god njihovo srce poželi.

Da, Ja ti kažem, moja draga Čan-Ča: ovdje se u davanju toliko pretjeruje, da skoro u cijelom beskrajnu nema stvorenja, kome se u svako vrijeme tisuću puta više daje, nego što je njegovom užarenom srcu uopće moguće za poželjati! Što misliš sada, moja voljena Čan-Ča – može li se primatelje pri ovim omjerima davanja smatrati na žaljenje?“

Čan-Ča: „Ah, pa naravno da su tada oni skoro isto tako sretni kao i davatelj. Jer, davatelj mora imati mnogo briga. On mora na sve misliti, kako da napuni svoja skladišta, tako da ona ni kroz neprestana najbogatija davanja ne budu ispražnjena!

Ja sam na Zemlji često mislila, kako je uopće Lami moguće da se skrbi o tako beskrajno mnogo stvari: za svu tu travu, koja posvuda raste, za grmlje i drveće i za sve te bezbrojne životinje i ljude. Ali, tada mi je moja majka rekla: - Čan-Ča, zašto misliš tako ljudski o Lami?! Zar ne znaš, da je Lama svemoguć i sveprisutan sa svojom moći? On, beskrajno mudri, treba samo pomisliti i odmah sve nastaje, ako On to želi, i kad god to poželi i kako poželi! Ali, ja sada želim saznati od tebe, koji si sluga Lame, je li stvarno tako u vezi Lame, kako me je moja majka naučila?“ ...

98

Gospodnje Riječi o Biću i djelovanju Lame

Govorim Ja: „**Oh, ti Moja najdraža Čan-Ča! To ti mogu reći u kratko, pa sada slušaj! Gle, pošto Ja poznajem Lamu tako dobro, kao što i On sam sebe poznaje, sada ti kažem: Što se tiče stvaranja i djelovanja, to - što je tebi sada nepojmljivo - Lami je uistinu nešto sasvim lako. Jer, On treba iz neke, jednom dobivene ideje, samo svojom Voljom reći: „Neka bude!“ – i odmah je tu sve, što on želi! Otprilike tako – obrati dobro pažnju! – kao da ja u sebi pomislim, da ovdje ispred nas stoji jedno predivno stablo, puno najukusnijih plodova! Ili - zamisli ti sebi, jedno**

262

takvo stablo, na primjer jedno vrlo lijepo stablo smokve. Jesi li ga zamislila?“

Čan-Ča: „Da, da, zamislila sam si jedno, kakvo je stajalo u vrtu mojih roditelja!“

Govorim Ja: „**No, sada obrati pažnju! Ja ću zamisliti isto takvo stablo i kažem isto kao i Lama tom zamišljenom drvetu: „BUDI!“ Gle, smokvino stablo već stoji pred nama, puno zrelih i sočnih plodova!**

Vidiš, kako je Meni bilo lako, tebi predočiti jedan živi primjer, isto tako je i Lami lako stvoriti jedno, kao i bezbroj. Ali Lami nije lako moguće oblikovati ljude tako, da budu isto tako slobodni i savršeni, kao i On sam. Za to je potrebno nešto više od same svemoći; ali, iako je to tako teško, ipak je Lami sve moguće! I, moja najdraža Čan-Ča, razumiješ li ovo Moje objašnjenje? Ovo smokvino drvo poklanjam tebi za uvijek. Ono ti vječno neće usahnuti, nego će ti uvijek davati najbogatije i najsočnije plodove!“

Čan-Ča je sasvim zapanjena, od čuđenja ne može progovoriti niti riječi, nego promatra malo Mene, malo opet smokvino stablo. Ovo čudo privlači odmah i sve goste, tako da se mi ne moramo potruditi otići do njih; svi su ispunjeni čuđenjem.

Martin isto tako iznenađen promatra ovo stablo i govori:

„O Brate, dobro znam da je tebi nešto sasvim lako stvoriti jedno ovakvo stablo, ali ipak me je prilično iznenadilo, kada si ga ovako iznenada ovdje načinio! Da, moram priznati, da je to stvarno jedna posebno lijepa stvar, ako bi se imalo nešto malo takve svemoći. Ali što može netko kao mi, da je ne posjeduje i ne može je imati, jer je još previše glup za to! U stvari je upravo tako i dobro, da jedan glupi duh – kao što je na primjer ovaj moj – ne posjeduje svemoć. Jer, da ja tako nešto posjedujem, tada bi sa mnom bilo gotovo! Ti bi se, najdivniji Brate, i sam prilično načudio rijetko glupim tvorevinama, kojima bi ubrzo napunio jedan ogroman svemir! O, Gospode, tu bi bilo karikatura, kojima nema ravna! Stoga je sasvim dobro, da najmudriji Lama ovakve sposobnosti poklanja samo onima, koji su ispunjeni nebeskom mudrošću, kao što je kod Tebe slučaj u najsavršenijem obliku! Da za Tebe, prema tome, davanje očigledno mora biti lakše od primanja, jasnije je nego na Zemlji najsajnije podnevno Sunce! Jer, to s primanjem (uzimanjem), po mom mišljenju, je kod Tebe i tako nešto sasvim posebnog karaktera, pošto je (sasvim tiho) i tako sve Tvoje!“

263

Govorim Ja: „**Ne tako glasno, moj dragi brate Martine! Ti prodireš sve dublje. Imaj na umu, da se tu nalaze i ostali, koji još ne stoje na tvojoj stepenici (razvoja)! U početku si još dobro govorio; ali pri kraju si skoro otišao predaleko, a to bi ovom društvu moglo nanijeti štete na duže vrijeme! Stoga se saberi, budi mudar kao jedna zmija, ali pri tome i blag kao jedan golub! Uzmi si uvijek Borema za primjer, koji je ovdje potpuno na svome mjestu i sasvim poštuje nebesku razumnost. Čini i ti tako, pa ćemo mi s ovim gostima lako ići naprijed!**“

Martin: „Uh, hvala Ti za ovaj dobar savjet, kojega ću sigurno najtočnije slijediti! Ali, pogledaj samo Čan-Ću, kako Te promatra s takvom pažnjom, kakvu ranije kod nje nikada nisam zapazio.“

Govorim Ja: „**Dobro, to je dobro, ostavimo je sada da obavlja njena promatranja; ona vode njen duh bliže Meni! Uskoro će biti gotova sa svim pitanjima, na koja ćemo joj mi jedno poduže vrijeme moći odgovarati. Gle, njena se usta već pomiču. Stoga je ti, kao domaćin, prvi upitaj, kako je ona zadovoljna s onim Mojim objašnjenjem; a ostalo će onda doći samo od sebe!**“

Martin odmah slijedi Moj savjet i govori Čan-Ći, koja od čuđenja još uvijek ne može dovesti njena usta u pravilan položaj za govor:

„Ljupka Čan-Ća, reci ti nama, kako si zadovoljna s ovim objašnjenjem i jesi li ga u svim dijelovima dovoljno dobro razumjela? Ne moraš se toliko jako čuditi ovakvim stvarima, jer ovakve pojave ovdje i nisu baš takva rijetkost. Polako ćeš se sve više i više naviknuti na ovo. Vidi, u početku ni meni nije bilo ništa bolje. Kada bi samo znala, kakva su se čuda m e n i događala, tijekom moje egzistencije ovdje, pala bi na glavu od čuđenja! Znaš, moja najdraža Čan-Ća, ovo je samo jedno malo kućno čudašce. Ono ti služi samo kao primjer za pouku u vezi tvojih prijašnjih pitanja, koja si postavila mome Bratu. Imaj strpljenja, nakon nekog vremena postat će još beskrajno „gušće!“

Čan-Ća: „Ah, moj dragi prijatelju, tebi je ovdje lako govoriti, kada si navikao na ovakve pojave. Ali netko kao mi, pri ovakvim izvanrednim pojavama, potpuno ispada iz okvira shvaćanja – što je i normalno. Jer, gdje se je na svijetu ovako nešto moglo vidjeti? Da ti meni nisi onako umirujuće govorio i doveo me, na neki način, do drugačijeg uvjerenja, tada bih onog tvog prijatelja i brata, koji sada razgovara s mojim sunarodnjacima, još smatrala za samog Lamu! Ali, kako si ti rekao, ovakva čuda ovdje i nisu tako rijetka, ponovno sam nešto sabranija i volim tog brata još intenzivnije, nego ranije.“

Jer, iako je on samo tvoj brat, ipak izgleda više božanstveno od tebe, što je ovim malim stvaranjem i dokazao. Ja držim i do tebe mnogo, ali jako sumnjam, da bi i ti mogao učiniti jedno ovakvo malo stvaranje? Što ti misliš o tome?“

Martin: „Da – ti – moja najdraža Čan-Ća, znaš, kada bi to upravo sada zatrebalo – tko zna, možda ipak! Ali, kada bih se ja s jednim ovakvim djelom čuda na neki način samo htio hvaliti, recimo radi slave – tada bih zasigurno sjedio na dvije stolice na Zemlji i morao bih se sramiti kao jedan odrasli „Bettpisser“ (koji noću nesvjesno mokri u krevet) – pod pretpostavkom, da ti uopće znaš što je to?“

Čan-Ća: „Samo ti dalje pričaj, već te ja razumijem! Kod nas se takvi prirodni slabići nazivaju „Tschinbuchscha“ (koji vlaže madrac). Oni moraju cijeli dan čuvati pomokreni madrac na jednom javnom otvorenom mjestu, pri čemu se onda jako srame. Vidiš da te ja razumijem. Stoga, govori nesmetano dalje i reci što imaš za reći!“

Martin: „Aha, hm, da, khm, paaa! Što sam ono u stvari htio reći? Da, točno, da tako je – bilo je riječi o djelovanju jednog čuda! Točno, sada sam ponovno uhvatio nit! Znaš, draga Čan-Ća, u stvari samo veliki Lama može činiti čuda, kada, kako i gdje god On to poželi. Mi, Njegovi sluge, međutim – samo kroz Njegovo dopuštenje, ako je potreba. Tako je i ovaj moj Brat ovdje učinio ovakvo čudašce, jer je to bilo potrebno za tvoju poduku – inače ni On ne bi ništa učinio – što je i kod samog Lame slučaj. Niti On pred našim očima ne čini skoro nikada nekakvo čudo, jer to i nije potrebno, pošto mi i tako razumijemo svaki njegov znak (mig)! Razumiješ li ti mene, najdraža Čan-Ća?“

Martin u nedoumici radi Čan-Ćina uporna pitanja

Čan-Ća: „O da, ja razumijem sve što ti govoriš! Ali pošto si ti sada nešto malo nagovijestio o velikom Lami, kojega ti i bez nekog čuda odmah možeš razumjeti: reci ti onda meni, kako veliki Lama tebi i tvome bratu miga (daje znak), pa da vi Njegov najtiši znak odmah opažate i sigurno trenutno slijedite! Vi bi, znači, velikog Lamu trebali vidjeti, inače on vama sigurno ne bi mogao dati nekakav znak – ili bar čuti i tako opaziti Njegov znak? Ako vi Njega vidite ili čujete, onda mi reci – kako Ga vidite ili čujete, da bih si i ja o njemu mogla stvoriti nekakvu predodžbu!“

Martin nešto zbunjen: „O moja najdraža Čan-Ča, to je jedno vrlo škakljivo pitanje! Ako bih ti i odgovorio, tada ti to sigurno ne bi razumjela. Stoga bi čak bilo bolje, ako bi me oslobodila odgovora na ovo pitanje, jer ono u ovom trenutku ne bi bilo od koristi ni tebi, a ni meni!“

Čan-Ča: „O prijatelju, postupanje po cijenu nečeg dobrog može sigurno biti u v a s kod kuće (vaš običaj), nama Kinezima je tako nešto jako strano. Svaka roba, kojom mi trgujemo, ima njenu čvrsto određenu cijenu. Tko je nudi, taj je mora i prodati i od toga caru dati prodajnu kamatu (porez). Ako prodavač robu ne proda, to je dokaz, da ju je on preskupo procijenio i želi profitirati (lihvariti), radi čega zasigurno neće izbjeći kaznu.“

Isto se tako, svatko pri svom govoru mora sabrati i ne govoriti do pola, a ostalu polovicu ostati dužan, bilo radi straha ili iz neznanja. Jer će za ovo oboje biti kažnjen, pošto je nedostojno čovjeku, da se boji gdje za to nema potrebe, ili čak od sebe želi načiniti nešto više, nego što to je. Gle, ja sam jedna stroga Kineskinja i ne želim ti otpustiti dug, koji si mi tvojim načinom govora ostao dužnim! Jer, tko kod nas određenim načinom govora nekome da povoda za pitanje, taj to pitanje mora i odgovoriti. Inače je on sa cijelim svojim govorom ili jedan hvalisavac – kao što je i lažov – ili je on jedan nesposobni kukavica i pojma nema o onome što je govorio. Ako ne želiš da te ja smatram za jedno ili drugo, tada mi daj jedan potpuni odgovor na moje pitanje i to bez uskraćivanja!“

Martin je sada jako zbunjen i ne zna što bi trebao učiniti. Jer, ako joj da ispravan odgovor, tada bi morao prije vremena Mene odati. Ako ne odgovori, ona će ga pred svim gostima proglasiti lažovom ili glupom kukavicom, što mu isto tako ne bi bilo ugodno, jer je kao gazda kuće potajno osjećao ponos. Stoga dolazi kod Mene i pita Me, što da učini u ovoj situaciji.

„Strah dolazi od zla. Da, to je zlo! Tko ga primi u sebe, taj gubi kontakt s Bogom. Za vas postoji samo jedna mogućnost, da postanete majstori vaše budućnosti: Ako NIKADA ne budete poslušni ljudima, nego JEDINO Bogu. Ne dopustite nikada više, da vas ljudi uznemire, jer oni ne znaju ništa o Božanskom vodstvu, niti o Božanskoj zaštiti. Ova međutim, može početi djelovati samo kroz osobno povjerenje. Stoga kažem, kao već često puta do sada i s potpunim pravom: UZDAJ SE I VJERUJ!“

Bruno Gröning
(Alfred Hosp: „Sile Duha“)

Govorim Ja: „Zar ti nisam Borema postavio za primjer? Zašto bez prekida moraš brbljati i govoriti za ništa i bez koristi!? Sada, kada si se uvalio u nevolju, želiš se izvući čistog obraza. Ali vidi, stvar ti neće biti

baš tako laka, kao što to ti misliš! Kineskinja je kroz Moje neophodno djelo čuda i kroz tvoj govor izuzetno uzbuđena. Njeno srce sluti Moju blizinu i njen duh postaje sve budniji i budniji. Ti si joj tvojim definicijama, kako možeš i najskrivenije znakove Lame odmah razumjeti, i srce i glavu prebacio u još veću vatru. Zar je čudo, da te ona sada do smrti i lomače napada? Ali – sâm učinio – sam otprio! Već sam ti jednom napomenuo, da će nam Kinezi još zadati dosta posla, ali ti to baš i nisi tako vidio. Pošto si, praveći se važnim, prouzrokovao kritičnu stvar prije vremena, bori se sada kao muško i gledaj da tu stvar s Kineskinjom dovedeš u red, dok ja obrađujem ove ostale Kineze. Kada ovi budu u Redu, tada ću i Čan-Ču dovesti u pravi Red! Idi sad i učini tako!“

Martin se češka iza ušiju i kaže nakon nekog vremena:
„O ti moj Gosp----, opla, skoro sam opet izbrbljao! O, ti moj Brate, ako Ti to dopuštaš i ja smijem činiti kako me je volja – naravno, s Tvojim tajnim utjecajem – tada ću s ovom Kineskinjom biti brzo i lako gotov!“

Govorim Ja: „Čini što i kako hoćeš, ali ovu Mi Kineskinju u svakom slučaju moraš ponovno dovesti u Red!“

Martin: „Pa, ako je tako, Ti moj G--, Brate, ‘oću reć’ – tada ću tu stvar s Čan-Čom već izvojevati. Drago mi je, da sam sada dobio malo više hrabrosti, bez koje bi jako loše prošao!“

Borem: „Brate, pazi da ti ta tvoja hrabrost na kraju ne bude prekratka! Ja već unaprijed mirišem pečenje i želim ti, da ne izvučeš deblji kraj! S Kinezima, u kojima vlada duh stoika, prilično je škakljivo diskutirati, jer gdje ti kažeš jedno, oni će ti stotinu odgovoriti protiv! Shvaćaš li to? Čan-Ča je jedno rijetko, tako čisto biće, puno prave istočnjačke ambra-mirisne ljupkosti. Ali ipak je Kineskinja u punom smislu riječi. Stoga, budi izuzetno oprezan u svakoj riječi, inače će ti postati nepodnošljivom gnjidom (uši) u tvojoj haljini i ti ćeš imati mnogo posla, da ju se na dobar način riješiš!“

Martin: „Da, pa što da radim? Nešto se mora dogoditi! Ali što, to je naravno jedna sasvim druga stvar! Ja ću pokušati, pa ću vidjeti, neću li je moći po uputi (govori tiho) Gospodina dovesti u Red!“

Ćan-Ćino ponovno pitanje o velikom Lami Martinova nedoumica

Nakon ovih riječi Ćan-Ća mu već lupka po ramenu i govori:

„No, ti slugo Lame? Kako dugo želiš ostaviti jednu Ćan-Ću čekati na jedan pravi i precizan odgovor, za kojim njeno srce moćnije žudi, nego njena duša za tisuću života?! O prijatelju, da imam tisuću srdaca i da sam najljepše stvorenje, koje je hodalo pod zrakama Sunca: neka sva srca budu tvoja, a moj najljepši par očiju neka se nikada pogledom ne makne s tebe, ako mi kažeš istinu o tome, što mi kao odgovor duguješ. No, ja imam samo jedno srce; to jedno srce tebe će voljeti kao tisuću srdaca, ako si mi pravi prijatelj i pokažeš mi velikog Lamu, ili riječima ili, ako je moguće, djelom. Ali, jao tebi, ako se usudiš obmanuti moje srce, koje te želi neizmjereno voljeti!

Istina je, ja volim tvog predivnog brata s tebi neshvatljivim žarom. Ali sva ta žar biti će usmjerena k tebi, ako mi želiš i možeš biti pravi prijatelj! Na mojoj riječi možeš graditi čvršće, nego na dijamantnim stijenama!“

Martin je totalno smeten ovim riječima. Promatra kao okamenjen neshvatljivo lijepu Kineskinju, te razmišlja i premisslja što bi trebao uraditi ili reći. Nakon prilično duže pauze kaže joj: *„O ti izuzetno lijepa Ćan-Ća! Da nisi tako neshvatljivo lijepa, već bih ti dosta toga rekao. Ali, kada te vidim, tada sam sasvim smeten od divljenja i ljubavi prema tebi i ne mogu govoriti. Stoga ti moram otvoreno priznati, da ti tako dugo ne mogu dati nekakav pametan odgovor, dok se moje oči ne naviknu na tvoj izgled. Lako je tebi govoriti i prijetiti, jer moj izgled tebe sigurno ne smućuje. Meni je međutim, posebno teško s mojim jezikom, ako je tvojom prevelikom ljepotom potpuno uništen i posve ukočen, kada s tobom želim govoriti. Stoga moraš sa mnom imati malo strpljenja. Povremeno će se već sve moći učiniti, kada se ja priviknem na tvoju ljepotu.“*

Ćan-Ća: *„Ako je to razlog, onda mi reci: kako ti je bilo moguće, da sa mnom sada tako sređeno govoriš i serviraš mi jedan ovakav iz zraka uhvaćen razlog, da sa mnom ne možeš govoriti!? Gle, onaj kome ljubav veže jezik, taj govori kao jedan pijanac, te muca i njegov govor nema nikakvog smisla. Jer, jedan smeten jezik nema korijena, koji iz izvora mudrosti crpi njegove pokrete. Korijenje tvoga jezika puno je nemirne vlažnosti. Stoga se sada kao muškarac opravdaj preda mnom, a ne kao nekakav mangup! Što ja tebi govorim jest*

istina kao i moj najdublji život. Kako se ti sada usuđuješ sa mnom govoriti iz tvoje kože, a nikako iz tvog srca?“

Martin je sada još zbunjeniji i ne može pronaći niti slova, da bi odgovorio njegovoj lijepoj protivnici. Sada on stvarno započinje mucati svakakve slovne i slogovne konstrukcije bez ikakvog smisla. Što on duže tako muca, to se Ćan-Ći sve više šire oči i ona se počinje sažalijevajuće smijuljiti. Nakon nekog vremena, kada joj je Martinovo mucanje već dosadilo, ona mu se obraća:

„Prijatelju, jako te žalim, jer ti si ili jedna lukava lisica ili glupi magarac – jedno gore od drugoga! Ja te ipak smatram više za ovo drugo, pa to opravdava tvoju drsku izjavu, da si ti isto jedan sluga velikog Lame. Uistinu, ako bi se Lama koristio takvim slugama, tada bi On, zajedno s takvim slugama, bio za veliko sažaljenje!

Gledaj, ja sam od tebe čula poneke mudre riječi, te sam stvarno pomislila, da si ti uistinu nešto više. Povjerovati u to prisillilo me je i tvoje blještavo pokrivalo za glavu, kao i to, da si ti onog uistinu mudroga nazvao svojim bratom. No, sada sam u vezi tebe sasvim na čisto! Ti si jedan takozvani dobri magarac, koji u ovom nebeskom carstvu samo vegetira, jer je na Zemlji sigurno bio preglup da počini nekakav grijeh. Tako si ti zasigurno jedna dobroćudna magareća duša, koja nikome ne čini ništa na žao i kao jedno stvorenje velikog Lame isto zaslužuje poštovanje. Ali, od tebe se ne može zahtijevati više, nego što je Lama stavio u tvoju prirodu (narav). Ti ćeš meni isto oprostiti, što sam od tebe zahtijevala više, nego što se od tebe može dobiti! Stoga te oslobađam svakog, od tebe upravo zahtijevanog odgovora!

O ti jadni magarče, kako mi je žao što sam te toliko prestrašila! Ti ovdje naravno imaš ljudski oblik, koji u duhovno carstvu dobivaju sve životinje, jer su one samo prokleti ljudi, naravno, najgluplje vrste. Ali, stoga si ipak to što si bio i na Zemlji. Budi stoga opet dobar, moj jadni, glupi magarče! Kako mi je samo žao, što sam ti maloprije pripisala ljudsku i čak nebesku mudrost! Jel', moj dragi magarče, nećeš mi to uzeti za zlo?“

Martin izgleda kao živi otrov i najradije bi ovaj Kineskinji suho odvalio pokoju riječ protivljenja, ali pošto se ovime smatra oslobođenim obaveze dati odgovor, guta sve ove komplimente i skromno se udaljava od njegove Ćan-će, koja ga ipak ne ispušta iz vida.

Boremov dobar savjet o nutarnjem kontaktu s Gospodom

Borem mu prilazi i govori: „Brate Martin, pa kako ti ide s tom tvojom hrabrošću? Je li ti već postala prekratka ili će ti tek biti kratka?“

Martin: „Ma, bježi, to je da poludiš! Izgleda da je kod Kineza ostalo još samo nešto od staroazijske poezije i to je onda sve što imaju od nekakvog duhovnog obrazovanja. U svemu ostalome su sasvim sigurno najgluplji narod na cijeloj Zemlji. Kefiri (u Centralnoj Aziji), Hotentoti (u Južnoj Africi i Namibiji), Madagaskarci, Australci i Novozelanci prema ovim čelavcima pravi su Platoni i Sokratesi!

Možeš li zamisliti, dragi brate, za koga me ova Pekinška ljepotica smatra? Ah, to je stvarno smiješno i glupo! Čuj, ni za više ni za manje, nego za jednog stvarnog magarca! Ne za nekakvog alegorijskog, nego sasvim zaozbiljno, za jednog stvarnog magarca! Dozvoli prijatelju, ali ovo je uistinu malo previše!“

Borem: „Stvarno je to malo previše, jednog domaćina, i to čak jednog n e b e s k o g domaćina smatrati stvarnim magarcem! Ali, ne pravi od toga neku stvar. Jer, samo na taj način mogao si se potpuno osloboditi njenih zahtijeva, a to možeš zahvaliti samo Gospodu, koji je tu stvar osobno okrenuo tako, da bude najbolje i za tebe i za jednu Čan-Ću. Stoga budi miran i strpljivo gutni sve to, što ti se dodijeli. Nakon određenog vremena sve će se već izglediti.

Znaš, dragi brate Martine, ubuduće si na osnovu tvoga „kućnog gazdinstva“ više ništa ne umišljaj, pa ćeš proći stotinu puta lakše i sve lakše podnijeti. Isto tako i s Čan-Ćom ćeš moći u svakoj situaciji bolje proći.

Martin: „Da, ti imaš pravo! Vidim i sam, da nikako ne bih trebao biti kućni gazda ondje, gdje se je uselio Gospod. Ali ponekad me strašno zagolica, da malo budem „netko“! Potpuno uviđam, kako je najbolje ne biti „nitko i ništa“! Radi ludih izrugivanja od strane ove Kineskinje sada sam ponovno u potpunom Redu, što znači da sam joj potpuno oprostio njenu ludost. Ali, da ubuduće s njom više neću mnogo kontaktirati, u to možeš biti siguran. Jer, pošto sam već jednom bio deklariran kao jedan magarac, kao takav ne želim i po drugi puta stati na led!“

„Postoje - kako ih ja nazivam - umišljene face, koji vjeruju da bi oni mogli biti sve, ako bi posjedovali mnogo svjetovnoga, ako bi imali mnogo zemaljskih dobara, koje bi nazivali njihovim vlasništvom. Oni se tada osjećaju, kako sam često čuo tu uzrečicu od ljudi - tako, kao jedan mali bog u Francuskoj. (...) Ja znam, da je čovjek pun sebe. On si umišlja, da je jedno veliko živo biće, ali pri tome, on je samo jedan sasvim mali duh.

Kao dječarac čudio sam se i rako sam: „Ovaj ima ovu službu, a onaj onu službu, a zašto nisu u stanju pronaći pravu, Božansku vjeru?“ Ne, kome je Gospod Bog dao jednu službu, njemu je dao i razum. Tko je neku službu za sebe oduzeo (prisvojio), njemu je Bog oduzeo razum! Upravo kao i ljudi, koji su se oko mene tiskali, kako bi mojim radom i djelovanjem samo zaradili novac. Ja još nikada nisam bio umišljen, ali ljudi uz mene bili su samo umišljeni. Već su počeli vjerovati, da su oni osobno Gospod Bog.

Mudrac ne misli na svoju veličinu i stoga biva velik.“

Bruno Gröning
(Thomas Busse: „Učenje Brune Gröninga“)

Borem: „Brate, imaš pravo, ali ne govori tako glasno, jer Čan-Ća oštro promatra svaki tvoj pokret i izraz lica. Znaš, u njoj nema ničeg zlog, ali u to veći pritisak da ovdje u duhovnom svijetu jasnije spozna gospodara misterija njene zemlje. Stoga ona sve poduzima, da bi ovdje, bar o najvažnijoj točki njenog vjerovanja, bila načisto. Kao ova Kineskinja, tako se ovdje ponašaju i svi oni ljudi, u čijoj su državi na Zemlji često najčudnije i najbrojnije tajne oko onostranog. To je samo po sebi jedna vrlo pohvalna osobina tih ljudi. Ali ipak se s njima mora postupati izuzetno pažljivo. Oni sličje vrlo izglednijim ljudima na Zemlji, kojima se odmah u početku ne smije dopustiti, da se iz neke zdjele prejedu po njihovom apetitu, nego malo po malo, inače bi to njihovom zdravlju nanijelo veliku štetu.

Svakako je istina i pohvalno, da ovi na Zemlji u velikoj tami držani ljudi ovdje sada imaju nezasitnu glad i žeđ za konačnim ispunjenjem njihovih mnogobrojnih tajni. Ali, sve te tajne, kojima su njihova fantazija i umijeće pjesništva bili u najvećoj mjeri hranjeni, kod njih su opremljeni takvim slikama, da su one postale njihovo nutarnje stvaralaštvo i skoro sačinjavaju njihovo cijelo biće. Kada bi se pred njih odmah došlo s najčistijim svjetlom, ono bi ih potpuno uništilo, jer bi to svjetlo Istine rastočilo skoro njihovo cjelokupno biće. Stoga se s njima mora postupati kao i s jednom starom ruševnom kućom, gdje se isto tako samo djelomično smije započeti s renoviranjem, ako se kuća jednim velikim i snažnim izmjenama ne želi potpuno razoriti. A kada je jedna kuća tako razorena, tada se, naravno, na njenom mjestu može sagraditi jedna sasvim nova istoga oblika. Ali, s jednim č o v j e k o m to se n e m o ž e: ovdje moraju svi njegovi sastavni dijelovi opstati, inače bi on prestao biti jedan te isti čovjek.

Nadam se, da si me razumio i stoga budi sada na oprezu. Ne pričaj i ne čini posebno s ovom Kineskinjom ništa, nego samo ono što meni i tebi Gospod pokaže, tako će sve biti u najboljem Redu. Isto tako, ti ne moraš Gospoda, a ni mene pred ovim ljudima nešto glasno upitati, nego samo u srcu. Tada će ti u srce već biti položen odgovor, kao i meni. I ja neprestano pitam Gospoda, što je ovdje ili ondje za učiniti. Gospod mi onda trenutno pokazuje što da učinim i po potrebi glasno izjavim!

Sada pazi, Kineskinja ti se približava. Ne misli, što ti želiš govoriti, nego odmah u srcu upitaj Gospoda i On će ti odmah u srce položiti to, što trebaš reći! No, sada znaš sve; postupaj po tome i tako će se sve dobro odvijati. Ali te ni u kom slučaju to ne smije uvrijediti, ako još koji put od Kineskinje budeš bio oslovljen kao jedan stvarni magarac!“

103

Blagoslovljen plod Martinove poniznosti

Sada Martin govori samo u svom srcu: „Zahvaljujem ti svom ljubaviju moga srca, što si me u tako važnim stvarima ovako jasno podučio, kao još nikad do sada! Tek se sad počinjem nekako malo snalaziti i spoznajem što to znači: biti jedan nutarnji čovjek (djelovanje po svojoj nutрини) i kao takav govoriti i postupati! Tek sad mi postaje jasno, što je pri mom početnom boravku ovdje, pod vodstvom Gospoda, jedan stanovnik Mjeseca meni rekao, kojemu sam na smiješan način htio prostrijeti svoju munjevitu glupost kao nebesku mudrost.

Da, brate, sad mi se pojavljuje jedno sasvim novo svjetlo! Sad ovdje uviđam stvarnost, gdje sam prije pokušavao vidjeti samo čudnovato, samo za ovaj svijet karakteristično. Zahvaljujem ti, moj dragi brate, a sasvim posebno vječno Tebi, Ti moj Bože, Gospodaru i Oče; da, sad će naravno sve biti dobro! U ovakvom mom stanju mogu pred mene doći i tisuću Kineskinja i ja ću ih sve na najbolji način poslužiti!“

Borem govori dalje potajno: „Da, tako je, ali sad se moraš jako sabrati! Jer u početku je potrebno jedno prilično snažno samosvladavanje, da se ustima šuti, gdje nekome radi navike brbljanja jezik doslovno želi izletjeti iz usta. Ponekad Gospod nekome, iz sigurno sasvim mudrog razloga, ne stavlja odmah odgovor u srce, kako bi se to često to htjelo imati. Ali, tad to znači – u svoj ljubavi i predanosti sasvim mirno i opuštено sačekati, a kad se Gospodu dopadne, očekivani odgovor položiti će nam u srce!

272

Tako, obrati pažnju još i na ovo pravilo ponašanja, dragi brate, tad će sve proći jako dobro! Sad se naoružaj; gle, već je skoro došla do tebe ta, koja te je izuzetno oštro promatrala!“

Govori Martin u srcu: „Sad dolazi sigurno s jednom cijelom legijom najstvarnijih magaraca. Ja ću ih sve podnijeti, kao što slobodni prostor svemira podnosi beskrajno mnoštvo zvijezda, Zemalja i Sunaca, a da pri tome ne postaje umoran. U Tvoje Ime, Gospode, neka dođe što god hoće! Na mojim najstrpljivijim leđima mogu sasvim komotno pronaći mjesto dosta križeva i križića, već ću ih podnijeti u ljubavi i strpljenju. A sada u Ime Gospoda!“

104

Pomirenje između Kineskinje i Martina

Čan-Ča stupa pred Martina, ljubazno mu se osmjehuje i oslovljava ga izuzetno prijaznim i pri tome uistinu djevičansko nježnim glasom:

„Najdraži prijatelju, ti si se maloprije sasvim tiho udaljio od mene, kad sam ti iznijela moju, zasigurno isprike vrijednu pretpostavku o tvom biću, jer mi nisi dao odgovor na moje pitanje. Iz toga zaključujem, da te je moja pretpostavka moćno uvrijedila? Ako je to uistinu slučaj, tad mi oprost, nakon što ćeš me dovoljno kazniti po tvojoj volji. Budi onda sa mnom ponovno u dobru, jer ja ti dajem sveto obećanje, da te nakon toga više ništa neću pitati i još te manje jednim pogledom ili riječju ikada uvrijediti.

Vjera i običaji moje zemlje, za što ja nisam kriva, takve su vrste, da se ljude, koji su svojim razumom još nešto jednostavniji, smatra životinjama. Vjerovala sam, da sam u tvom razumu otkrila nešto takvo, te sam te stoga smatrala životinjom. No, sada sam se uvjerila u suprotno, da ti ni u kom slučaju nisi to, za što sam te pogrešno držala!“ ...

Nakon ovih riječi ona mu pada do nogu.

Martin, posve ganut ovim poniznim postupkom govori:

„O, ti nebeska Čan-Ča, molim te, odmah ustani! Što ti pada na pamet!? Ja - tebe – ti nebesko stvorenje – kazniti? Ja, koji te od same ljubavi upravo želim cijelu pojesti ili posve u moj život utisnuti! Zar vjeruješ, da sam i ja jedan takav nemilosrdni Kinez? Oh, neka me od toga vječno sačuva veliki, sveti, istiniti Lama! Brzo, odmah ustani, jer te ovako ni minutu više ne mogu gledati, ti moja nebeska Čan-Ča!“

273

Ćan-Ća brzo ustaje i govori:

„Oh, ti dragi prijatelju, u tvojoj zemlji mora da ima mnogo više boljih ljudi, nego u velikom carstvu, u kojemu sam ja na Zemlji rođena. Jer vidi, kod nas se u slučaju jedne uvrede ne prolazi samo tako lako, kao što si mi to ti sada predobro pokazao. Ako kod nas nekog uvrijedimo, tad se pred njim moramo baciti na lice i uvrijeđenoga onda zamoliti za oprost pravednim kažnjavanjem, a kod teških uvreda moli ga se čak i za smrt, a tek onda za oprostaj krivnje. Jer tamo svi kažu i vjeruju: Jedna uvreda može se potpuno opravdati jedino tjelesnom protu-uvredom (povredom). Tek kada je na taj način uvreda poravnata, onda se može zamoliti povrijeđenog da oprost i u srcu. Vidiš, tako to izgleda kod nas! Stoga ti to ne bi trebalo biti tako čudno, ako na meni otkriješ još ponešto, što se ne podudara s običajima tvoje zemlje. Kod nas su zakoni jako stari i beskrajno strogi. Jao onome, tko bi se usudio te prastare zakone i u najmanjem preblago izložiti, pošto su to bili sasvim isti zakoni, koje je Lama osobno iz Neba dao prvom bračnom paru.

Ali, znaš dragi prijatelju, kod vas ovdje zakoni su nježni i puni ljubavi. Tu se ne trebam više držati mojih zakona, jer sigurno više neću imati ništa zajedničkog sa zakonima moje zemlje. Stoga ću se ravnati po vašim zakonima i u tome sigurno neću nikada pogrešno postupiti! Što ti o tome misliš?“

105

Nebeski Zakon Ljubavi i njegovo blaženo djelovanje

Martin: „Moja ljubljena Ćan-Ća, mislim da si potpuno u pravu. Samo ti sad moram otvoreno priznati, da mi građani Neba u stvari nemamo uopće nikakve zakone, nego potpuno bezakonito živimo najslobodnijim životom u Bogu, našem Gospodu. Međutim, u Bogu Gospodu živjeti znači – vječno živjeti u Ljubavi. Ljubav sve čini slobodnima i osim sebe ne poznaje drugi zakon. Zato i mi ovdje nemamo nikakav zakon, osim jedino Zakona Ljubavi, koji u stvari i nije zakon, nego samo vječna potpuna sloboda svih stvorenja. Razumiješ li to?“

Ćan-Ća: „Da, razumijem i presretna sam što mogu razumjeti ovako dobro Učenje. Ako Ljubav – i tamo gdje mora biti držana posve tajnom – jedno srce koje ljubi preko svake mjere čini toliko sretnim: kako samo sretni moraju biti tek oni, koji stoje pod jedinom vladalačkom palicom Ljubavi i niti jednu

drugu ne poznaju. Da, da, Ljubav, Ljubav – gdje je ona Zakon, naravno da se svi ljudi pod takvim Zakonom moraju nalaziti u najvećem blaženstvu!

Što koristi nekom čovjeku sav sjaj Sunca, ako mu nedostaje njegova toplina? Čemu sve zlato i drago kamenje, ako u njihovim vlasnicima pulsiraju hladna, okamenjena srca? O prijatelju, ti si mi rekao nešto sveto. Već počinjem primjećivati, što mi je tvoj najvredniji prijatelj ovim htio napomenuti, kada mi je rekao: „**Tvoja Ljubav prema Meni, sve će ti odati!**“ Da, da, ta mi je Ljubav već mnogo toga odala i moje mi srce govori, da će mi ona (Ljubav) još mnogo toga odati! Ja vas volim svim žarom podnevnog Sunca, a sasvim posebno onoga koji mi još duguje odati Njegovo Ime. Ti mi moraš oprostiti, da mi se onaj, tvoj prijatelj i brat, mnogo više sviđa, nego ti. Ja u stvari ne znam zašto, pošto on u stvari nije ljepši od tebe i tvoga barata Borema, a nema čak niti ljepšu odjeću. Ali to leži u njegovim velikim, plavim očima, nešto neopisivo privlačno, a njegova usta imaju takvu jednu Božansku crtu i izraz, da to upravo vodi u najveće iskušenje - njegov tako beskrajno drag oblik smatrači vjernim likom Lame!

Kažem ti, ako tako pitam svoje srce, u cijelom njegovom žaru ljubavi, o ovom jednom, tada mi ono kaže: -O Ćan-Ća, za mene je to veliki, sveti Lama! Tko bi inače mogao ovako nebeski govoriti, tko inače jednom riječju stvara smokvino drvo puno najsočnijih plodova i onda ga iznad svega ljubljenoj Ćan-Ći poklanja kao živi znak svoje ljubavi? Tko bi inače mogao imati ovako prekrasne oči i ovako nadnebesko lijepa usta – osim jedino moj najvoljeniji Srce-Lama. Znaš, moj dragi prijatelju, ovako govori naravno samo moje srce, ali ne i moj razum. Iako bi i moj razum najradije htio slijediti glas srca, samo da se ne boji počinuti grijeh. Jer ondje, gdje srce zauzima najveći dio, razum i nije baš strogi sudac i rado obožava isto to, što je od srca.

Upravo tako je i sada kod mene: moje srce obožava onog najdivnijeg, a razum bi za sebe rado htio to isto, da je on ovdje jedini razum i da oko sebe nema mnoštvo drugih razuma. Ali, ja se uskoro više neću osvrutati na ostale razume, nego ću slijediti jedino razum srca. Možda ću tako brže doći do pravog cilja, nego inače! Ako ovdje i tako nema drugog zakona, osim zakona Ljubavi, tada ću sa suhim razumom uskoro biti načisto. Što ti misliš, najdraži prijatelju, o svemu ovome?“

Govori Martin: „Najdraža Ćan-Ća, o ovome se za sada ne može mnogo reći. Samo ti slijedi tvoje srce, tada nećeš poći krivudavim putem. Vremenom

će i tvom razumu postati svjetlije. Više ti uistinu, na sve tvoje najljepše riječi, ne mogu reći.“

106

Martin u škripcu kroz daljnja Čan-Čina pitanja

Govori Čan-Ča: „O dragi prijatelju, ti si mi izuzetno drag, ali te ne mogu ništa dalje pitati, jer sam odlučila da ti više ne dosađujem nekim nepromišljenim pitanjima. Neovisno o tome, moraš mi dozvoliti sljedeću napomenu:

Gledaj, ja primjećujem iz tvog govora, kao i iz tvog izraza lica jako dobro, da ti postaješ prilično nesiguran, čim ja počnem u bilo kom pogledu govoriti o ova tvoja dva nebeska prijatelja. Otkuda dolazi ta tvoja nesigurnost? Jesi li možda ljubomoran, jer moje srce daje mnogo veću prednost njima, nego tebi? Ili ti u stvari nisi njihov baš tako pravi i dobar prijatelj, kao što se predstavljaš? Ljutiš li se možda potajno u tvome srcu, da te onaj, za mene još bezimeni predivni, u svakom pogledu duhovne savršenosti neizmjerljivo nadmašuje? Ili ti možda njegova božanska ljepota leži na putu? Možda ne voliš njegove oči i njegova usta, koji tvoje oči i usta nadmašuju, kao i njegovo cijelo uzvišeno biće, iako ti znatno sjajnije izgledaš, nego on?

Gledaj prijatelju, ova su pitanja za mene od posebne važnosti. Žudim za njihovim odgovorima isto tako žarko, kao i jedan putnik kroz užarenu pustinju za porcijom svježe vode. Stoga, ako prema meni osjećaš ljubav u tvome srcu, ne oklijevaj dati mi odgovor na ova važna pitanja. Ako to ne učiniš, tada ću se okrenuti od tebe i nikada te više ništa neću pitati!“

Martinu ova pitanja ponovno prouzrokuju zbunjen izraz lica. Izvana se pravi kao da razmišlja, kako bi joj na najpristojniji način odgovorio na njena pitanja, a iznutra bojažljivo očekuje, hoću li mu Ja u srce položiti jedan izuzetno pogodan odgovor. Međutim, Ja ostavljam dobrog Martina i ovaj puta, iz mudrih razloga, da malo tapka na mjestu. Pošto na taj način Martin već prilično dugo i s izrazima lica punim obećavajućih naznaka o mogućem odgovoru na postavljena pitanja ostavlja Čan-Ču da čeka, ova postaje nešto nestrpljivija. Počinje ga, svojim velikim očima, od glave do pete muštrati, što njega još više uznemirava i još mu više otežava donošenje pogodnog odgovora. Čan-Ča ostavlja Martina još par trenutaka da razmišlja, jer iz njegovog naizgled mudrog izraza lica još uvijek očekuje odgovor. Ali pošto od svega toga nema nikakvih rezultata, ona gubi strpljenje i govori:

276

„Dragi prijatelju i brate, ja vidim da ti meni nikakav odgovor ili ne možeš dati, ne želiš dati ili najvjerojatnije uopće ne smiješ dati! Ako mi odgovor ne možeš dati, tada ti se to može oprostiti, jer bi bilo vrlo neodgovorno, od nekoga očekivati više, nego što on može dati. Ti me već razumiješ, što ja ovime želim reći, pod pretpostavkom da uopće imaš toliko razuma!

Ako mi odgovor ne smiješ dati, tada ti se isto tako može oprostiti. Jer, tada je jasno, da se ovdje nalazi netko, tko tebi kroz njegovu apsolutnu moć vlasti točno propisuje što ti smiješ, a što ne smiješ govoriti. U tom slučaju bi isto tako od mene bila ludost, da od tebe zahtijevam nešto nezakonito.

No, ako mi odgovor ne želiš dati, iako bi ti to smio učiniti, tada si ti jedan ljubomoran i zloban čovjek, a tvoja sjajna odjeća je isto što i krzno nježne gazele u kojemu se, međutim, skriva krvoločna hijena. U tom te se slučaju ne može opravdati, nego zaslužuješ potpuni prezir moga srca. Pošto mi na moja prijašnja pitanja nisi dao niti jedan odgovor, tada mi odgovori bar na jedno od ova tri pitanja, kako bi se kao upravo pristigla osoba u ovom svijetu i u tvojoj kući znala ponašati! Molim te iz dubine srca: govori istinu i ne ostani mi dužan odgovora!“

Martin sada postaje još deset puta više nesigurniji, nego ranije. Jer, ako kaže da ne može – tada laže. Ako kaže da ne želi – tada isto laže i još na sebe navlači Čan-Čin prezir. Ako, međutim, kaže da ne smije! – tada se neizbježno izlaže daljnjim pitanjima o tome, tko mu je to zabranio i zašto.

Kada je naš Martin kroz ova tri pitanjima upao u bezizlazni položaj, dolazim Ja i osobno preuzimam odgovore tri prijašnja Čan-Čina pitanja.

107

Gospodinova pouka znatiželjne nove nebeske stanovnice

Kada sam se od njenih zemljaka vratio natrag Čan-Či, ona odmah želi sa Mnom govoriti. Tuži se radi Martinovog ponašanja i kako sada više ne zna, što da o njemu misli. Ja joj odgovaram: „**Slušaj, moja draga Čan-Ča, ti isto tako stavljaš moga brata „na lomaču“! Ti ne znaš, koje tajne upute vrlo lako i za tvoje vječno dobro njegov jezik mogu zavezati? Stoga, u buduću moraš s njim, mojim dragim prijateljem, postupati nešto malo popustljivije, inače ćeš ga dovesti u veliku nepriliku i pričiniti njegovom srcu veliki jad.**

Gledaj, što se tiče tvojih prvi šest pitanja, tako se u ovom prijatelju i bratu ništa od toga ne može pronaći, što si ti o njemu pretpostavljala. Osim, da on iz jednog vrlo mudrog razloga neizostavno postaje neodlučan, kada ti s njim želiš govoriti o Meni. No, njegova neodlučnost

277

ima sasvim drugi razlog, od onoga što si ti mislila. Tako ti on ne može dati nikakav odgovor na tvoja pitanja, pošto u njima ne leži pravi razlog njegove neodlučnosti.

Što se tiče tvoja tri zadnja pitanja, na njih ti on ne može iz tog razloga odgovoriti, jer ti nisi podržala stvarni razlog njegove zbuđenosti u tvojim prvim pitanjima, niti si ga mogla podržati, jer ga nisi poznavala. Da je on tebi dao kakav god potvrdni ili negativni odgovor, tada bi ti morao reći neistinu. To je, međutim, ovdje u nebeskom carstvu jedna nevjerojatnost, jer ovdje nitko ne može govoriti laž, čak ako bi je i htio reći. Radi toga je prijatelj Martin ostao nijem, iako te jako voli i prije bi dopustio da mu ti učiniš što god hoćeš, nego da ti on i jednom riječju slaže! Nije li to vrijedno njegove pohvale?“

Ovaj puta je Bruno Gröning, nakon duže šutnje, svoje predavanje započeo riječima:

„I sada od mene očekujete da vam opet govorim! Pri tome, to uopće ne mora biti tako, jer čak i onda, kada i dalje ne kažem niti jednu riječ, kod vas bi se – u potpunoj tišini – dogodilo ono neophodno. Da, prijatelji, u šutnji također leži snaga. Vi šutite, ja šutim, a sve energije stoje za iscjeljenje na raspolaganju. No - kako bi to bilo? Jednoga će dana ljudi biti tako daleko (zreli), da će se moći sporazumijevati bez riječi. Tada više neće biti niti nespozazuma, niti laganja. Naime, pri sposobnošću svjesne telepatije svatko zna o onome drugome, što on stvarno želi reći, jer će se pretpostavke(zamisli, ideje), kao neizmijenjene slike, međusobno slati i primati. Tada sve govorne i komunikacijske poteškoće pripadaju prošlosti. Sva informacijska priopćenja pomoću izgovorenih ili napisanih riječi sadrže u sebi opasnost, da si svatko pod nekom primljenom porukom pretpostavlja nešto drugo i stoga pogrešno reagira. Tijekom jednog važnog razgovora trebalo bi se radi toga - postavljanjem dodatnih pitanja – uvjeriti, vidi li sugovornik tu stvar isto tako, kao i mi sami, te je li njegov „ja“ istovjetan našemu „ja“. Samo tako moguće je, u ovom svijetu privida, gorka razočarenja svesti na minimum. Je li to jasno?“

Nakon što su prijatelji, malo oklijevajući, potvrdili kimajući glavama, Bruno Gröning je započeo svoje vjersko predavanje, pri kojemu je uvijek iznova napomenuo, koliko je važno da se svaka minuta svog života upotrijebi za osobni duševno-duhovni razvoj, jer: **„Koristiti vrijeme, znači koristiti božansko!“**

Alfred Hosp: „Snage Duha“

Ćan-Ća, isto tako nešto smeteno: „O, ti predivni prijatelju, ako je to tako u vezi našeg domaćina, tada mi je beskrajno žao, ako sam ja bila uzrokom ponekih, sigurno ne beznačajnih bolova njegova srca. Kada bih to samo mogla nekako ispraviti!“

Da, da, to me izuzetno boli! Naravno, da ni ja nisam toliko kriva za sve. Jer ti, moj predivni prijatelju, također vidiš da sam ja ovdje strankinja i ne znam kako i što se smije pitati. Pošto si mi ti sada dao uputu, kako se ovdje trebaju postavljati pitanja, u buduću ću se toga držati. Ali, reci mi, zašto se ovdje u stvari na jedno nespretno i ne mudro postavljeno pitanje, ipak ne može dobiti nikakav odgovor“?

Govorim Ja: „**Draga Ćan-Ća, gledaj, to je sasvim jednostavno: Ti Meni daš jednu čvrsto svezanu vreću i zamoliš me: -Prijatelju, odveži mi tu vreću i daj mi iz nje tisuću najljepših primjeraka dragog kamena!- No, Ja te onda pitam: -Znaš li ti sasvim sigurno, da se u toj vreći nalazi tisuću komada dragog kamenja?- Ti tada kažeš: -Ne, to zasigurno ne znam, samo pretpostavljam!-**

Vidiš, ako bih Ja međutim znao da se u vreći, ne samo ne nalazi drago kamenje, nego da se u noj nalazi stvrdnuti izmet, a ipak bi po tvojoj volji odvezao vreću i tebi izručio nepoželjan sadržaj, umjesto tisuću najljepših dragih kamenčića: - kakvim bi Me ti onda smatrala? I ako bi onda još saznala, da sam te Ja - iako sam dobro znao što se nalazi u vreći – htio osramotiti radi tvoga neznanja? Zar tada ne bi rekla: - Prijatelju, ako si znao što se u vreći nalazi, zašto si ju onda odvezao, a meni prije toga nisi rekao istinu?-

Vidiš, isti slučaj je i ovdje s jednim nesigurnim pitanjem. Ono je isto tako jedna vreća, čvrsto svezana, koju je Martin trebao odvezati i tebi dati što zahtijevaš. Ali, ako unutra nije ono, što ti želiš – reci, što da on učini? Treba li on tu vreću odvezati ili ne? Treba li te osramotiti, tebe, koju on toliko voli, koja njegovo cijelo srce čini obuhvaćenim. Što misliš, ljupka Ćan-Ća?“

Ćan-Ća: „Ah da, ah da, moj najdraži prijatelju, kada ti govoriš, tada mi naravno sve postaje jasno i ja uviđam visoku istinu o svemu tome što ti govoriš. Ali to nije tako, kada govori prijatelj Martin! Što duže i što više on govori, to mi je tamnije i neshvatljivije sve o čemu on priča. Time sam prisiljena, da stalno dalje i dublje prodrem u njega raznim pitanjima, od kojih mi on do sada nije u cijelosti odgovorio baš niti na jedno.“

Ako bi mi on na samo jedno pitanje sasvim precizno odgovorio, tada ga sigurno ne bih dalje pitala. Ili, da me je on, kao ti sada, bar uputio na to, kako se ovdje postavljaju pitanja, da bi se dobio jedan odgovor, ili - moramo li ovdje uopće pitati, da bi se dobio neki odgovor, ili - smijemo li ovdje uopće pitati? Ali, dragi prijatelju, kod Martina nije bilo niti riječi o tome. Stoga mi ti i Martin trebate oprostiti, ako sam svojim, sigurno dosadnim pitanjima, Martina previše zbuñila. Prijatelju, ovdje je tako čudno obitavati! Gdje god da se usmjeri pogled, vide se smo čuda nad čudima i to čuda o kojima Zemlja nema pojma. Tko može pri ovakvim pojavama, koje ne razumije, a da ne upita nekog upućenijeg, što ovo ili ono predstavlja? Gdje je taj, koji sve to čini, kao ovo Nebo ovdje? Gdje je Lama, koji ga je stvorio? Reci mi, ti moja najdraži

prijatelju, zar to nisu sasvim prirodna i kroz najčudnovatije okolnosti ovog postojanja nadasve opravdana pitanja?!”

108

Usporedba o mudrom odgoju djece

Rekoh Ja: „**Slažem se s tobom, najdraža Moja Čan-Ča, da su ta, a i druga brojna pitanja poprilično opravdana. Ali baš kao i na Zemlji, ovdje također sve ima svoje vrijeme. Na Zemlji su djeca, ona koja su najviše naklonjena slatkišima i koja su najznatijeljnija. Djeca izgledaju gladna cijelo vrijeme i žele znati sve do u detalje, neprestano ispitujući. Misliš li da bi za tu dječicu bilo dobro, ako bi svoje trbuhe prepunili sa svim stvarima za kojima žude? I da li bi bilo dobro zadovoljiti njihovu znatijelju odgovarajući na sva njihova pitanja?**

Mudri roditelji zauzdavaju svoju djecu, te ih na prirodan i čedan način vode prema lijepom cilju zrelosti, dok budalasti roditelji, oni koji udovoljavaju svakoj želji svoje djece, stvaraju od njih majmune, umjesto ljude. Njihovo preuhranjeno tijelo postaje presenzibilno (preputeno), a njihov duh lijep i eventualno, sasvim nezainteresiran za sve što je uzvišeno, dobro i istinito. Siguran sam, da si nebrojene primjere ovoga vidjela na Zemlji u tvojoj zemlji.

Kao i na Zemlji, tako je to slučaj i ovdje. Za nikoga ne bi bilo dobro, da odmah uživa u svemu i sve razumije. To mora doći postepeno i u skladu s prijemčivošću (sposobnošću prihvatanja) svakog pojedinca. Vođena na takav način, najmlađa „dječica“ ovdje rastu sve snažnija i snažnija, te s vremenom sve bolje (više) mogu podnijeti, sve dok ne budu sposobna (spremna) primiti (prihvaćati) i ono najuzvišenije.

Tako si i ti također, zajedno sa svima ostalima ovdje, vođena od nas trojice. Prema tome, podredi se strpljivo svemu, te ćeš uskoro i sama biti u stanju pronaći potpune odgovore na sva tvoja pitanja. Jesi li sada zadovoljna?“

280

109

Čan-Čino centralno pitanje i kritično protupitanje Gospoda

Martinovo se lice, pri ovoj Mojoj pouci drage Kineskinje, sasvim ozari i on Mi, preko svake mjere, u srcu zahvaljuje.

Čan-Ča: „*Oh, ti najdivniji prijatelju moga srca, moga života! Ti naravno imaš iznad svega potpuno pravo u svakoj riječi, koja izlazi iz tvojih usta. Ipak, ni Čan-Ča ne može ništa za to, da je „dijete jednog znatijelnog duha“. Ali ja, tvoja siromašna Čan-Ča, od sada ću ukrotiti svoje srce i biti ću kao poljski cvijet koji, hraneći se svjetlom i toplinom Laminog Sunca, na kraju svoje plodne čahure napuni bogatim sjemenjem života.*

Ah, taj veliki sveti Lama mora biti tako beskrajno dobar, mudar i moćan, kada je sve što je On načinio, tako savršeno dobro i mudro uređeno! Ah, kada bih samo jednom smjela uživati u beskrajnoj sreći, Njega samo i izdaleka ugledati, samo na nekoliko trenutaka! Reci mi, ti predivni, hoću li ikada biti dostojna tako velike sreće? Ako bi se to samo j e d n o m dogodilo – svejedno kada – tada ću za sva vječna vremena biti zadovoljna i sve ću najvoljnije slijediti i činiti, što god mi vi odredite. Ali, daj mi za to jednu dobru i pravu nadu!“

Govorim Ja: „**O ti, najdraže djetehče! Vidim da tebi tvoj Lama najviše leži na srcu. To je iznad svega pohvalno. Ali, ti Meni uvijek govoriš i to – a ja to prepoznajem iz tvojih očiju i tvoga govora – da ti i Mene iznad svega ljubiš. No, sada bih ipak od tebe htio saznati, ljubiš li ti više Mene ili tvoga Lamu? Upitaj o tome tvoje srce i onda Mi reci!“**

Čan-Ča je sada prilično zbunjena i spušta pogled. Njeno se srce, međutim, sve više i više usijava iz ljubavi prema Meni, što ona snažno osjeća. Stoga ona, koja je inače i previše govorljiva, sada ne daje nikakav odgovor. Nakon nekog vremena, Ja je ponovno pitam, može li mi na ovo pitanje dati odgovor. Ona odgovara vrlo tjeskobne naravi:

„*O, ti moja očna jabučice, ti vatreni oltaru moga srca! Gledaj, dok sam još bila kod kuće na Zemlji, u društvu moje majke i dok sam bila mlada djevojka od 13 godina, tada sam majku upitala, što se treba uraditi, da bi se svetoga Lamu moglo voljeti iznad svega. Moja, prilično mudra majka, rekla je: -Slušaj, moja najdraža kćeri; posadi u vrtu dva ista cvijeta, jedan u smjeru jutra, njega posveti Lami i jedan u smjeru večeri i njega posveti ljudima. Oba cvijeta njeguj isto i promatraj kako rastu i razvijaju se. Ako se cvijet, koji je u*

281

smjeru večeri, bolje razvija od cvijeta zasađenog u smjeru jutra, tada je to jedan znak, da ti svijet više voliš, nego svetog Lamu. Ako je to s cvjetovima obrnuto, tada je tvoja ljubav prema Lami snažnija, nego prema svijetu (ljudima).-

Ja sam učinila, što mi je majka savjetovala. Pošto sam se bojala, da će cvijet posvećen Lami zaostati za onim drugim svijetom, potajno sam ga dva puta više njegovala, nego onaj za svijet. Ali, gle, unatoč mojoj velikoj brizi i njezi cvijeta Lame, on je ipak zaostao u razvoju! Sve to sam ispričala majci. Ona me je smirila njenom mudrom poukom, rekavši: -Gledaj kćeri, Lama ti je ovime htio pokazati, da ti Njega, koji obitava u vječno nedostupnom svjetlu, samo tako možeš iznad svega ljubiti, ako ljubiš ljude kao samu sebe. Jer tko ne ljubi one, koje može vidjeti, kako onda može ljubiti Lamu, kojega ne vidi?-

Nakon toga sam večernji cvijet zalijevala i njegovala češće nego jutarnji cvijet i gle, sada je jutarnji cvijet rastao mnogo brže od večernjeg!-

Upravo tako ću i sada postupiti! Ti si moj večernji cvijet, a moje srce za Lamu je moj jutarnji cvijet. Tebe ću „zalijevati“ svom snagom, jer u tebi otkrivam savršeni duh čovjeka i moje srce snažno klija – ali na žalost ne s Lamom, nego s tobom, s t o b o m!

Ti si postao stvarni Lama moga srca! Što će o tome reći veliki Lama u određeno vrijeme, to će On najbolje znati! Ja ti uz ovo još moram priznati, da mi pri ovome moja, iznad svega senzibilna savjest uopće ne stvara zamjerke! Što ti, najdivniji, kažeš na to?“

Govorim Ja: „Draga Čan-ća, Ja sam neko vrijeme morao čekati na ovaj tvoj odgovor, koji je izuzetno obradovao Moje srce. Tako sada i ti moraš malo sačekati na jedan lijep i dobar odgovor. Ali, raduj se tome, kakav ću ti lijepi odgovor Ja ubrzo dati!“

110

Opremanje za jedno nebesko slavlje Martinovo prvo putovanje nebeskom poštom

Za to vrijeme Ja se potajno obraćam Martinu i Boremu:
„Prijatelji i Braćo, no sada imate mnoštvo pomoćnica i pomoćnika. Stoga, odite onamo i postavite veliki stol u sredinu dvorane i dobro ga opremite kruhom i vinom. Uzmite zrele plodove s ove smokve i položite

282

ih u dovoljnoj količini pokraj kruha i vina na stolu. Jer, nakon što progovorim još par riječ s dragom Čan-Ćom, svi ćemo zajedno sjesti za stol i okrijepiti se ovom hranom! Idite i ispunite Moju Želju i Volju!“

Ova dvojca Mi zahvaljuju u srcima za ovaj zadatak i odlaze odmah tu naredbu dovesti u red. Martin poziva očišćenog fratra već spomenutog reda (Isusovaca), isto tako i redovnice, te im naređuje da stol opskrbe hranom; kruhom i vinom, a Damama-Isusova-Srca naređuje da se pobrinu oko plodova smokve. Prije toga je s fratrom na sredinu dvorane postavio veliki stol, koji se odjednom ovdje našao, bez djelovanja nekog stolara.

Onih stotinu Kineza promatraju ova kretanja s velikom pozornošću, jer oni još uvijek ne znaju što će se dogoditi. Posebno neobično bilo im je postavljanje velikog stola, od kojega maloprije ovdje nije bilo ni traga. Ono stablo smokve, koje je iznenadno nastalo iz ničega, više ih toliko ne čudi, jer su ga već dugo vrijeme promatrali i navikli se na njega.

Isto su se tako u čudu našli i svi oni zemaljski roditelji Dama-Isusova-Srca, radi trenutnog događanja u ovoj dvorani. Oni su pri ovome nešto bojažljiviji, jer ne mogu shvatiti što će iz svega toga ispasti. Jer, oni od ove mase naroda, koji se tiskaju oko stola opremajući ga jelom, ne mogu vidjeti kako se na njega postavljaju kruh, vino i smokve.

Kada je stol bio postavljen i opremljen, svi koji su posluživali uputili su se na svoja mjesta za odmor. Martin i Borem - u pratnji jedne Dame-Isusova-Srca, naime one koja se je kao „žaba“ u svojoj nutрини tada prva bacila u more – dolaze ponovno k Meni i kazuju da je sve pripremljeno.

Ja im kažem: „**Sve je dobro. Idite sada van do ograde vrta i pogledajte ima li koga, tko želi prisustvovati ovoj gozbi! G e l l a (ime dotične Dame-Isusova-Srca) neka za to vrijeme ostane ovdje kod Mene i neka sluša, što ću svega lijepoga Ja reći mojoj dragoj Čan-Ći. Neka bude tako, moja braćo!“**

Ovi dvojica odmah izlaze i na veliko se začude, kada su vrt ugledali u velikoj nebeskoj bujnosti (raskoši) i pri tome takve nepregledne veličine (promjera), da skoro ostaju bez daha, a Martin u velikom čudu govori:

„*O brate, ovdje ćemo mi morati prilično dugo i daleko hodati, dok ne obiđemo sve ograde ovog neizmjerно velikog vrta! Uistinu, ovaj vrt mora da je*

283

već prostraniji od nekog kraljevstva na Zemlji! O Gospode, Gospode, ovo je beskrajno, neshvatljivo!

O Bože, pogledaj samo onamo u smjeru jutra, onu aleju! Kakvi predivni redovi stabala! I brate, vidiš li kraja ovim redovima stabala? Ja ga ne vidim, a o nekakvim ogradama ovdje nema ni traga! No, brate Boreme, našim uobičajenim koracima imat ćemo mi dobro za marširati, da bi došli samo do jedne od ograda ovoga vrta. A onda još obiće cijelu ogradu – o Gospode, to će biti jedan prilično zgodan „potrešić naših mozgova“, dok to sve hodajući ne obiđemo!

Ali, nema veze, ispuniti Gospodnju volju uvijek je najveća i najblaženija slast i radost, te se sada radujem obilasku ovog vrta! Morat ćemo i planinariti: tamo u smjeru podneva vidim brda značajne visine. Sto mu gromova, pogledaj u smjeru večeri i ponoći, ono su planine, kakve na Zemlji još nitko nikada ne bi mogao ni sanjati. Ovi vrhovi, ovi neobično predivni planinski vrhovi! Brate, nalazi li se to još uvijek unutar granica ovog našeg vrta?“

Borem: „Zasigurno, jer vrt se povećava kao i naša Ljubav prema Gospodu i prema našoj braći i našim sestrama. Ali, znaš brate, u vezi s nebeskim prostranstvima ovog našeg Gospodnjeg vrta, kojega je On za nas ovako predivno uredio, ovdje postoji i jedan sasvim nebeski način kretanja i to na tri načina:

prvi – prirodno kretanje pomoću nogu, kao i u svijetu.

drugi – jedno lebdeće, što znači duševno, koje je brzine vjetra, i na kraju

treći – iznenadno kretanje, to jest duhovno, koje je slično jednoj munji ili brzini jedne misli.

Ovaj treći način kretanja upotrebljava se samo u izvanrednim situacijama. Stoga ga sada nećemo upotrijebiti, ali u to više upotrijebit ćemo kretanje drugog tipa, koje će nam ovdje biti dovoljno. Sredstvo (pokretač) ovog kretanja je naša čvrsta volja. Tako da mi sada trebamo samo *ž e l j e t i* u lme Božje i odmah ćemo sasvim slobodno lebdjeti kroz ovaj nebeski zrak. Kamo se onda poželimo kretati, to će se tada dogoditi brzinom vjetra – znači, sada samo poželi i dogodit će se!“

Martin želi, kako mu je to Borem objasnio i istog trenu obojica lebde u nebeskom zraku i prave prvi „pokret“ u smjeru jutra, što Martinu pričinjava ogromno zadovoljstvo, tako da ne može doći k sebi.

Gospodnja protuusporredba o dva cvijeta u vrtu Božja Ljubav – Božje postajanje Čovjekom

Za to vrijeme Ja se obraćam Čan-Či i Gelli riječima:
„*Moja najdraža Čan-Ča, ti si Mi maloprije govorila predivne riječi, koje su u to divnije, jer si ih uzela iz dubina tvoga srca. Ja sam ti obećao nešto još divnije uzvratiti i vidiš, iz tog sam razloga sada ovdje i želim ispuniti Moje obećanje. Sada me strpljivo slušaj! No, ne očekuj nekakav dugi govor; jer vidi, Ja uvijek govorim vrlo kratko i običavam u malo riječi mnogo kazati.*

Ti si mi predočila jednu sliku o njegovanju tvojih cvjetova jutra i večeri, a to je bilo jako zgodno. Ja ću ti, za uzvrat, dati jednu drugačiju „jutarnju“ i „večernju“ sliku (predodžbu), a ona se sastoji u ovome:

Gledaj, kao i ti tvoje cvjetove, tako je i veliki, dobri Lama u beskrajnom vrtu svoje Ljubavi „zasadio“ dva čovjeka: jednog u smjeru jutra, za svoje Srce (L j u b a v) – a nakon toga i drugog u smjeru večeri, za svoju M u d r o s t! Prvoga (Lucifera) je hranio svim svojim božanstvom, tako da je on postao veličanstven, kao i sâm Lama i Lama je u njemu imao najveću radost! Ali gledaj, taj prvi je time postao prerazudan (objestan), nije htio napredovati u razvoju, nego je otpao (odvojio se) od Lame i do ovog trenutka prezire ga iznad svake mjere – iako ga Lama još uvijek i neprestano otvorenih ruku i srca želi primiti k Sebi!

Pošto se taj prvi čovjek nije htio razviti, ubrzo je Veliki Lama postavio drugoga (Adama), u smjeru večeri, što znači – u svijet i njegovao ga, kao i onog prvog. Ali i ovaj drugi je samovoljno zakržljao. Tada je Lama požalio, što je stvorio čovjeka, te je to svoje djelo htio uništiti, kao što to čini i lončar s neuspjelim glinenim posudama. No, tada je Lama upitao svoju Ljubav (Isus Krist), a ona se je postavila na stranu neuspjelih bića; Ona (Ljubav) osobno, postala je Čovjekom, da bi ljudima bila pravi uzor.

„Što je Krist ovdje htio? On nam je toliko toga dobroga posredovao! Što mi sve možemo učiniti, samo ako vjerujemo, ako sve u sebe prihvatimo (primimo), što je Bog za nas odredio! Da, moji dragi prijatelji, svemu tome Krist nas je poučavao. On nam je bio i jest i uvijek će biti jedan veliki, kao i jedan vrlo dobar, najbolji uzor!“

„To je tako, Kristovo Učenje je to, što vi morate primiti u vaša srca.“

„Idite ovim Putom, tako kako vam je on od Boga – svima nama kroz Isusa Krista – određen! Što mi ljudi moramo činiti? Kakvo je to Učenje, to Kristovo Učenje? Je li sve u tome, kada čovjek o samome sebi tvrdi, o sebi kaže: Ja sam kršćanin.“? Je li to sve? Zar mi to ne moramo i činiti, kada Krist kaže „Slijedite Me!“? Slijediti može samo onaj, koji se je oslobodio os svega tog zemaljskoga (svjetovnog), ne kači se za zemaljsko, nego se kači za Onoga i osjeća se privučeni Onome, kome pripada. Samo taj može slijediti Boga. Taj može biti i kroz Učenje Krista postat će ono, za što ga je Bog predodredio. Tu nema ovamo i onamo, nema za i protiv.“

„Zašto ne slijedite Onoga, koga trebate slijediti? Ja Ga slijedim – slijedite i vi! On, čovjek, se mora približiti Bogu, on mora ići tim Putom, na koji nam je Isus Krist ukazao i prošao njime. Mi Ga moramo slijediti; čovjek mora sve za to učiniti. Učiniti, znači prijeći na djela; ne samo se tiješti vlastitim riječima ili po mogućnosti riječima tješiti svoga bližnjega, a sebe samo postaviti u uvjerenje, da možete izjaviti kako vjerujete, ali tu riječ „VJERA“ nikada pretvoriti u djelo.“

„Jednom je postojao jedan čovjek, koji nije mogao činiti ništa dobroga, i taj je čovjek tada od Gospoda Boga bio odbačen u stranu. On (Bog) ga je nazvao Sotona! I taj se je sada ljudima i Bogu zarekao na osvetu. Taj Sotona, koji je bio odbačen u stranu, stvarno je uspio svim mogućim (naizgled) dobro izgledajućim stvarima zavesti ljude. Uspio je da ljude odvuče od istinskog Božanskog Puta. On je čovjeka zaveo i namamio i odveo na stranputicu, na kojoj se ljudi u većoj mjeri nalaze. Iza sebe je most, koji je vodio do Božanskog puta, uništio.“

„Vama će postati jasno, da zemaljski život Isusa Krista nije bio uzalud, jer Bog je taj zemaljski život za Krista radi toga odredio, jer je Bogu jedino tako najbrže bilo moguće nas, znači ljude, kroz Kristovo Učenje voditi na Putu, kojega je Bog odredio za cijelo čovječanstvo. A to jest i ostaje jedini Put, koji toga, koji svakog pojedinog čovjeka stvarno vodi ka Bogu. Ali dva gospodara, moji dragi prijatelji, ne možete služiti. Ne na jednoj strani zlu, a na drugoj strani Bogu! A među njima ste vi onda jedan licemjer, lažov, jedan prevarant, vi niste vjerni čak niti samome sebi. Sve to morate odbaciti (odložiti), sve to, kažem još jednom, sve to, što ste do sada u ovom zemaljskom životu osjetili kao zlo, to morate u potpunosti odbaciti. Zlu morate okrenuti leđa. Morate krenuti drugim Putom. I stoga vas ja pozivam na veliki preokret! **Podite ovim Putom, kako vam je on od Boga – svima nama kroz Isusa Krista – određen!**“

Bruno Gröning

Međutim, neuspjeli (pokvareni) ljudi uhvatili su i ubili tog Bogočovjeka, iako u Njemu nisu mogli ubiti Boga. Samo ih je nekolicina Njega prepoznala, te su u svoja srca prihvatili Njegovo Učenje. Međutim, bezbroj mnogih, - koji, iako su za Njega čuli – ipak u Njega ne vjeruju i ne prihvaćaju Njegovo Učenje, da bi postali Njegovom djecom i bili što i njihov vječni Otac!

Što misliš, što bi sada Lama trebao uraditi tim ljudima? Treba li ih On još duže vremena trpjeti i podnositi?

Vidi, Lamina Ljubav prema ljudima toliko je velika, da bi On još tisuću puta umro za njih, da je to moguće i od koristi! A ipak ga oni ne žele voljeti više od ništavnog svijeta, nego zaboravljaju potpuno Njegovu Ljubav, da bi se bez savjesti još više mogli okačiti o svijet. –

O Čan-Ča reci, što zaslužuju takvi ljudi. Treba li Lama i dalje trpjeti njihov tvrdokorni prkos, ili ih treba uništiti?“

Čan-Ča: „O prijatelju, ti moja ljubavi, to su stvarno zle Lamine biljke i zaslužuju veliku kaznu. Ali, ako je Lama tako predobar, može li On te biljke pokositi i baciti ih u vatru, kako je to zaprijetio pra-ocima? Ja mislim, beskrajnost, kakvu polako ovdje počinjem razumijevati, dovoljno je velika, da bi u sebi pohranila jedan takav korov, ali na mjestu Lame ne bih htjela uništiti ništa, što je jednom zadobilo život! – Ne misliš li i ti tako, moj najdraži prijatelju?“

Govorim Ja: „**Da, da, ti najdražesnija, toga mišljenja sam i Ja također, te upravo tako i postupam! Ali, sačekaj samo trenutak. Uskoro će ona naša dva brata dovesti ovamo posebne goste, pa ću vidjeti što ćeš ti o njima reći. Stoga se dobro saberi, jer sada ćeš vidjeti i spoznati nešto izuzetno rijetko!**“

Sotona, kao neman u dvorani

Nakon kraćeg vremena otvaraju se vrata dvorane. Martin i Borem, svaki u svojim rukama, drže jedan veliki, snažan lanac i s ta dva lanca u prostoriju vuku jednu neman neopisivo užasnog izgleda. Iza njih slijedi još jedna povećana skupina manjih nemani, koji po svom užasnom izgledu ništa ne zaostaju za onom velikom glavnom nemani.

Kada su Čan-Ča i Gella ugledale ove monstruozne goste, doslovno su od velikog straha odskočile natrag. Čan-Ča uzvikuje, kao iz jedne paralizirajuće nemoći:

„O, Lama, Lama, za Ime Tvoje sveto, što smo Ti mi jadnici učinili, da nas sada želiš uništiti ovim najužasnijim Arimanom i njegovom bagrom?! O ti, moj najdraži prijatelju, ako ti je ikako moguće, spasi nas i sebe, i uništi ove, ako je to moguće! O strašno, strašno, kakve su to samo bjesomučno užasne spodobе!“

JA: „**O Čan-Ča, ne boj se! Neman, koju ti ovdje vidiš, nalazi se u našoj moći – a nikada mi u njenoj! To možeš lako uvidjeti iz toga, jer su ovi, unatoč njihovoj ogromnoj ružnoći, ipak zavezani i pod kontrolom ova naša dva brata.**

Znači, ne bojte se, nego POĐITE SA MNOM u susret ovoj dvojici i poslušajte što će ove zvijeri, dok im se približavam, sasvim užasno početi urlikati. Vidite, kako se strašno izvijaju i uzdižu. Ali, neka vas to sve ne plaši! Jer, JA sâm (jedini), sam dovoljno moćan, bezbroj ovakvih nemani potpuno uništiti jednim pogledom, kao što sam maloprije ovdje u jednom trenutku stvorio ono stablo smokve. – Stoga, SLIJEDITE ME hrabro! UZ MENE STE VJEČNO SIGURNI, jer mi ni jedna sila ne može prkositi!“

Martin: „O Gospode, ovo su neki gosti! Na ovima možeš imati posebnu radost! Ovi su pogodni za neku kuću, kao i šaka u oko! Na žalost, nismo mogli pronaći ništa bolje od ovih, pa smo pokupili to, što smo našli. No, ja moram otvoreno priznati: ako ovo nije stvarno (tjelesno) Sotona, zajedno s njegovom lijepom družinom, tada neka ja budem što god Ti poželješ!“

JA: „**Samo ti budi miran. Ja sam to već predvidio. Ovo mora biti za najdublju pouku i mir svima vama. Tko želi spoznati (upoznati) ono najuzvišenije, taj ne smije ostati u neznanju o onome najnižemu (najdublje palom). Dovedite mi bliže ovog zmaja!“**

Ovi dvojica povlače snažno s dva lanca, ali neman se ne želi pomaknuti s mjesta. Stoga Martin kaže:

„Gospode, čisto je nemoguće ovo strašilo ni za dlaku pomaknuti naprijed!“

JA: „**Onda ga ostavite da tu stoji, ali pričvrstite lance na stupove ove dvorane i pustite ga, da se neko vrijeme izbjesni! Za to vrijeme mi idemo na pripremljeni objed i da se osnažimo za ovu borbu.“**

Martin: „Ah, da, nakon ovog našeg (iz)leta, uistinu će nam dobro doći jedan od Tebe posvećen objed! Dobro je da su ovi bestijalni gosti zavezani tamo u pozadini naše dvorane, jer bi pogled na njih našem apetitu mogao prilično naštetiti. Isto tako, zrak koji ih okružuje, baš i ne miriše po rajskim ružama, nego kao sumpor, smola i izmet, pomiješani zajedno. Dobro da su tamo otraga!“

„Jedna, prilično velika, duhovno orijentirana grupa iz Beča, bavila se je objavama iz onostranog svijeta. Posrednica (medij), jedna vrlo ljubazna i draga dama, također je sada prisustvovala vjerskom predavanju Brune Gröninga. Ovaj je, između ostalog, došao i na to, da govori kako je varljivo i opasno primati poruke iz duhovnog svijeta, jer se ne može prosuditi, koje se duhovno bića skriva iza toga. Dotična dama javila se za riječ i upitala – što bi se moralo uraditi, da bi se primile i dalje prenijele ispravne poruke? Gröning ju je neko vrijeme šuteći promatrao, prije nego je odgovorio:

„Govorite otvorenih očiju, kada prenosite neku poruku. Tada možete osjetiti, potječe li to, što prelazi preko vaših usana, iz ispravnog ili iz pogrešnog izvora. Na taj način jedna senzitivna osoba zadržava kontrolu nad svojim riječima, a to je onda intuicija po Božjoj volji.“

„Ja to tako ne mogu! Tada sam previše zaokupljena vanjskim svijetom i gubim povezanost s mojim duhovnim vodičem“, govorila je ova dama i suznih očiju ponovno sjela na stolicu. No, Bruno Gröning joj je strogo odgovorio:

„Sve, što su ljudi spoznali kao istinu, to mogu i učiniti, ako stvarno žele. Ako se tako postupa, tada je to ispravno i vi ćete primiti Božji blagoslov. Međutim, ako jedan čovjek ili grupa ljudi idu pogrešnim putem, odnosno ako su njime išli i onda se žele okrenuti i vratiti, jer su se sada osvjedočili u istinito, tada se oni moraju – po zakonu uzroka i posljedice – prvo vratiti natrag do onog mjesta, gdje su napustili ispravni, Božanski Put. To znači, na primjer, ako je netko dvadeset godina, na osnovu primamljenosti i zavedenosti zle strane, loše (neispravno) vjerovao ili činio, onda on mora – unatoč njegove sadašnje dobre volje – isto tako dugo, znači ponovno dvadeset godina, vraćati se do tadašnjeg račvanja, kako bi tek onda mogao započeti ići ispravnim Putom. To zahtjeva kruti zakon (karme) dok god djelovanje duhovne Ljubavi, koja tek omogućava oprastanje i zaboravljanje, još nije aktivno.“

Međutim, kroz Kristovo Učenje, koje mi svi jednom moramo sprovesti u djelo, otklanjanje krivice odvija se mnogo, mnogo brže. Da, to se može dogoditi, ako neki čovjek stvarno (iskreno) otpusti, već u sljedećem trenutku. No, to je duhovno iscjeljenje i uvijek je Milost Božja! Možete li sada naslutiti, što je Krist stvarno učinio za čovječanstvo i što On znači za sve nas, da – za cijeli svijet!? Tu nadređenu stvarnost, međutim, ne mogu čak niti ovdje nazočni spoznati (razumjeti), inače sada ne bi ovdje sjedili tako žalosnih lica i tmurnih misli.“

Među prijateljima je očigledno vladala duboka pogođenost, jer čak i oni, koji su uvijek vodili glavnu riječ, sad su ostali nijemi. No, moglo se je zamijetiti, da se one tri dotične dame iz tri različite, navodno visoko duhovno-orijentirane bečke grupe, zlobno odmjeraavaju. O ljudima iz treće grupe, koji su se nazivali „Bogotražitelji“, ne znam ništa, jer s njima nismo bili u osobnom kontaktu. Gröning je u vezi ovoga samo još nadodao:

„Tako dugo, dok se Boga traži samo u vanjskome (izvan sebe), nitko ga ne može pronaći. Tek kad se vlastitu vibraciju (titranje) uspije podesiti (prilagoditi) božanskoj, tad ćemo Ga moći doživjeti u sebi; tad On više ne mora biti tražen.“

Međusobno su ovi bečki krugovi bili više ili manje dobro sprijateljeni. Osobito ove dame nisu samo doprinosile živoj izmjeni mišljenja, nego su jedne naspram drugih morale boriti s ljubomorom, a što je neophodnu harmoniju kojoj se težilo tijekom Gröningove prisutnosti prilično kvarilo.

Stoga je on dotične dame, nakon Sata Zajednice, pozvao na razgovor, na kome smo i mi (Alfred Hosp i Lilo) smjeli biti nazočni. Ubrzo se je pokazalo, da se pri tim napuhanim nesporazumima u stvari radilo o povrijeđenim taštinama. Jedna je optuživala onu drugu, da je bila zanemarena (izostavljena) pri vijesti od dolaska Brune u Beč,...

Najgora od svega bila je suzama namočena tvrdoglavost, kojom su ove tri žene, navodno na visokom duhovnom nivou, branile svoja stajališta, kao sto posto ispravna i pravedna. Svaka je htjela povišenim jecajućim tonom onoj drugoj bivšoj prijateljici uvaliti krivicu, kako bi s potpunim opravdanjem smjela biti duboko povrijeđena i ožalošćena. Bruno Gröning se nije osvrtao niti na jedan ovakav rafinirano servirano argument, nego je izvukao jednu kutiju Camel-cigareta iz džepa i postavio ju je uspravno na stol između posvađanih dama. Povišenim glasom upitao je prisutne:

„Što vidite ovdje na ovom pakovanju? A vi? I sada vi?“

Ovisno o tome na kojoj su strani stola ove sjedila, odgovori su bili različiti: „*Ja vidim jednu kamilu!*“ čulo se je s jedne strane stola. „*Ne, pogrešno, sasvim pogrešno, to je sasvim jasno jedna piramida, da jedna piramida!*“, protestirala je druga strana. Bez riječi Bruno je okrenuo pakovanje cigareta i ponovno zapitao:

„A što vidite vi sada? A vi? I vi? ...“

... „*Da, dragi prijatelji, tko je u ovom slučaju stvarno u pravu? Priznajte, da ste vi svi vidjeli ispravno, ali samo s vaše točke gledišta. Znači, ne postavlja se pitanje: kamila ili piramida?, nego istina glasi: Piramida i kamila! Iz ovog primjera trebali bi spoznati, da mogu postojati sasvim različite „istine“. Uvijek to ovisi o osobnoj situaciji (položaju) dotične osobe, kao će ona prosuđivati o nekoj situaciji. Iza jedne propuštene obaveze ne mora se nalaziti zlobna namjera, nego često samo jedna drugačija informacija, u koju smo slijepo imali povjerenja. Stoga, prije nego netko radi toga postane nemiran, potrebno je s onom drugom osobom izmijeniti stajališta, kako bi se prepoznali pravi odnosi. Znači, mora se napustiti vlastito ograničeno mišljenje, kako bi se problem moga razumjeti iz pogleda onog bližnjega. Vi ste samo zato napravile zbrku, jer ste trenutno bile uvrijeđene i odmah si zamišljale ono najgore. Ni jedna od vas nije se čak dohvatila niti telefona, kako bi stvar razjasnila s nekoliko riječi. Odvojite se konačno od vaših pogrešnih pretpostavki i dajte jedna drugoj ruku pomirenja.“*

Kada je jedna od dama, uplakana lica ustala i s „*Da, ALI...*“ htjela započeti svoje opravdavanje, Bruno Gröning je lupio otvorenim dlanom snažno o stol i uzviknuo:

„Mali duhovi ste vi! Ako niste sposobni raščistiti ovu malenkost, tada će svi morati snositi posljedice vaše tvrdoglavosti. Međutim tada, kada tijelo time bude bilo opterećeno, više nitko neće moći pomoći. I meni će ovakvim događajima biti onemogućeno da i dalje posjećujem bečke prijatelje. Tako, što vam se više sviđa: Služiti zlu kroz nekakvom željom „biti u pravu“ ili uvidajno dalje ići zajedničkim Putom ka Bogu. Odlučite se! Inače ja ovdje više nemam što tražiti! Zapamtite za vaš budući život jedno, dragi prijatelji: Tu, gdje vladaju svađa, nejedinstvo i ljubomora, božansko ne može djelovati!“

Prijatelji su bili šokirani! Tako strogog i nemilosrdnog Brunu Gröninga, koji je do sada uvijek bio miran i dobroćudan, još nikada nisu doživjeli. Žene su ustale i kao prvo pružile si međusobno ruke pomirenja. Prokletstvo tvrdoglavost bilo je slomljeno i jednu minutu kasnije olakšane i sretne zagrlile su se. Nakon što su se prijatelji na večer razišli, Gröning nam je s uzdahom olakšanja izjavio: „*Ovaj današnji dan nije bio lak. Ponekad je skoro nemoguće zamisliti, koliko zla ljudi u sebi mogu nositi, a onda još vjeruju, da imaju pravo postupati tako tvrdoglavo i zasljepljeno. Ja u početku nisam smio intervenirati. Tek kada su se sve tri žene u njihovoj nutrini dobrovoljno odlučile za Dobro, bilo mi je moguće osloboditi ih od njihovih pogrešnih uvjerenja.“ ...*

... „Vi, dragi prijatelji, uopće ne možete ni pretpostaviti, kakve ja grozne stvari moram vidjeti, čuti, a u prvoj liniji okusiti, kada stojim pred tražiteljima pomoći. To s tjelesnom higijenom nema ništa zajedničkog. Jedan čovjek može doći svježe okupan – a ipak zlo, koje on ima na sebi, širi bestijalan smrad. Kako bih sve to mogao podnijeti i neutralizirati, potreban mi je gorak okus crne kave na mom jeziku. Slična povezanost je kod mene i u pogledu pušenja: dim duhana prekriva isparenja zla, koja mi u Zajednicama neprestano lete u susret. Osim toga, jedna zapaljena cigareta, koju držim u ruci, nudi mi izvanredno dobro maskiranje za držanje i pokrete mojih prstiju, koje ja pri određenim slučajevima iz sasvim drugih razloga – koji imaju nešto s emitiranjem božanske energije – držim u određenom položaju. Obratite jednom dobro pažnju i vi ćete ubrzo primijetiti, da je položaj mojih prstiju uvijek drugačiji. Kako bi to izgledalo, ako ja u ruci ne bih držao cigaretu? Sasvim glupo, jel’ da?“ ...

Bruno Gröning u: Alfred Hosp: „*Sile Duha*“

JA: „Dobro, dobro, Moj brate, idi ti samo naprijed i pozovi ostale na objed, koji sam Ja za sve vas pripremio. Svi se ovime trebaju osnažiti, za vječni život njihova Duha!“

Martin brzo ode i sve poziva za stol, na kome ih očekuju kruh, vino i velika količina najsočnijih smokava. Svi se ustaju na Martinov poziv i skromno prilaze velikom stolu. Kada su svi gosti bili smješteni, usmjeravaju svoje poglede k Meni. Jer, svi oni – osim Martina i Borema – još Me uvijek smatraju jednim Božjim poslanikom i još uvijek ne znaju da se Ja osobno, kao Gospod, nalazim među njima. Stoga sada misle, da ću im Ja, kao jedan Božji poslanik, sada objavit velike i važne stvari.

Ni Ja ne govorim ništa, osim: „**Dječice, jedite i pijte svi, svako po svojoj potrebi. Već dugo je sve ovo blagoslovljeno za sve, koji Boga ljube i svoju braću i sestre, kao sebe same!**“

Nakon ovih riječi svi uzvikuju: „*Sva slava našem velikom Bogu u Ocu, Sinu i Duhu; Njemu jedinome sva hvala, čast i slava vječno!*“

Sada svi posežu za kruhom i vinom, a Kinezi za smokvama. Poneki od njih probaju jesti kruh, koji im prija bolje nego smokve.

Čan-Ča i Gella, koji se nalaze uz mene, ne znaju trebaju li blagovati kruh i vino ili uživati samo u smokvama. Tu im Ja govorim:

„Moja djeco, jedite što vam nabolje prija; sve će vas osnažiti za vječni život!“ – ove dvije poseži i za kruhom, a Čan-Ča ga smatra beskrajno ukusnim. Tako je i za Gellu, koja iznosi napomenu: „*Ja sam mislila da nebeski kruh ima okus hostije?*“

JA: „Gella, sada si u Nebu za stolom Gospodina, a ne na Zemlji za babilonskim stolom! Stoga misli samo ono što je nebesko, a ne to, što je zemaljskog Babilona, čiji se gospodar nalazi tamo u pozadini!“

Gela se prestraši ovih riječi i nekako joj se čini, kao da sam na kraju Ja osobno Gospod. Ja ju tješim i umirujem riječima:

„Gella, ako bi tako i bilo, kao što ti u sebi slutiš, ipak radi ostalih budi mirna i misli u sebi: Bog, tvoj kao i svih ostalih stvorenja, nije nedostupan, nego jedan vječno, najdublje ponizan i milostiv Otac pun Ljubavi za svu svoju djecu i među njima je kao jedan Brat, koji želi najmanje sjajiti (blještati)! – razumiješ li to, draga kćerkice!“

Gella: „*Oh, moj, moj Gospode – moj Bože – moj Oče!*“

Ćan-Ća to primjećuje i odmah pita Gellu: „*Sestro, kome su upućene tvoje značajne riječi? Zar je Lama negdje među nama?! Reci mi, da odjurim k Njemu i tamo se rastopim od poštovanja i ljubavi!*“

Ja međutim odmah smirujem Ćan-Ću obećanjem, da će i ona ubrzo prepoznati i ugledati Lamu, čime je ona odmah zadovoljna.

113

Preglasan Martin u priličnoj nevolji „Tko želi biti prvi, taj neka je sluga svima!“

Sada i drugi postaju pomalo sumnjičavi, u vezi ponašanje Gelle. Jedan pita drugoga, tko sam u stvari Ja, jer iako nisam domaćin ove kuće – što je u stvari samo Martin – ipak postupam, kao da sam Ja stvarni gazda, a Martin i Borem samo Moji najodaniji sluga.

Kada je Martin primijetio ova propitkivanja među određenim gostima, odlazi k njima i kaže: „*Poslušajte me, draga braćo i sestre! Zar ne znate kako glasi Riječ Božja? Zar nije sâm Gospod govorio i rekao: -Tko od vas želi biti prvo, taj neka bude najmanji među vama i svima vama sluga!?- Mislite li možda, da ovdje u Nebu postoji neki drugi red, nego taj, koji je Gospod osobno na Zemlji pokazao, poučavao i objavio? Oh, ja vam kažem, da je ovdje u stvari to mjesto, gdje se ono u svijetu od Gospoda objavljeno od točke do točke uživo ispunjava! Stoga se ne pitajte mnogo: „Tko je ovo? Zašto tako?“, nego jedite i pijte po vašim potrebama. Onda zahvalite svi Isusu, Gospodu za to. Sve ostalo saznat će te u pravo vrijeme!“*

Odgovaraju opomenuti: „*Prijatelju, to što si nam ti sada rekao, bilo je stvarno mudro. Ali gledaj - hvala Bogu - to i mi sami jako dobro znamo!*

292

Stoga nam ti svojom poukom nisi učinio nikakvu uslugu. Isto tako, mi znamo da od ovog posvećenog objeda smijemo toliko jesti, koliko nam to prija. ...

Pa, isto tako, mi dobro znamo da je u Kraljevstvu Božjem samo sluga svima onaj najveći. Pod „biti svima sluga“ podrazumijevamo mi u suprotnom slučaju istovremeno i ono najuzvišenije, što znači u Ljubavi, u Mudrosti, kao i u Snazi. Jer, gdje je malo Ljubavi, malo je i volje za djelovanjem, koja bi u stvari trebala biti glavna osobina sluge. Stoga sluga svima mora biti opremljen najvišom mudrošću; jer s nekim nedostacima u Mudrosti, teško da on može svima služiti. Isto tako smo mi svi čvrsto uvjereni, da sluga svima mora biti najsnažniji i svemoćan, da bi bio sluga svima.

Prijatelju, smatraš li ti sebe stvarno za tako jednog najnižeg, najmanjeg slugu svima? Uistinu, ako je to kod tebe slučaj, tada te mi moramo stvarno sažalijevati. Mi smo svi stoga jednog mišljenja, naime – da jedno takvo mjesto sluge svima, jedino Gospod može zauzeti! Što ti misliš po tom pitanju?“

Martin je ovim pitanjem kao pogođen gromom. Ne zna što bi odgovorio mudrom govorniku, i stoji sasvim zapanjen pred mnoštvom. Jedan od njih primjećuje njegovu dvojbu i obraća mu se:

„Brate, idi ti mirno i spokojno na svoje prijašnje, zasigurno najpovoljnije mjesto! Drži se dobro Onoga, koji nama prilično izgleda, da je uistinu sluga svima, tada nećeš nikada doći u nedoumicu! Ali, kada ti ponekad praviš račun po svome, onda ti se ovako nešto još češće može dogoditi - kao neka smiješna mušica na leđima snažnog konja koji vuče velika teretna kola, a koja srčući njegov znoj na kraju počinje vjerovati, da o n a osobno vuče ta kola. No, kada je konj napravio pauzu, mušica je u najvećoj sramoti morala uvidjeti, da je njena „velika snaga“ u stvari baš ništa u usporedbi s kolosalnom snagom jednog konja. Stoga, vrati se natrag ka Onom snažnom: s Njim već možeš vući, ali b e z Njega, prijateljčiču, ne ide ni u kom slučaju!“

Martin se brzo vraća Meni i govori: „*Ali Gospode, ovi su me dobro nasapunali, sasvim poslušnog slugu! Ne, ovako usko i na brzinu nitko mi još nije začepio usta. No, ne može im se ništa prigovoriti, jer na žalost - imaju potpuno pravo!“*

JA: „Gle, pogledaj Borema! Vidiš, on ne čini ništa bez Moje odredbe i stoga se nigdje ne zabija. Međutim, ti se ponekad poželiš malo istaknuti i tada se zaletiš! Da, moj dragi brate Martine, ovdje se s gostima mora sasvim drugačije postupati nego na Zemlji. Inače se lako naleti na

293

nekoga, koga bi se htjelo poučiti, a kod koga na kraju uviđamo, da mu nismo ravni niti cipelu zavezati! Koliko puta ćeš se još morati zalijetati, dok ne postaneš malo mudriji?“

Martin: „O Gospode, ljudi kažu, magarac ide samo jednom na led, to mu je dovoljno. U meni moraju biti ujedinjene sve duše magaraca, od kojih svaka jednom želi isprobati stati na led – inače bih već trebao biti bar malo mudriji!“

JA: „**No, sve je već opet u redu, obrati dobro pažnju na to, što J a želim, tada se vječno više nećeš zaletjeti! Sada se okrijepi kruhom i vinom, da bi dobro ojačao i zajedno s Borem dovukao ovamo onog gosta!“**

114

O promjenjivosti oblika bića Sotone

Ćan-Ća sasvim potresena: „Ah, ti moja ljubavi – hoće li svi ovi gosti moći podnijeti stravičan izgled one nemani? Ona nam valjda neće moći učiniti nešto na žao? O Lama, Lama, ovo će biti jedna stravična scena! Gledaj, kako se već strašno počinje uzdizati. ...“

JA: „**Samo budi mirna. Ovaj gost može uzeti sve oblike, ovisno o tome što mu zatreba za njegovu navodnu prednost. Ali, mi ćemo mu ovdje to grubo ruho već malo izglacati, bar na neko vrijeme! Stoga se ne plaši, sve će biti u redu.“**

Ćan-Ća: „Dragi prijatelju, u tebe naravno - kao i u velikog Lamu – imam najvećeg povjerenja, ali za brata Martina mislim, da on baš i nije toliko sposoban, jer se pravi tako važan. No, kada dođe do neke ozbiljne situacije, brzo se povlači, kao da uopće nije dorastao tome, što je trebao ili htio obaviti. Stoga mislim, da će on pri povlačenju one nemani proizvesti više problema, nego koristi. Borem je stvarno jedan muškarac, pun mudrosti i pravedne snage, na njega se već možemo osloniti! Martin jest i ostaje jedan nepromišljenko, koji mnogo obećava, ali malo ispunjava, kada postane ozbiljno!“

JA: „**Draga moja, ti si djelomično u pravu, ali on ipak potpuno popunjava svoje određeno mjesto. U velikom Redu Lame potrebna su i takva bića, koja se bez mnogo promišljanja odmah uhvate posla, bili oni**

294

tome dorasli ili ne. To djeluje tako, da se onda i oni drugi prime posla uraditi nešto, i to često mnogo pametnije i bolje, nego onaj, koji je bez mnogo razmišljanja učinio jedan početak! Oni previše mudri često su „lovci na komarce“. Oni se od predubokog promišljanja ne usuđuju tako dugo učiniti ništa oko neke stvari, dok god sve njihove „mudre primjedbe“ ne budu razriješene. Stoga su potrebni i „Martini“, koji u sebi imaju manje mudrosti, ali zato više radne volje, koja je često bolja, nego previše mudrosti.

Ne brini se ništa radi Martina, on će svoju stvar već dobro obaviti, ako ju zahvati i odradi po Mojim nalogima.“

Ćan-Ća: „Da, to je sigurno! Da si ti ovdje najmudriji, to je jasno mome srcu. Ali, da ja još uvijek ne znam, t k o si u stvari ti, to je jedino što mi se kod tebe ne sviđa! Gledaj, ti si nedavno meni rekao, kada sam te pitala samo za ime, da će mi moja Ljubav k tebi već sve odati. Ali, koliko god da ja tebe moćno volim, ipak još nikako ne mogu ni od kuda saznati, a još manje iz sebe same - kako se ti zoveš i tko si ti u stvari. Moj najdraži prijatelju, reci mi tvoje ime!“

JA: „**Draga, Ćan-Ća! Gledaj, samo ime u stvari ništa ne znači, ako ti ne možeš spoznati, što je sve s tim imenom povezano. Da si ti na sve, što sam Ja govorio, točno obratila pažnju, tada bi sa Mnom već bila prilično načisto! Od sada dobro pazi na sve, što ću i kako Ja govoriti, i kako će ostali sa Mnom i Ja s ostalima govoriti, te što će se na Moju Riječ, kada nešto zapovjedim, sve dogoditi i oblikovati. Tada ćemo se nas dvoje lako i ubrzo bliže spoznati. No, sada budi čvrsta i ne straši se. Jer, Martin i Borem već su od Mene dobili znak, da onu neman dovedu ovamo. Gledaj, oni onog bjesomučnog već oslobađaju od lanaca!“**

Ćan-Ća postaje sasvim nijema, a Gella joj prilazi i govori:

„Ćan-Ća, kada bi tebi beskrajna snaga i moć ovog prijatelja bili poznati, kao što su to meni, tada bi se uz Njega osjećala ugodno i ne bi se tisuću ovakvih nemani bojala više od jednog komarca!“

Ćan-Ća se prestraši i ubrzano govori: „Sestro, što to govoriš! Ah, govori dalje, govori o njemu, koga ja toliko beskrajno volim! Poznaješ li ga? Poznaješ li tog najdivnijeg – onda govori, brzo reci! Da se neće ispuniti moja tajna slutnja o njemu?! O Lama, onda je Ćan-Ća ili najsretnije stvorenje Neba ili najnesretnije u beskonačnosti! Jer gledaj, ja sam jedna velika grešnica pred

295

Lamom, jer sam u svojoj zemlji učinila izdaju nad Njegovim navodnim glasnicima, koji su onda svi izgubili zemaljski život. Ako su oni stvarno bili glasnici Lame, onda jao meni, ako se moja slutnja sada ostvari! ...

Ovim riječima ona klone kao onesviještena do Mojih nogu. Ja ju okrjepljujem i ponovno podižem na noge.

115

Dirljivo pomirenje između Isusovca Korela i Čan-Če

U istom trenutku dolazi spomenuti Isusovac, kojega je Čan-Ča izdala, zajedno s nekolicinom njegovih kolega, pada ispred Mene na koljena i govori:

„O Gospode, o Oče, tek sada su naša srca tebe prepoznala! Oprosti nam našu tako dugu sljepoću, koja nije dopustila da Te prepoznamo kao takvog, kakav Ti jesi – tako dobar, tako nježan, tako beskrajno ponizan!“

JA: „Ustani djetešce i na stvaraj scenu; jer ima još mnogo onih, koji me ne smiju u potpunosti prepoznati, radi njihove osobne slobode. Vi znate, da lončar najbolje zna, kada je najbolje vrijeme glineni lonac skinuti s okretne ploče. Ostanite ovdje i svjedočite, kakvu je grozotu vama učinio onaj zmaj, kojega Martin i Borem upravo ovamo vuku. Ti, Korel, pokaži se sada ovoj ovdje Čan-Či, koja te je jednom u Kini izdala caru, a koja se sada ovdje u Mojoj blizini nalazi radi svoje velike ljubavi, a iz te će je blizine vječnost teško moći potisnuti!“

Korel trenutno slijedi Moju uputu i brzo se predstavlja Čan-Či. Ona ga odmah prepoznaje i prestraši se pred njenim navodim tužiteljem. No, Korel ju pita:

„Čan-Ča, zašto si se od mene prestrašila? Zar nisi učinila to, što ti je naredila tvoja savjest? Ja sam te osobno učio, da je to grijeh samo onda, ako to čovjek učini protiv glasa njegove savjesti; jer glas savjesti je glas Boga ili Lame u nama. Ti si me u početku vrlo visoko cijenila, pa si u meni i mojim suputnicima ugledala stvarne Božje glasnike. Kasnije si, tvojom ženskom oštromnošću, primijetila kod nas izdaju carskog dvora i tvojom si lukavošću na kraju uspjela saznati našu namjeru. To je onda u stvari bila tvoja dužnost, kao jedne Kineskinje, da žurno prijaviš našu zlu namjeru i time otkloniš nesreću od tvoje domovine.“

296

Iako smo mi tada bili najstrašnije mučeni, ti za to ne snosiš nikakvu krivicu, nego smo jedino mi sami za to krivi, jer smo sveti razlog našeg poslanja preokrenuli u jednu tako strašnu glupost! ...

Ti vidiš, da je nama stoga nemoguće protiv tebe imati nekakvu tužbu, nego se moramo pribojavati upravo suprotnom. ... Oprosti nam, ti ljubimice Najvećega, da bi mi konačno bili oslobođeni naše krivnje i smjeli se približiti Onome, čije Ime mi svu vječnost nismo dostojni izgovoriti!“

Čan-Ča je ovim Korelovim priznanjem najdublje ganuta i govori:

„Dragi prijatelji, ovdje u ovim dvoranama više nema krivnje; a ako bi jedne i bilo, tada ju za uvijek briše moja Ljubav prema Lami! Jer, moje mi srce govori: -Tvoja Ljubav prema Lami – jest sâm Lama u tebi!“ Prijatelji, ta sveta Ljubav ne poznaje nikakvu krivicu, nego posvuda samo dragu braću i sestre, i to čak i onda dok oni još uvijek hodaju u njihovim zabludama! Moja tužba protiv vas glasi: da ja sve vas volim i poštujem, kao i svoj vlastiti život! Imate li vi nešto protiv toga?

Korel i njegovi kolege radosno plaču nakon ovih riječi i Čan-Ča plače zajedno s njima.

A se osvrćem Čan-Či i govorim: „**Ti, najdraži cvijete Moga srca, dođi ovamo i dopusti da te zagrlim! Uistinu, ovakva jedna Ljubav potpuno je rijetka i teško da je i jedna tako čista! Ti, najdraža, beskrajno si sretna, jer si Me tako snažno zadobila. Ali i Ja, tvoj Ljubljeni, presretan sam, jer sam u tebi - jednoj bezbožnici - pronašao ovakvu Ljubav, kakvoj nema ravna u kršćanstvu, osim jedne Magdalene i osim Majke Moga zemaljskog tijela! Čan-Ča, Čan-Ča, daleko si dospjela, još niti ne znaš koliko daleko. Ali, predstojeći trenuci bacit će te u jednu dubinu, o kojoj ti još nemaš pojma! Tvoje oči trebaju još kratko vrijeme biti „zatvorene“, da bi bila još blaženija. Stoga se strpi još kratko vrijeme! No, sada se svi dobro saberite, oni dvojica su dovukli zmaja već preko pola ove dvorane i odmah će s njim biti ovdje!“**

N.p.:

Dragi prijatelji, braću i sestre u Kristu, ovo što sada slijedi, koliko god izgledalo bajkovito, nestvarno ili apstraktno, predstavlja sliku nečega, što se može u svakom trenutku, na za njega specifičan način, odigrati u svakome od nas, a i odigrava se vrlo često. Nije bez razloga Bruno G. izjavio, da na naše misli pazimo, ne samo svakog dana, svakog sata, svake minute, nego da pazimo i **SVAKE SEKUNDE**.

Koliko je nama, za nas nepojmljiva, moć i sposobnost Lucifera postala nestvarna ili iluzorna, pokazuje stanje svijeta u kojemu se trenutno nalazimo. Svatko, tko pomisli, da se i jedne jedine sekunde može oduprijeti ili da može parirati Luciferu, a da se neprestano uz njega ne nalazi zaštitna Božja Ljubav, nema pojma o kakvoj se tu sili radi. I sama **promisao, „otkloniti pogled od Isusa“** (odvojiti se od izvora Ljubavi i Života) i pri tome se izložiti svijetu u slijepoj namjeri „tu nešto učiniti na dobro“, svjedoči o najdubljem duhovnom neznanju i dubokoj zabludi, nastalih obmanama ovoga svijeta.

Jedna scena sa Sotonom, radi pouke Božje djece

Martin već više izdaleka: „*Gospode, pomogni nam! Ova će nam neman inače nešto grozno uraditi; sa svom silom skoro da je više ne možemo savladati!*“

JA: „*Sotono, pokori se tvom Gospodaru!*“

Zmaj urliče: „*Tebi se nikada neću pokoriti! Ne priznajem nikakvog gospodara nada mnom!*“

Moj poziv: „*Ako Moje Riječi Oca ne želiš poslušati, ipak Mojim Svemoći nećeš moći prkositi, što si ti već vrlo često iskusio! Stoga te još jednom pozivam kao Otac i Gospodar i kažem: Dođi ovamo i pravdaj se!*“

Zmaj urliče: „*Ne, ne, ne! Tebi se nikada ne pokoravam, jer ja sam jedini gospodar beskonačnosti, a ti si, to što jesi, samo kroz mene!*“

Moj poziv: „*Sotono, ne prkosi duže Bogu, tvom vječnom Stvoritelju, jer će te inače ovdje dostići tvoj vječno nemilosrdni sud!*“

Zmaj urliče: „*Ja, tvoj gospodar, tebi i tvom bijednom sudu vječno ću prkositi! Makni me s ovog mjesta, ako to možeš!*“

Sada sam ga Ja zgrabio silom moje Volje, zakovitlao sam ga, skupa s njegovim pratiocima (đavolima) pred sebe i držim ga tako, da ovdje leži kao mrtav.

Martin ga brzo upita, zašto on (zmaj) sada nije prkosio.

JA kažem: „*Ostavi ga da dođe k sebi, tada će se pokazati što će izvesti!*“

Martin: „*O Gospode, samo bih sada htio na kratko osloboditi svoj jezik i ovom, iznad svih ljudskih pojmova najglupljem stvorenju, na uši nabacati nekoliko dobro uhranjenih istina! Koliko sam nabrušen na ovog grozno najglupljeg prkosnika, ne mogu ni kazati! Od njegovog smiješnog, stravično blesavog oblika već se sada uopće više ne plašim, nego se na to moram – naravno razljućeno – smijati!*“

JA kažem: „*Ako već imaš tako veliku pasiju (trpljenje, da nešto učini), uhvatiti se u koštac s Mojim najgorim neprijateljem, tada pokušaj tvoju sreću, ali pazi da ne izvučeš deblji kraj! Za ovu svrhu biti će mu oslobođen samo jezik. Jer, da ga potpuno oslobodim, tada bi se on s tobom igrao kao lav s nekim komarcem! Da, Ja ti kažem, bez Mene se njegovoj snazi, koju on još posjeduje, ne bi moglo oduprijeti niti cijelo materijalno Stvaralaštvo! Ali samo s njegovim jezikom, koji je sada oslobođen, možeš se iskušati bez loših posljedica, hoćeš li moći postati majstor nad njim. Tako, sada započni tvoje oštre govorne strijele zabadati iza njegovih ušiju!*“

Martin stupa sasvim hrabro, direktno pred ždrijelo zmaja i započinje sa sljedećim zajedljivim pitanjima: „*Slušaj, ti najgluplja stoko cijeloga beskraja! Što želiš postići pred Bogom, tim tvojim starim, najsmješnijim prkosom? Zar ti nekoliko vječnosti još uvijek nisu dovoljne, da ti se pokaže, kako si ti najluđi mangup cijelog beskraja?! Gledaj, za jednog magarca kažemo, da on samo jednom ide „plesati“ na led. Što da se kaže o tebi, ti prastara stoko svih svjetova i prevarantu ljudi! Zar tvoj svinjski mozak još uvijek nije dovoljno pečen u paklenoj vatri brojnim decilijunima godina – pod uvjetom, da tvoja bezgranična glupost uopće zna, što je to decilijun (Million^{10,0})? Odgovori, blesavi mangupe, ako možeš dati nekakav odgovor!*“

Zmaj govori: „*Slušaj, ti drski slijepče! Jedan lav nije lovac na komarce. Ja, kao u prapočetku postavljeni Duh, sada u svojoj najvećoj bijedi toliko sam velikodušan i ne želim se baviti nekakvim lutajućim duhom! Međutim, tebi ću rado oprostiti već i stoga, jer si na Zemlji bio dobar radnik u mom carstvu. Pa, nemoj se ljutiti, moj dragi Martine!*“

Ovaj odgovor dovodi Martina sasvim do bijesa. Skoro da više ne može izdržati ovakvo omalovažavanje njegove osobe i optužbu u njegovom smjeru. Stoga duboko uzima daha i govori: „*O, ti bijedni zlotvore, kako se samo usuđuješ mene, građanina Neba, ovdje u punoj nazočnosti Boga ovako sramotno poniziti! Zar ne znaš što stoji pisano? Gle, ovo stoji:*

-*Ja o nome, tko napadne jednog od mojih pomazanika!- Ja, kao jedan građanin Božjeg Neba, zar nisam isto tako jedan pomazanik Božji? Zar misliš, da će ti Gospod jedno takvo svetogrđe ostaviti nekažnjeno, ti najbjedniji?!“*

Zmaj govori: „*Slušaj, Martine, ja, kojega si ti u sva vremena psovao (korio) kao kneza laži, bar dok si se na Zemlji nalazio i radio pod mojom plaćom, sasvim sam ti mimo rekao samo golu istinu, na tvoje uistinu neotesano optuživanje moga bijednog bića. I gledaj, ti kao jedan od*

Boga pomazani nebeski građanin ponašaš se gore, nego nekakvo potpaljeno bure baruta na Zemlji i opominješ me uz prijatnije božanske osvete, da ne dotičem tvoju pomazanu glavu!

Međutim, reci mi, odakle tebi pravo na mene tako vikati pred Bogom?! Zar nisam i ja, kao i ti – iz Boga, samo s tom razlikom, da sam ja jedan beskrajn dio iz Boga! Ti si, međutim, jedno zrnce prašine na zmu prašine i to samo iz mene, a sada od strane Gospoda ponovno iščeprkan iz pljeve pune ništavnosti, te preoblikovan u nekakav najsićušniji ljudski duh!

Da bar imaš nekakvo poštovanje Boga, tada bi poštivao sve, što proizlazi iz Njega, a ne jedino tvoju pomazanu glavu, koja je mnogo važnija tebi samome, nego Gospodu! Ili si možda s tvojom pomazanom glavom do u dlaku izmjerio one beskrajne dubine božanstva, pa da sada s vječnim razlogom mudrosti možeš stati naspram mene i reći: -Zašto si takav, kakav ne bi trebao biti?-

Možeš li mi dokazati, da ja nisam takav, kakav - iz za tebe vječno neistraživih Stvoriteljevih razloga - moram biti, da bi ti sada mogao biti to malo, što sada jesi? Ili postoji neki lončar, koji bez okretne ploče pravi jedan glineni lonac? Međutim, to što je lončaru okretna ploča, to je Stvoritelju svijet. Ja sam, međutim materija cijelog svijeta, pa tako i osnova (podloga / temelj). Ja sam, znači učvršćena suprotnost, kroz koju sve specijalno postajanje i bivanje (postanak i opstanak) tek biva omogućeno, da bi se moglo manifestirati u vječnosti!

Ti, tvojom pomazanom glavom možeš iz ovoga zaključiti, da sam ja u velikom Redu (Uređenju) Gospoda zasigurno potreban i da Bog mojim pra-oblikovanjem sigurno nije postavio nikakvu nemudrost (ludost), kao podlogu svemu stvorenom i što je u nastajanju. Reci da je tako, ako možeš to shvatiti i Bogu želiš odati potpuno poštovanje! Kako ti, s tvojom pomazanom glavom, ne možeš uvidjeti da, kada huliš na Božja djela, isto tako huliš na samoga Boga, i Njega - naravno u tvojoj najvećoj ludosti, koja te donekle opravdava - nazivaš čistim fušerom?!

Stoga, moj dragi Martine, samo ti budi miran! Jer, sigurno će proteći još mnogo vječnosti, dok ti budeš mogao shvatiti samo i decilijunski dio jednog atoma onih beskrajnih, najdubljih odnosa između mene i Boga!

Uostalom: Ne izgleda li tebi, jednom pomazanom nebeskom građaninu mira, malo neobično, da budeš od mene, Sotone, podučen blagosti? Martine, ako mi ti sada ipak nešto želiš reći, tada govori! Ali govori kao jedan mudrac, a ne kao ljudi, razuzdani ulični mangup iz svijeta. Promisli, da ovdje stojiš pred Bogom i Njegovim najvećim pra-stvorenim Duhom, na kojemu ti srdito upadaju u oči samo njegov stravičan izgled i tvojoj ludosti vječno neshvatljiv prkos!“

Martin je sada silno zbunjen i ne zna što bi trebao reći. Okreće pogled malo prema Meni, malo prema zmaju i u srcu me potajno pita: „Gospode, što

je ovo? Što da na ovo odgovorim zmaju? Što je neshvatljivo, ali izgleda mi, da on u najdubljoj dubini na kraju ipak ima pravo!?

Vrag – a u pravu je, to paše ko' šaka na oko! Ali što da kažem, ako vrag na kraju ipak ima pravo?! Ne, ako ovo nije prokl—skoro sam se izlajao, tada neka sam, što god tko hoće! Ovaj – vrag, a ima pravo!“

JA kažem: „**Ti si se s njim htio natjecati, pa se sada samo i dalje bori, jer vragu ne smiješ dopustiti da te pobijedi! Stoga, gledaj da ga pobijediš po tvojoj volji. Prema tome, razgovaraj i dalje s njim i opovrgni ga u tome što je rekao!**“

Martin: „Oh, ovo će biti jedno lijepo opovrgavanje!
O joj, o joj! Ja – i o v a j?!“

117

Sotona iskušava Martina u zavodljivom obliku Satane (Sadhane)

Nakon određeno vremena Martin se ponovo osvrće zmaju i govori: „Slušaj, ti nepopravljivi kvaritelju svega života, ti nepodopštino, stari junače noći duhova i nemilosrdni donosioče smrti svim jadnim dušama! Ti govoriš stvarno kao nekakav veliki mudrac, ali to nije tvoja volja, koja ti to naređuje govoriti, nego samo tvoja nemoć, koju osjećaš duboko u sebi, a kojom si skroz naskroz prožet radi beskrajne moći Gospodina! Ako bi bio slobodan – tisuću života ulažem na jedan! – tada bi govorio sasvim drugačijim jezikom!

Jako dobro znam, da si ti od Boga izašao kao prvi i najveći Duh, pun svjetla i kristalne jasnoće. Tvoja je moć prožimala sve prostore, a tvoje je svjetlo sijalo, kao jedno Božje oko! Ali, ja isto tako znam, da te Bog nije iz Sebe pozvao za pad, u kojemu se ti već nekoliko vječnosti tvrdoglavo nalaziš, nego samo za najuzvišenije uskrснуće najslobodnijeg i najblaženijeg života!

Reci – zašto ne stojiš na toj stepenici, na kojoj bi po Božjoj Volji trebao stajati? Zašto si neprestano najgrublja suprotnost Božjoj Volji? Zašto radije želiš vječno ustrajati u najuzasnijim mukama, nego okrenuti se ka Gospodu, tvom Bogu i Ocu, te kao takav došavši natrag kao izgubljeni sin, uživati u beskrajnoj, neizmjerivoj Očevoj Ljubavi i u potpunoj slobodi i najvišoj moći - odgovori, ako za to posjeduješ dovoljno mudrosti!“

Zmaj govori: „*Gledaj, Martine, ovakva tvoja pitanja znatno su razumnija, nego ona prijašnja i tvome duhu čine čast. Tu stvarno dolaze stvari na vidjelo, koje zaslužuju jedan bolji odgovor! Ali, znaš, prije nego što nekome na ove točke odgovorim iz najdubljih dubina, svakoga dobro provjerim (odmjerim), je li on u stvari sposoban da shvati to, što mu dajem u odgovoru!*“

Stoga, molim sada Gospoda za to – ako On to želi, da ti ja na ovo pitanje odgovorim – neka mi da punu slobodu, samo na jako kratko vrijeme. I to pod najsvetijom garancijom, da ja neću ni tebi, ni ti nekome drugome saviti ni dlaku na glavi! Ako izdržiš moju probu, tada ću ti odgovoriti na sva tvoja pitanja. Ako ne, tada će to biti jedan znak, da ti za duboku mudrost još dugo nisi sazeo. Na kraju bih još dodao, da ću te samo tada staviti na probu, ako ti odgovore na tvoja pitanja svojevoljno zahtijevaš i to želiš! No, sada se odluči!“

Martin se ponovno obraća k Meni i pita Me što da učini.

Govorim JA: „*Tko jedno djelo započne, taj ga mora i dovršiti; to je za svaki istinski Život prvo pravilo Reda. Stoga ti već moraš učiniti to, što ti tvoj protivnik postavlja kao uvjet. Ali, Ja ti kažem – budi čvrst! Jer, ovaj Duh je izuzetno lukavi Duh, a njegove probe (kušnje) su najfinije ispletene zamke!*“

Nakon ovoga Ja se obraćam zmaju govoreći: „*Ti si slobodan na samo nekoliko trenutaka, nemoj zloupotrijebiti ovu milost!*“

U tom trenutku nestaje užasni oklop zmaja. Iz zmajevog praha uzdiže se jedna toliko prekrasna ženska figura, naspram koje se sve ženske ljepote stanovnica Sunca moraju povući u beskrajnu dubinu! Jedna neviđena mekoća, obline, plemenitost u svim udovima i zglobovima, nepojmljiva nježnost i bjelina kože, koju beskrajni prostor nema u dva primjerka. Na neizmjerljivo lijepom tijelu nalazi se glava, čija veličanstvena ljepota razara svaku sposobnost predočivanja!

Kada je Martin pred sobom ugledao ovaj ženski lik, takve za njega nepojmljive ljepote, a koji mu se još uz to obraća najdražesnijim pogledom i beskrajno mekim, ugodno zvučućim glasom i pita ga:

Satana (Sadhana): „*No, dragi Martine, ako to želiš, odgovorit ću ti na tvoja pitanja. Ali, samo mi prije toga reci, da li bi ti mene mogao voljeti, ako bih ja tebe htjela voljeti više od svog života! Bi li me mogao voljeti i kroz tvoju ljubav spasiti me, od tebi dobro poznate vječne patnje? Oh, Martine, govori, govori!*“

Tu je Martin potpuno gotov. Od čuđenja nad čuđenjima ne može doći do zraka. Ogromne draži ovog stvorenja djeluju na njega tako, da on trenutno upada u jednu pravu vrućicu! O govorenju zasada nema kod njega niti traga. On ispušta samo nekoliko nerazumnih zvukova i sve više raskolačuje oči i usta. Svaka nit njegovog bića pretvara se u usijanu ljubav ka ovoj, za njega nepodnošljivo ženstvenoj ljepoti.

Nakon poduzetog vremena, ovog njegovog sve većeg usijanja, Martin konačno urla iz sve snage:

„*O Nebo, Nebo, Nebo svih nebesa! Tko te može vidjeti, a ne ljubiti? Ja te volim, volim, volim, beskrajno! Ako si nesretna, ti najljepše i najizazovnije stvorenje svih stvorenja, ako moraš patiti: pa, tko može biti sretan, ako te je vidio i zna, da ti patiš?!*“

Ako te ne mogu spasiti, oh, tada radije želim vječno patiti s tobom, nego bez tebe biti najblaženiji u cijelom Nebu! Za tebe bih ponudio beskonačnost, kada bih imao! Tisuću života dajem za jedan atom tvoga bića! O ti beskrajno predivno stvorenje! – O reci, reci, što moram učiniti, da bih te spasio, - vječno za sebe zadobio?!“

Satana (Sadhana): „*O, ti najdivniji Martine, ako me ljubiš, kao što sada tvrdiš, tada mi ovdje daj jedan najvatreniji poljubac! Taj će me poljubac na vječno spasiti i učiniti me najslađom suputnicom tvoga vječnoga života!*“

Martin, pun najvišeg uzbuđenja: „*O, ti, Nebo nad nebesima! Ne samo jedan, nego ću ti dati trilijun poljubaca!*“

Martin želi brzo obaviti svoj zadatak i doslovno skače onamo. Ali, kakvo je lice napravio, kada ga je ovo biće najprezirnijim izrazom lica odgurnulo i uzviknulo:

Satana (Sadhana): „*Natrag, najbjeđniji razvratni jarče. Pao si na tvom ispitu, te stoga nisi dostojan moga odgovora! Ti, koji ništa ne poštuješ, kako si mogao zaboraviti Boga i baciti se meni u zagrljaj – meni, neprijatelju svega života! O, ti slaba kreaturo, ti izmetu svih rugoba!*“

Martin nemoćno pada natrag, a zmaj poprima ponovno svoj prijašnji oblik.

Uspravljanje i poučavanje palog Martina

Borem prilazi Martinu, podiže ga i govori: „*Dragi Brate, gledaj, ti si previše revan! Ubuduće pusti da samo Gospod djeluje. Mi trebamo činiti samo to, što nam Gospod naredi, a tada ćemo uvijek najbolje proći.*“

Uhvatiti se u koštac s bićem, kao što je ovo ovdje, za to je potrebno mnogo više, nego što smo mi to sada u stanju pojmiti! S ovim se bićem ne može boriti sam za sebe niti jedan anđeo, nego jedino s najpotrebitijom pomoći Gospoda. Jer ovom, pra-zmaju stoje na raspolaganju tisuće i tisuće najfinijih obmana iz njega samoga, s kojima bi mogao obmanuti cijelo Nebo, ako bi mu to bilo dopušteno od Gospoda! Kada su već svi stanovnici Neba, bez međuposredovanja (međudjelovanja) Gospoda, od njega u opasnosti, što možemo onda nas dvojica, kao novopečeni pridošlice u ovom carstvu učiniti protiv njega?!

Gledaj, kada se M i h a e l, najmoćniji anđeo svih Nebesa, borio s ovim zmajem radi Mojsijevog tijela, bio je savladan. On, kao pobijeđeni, nije mogao učiniti ništa, osim da izusti sud Boga nad ovim najzlobnijim bićem, što je jedino bilo u stanju da ovom zmaju otme njegov plijen!

„Kad se arhanđel Mihael s đavlom prepirao za tijelo Mojsijevo, nije se usudio izreći pogrdan sud protiv njega, nego reče: »Spriječio te Gospodin!«

(Judina poslanica; 9)

Kad je već jedan Mihael, na neki način morao izvući deblji kraj, što bi onda nas dvojica mogli činiti s njim? Stoga u buduće uvijek budi izuzetno oprezan s bilo kakvim, od Gospoda predviđenim i određenim, potrebnim susretom (sudarom) s ovakvim stvorenjem, jer njegovo je biće duboko zlo i pogrešno!

Sad se podigni i zahvali Gospodinu, koji te je potpuno sam spasio od velikog zla! Jer, da je bilo po volji Sotone, taj bi od tebe u svakom slučaju primio tvoj poljubac. Ali, time bi on svu tvoju nebesku Ljubav preokrenuo u njegovu paklenu ljubav, a kroz njegov ženski lik, koji on pred tobom ne bi tako brzo ostavio, vječno bi te okovao za sebe „željeznim lancima“.

Ali u trenutku, kada si ga/ju ti htio poljubiti, on je od Gospoda bio ponovno vraćen u njegovu stvarnu najzlobniju narav (prirodu). Njegova beskrajna oholost izronila je iz njegovog bića i ti si od njega najbjednije bio

odbačen, nakon čega je on odmah morao primiti oblik zmaja („kako iznutra, tako i izvana“). Znači, G o s p o d te je spasio! Stoga se ustani i odmah zahvali Gospodu za spas tvog c i j e l o g slabog bića!“

Martin, nakon ove dobre Boremove opomene, odmah ustaje i sjuri se k Meni. Moli Me za oprost njegovih gluposti i zahvaljuje Mi se iz dubine srca za njegovo spašavanje i Boremovu pouku.

JA mu govorim: „***Martin, kako ću te dugo još morati trpjeti u toj tvojoj gluposti, koja se k tebi tako često vraća! Kada ćeš konačno započeti potpuno postupati po tim tvojim najboljim namjerama (odlukama)? Koliko ćeš još bolnih opomena morati primiti, da bi postao i ostao mudriji? O, ti pogrešna (preokrenuta) vrsto – koliko je strpljenja potrebno, da bi te se dovelo na pravi Put?!***“

Ustani već jednom i budi konačno malo mudriji! Već je dovoljno i to, da se ti toliko prebrzo daš povesti (i zavesti) nekakvim stvarnostima. Ali, biti pobijeđen do zadnje niti života nekakvim pokvarenim obmanama (lažima), koliko je slabosti potrebno za to?!“

Martin jeca od žaljenja i neprestano me moli za oprost. Ja se spuštam k njemu, podižem ga i kažem mu:

„Gledaj, sada opet stojiš slobodan preda mnom, koji sam te uspravio, ali kako ćeš se dugo moći držati tako uspravno?!“

Vidi, svaki pravi nebeski građanin mora konačno, iz samog sebe, biti potpuno slobodan i ne smije pasti, kada zakorači bilo kakvim neravnim Putom. Što će tek biti s tobom, ako bih te ostavio potpuno slobodnim? Hoćeš li moći održati ravnotežu, kako ne bi pao kada sam budeš hodao neravnim Putovima?!“

Martin potpuno snužden: „O Gospode, nikad me nemoj ispuštati. Nikad me ne ostavljaj potpuno slobodnim, inače sam izgubljen! Oh, ja vječno više ne zahtijevam nikakvu apsolutnu slobodu. Ako samo smijem biti onaj posljednji kod Tebe, tada sam za cijelu vječnost potpuno zadovoljan! Stoga i ovu kuću daj dragom bratu Boremu, jer ja uopće nisam sposoban imati ovako jedan predivan posjed!“

Govorim JA: „***Budi miran i u svom srcu drži se samo Mene, tada će sve biti dobro. Ali ovaj ti posjed ne mogu oduzeti i predati ga Boremu.***“

Jer, od tebe uzeti taj posjed znači, uzeti ti tvoj život i dati ga nekome drugome. Jer ovdje nitko ne može imati nešto drugo, nego samo to, što proizlazi iz njega, pošto su ovdje posjednik i posjed nerazdvojni. No, u ovakvom jednom posjedu ne smiješ se hvalisati kao nekakav gospodar, pa će tvoj posjed biti uvijek sve divniji i divniji! Svaki nebeski građanin je stvarno i najslobodniji vlasnik djela (stvaranja) njegova duha, njegove Ljubavi prema Meni; ali jedini Gospodar nad svim posjedima, kao i nad svim duhovima sam jedino JA!

Sada znaš kako ovdje stvari stoje. Stoga od sada i ti stoj čvrsto u Mojoj Ljubavi, tako te tvoj nebeski posjed više neće ženirati (smetati)! Nemoj se brinuti ni za Borema, jer on za sebe ima već svega u najvećem izobilju. A kada i ti budeš bio potpuno zreo, tada će te on povesti i u njegov posjed. Idi sada do Borema i čini to, što i on čini! A Ja ću sada malo s ovim našim gostom popričati par riječi.“

Martin čini što mu je savjetovano.

„Kako ste uvijek iznova služili zlu – jer vi ste se upustili u kontakt sa zlom, mnogi su se čak s tim pomirili, jer su se vidjeli izgubljenima. Više nisu imali snage, da se oslobode od zla. Naravno, snage nisu imali radi toga, jer su sami sve moguće isprobali. Oni sami predali su se i ostavili su Dobro, a njihov bližnji je rekao: „Ah, ja sam sve isprobao, ja tu ne mogu pomoći!“ Da, dragi moji prijatelji, tko je tako duboko potonuo, tko je tako daleko od Dobrog, Božjeg Puta odlutao, a tko se danas više ne želi posavjetovati, ne želi se poučiti, tko danas više ne slijedi savjet Isusa Krista, tko to danas više ne čini, tko danas više ne primi niti misao, da to treba učiniti, nego samo vjeruje, da sve to tako mora doći, tako kako si on to zamišlja, (...) i to bi onda bilo sve ... - ne, moji dragi prijatelji, to je ništa. Što je to? To je samo zlo. Pokušaj (proba), iskušanje će uvijek dovesti do zla. A od njega ste zahvaćeni.

Čovjek prečesto mijenja (uvjerenje), ali nije nikada mogao spoznati ono ispravno. On je iskušao sve moguće i nikako nije mogao pronaći ono pravo.

Točnije rečeno, Krist nam je kroz Sveto Pismo rekao, da i mi to Dobro isto tako možemo učiniti, samo ako to želimo. Čitajte to, molim vas, postupajte točno po tome i slijedite sve, što nam je bilo predano kroz Učenje Isusa Krista.

(Bruno Gröning)

Dijalog Gospoda i Sotone

Ja se sada osvrćem zmajuju riječima:

„Sotono, kako ćeš još dugo iskušavati Boga, tvog vječnog Gospodara? Koliko će još dugo trajati tvoja beskrajna oholost? Što želiš postići protiv Moje beskonačne Moći, koja te u svako vrijeme može potpuno rastočiti i uništiti! A ako to i ne bi htjela, tada te ipak može vječno najstrože kažnjavati!

Ti znaš, da je ovo tvoje krajnje vrijeme; u kojemu još možeš ostati stajati – ili pasti za uvijek! Što ćeš učiniti?! Tebi je Moja Volja i predobro poznata, a da i nije tako, ti ne bi više imao nikakvog grijeha zauvijek! No, pošto ti je Moja Volja poznata, kao i nagrada i kazna, tada govori: Što ćeš učiniti?

Gledaj, sada se sve podiže protiv tebe! Sve planine biti će snižene i doline ispunjene. Sve krune i prijestolja zemaljska, koje si ti izgradio, biti će zavrtljani u močvaru! Što ćeš učiniti? Mojoj Moći nećeš moći vječno prkositi; neće ti više biti dopušteno! Kaži sada, što ćeš uraditi? Želiš li se uzdići ili želiš pasti?

Pogledaj, ispod tebe je beskrajniji vječni ponor – i gle, ovdje sam Ja, jedan Otac za sve koji Me ljube, a ovdje je i Moj stol! Sada odaberi i brzo se odluči! Neka bude!“

Sotona: „Gospode, ja Te poznajem. Poznajem Tvoju Moć i moju užasnu nemoć naspram Tvoje beskrajne, vječne Moći. Ali upravo zato, što ja sve to jako dobro spoznajem u najdubljim dubinama i neizmjerljivo osjećam svoju nemoć, smatram to i jednim trijumfom moga ponosa, da ja Tebi mogu prkositi. Da, v j e e č n o Ti mogu prkositi! Ja uviđam i to, da sva Tvoja Moć nema sredstava savinuti moju namjeru (poimanje) i pobijediti moju volju – osim mojim potpunim uništenjem, što Ti međutim, vječno ne možeš smatrati Tvojom pobjedom nada mnom! Jer, jedna duhovna životna pobjeda nikada se ne temelji na mogućem potpunom uništenju beskrajno slabijeg protivnika, nego u najmudrijem uvjerenju protivne strane, što je uvjetovano najpotpunijom slobodom obje strane. To uvjerenje, međutim, počiva uvijek na slobodnom i svojevolsnom prihvatanju suprotne strane. Ta suprotnost sam, međutim ja, koji nikada ne želim uvidjeti to, što i Ti na najpravičniji način želiš. Čak ako bih to i uvidio, ipak to ne želim činiti, da bih Ti pokazao, da osim Tvoje Volje postoji još jedna,

koju sva Tvoja Svemoć vječno ne može Tebi podložiti, dok god dopuštaš da ja postojim!

Jer, gledaj, sasvim je lako biti slobodan prema Tvojim Volji. Ali poznavati Tvoju vječnu Svemoć i Tvoj gnjev, a u vlastitoj nemoći, vječno odričući se svakog blaženstva, u najvećoj patnji, Tebi, svemogućem Duhu ipak prkositi – vidi, to je veće od svih veličina, koje Tvoje svevideće oko ikada može ugledati!

I gledaj, to je i razlog moje neprestane neposlušnosti prema Tebi. U toj neposlušnosti ja vidim najveći trijumf moje nemoći naspram Tvoje Svemoći i to stoga, jer sam u toj nemoći stalno pobjednik nad Tvojom Svemoći, Mudrošću i Ljubavi, kao i Tvoje Gnjeva, a Ti me ne možeš slomiti sa svom Tvojom Moći, Snagom, Ljubavi, Mudrošću, Osudom i Gnjevom!

Biti jedan Mihael nije nikakva umjetnost, biti Gabriel - bez problema, jedan Urijel – nešto najlakše, jedan serafin ili kerubin – nebeska igra. Ali biti jedan L u c i f e r, prvi i najveći Duh nakon Tebe, svjestan toga kakvo beskrajno blaženstvo pruža Tvoja beskrajna Ljubav, a isto tako i kakvu sve veću patnju Tvoj Sud Gnjeva! Pri tome, međutim, prezirati sve Blaženstvo, kao i sav vječni Gnjev, pružiti Ti iz vlastite, sasvim svjesne nemoći nepokolebljiv, vječni prkos, bez i najmanjeg izgleda pri tome bilo što zadobiti, nego vječno samo gubiti! Vidiš, ta nemoćna veličina volje jednog stvorenja beskrajno je veća od svih veličina Tvoje božanstva! Ta svijest (biti svjestan toga) čini me blaženijim u mojoj najvećoj mucu, nego što si bio Ti, skupa sa svim Tvojim duhovima i anđelima! Stoga, ne pitaj me više, kako dugo ću Ti ja još prkositi. Moj će odgovor biti uvijek isti: Vječno, vječno, vječno! Bog me nikada neće savladati!“

Govorim Ja: „O ti slijepi, mračni Duše, kako je velika tvoja smrt, tako što si umišljaš, da Meni možeš prkositi! Tvoje ludilo ti stvara zadovoljstvo i ti ne shvaćaš, da ovdje svaka tvoja ispravna, kao i pogrešna, koja kao i tvoja hvalisava sloboda na kraju ipak moraju biti podložni Mojoj Volji. Tko se je sa Mnomo savjetovao i tko Moje Putove sagledao? Otkuda ti znaš, da to nije Moja tajna Volja, da ti moraš biti upravo takav, kakav jesi?! Kako znaš, da te Ja od prapočetka nisam odredio za pad?! Može li ikada nekakvo djelo (stvar) svom učinitelju (stvoritelju) odrediti kako i za koju namjeru ga ovaj treba oblikovati?“

Ljevač izrađuje iz vatrostalne mase jednu posudu, u kojoj topi željeznu rudu. Ta se stavlja u snažnu vatru i u njoj onda ključa tvrda rudača. A kada je dovoljno otopljena, tada teče kao voda, a majstor u radionici usmjerava njen tok u kalupe različitih oblika, gdje ova biva ohlađena i više ne mora podnositi žar. No, posuda ostaje u žaru, da bi

druga rudača u noj mogla biti topljena. Ta posuda neće biti ohlađena, dok god ne postane neupotrebijiva, a onda će biti odbačena kao jedna, više nikada upotrebijiva, sagorena materija.

Zar Ja nisam Majstor u radionici svih proizvoda nad proizvodima? Ako Ja to jesam i ako si pravim alate, takve kakve trebam i kakve ih želim imati – reci, možeš li Mi unatoč tome prkositi? Možeš li prkosom nazivati to, kada si takav, kakav jesi, a ne možeš biti drugačiji, nego samo takav, kakav na kraju Ja hoću da ti budeš?!

Međutim, ja nisam nikakav kruti Ljevač željeza, nego Majstor pun Ljubavi, tako da ću čak i Moje posude za topljenje izvući iz dugog usijanja žarom, ako to žele i ako žele prijeći u Red Mojih slobodnih djela (proizvoda). No, ne žele li to i ako njima veće zadovoljstvo predstavlja da ostanu Moja vječna posuda za topljenje, tada je i to u redu, jer si tada ne trebam stvarati nove. Ostanu li međutim posude za topljenje, tada su to, što moraju biti, a ni u kom slučaju kakvi žele biti. Jer, jedan alat ne može biti nešto drugo, nego kako ga Ja napravim i kakvog ga želim imati.

Stoga je tvoj tobožnji prkos, u kojemu imaš određeno zadovoljstvo, ništa drugo, nego jedna himera (privid), proizašla iz tvoje velike sljepoće. Jer, kao što jedan lonac svom lončaru ne može reći: „Ja sam takav, kakav želim biti!“, dok ga lončar vrti i oblikuje kako o n želi, isto tako ti ne možeš Meni reći, da si ti takav, kakav ti želiš biti, dok ti u stvari moraš biti takav kakav si i što si, kako to J a hoću! Samo što ti Ja, kao vječna Ljubav, osim tvog suda dajem i mnogo žive slobode, na osnovu koje ti tvoje mučeničko stanje možeš osjetiti, spoznati i mijenjati, ako to želiš. No, ne želiš li to, tada ostani kakav si i što si – ali ne zato, jer to t i tako želiš, nego zato što to J a tako želim!

Želiš li, međutim poboljšati tvoju sudbinu (udes), tada ću na tvoje mjesto postaviti jedan drugi, Meni na tvoj način služeći alat! – Sada reci, što želiš?! Meni je potpuno svejedno, ostaješ li ti kakav si i što si – ili, kao što sam rekao, da na tvoje mjesto postavim jedan drugi alat!“ –

Ovdje se Sotona strašno zbuni i ne zna što bi rekao. No, njegova mnogobrojna pratnja započinje uzvikivati: „O Gospode, ako je tako, tada nas izbavi iz naše stare patnje i postavi na naše mjesto nove upotrebijive alate! Jer, nama je i previše ovog jada, a od vatre smo postali već potpuno istrošeni.

Stoga nam se smiluj i preoblikuj nas, o Gospode, po Tvojim Dobroti i Tvojim Ljubavi!“

Kada je Sotona zapazio što se događa među njegovom pratnjom, razbjesni se i počne urlikati i ridati: „*Ne želite li imati udjela u mojoj veličanstvenosti?! Tako neću ni ja ostati kakvim me Bog želi, nego kakav ja želim biti! Ostanite uz mene (složite se sa mnom)!*“

Njegova pratnja viče: „*Luđače, što ti možeš htjeti, a što Bog nije htio! Zar nije tvoja navodna najslobodnija volja u stvari Božja Volja? Želi ti što god hoćeš, ali ipak ne možeš ništa željeti iz tebe samoga, nego samo kroz Božju Volju u tebi, koja jedina posvuda i vječno ostaje nepobjedivi sudac tebi! Čini ti, kako si usmjeren (sam sebe osudio); nas je, međutim obuhvatila Božja Milost i više nas ne pušta! Stoga ćemo i mi činiti prema našem boljem sudu!*“

Govorim Ja: „*Tada se podignite, vi jadnici i vaša sudbina biti će sloboda! Ti je d a n, međutim ostani, ako tako želiš, što jesi! Što god ti želiš učiniti, nije tvoja, nego Moja Božja Volja – a tvoja volja u tebi neka je vječno jedan Moj sud u tebi!*“

Ja ti, međutim, za tvoju posljednju, najveću i najdublju pouku dajem još jedan kratki rok, u kojemu možeš dobro razmisliti što si ti i kakav si! Želiš li tvoje stanje poboljšati, tada će se tako i ostvariti. Ako ne želiš, tada ćeš ostati to što jesi, sve dok se iz sadašnjeg cjelokupnog materijalnog stvaralaštva i posljednji zarobljeni duh ne izbavi kroz put „mesa“ (tijela, materijalnog utjelovljenja)! Što će onda biti s tobom, to znam samo Ja, a osim Mene nitko u cijeloj vječnosti!“

Kod ovih riječi Sotona ispušta veliki krik iz sebe i jureći ka vratima izlazi van. Njegovi sljedbenici odbacuju svoje „zmajevske oklope“ i sada pred nama stoji tisuću duša, koje izgledaju sasvim bijedno i potpuno gole mole za iscjeljenje i ublažavanje njihovih velikih bolova. Ja ponovno pozivam našeg Martina, kao i Borema i Korela i određujem im, da povedu ove jadnike u osvježavajuću kupku sa živom vodom. Ovi trojca odmah čine to, što sam odredio i ovih tisuću pronalaze olakšanje u živoj vodi.

Ćan-Ćino buđenje iz njenog snu sličnog stanja

Tijekom ovoga i Ćan-Ća se pokraj Mene budi, kao iz nekog sna i sjeća se svega što se ovdje događalo, kao u nekom živom snu. Ona Mi odmah započinje pričati sve, od točke do točke, što je sanjala. Nakon što je s njenim pričanjem bila gotova, pita Me je li u ovom njenom viđenju u snu ima nečeg bitnog i istinitog.

Ja joj odgovaram: „*Ćan-Ća, zar nisi maloprije vidjela, kako su Borem i Martin lancima vukli ovamo onog najstrašnijeg zmaja i kako se je on tome opirao? I kako sam onda Ja, kada me je Martin u suglasnosti s Boremom zamolio za pomoć, silom svoje Volje u trenutku zavrtlao zmaja pred naše noge? To si ti još uvijek vidjela otvorenih očiju!*“

Odgovara Ćan-Ća: „*Da, ti najdivniji, naravno da sam to još vidjela. Ali kada je zmaj ležao direktno ovdje pred nama, tada sam se toliko uplašila, da sam od toga upala u neku vrstu uspavanosti od straha i nakon toga sam događanja s ovom nemani vidjela kao u nekom snu. Otprilike tako, kao što i nakon dolaska u ovaj svijet bila u sličnom stanju, u kojem sam s Korelom srela i s njim morala voditi jednu strašnu borbu. A kada sam se nakon toga probudila, sve to mi je izgledalo kao da je iz nekog teškog sna.*“

Što vidim u mom potpuno budnom stanju, to mogu i shvatiti, koliko mi dopušta moja mala sposobnost shvaćanja. Međutim, što se tiče ovih snu sličnih događanja, ona leže daleko iznad sposobnosti shvaćanja moje duše. Ja ne mogu učiniti ništa drugo, nego se samo obratiti tebi, jer o tebi imam najživlje osvjedočenje, da si jedino ti najmudriji i najmoćniji u cijeloj ovoj kući! O, objasni mi stoga ovo moje viđenje u snu! U tom viđenju ti si činio i govorio kao vječno sveti Lama osobno. Ali sada, dok sam ponovno sasvim budna, ne vidim na tebi niti najmanje promjene tvoga, meni od prije poznatog izgleda. Ti stoga možeš isto tako biti, sa svom moći opremljen, Lamin glasnik, kao i iza neke dobre maske skriveni Lama osobno! Toliko i ne više, ja mogu prosuditi o mom viđenju; daljnje i važnije očekujem sada od tebe, ti moja jedina ljubavi! Ne oklijevaj natopiti moje srce puninom tvoje mudrosti!“

Govorim Ja: „*Ćan-Ća, gdje je sada zmaj, a gdje su njegovi pratioci? Gledaj, ti se iznenada čudiš i u tvom srcu kažeš: „U ime Lame, najsvetijeg! Onoj nemani više nema ni traga! A njegova pratnja – i Borem, Martin i Korel! – gdje su oni?“ Ja ti kažem: Gledaj, Moja Moć je onog j e d n o g otjerala k*

vratima van, tako brzo kao što leti najbrža misao. Ona (Moć) mu je isto tako naredila i da uđe u krdo svinja na Zemlji, tako da one pobjesne i u takvom „vladalačkom bijesu“ jure na litice ispunjene samoljubljem i na kraju se odatle strmoglavljuju u more najmračnijeg ludila (umišljenosti) i udave se u istom!

“Kad izdaleka opazi Isusa, dotrči i pokloni mu se, a onda u sav glas povika: »Što ti imaš sa mnom, Isuse, Sine Boga Svevišnjega? Zaklinjem te Bogom, ne muči me!« Jer, Isus mu bijaše rekao: »Iziđi, duše nečisti, iz ovoga čovjeka!« Isus ga nato upita: »Kako ti je ime?« Kaže mu ovaj: »Legija mi je ime! Ima nas mnogo!« I uporno zaklinjaše Isusa da ih ne istjera iz onoga kraja. A ondje je pod brdom paslo veliko krdo svinja. Zaklinjahu ga dakle: »Pošalji nas u ove svinje, da u njih uđemo!« I on im dopusti. Tada iziđoše nečisti duhovi i uđoše u svinje. I krdo od oko dvije tisuće jurnu niz obronak u more i podavi se u moru.“

(Marko: 5;6)

„Navečer je došao gospodin Loy-Leute, kako bi Gröninga odvezao na jedan Sat Zajednice kod obitelji Konstanz. To su bili vrlo dragi ljudi, koji su ga najdublje poštivali. Zajednički boravak u velikom udobnom stanu uvijek su svečano pripremili troje ljudi – majka, kćerka i zet. Nakon toga svim prisutnima bio je ponuđen bogato opremljen stol s hranom. U ovako svečanoj atmosferi smjeli smo već nekoliko puta provesti zajedničke trenutke s Brunom Gröningom. U to više smo bili zaprepašteni, bolje rečeno smeteni, kada je on neočekivano rekao: „Što bih sve dao, samo da danas ne moram ići onamo!“

I gospodin Loy je pri ovome ostao suhих usta, te je jedva promucao: „Ali, gospodine Gröning, pa ovo je već duže vrijeme ovako dogovoreno – a i prijatelji čekaju. To bi mi bilo izuzetno neugodno, a osim toga – kojim opravdanjem da otkazemo ovaj susret?“

Gröning duboko uzdahne: „Ma, u redu je, prijatelju Loy, poći ću s Vama. Vi ćete već vidjeti, što nas danas očekuje kod ove obitelji. Ja od ničega ne ostajem pošteđen!“

Ovoga je puta vožnja do navedene obitelji bila otežana iz tog razloga, jer je pred našom kućom čekala jedna grupa fotoreportera, spremnih da se obruše na Gröninga, čim on krene na put. Problem je bio riješen tako, što je Lilo vozila naš auto, a Gröning je legao na stražnji sjedalo automobila, tako da ga nitko nije mogao uočiti.

Stoga je ovaj puta, kao jedini član naše obitelji, Lilo prisustvovala Satu Zajednice kod Konstanzovih. Sljedeći izvještaj tamošnjih događaja bio je identičan i u izjavi Loya i kod Lilo:

„Prijatelji su sjedili za lijepo opremljenim stolom, juha se je već parila iz tanjura i svi su čekali da Gröning – kao i inače – najavi početak gozbe. Međutim, ovaj je nekoliko minuta sjedio kao skamenjen, ne trepnuvši očima, tako da su se prisutni već pomalo uznemirili. Otprilike dva metra iza Brune Gröninga, koji je sjedio na pročelju dugog stola, nalazila su se zaključana, tri metra visoka dvokrilna vrata u susjednu prostoriju. Posve iznenada, u ovoj zagrobnoj tišini, započela je zaglušujuća buka. Istovremeno je nešto snažno treslo i guralo čvrsto zavravljena vrata, kao da se cijela horda nevidljivih bića u velikoj žurbi htjelo progurati kroz proreze. Bilo je posve nemoguće da je uzrok tome bio nekakav potres, pošto je viseći luster ostao potpuno nepomičan. Tako brzo, kako je ova buka započela, tako je nakon jedne minute i prestala. Gospodin Konstanz je otišao do tih vrata i pokušao ih svom svojom snagom sâm snažno zatresti, ali je njegov pokušaj bio samo slabašni odraz prijašnje snažne buke i tréšnie.

Tek sad je Gröning, još uvijek bez riječi, započeo jesti. No, i ostali su te večeri bili potpuno ozbiljni, tako da više nije došlo do nekog pravog raspoloženja. Tek kada se je vratio u naš stan, Gröning je prekinuo šutnju:

„Često je skoro neshvatljivo, koliko zla jedna jedina osoba može na sebe vezati. Bilo je to jedno jato posve zlih duhova, koji su bili vezani na majku voditeljice Bečke Zajednice, a ja sam ta stvorenja prvo morao istjerati iz stana, kao bih mogao jesti u miru. Bila je to žilava borba! Vi ste to samo čuli, ali niste ništa vidjeli, jer bi za vas pogled na to bio neizdrživ.“

Bruno Gröning
(Alfred Hosp: „Sile Duha“)

„Oduzeo sam mu njegove stare sljedbenike kroz Moć Moje Riječi, te sam ih uz pomoć ova naša tri poznanika uputio u kupalište samospoznaje, poniznosti i iz toga moguće nastalog poboljšanja. Sve što Ja ovdje uopće činim, činim to svojom osobnom Moći. Ne postoji nikakve druge moći, niti iznad Mene, niti ispod Mene, koja mi može zapovijedati i reći: „Sada učini ovo ili ono!“, nego to što Ja činim, to činim sâm – bez nagovora nekog drugog. No, ako Ja nekome kažem: „Učini ovo ili učini ono“, tada se nitko ne može oduprijeti snazi Moje Riječi!“

O Čan-Ča, ako ti to sve iz Mojih postupaka lako uviđaš, kako onda još možeš pitati, jesam li Ja glasnik Lame ili čak možda na kraju sâm Lama!? Jednostavnost Moga izvanjskog Bića ne smije te zbunjivati, jer gledaj – Lama ne treba, kao zemaljski vladari, sjajiti po vanjštini, nego jedino kroz svoju Očevu Ljubav, Mudrost i Moć u srcima svoje dječice! A Ja sjajim u tvom srcu već dugo iznad svake mjere; pa kako me nisi htjela prepoznati?!

Gledaj, moja Čan-Ča, moja kćeri, Ja sam tvoj Otac, tvoj Lama i osim Mene nije u cijeloj vječnosti bilo nikoga drugoga! Ali, ti se sada radi toga ne moraš prestrašiti; jer gledaj – kakav Ja jesam, takav sam vječno nepromjenjiv i uvijek isti, a sva moja dječica ne trebaju Me spoznati (prepoznati) i na Mene gledati, Mene ljubiti i mene obožavati kao na njihova Boga, nego neprestano samo kao na njihova Oca prepunog Ljubavi!

Ne boj se Mene, sada kada si me prepoznala! Jer, ti na Meni nećeš vječno primijetiti nikakvu promjenu, osim što ćeš od sada preko mjere i cilja sve više moći uživati u beskrajnom blagu Moje, Očeve Ljubavi i Mudrosti. Jesi li sada zadovoljna ovim objašnjenjem Moga Bića?“

Ćan-Ćina prevelika blaženost i Ljubav ka prepoznatom Lami Ljubav i Mudrost – Gospod kao Otac i Brat

Ćan-Ća klone sada do Mojih nogu, plače i jeca od velike radosti i blaženstva. Ja je osnažujem, ona se ustaje i promatra Me od glave do pete njenim velikim, blaženim očima i ne može se Mene dovoljno nagledati. Samo njeno srce govori:

„Ti, Ti, znači Ti si ! Ti si svemogući, sveti Lama! Ti, Taj vječni! – Ti si Zemlju, Mjesec, Sunce, sve bezbrojne zvijezde, silno more, neizmjernu vojsku svakojakih životinja u vodi, na zemlji i u zraku, Ti si nas ljude stvorio?! O Lama, Lama, Ti veliki, sveti Lama! Tko te može hvaliti, slaviti i obožavati dovoljno? Koje je srce vrijedno, Tebe, Ti najsvetiji, smjeti ljubiti?!

Ali, Lama - vrijedno ili nevrijedno – koje te srce ne može ljubiti, kada Te njegovo oko ugleda i njegov razum Tebe prepozna?! Stoga, oprosti meni, najnevrijednijoj, što sam se usudila, Tebe, Najsvetijega ljubiti! Ali što može jedna Ćan-Ća za to, ako je njeno srce moćnije od njenog razuma? O Lama, Lama, gledaj - ja stvarno spoznajem moju ništavnost naspram Tvoje beskrajne svemoći; ali moje te srce voli sada samo još moćnije! Nećeš se ljutiti na mene, što Te sve silnije moram ljubiti! O Lama, osnaži moje srce, inače ono nikako neće moći izdržati premoćnu Ljubav prema Tebi! O Lama, Lama, ja nestajem u Ljubavi!“

S ovim riječima Ćan-Ća se ponovno spušta preda Mnom i jecajući plače od Ljubavi.

Govorim Ja: „**O Ćan-Ća, tvoja Ljubav je velika, a tvoje je srce predragocjeni biser. Ali gledaj, ti se moraš suzdržati i iznad tvoje snage ne gorjeti do najmoćnijeg žara, inače nećeš u buduće moći izdržati Moju prisutnost – što će tvoju blaženost prilično zbunjivati! Pogledaj ovdje pored tebe Gellu i promatraj Martina, Borema i Korela: Oni Me poznaju već jedno duže vrijeme i isto su tako puni Ljubavi prema Meni. No, oni Me mogu izdržati, te stoga mogu sve činiti i uživati u svemu što im Ja naređujem i dajem. Međutim, kada bi i oni bili u stanju u kakvom si ti, tada isto tako ne bi mogli ništa učiniti i u ničemu uživati, kao što ni ti sada ništa ne možeš činiti, niti u nečemu višemu uživati, jer tvoja presnažna Ljubav troši prejako sve tvoje snage!**

Ja ti kažem, Moja ljubljena Ćan-Ća, ne radi toga, jer mi tvoja prevelika Ljubav nije draga. Jer, Ja sam ti već često rekao, da kako si Mi ti izuzetno draga i još ti uz to kažem: Mene ne može nitko dovoljno ljubiti – ali isto je tako pri toj najvećoj Ljubavi za zapamtiti, da Ljubav ne smije doći bez Mudrosti, ako želi proizvesti blaženstvo nad blaženstvima!

Jer, čista Ljubav je jedna proždiruća vatra! Pošto je ona temeljna vatra, ne može se njome upravljati niti s jedne strane i pomoću ničega, osim jedino kroz odgovarajući stupanj Mudrosti. Stoga i ti moraš tvoju Ljubav prema Meni s odgovarajućim stupnjem Mudrosti svesti na potrebnu mjeru, ako želiš uživati u pravom blaženstvu i pravoj Ljubavi!

Nemoj na Mene stalno gledati, kao na najviše, najmoćnije, Božansko Biće, kome se nitko ne može približiti i ostati na životu. Nego, smatraj Me tvojim najboljim i najistinitijim Ocem, - da, čak u Mojoj Čovječnosti i tvojim Bratom! Tada ćeš Me moći i ti, kao i svaki drugi blaženi, lako podnijeti. Ti ćeš neprestano moći biti uz Mene i sva blaženstva dijeliti s najblaženijima, koji su isto tako uz Mene, kao i ti sada. Samo što im Ja neprestano dajem pune ruke posla u svim bezbrojnim prostorima Moje cijele beskrajne Tvorevine, a oni su pri tome ipak neprestano u Mojoj blizini, kao što si i ti sada i vječno ćeš biti! – Razumiješ li, Moja najdraža kćeri, što sam ti rekao?“

Nebeska objava Ljubavi – Pobjeda Ljubavi

Ćan-Ća: „O Lama, o Lama! Gdje je srce koje Te prepoznaje i onda može uzeti mjeru u svom žaru Ljubavi prema Tebi, Ti najsvetiji od vječnosti! Gledaj, da imam više srdaca, nego što ima zvijezda na nebu, pijeska u moru i trave na zemaljskom tlu i ako bi svako srce bilo jedno sunce prepuno najjače žari prema Tebi, - ipak bi sva ta bezbrojna srca ljubavne žari prema Tebi, moj najsvetiji Lama, ipak bila kao jedna najhladnija kap rose naspram proključalog mora! Jer Ti vječno ne možeš biti previše voljen, pošto si Ti najviša i najmoćnija Ljubav osobno!

Ja jako dobro znam, da si Ti, o Lama, jedan Otac, da - čak jedan Brat tvojim stvorenjima, jer Ti to želiš biti. Ali, koje Te srce može zamisliti samo kao Oca ili Brata, a da se pri tome neprestano ne sjeća da je taj Otac i taj Brat isto i taj – ah, vječno najsvetiji, veliki, svemogući Lama (Bog)?! Stoga te ja moram

voljeti, jer ne mogu drugačije, nego Tebe jedinoga beskrajno, vječno iznad svega voljeti! I ni jedna Mudrost ne može obuzdati Ljubav moga srca!

Oh, da imam tisuću života, a Mudrost mi kaže: „Ćan-Ća, svih tih tisuću života ćeš izgubiti, ako tvoju Ljubav prema Lami ne obuzdaš!“ – tada bi moje srce toj Mudrosti odgovorilo: „Oh, kojem je blaženstvu ravno, izgubiti tisuću života u Ljubavi prema Tebi, o Lama?!“, što je međutim posve nemoguće. Jer, kako bi bilo tko mogao izgubiti svoj život, ako iznad svega ljubi Tebe, koji si najviši Život?!

Stoga ću te samo još više voljeti i nikakva Mudrost moju Ljubav prema Tebi nije u stanju obuzdati! Jedino ako Ti, Najsvetiji, to želiš zabraniti i uništiti, tada naravno jadna Ćan-Ća Te više neće moći voljeti. Ali, o Lama, o Oče, Ti to ipak nećeš učiniti Ćan-Ći?“

Govorim Ja: „Moja najdraža kćeri! Uistinu, Ja ti kažem: tko Me ljubi kao ti, taj je jedno sa Mnom i nema j e d a n život, nego b e z b r o j n e živote u sebi! Kako da onda on prestane postojati? Stoga Me ljubi svim tvojima snagama i ničega se ne straši. Tvoja Ljubav prema Meni donijet će ti i Mudrost i ona će još više proširiti tvoje srce, da bi Me neprestano mogla još moćnije voljeti, No, sada dođi na moja prsa i oslobodi tvoju Ljubav!“

Nakon ovih riječi Ćan-Ća pocikuje od ushićenosti i baca se skoro onesviještena na Moja prsa.

I Gella plače od radosti, jer me je Ćan-Ća prepoznala i govori jecajući: „O ti najsretnija! Kako blaženo mora biti na tim prsima udisati beskrajne rijeke vječne Božje Ljubavi! Ah, kakav samo zrak tu mora strujati – na Praizvoru iz kojeg sva bezbrojna bića, anđeli, sunca, svjetovi, ljudi, životinje i biljke crpe njihovo postojanje, njihov život, njihovo sve! O najviša slast, radost i blaženstvo!

O Ćan-Ća, kako velika mora biti milina u kojoj se ti u punoj mjeri naslađuješ! Koji anđeo ima mjeru izmjeriti je?! Ali što to razmišljaš srce moje – i ti si u najvećoj vidljivoj blizini Toga, koji je svet, presvet! Stoga budi mirno, moje srce: Gospod daje svakome po najpravednijoj mjeri Njegove Ljubavi i Mudrosti! Stoga, ne misli o najvišoj mjeri blaženstva, koje je sada dodijeljeno ovoj plemenitoj Kineskinji, nego misli kako si i samo beskrajno sretno!“

Duhovno buđenje ostalih Kineza i fratara Ljubomorne opatice i njihovo ponižavanje

Dok Gella za sebe govori ovakva hvalospjevna razmatranja, dolaze i svi ostali Kinezi, a jedan od njih govori:

„Ti, stvarni Božji opunomoćeniku, reci nam iz tvoje, nama očigledne velike mudrosti, koji je u stvari razlog tome, da je naša Ćan-Ća toliko snažno privučena tobom? Ona ima jednu takvu ljubav prema tebi, da stvarno niti jedan čovjek takvu ljubav prema Lami ne bi mogao imati, ako bi taj – ako bi to i bilo moguće – vidljivo pred njim stajao!“

Govorim Ja: „Imajte strpljenja, Ćan-Ća će vam ubrzo sve objasniti, što vam je ovdje potrebno za znati! No, sada ne istražujte dalje, nego pustite da vaše srce ide i s p r e d vašeg razuma, tada ćete imati najsigurniji i najkraći put za proći!“

Jedan od Kineza: „To će biti sigurno dobro i iskreno, a mi se to od nje i nadamo. Ali, hoće li nam ona moći reći i to, što u stvari predstavlja ona neman, koju si ti maloprije iznenada uputio van kroz vrata, prije čega je ona dobrom Martinu priredila raznorazne sablasne scene, da – čak se pretvorila u jedno očaravajuće žensko biće, da bi jednog Martina uhvatila u klopku? Zar to nije bio jedan poslanik Arimana ili čak sâm Ariman?“

Govorim Ja: „Ni to vam Ćan-Ća neće zatajiti. Stoga se vratite ponovno natrag na vaša mjesta i sačekajte tamo u radosti ono što vas očekuje. Neka bude!“

Na ove Riječi Kinezi se vraćaju na svoja mjesta i čine kako im je savjetovano. Ali i nekoliko fratara stupaju pred Mene i pitaju Me o sličnim stvarima. I njima govorim da se još malo strpe i odmore, da se dovoljno osnaže za ono što ih očekuje. Nakon toga i ovi se vraćaju na svoja mjesta i strpljivo čekaju.

No, nekoliko se opatica organiziraju u jednu grupu i međusobno si došaptavaju:

„Mi smo na osnovu par naznaka, koje nam je dala naša sestra Gella, skoro povjerovala da je ovaj prijatelj Kineza, koji je zmaja, zajedno s njegovom pratnjom, tako moćno dočekaao, ili arhanđeo Mihael ili čak sâm Isus, Gospod. Ali sudeći po ovome, što ovaj radi s onom od nas naravno mnogo ljepšom

Kineskinjom, kako je grli i ljubi, da nama već pada mrak na oči, nemoguće je da je to Mihael, a još manje Gospod Isus!

Ja bih čak to smatrala velikim grijehom, uopće pomisliti na to, da bi Mihael ili čak Gospod Isus mogao činiti takvu ljubavnu igru i to još s jednom pogankom! Ova se glupača uopće ni najmanje pred nama ne stidi! Ne, kako se samo gnijezdi na njegovim prsima; baš je to jedna zaljubljena mačka!

Da je on Mihael ili Isus, tada bi došao i do nas, koje smo kršćanke i na njegovu prisutnost imamo neospornu prednost u odnosu na pogane. No, pošto se taj neprestano udvara ovoj Kineskinji, a nas skoro potpuno zanemaruje, ta stvar da je ovo Isus ima prilično veliku kvaku! – Glupo je od naše sestre Gelle, kako samo i ona tamo može stajati, kao da se i ona želi baciti na njegova prsa. Bar već pravi takav izraz lica!

*Ja govorim Gelli: „**Moja kćerkice, gle, ovdje pokraj Čan-Če ima mjesta i za tebe! Dođi i ti ovamo i olakšaj pritisak tvoje Ljubavi!**“*

Gella se odmah baca na Moja prsa i potpuno je blažena. Ali družice počinju tračati:

„Neee! Sad je sve jasno! Kao što smo i mislile, upravo je tako! Ne, tu se više nema što za reći! Samo kada bi gazda kuće Martin brzo došao, pa da se kod njega možemo požaliti! Ah, ondje je, vraća se s Boremom i Korelom! Pođimo mu brzo u susret!“

Kada je Martin opazio, da mu u susret juri cijelo jato žena, vidio je istovremeno gdje ih žulja cipela. Ide im prijateljski u susret i govori: *„Znam već, znam već, gdje vas pritišće! Pođite sasvim mirno natrag na vaša mjesta, jer takve tužaljke sada ne želim čuti! Ali dobro zapamtite ovo: - Tko očekuje Ljubav, taj prvo mora ljubiti; jer Ljubav se ne može zadobiti ničime, nego samo pomoću Ljubavi! Zato, ljubite i vi Gospoda, kao i one dvije, tako ćete i vi zadobiti mjesto na Njegovim prsima! Razumijete li to?“*

Odgovaraju manastirske cure: *„Ah, dragi gospodine ove kuće, kako bi mi tako nešto mogle učiniti? Zar ne vidiš, da smo mi najpostojanije kršćanke? Ona ljubavnica je međutim poganka. A Gella je već oduvijek bila od onih lakši tipova žena, te je i na Zemlji bila puna svih mogućih vražjih iskušenja. Ona zasigurno neće propustiti, gdje god se nalazila, pa i u ovoj tvojoj nebeskoj kući, ovakvim kušnjama dragovoljno pokloniti uho i srce.“*

Onaj muškarac, kojeg smo mi zamalo smatrale za Isusa ili bar Mihaela, mora da je isto tako prilično niže stojeći duh. Inače se zasigurno ne bi s one dvije lake osobe tako intimno družio! Stoga ... -“

Ovdje ih Martin prekida i kaže: *„U redu, drage moje! Ja sam vjerovao, da ste vi već sve čiste, pošto ste već dobrano bile prokuhane i nakon toga oprane. Sada iz vas izlazi na vidjelo jedna sasvim skrivena stara rđa i prljavština! Stoga ćete vi još jednom morati poći u sasvim oštru kupku, prije nego budete dostojne približiti se Onom Svecu!“*

Opatice počinju vikati: *„Što to kažeš, mi – Kupati se!? I ti si isto tako jedan nečisti, pa zato kod tebe ulazi i izlazi sâm vrag! Zar mi upravo, na naše najveće zaprepaštenje, nismo vidjele, kako si ti maloprije onoj lijepoj vražici htio dati jedan poljubac, da te ova nije prije toga odbila! Ako se ovako nastavi, onda će brzo biti sasvim jasno u čijim se rukama mi u ovoj kući nalazimo!“*

Martin: *„Da, da, - sada sve u kupku! Sve na kupanje! Tamo iza one bijele pregrade već plivaju naokolo oko tisuću sasvim rijetkih ribica: tamo ima još mjesta i za vas! Stoga se dobrovoljno onamo uputite i upoznajte se tamo s onim turistima, inače --!“*

Opatice vrište od bijesa i vraćaju se natrag na njihova stara mjesta.

124

Napomena o iscjeljivanju duša – Duhovna prirodna medicina O biti ljubomore

Martin se sada s Boremom i Korelom uputi ka Gospodu, znači k Meni i želi Mi izvijestiti, da je ona kupajuća družina od tisuću zmajevih pratilaca već u mnogo „boljem stanju“, naime – da sada poprimaju već raznorazne oblike i bivaju prilično neobuzdani, tako da ni Borem više ne zna što bi se s njima trebalo uraditi.

Govorim Ja: *„**Tih tisuću su u kupalištu, tu su dobro spremjeni, jer oni ne vide ovo obitavalište, nego samo svijet njihove nutarnje zlobe. Ova u njima postaje sve izraženija, pa se to odražava i na njihovom vanjskom izgledu. To je već dobar znak! Ostavite tih tisuću, oni će već biti vođeni dobrim putom!**“*

Ali tamo stoje oko tri stotine žena. One su svladane velikom ljubomorom i mnogo pate u njihovim srcima, tako da Mi ih je žao. Idite onamo i ispravno ih poučite, ali prijetiti im s kupanjem, dragi brate Martine, više im ne smiješ, ako ih želiš dovesti k Meni!

Gledaj, ljubomora je jedna parazitska biljka na Ljubavi i ovu potkopava! Ako parazitska biljka na životnom stablu Ljubavi bude prejaka, tada vremenom uništava cijelo stablo. No, ako želimo sačuvati i ojačati stablo, moramo nastojati ispravnim načinom stablo očistiti od ovog stranog izroda. Ako ti, međutim, ljubomorne karaktere nekakvim prijetnjama uzrujaš još više, nego što su i tako uzrujani, tada ti sam kalamiš parazitsku biljku na životno stablo, a ova onda buja i potpuno uništava stablo. Radi toga moraš u buduće ovako postupati, ako budeš imao posla s ljubomornim duhovima: Smatraj ljubomoru uvijek kao jedan izrod Ljubavi i znaj, da tamo gdje ima ljubomore, tamo ima i Ljubavi! Ublaži ovu pomoću Ljubavi i tako ćeš iz ljubomore proizvesti najvreliju Ljubav!

Kažem vam, gdje se ne pokazuje ljubomora, tu nema ni Ljubavi! Jeste li vi u svijetu ikada vidjeli, da se na бесплодним vrbama, borovima, jelama i tisuću drugih бесплодних (bez jestivih plodova) stabala nalaze parazitske biljke? Sigurno nikada niste vidjeli jednu takvu stvar, ali sigurno vrlo često na stablima s plodovima.

Tako je to i ovdje slučaj, a sasvim posebno s onim tamo ženama. One imaju mnogo Ljubavi, kao što i jedna plemenita voćka ima mnogo dobrog soka u sebi. Nastojite stoga onaj loš izražaj pomoću Ljubavi ukloniti iz njihovih srca i vi ćete s njih moći pobrati veliko čudo najplodnije Ljubavi! Sada idite onamo i učinite kako sam vam savjetovao. Tako ćete Mom srcu učiniti dobro djelo!“

125

Borem i kaluđerice bolesna srca

Ovi trojica se prijaznih lica upućuju ka jadnim ženama. Kada su došli do njih, Borem uzima riječ i kaže:

„Drage sestre, strpljivo me poslušajte! Želim svakoj od vas učiniti nešto dobro, jer znam da vaša srca pate. Znam da vas je ovaj brat, kada ste maloprije kod njega potražile vaše pravo, grubo odbio. Ja, i sam kao gost ove

320

kuće, tada nisam mogao upasti u riječ vlasniku kuće, jer svatko je u svojoj kući gazda.

No, sada mi je nadvlasnik svih kuća dao pravo, da ja i kao gost vježbam pravo Ljubavi. Zato ja želim po svojim mogućnostima i svim sredstvima vama osigurati vaše dobro pravo i u Ime Gospoda sve popraviti, što vama zadaje poteškoće i što je uvrijedilo vaša srca. Jeste li sve, moje drage sestre, s ovim zadovoljne?

Govore žene kao u jedan glas: „O da, dragi, dobri prijatelju! Uistinu, ti si sigurno pravi prijatelj Boga; od tebe ćemo sve rado prihvatiti! Ti s nama postupaš dobro i uviđaš patnju naših srca. Ali s ovim Martinom ne želimo više ništa imati. Jer, umjesto da uvidi našu nevolju, da nas tješi, pouči i uputi u istinu, ako smo i bile na stranputici, ovaj nas je poslao u pakao k vragu na kupanje. To je bilo jako „antinebeski“ od njega, koji je jedan od glavnih građana Neba ili to bar želi biti. Zato bi nama bilo draže da se on povuče, tako da se ne moramo nervirati njegovom prisutnošću.“

Borem: „Drage sestre, pustite sada to i prepustite sve m e n i. Ja ću već sve dovesti u red! Gledajte, naš brat Martin nije zao duh, nego kao i ja, od Gospoda, samo jedan dobri. Mi smo upravo s onima, još uvijek jako lošim gostima, koji su tamo u kupalištu, na žalost imali prilično problema. Kada smo mi, savladani ovim velikim naporom, pošli ka onom najmoćnijem Prijatelju, da ga upitamo za savjet, upravo ste nam vi u velikoj gomili i u najnepovoljnijem trenutku došle u susret. A ovaj vas je, i onako lako usplamtjeli Martin, naravno nešto pregrubo dočekao, što je - kao što sam rekao - nama svima za oprostiti.

Stoga ja mislim, da ćete mu vi lako oprostiti, jer je on inače prema vama ipak pun ljubavi i veliko mu je zadovoljstvo smjeti vas pozdraviti kao njegove drage ukućane. Ja vjerujem, da ćete vi tako učiniti, što bih i ja isto učinio da ste vi mene uvrijedile.“

Žene: „Znaš ti, dragi prijatelju, to što nam kažeš, učinit ćemo rado i od srca, ali reći ćemo ti i ovo, na Martinovu sramotu: samo t e b i za ljubav to činimo i zaboravit ćemo njegovu veliku nepristojnost, ako bi nam još jednom onako neobuzdano došao u susret.

On je stvarno jedan vrlo drag muškarac i pričinja zadovoljstvo promatrati njegovu pojavu. Ali što vrijedi pojava, ako je kiselija u srcu, nego plod jabuke osam tjedana nakon cvatnje? Ako se Martin prema nama bude

321

ponašao ovako, kao što si to sada ti učinio, u nama će pronaći srca koja sigurno nisu bez ljubavi. Ali s njegovom tlačiteljskom voljom nekakvog gazde, on će umjesto ljubavi pronaći sasvim nešto drugo.

I mi smo, Bogu hvala, sigurno isto tako nebeski lijepe. Svi muškarci, kojih je ovdje u velikom broju, već su nas s velikom dopadljivošću osmotrili, iako mi od toga ne pravimo nikakve scene, - jer mi znamo da je sva izvanjska ljepota jedan Božji poklon. Ali da Martin i onaj vaš moćni prijatelj na nama baš ništa ne vide, što bi im se dopalo, to nas ipak tišti.

One dvije sestre u stvari i nisu toliko ljepše od nas, ali onaj ih prijatelj voli iznad svega i skoro se samo s njima druži. Mi ovdje stojimo, kao jadne grešnice i nitko na nas ne obraća pažnju, jer svi upiru svoje oči u ono troje. Zar da nas to ne vrijeđa? I ako smo mi o onom prijatelju neko vrijeme gajile određene najuzvišenije pretpostavke u našim srcima, zar one neće morati uvenuti, kao i zemaljsko cvijeće, ako im se uskrati sva potrebna hrana?

Gledaj, i srce treba hranu, da bi u ljubavi moglo biti snažno. Ali, kako da naša srca ojačaju u ljubavi, ako umjesto hrane stalno dobivaju post za postom?

Borem: „Da, moje najdraže sestre, vaši su zahtjevi pravedni. Samo se još malo strpite i vaša će srca biti prezasićena! – Vi znate da dobar liječnik prvo liječi bolesne, a tek onda posjećuje zdrave. To je isto tako i ovdje. Kada se one dvije pacijentice potpuno oporave, tada će onaj Liječnik doći i kod vas. Stoga se samo još malo strpite i slijedite me – ja ću svima vama pokazati nešto predivno!“

Žene: „Dragi prijatelju, to ovdje stvarno nije potrebno. U ovoj ogromnoj dvorani i tako ima veliko mnoštvo najčudnovatijih stvari vrijednih gledanja, da se toga ne možemo dovoljno nagledati! Ovaj predivan pod, koji izgleda, kao da je sačinjen od najfinijeg dragog kamenja, najrazličitijih i najživljih boja uokvirenih ukrasnim vijencima! Veliki predivni stupovi, koji nose neopisivo lijepu galeriju! Kako samo oni isijavaju, kao da su sačinjeni od najsajnijih rubina, a u njihovoj unutrašnjosti plutaju tisuće zvjezdica, kao zlatne ribice u vodi, i time neprestano stvaraju nove predivne svjetlosne forme!

Tako ovdje ima tisuće i tisuće divota, za koje mi nemamo niti nazive, pa nam sada ne trebaju nikakve nove divote i čuda. Naše su oči ovdje ispunjene u najvećoj mjeri i ne trebaju ništa drugo. Sasvim je druga stvar s našim srcima!

Gledaj, ta su još vrlo nezasićena! Što koristi ushićivati oči, ako pri tome srce pati? Stoga se prvo pobrini za naša srca, tada će naše oči biti zadovoljene i s nečim sasvim običnim!“

Borem: „Drage sestre, vaši su zahtjevi vrlo dobri i pravedni. Ali vi ste mi odgovorile i prije nego što ste vidjele i doživjele ono što sam vam ja htio pokazati! Otkuda znate, da to nije namijenjeno upravo za vaša srca? Znete li već unaprijed u čemu se sastoji to predivno, što sam vam trebao pokazati? Je li divota samo za oči. Ne može li i nešto predivno biti samo za srce? Što je više: oko ili srce? Zar ne može oko biti slijepo, a srce ipak u svoj punini ljubavnog života bujati? Koje zemaljsko oko čovjeka može Boga vidjeti? Vidite, za to je svako tjelesno oko slijepo; ali srce može zamisliti Boga i može ga voljeti. Da, ono čak može za Njega, Gospoda, postati živim hramom, kojega On uzima za svoje obitavalište! Znači, što je više: oko ili srce?

Ako je to tako, kako onda vi možete, moje drage sestre, pomisliti da vas ja ovdje, u carstvu Božjeg Srca, želim odvesti negdje, gdje samo postoje naizgled predivne stvari za oči? Ja vam kažem: ovdje je sve potpuno namijenjeno jedino srcu! Oko je samo svjetlosni svjedok svega ovoga, što se događa u srcu i što se od srca pruža srcu. Tako je i ovo predivno, što vam želim pokazati, pripremljeno ne samo za vaše oči, nego u stvari za vaša srca. Ali, pošto ovdje u Božjem carstvu niti jedno stvorenje nije slijepo, nego svako ima svoje osjetile vida – isto snažno kao i srce – tako je i oko, naravno uvijek svjedok toga, što se za srce događa i što dolazi iz srca. Tako ćete i vi to, što će se dogoditi za vaša srca, vidjeti vašim očima. Sada me slijedite!“

Nakon ovih Boremovih riječi sve žene slijede ovu trojicu, i to do vrata koja vode na površinu Sunca.

„Za nas se je od posebnog blagoslova pokazalo, kada smo ponekad s Bruno Gröningom mogli biti nasamo. Jednom takvom prilikom ja sam postavio pitanje - zašto normalnim smrtnicima, kao na primjer meni, nije moguće znati nešto o prijašnjim životima? Njegov iznenađujući, ali i razumljiv odgovor bio je:

„Tako dugo, dok je nekom čovjeku njegov prijašnji život nepoznat, on može kroz neopterećeni novi početak lakše ispraviti svoju krivicu (dovesti u red), nego kada bi znao duhovne razloge, zašto sada mora proživjeti upravo ovakvu sudbinu, te upravo s određenim ljudima mora biti zajedno. Tvoje pitanje - zašto? - ne smijem ti iz tog razloga odgovoriti, jer jedno djelomično sjećanje stvara samo pometnju. Tada bi morao biti otpakiran cijeli kofer pun povezanosti (uzroka i posljedica), a to sada još nisi u stanju podnijeti. Čuješ me: sada još ne! Kasnije, kada budeš mnogo toga prebrodio (savladao), tada sjećanje dolazi samo od sebe. Međutim, tada te to više neće opterećivati, jer je ono najteže već savladano.“

Ponovno moram Bruni Gröningu, s današnje točke gledišta, dati za pravo: Tijekom prošlih četrdeset godina učenja spoznao sam dosta stvari i mnogo toga otpustio. Kroz duševno-duhovni rast, malo po malo otvaraju se listovi sjećanja na posve prirodan način. Aha!-spoznaje nisu bile opterećenje, nego oslobođanje. Na moje veliko čuđenje, svi ti prevladani doživljaju iza sebe su ostavljali uočljivo tjelesno poboljšanje. Meni je kroz to, na očigled bila predočena povezanost između duha i tijela.“

„Neka imućna dama iz Klagenfurta, jednoga je dana posve deprimirana Bruni Gröningu rekla: „Ah, gospodine Gröning, ja se već tako radujem tome, kada budem smjela otići „na onu stranu“ (umrijeti), jer me na ovoj Zemlji više ništa ne drži i ja jedva mogu dočekati dan, kada ću ju moći napustiti!“ Vrlo ozbiljan Gröning je odgovorio:

„Tako, tako, no Vi ste prije vašeg rođenja bila ta, koja je najviše vrištala i moljaka za jedno novo utjelovljenje. Bog Vam je toliko milosti položio u kolijevku, da je to jedna sramota, sada biti toliko nezadovoljna. Vaše ovdašnje postojanje daje Vam mogućnost da jako mnogo naučite i još više otpustite. Iskoristite to, Vama od Boga poklonjeno vrijeme i potrudite se, da iz toga učinite ono najbolje, što znači – uvijek živjeti u Dobru.“

Ova je gospođa savjete Brune Gröninga o pozitivnom razmišljanju, unatoč ponekih teških, obiteljskih ispita, slijedila koliko joj je bilo moguće. Tek više od trideset godina kasnije smjela je, nakon jednog ispunjenog života, otići nebeskom domu.“

„Jednom je, između ostaloga, Gröning bio upitan: zašto nam je materijalno tijelo uopće potrebno, kada smo i tako i tako jedno duhovno besmrtno biće? Bruno Gröning je strpljivo, ali ipak vrlo energično rekao: „Samo u jednom materijalnom tijelu može taj duh - koji je inače vezan za odgovarajuću duhovnu sferu – naučiti sve to, što ga čini slobodnim. Ovdje, na Zemlji, on mora sprovesti u djelo to, što je obećao prije njegovog ponovnog rođenja. U onostranom svijetu duhovni čovjek određuje sebi, da će ispraviti svoje nekada počinjene greške. Ali, to je moguće izvesti samo u materijalnom svijetu uzroka i posljedice, kroz postavljene odluke i postupke. To sve mora biti obavljeno tamo, gdje je to moguće ostvariti kroz vlastitu volju ili gdje se pogreške mogu otkloniti djelima Ljubavi. Iz tog razloga, isto tako i neki posve odvojeno živeći (eremit), duševno-duhovno visoko-stojeći majstor mora ponovno biti rođen, kako bi u normalnom zajedničkom životu s grešnim (koji prave greške) ljudima, kroz nesebičnu Ljubav ostvario sve to, što je tijekom njegovog ondašnjeg eremitskog života spoznao kao istinu. Samo jedan čovjek, koji se u svakodnevnom životu odupre svim iskušenjima i ničime se, ama baš ničime ne da izbaciti iz božanskog mira, može se osloboditi svih veza i tek je tada stvarno izbaavljen (slobodan).“

Bruno Gröning
(Alfred Hosp: „Sile Duha“)

Zlobna ogovaranja zmajevе kupajuće družbe

Dok su se Martin, Borem i Korel s mnoštvo žena uputili do vrata prema Suncu, tisuću kupajućih gostiju bivaju sve nemirniji u njihovoj kupki svijesti. Oni započinju izgovarati prilično grube psovke, tako da to i mnogi od onih, koji su već bili očišćeni (fratri, pa čak i Ćan-Ća i Gella) ovo mogu jasno čuti. Ove dvije počinju sve pažljivije oslušivati, što se to tamo događa. Ćan-Ća Me upravo želi upitati što bi to trebao značiti, ali u istom trenutku nahrupi stotinu

frataru k Meni, da bi Me zamolilo da onim gostima u kupalištu začepim usta, jer bi se lako moglo dogoditi da slabiji među fratrima upadnu u ljutnju. Tek što su ovi njihovu zamolbu izgovorili, dolaze ovamo i svi Kinezi zajedno s roditeljima kaluđerki i kažu:

„Ti, silni Božji glasniče, zar ne čuješ, kako oni zmajevi sljedbenici u kupalištu ogovaraju i psuju Boga, tebe i nas, da nas pokvare? Ovdje se ubrzo više neće moći boraviti, ako se ove zle duhove ne zaustavi u njihovim nedjelima. Slušaj, kakve grozne psovke ovi izvikuju! Ove beštije su još mnogo gore od onog zmaja, koji je na kraju sasvim razumno govorio s Martinom i s tobom. Okončaj ovo ili nam dopusti da svi izađemo, kako ovakve grozote o najsvetijem više ne bismo morali slušati!“

Govorim Ja: **„Potpuno je u redu, što su vaša srca ispunjena s odbojnošću prema ovoj neizdrživoj buci. Ali, pri ovome morate gledati na Mene, a ne samo na sebe, jer ćete inače sami sebe postaviti za suca. To bi tada bilo gore od ovog ispraznog ogovaranja, ovih uistinu još vrlo pokvarenih kupača! Tko ovdje samo ogovara i izruguje se, taj time jedino priznaje svoju nemoć. Da on ima moć, tada bi odmah po svome postupao, a ne upotrebljavao uzaludne riječi, koje su ništa drugo, nego prazan zvuk. Tko je nemoćan, taj ipak želi postupati tako, kao da ima nekakvu moć, postavlja sebe za nekakvog pogrešnog suca i time lakoumno i zlobno prisvaja sebi ono, što je isključivo Božje pravo. On to pravo oskvrnjuje svojom nemoći, dok je sva Moć i Sila, a time i isključivo pravo suđenja jedino u Boga, a što tako i mora biti radi neophodnog vječnog Reda.“**

Vidite, dragi prijatelji i braćo, vas ljuti sada isprazno ponižavanje i ogovaranje ovih kupača. To je u redu, da vi u vašim srcima osjećate veliku odbojnost prema tome! No, Ja u svima vama, osim ove odbojnosti, vidim i žar koja bi, ako bi bila toliko moćna, ovim gostima učinila zauvijek kraj. Vidite, ta žar je mnogo gora, nego ono besmisleno isprazno ogovaranje. Ovi gosti viču na nas samo iz tog razloga, jer dobro znaju, da nam u stvari ništa ne mogu uraditi. Oni također znaju, koliko je strpljenja i popuštanja kod Boga. Međutim, mi bi ih radi toga uništili, jer za to imamo moć – ili bi ih za vječno napustili. Zar bi to bilo mudro? Zar bi to bilo u Božjem Redu, koji ništa ne uništava, nego vječno samo želi održati, da –čak mora održati? Jer bi i sâmo Božanstvo patilo, ako bi i ono najsićušnije, što je iz Njega proizašlo, moglo biti uništeno!

Stoga se sada saberite i pustite ove da viču i psuju. Vremenom će ih potreba za time proći i oni će prijeći u snažno kajanje. Svi oni biti će

nam tada vrlo draga i odana braća, a posebno one sestre, - jer velika većina njih je ženskoga roda!

Sa su oni potpuno nemoćni, to možete zaključiti i po tome, jer se ne mogu ni za dlaku pomaknuti iz ovog kupališta. Kakva bi slava bila onda za nas, ako bi se njima osvetili, jer smo mi moćniji, a oni posve nemoćni? Mislim da bi ta slava bila ista, kao kada bi se lav ponizio na nivo lovca na komarce.

Ja vas sve opominjem, da vi uvijek gledate u M e n e i pri tome pazite, što J a činim, tada ubuduće nećete imati problema ili potrebu za suđenjem u vašim srcima! To se sve uglavnom tiče Mene, a Ja sam ipak sasvim miran. Budite stoga i vi potpuno mirni, pošto se vas sva ta ogovaranja uopće ne tiču!

Oni ogovaraju samo Božju Pravdu, koja ih ovdje tjera na kupanje, koje naravno za njih i ne može biti baš bezbolno, ako bi im trebala biti pružena pomoć. Jer, svaki preobražaj je povezan s boli onoliko dugo, dok c i j e l o jedno biće ne dođe u novi Red. Sama bol je neophodna. Da nema boli, tada ne bi bilo ni ugone, jer jedno biće, koje nije sposobno osjetiti bol, potpuno je neosjetljivo i za ugodu.

Ovi kupači su sada u jednom snažno, prijelaznom procesu i moraju pretrpjeti određenu bol, koja njihove jezike tjera na ovakve psovke. Kada se vremenom budu približili novom čvrstom Redu, tada će i njihova bol biti ublažena. Njihovi će jezici sasvim prestati ogovarati i početak će govoriti uzvišenije riječi kajanja, koje su onda jedan most ka Ljubavi i Životu.

Kako se vi ne bi morali duže ljutiti radi ovih ispraznih psovki, pođite sa Mnom do onih vrata, kod kojih se već nalaze Borem, Martin, Korel i mnogo žena. Ta vrata, koja su za sada još zatvorena za vaše oči, Ja ću otvoriti. Vi ćete tada dobiti veliku mogućnost, da same sebe u vašem cjelokupnom biću, do zadnjeg vlakna vašeg još prilično visoko uzdignutog (oholog) srca ponizite, što je svima vama hitno neophodno. Stoga Me sada slijedite; neka bude!“

Pred zatvorenim vratima Sunca Odnos svjetla i rada (pokreta)

Cijelo Me veliko društvo slijedi do spomenutih vrata, kod kojih čekaju Martin i Korel s ženama i očekuju da ja otvorim vrata svjetla. Sada ih je već oko tri tisuće na broju, tako da dolazi do guranja, ali pošto su ova vrata vrlo velika, svi gosti ipak imaju dovoljno mjesta, da bi mogli neometano stupiti na tlo Sunca i tu onda promatrati čuda Ljubavi i čuda Svjetla. Odmah pred vratima dolazi Mi u susret Martin i pita Me, koji je razlog tome, da su ova vrata zatvorena, dok su sva ostala otvorena?

Ja mu kažem: „*Prijatelju, brate, zar na Zemlji nisi ništa slušao ili čitao o različitim vrstama rađanja ljudi i životinja? Gledaj, svako biće već u utrobi majke može koristiti sva svoja osjetila, osim očiju! Ono osjeća, ima osjet okusa, mirisa, a i osjetilo sluha nije zatvoreno; ali oči bivaju otvorene tek n a k o n porođaja. Stoga je također i pri duhovnom novo-rođenju otvaranje vrata ka svjetlu ili otvaranje duhovnih očiju ono posljednje. Jer, prije nego što netko može (želi) vidjeti, mora prvo za to biti pripremljen. Ako netko kod kuće tijekom noći želi upaliti svjetlo, taj prvo mora obaviti potrebne pripreme, da bi mogao proizvesti svjetlo. Zar ne mora imati pripremljenu uljem napunjenu svjetiljku i jedan dobar, pouzdani „upaljač“ (izvor plamena). Što on mora uraditi s upaljačem i koliko dugo će on s njim morati paliti, dok ne dobije željeno svjetlo? Gle, dok se ne pojavi željeno svjetlo, proći će određeno vrijeme. Kada je svjetlo jednom proizvedeno, tek tada se može prijeći na druge radove u svjetlu!*

Ako razmisliš, tad ćeš lako moći uvidjeti, zašto su ovdje u ovoj kući sva vrata otvorena, a samo su vrata Sunca pred ovim gostima do sad bila zatvorena. Vidim da me sad želiš upitati: Da, ako je tako, zašto su onda ova vrata već nekoliko puta stajala otvorena? I zašto ona nisu bila ta vrata - kada si po prvi i po drugi puta kroz njih prošao - koja su bila posljednja? Ja ti kažem: kao prvo, ti više ne pripadaš ovim gostima, koji su tek morali proći kroz novo-rođenje u duhu, a kao drugo – što se tiče ostalih vrata, kroz koja si ti prošao n a k o n vrata Sunca – svaki duh nakon njegovog novo-rođenja odlučuje se radije za djelovanje u svjetlu ili u jasnoj spoznaji i razumijevanju.

Ili ti još uvijek misliš, da nakon primanja svjetla nastupa jedno vječno i u svakom pogledu ugodno ljenčarenje? O ne, Ja ti kažem da

pravi rad tek nastupa u svjetlu. P r i j e primanja svjetla, svako djelo (čin) bilo je usmjereno ka primanju svjetla. Kada je svjetlo jednom tu, kada je otvoren hram Sunca, tek tada započinje veliki posao ponovno rođenih duhova! Ili si na Zemlji već negdje vidio, da su školarci zaposleni u javnom uredu? Prvo svaki učenik mora postići potrebno svjetlo spoznaje o određenoj službi. A kada dobije svoju željenu diplomu o potrebnom znanju, hoće li se on baciti na postelju i započeti vječan odmor ili će započeti raditi u zadobivenom svjetlu spoznaje? Da, tek tada će on u stvari započeti s poslom, jer cijelo njegovo prijašnje studiranje bilo je samo pravljenje svjetla u noći (tami) njegovog bića.

I vidi, sada imaš još jedan snažni razlog za to, da nakon vrata Sunca postoje još i ostala vrata, posebno ona ka cjelokupnom beskrajnem univerzumu! Imaš li još koje pitanje?“

Martin: „O Gospode, Ti vidiš u moje srce kao kroz kap vode. Ja u sebi ne osjećam više ništa, osim najvrelije Ljubavi prema Tebi, Ti beskrajno dobri, sveti Oče! Ti znaš da mi je, mojim snagama prilagođen rad, iznad svega dobrodošao; stoga će i meni jedan viši stupanj svjetlosti zasigurno jako dobro doći. Jer, Ti znaš da meni nikada nije nedostajalo volje činiti dobro, ali mi svjetlosti, što znači prave mudrosti, još uvijek nedostaje. Mislim da će mi novo otvaranje ovog hrama biti od velike koristi! Iako ja već samo u Tebi vidim Sunce nad svim suncima i Svjetlo nad svjetlima, i time sam ispunjen, pa se mogu odreći svakog drugog svjetla!“

Govorim Ja: „**Tako, tako, Moj dragi brate Martine, ovaj govor dopada Mi se već mnogo bolje, nego ona tvoja prijašnja pitanja. Stvarno je Istina, da sam Ja Sunce svih sunaca, Svjetlo svih svjetala. Tko ima Mene, taj kroči i radi u najsvjetlijem danu. Ali, pošto je svaki čovjek iz Mene ipak samostalno i slobodno biće, tako on ima i svoje osobno svjetlo. Ono isto tako mora slobodno u njemu svijetliti, kao što slobodno svijetli i Sunce u njegovom planetarnom prostoru, kao što slobodno svijetle oči svakog čovjeka i kao što svako čovjekovo srce slobodno pulsira stalno nove misli. Iz njih onda proizlaze slobodne ideje, iz ovih spoznaje samoga sebe, a iz toga velika spoznaja Moga Božjeg Bića - Moje Ljubavi i Mudrosti. Stoga će i ovim gostima biti otvorena ova vrata, da bi i oni spoznali s e b e, a tek onda Mene u cjelokupnoj Istini. Pođimo sada i mi do otvora ovih vrata!“**

Martin: „O Gospode, Ti najsvetiji Oče, to bi bilo sve dobro i lijepo, ali daj mi samo garanciju, da se na osnovi spoznaje i cijele istine, koju će ovi gosti dobiti o Tebi, nećeš ponovno negdje sakriti, a mi Te nećemo više moći niti vidjeti, niti pozvati, kada to budemo htjeli! O Gospode, o dragi Oče, samo nam to više nemoj nikada učiniti!“

Govorim Ja: „**Moj ljubljani sine, Ja ti kažem, brini se ti o svemu, samo se o t o m e više nikada nemoj brinuti! Jer, tamo gdje su dječica, tamo je i Otac – a gdje je Otac, tamo su i dječica! Ali ti znaš, da je Moja Obitelj velika i preveliko stado svih mojih ovaca. Njih sve ćemo dovesti u j e d n u kuću i biti će tada j e d n o stado i j e d a n Pastir! Ali do tada će biti potrebno obaviti još mnogo posla!**

Zapamti: na Zemlji su naručeni mnogi rezači (kosači). Tu će se dogoditi velika sječa! Trebat će Mi mnoga tijela i zato će teći mnogo krvi za istrebljenje svakojakog bludništva. Na Zemlji sam probudio svjedoke i što sam sada s tobom govorio, govorim i što ću još govoriti, gledaj, to će sve biti u isto vrijeme na Zemlji zapisano i ljudima objavljeno! Stoga se ne brini, da ću vas nakon otvaranja ovih vrata na bilo koji način napustiti, nego misli: tek ću sada vječno nepromjenjivo i čvrsto s vama ostati!

Ali, još nešto, moj dragi Martine! Gledaj, mi ćemo ovaj puta u velika prostranstva Sunca kročiti mnogo dublje i šire, nego zadnji puta. I ovaj će ti puta u susret doći ženska stvorenja nezamislive ljepote, najveće uzvišenosti, ljubavi i neopisive nježnosti, a s njima i muškarci. Ti im se uvijek moraš obraćati s pravom nebeskom ozbiljnošću. Kada govoriš, tada govori malo ali mudro, tako ćeš ih najbolje zadobiti! Voljeti ih moraš sasvim potajno, tako da oni to ne primijete, tada ćeš se među njima moći sigurno i slobodno kretati!

Jer, na ovom velikom svijetu svjetla najviše vrijedi Mudrost. Unutar nje se sasvim u tajnosti skriva Ljubav, kao što se u svjetlu Sunca sasvim neopaženo skriva toplina i svoje postojanje odaje samo kroz bezbrojne načine djelovanja (utjecaja). Na Suncu moraš samo svijetliti, kao što ćeš Mene vidjeti da svijetlim! Poštuj dosljedno to pravilo, ako želiš pri ovoj prvoj velikoj ekspediciji uživati u velikom blaženstvu. Sada idi onamo i otvori vrata u Moje Ime! Neka bude!“

Na svjetlošću bujajućem Suncu Gospod kao posljednji – Martin kao vodič putovanja

Martin Mi zahvaljuje za ovaj zadatak iz sveg srca, odlazi do vrata i s lakoćom ih otvara, iako su ona u svojoj pojavi visine oko 12 osoba i širine oko 6 osoba. Kada su vrata sasvim otvorena iz nekoliko tisuća grla izlazi usklik ushićenog čuđenja. Svi si pred oči stavljaju ruke, pošto je svjetlo u prvom trenutku preintenzivno. Nitko se ne usuđuje učiniti ni jednog koraka, niti naprijed, nit natrag. Većina ih je mišljenja, da u ovom užasno moćnom svjetlu u stvari obitava stvarno Božanstvo u punini svoje Moći, Snage i Mudrosti. Čak je i Martin ovaj puta zbunjen, jer i njemu se jačina svjetlosti sada čini osjetno snažnijom, nego u prijašnjim slučajevima. Ali to ga jako malo ometa, pa on odmah uzima riječ i govori:

„Braćo i sestre, ne bojte se ovoga, što nam je od Gospoda namijenjeno za prekomjerno blaženstvo! Dođite svi van do mene, jer ovo je svjetlo čvrsta podloga i po njemu se može hodati kao po tvrdoj zemlji!“

Borem i Korel izvode žene, koje su s njima u društvu. Ove su vrlo bojažljive, ali kroz njihovu veliku radoznalost, na kraju ipak pobjeđuju strah i počinju koračati sve dalje od praga vrata. Za ženama slijede fratri, a onda i ostali gosti.

Kada su svi izašli van (na Sunce) slijedim ih Ja s Čan-Ćom i Gellom, koje su se isto na početku plašile ovog blještavog svjetla. No, uz Moju prisutnost njihov strah nestaje i one hrabro koračaju po ovom novom svjetlosnom tlu.

Sada se svi nalaze ovdje na površini Sunca i to ne samo na duhovnom nivou, nego i prirodno-materijalnom. Jer, svi duhovi iz Mog najvišeg Neba vide svako prirodno tijelo izvana i iznutra, kako je ono izgrađeno. Pošto su ovi sada sa Mnom (u Mojoj sferi), tako oni „kroz Mene“ vide sve što je ovdje u duhovnom svijetu i u materijalnom svijetu upravo onako, kako i Ja to vidim. U početku ne vide baš sasvim jasno, jer su im oči zaslijepljene blještavilom svjetla. Ali malo po malo već se privikavaju, jer neki od gostiju već počinju na tlu prepoznavati različite predmete i različite boje. Žene ubrzo opažaju predivno cvijeće i htjele bi ga odmah brati. No, Borem i Korel ih od toga odvraćaju, jer se na Suncu na to gleda, kao na jedan jako loš predznak, ako se u nepovoljno vrijeme na nekom raslinju nešto otkine ili ošteti, jer ovdje se mora sve odvijati u najstrožem redu.

Nakon što je ovo veliko društvo pod vodstvom Martina prevalilo već poduži put po Sunčevom tlu, te se i Martin već malo uznemirio, on određuje da se napravi pauza za odmor i dolazi k Meni riječima:

„O Gospode, o Oče, po mom osjećaju mi smo se od moje kuće, po zemaljskim mjerilima, udaljili već više od 1000 milja, a osim nekoliko grmova s cvjetovima nismo još ništa drugo vidjeli. Kako daleko i kako dugo ćemo još morati hodati, dok ne dođemo do nekog nama određenog cilja? Moram otvoreno priznati: na ovom presvijetlom svijetu ne bih htio provesti neko duže vrijeme, ako na njemu nema ništa drugoga osim svjetla i par kitica cvijeća! Dobro je da ova svjetlosna žar ne peče i da naše duhovne oči nisu tako lako podložne upalama, kao materijalno-tjelesne oči, inače bi ovime već odavno bile uništene. Istina je da sam ja na čelu kolone, ali što mi koristi moje prednjačenje, ako ne znam kuda? Stoga je bolje da Ti, Gospode hodiš kao prvi, pa ćemo svi najbrže doći do cilja!“

Govorim Ja: **„Moj sine Martine, samo ti idi naprijed po svjetlosnom tlu, strpljivo i neuzrujano, cilj našeg hodočašća već će se pojaviti! Zar ne znaš da je Sunce više milijuna puta veće od Zemlje? Ako već i putovanje na Zemlji zahtjeva veliko strpljenje i samoodricanje, tako je i ovdje na Suncu, čiji je omjer neusporedivo veći, potrebno znatno više strpljenja, da bi se učinila velika putovanja. Zato ti samo pođi naprijed kao vodič, a mi ćemo te svi istim korakom slijediti!“**

Ja ovdje ne mogu ići naprijed iz tog razloga; kao prvo – da ne bih nikoga od vas ometao u njegovoj slobodi. A kao drugo – ako bih Ja išao prvi, a stanovnici ovog svijeta svjetlosti nama došli u susret, tada bi oni Moje Biće njihovim vrlo svijetlim duhom prerano prepoznali i istovremeno potpuno klonuli od prevelikog poštovanja i visokog obožavanja Mojeg Bića! Ako ja idem kao posljednji, ovdje iza vas, tada to ništa ne znači. Jer, kod ovih je stanovnika Sunca ono prvo uvijek ono najistaknutije. Što se nalazi na kraju, na to skoro uopće ne obraćaju pažnju. I vidiš, tako sam Ja ovdje na začelju na najboljem mjestu!

Mi se još uvijek nalazimo na jednoj izuzetno visokoj planini. Kada uskoro dođemo u dolinu, tada će svjetlo biti nešto slabije. Tamo ćeš vidjeti mnoštvo ljudi, gdje te očekuje i mnogo posla, kao što će imati čime se baviti i svi ovi koji s nama pješače. Iz toga ćeš tek spoznati stvarni razlog ovog našeg putovanja. No, sada idi na tvoje mjesto i obavi tvoju dužnost vodiča!“

Martin Mi zahvaljuje na ovom nalogu, odmah se upućuje na proćelje kolone i daje znak za pokret. Svi ustaju i slijede ga.

Martinov susret s Petrom i Ivanom

Kad je Martin ponovno već neko duže vrijeme hodao i u sebi se već potajno pitao, kad će se već jednom pojaviti ta dolina, odjednom mu u susret dolaze Petar i evanđelista Ivan, i najsrdajnije ga pozdravljaju. On ih odmah prepoznaje, posebno Petra, koji je bio njegov prvi vodič u duhovnom svijetu i od radosti skoro da ne može izreći ni riječi – da je on svog Petra još jednom smio vidjeti, a ovaj mu je tako dugo nedostajao. Nakon nekog vremena radosti novog susreta Martin kaže:

„Ali prijatelju, brate, ti stijeno Božje Riječi, pa gdje si bio tako dugo? Zašto nisi došao k meni u kuću, koju mi je dao Gospod? O, da si samo tamo došao, načudio bi se preko glave, kakva je sve nevjerovatna čuda Gospod tamo učinio! Ali, sada sam prekomjerno sretan, da si ti konačno ovdje sa mnom! Nadam se da ćeš sada duže vrijeme ostati uz mene?“

Petar: „Dragi brate, ti znaš da svi mi imao samo j e d n u volju, a to je Gospodnja volja. Što On želi i odredi, to je dobro! Beskraj je velik i prepun je Njegovih djela; mi smo Njegova djeca i mi smo kao Njegova ruka. Stoga smo mi malo ovdje, malo tamo. Kako i gdje nas Gospod zatreba, tamo smo u trenutku, bilo da je to milijardu udaljenosti od Sunca dublje d o l j e ili više g o r e, to je svejedno – jer za nas u prostoru više ne postoji udaljenost. I vidiš, tako sam nakon tebe imao mnogo drugog posla i nisam mogao biti vidljivo kod tebe. No, sada zajedno s dragim bratom Ivanom imam nešto malo više slobodnog vremena i duže ću se zadržati u tvome društvu! Glavni razlog tome je uvijek Gospod Otac Isus. Mi nikako ne možemo izdržati duže vrijeme bez Njegove vidljive prisutnosti, a posebno ne pri ovakvim trenucima, kad je On osobno prilično aktivan i izlazi iz Svog Strpljenja!“

O prijatelju, na planetima, a posebno na dragoj nam Zemlji događaju se stvari, kakve si ne možeš niti zamisliti. Stoga i Gospod postaje aktivan, a mi ćemo uskoro zapaziti stvari o kojima ti još nemaš ni ti najmanje predodžbe. Kad se ovdje na Suncu spustimo u veliku dolinu, tad ćeš se i sam moći uvjeriti, kakve se stvari i u ovom svijetu svjetla počinju događati. Ovim našim prirodnim načinom kretanja trebat će nam još dugo vremena, dok se mi ne spustimo u prvu dolinu, ali ondje ćeš vidjeti čuda, o kojima ti do sada nisi mogao niti sanjati, iako si sad zajedno sa mnom stanovnik trećeg Neba!

N.p.:

Ovaj pojam: „treće Nebo“, odnosno raspoznavanje određenih sfera Neba nije nepoznat niti u Bibliji, niti u Kur'anu: „Braćo! Hvaliti se treba? Ne koristi doduše ali — dolazim na viđenje i objave Gospodnje. Znam čovjeka u Kristu: prije četrnaest godina — da li u tijelu, ne znam; da li izvan tijela, ne znam, Bog zna — taj je bio ponesen do trećeg neba. I znam da je taj čovjek — da li u tijelu, da li izvan tijela, ne znam, Bog zna — bio ponesen u raj i čuo neizrecive riječi, kojih čovjek ne smije govoriti.“

„Muhammed, alejhisselam, dakle, za vrijeme Mir'adža, uzdignut je sa planete Zemlje, putovao je kroz svemir, prošao kroz svih sedam nebesa i čak dospio u sfere iznad njih, sve do one visine koju mu je dragi Allah odredio krajnjom granicom koju je mogao, u fizičkom smislu, dosegnuti, gdje je došao do stepena krajnje bliskosti dragom Allahu, s Njim razgovarao, vidio najveličanstvenija Znamenja svoga Gospodara i primio određena zaduženja, kao i mnoge veličanstvene pouke neizmjernog značaja i ljepote.“

(Kazivanje o Muhammedu, alejhisselam, (VIII dio): Isra i Mir'adž)

Samo, pojam „ozbiljnost“ ovdje ne smiješ ispustiti iz vida, jer stanovnici Sunca su sasvim posebni! Po njihovoj vanjštini oni su odraz Neba, a u njihovoj su nutрини lukaviji od lisica. Oni imaju najveće poštovanje prema nama, čistom Božjom djecom. Ali, ako im samo pokažeš bilo kakvu osjetilnu (putenu) slabost, tada ih se nećeš tako lako moći riješiti. Oni će ti se suprotstaviti s jednom takvom mudrošću, o kakvoj do sada nisi imao ni najmanjeg pojma. Ovaj naš brat ovdje (Ivan) moći će ti o tome nešto više reći, jer se on pretežno bavi sa stanovnicima Sunca.“

Martin: „Čuj, moj dragi brate, tvoje pričanje je stvarno interesantno, ali ja baš i nemam neku veliku želju da se uskoro sretmem s ovim stanovnicima svjetla, ako su ova bića takvi posebni čudaci! Već znam, da su oni neopisivo lijepi, jer sam već prije imao tu „sreću“, da iz svoje kuće nekoliko njih osmotrim. Ali, da se iza njihove ljepote krije jedna takva mudra zamršenost, to još tako dobro nisam znao.“

Gospod mi je već dao nekakve natuknice, kako se trebam ponašati – one se potpuno podudaraju s tvojim napomenama. Ali o nekakvoj podmukloj lukavosti nije u potpunoj jasnoći bilo niti riječi. Neka mene i vas, dragi prijatelji, Gospod osnaži, pa ću ja s vašom pomoći tu podmuklost već istjerati iz njih! Oh, to bi bilo loše, ako bi se mi od ovih svjetlo-glatkih Sunčevih ljepotana i ljepotica dali smotati!“

Ivan: „Brate, Ljubav je za Ljubav sasvim otvorena! Ljubav ubrzo prepoznaje Ljubav! Ali putovi Mudrosti su beskrajni; osim Gospodina, nitko ih vječno ne može potpuno sagledati. Stoga se s mudrošću bolje ne treba početi prepirati na vlastitu ruku, nego jedino kroz Gospoda. Njemu jedinome su svi njeni putovi najjasnije poznati, jer sva beskrajna Mudrost iz Njega potječe – stoga je jedino On PUT, ISTINA i ŽIVOT!“

Ti znaš da je meni Gospod podario najveću nadarenost duboke Mudrosti. On mi je dao duboko Otkrivenje, a time onda i narode svih sunaca i meni je podredio eone duhova s dubokom mudrosti, koji ipak crpe iz moje punine. I gledaj, čak su i mene stanovnici, i to posebno o v o g Sunca, doveli

do značajne zbunjenosti! Da mi u takvim trenucima Gospod nije došao u pomoć, morao bih se osramoćen povući! Ako je meni, koji sam ipak skoro 2000 zemaljskih godina u poslu s narodom ovog Sunca, ponekad još uvijek pretijesno u kontaktu s njima: što ćeš onda ti moći učiniti, koji sada prvi puta s njima dolaziš u doticaj?!

Pogledaj kako je predivan ovaj planinski kraj, kako uzvišeno ove svijetle stijene strše u svjetlosni eter, kao veliki kristali dijamanta i kako su ova visinska područja ukrašena s najdivnijim cvijećem, no ipak je sva ta krasota najobičnija bijeda u usporedbi s harmonijom koja ti dolje u dolini može zazvučati iz jednog jedinog pogleda nekog stanovnika Sunca! A onda tek moraš uzeti u obzir harmoniju riječi, koje izlaze i najčistijih grla veličanstvenih govornika i pjevača ovog svjetlosnog svijeta. Kažem ti, da ćeš tu stajati kao stup, od čistog čuđenja i ushićenosti i nećeš se usuditi niti misliti, a kamoli govoriti ili čak poučiti ove, koji ti već samo jednim pogledom usta mogu začepiti do samog želuca!

Ako želiš s ovim neizrecivo lijepim i trijezno mudrim ljudima Sunca oba spola izaći na kraj, tada moraš po vanjštini izgledati potpuno ravnodušan, ali u tvojoj nutrini moraš im biti nadasve blagonaklon, tada će oni ubrzo u tebi prepoznati jednog građanina velikog Neba, kojemu je dodijeljena velika moć i onda će te poštivati i voljeti!

Ali i ljubav je kod njih posve drugačija, nego kod nas, Božje djece. Ona je isto tako jedna vrsta srdačne naklonosti, ali samo ako ju mudrost ne uništi. Jer, čim je ljubav minimalno jača od njihovog svjetla (mudrosti), prelazi prevladavajući dio ljubavi istovremeno u jednu trenutnu, snažnu uspaljenost. Ovaj ljubavni plamen sjedinjuje se odmah s nutarnjim svjetlom mudrosti, gdje se onda ponovno umjesto ljubavi pojavljuje samo potencirana mudrost, koja je onda često hladnija, nego sjeverni pol na Zemlji!

Stoga je s ženskom ljubavi, koja je tebi prije bila vrlo primamljiva, kod ovih žena Sunca skoro ništa za učiniti. Posebno su žene za tako nešto najmanje prijemčive.

Vidiš brate, ako se budeš točno držao ovih pravila, tada ćeš kod ovih sunčevih stanovnika susresti mnogo blaženstva, a u suprotnom izuzetno snažnu nelagodnost, istu onoj, koja ti je priredila Satana (Sadhana), kad si ju u Njenoj predstavi pred očima Gospoda htio poljubiti!

Martin: „Ali, za Ime Gospoda, reci mi, zar si i ti bio tamo prisutan?“

Ivan: „O, sasvim sigurno! Gle, tvoja kuća ima velike galerije, koje ti još uopće nisi upoznao. Ja ti kažem, one imaju mjesta za toliko gledalaca, pogotovo kad je osobno Gospod snažno na djelu! Ne samo ja, nego su svi bezbrojni građani Neba promatrali tu scenu! Ti ćeš čak i među stanovnicima Sunca sresti mnoge, koji će ti to odmah prebaciti, ako se budeš prema njima neodgovarajuće ponašao!“

Nakon ovoga Martin gleda prilično zbunjeno i nakon nekog vremena kaže:

„O, kakva zapetljana situacija! Oh, to već unaprijed ne izgleda posebno dobro za mene! Ne, sada ste i vi to svi vidjeli, a i ovi najfiniji stanovnici Sunca također! Oh, to je gadno! Ali sada je svejedno. Sunce me je i na Zemlji primoravalo na prilično jako znojenje, a sada će me još manje toga poštediti, pošto imam tu sreću njenim tlom koračati u ovom mom duhovnom tijelu! Stoga, samo naprijed; ja već unaprijed osjećam, to će biti jedna vruća stvar!“

Nekoliko Ivanovih ispitnih pitanja Martinu

Ivan: „Slušaj ti, prijatelju i brate Martine; ti si na Zemlji bio jako veliki prijatelj Marije, Josipa i ostalih svetaca. Kako to, da se ti ovdje za njih tako malo zanimaš? Isto tako i što se tiče tvojih rođaka, tvoga oca, majke, brata i sestara, koji su prije tebe došli ovamo u duhovni svijet, pa ne brineš se niti o ostalim rođacima i prijateljima! Reci mi iskreno, koji je tome razlog? Oni bi lako mogli biti ovdje negdje nesretni, a ti si veliki prijatelj Gospodina. Zar im ne bi mogao ili htio na neki način pomoći, ako bi znao da se nalaze u nesretnoj situaciji? Na Zemlji si pridavao veliku važnost zavjetnim molitvama svecima za pomoć, a ovdje si ti osobno „svetac“ i bliski prijatelj Gospodina, zar nikada ne pomisliš na to? Reci mi, zašto je to kod tebe tako?“

Martin: „Dragi prijatelju i brate, vol ždere sijeno i slamu, a i jedan magarac je potpuno zadovoljan s najlošijom hranom. Ja sam na Zemlji bio prvo jedan magarac, a onda vol. Što je, prema tome, bila moja hrana? Gledaj, prvo jedna đubrena slama i trava i nakon toga nešto malo bolje sijeno: možemo li s takvom hranom za duh postati duhovno debeli?! No, sada sam jedino kroz Ljubav i Milost Gospoda postao stvarni čovjek i već sam češće jeo Njegov Kruh Života i pio njegovo pravo Vino Spoznaje. Zar bi bilo pohvalno s

moje strane, da sada imam apetit na onu „lijepu“ zemaljsku magareću i volovsku hranu? Zar da i ovdje, kao što je to bilo na Zemlji, budem u zabludi misleći, da bi ta blažena braća ovog beskrajnog nebeskog, duhovnog carstva mogla biti milosrdnija i ispunjenija Ljubavlju, nego sâm Gospod? I da se On od njih tek treba biti pokrenut na to, da pokaže Milosrđe i Ljubav? O prijatelju, tako glup, kakav sam bio, hvala Bogu, sada više nisam!

Što su Marija i Josip, što svi ti bezbrojni sveci, što su moji roditelji, braća i sestre i svi ostali prijatelji naspram Gospoda? Ja imam Njega, što da onda pitam za 1000 Marija i Josipa, za 1000 roditelja, braće i sestara i bezbroj drugih prijatelja? Gospod se brine za sve njih, kao što se je pobrinuo i za mene; i što tu treba više? Mislim da će svaki iskreni građanin Neba misliti ovako, kao i ja. Ako on međutim drugačije misli, tada mora da je taj još savršeniji od samog Gospoda! Zar nije i sam Gospod u ono vrijeme rekao, t k o su u stvari njegovi majka, braća i sestre, kad su ga obavijestili da Ga vani očekuju Njegova Majka Marija i Njegova braća i sestre.

„I dođu majka njegova i braća njegova. Ostanu vani, a k njemu pošalju neka ga pozovu. Oko njega je sjedilo mnoštvo. I reknu mu: »Eno vani majke tvoje i braće tvoje, traže te!« On im odgovori: »**Tko je majka Moja i to su braća Moja?**« I okruži pogledom po onima što su sjedili oko njega u krugu i kaže: »**Evo majke Moje, evo braće Moje! Tko god vrši Volju Božju, on Mi je brat i sestra i majka.**«

(Marko: 3; 31)

Kad je već On, naš vječni Učitelj i Majstor, nas to poučavao, što mi u svijetu to tad nismo potpuno razumjeli: zar da onda mi ovdje u Nebu u sebi pronađemo nekakvo bolje Učenje? Mislim da bi to tada iznad svega bila moja magareća i volovska hrana. Zar i ti, moj dragi brate, ne misliš tako?“

Ivan: „Svakako, ti kao da si govorio iz središta mog srca. To je tako, mora tako biti i vječno ne može biti drugačije! Ali, ako bi sreo Mariju i Josipa i ostale uvažene osobe, zar ne se bi posebno obradovao?“

Martin: „Zasigurno bih imao veliku radost, ali sigurno ne veću, nego kad Gospod dođe k meni, jer u Njemu jedinom imam sve i stoga mi je On u svemu SVE! Gledaj, ti i brat Petar, vi stvarno spadate u prve (prvake) osobe, koje je nosila Zemlja, pa zar stoga za vas – kako se to na Zemlji kaže – ispečem ekstra-kobasicu? Vi ste mi izuzetno dragi, ali ja poštujem svakog dobrog i mudrog nebeskog građanina isto kao i vas. Jer, svi smo mi samo braća i sestre, a samo je j e d a n Gospod! Zar nije tako?“

Ivan: „Brate, s ovom pravom istinom i na Suncu ćeš dobro proći. Sada vidim da imaš dobru Mudrost! Gle, put se već spušta u dolinu, sada ćemo imati posla sa sunčevim mudracom!“

131

Spuštanje u jednu sunčevu dolinu Uvjeti brzog i polaganog putovanja u duhovnom carstvu

Martin sada stvarno ugleda put, kako se ovaj s tisuću krivina spušta niz široku planinu dolje u ogromnu dolinu u kojoj se još uvijek ne mogu raspoznati nekakvi objekti. Jer i duhovi vide ono, o čemu još nemaju prave spoznaje, kao na jednoj velikoj udaljenosti. Oni se istom približavaju u omjeru i odnosu njihovog spoznavanja objekata ispred njih. Tako i „spuštanje sa visokih planina u duboku dolinu“ predstavlja u stvari: „prijeći u potpunu Poniznost i kroz nju u veliku Ljubav, bez koje niti jedan duh ne može zadobiti potpunu životnu snagu“

Martin, kao i mnogi drugi gosti, već vide dolje u dolinu; ali još ne mogu zapaziti ništa, što se dolje nalazi. Stoga mnogi njihova vodiča pitaju, što ih u dolini uskoro očekuje. Borem to dobro zna, ali zna i što treba reći. Kinezi se obraćaju Meni i Ja isto tako znam što im trebam reći: Martin se stoga obraća Ivanu i pita:

„Najdraži prijatelju, ja već prilično jasno vidim dolinu. Ali čemu koristi gledanje u tako udaljenu dolinu, ako se ne može razaznati ništa, što se u njoj nalazi? O Brate, mora da je do tamo još jako daleko! Put nije ni malo naporan, hodati se može vrlo lako, da, mi u stvari više lebdimo, nego što hodamo nogama, ali bez obzira na to – dolina nam ne biva bliža! Kako dugo ćemo još trebati dok ne dospijemo do nje?“

Ivan: „Prijatelju, strpljene je kamen temeljac Mudrosti. Imaj taj kamen temeljac čvrsto u tvom srcu i tako ćeš mnogo brže i lakše dospjeti u rasprostranjenu dolinu, koja se nalazi ispred nas!“

Martin: „Prijatelju i brate, ja imam dovoljno strpljenja, kao nikada do sada. Ali ja isto tako znam, da svakom duhu na raspolaganju stoje tri načina kretanja; prirodno, duševno i čisto duhovno, brzo kao misao. Zašto mi ovdje koristimo samo ovo prirodno, koje je i najsporije? Zar ne bi bilo bolje, da mi nešto bržim načinom kretanja prije dođemo do našeg cilja?“

Ivan: „Ali prijatelju, sada opet pričaš nimalo mudro, kao što si to maloprije govorio. Čemu koristi ako mi ovdje nešto ranije ili nešto kasnije

dospijemo u dolinu? Ovdje nam nisu određeni sati života, kao što je to na Zemlji. Što se nas, vječno žive, tiču vremenski omjeri s prije ili kasnije? Gle, nas vječno ne pritišće nikakvo vrijeme. Gdje se nalazimo i prije svega – gdje je Gospod – tu smo mi kod kuće!

Uostalom, ovdje u savršenom duhovnom carstvu naša brzina kretanja ne ovisi o našim nogama, nego o savršenosti i brzini naših spoznaja. **Tko želi brže kretanje, taj neka se prvo potruži oko Strpljivosti, iz nje onda Poniznosti, a iz koje proizlaze Ljubav i Mudrost.** Ako on ima Mudrosti u punoj mjeri, tada će i u ostalim stvarima imati savršenu spoznaju, a ona utječe na kretanje duha (uvjetuje brzinu kretanja)!

Pošto se ta stvar ovdje isto tako odvija, ne trebaš uopće obraćati pažnju na tvoje noge, kreću li se one brzo ili polako. Obrati pažnju samo na duševno stanje (karakter) i na spoznaju, tada će i tvoje kretanje odmah biti dovoljno brzo! Razumiješ li to?“

„Postoje prijatelji, koji su već mnogo dalje, nego ljudi ovdje, jer zrelost ne ovisi o nacionalnosti ili konfesiji. Bog je svugdje, i neka si nitko ne umišlja, da sam ja ovdje po mogućnosti samo za Nijemce! Ne – ja sam došao, kako bih SVIM ljudima pokazao PUT. Pojedini ljudi ne samo da osjećaju Božansku silu, nego je oni mogu i mirisati, na primjer kao miris bora ili ruže, iako se u blizini ne nalazi ništa sličnoga, što bi tako mirisalo. Stoga se nemojte začuditi, ako vama ponekad u nos uđe jedan takav miris, a da vi ne možete vidjeti odakle on dolazi. Neki moji francuski prijatelji vide duhovnu energiju kao zračice svjetlo i to čak u takvim bojama, kojih u materijalnom svijetu uopće nema. Kada za to imate nutarnju zrelost, jednom ćete moći vidjeti i Boga; prvo kao u obliku jedne svjetleće kugle, ne veće od ove ovdje, otprilike 4 cm u promjeru, koju upravo držim u rukama. Ali to je tek početak duhovnog Puta bez kraja, kojim s v a t k o - prije ili kasnije – MORA početi. Ipak, htio bih vas upozoriti i odvratiti od toga, da takve pojave (sposobnosti) zahtijevate, očekujete ili da si ih nekako zamišljate. Ako to učinite, tada ćete uglavnom podlijebiti obmanama, što znači – vi obmanjujete sami sebe.

U svakom pojedinom slučaju reakcija ovisi o predodžbi (zamišljanju), koju si određena osoba napravi. Što on kao prvo ugleda pred njegovim nutarnjim okom (duhovnim okom) prouzrokovano je prije svega osjećajima i planovima, koji se žele ostvariti. Stoga je jako važno, da čovjek nastoji uvijek ono ispravno primati mislima i osjećati, naime to Dobro. Takve duhovne milosti ne smijemo očekivati, nego im se samo nadati – pri tome bez postavljanja nekakvog vremenskog roka ili razvijanja nekakve fiksne ideje. Trebamo se u nutarnjem miru i usklađenosti predati Božjem vodstvu – i vibrirati u toj životnoj struji.

Jednom je jedan moj prijatelj sjedio na kauču, sâm u svojoj sobi. Iznenada je jedna druga osoba stajala pokraj njega, koja je rekla: „Pozdravljam te, ja sam tvoj prijatelj Bruno!“ Moj je poznanik pri tome imao nekakav loš osjećaj - iako je taj stranac izgledao potpuno isto, kao i ja – te mu je odgovorio: „Ne, ja osjećam da ti nisi Bruno. Odlazi odavde!“

Kriknuvši lažni Bruno je nestao... Nakon položenog ispita, neko vrijeme kasnije došao mu je u posjetu pravi Bruno...! Vidite, prijatelji moji, uvijek ovisi o ispravnom osjećaju. Stoga naučite nepristrano osjećati; tada postupate pod Božjom zaštitom.“

Bruno Gröning
(Alfred Hosp: „Sile Duha“)

O „biti trenutno svugdje“ i o „istovremenom djelovanju“ nebeskih građana

Martin: „Da, da, izgleda mi kao da sam razumio, ali onako radikalno još uvijek ne razumijem tu stvar. Jer, ja znam da Gospod, ti i brat Petar, kao i Borem sigurno imate potpunu spoznaju, ali se vi ipak ne krećete nimalo brže od mene i cijelog ovog društva! Kako bi se to sada trebalo shvatiti?“

Ivan: „Prijatelju, naše kretanje je samo privid tvojim očima, - što se ovdje događa radi Ljubavi prema tebi i prema cijelom ovom društvu. U biti smo mi međutim već dugo vrijeme posvuda, gdje mi moramo i želimo biti!“

Gledaj, dok ja ovdje s tobom govorim, nisam samo na ovom, nego na beskrajno mnogo drugih sunaca i svjetova i tamo isto tako djelujem u Ime Gospoda i izvršavam svim svojim snagama Njegovu svetu Volju! A to što ja činim, to čini uto više i sâm Gospod, kao i Petar i svi savršeni nebeski građani! Prijatelju, razumiješ li i shvaćaš li ti to?“

Martin: „Moj voljeni brate, ovdje ti moram reći otvorenoga srca, da je to za mene malo previše okruglo! Tvoje objašnjenje mi izgleda skoro isto nekakvoj nebeskoj razmetljivosti! Prijatelju, ako iz tebe, u početku samo j e d n o g Ivana, u zemaljskom vremenu od prije skoro 2000 godina, u međuvremenu nije izraslo najmanje jedan decilijun potpuno istih Ivana, tada je to čista nemogućnost svih nebesa i svjetova! I ja sam sada jedan duh, a pošto sam kod Gospoda, tada sigurno nisam najnesavršeniji. Ali do sada sam ja samo jedan, i tu gdje sam, tu i jesam i nikako ne mogu biti istovremeno isti ja na nekom drugom mjestu! Jer, tako dugo, dok je jedinstvo jedno jedinstvo, tada je nemoguće da je podijeljeno. Ako je podijeljeno ili je njen oblik iste vrijednosti i istog karaktera umnožen, tada jedinstvo više nije jedinstvo, nego „podijeljenstvo“ (dijelovi) jednog te istog bića. A svaki pojedini oblik iz prijašnjeg totalnog jedinstva, može imati samo toliku vrijednost, kao samo jedan određeni dio prijašnjeg jedinstva. Ako je prema tome to tako s tobom, pa čak i s Gospodom, kako si mi ti to napomenuo, tada ti nisi cijeli Ivan, a Gospod nije cijeli Gospod, kao što je On ovdje kod nas. Ja te mogu smatrati tek onda cijelim Ivanom, kada budeš bio sasvim kompletan! Ili mi objasni ispravno logički, je li to moguće drugačije misliti i shvatiti?“

Ivan: „O prijatelju, u ovome je samo jedan mali oraščić nutarnje mudrosti tebi ponuđen da ga pronikneš („zdrobiš“), a ti već od toga povraćaš. Što ćeš

tek učiniti, kada djeca sunčeve djece pred tebe stave dijamantne komade veličine svjetova da ih zdrobiš!? Ali, gle, ti do sada nisi vidio više od samo ovog jednog Sunca. Zamisli da bi tebi jedno ili tisuću ogledala odražavalo njegov potpuni odraz. Zar je Sunce time podijeljeno ili oslabljeno u njegovu snazi i djelovanju, ako bi tisuću ogledala tvojim očima prikazivalo njegovu istovjetnu sliku? Zar ne prima svaka kap rose i svako oko sliku Sunca? Nije li Sunce stoga ipak jedno i njegovo djelovanje isto?

Prijatelju, razmisli malo o tome, tada ćemo poći dalje u ovoj sunčevoj sferi. Inače ćemo trebati još dugo vremena, dok dospijemo u dolinu!“

133

Martinova razmišljanja o Božjoj sveprisutnosti

Nakon ovog objašnjenja Martin široko otvara oči i povlači se duboko u sebe. Nakon određenog vremena započinje u sebi mumljati i priča, više sebi, nekako poluglasno:

„Hm, - još sam jako zaostao! O dubine dubina – ogromna dubino, kada ću shvatiti tvoje temelje (osnovu)?! Da, da, tako je: Bog je sveprisutan! Kako On to može biti? Kako je Njegova sveprisutnost moguća, ako je On jedan te isti ovdje i ovdje djeluje i govori, a ja vidim njegov lik, kao nekog čovjeka?!

Da, da, Sunce u tisuće i tisuće ogledala ipak je jedno te isto Sunce i ne postoji nekakvo drugo Sunce. J e d n o Sunce sja iz svih ogledala i jedno iz trilion kapi rose i trilion očiju i djeluje ovisno o veličini ogledala koje je ga odražava! To je predivno čudno, a ipak je tako i ne može biti drugačije! Međutim, kako Gospod na sličan način istovjetno može biti prisutan ovdje i posvuda, to je naravno beskrajno teže za shvatiti! Zar je i On jedno Sunce? Ali gdje je onda to Sunce? Ja sam vidio samo Gospoda, Bogo-Čovjeka Isusa i s Njim govorio. Ali ovdje neko sunce, osim ovoga po kojemu sada hodam, još nisam vidio!

Ovdje je stvarno sve sâmo svjetlo nad svjetlom – ali ja ne znam otkuda dolazi to svjetlo! Sigurno dolazi od Gospoda, ali Gospod sâm ne zrači svjetlo! On je ovdje bez sjaja, jednostavniji, nego netko od nas! Njegova svemoguća VOLJA će vjerojatno biti ta, koja Njegovo vječno: „Neka bude Svjetlo!“ izgovara u neprekidnom djelovanju, duhovno i prirodno-materijalno! O Bože, o Bože, tko da shvati Tvoju beskrajnu dubinu?

Da, sada jasno vidim po prvi puta, da je sva moja mudrost jedna čista nula, jedan neodređeni prazan krug s mnogo neravnina u kojemu nema središta! O Gospode, kada ću shvatiti što si TI?!“

Nakon ovih riječi Martin zanijemi i utone u velike i duboke misli.

Dr. med. Rödel:

„Gospodin Gröning je i mene zamolio, da vam sasvim ukratko opišem moje iskustvo. Jedan slučaj, koji sam promatrao svojim očima:

Jedna pacijentica je sjedila ovdje, koja je očigledno patila od napada vrtoglavice, ukočenog vrata i nije mogla ravno stajati, a kada bi hodala, bilo je uočljivo da je imala problema s ravnotežom. Ova pacijentica sjedi preda mnom, a pored mene sjedi gospodin Gröning. Gospodin Gröning govori s njom, tada razgovara s nama o svim mogućim stvarima. Petnaest minuta kasnije pojavljuje se jedna sekretarica s papirnim blokom u rukama i govori dotičnoj pacijentici točno, kakve bolove ova ima, na kojim mjestima u tijelu, kratko i jasno – jedna potpuna anamneza bolesti, kakvu mi uobičajeno dobijemo nakon jedan ili dva dana boravka u bolnici.

Ja sam upitao gospodina Gröninga: Kako je ova sekretarica, koja je sjedila u susjednoj prostoriji, došla do ove anamneze! Dok je gospodin Gröning s nama razgovarao, očigledno je istovremeno u Duhu njoj diktirao ovu anamnezu, a da pri tome nije sjedio u onoj prostoriji kod sekretarice. On je diktirao povijest bolesti, s točnim navodima oboljelih mjesta na tijelu, bolovima i tako dalje, iako nam ova bolesnica nije prije toga rekla što je njen problem, nego je ovdje samo mirno sjedila. Sve je do u sitnicu uistinu odgovaralo onome što je stajalo napisano u anamnezi.

Upitao sam gospodina Gröninga: Kako je to moguće? Ja si svojim razumom to ne mogu samo tako objasniti. Međutim, ja vam mogu reći, da sam osobno prisustvovao toj stvari i u stvari morao sam ustanoviti protiv svoje volje, da je Gröning praktično sposoban nekoj osobi, koja o svojoj bolesti ništa nije rekla, točno ustanoviti, što joj nedostaje. Mi svi, isto tako i svi laici, imamo stajalište, da se nekom čovjeku može pomoći samo onda, ako se zna što je uzrok oboljenja, žarište nevolje, koje se onda mora otkloniti. Gröning je u pogledu ovoga stvarno imao sposobnost sve to ustanoviti. Bolesnica je pri svakoj rečenici ove dijagnoze na daljinu potvrđivala: „Da, upravo je tako, zaista, svi ovi navodi potpuno odgovaraju stvarnosti!“.

Gröning zaista ima sposobnosti, koje mi normalno ne posjedujemo i koje neki liječnik, koji je marljivo završio svoj studij medicine, ne posjeduje. On očigledno može postaviti zaključke, koji su mogući samo na osnovi jedne određene sile, koja se nalazi u njemu. Isto sam tako tada vidio, da je ta osoba, nakon ustanovljavanja ovih njenih problema, zaista osjećala poboljšanje. Na svoje oči sam vidio, kako je ona ustala, hodala amo-tamo i rekla: „Ne mogu vjerovati, ja mogu hodati, više nemam vrtoglavicu, ja sam u redu!“ Ovo govorim kako bi vidjeli, da i netko (misli na svoju osobu), tko je prema gospodinu Gröningu bio skeptičan, može biti obuzet ovime i uvidi, da gospodin Gröning ima sposobnosti, koje su stvarno podobne pomoći drugima. Zamolio bih vas, da od tog čovjeka ne pravite „čudotvornog doktora“, koji može uskrsnuti mrtve. Ali, uputite mu bolesnike, kojima on može pomoći. Ja mislim da su to oni oboljeli, koji prije svega u sebi samima moraju pronaći snagu pobijediti njihovu bolest i uz pomoć Gröninga tu snagu zadobiti. „

„Bruno Gröning: „Tu je bila izrečena želja, da ja ipak, kako bi se drugi mogli bolje osvjedočiti, ovdje moram izvršiti iscjeljivanja. Radujem se što je ovo spomenuto. Moj odgovor na to: Dajem vam na znanje, da ja ne smatram neophodnim, a nikada to nisam niti smatrao potrebnim, da ljudima koji žele biti osvjedočeni ispunim takvu želju.

Dajem vam na znanje, da se osjećam obveznim ljudima pomoći i iscjeljivati ih. U tim pomoćima i iscjeljivajima leže dokazi. Ja još uvijek kažem: Tko je sumnjičav, taj ne treba dolaziti k meni. Pošto ste svi vi sada ovdje većinom novinari, želite biti osvjedočeni. Radi toga sam već rekao - pođite za iscjeljenjima (posvetite pažnju iscjeljenjima). Ja ne dajem nikakve dokaze i to mi ne možete uzeti za zlo. Čovjek u stvari nema nikakvo pravo pitati ili od mene zahtijevati dokaze. Pomoći i iscjeljivati – svakome, ali dokazivati – nikome ...“

Nakon toga dr. med. Zetti izvještava o više iscjeljivanja na daljinu, kojima je on bio svjedok kod njegovih pacijenata, a koji su postali zdravi (bez osobne nazočnosti Gröninga), dok je točno u tom trenutku dr. Zetti u stvari razgovarao s Brunom Gröningom.

Bruno Gröning: „Da ne zaboravim: Maloprije sam spomenuo riječ „medij“. Taj je izraz pogrešan. Ovdje bi se trebao pronaći jedan poseban izraz. Riječ „medij“ više ne želim čitati u novinama. ...“

Kirmeyer se ubacuje u razgovor:

„Što u novinama do sada nije bilo istaknuto, naime da naš brat Gröning uvijek napominje: „Samo pomoću Božje sile“, to je ono što u novinama nedostaje. Sve same senzacije, tako dalje više ne ide. Mi se nalazimo na raskrižju: ovdje vjera, ondje nevjera; ovdje zdravlje, ondje bolest. Ako mi za tri godine ne uspostavimo val vjere, u čemu nam Gröning pomaže, tada ćemo propasti, a tada će to biti i opravdano, ako se konačno ne prisjetimo toga, da smo kršćanski narod. Gdje su nestala kršćanska djela? Ako nam jedan kršćanski brat, kao Gröning, pruža pomoć, a kršćanski ljudi zabranjuju tu pomoć, što bi Krist tada učinio? To je ista situacija! Krist je opet otišao u Nebo. Mi, jednostavni građani, više nismo spremni priznati vlast, koja ne poštuje Kristove Zapovjedi. Mi želimo živjeti kao kršćani i kao kršćani postupati.“

(novinari protestiraju)

Ovo se u novinama ne spominje, a ja kažem da štampa ima zadatak govoriti istinu. Štampa ima obavezu izjaviti, da Gröning postupa u Ime Božje!“

Bruno Gröning: „Zahvaljujem Vam na ovim riječima, one su mi izgovorene iz srca. Znam, trebao sam mnogo, mnogo više reći, ali na žalost za to nema vremena, da se sada ovdje duže govori. Nadam se, da ste iz mojih nekoliko riječi dobili sliku o tome, zašto ja stojim ovdje – kako bi čovječanstvu pomogao i iscijelio ga.

Pitanje: „Kojeg ste Vi religioznog opredjeljenja?“

B. Gröning: „Ja ne pitam ni jednog čovjeka za religiju ili nacionalnost. Svi su ljudi, svi su djeca Božja. Ja sam katolički kršten i ne niječem moju katoličku vjeru. Ali stoga ne mogu reći, ako je netko protestant ili ako netko pripada nekoj sekti, da ću ga ostaviti po strani. Ne, to ne ide. Ja imam čvrstu vjeru u našeg Gospoda Boga, s Njim sam živio, od Njega dobivam snagu, s Njim ću dalje živjeti. Jedino s Njim sam u stanju pomoći ljudima i iscjeljivati ih. Isto tako i životinje. Svemu što je prirodno, čime nas Gospod Bog daruje, u stanju sam pomoći i iscjeljivati.“

(Konferencija za novinare u Traberhofu, 31.8.1949.)

Dok se Martin bavi svojim mislima dolazi Korel ka Ivanu i Petru i kaže: „Dragi prijatelji Gospoda, vi stara upućena braćo Božanske Mudrosti i Ljubavi, oprostite mi što se usuđujem jednoga od vas opterećivati pitanjem. Ja sam o tome već upitao i Borema, ali on mi je neprestano davao jedan izbjegavajući odgovor i ja nisam mogao shvatiti, što mi je on govorio. Stoga se sada obraćam vama i nadam se da ćete mi vi dati više dubine i jasnoće, nego što sam to kod Borema mogao naći.“

Ivan: „Brate, ti nas uopće ne trebaš pitati, što želiš znati ili potpuno shvatiti. To nam je već odavno stavljeno pred oči, te stoga možeš odmah dobiti jedan dobar odgovor. Ti bi htio znati, hoće li blaženi stanovnici Neba ikada ponovno moći promatrati Zemlju, takvu kakva jest i hoće li moći promotriti njenu dalju povijest. Jer, često si se i ti sam na Zemlji to isto upitao: - Hoću li nakon izlaska iz materijalnog tijela moći vidjeti ove predivne rijeke, jezera, mora, planine i doline, kao i tisuću ostalih predivnih krasota? Hoću li moći doživjeti sva ta nova događanja iz područja povijesti postanka i prolaznosti? Hoću li ikako moći djelotvorno utjecati na ta odvijanja?-

Ja ti odgovoram: -Brate, Gospodnjim blaženicima stoji sve na raspolaganje! Mi smo svi Gospodinovi, a Zemlja je Njegova. Sve što je na njoj i u njoj, Njegovo je vlasništvo. Ako smo mi Njegova djeca, zar će nam naš Otac, koji nam daje sve veliko, zatajiti onda nešto malo? On, koji nam daje piti mora Njegove Ljubavi i Milosti, zar će nam zatajiti kap rose?

Gledaj, ti sada hodaš po stvarnom, prirodnom Suncu i promatraš njegove krasote, a do najvećih ćeš tek dospjeti. Kada možeš ovo sve vidjeti, uto više moći ćeš promatrati sve na maloj Zemlji! Mislim, kada netko jednom u sebi ima bogato vladarsko obitavalište, u kojemu mu je dozvoljena sva sloboda, udobnost, sve ugone i radosti, kako i kad god on to poželi imati: zar će on uz to još moći imati sitne žudnje za nekakvim obitavalištem razbojnika, nekim zatvorom, punom zagađenja i smrti, ili bar za promatrati one predmete, koji su proizašli iz smrti? Želiš li se možda sa Sunca spustiti na Zemlju?“

Korel: „O brate, ni u kom slučaju! Prije nego što napustim ovo nadnebesko područje i sveto društvo Gospoda, koji je toliko beskrajno dobar, drag i nježan, dao bih cijeli trilion Zemalja zauvijek! Ja sam već time zadovoljan, da mogu promotriti Zemlju, kada mi se to prohtije. Za stvarno korištenje te sposobnosti neću se previše brinuti. No, ja ti, dragi brate, iz dubine srca zahvaljujem, što si me u tome tako dobro informirao; neka ti Gospod to plati!“

Ivan: „Brate, sva hvala, sva slava i čast pripadaju jedino Gospodu! Idi sada ponovno do Borema, pošto ja moram Martina opet uzeti pod stegu, jer ćemo ubrzo stići u dolinu i do njenih prelijepih stanovnika.“

Krasote Sunčevog svijeta i njegovih stanovnika

Dok Korel odlazi do svog prijatelja Borema, još uvijek u misli utonuo Martin počinje opažati u ogromnoj dolini široko rasprostranjena područja djelom uređena predivnim vrtovima, palačama i hramovima. Ugledao je i kako se iz smjera najbližeg hrama prema njima kreće veliko mnoštvo ljudi prekrasnoga stasa. Ova pojava budi Marina iz njegovog razmišljanja i on se odmah obraća Ivanu i Petru:

Martin: „No, konačno, kako mogu vidjeti - mi smo došli do našeg odredišnog mjesta. Oh, ovdje izgleda predivno, nezamisliva raskoš i dražesna ljepota ovog krajolika skoro da zaustavlja dah! Sto mu gromova! Izgleda da nam se upravo približava velika procesija sunčevih ljudi! Predvodnike mogu već sasvim jasno raspoznati; oni su beskrajno lijepi i kako samo prekrasno obučeni i ukrašeni! Ah, što nam bliže dolaze, u to su divniji! Ako se ovako nastavi, kažem vam već unaprijed, da mi bez posebne podrške Gospoda neće biti moguće izdržati njihovu blizinu! Posebno sam radoznao kakva će biti ova borba mudrosti, koju smijem s vama, a protiv njih vojevati. Oh, ovo će ispasti prilično interesantno. Ja već unaprijed osjećam moju „snagu“ u prilično drhtavim nogama!

Ako ovi ljudi bar i malo imaju dobar vid, morali bi već i izdaleka zamijetiti kakvog totalno glupog klipana imaju u meni. Ovi će u meni pronaći rijetku radost radi moje „mudrosti“! Uh, uh, ovima se već i iz očiju može zamijetiti ogromna mudrost – a kod mene naprotiv, još ogromnija porcija čiste ludosti! Ovo će biti jedan prekrasan „sudar“! O braćo, stanite vi ispred mene, tako da ovi predivni ne mogu odmah ugledati moju veliku ludost!“

Ivan: „Na pravi paniku, ako ti u početku i bude izgledalo malo neobično. Malo poduži kontakt s ovim bićima učinit će ti stvar već znatno izdržljiviju. Ali, stalno budi jako ozbiljan, a u tvojoj nutrini ipak blag i nježan! Tako ćeš s njima lakše izaći na kraj, nego što to sada uopće možeš pretpostaviti. Mudrost se može smatrati velikom, ali ona ipak, kao i sve stvoreno, ima svoje granice. Stoga brate, samo hrabro naprijed! Moraš već jednom naučiti moći izdržati krasote, a to ćeš sada, kada Gospod sve nas u našoj nutrini vodi, još lakše moći biti u stanju!“

Martin: „Da, da, potpuno si u pravu. Ali ipak ovo nije tako mala stvar, u kojoj se radi o sasvim čvrstoj ozbiljnosti. Još nekoliko tuceta koraka i mi smo

već potpuno s njima u kontaktu. Za Ime Božje, valda ovdje u blizini vrijeme neće biti toliko olujno, kao što je iz daljine izgledalo! Kakve nam samo moćno svjetleće šešire i cvjetne vijence nose u susret ove prekrasne djevice, ili što su već? Što žele s time?

Ivan: „To su nagrade za najmudrije među nama, s kojima nas žele ukrasiti, nakon što su nas prije toga dobro preispitale. Doduše, ti si od Gospoda već dobio jedan ovakav šešir za tvoju glavu, ali nema veze! Ako od njih budeš proglašen za nosača nagrade (pobjednika), tada će se tvoj šešir tako čvrsto stopiti s njihovim, da će iz njih postati samo jedan šešir, ali s mnogostruko snažnijim sjajem. Ako te ne budu smatrale dostojnima nagrade, tada će te ostaviti takvim kakav jesi. Stoga se sada čvrsto saberi, kako ti ovakva nagrada ne bi izmakla!“

Martin: „Ah, brate, ne brini za to, jer ja još nikada i nigdje nisam zadobio nekakvu nagradu, pa tako sigurno neću ni ovdje biti nosilac nekakve nagrade – što me uopće i ne brine. Brine me samo moja narav – i ovakve ljepote, ovakve čari! O brate, to će biti ono najgore. No, samo što je moguće ozbiljnije s bez mnogo priče! Ovi se sada nalaze sasvim u našoj blizini; da – već su ovdje!“

Očarani Martin i tri lijepe sunčeve djevice

Toga trena pred Martina stupaju tri djevice nadnaravne ljepote, šire ruke i govore:

„O ti krasni vodiču ovog tvog lijepog društva, što nam divnoga donosiš s tvojih visina? Govori, ti dugo očekivani!“

Martin se prilično grize za jezik i štipa za slabine, kako ovo privlačno obraćanje ne bi prebrzo uzvratilo, umjesto planiranom ozbiljnošću ipak najvećim izljevom prijateljstva. On na ovo ne kaže uopće ništa. Ove tri ponavljaju njihov pozdravni govor još nježnije. Marti skoro da si je već odgrizao jezik i još uvijek ne odgovara. Ove se tri djevice potajno čude ovoj rijetkoj nijemosti našeg Martina, te kažu:

„O ti uzvišeni, vidiš li nedostatke na nama, pa nam stoga ne želiš uzvratiti niti jednu riječ? Zar ti se mi ne sviđamo? A ipak, mi smo vidjele kako si ti htio požudno poljubiti onog preobraženog zmaja u tvojoj kući na visini svih visina! Naši oštri promatrači vidjeli su te čak i na Merkuru, kako si se tamo pred jednom ljepoticom skoro rastopio. Prije toga vidjeli su te i kod tebi

predočenog stada ovaca, pri čemu si bio vrlo govorljiv. Oni su te vidjeli i u tvom smrtnom tijelu dok si još hodao na Zemlji i bili su svjedoci tvojih, ne tako rijetko, najneobičnijih postupaka. Tada si bio prilično razgovorljiv; a zar mi, kćeri Sunca, nismo dostojne niti jednog odgovora? Reci, zašto još uvijek šutiš? Mi dobro znamo da je šutnja u pravo vrijeme dobar dio mudrosti; ali tvoja trenutna šutnja ne izgleda da je te vrste! Reci bar zašto sada šutiš? Naša srca žare za odgovorom i mole te za to!“

Martin je skoro sasvim gotov od same ljubavi prema ovim trima ljepoticama i sada razmišlja kako da na ovo odgovori. Već je shvatio, da im je on u stvari od „A“ do „Z“ i predobro poznat i da svi oni već jako dobro znaju za njegovu jednostavnost. Stoga on sasvim potajno u sebi kaže:

„O ti draga, po svim ljudskim i anđeoskim pojmovima najzapatljanija pričo! Ovo će biti dosad neviđen događaj smetenosti! Ja da s njima govorim! Htio bih još samo znati – kako!“

Kao prvo, njihova nezamisliva ljepota puna draži, razvija neprestano sve jači utjecaj, tako da se pri tome mora postati potpuno nijem. Kao drugo, ove me poznaju skoro bolje, nego što sam ja sebe ikada poznao!

Kako i što bih prema tome ovdje trebao govoriti? O Gospode, samo me sada ne napuštaj! I ti, moja draga ozbiljnošću, isto me nemoj napustiti, inače sam potpuno izgubljen!

Sto mu gromova, ovakva beskrajna ljepota! Ove oči, vatrene kao i samo Sunce, kosa ista najčistijem zlatu! Ta ramena – kakva mekoća, kakve obline, kakva neizreciva nježnost!

Oh, oh, te grudi! Ah, uh, neee – ovo ne mogu izdržati ni minute duže! Na Zemlji ne postoji ništa, čime bi se ovakva neshvatljiva nježnost mogla usporediti! Što je mekoća jedne rosne kapi naspram ovoga, što jasnoća najpreciznije izbrušenog dijamanta, što jedan najnježniji oblačić koji obrubljuje zalazeće Sunce. Što na Zemlji poznaje ovakvu bjelinu? Najčišći, podnevnim Suncem obasjani snijeg samo je prljavi otpadak blata sa čizama u poredbi s ovim! Ne, cijela vječnost mi ne bi bila dovoljna da se toga do sita nagledam! A ova ruka, prsti, stopalo! – Martine, skloni tvoje oči s ove najizazovnije ljepote, inače si bljuzga!“

Martin u ispitnoj borbi s ove tri kćeri Sunca Između Mudrosti i Ljubavi

Dok Martin ovako izgubljeno sam sa sobom fantazira, započinju se ove tri predvodnice smijati. One su Martinu iz očiju i njegove mimike točno pročitale, što je ovaj sa sobom trabunjao, te mu kažu:

„Prijatelju, mi sada već znamo, zašto nam ti ništa ne govoriš. Gledaj, ti si slab, - da, još uvijek si jako slab i tvoja urođena slabost paralizira tvoju mudrost i tvoj jezik! Zar ti mi izgledamo tako izazovno i privlačno? Reci nam bar to na glas!“

Martin bi se već htio baciti na ove tri, ipak opominje sam sebe i govori:

„Da, vi najdivnije. Vaš je oblik beskrajno savršen i lijep. Ali, vi ste pri tome i previše mudre, a to prekriva vašu ljepotu i uzrokuje to, da vas ja s najvećom nevoljom još samo donekle mogu izdržati. Jer, ja nisam prijatelj prevelike mudrosti. Ako me želite kao vašeg prijatelja, tada sa mnom morate govoriti iz vaše ljubavi, a ne iz vaše mudrosti! Vi ste pred mene stupile s jednom nagradom, da mi ju izručite, ako u meni prepoznate jednog potpunog mudraca. Ja vam, međutim kažem, da ste se vi na meni vrlo preračunali, usprkos vaše velike mudrosti. Jer gledajte, takvu nagradu ja ne prihvaćam! Ja poznajem samo jednu nagradu, a to je za mene samo Ljubav, koja je Gospod Bog, kojega vi poznajete kao Pra-Vječnog Duha, koji je stvorio sve stvari. Samo je On moja nagrada, koju sam ja već odavno za vječno primio. Ali, ta vaša nagrada za mudrost meni ne treba. Stoga je uručite nekome drugome, koga smatrate dostojnim toga, ali mene od toga poštedite!“

Odgovaraju ove tri: *„Čuj, ti divni prijatelju! Mi do sada nismo s tobom napravile nikakvu probu mudrosti. Ona bi bila isprazna, jer mi već vidimo, kakav duh u tebi živi. Bilo bi prilično ludo od nas, ako bi željeli razgovarati s nekim drugim duhom u tebi, nego s onim kojega smo u tebi pronašli! Ti si nam spomenuo nagradu, koju ti, iznad svega cijeniš i već posjeduješ. Ali mi smo tu ovoga svjetla i kažemo ti: Pra-Vječni, svestvarajući Duh nije djeljiv. Zsigurno je Ljubav temelj Njegova Bića; ali ta Ljubav nije samo Ljubav, nego je u sebi i pra-vječna Mudrost. Ako ti već toliko hvališ (cijeniš) tu Ljubav, možeš li onda Mudrost, Svjetlo nad svim svjetlima, od nje odvojiti? Prijatelju, zar ti se ovdje ne čini, da si se ti sam sada preračunao? Kako možeš htjeti samo tijelo (trup), a glavu odbaciti? O, govori, objasni nam to!“*

Martin je potpuno iznenađen i govori u sebi: „*No, ovo baš ide dobro! Već su me ulovile! Ali, sada samo opet ozbiljno, samo ozbiljno! Kada samo ne bi bile ovako dražesne, tada bi se s njima moglo postupati mnogo ozbiljnije; ali pri ovoj dražesnosti potrebna je jedna prevelika ozbiljnost, da bi se s njima bar napola ozbiljno moglo govoriti. One čekaju s velikom žudnjom i najdražesnijim nestrpljenjem na neki odgovor. Ali, što da im kažem? Kako da okrenem i obrnem jezik, da bih im rekao istinu, a ipak ne uvrijedim njihove, na nebesku harmoniju naviknute uši?! Tiho, samo tiho, meni će već pasti na pamet nešto jako odgovarajuće! To ću im reći, naravno, na što je moguće humaniji način; tu će se sigurno iznenaditi! Tako, samo hrabro i u Ime Božje!*“

138

Martinovo objašnjenje odbijanja nagrade za mudrost

Nakon ovog razgovora sa samim sobom, Martin se ponovno obraća ovim trima i kaže: „*O vi, iznad svih pojmova predivne kćeri velikoga Sunca! Vi ste mi u svemu potpuno opravdano uzvratile na ovo, što sam vam rekao. Ali, tu je određena stvar, koja je ipak jedna značajna greška u računu s vaše strane. Gledajte i čujte! Vi imate pravo, kada vaše Svjetlo vama kaže: veliki Pra-Vječni Duh je u Njegovoj Ljubavi i Mudrosti u svemu potpuno nedjeljiv. Gdje je jedno tijelo, tu mora biti i glava, što će reći toliko: Ako je nekome dodijeljena nagrada Ljubavi, taj ne smije, ako bi htio biti savršen, izostaviti nagradu Mudrosti. Ali vi zasigurno s vašim sjajnim i nebesko lijepim očima možete uvidjeti, da je moja glava već okićena jednom nagradom, vašoj nagradi potpuno istovjetnoj. Jer ste vi u sve moje prijašnje doživljaje tako duboko upućene, tada isto tako znate, da sam ja taj ukras dobio neposredno od Gospoda! Pošto vi, najdraža djeco, to nikako ne možete pobiti, onda mi je Gospod ipak nekako morao dati jednu podijeljenu nagradu, znači: nagradu Ljubavi samu za sebe, koja u sebi međutim sadrži pravi i odgovarajući udio mudrosti! Pošto je ta nagrada, kao jedan potpun dar velikog Boga, ipak nije nekakva podijeljena, nego potpuna, najbolje odmjerena c i j e l a nagrada, ja unatoč vašoj vrlo mudroj zamjerci ne vidim, čemu bi mi ova nagrada samo za mudrost mogla poslužiti!*“

Ako je već imam samo jednu glavu, kako vi to po mom obliku sada možete vidjeti, čemu bi mi služila još jedna glava! Ako bih stvarno trebao još jednu glavu, tada ću je po Volji moga Gospoda od vas, moje najdraže kćeri Sunca, rado prihvatiti. Ako to nije potrebno, imati dvije glave, nego samo jednu

348

cijelu, tada ćete uvidjeti, da ja vašu nagradu ne mogu prihvatiti! Recite sada, ja slušam!“

Ove tri: „*Ti predivni, mi jako dobro znamo, da ti je u toj tvojoj nagradi više dano, nego mi to vječno možemo shvatiti. Mi isto znamo, da ta nagrada nije polovična, nego potpuno cjelovita. Ali gledaj, mi isto tako znamo iz istih, uvijek ponavljajućih iskustava, da veliki Duh isto tako svakom biću na odgovarajući način daje jedan potpuno cjelovit život! Mi znamo da nijedan čovjek ne biva rođen bez glave. On ima oči za gledanje i uši za slušanje, nos za miris i svakojake živce za različita osjetila i osjećaje. Jednom nerođenom djetetu ne nedostaje ništa od toga i sve to potječe sigurno kako iz Ljubavi, tako i iz najveće Mudrosti najvišeg Duha. I jedno i drugo jasno se može uočiti.*“

Ali, kako to da jedno novorođeno dijete – kao djelo Ljubavi i Mudrosti velikog Duha – uvijek mnogo kasnije dolazi do Mudrosti, nego do Ljubavi, koja je stvarni život? Ti sâm živiš već jako dugo i imaš Ljubavi u izobilju. Ali, ako se zapitaš, je li tvoja možebitna mudrost isto tako stara, kao i tvoj život, tada ćeš u sebi naći protivne odgovore!

Gledaj, mi znamo od našeg glavnog mudraca, da je veliki Bog na tvojoj Zemlji jednom određenom mudrom Židovu govorio: „Nitko ne može ući u Kraljevstvo Božje, ako ne bude nanovo rođen u duhu!“ Reci nam: Kako može veliki Bog od jednog već duže živućeg mudraca zahtijevati novorođenje duha, ako je On jednom djetetu u majčinoj utrobi već dao sve, što mu je potrebno za potpuno posjedovanje Kraljevstva Božjega?!

Posvuda se pokazuje, da svakom postanku tek mnogo kasnije slijedi zrelost. Možeš li nam iz tvoje povijesti Zemlje dokazati, da je iz majčine utrobe ikada izašao potpuno obrazovan čovjek? Ili ti već sasvim sigurno znaš, zašto te je veliki Duh t e k s a d a, nakon što si otrpio određene preobražaje, postavio između ova dva pramudra duha, ovdje u ovom svijetu svjetla? O, reci, ti predivni i pouči nas, jer mi od tebe želimo saznati mnogo dubokoga!“

139

Martin u škripcu mudrosti Ohrabrujuća potpora Petra

Na ove je riječi Martin potpuno smeten i ne zna izgovoriti niti slova. Samo mrmlija u sebi: „*Tako, tako, sada je u redu! Sada leži krmača sasvim u*

349

svom blatu! Što da sada kažem? Ove imaju pravo u svim točkama, a ja sam naprotiv samo jedan magarac i jadan vol u svim točkama – nema šanse za nagradni šešir mudrosti! O, sada je još bolje! Ove mi dolaze s još jednim šeširo! Postaje sve bolje! Braćo, draga braćo, ako me ne iščupate iz ove močvare, tada u svakom slučaju tonem!“

Petar: „Brate, budi strpljiv i izdrži ovaj mudri ispit, tada će ubrzo biti mnogo bolje! Razmisli malo; već će se pronaći nekakav odgovor. Samo ostani stalno ozbiljan i nemoj previše trgovati (pregovarati), nego temeljno objasni to što tvrdiš. Govori kao jedan učitelj i ti ćeš s ovim predvodnicima već izaći na kraj! S onima kasnije biti će nešto malo vrelije, ali tada ćemo ti već mi pomoći, ako zatreba. Stoga sada budi hrabar i ne očajavaj; sve će dobro proći!“

Martin: „Brate, kako osjećam, kod mene više nema nekakvih posebnosti, jer ja sam svoju škrinju mudrosti već ispraznio! Da Mudrost tek mora slijediti Ljubav, to mi je potpuno jasno. To je od strane ova tri čuda od stvorenja prilično uredno predočeno, tako da se protiv toga ni slova ne može reći protiv. Ne mogu ništa drugo, nego dati im potpuno pravo. Ili ti znaš nešto bolje?“

Petar: „Da, to je već u redu: što je tako, tako je – na Zemlji, tako i u Nebu. Neovisno od toga, ne bih se trebao dati savladati već nakon nekoliko mudrijih izjava, jer i tvoje rečenice mogu biti branjene! Kao što sam rekao, razmisli malo i ubrzo će ti nadoći jedan jako dobar odgovor!“

Martin razmišlja uzduž i poprijeko, što da kaže. Nakon nešto poduzeg razmišljanja ipak najozbiljnije pronalazi jednu rečenicu, koja je jaka:

„Oh vi, predivne kćeri Sunca! Vaš govor je vrlo mudar i najbolje uređen. Ali mu ipak nešto nedostaje, što vama može izgledati posve neznačajno, ali za mene je to važno.“

Pošto vi od vaših mudraca znate, što je veliki Duh na našoj maloj Zemlji poučavao i isto tako znate, kako je tamo sačinjena priroda svih stvorenja, tada me jedno jako čudi: da vi ne znate, što je Gospod Isus, koji je u stvari vaš Pra-Vječni veliki Duh, jednom drugom prilikom govorio nama, Njegovoj djeci!

Gledajte, jednom su majke k Njemu dovele svoju djecu, a pošto je time došlo do male gužve, tada su se njegovi umišljeno mudri učenici postavili pred majke i zabranili im pristup Gospodu. Pošto je Gospod to odmah primijetio, obratio se je učenicima:

[„Donosili mu dječicu, da ih se dotakne, a učenici im branili. Opazivši to, Isus se uozbilji i reče im: »Pustite dječicu neka dolaze k meni; ne priječite im, jer takvih je

kraljevstvo Božje! Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, u njega neće ući.« (Marko: 10;13)]

Time je međutim, onima koji su već bili mudriji, Gospod postavio djeteštvo, koje još ne posjeduje mudrost, kao uvjet za postizanje Kraljevstva Božjega. Tako ja sada ne znam, kako vi možete Mudrost držati za nešto toliko veliko i uvjereni ste u to, da se tek nakon zadobivanja nagrade Mudrosti biva sposoban ući u Kraljevstvo Nebesko! Mislim da Učenje Gospoda mora biti nešto uzvišenije i istinitije od vašeg učenja?

Stvarno je Gospod rekao mudrom Nikodemu, da ovaj treba prvo biti nanovo rođen, ako želi ući u Kraljevstvo Božje. Ali, Gospod pri tome nije mislio na vašu mudrost, koju je ovaj Židov i tako imao, nego nevino djeteštvo, koje je tu čista Ljubav!

[„Bijaše među farizejima čovjek imenom Nikodem, ugledan Židov. On dođe Isusu obnoć i reče mu: »Rabbi, znamo da si od Boga došao kao učitelj, jer nitko ne može činiti znamenja, kakva ti činiš ako Bog nije s njime.« Odgovori mu Isus: »Zaista, zaista, kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega!«

Kaže mu Nikodem: »Kako se čovjek može roditi kad je star? Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se?« Odgovori Isus: »Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: 'Trebalo da se rodite nanovo, odozgor. 'Vjetar puše gdje hoće; čuješ mu šum, a ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha.« (Ivan: 3)]

Tako ja shvaćam Riječ Gospoda, držim se samo Ljubavi, a svu Mudrost prepuštam jedino Gospodu. Vidite, zato i jesam kod Njega – dok bih ja bio, Bog zna gdje, da je Gospod htio gledati na moju mudrost, koja je vječno nikakva! Potpuno sam siguran, da svatko griješi, tko se pred Bogom želi hvaliti svojom mudrošću. Ali, ako je srce najjednostavnijeg (najsiromašnjeg) ispunjeno Ljubavlju prema Bogu, tada on već ima najveću životnu nagradu, koja mu osigurava biti djetetom Božjim. Ako on već ima tu nagradu, čemu bi mu onda mogla služiti vaša nagrada mudrosti? Stoga, sada govorim zadnji puta: ja ne trebam vašu nagradu, jer već dugo imam, to što mi treba!

Gledajte i vi, da i vama bude dodijeljena ovakva nagrada, kao meni moja. Tada ćete se svi moći smatrati mnogo sretnijima, nego što ste sada u vašem sjaju usamljene mudrosti, iz kojeg – unatoč vaše neizmjerne ljepote –

proizlazi jako malo Ljubavi! Sada govorite, ako imate još nešto za reći, ali više ne računajte na nekakav odgovor od moje strane! Jer samo je jedno hitno potrebno - to je Ljubav; a sve ostalo daje mi Gospod, kada zatrebam!“

140

Zamolba ove tri kćeri Sunca da ih Martin pouči Ljubavi Martinovo kritično centralno pitanje

Nakon ovog dobrog Martinovog govora, ove se tri klanjaju pred Martinom do tla i govore: „*O ti predivni sine velikog Duha! Sada tek spoznajemo, da si ti pravi sin Onoga, koji za nas nema imena. Ti si nas pobijedio; mi smo sada tvoje, zajedno s ovom nagradom za tebe! Dopusti nam da budemo posljednje u tvojoj kući i nauči nas voljeti vječnoga Boga!“*

Martin potpuno iznenađen ovim preokretom:

„*U mojoj je kući mjesta za još mnogo tisuća, pa će biti mjesta i za vas! Jer, moja je kuća veća od vašeg svijeta, koju mi je Gospod, moj vječno sveti Otac sagradio. Stoga, ako vas je volja doći u moju kuću, odbacite ovu nagradu mudrosti od vas, prihvatite moju nagradu Ljubavi i slijedite me! Ali, ako vam je to moguće, prekrijte vaše prevelike tjelesne čari! Jer, one su moćnije od vaših riječi za mene, koji sam živ u Ljubavi, a ne u samoj Mudrosti!“*

Na ove Martinove riječi, oni koji su stajali iza ove tri, pružaju im odmah krasne plave haljine, koje se u trenu nalaze na njihovim tijelima. Kada su obučene, obraćaju se Martinu:

„*Oh ti uzvišeni sine Najvišega! Jesmo li ovako odjevene u redu i ugodne tvojim očima? Nalaziš li na nama još ikakav prigovor? Jesmo li sada po želji tvoga srca?“*

Martin: „*Tako je već u redu. To je način i običaj u mojoj kući, koja je kuća velikog svetog Oca, a koji isto tako u nju ne ulazi tako polugol, kao što ste vi do maloprije bile. Vi ste i ovako još uvijek beskrajno lijepe, ali pri tome podnošljivije za moje oči. Tako možete kod mene ostati.*

Ali, još nešto: recite, poznajete li vi velikog Duha? Imate li vi nekakvu predodžbu o Njemu? Što biste vi učinile, ako bi morale stati pred Njega?“

Odgovaraju ove tri: „*Mi znamo da postoji jedan najviši Pra-Vječni Duh, koji je sve stvorio iz Njegove vječne Mudrosti i Svemoći. Ali, taj nam je Duh beskrajno presvet, da se mi nikako ne smijemo odvažiti o Njemu imati nekakve*

predodžbe! Tako nešto smiju samo najveći mudraci. Tako si ti sada možeš pretpostaviti, kako bi nam bilo, ako bi mi morali stati pred Njega, ako On uopće ima nekakav oblik! Oh, to bi bilo nešto najstrašnije, što bi nam se moglo dogoditi!“

Martin: „*Ah, ako je tako, zašto se vi onda ne bojite nas, Njegove djece? Zar si ne možete zamisliti, da Otac isto tako izgleda, kao i Njegova djeca? Vidite, kakve plodove daje čista Mudrost! Što je našim srcima najveća potreba, to je vašim srcima čvrsto uskraćeno. Što nás uzdiže do najveće ugone, to bi vama trebala biti najveća muka! Kakve li razlike između nás i vas! Recite mi, zar vi u vašim srcima još nikada niste osjetili Ljubav? Ne osjećate li vi tako nešto prema meni ili prema ovoj dvojici moje braće?“*

Odgovaraju ove tri: „*Kako to misliš? Mi znamo da je Ljubav „škrtoš“ u srcu, jedna „skupljajuća“ (stežuća) snaga, koja ponekad obuzima njoj srodne stvari, iste onda vrlo privlači i želi sjediniti sa sobom. Što je Ljubav osim toga, to ne znamo! Ta snaga srca može međutim obuzeti samo male stvari, jer je i sama mala. Kako bi mogla obuzeti tako velike stvari, kao što si to ti? Mi te možemo iznad svega poštivati, ali za našu bi ljubav ti bio prevelik, tako da te ne bi mogle obuzeti.“*

Martin: „*Aha, vašoj mudrosti počinje polako ispadati kosa! O, ne brinite se za veličinu vaših srca; ona će ubrzo biti dovoljno velika za jako mnogo Ljubavi! Koja bi me od vas mogla zagrliti i čvrsto pritisnuti na svoje grudi?“*

Odgovaraju radosno sve tri: „*Oh, to mi možemo jako dobro i ako nam ti to dopustiš, odmah ti možemo dati jednu vatrenu probu!“*

Martin: „*Samo naprijed; ja vam to dopuštam od sveg srca!“*

Nakon ovih riječi sve tri padaju na Martinova prsa i svaka od njih pritišće svoje nježne grudi, koliko god može na Martinove. Svaka govori: „*Ah, ah, ovo je beskrajno slatko! Ostavi nas dugo, ovako na tvojim prsima!“*

Martin: „*Znao sam da vi imate ljubavi, i to jednu sasvim snažno posebnu! Samo vi mirno ostanite dugo na mojim prsima, ona će vas najbolje naučiti voljeti. Oh, ta će se stvar već moći urediti!“*

Prijeteće držanje tri sunčeva sina

Ovo primjećuju ostali ljudi Sunca, čijoj obitelji pripadaju ove tri djevice, kako se one pripijaju na Martinova prsa i ne odvajaju se od njega. Ova stvar im počinje izgledati zabrinjavajuća, te se sada Martinu približavaju tri muškarca.

Ova trojica pitaju Martina: „*Visoko uzvišeni! Naše oči ovdje vide nešto, na što nisu navikle, jer ovako nešto ovdje ne postoji. To je jedna strana stvar, koja se ne nalazi i ne pripada našem redu (uređenju); stoga te mi pitamo, što bi ovo trebalo značiti? Želiš li nam oduzeti ove tri kćeri? Reci, s kojim pravom? Želiš li ih za tvoje žene? Želiš li ih oploditi? Gle, ti to ne možeš, jer ti nisi iz ovoga svijeta, a osim toga - ti si jedan duh, za kojega je oplodnja nemoguća! Zato reci, što ovo znači? Što planiraš s našim kćerima?*“

Martin odgovara ovim, iznad svake mjere lijepim muškarcima:

„*Vi najdraži, najljepši prijatelji, ne brinite se za ove vaše tri kćeri! Jer, one su kod mene u mnogo boljim rukama, nego kod vas, koji posjedujete samo mudrost, ali u toj mudrosti sasvim malo ljubavi! Ja ih poučavam voljeti i one shvaćaju Ljubav. A to je Volja velikog Boga, koji je u sebi najveća, najviša i najčistija Ljubav. Ja vam kažem, da biste i vi to trebali naučiti, te bi tako i vi mogli doći na viši nivo, a ne za stalno ostati tijelom i duhom na ovom vašem svijetu. Ja ću ove vaše tri kćeri primiti u svoju kuću! Vas neću primiti, ako niste sposobni voljeti, Ako i vi budete mogli voljeti, tada se i za vas može pronaći neko mjestište!*“

Govore ova trojica: „*Smisao tvoga govora je bez reda, a time i bez mudrosti, i za nas neshvatljiv. Stoga govori mudrije, kada se obraćaš nama! Mi dobro znamo, da si ti iz zajednice djece velikog Pra-Duha. Već te poznaju i naši veliki mudraci još iz vremena dok si boravio na tvojoj planeti. To je sve za nas potpuno bezvrijedno, dok ti ne budeš bio obučen u odijelo mudrosti. Iz tog razloga, mi ti naređujemo i u ime najviše mudrosti ovog velikog svijeta svjetla, da što brže oveпустиš od sebe, inače će te zadesiti velika nevolja, kao i cijelo ovo tvoje veliko mnoštvo, koje te slijedi! Pokori se ili ćemo mi pozvati naše najmoćnije duhove, da na vas polože njihovu ruku!*“

Martin: „*Oho, samo ne ovako usijano, moji najljepši i najdraži prijatelji! Pogledajte me – među svom ovom mojom braćom i mojim sestrama, koji su ovdje moji pratioci i koji borave u mojoj kući – ja sam zasigurno najslabiji. Ali, protiv vas imam ipak toliko snage, da vas samo mojom najslabijom misli mogu*

tako zaviriti, kao kada velika oluja kovtla prašinu! Stoga se gonite s vašim smiješnim prijetnjama, inače ću na kraju još ja osobno položiti ruku na vas i vaše navodno svemoguće i navodno najviše duhove! Vi ćete odmah iz mene vidjeti zračiti jednu takvu ozbiljnost, da će sve vas obuzeti jedna vrućica! Sada se dobrovoljno vratite natrag, inače ću s vama početi sasvim drugačije razgovarati!“

Ova tri sunčeva muškarca podižu svoje ruke u vis i pozivaju njihove duhove. Ali ovi odgovaraju iz jednog oblaka:

Duhovi: „*Ovima mi ne možemo ništa učiniti, jer mi u njihovom društvu osjećamo najstrašnije nad najstrašnjim! Ili učinite što ovo društvo zahtijeva ili bježite od njih što brže možete, inače se svima vama može desiti nešto jako strašno. Jer, svi ovi su svemoćni, a Najsvemoćniji je među njima! Stoga poslušajte ili bježite, ali za vas je bolja poslušnost, nego bijeg! Jer, kuda bi mogli pobjeći od Onoga, čija su stopala brža od vaših misli?*“

Nakon ovih riječi Martin ponovo uzima riječ i govori:

„*No, moji još uvijek najdraži i najljepši prijatelji, što ćete uraditi, što vam sad govori vaša mudrost? Želite li se još uvijek suprotstaviti svima nama?*“

Govore ovi trojica: „*Ako je tako, onda naša mudrost kaže: -Ako je taj, s kojim se ti želiš svađati, moćniji od tebe, tada pusti borbu. A ako ti on da neku zapovijed, tada ga strogo poslušaj!- Vidiš, pošto si ti u tom tvom društvu moćniji od nas, tada ćemo ti mi biti poslušni. Zapovijedi nam, što hoćeš!*“

Martin: „*Sada svi vi, osim ove vaše tri kćeri, požurite u vašu kuću, jer ćemo vas mi na neko vrijeme posjetiti! Što će se onda dogoditi, to će vam objaviti netko drugi iz ovog mog velikog društva; jer, kao što sam već napomenuo – ja sam najmanji među ovim tisućama! Neka tako bude!*“

Nakon tih Martinovih riječi ova se trojica povlače i prolaze sjajnim perivojima do jedne male uzvisine u dolini, gdje se nalazi veliki hram, namijenjen obitavanju ovih stanovnika Sunca. Niže, oko ovog hrama, nalaze se manji objekti za odgajanje djece.

Znatijelja dvadeset taštih kaluđerica Iscjeljujuće poniženje

Kada su se stanovnici Sunca razišli, podižu se i ove tri kćeri Sunca i sada su još znatno ljepše. Jer sada već ljupko probija Ljubav iz njihovih nezamislivo lijepih očiju. Njihov govor postaje tako nježan i ugodan, kao pjev kerubina, jer ove sada ne govore o ničemu drugome, nego samo o Ljubavi.

Mi se isto počinjemo kretati dalje. Mnoge žene, koje se pod vodstvom Korela i Borema, kao i fratri uz njih, počinju se gurati naprijed, da mogu promatrati ogromne ljepote Sunca. Prije nisu od samog čuđenja imali vremena, jer su im u oči upadale mnoge prirodne neviđene pojave i rijetkosti ovoga svijeta. Pošto su njihove oči sve više i više bile zasićene krajolikom, sada žele saznati i koliko su žene sa Sunca ljepše od njih samih. Martin, nakon što sam mu Ja na to potajno ukazao, odmah primjećuje u čemu je stvar i što ove imaju na umu. On isto tako zna, da bi ove kaluđerice, koje veliku težinu daju vlastitoj ljepoti i dobroti, bile pogođene moćnom ljepotom ove tri sunčeve ljepotice. Stoga se obraća ovim trima kćerkama:

„Poslušajte me, vi najljepše kćerke! Gledajte, jedan značajan broj žena s moje planete započinje se tiskati naprijed, da bi usporedile ljepotu njihova lika s vašom ljepotom. Pošto ste vi naspram njih beskrajno ljepše, tako da vaša ljepota ove donekle tašte dame na jedno duže vrijeme doslovno može umrtviti, pokrijte vašom bogatom kosom na kratko vrijeme vaša lica. Otkrijte ih tek tada, kada vam ja za to dam znak! Učinite mi ovu uslugu!“

Govore ove tri: *„O ti naša ljubavi! Zar smo mi po obliku toliko lijepe? Gledaj, ovdje u ovom svijetu još nam nikada nitko nije rekao tako nešto. Ovdje ne znamo ništa o nekakvoj ljepoti oblika, nego samo o redu oblika i jednoj odgovarajućoj mudrosti iz toga. Ti si sada prvi, koji počinje hvaliti naš oblik, što smo mi više smatrali našim redom i našom mudročću. Ali sada primjećujemo, da ti uglavnom misliš na naš oblik. Ako je zaozbiljno naš lik za tebe tako neopisivo lijep, tada nam reci u čemu se to sastoji naša velika ljepota?“*

Martin: *„Prvo mi ispunite moju želju, tada ću vam to sve u pogodnoj prilici objasniti!“*

Govore ove tri: *„Poguraj nam ti sam kosu preko lica. Jer, ti ćeš najbolje znati, kako naša lica trebaju biti skrivena, da ovima koji se prema nama guraju ne budemo preopasne!“*

Martin ne čeka da mu se dva puta kaže i obavlja odmah planirano djelo. Upravo kada je bio gotov s trećom djevicom, do njega dolazi Borem i govori:

„Brate, ti si tvoj zadatak do sada majstorski riješio! Naravno, da uz sebe imaš i dva prijatelja, kojima su na ovom ovi, kao i na bezbrojnim drugim svjetovima, svi putovi najbolje poznati. Neovisno o tome, ti si učinio stvarno čuda. Ipak, sada moraš s ove tri kćeri, prema kojima se tiskaju kaluđerice, biti jako pažljiv, inače bi mogao doživjeti jedan stvarni ubojiti spektakl! Lice ove tri djevice za sada ne smiješ ni u kom slučaju dati pokazati, osim na neodgodiv zahtjev. Ako se ovih kaluđerica i bez toga možeš riješiti, u to bolje. Ako ove naše „svetice“ ugledaju lica od ove tri, biti će kao gromom pogođene bačene na tlo i početak će od bijesa i sramote doslovno same sebe komadati. Stoga budi, što je moguće više pažljiv, inače će ovdje doći do velikog perjanja.“

Martina ovo prilično zabrinjava i on kaže: *„Znači opet jedna mučna priča u naletu! Ne, ove su mi kaluđerice u sve vrijeme zadavale najviše muke, a sada i ovdje u Nebu ove glupe guske još uvijek ne daju mira! Imam u stvari volje da im pokažem ove tri potpuno razodjenute u njihovoj najvećoj ljepoti. Neka se tada zabiju u što god hoće i budu ponižene nekim robom! Možda bi nakon toga s njima bilo bolje!“*

Petar: *„Da, imaš pravo, brate, sasvim nježno ne treba postupati s ovima, koje si same sebi u svom taštom biću i previše nastoje dopasti. U redu je da se u početku koriste blaža sredstva, da bi se sa duše otklonili ovakvi svjetovni ostaci. Ako blaga sredstva ne koriste, tada brzo s najgrubljim četkama. Brate Borem, ti imaš pravo, kako ti kažeš; ali i Martin je u pravu! Stoga mu ovdje ostavimo slobodne ruke!“*

Ivan ovo isto potvrđuje i kaže Boremu: *„Ti si potpuno u pravu, ali i Martin ima pravo. Jer gle, na Suncu vječno nema nikakve noći i sjeverni pol se sjaji isto kao i južni pol. Odi ti samo natrag i dovedi ono tvoje pobožno stado ovamo, ono će sada biti na najbolji način oštrigano i počesljano!“*

„Ne želim ovim uvrijediti ženski svijet, ali kako je samo zavodljiv! Ženama je to ušlo već u krv i meso; čine toliko toga, kako bi se napravile dopadljivima i zavodljivima. A što žena više mami, to više dolaze. Radujem se tome, kada je tako mnogo ljudi ovako čisto i dobro obučeno. I ako jedna žena malo svom izgledu potpomogne – nešto se za to već čini (radi). Ali radi toga se to ne smije izopačiti! Ako žena to čini za njenog supruga ili za njenog prijatelja, tada to nije tako loše, ali loše je ako se ona učini (pokaže) kao divljač za odstrjel, kada kaže: -Ovako mami već mnoge, kako bih za to dobila moj bogatiji i bolji život.“

(Bruno Gröning; 22.09.1950.)

Borem odlazi i s Korelom dovodi dvadeset najtaštijih, koje su se posebno uzdizale i hvalisale njihovom ljepotom. One odmah opkoljavaju Martina, Petra, Borema i Korela i kažu Martinu:

„No, gdje su te beskrajne ljepotice Sunca, o kojima si govorio u tvojoj kući, da smo mi naspram njih jedna nula? Pokaži nam ove i uvjeri nas u istinitost tvoje izjave!“

Martin: „Samo dođite ovamo, vi tašte duše! Odmah će vam biti pružena pomoć! Gledajte, ovdje već stoje tri! Kako vam se dopadaju?“

Kaluđerice: „Mi ne vidimo ništa, osim kose i plavih haljina, kakve imamo i mi; ali mi želimo vidjeti razotkriveno lice, grudi i ruke!“

Martin: „Ako želite umrijeti od jada i sramote, vaše će vam zahtjev odmah biti ispunjen! Sada recite – da ili ne!“

Kaluđerice su se zbnule ovim posljednjim Martinovim zahtjevom i međusobno se pitaju, što da učine; ali ni jedna ne zna onoj drugoj dati odgovarajući odgovor. Jedna od njih obraća se Korelu i pita ga za savjet u ovoj stvari. Ali i Korel diže ramenima i nakon trenutka razmišljanja kaže:

„Da, moje drage sestre, ovdje je jedan dobar savjet uistinu vrlo skup! Ako kažete „da“, tada gledajte što će vam se po Martinovim riječima dogoditi. Ako kažete „ne“, tada će vas vaša beskrajna radoznalost dokrajčiti. Vi i sami vidite, kako je teško dati vam ovdje dobar savjet. Jedno bi, naravno bilo najbolje, ali teško da će te se to usuditi učiniti?“

Kaluđerice: „Mi ćemo sve učiniti, ako je to u redu! O, reci nam, daj nam savjet!“

Korel: „Onda slušajte: Iza nas dolaze Kinezi, a iza njih hoda Gospod s one dvije, koje Njega još iznad svega ljube! Obratite se Njemu i On će vam dati najbolji odgovor, na što vi ovdje trebate paziti i što činiti! Ako slijedite Njegovu uputu, tada ćete sigurno kroz ovo proći neoštećene kože. U suprotnom, morate sami sebi pripisati krivicu, ako vas zadesi neka nevolja. Jer, ja ovdje već vidim da se ne treba igrati s ovakvim stvarima. To je moj savjet; a vi možete učiniti što god želite!“

Kad su kaluđerice ovo čule kažu: „Prijatelju, to mi već dugo znamo! Ali to ne znači ništa drugo, nego prijeći iz kiše u pljusak. Jer, mi se tisuću puta manje bojimo ove tri ženske osobe, nego samog Gospoda! Jer, što su sve ove

naspram Gospoda? Gospod je Gospodar; a ove sve su iste, kao što smo i mi – samo Njegova stvorenja. Preljepa ili preružna, to je pred Gospodom jedno te isto. Stoga mi vjerujemo, kako je bolje da mi ipak osmotrimo ove ljepotice Sunca, nego da idemo do Gospoda i time pokažemo, kako se Njega bojimo manje, nego ova tri ženska stvorenja!“

Korel: „U redu, dobro, ako vi same sebe možete savjetovati bolje nego što sam vas ja savjetovao, onda činite što vam je volja! Ali u buduće, u sličnim slučajevima, uštedite si muku da k meni dolazite s nekakvim pitanjima!“

Nakon ovoga kaluđerice ponovno stupaju pred Martina i kažu: „Neka bude što god bilo, mi želimo ove tri vidjeti u njihovoj cijeloj ljepoti!“

Martin: „Dobro, dobro, samo vi dođite ovamo i širom otvorite oči; ubrzo će vam prisjesti vaša glupa taština!“

Sada se Martin obraća ovim trima djevicama: „Tako, moje najvoljenije kćeri, uklonite kosu s vaših lica i dopustite da vas ove tašte dobro osmotre!“

Tri djevice: „Ali, ako to njima šteti, tada bi mi ipak ostale skrivenih lica, jer time nitko ne bi trebao doći u opasnost!“

Martin: „Moje najdivnije, najvoljenije kćeri – to je svejedno. Jer, ako netko baš čvrsto sam želi – dobro ili loše – tada se ne događa nepravda! Ove vas u svakom slučaju žele vidjeti, iako su bile opomenute više puta i s moje strane i od ostale braće. Zato, neka sada vide i od toga polude do skorog uništenja. Sada se obznanite i pokažite se ovim taštima glupačama!“

Na ove riječi tri djevice odgovaraju: „O, ti uzvišeni prijatelju, uistinu - ti si veliki mudrac; jer tvoj govor gradiš na čvrstim temeljima! Stoga ćemo odmah učiniti, što si nam naredio. Neka djelovanje bude kakvo god da bilo, mi ćemo se sada pokazati!“

Sve tri djevice istovremeno otklanjaju kosu sa svojih lica. Zračeca raskoš njihove ogromne ljepote ima kod taštih kaluđerica otprilike isti utjecaj, kao da je svaka od njih istovremeno pogođena s deset munja. Sve se bacaju, kao na jednu hrpu, jedna na drugu i samo neke od njih viču tupim glasom:

„Jao nama najružnijima, mi smo izgubljene! Krokodili, kornjače i ostala najstrašnija gamad mnogostruko su ljepši od nas, nego mi naspram ovih

djevica! O Gospode, učini nas sve slijepima! Jer, bolje je vječno biti slijep, nego još samo jednom ugledati ovakvu ogromnu ljepotu!“

143

Sažaljenje ove tri djevice nad onesviještenim kaluđericama

Nakon ovih riječi ove potpuno zanijeme, a tri djevice obraćaju se Martinu, Petru i Ivanu:

„Oh, eto vam sada! Ako ste to već unaprijed znali, zašto ste nam rekli da im pokažemo naša otkrivena lica? Sada ove jadnice potpuno beživotno leže pred nama! Tko će im ponovno dati novi život? Zar to vi možete? Oh, ako vi to možete, onda probudite odmah ove jadnice, jer ih nam je jako žao! Ah, samo da se pred njima nismo razotkrile!“

Ivan: „Ništa se vi za to ne brinite! Što je ove – kroz vašu, od Boga, Gospoda osobno uzvišenu i premoćnu ljepotu – dočekalo, za njih je izuzetno dobro i iscjeljujuće. Upravo kroz ovo, one su oslobođene njihovog posljednjeg i izuzetno teškog svjetovnog bremena, koje bi ih inače još jako dugo mučilo i držalo ih nesposobne da uživaju u višim i najvišim radostima Božjeg Neba. No, sada je ovaj teret od njih otpao jednim udarcem i to skoro zauvijek. Tako će sada ubrzo ustati s jednim boljim i čišćim životom i bez ljutnje, sramote i štete moći će vas gledati, kao što to i mi možemo. One će vama biti od velike koristi, jer su to ipak kćeri Najvišega svetog Oca!“

Naravno, one su sada skoro kao mrtve, jer im je trenutno oduzeta samo njihova pogrešna ljubav (naklonost), koja ih je do sada držala na životu mnogo više, nego Ljubav prema Bogu, vječnom Gospodu svega Života. Ali gledajte, tamo iz pozadine ovog velikog društva dolazi prema nama jedan Muškarac, Otac među dvije kćeri! On će ove, naizgled mrtve, u pravo vrijeme povratiti u život, a pred vašim će se očima time pokazati Božja Uzvišenost. Stoga se ništa ne brinite, jer što se je ovima dogodilo, to je iscjeljujući čin za njihova još jako tašta srca.“

Tri djevice: „O, ti predivni, nama već poznati prijatelju! Pošto si nam rekao toliko utješnoga, reci nam i to, tko je onaj Muškarac, koji dolazi ovamo u pratnji njegove dvije kćeri. Je li to isto jedan vaš brat i potječe li i on, kao i vi, sa svete planete (Zemlje)?“

Ivan: „Onako, kako Ga vi vidite, da hoda prema nama, On je svima nama jedan Brat. On potječe, kao i mi, Svojim ovdje vidljivim formalnim

360

oblikom Bića isto sa Zemlje, to jest – sa one male planete (malog svijeta), koju vaši mudraci nazivaju Svetom planetom. Ali neovisno o tome, On je Majstor svima nama i time naš Gospod! Jer, tko je jedan majstor, taj je i gospodar. Ovaj je, međutim, naš Majstor u svim stvarima; znači On je i Gospodar nad svima stvarima, određenima od Boga!“

Tri djevice: „Oh, ako je to tako, onda je on mnogo više, nego što ste to vi? Možda kao što je to kod nas vrhovni mudrac, kojemu ne samo da se pokoravaju svi ljudi ovog velikog svijeta, nego i sve planine i sve vode, sve životinje i biljke?“

Ivan: „Da, da, otprilike tako, ali još mnogo više, što će te i vi same ubrzo moći vidjeti i spoznati!“

Tri djevice: „Moramo li mi i pred njim sakriti svoja lica?“

Ivan: „Ovdje to nema potrebe. On vas poznaje već jako dugo, kao i vaši cijeli svijet, i prije nego je postojao i prije nego što smo postojali mi i ovi vaši mudraci!“

Sada su tri djevice toliko začuđene, te uzvraćaju: „Što to kažeš? To je nešto, što mi još nikada nismo čule, čak niti od naših najvećih mudraca. Jer oni govore, da je naš svijet svjetla nešto kao majka svim ostalim svjetovima i stoga je najstariji među svima. Ako je naš veliki svijet, koji skoro nema granica, najstariji – što je sasvim sigurno tako, jer smo mi već često bili svjedoci, kako se iz njegovog širokog krila (Sunčevog) rađaju novi mali svjetovi – kako onda može jedan mudrac s nekog drugog, manjeg svijeta, koji je isto rođen iz našeg svijeta, biti stariji nego naši mudraci? Da, stariji nego naš veliki, skoro beskrajni svijet!“

O ti, inače predivni prijatelju, ovdje si se zasigurno nešto malo preračunao. Ako bi bilo tako, da je ovaj majstor jedan pra-anđeoski duh, tada je to nešto sasvim drugo, tada bi ti mogao biti u pravu. Ali, pošto će to jako teško uistinu biti slučaj – što mi zaključujemo po tome, da njega ne okružuje nikakva svjetlosna aura, što je kod ostalih anđeoskih duhova uvijek slučaj, tako da mi naspram njih izgledamo skoro sasvim tamni – tada nam moraš dati za pravo, da mi kod tebe ovdje uviđamo jednu pogrešku u računu.“

Ivan: „Moje najcjenjenije kćeri, vaši mudraci računaju dobro, ali mi računamo bolje. Gledajte, velika je razlika između vas i nas: Mi smo stvarna

361

djeca Najvišega; vi svi ste međutim, samo Njegova stvorenja i samo kroz nas možete postati djeca Njegove djece! To vi također znate iz usta vaših mudraca. Ako je to tako, onda mi recite, tko je ovdje stariji: djeca ili djeca od djece, koja ste vi?“

Ovdje se ove tri djevice nešto zbune i nakon određenog vremena kažu: „Oh, tvoje je pitanje iz najdublje mudrosti! Na njega ti ne možemo dati odgovor. Možda to mogu naši mudraci, što mi ne možemo tvrditi, jer ne možemo izračunati koliko duboko oni u njihovu mudrost dosežu. Ostavimo tu stvar na miru, jer je vaš majstor i gospodar – kako si nam to ti rekao – došao već prilično blizu. Mi se želimo dostojno pripremiti za njegov doček! Reci nam još samo ovo – kako on najradije želi da mu se dođe u susret, da bi se mi unutra i izvana na to mogli pripremiti?“

Ivan: „Po tom pitanju obratite se vašem drugom ocu – Martinu, koja vas je maloprije naučio voljeti. On će vam to sasvim točno objasniti!“

Tri se djevice odmah obraćaju Martinu i ovaj kaže:

„Moje najdraže kćeri! Kod ovog Majstora i Gospodara ne važi ništa drugo, nego jedino Ljubav! Stoga Mu dođite u susret s najvećom Ljubavi i tako ćete Ga zadobiti. Kada Ga budete zadobili, tada ste zadobili SVE, jer Njemu su sve stvari moguće. On vas čak može učiniti i stvarnom Božjom djecom, u što sam potpuno siguran!“

Tri djevice: „Smijemo li mi i njega isto tako voljeti, kao što smo maloprije tebe voljele? Smijemo li se i uz njega, po našoj novoprobudenoj želji srca, čvrsto priljubiti?“

Martin: „I te kako! Ljubav pred Njim ne može nikada učiniti pogrešan korak. Ako On u krajnjem slučaju vama kaže: „Ne dodirujte Me!“, ipak ne dopustite da vas to zaustavi i još se više užarite za Njega. Obuhvatite ga čvrsto, kao okovima, u vaša srca, tada će vam On sâm od sebe doći u susret i dopustite će vam u svoj punini, za čime vaša srca žedaju! Kada je On vas prihvatio u Svoje Srce, tek ćete tada u vama osjetiti takvo blaženstvo, o kojemu niti jedan mudrac vašega svijeta nema ni najmanjeg pojma!“

Tri djevice: „Ah, one dvije predivne, sigurno već uživaju u punini takvog blaženstva? Kakav samo moćan nebeski duh on mora biti, da vi, kao prava djeca najvišega Duha, njega smatrate vašim gospodarom i majstorom! On sigurno mora da je prvi sin najvišeg Duha, te tako Njegov najvoljeniji i jedini?!“

Martin: „Da, skoro da ste pogodili u sredinu; star je prilično takva. Ali, sada budite sasvim mirne, On je već skoro tu! Vidite, one „mrtve“ kaluđerice već se započinju micati pri Njegovom približavanju; stoga sada samo mir! Zar ne, moje voljene kćeri, nije li On beskrajno drag?“

Tri djevice u zanosu: „Ah nebesa, ah nebesa! Ovakvu dragost sigurno nemaju sva nebesa u još jednom obliku! Kakva neopisiva blagost isijava iz njegovog cijelog bića! Što nam se više približava, u to je sve više draži. Oprosti nam, ako ti moramo reći, da vi, iako djeca Najvišega, naspram njega ipak izgledate kao prazne sjene. Što nam je bliži, to nam je u srcu jasnije, da se osim njega ni jedno biće ne može voljeti više!“

O prijatelju, ti naš novi duhovni oče, mi naša srca više ne možemo zadržavati; premoćno ona zahtijevaju njega! Sada ostaje stajati udaljen deset koraka od nas i – oh, vidite onamo! Gle, on poziva kažiprstom! Reci nam, na koga se odnosi ovaj sveti poziv? Gledaj, planine ovoga svijeta naginju se tako često, koliko on puta pomiče kažiprstom! A tamo dolje, duboko u dolini, kako se samo ona velika voda podiže i drhti! – O, reci nam, na koga se odnosi ovaj sveti poziv?“

Martin, isto tako sasvim ganut: „Na vas, na vas, moje najvoljenije kćerkice, a uz vas sigurno i na cijeli ovaj vaš svijet! Stoga požurite onamo i učinite to, što sam vas maloprije naučio!“

Govore ove tri: „Uh, povedi nas ti onamo! Mi nemamo hrabrosti i snage, jer naša premoćna Ljubav utrnula (oduzela) je naša stopala!“

Martin, Ivan i Petar podupiru odmah ove tri ispod ruku i nježno ih vode k Meni.

Ćan-Ća i Gella su zapanjene pred ljepotom ove tri kćeri Sunca

Kad su ove tri s njihovim pratiocima došle do Mene, a Ćan-Ća i Gella ugledale ove izvanredne ljepotice, srozale su se formalno u sebe i Ćan-Ća govori:

„O Ti, moj svemogući Oče, kakva su ovo stvorenja? Ovakvu neshvatljivu ljepotu nisu još nikada niti jedne najužarenije ljudske grudi sanjale! O Oče, jesu li i to stvorena bića ili su to pra-duhovi, čija je narav još od vječnosti bila

bez mane i savršenija od svjetla najčistije zvijezde? Ah, kako strašno ružno ja izgledam nasuprot ovih! Da, kada vidim ove, čini mi se – oprostite mi ovakve misli – kao da je skoro nemoguće, da si Ti, o Oče oblikovao ovako nevjerojatno lijepa ženska stvorenja. Naravno, da je jedna takva misao isto tako glupa i luda, kao što sam i ja sama! Oh, uistinu – njihova beskrajna ljepota je za mene skoro neizdrživa!“

Nakon ovih riječi Čan-Ča zanijem, a Gella je već od samog početka nijema i ne zna si pomoći, nego potajno uzdiše u osjećaju njene, navodno najveće ružnoće.

JA ostavljam ove dvije, iz jako dobrog razloga, u ovakvoj dubokoj skrušenosti i obraćam se Martinu:

„No, Moj ljubljani brate Martine, ribarenje ti odlično polazi za rukom. Ovdje si mi ulovio prilično vrsne ribice, čak iz „dubokih voda ovoga Sunca“, što Mi pričinjava izuzetnu radost! Već vidim, da ti ribarenje ovdje mnogo bolje uspijeva, nego na Zemlji. Stoga ću te morati učiniti stvarnim ribarom u vodama Sunca. Ti postaješ posebno čvrst i mogu te sasvim dobro upotrijebiti uz Moju braću Petra i Ivana, koji su stalno Moji glavni ribari u cijeloj beskonačnosti.

Uistinu, ovoga si puta nadmašio samoga sebe. Gle, ovo je prva prava radost, koju si Mi priredio! Jer, do sada nije skoro niti jednom poslanom ribaru u ovaj svijet svjetla uspjelo u mrežu Ljubavi uhvatiti ljude ovoga svijeta. Njihova mudrost je velika, a njihova je ljepota mnoge ribare učinila potpuno bespomoćnima. Ali, ti si se ovdje pokazao kao pravi majstor. Stoga ću te morati postaviti i nad većim, jer si u malome tako dobro trgovao!“

Martin: „O Gospode, o Oče, to je previše milosti. Ti znaš, da se od jednog vola ne može dobiti ništa drugo, nego komad mesa. A što sam ja drugo pred Tobom, nego jedan vol, a ponekad još i neka druga stoka? Ti već znaš, na koju stoku mislim!“

Bez Tvoje posebne Milosti, meni bi u društvu ove tri najdraže kćeri sigurno bilo prilično neobično vruće i ja bih se pokazao preslabim i lošim. Ako mi one već i njihovom mudročću ne bi zadale prilično jak udarac u rebra, ali sigurno uto snažniji udarac dobio bi kroz njihovu nadasve nadražujuću ljepotu. I to kakvu ljepotu - od glave do pete! Ali, Ti si me podupro pomoću ova dva najsnažnija brata i gle, naravno da je tada sve išlo dobro! Da si me samo malo

ostavio slobodnim, tada bih u trenutku bio gotov s mojom snagom, a kako bi mi onda dalje išlo, to Ti Gospode najbolje znaš!“

Govorim Ja: „**Dragi brate Martine, sada si dao točan odgovor, jer bez Mene nitko ne može ništa učiniti. Ali gledaj, stvar stoji ovako:**

D o d j e l j i v a n j e **Moje Milosti je naravno MOJE DJELO, što nikome ne biva uskraćeno. Ali o b u z i m a n j e** (zahvaćanje) **te Milosti i postupanje nakon toga je OSOBNO djelo svakog slobodnog duha, pa tako i tvoga. Stoga te pohvaljujem, što si Moju Milost tako izvrsno zahvatio (prisvojio) i nakon toga odgovarajuće postupao!**

Ja mnogima dodjeljujem Moju Milost i oni je prepoznaju i zahvaljuju Mi radi toga. Ali, kada nakon toga po Milosti trebaju p o s t u p a t i (učiniti), tada se na Milost ne osvrću i ostaju stalno isti u njihovim zemaljskim, lošim navikama. Dok su na životu, čine ono, što je ugodno njihovom mesu (tijelu) i ostaju puteni (osjetilni) do zadnjeg trenutka. Kada nakon toga dođu u duhovni svijet, tada su još deset puta lošiji, nego u svijetu, tako što ovdje mogu imati sve što požele. Ipak i tada im je stalno ponuđena Moja Milost; ali se na nju ne osvrću, a to je za njih jako loše.

Ti si ovdje vremenom počeo poštivati Moju Milost, pretvorivši je u djelo i stoga si zavrijedio Moju pohvalu. Posebno o v d j e, gdje je tisuću puta teže, nego na Zemlji, Moju Milost pretvoriti u djelo. Samo nastavi tako i tada će se tvoj duh moći radovati takvoj snazi slobode, kakva se rijetko viđa!“

Petar i Ivan ovo potvrđuju i svjedoče:

„Uistinu, nas dvojica ne bi imali hrabrosti da se ženama Sunca obratimo u Ljubavi, jer ih poznajemo i znamo što one mogu učiniti, kada kod nekog duha otkriju i najmanju slabost! Ali, Martinu je uspjelo. Tebi, Gospode, sva Slava za to, a Martinu jedna prekrasna kruna za junake!“

Govorim Ja: „**Da, neka bude! No, sada mi ti, Moj dragi brate Martine, predstavi tvoje tri ribice, da od njih saznam, kako si ih za Mene pripremio!“**

Gospod i tri u Ljubavi zrele kćeri Sunca

Nakon ovoga Martin se obraća ovim trima djevicama:

„No, moje najvoljenije kćeri, sada smo na određištu. Ovdje istresite vaša srca, kao što sam vas naučio i kako od vas zahtjeva žar vaših srca!“

Na ove riječi Martina, tri djevice brzo šire svoje predivne ruke i žele Mi odmah pasti na u njedra. Ja im se obraćam:

„Moja ljubljena djeco, još Me se ne dotičite, jer se još uvijek nalazite u vašemu mesu (tijelu); jer bi to tada ubilo vaše tijelo! No, kada budete napustili vaša ovomaterijalna tijela, tada će te Me bez opasnosti smjeti dodirivati! Ja sam jedan savršeni Duh; stoga Me samo savršeni duhovi mogu dodirivati!“

Tri djevice: *„Zar je onda ovaj tvoj brat isto tako jedan savršen duh, a gle – mi smo ležale na njegovim prsima i upoznale smo što je Ljubav, a to nam nije štetilo! Ako si ti, najdivniji majstore i gospodar tvoga brata, jedan još savršeniji duh, tada mi mislimo da će nam to još manje štetiti, ako se na tvojim grudima želimo potpuno predati ljubavi! A što bi i bilo, ako bismo tada bile odvojene od tijela? Pa bolje je živjeti b e z tijela, nego s tijelom odvojen od Ljubavi! – O, pogledaj nas i osjeti kako patimo, ako te ne smijemo voljeti prema žudnji naših srdaca!“*

Govorim Ja: *„Moja draga dječice! – Mene v o l j e t i, to već smijete iz sve vaše snage, jer vam Ljubav nije zabranjena. Samo Me d o t a k n u t i još ne smijete, jer će vam to nanijeti štetu! Ali, ako je vaša Ljubav već toliko snažna, da već skoro želi rastočiti vaše tijelo, onda možete dodirnuto Moja stopala, jer bi Moja njedra za vas još bila prevruća!“*

Na ove se riječi tri djevice bacaju do Mojih nogu, obuhvaćaju ih svojim najnježnijim rukama i govore prenježnim i harmoničnim glasom:

„Ah, kakva beskrajna slatkoća! Da su samo naša braća prije mnogo eona znala, kako je slatka Ljubav, tada bi dali svu svoju mudrost za kap rose ovakve Ljubavi!“

O, ti predivni gospodar i majstore, zašto mi ljudi s ovoga velikog predivnog svijeta ne znamo ništa o Ljubavi? Zašto mi moramo rovariti samo u neistraživoj mudrosti Neba vječnoga Pra-Duha i pri tome nikada doznati što je Ljubav, najslađa Ljubav?!

Teški uvjeti na Zemlji, za dostizanje statusa Božje djece

Govorim Ja: *„Moja draga dječice! Gledajte, tijelo jednog čovjeka ima različite udove i osjetilna pomagala. Ali uho ne može (imati) to, što i oko, a usta ne što i nos, glava ne što i srce, a srce ne što i stopala i ruke. Ako je cijelo tijelo zdravo, tada su zdravi i svi pojedini udovi. Oko se ne osjeća nesretnim, jer ne može čuti, a uho isto tako nije nesretno, jer ne može vidjeti. Tako se niti glava još nije požalila, jer je udaljenija malo dalje od srca, nego što su to pluća. Jer svi udovi, bilo koje građe i namjene, uživaju život iz jednog srca, koje je obitavalište Ljubavi i Života. I tako ste, moja dječice, i vi – iako ne samo srce – u velikom Redu Božjih stvari su-uživatelji svega toga, što dolazi iz Božjeg Srca. Tko od vas sasvim posebno prepozna Ljubav, kao sada vi, taj će biti primljen i u Ljubav!“*

Dok god ste vi još krv, možete postati dijelom s v a k o g uda ili organa. Ali, kada je krv postala hranidbenim dijelom bilo kojeg uda ili organa i s njim postala jedna cjelina, tada daljnje vođenje jednog takvog sjedinjenog djela krvi više nije moguće.

Ja znam, da se vaši mudraci jako čude, radi prednosti onog malog svijeta – kojega uobičajeno nazivaju „Svetom planetom“ – da su ljudi te planete isključivo djeca Najvišega. Ali razmislite, kako bijedno oni tamo moraju provesti svoj kratkotrajni život!“

Glad, žeđ, veliku hladnoću, često i veliku vrućinu u jednom vrlo krhkom tijelu moraju izdržati od samog rođenja. To njihovo tijelo k tome je podložno i tisućama najbolnijih bolesti i na kraju jednoj sigurnoj, često bolnoj, smrti! U velikoj se boli tamo čovjek rađa, a isto tako mora i napustiti taj svijet. Do svoje dvanaeste godine čovjek je ondje skoro nesposoban za nekakvu zrelu misao i često udarcima pruta biva oblikovan u donekle razumnije biće. Kada je polovično urazumljen, već mu se na leđa tovari mnoštvo najteže ispunjavajućih zakona. Za kršenje ovih, ne očekuju ga samo teške i bolne vremenske kazne, nego najteže i neizostavne v j e č n e kazne!

K tome, on još mora, da bi na životu održao to svoje krhko tijelo, u znojnu lica svoga pribavljati i pripremati sebi hranu! Uz sve to, on je često do posljednjeg trenutka svog zemaljskog života u stalnom neznanju,

postoji li nakon bolne smrti njegova tijela još bilo kakav život. A ako nekakav i postoji, tada je on za njega nerijetko najstrašnije uređen i manje poželjan, nego što je to jedno vječno uništenje. K svim ovim gorčinama života, on ipak biva prožet jednom takvom izvanrednom ljubavlju ka životu, da mu smrt – unatoč svim tim patnjama – ipak izgleda kao nešto najstrašnije!

Ako vi sad ljude ove, od vas promatrane takozvane „Svete pokretne zvijezde“ tako osmotrite; što oni moraju izdržati, da bi odgovarali (zadobili) njihovom jedinom, naravno najvišem pozivu: recite, ako ih usporedite s vama, zar im vi možete zavijediti? Ili želite li i vi sve to proći, da bi po mogućnosti postali to, što od rođenja još dugo niste i ne možete biti, ako ne ispunite sve te teške uvjete po strogim zakonima, koji su njima uz najstrože sankcije neposredno dani od strane najvišeg Božjeg Duha?!

147

Kritično odbijanje uvjeta postajanja Božjeg djeteta na Zemlji

Nakon ovog opisa, tri ljepotice ponovno ustaju i govore:

„O ti uzvišeni prijatelju i majstore velike mudrosti! Ako Veliki Duh tako postupa sa svojom budućom djecom, tada mi ne pridajemo nikakvu važnost takvom statusu Božjeg djeteta! Jer ako tu možda jedan od tisuću, kroz najstrašnije samoodricanje u svom životu postigne teško dostižućim statusom Božjeg djeteta sve sposobnosti Najvišega, ipak one (sposobnosti) nisu ništa u usporedbi s tolikim patnjama! I još tri puta manje, jer će biti dodijeljene samo onome, koji je čitav svoj život strpljivo izdržao sve moguće jadi. Što koristi jednom takvom djetetu čak i najveća blaženost, koju mu svemogući Božji Duh uvijek može prirediti? Ako mu ostane sjećanje na to, što je on sve jednom morao izdržati, to mu svu blaženost mora za uvijek ogorčati. A to utoliko više, ako uz to mora saznati, da na tisuće njegove braće moraju najbjednije čamiti na nekakvom mjestu kazne, dok je on, među bezbrojnim, jedini riješio svoj životni zadatak.“

Ako se on svog nekadašnjeg najbjednijeg života ne sjeća i ako ga ne brinu njegova najnesretnija braća, jer je on jedini imao tu, skoro nedostižnu sreću, postati djetetom Božjim, tada je on prevaren za svoj život. Jer bez sjećanja njemu nije moguće da kaže, kako je zadobio jedno takvo blaženstvo. Ako on više ne pozna one, koji su uz njega postali jadnici, tada je kod nas

368

jedno dijete u utrobi majke već mudrije i prosvjetljenije, nego takvo jedno bijedno Božje dijete, koje osim tupog blaženstva nema ništa drugo, nego samo prazno i beznačajno ime!

Pri ovakvim okolnostima – slušaj ti, ako si i prvi sin Boga – mi ništa ne držimo do Božjeg djetetstva, ako bi i mogli biti s njima izjednačeni. Mi ovdje ne shvaćamo Božju Mudrost, kako na ovako namučenim bićima može imati zadovoljstva? Uistinu, takav jedan bog – i naš Bog, ti sigurno jako malo znaju jedan o drugome! Mi vas od sveg srca žalimo! Dođite kod nas i ostanite s nama, tada će vam sigurno biti bolje, nego kod vašeg boga, koji ima zadovoljstva samo na najjadnijima!

Stvarno je vaša Ljubav, nešto slatko i djelom je osnova Života. Ali čemu koristi sva ta životna slatkoća, ako pri tome duh ostaje vječno vezan i ako je njegovo kretanje skoro nikakvo, jer mu je dozvoljeno kretati se samo u usko omeđenim granicama jednog određenog reda?

Mi, ljudi na ovom velikom svijetu stvarno smo slobodni. Jedino je Mudrost ta, koja nas čini slobodnima i sve stvari podčinjava Mudrosti naših duhova. Pošto smo mi kroz Mudrost slobodni, a Ljubav smatramo samo jednom vegetativnom snagom, tako kod nas nema prijestupa, kako fizički (tjelesno), tako i moralno.

Mi smo savršeni po obliku, savršeni u mislima, žudnjama i postupcima. Vi kod nas ne možete pronaći ništa, niti u dolinama, niti na planinama, što bi bilo obuhvaćeno i najmanjom nesavršenošću.

Zavist, bijes, častoljublje, škrtost, bludnost i vlastoljublje na ovome su svijetu – koliko je nama poznato – potpuno strani. Jer prava Mudrost u svemu nas podučava istim pravima i istim prednostima. Jer, svi mi smo savršeni odrazi najvišega Duha i poštujemo Ga u sebi kroz pravu Mudrost, koju imamo od Njega. I vidite, to je jedno ispravno, toga Duha dostojno čašćenje!

A vi mislite, da će te Ga zadobiti jedino pomoću Ljubavi i da ćete postati Njegova svemoguća djeca? O, vi jadnici, vi slabići, zar vi, kao navodna djeca Najvišega mislite, da k Njemu možete doći tako malo usplahirena srca i kao novorođenom djetetu staviti mu u usta jednu slatku dudicu, i time ga odmah zadobiti?!

Oh, tu ste vi svi u žaljenja vrijednoj zabludi i ovime pokazujete da je vama, koji se smatrate već skoro savršenim duhovima, pojam „Duh“ potpuno

369

nepoznat! Vi ne poznajete same sebe i nikada se niste poznavali – kako onda želite spoznati vječnog Pra-Duha svih duhova i na kraju postati još i Njegovom najistaknutijom djecom? Dođite kod nas u školu, tada ćete upoznati prvo same sebe, a onda i najvišeg Duha!“

148

Nastavak kritičnog govora mudrosti ove tri kćeri Sunca

„Mi smo stvarno uvidjeli, da posebno ovaj vaš brat, kojega vi nazivate „Martin“, posjeduje nekolicinu vrlo zapaženih iskrica mistične mudrosti, slično našim planinskim mudracima, koji isto tako k nama ponekad dođu sa stvarima, koje se nalaze tako visoko, kao i njihova obitavališta u visokim planinama. Ali što njima i vama koristi jedna takva visoka mistika, ako su vam potpuno nepoznati osnovni principi praktične životne mudrosti?“

Ovi se sastoje u pravednoj popustljivosti prema slabijima. Jer, tamo gdje snažniji želi biti jači od slabijeg i pobjednik nad njime, tamo su izgubljeni sav red i sva mudrost. Svaka snaga mora pronaći pobjedu u njenoj jasnoj svijesti, a nikada u bijednoj podčinjenosti onoga, koji već izdaleka izgleda kao slabiji.

Tako smo postupili i mi, koji smo vas, kao mnogo slabije, ugledali na našem tlu: mi smo činili što ste vi htjeli, da bi vas što dublje mogli proučiti. Mi smo sada točno spoznali, da ste vi stvorenja vrijedna sažaljenja. Stoga vas pozivamo, iako ste vi duhovi, da ovdje kod nas upoznate pravu Mudrost, koja je vama prije svega hitno potrebna, ako vremenom želite dobiti bolje misli i pojmove o najvišem Duhu!

Istina je, da su nam naši čisti duhovi iz lebdećih svjetlosnih voda rekli (korona Sunca), da se mi vama ne trebamo suprotstavljati, jer se u vašoj sredini nalazi onaj najstrašniji, ali mi taj poziv tada nismo potpuno shvatili! Sada nam je jasno, da oni pod tim nisu smatrali nikog drugog, nego upravo tebe (Isusa). To najstrašnije nalazi se sigurno u tome, da si ti u jednoj ludoj umišljenosti dospio još najdalje do toga, da sebe najozbiljnije smatraš prvim sinom Najvišega i nastojiš u takvoj ludoj uobrazilji držati i ovu tvoju braću. A to je upravo ono najstrašnije kod nas, ako si netko dopusti obmanjivati svoju slabiju braću! Tko je snažan, taj ne skriva svoju snagu, ali ju i ne pokazuje na slabijemu! No, tko je slab, taj se ne prikazuje, kao da je snažan, nego slabim! Tako snaga snažnoga i slabost slaboga postaje jedna snaga u snažnome! Primite ove riječi u vaša srca! Ona dolaze iz skoro maloljetnih usta djece ovog velikog svijeta. No, dođite u slobodne gostinjske stanove naši starih. Tamo će

370

vam biti upaljeno mnogo snažnije svjetlo. Neka vas u tome ne sprečava to, što se vi usuđujete smatrati kao već savršenima i mislite, da će nama štetiti ako mi dotaknemo vaša prsa! Oh, neka vas to uopće ne brine!

Jer, gledajte, mi smo baš kroz pravu Mudrost sada, kao djeca u tijelima materije ovog svijeta već mnogo čišćeg duha, nego što ćete vi ikada biti. Duhovno sigurno ne leži u Ljubavi, nego u stvarnom Duhu, koji je uvijek isti i takav ostaje, bez obzira bio on u jednom grubljem ili finijem eteričnom tijelu.

Isto tako, vi naša tijela ne trebate mjeriti po onima, koja ste vi nosili na takozvanoj Svetoj planeti, a koja su bila grublja, nezgrapnija, teža i tamnija, od najgrubljeg kamenja ovoga svijeta. Vi vidite i sami, da su naša tijela mnogo eteričnija i srodnija sa svjetlom, nego što su to vaši duhovi, kao što to možete ovdje vidjeti. Ona sjedinjuju mnogo više čistoće i pravog reda u sebi, jer su neprestano prožeta djelovanjem u njima boravećih duhova.

Stoga pođite sada dobre volje s nama! U našim će te stanovima sigurno postati malo svjetliji, nego što ste to sada. Ali neovisno o tome, neka vaša slabost ne biva ni malo prisiljena prevladavajućom snagom, koju mi ne iskazujemo tako hvalisavo kao ti, prijatelju Martine: onom prilikom, kada si na smiješan način spominjao neku snagu u tebi, iako si ti navodno najslabiji među ovim društvom, a kojom bi snagom naš veliki svijet tvojim prstima mogao smrviti kao pupoljak najeteričnijeg cvjetića!

Zar ne uviđaš i sam, da si ti tvoju snagu malo previše uveličao? Ali to ti ne zamjeramo, jer si govorio u tvom slijepom zanosu i još nisi nas poznavao. Sada, kada nas valjda malo bolje poznaješ, nećeš o nama više tako misliti, a još manje tako nešto izgovoriti.

Mi sada idemo naprijed, a vi, ako hoćete, možete nas slijediti! Budite sigurni, da će te kod nas biti dočekani izuzetno prijateljski, u našim čvrstim kućama, koje nisu kao tvoja nebeska, u jednoj fiksiranoj umišljenosti, nego se sastoje od najčvršće stvarnosti, sagrađene našom voljom i našim rukama!

A da bi ti Martine uvidio, da naša Mudrost ipak malo dalje doseže i da mi tebe, kao i sve vas, poznamo malo bolje, nego što ti to misliš, tako ćeš u stanu naših starih vidjeti jednu predstavu u kojoj će se ti od tvog prapočetka, pa sve do ovog trenutka moći ponovo pronaći (prepoznati)!

Ti misliš da se stvarno nalaziš prilično daleko i z v a n tvoje visoko-nebeske kuće? Gledaj, mi smo u ovom trenutku u toj istoj kući i vidimo točno

371

sve, što se sada u njoj događa. Tako smo mi bili svjedoci i toga, kada si ti maskiranom zmaju htio dati jedan vatreni poljubac! Ali ne razbijaj glavu o našoj sposobnosti viđenja, jer u pravo vrijeme pronaći ćeš razlog tome u pravoj Mudrosti. Neka vas prati tvoja i svih vas slobodna volja! Mi sada idemo ispred vas!“

Nakon ovog dugog govora ove tri se udaljuju.

149

Porazno djelovanje Mudrosti ove tri kćeri Sunca na Martinovu „sigurnu“ pobjedu

Martin, koji se je već dugo nalazio kao na iglama, odmah se obraća Meni i govori:

„O Gospode, o Oče, - sasvim pokorne sluge, ovdje smo mi upali u jedno pravo osinje gnijezdo! Ne, ovo je već sada iznad svega, što sam do sada doživio! O braćo, Petre i Ivane, vi ste moju pobjedu suviše rano slavili i pohvalili krunu junakovu! Sada se je pokazalo, kakvu sam to pobjedu izvojevao i kako su svima nama prijale ove tri sunčeve pastrmke!

O Gospode, kada se ja sjetim – Ti već znaš – mog najšlampavijeg ribarenja u ono vrijeme, to je za mene bilo slavnije, nego ovo sada! Tvoja Dobrota i Milost već su me upravo proglasili dobrim majstorom ribarom u životnim vodama Sunca. No, sada Ti moram doći s molbom, da mi to pohvalno majstorstvo odmah ponovno oduzmeš. Jer, ove su ribe mene požderale, „skupa s peteljkom i odgriskom“ i isprženom na kiselom kupusu – kako se to kod nas kaže – već mnogo ranije, nego što sam ja i pomislio poći u ribolov!

Ne, ne, ove tri su svima nama održale bukvicu sa svih zvijezda odjednom! A najgore je to, što im u stvari jako malo ili skoro ništa ne možemo prigovoriti! One su dobre, fine i nježne, popustljive i uz to još ljupke i lijepe. Ali, ipak bih sada najradije eksplodirao od bijesa - da su mi ovo troje djece zadale takav udarac!

Mi njih trebamo slijediti? Ja baš neću! Tko još neće? Samo nam to još nedostaje, da idemo kod njih u školu! A Ti, Gospode, skupa s nama? A i vas dvojica, Petre i Ivane, isto? Ova stvar je dobra! – Što Ti kažeš na sve to, o Gospode, Ti moje sve?“

372

Govorim Ja: „**De se malo smiri. Mi svi učiniti ćemo to, što ove tri od nas očekuju, što znači; da ćemo ih slijediti i vidjeti što će na kraju ispasti. Što je neka komedija kompliciranija, to je zabavnije njeno razrješenje. Jer gledaj, svi vi, Moja prva djeco, braćo, sestre i prijatelji, morate upoznati sve, jer inače nećete biti sposobni za službu kod Mene! Stoga ćemo mi sasvim strpljivo poći iza ovo troje lijepe djece!**“

Martin: „Gospode, Ti znaš da ja sada, kao i uvijek kažem: Neka bude jedino Tvoja najsvetija Volja! Jer, ja znam da samo Ti poznaješ sve Putove, kojima mi trebamo ići, da bi dospjeli do onog cilja, kojega si Ti nama za uvijek odredio, kao Bog, Otac, Gospodar, Ljubav i Mudrost. Ali neovisno o tome, sada stojim ovdje kao pravi vol na brijegu i u ovom trenutku ne mogu čak sabrati niti masu proturječnosti, koje su kao bujica rijeke prostrujale iz ovih božica Sunca. Ja jasno uviđam da njihove rečenice moraju biti pune proturječnosti, a ipak im ništa ne mogu prigovoriti, jer što su govorile, to je faktički bilo točno. Ali, mora da si i Ti sâm najbolje primijetio, kako su na mojim prsima bile blažene i na neki se način htjele naučiti Ljubavi. Njenu slatkoću tako su mnogo hvalile, da su njihovi pratioci htjeli upotrijebiti silu, te su stoga pozvali i njihove duhove, koji su ima onda dali sasvim drugačiji savjet. Tada je njima Ljubav bila sve! A sada su je deklarirali kao nijemu, vegetativnu snagu: otprilike, kao neku glupost, koja sama po sebi ništa nije, nego samo slobodnijim bićima služi kao motiv za njihovo razmnožavanje!

Kakav je bio njihov govor, kada si im Ti domahivao, da dođu do Tebe! Kakva je samo lirika istjecala sa njihovih lijepih usana! Pomislio sam: Eto, to je to! Sada su Ga prepoznale ili bar najsnažnije slute, tko se u Njemu nalazi!

Ali, kako sam se u njima razočarao! ...

Ja Ti kažem, o Bože i Oče, ako se s ovim stanovnicima Sunca ovako nastavi, mi ćemo ovdje obaviti sasvim škrtu žetvu. Jer, ovdje bih se radije pozabavio sa Sotonom, nego s ove tri, na žalost najljepše božice Sunca! ...

373

O.p.: (za one radoznalije i navikle na malo „žilaviju duhovnu hranu“)

Pošto smo se već (zajedno s Martinom) susreli s palim prvostvorenim Duhom u oblicima Lucifera i Sotone (Sadhane), a radi gornja dva poglavlja i boljeg predočavanja i produbljanja duhovnih spoznaja, kao i boljeg razumijevanja daljnjeg teksta, dobio sam misao prevesti sljedeće poglavlje iz Lorberovog djela „*Zemlja*“; „**53. Poglavlje: Duša Sotone (23.03.1984.)**“:

„*Mi smo već zadnji puta spomenuli, da jedna duša, pošto se sastoji iz bezbrojnih supstancijalnih djelića inteligencije, ili jasnije govoreći: iz bezbrojnih minijaturnih pojmovnih slika, isto tako može biti ponovno podijeljena (raspršena) ili ka potpunom raspršivanju (nestajanju), ili spojena u određene „zbirke“, koje ovisno o različitom broju i vrsti u njima skupljenih pojedinih supstancijalnih djelića inteligencije mogu dati (oblikovati) određene oblike i forme.*

Primjeri za ovo postoje na površini Zemlje i u samoj Zemlji u ogromnoj količini. Pogledajte samo različite vrste metala, različite biljke i životinje i tu ćete odmah imati plastične primjere u izobilju, u kakve se rijetke forme duševne zbirke (zbirke duševnih čestica) mogu oblikovati.

To su naravno materijalne vrste; u stvari one su materijalni vanjski odrazi (slike) unutarnjih duševnih oblika. Jer, vanjska forma (oblik) ne može biti drugačija, nego samo ta, koja u plastičnom smislu sasvim ogovara unutarnjoj (duševnoj) formi – ili: kakva je unutarnja sila, takvo je vanjsko djelovanje.

Jedna takva podjela duše dogodila se je i pri stvaranju prvog ljudskog para, jer je iz jedne duše nastalo dvije. Jer ne stoji, da je Stvoritelj i Evi udahnuo životni dah u nosnice, nego je Eva proizašla zajedno s tijelom i dušom „iz Adama“; a i u tu drugu dušu položen je besmrtni duh, te su tako iz jednog čovjeka i iz jedne duše dvoje, a ipak su bili jedno tijelo i jedna duša. Jednu takvu podjelu duše možemo lako promatrati i u djeci roditelja; jer, da je duša djece jednim dijelom uzeta iz duše roditelja dokazuje fiziološka sličnost djece s roditeljima. Što je u tome strano, to ostaje strano (druge vrste) i fiziološki nejednako sa začetnikom (roditeljem); međutim, što je iz začetnika, tu se jednako spaja s jednakim iz začetnika i roditelji po tome prepoznaju svoju djecu. Iz ovih primjera može se djeljivost duše lako raspoznati i shvatiti.

Još upadljivije pokazuje se takvo dijeljenje u duhovnom svijetu kroz bezbrojne najčudnije pojave. Jedna duša, koja je u jednom takvom zemaljskom životu proživjela svoje vrijeme, a što nije zapisano u sjajnim navodima Knjige života, ili čiji način života nije dobro školovan prema Učenju Evanđelja u svim pojedinostima, pojavljuje se u duhovnom svijetu nužno u svakojakim oblicima (formama, spodobama), koji se protežu i do najodvratnijih životinjskih oblika. Razlog tomu je, jer je duša za njeno potpuno oblikovanje, njenim zemaljskim životom, protračila određenu porciju „specifika“ (duševnih supstancijalnih dijelova). One više nisu prisutne (na raspolaganju) nakon izlaska duše iz tijela, te oblik duše izvan tijela u većoj mjeri mora radi toga biti nepotpun.

Tako se i mnoge duše priljubljuju (zakače, prisvajaju) na jedno ili neko drugo puteno (osjetilno) stvorenje do te mjere, da na taj način zadobivaju za njihovo vlastito biće nepodobne i neupotrebljive duševne supstancijalne dijelove.

Takve duše tada, čim izađu iz tijela, u duhovnom svijetu zadobivaju mnoštvo najčudnijih i uglavnom groznih izraslina. Na primjer: špičaste glave, a jer je to još uvijek jedna životinjska osobina, dobivaju i rogove; nemoralni, koji se zanimaju samo ženskim genitalijama, puni su po cijelom svom biću ženskim genitalijama, a tako i ženski rod – s muškim udovima.

Ovisno o tome kakvu čulnu (putenu) sklonost neki čovjek ima, takva će se odraziti u(na) duši i to prema višku supstancijalnih čestica inteligencije, koje prema pravilima Knjige života i određenom redu više ne pripadaju u čisto ljudski oblik duše.

Kod nekih su ljudi slične anomalije duše vidljive još i u zemaljskom tijelu, što naravno nije uvijek slučaj, jer tijelo ne prima na sebe tako lako i osjetljivo strane „specifike“, kao što je to slučaj s dušom; samo kada je duša prijevremeno, a ponekad i kao posljedica roditeljskih grijeha u sebe primila nepodobne „specifike“, tada one bivaju, dok je tijelo još prijemčivo (u utrobi ili dojenče) prenesene na to tijelo. ...

Mi smo prije naveli, da je cijela stvrdnuta Zemlja jedna duša Sotone; i ne samo Zemlja, nego i sva ostala bezbrojna materijalna tijela (univerzum) oblikovana su iz te jedne duše, koja je već u tim svemirskim tijelima podijeljena u bezbroj „kompendija“ (zbirki).

Duh, međutim, nije djeljiv; nego gdje je on kao jedna cjelina položen u jednu veću ili manju dušu, tu on i dalje ostaje kao jedna cjelina. Ako je prvobitna duša Lucifera i bila onoliko neizmjereno velika, ipak je u njoj boravio samo jedan duh; a taj jedan, kroz sebe (zbog sebe) pao duh ne može se nalaziti u svim tim bezbrojno podijeljenim kompendijima (zbirdama) njegove nekada konkretne pra-duše. Njegovo duhovno boravište ograničeno je sada na ovu od vas nastanjenu Zemlju. Sva ostala nebeska tijela, iako dijelovi te nekadašnje kompletne duše, slobodna su od tog njegovog obitavanja (nazočnosti); stoga stanovnici tih nebeskih tijela, iako po svojoj prirodi bolji od stanovnika Zemlje, ne mogu nikako doseći one savršene boguslične visine, kao što to mogu djeca ove Zemlje, koja je u stvari u duhu od Boga najudaljenija i posljednja, ali upravo stoga u slučaju poboljšanja (pozitivnog razvitka) može biti ono najviše i Bogu najbližnje.

Upravo zbog tog razloga Ja, kao Gospodar, izabrao sam tu Zemlju kao poprište pokazivanja Moje najveće Milosti i na njenom sam tlu stvorio cijelo Nebo nanovo. Svaki čovjek, koji ovdje biva rođen, dobiva jedan duh iz Mene i može neosporivo, po predodređenom redu, zadobiti potpuno Božje djetstvo (postati Božjim djetetom).

Međutim, na drugim nebeskim tijelima ljudi (stanovnici) dobivaju duh iz anđela. Jer, svaki anđeo je Božje dijete, koje je na ovoj Zemlji morao proći put mesa (materijalnog tijela), kao što sam to uradio Ja osobno, a i kao svi arhandeli. Iz tog razloga ti anđeli imaju stvaralačku snagu (sposobnost) u sebi, koju uzimaju iz izobilja svoje Ljubavi i svoga Svjetla, te ju polažu u nove ljude u postanku na drugim planetima i na taj način djeluju tako, kako Bog kroz svoju djecu (djecu koja „nose Njegovo Ime“ = Božja djeca) određuje. Ta su „djeca“ (na ostalim planetima) samo stvorenja Božja, ali ne direktna djeca iz Boga, ali mogu kroz put otjelovljenja na ovoj Zemlji doseći status (nivo) Božjeg djeteta.

Vidite, to je na jednoj strani za ljude ove Zemlje nedostatak, jer obitavaju tako blizu najzlobnijem od svih duhova, koji im zadaje mnogo muke; ali, na drugoj strani, oni imaju beskrajnu prednost, da kao prvo – u sebi imaju snažan duh neposredno iz Boga, s kojim oni lako mogu, samo ako to stvarno žele, zlo najzlobnijega pobijediti i tako, kao drugo – postati potpuna Božja djeca.

Netko bi ovdje mogao dati naivnu primjedbu: ali odakle su uzeti duhovi za stanovnike ostalih planeta u vrijeme dok Zemlja još nije imala ljude (koji su putem tijela dosegli sposobnost i status djeteta Božjeg (arhandela) i mogli stvarati stanovnike ostalih planeta), kada se može smatrati činjenicom, da su druga nebeska tijela, posebno biljune godina starija sunca, tu bila ranije nego što je Zemlja nosila na sebi prve ljude? Ovoj slaboj primjedbi može se samo „slabo“ odgovoriti: Ona mnogo starija nebeska tijela potječu (kao što je to gore navedeno) iz jedne te iste duše; jer – što je veća biljka, u to više vremenaona treba dok donese ploda.

Položite zrno pšenice i sjeme hrasta u zemlju i upitajte se sami, koje će sjeme donijeti prije ploda. Jednostanični organizmi mogu u jednoj minuti doživjeti nekoliko stotina generacija; jedan slon treba više od dvije godine, dok na svijet ne donese mladunče, a dok bude sposoban za oplodnju i za oploditi, treba proći i do 20 godina.

Taj primjer pokazuje, da iako je jedno pra-sunce, koje je decilijune godina starije od Zemlje, a koja je i sama stara nekoliko milijardi godina, mnogo veće nego Zemlja, te u istoj mjeri mnogo kasnije donosi sjeme do zrelosti. A za taj slučaj sam se ja već pobrinuo i točno predvidio, da sjeme svih nebeskih tijela u to vrijeme dosegne zrelost, kada centralno mjesto duhovnog stvaralaštva (centralno pra-sunce) bude toliko zrelo, da njegovu preobilje duhovnog života može oploditi druga nebeska tijela.

Istina je, da su na centralnom pra-suncu imenom Urka (Regulus; centralno sunce u sazviježđu Lava) ljudska stvorenja egzistirala još u vrijeme kada je Zemlja tek bila odvojena (proizašla) iz njenog Sunca, ali ova stvorenja imaju i drugačiju životnu dob, nego ljudi na Zemlji. Jer, kada je jedan takav urka-čovjek star deset urka-godina, tada je on već stariji od same Zemlje, iz čega se lako može zaključiti da su prvorođeni s tog nebeskog tijela još u dobroj životnoj dobi i do dana današnjeg. Iz ovoga se lako može zaključiti, da je tu bilo dovoljno vremena u kojemu su svi anđeli, skupa sa Mnom prošli put mesa (tjelesnosti) i već dugo, kao Moja djeca mogu grabiti iz obilja njihova života i usađivati nove živote u djecu ostalih nebeskih tijela.“

(J. Lorber: „Zemlja“; „53. Poglavlje: „Duša Sotone“ (23.03.1884.)“)

„Kažem Ja: „Tako, kako si ti govorio, prijatelju Moj, o Božjem gnjevu i osveti, Pravednosti i Ljubavi, isto tako prosuđuje jedan potpuni slijepac o harmoničnom bogatstvu boja u dugi!

Zar još nisi shvatio, kako svih 5 knjiga Mojsijevih i svi proroci, Davidovi i Salomonovi spisi mogu biti shvaćeni samo putem nutarnje duhovne analogije?!

Zar ti najozbiljnije misliš, da je Bog Adama istjerao iz raja pomoću nekog anđela, koji je u ruci držao plameni mač u svojoj desnici, kao oružje za istjerivanje? Ja ti kažem, ako je to Adamu tako i bilo predstavljeno, kao njemu vidljiva pojava [nutarnja pojava – mi sada već znamo kako se odvija „nutarnji duhovni film“. n.p.], ipak je to bila samo jedna analogija (usporedba) o tome, što se je u stvari događalo u samom Adamu i pripada isto tako činu (procesu) njegovog odgoja i za osnivanje prve religije i pra-crkve među ljudima na Zemlji. Međutim, na Zemlji nije bilo nigdje nekakvog materijalnog (prirodnog) raja u kojemu su čovjeku pečene ribe plivale u usta, nego ih je on morao, kao i sada, prvo uloviti i ispeći, a tek onda umjereno jesti.

Ako je čovjek bio radišan i skupljao plodove, koje mu je davala zemlja, ako si je time pripravio zalihu, tako je i to područje, koje je čovjek kultivirao postalo pravim zemaljskim rajem! Što bi postalo od čovjeka i njegovog duhovnog razvoja, da se on u jednom pravom raju za ljenčine i žderače nije morao brinuti o ničemu, nego su mu zreli najbolji plodovi rasli odmah u usta, dok je on ležao ispružen na mekoj travi?! Kada bi čovjek pri ovakvom načinu odgoja dospio do neophodne samostalnosti?! Ja ti kažem, da čovjek od vremena raja, po tim tvojim pretpostavkama, pa sve do današnjeg dana ne bi ništa drugo postao niti znao, nego kao jedan dobro ugojeni vol ili kao žderući polip na dnu mora.

Za vrijeme toplog proljeća, ljeta i jeseni mogao je izdržati potpuno gol, ali je u zimu počeo osjećati hladnoću, te se je kroz svoje osjećaje, koje mu je Bog sve više i više budio kroz duhovne i prirodne utjecaje, počeo pitati: „Gdje sam to ja? Što se je sa mnom dogodilo? Bilo mi je tako ugodno, a sada se smrzavam, a hladni vjetrovi ozljeđuju moju kožu!“

Očigledno je, da je morao potražiti utočište radi zaštite od vjetrova i svoje tijelo pokriti raznim lišćem s drveća. Kroz taj prisilni rad njegovo razmišljanje je postajalo brže i uređenije. No, osjećao je i sve više glad, jer mnogo drveća i grmlja sada su imali samo prazno granje. Odlazio je daleko od svog obitavališta i pronalazio drveće s plodovima; skupljao je plodove i nosio ih u pećinu, koju je smatrao dobrim utočištem.

Tada mu je rekla njegova sve iskusnija narav: „Zemlja se u to vrijeme nalazi pod jednim prokletstvom, a ti čovječe možeš samo u znoju lica svoga sakupljati tvoju hranu!“, Tako što je prvi čovjek ove Zemlje jednom zimu provodio u pećini, u brdima koja su graničila sa sjeveroistočnim djelom „obećane zemlje“, u koje područje spada i naša Galileja, imao je slobodnog vremena da sa svojom ženom dublje istraži i pogleda u sebe. Tako je osjetio potrebu za većim društvom. U snu je bio podučen, što je trebao uraditi, kako bi došao do tog većeg društva i nakon te pouke začela je njegova žena Kaina, a ubrzo nakon toga Abela i Seta.

Žena je bila ta, koja mu je dala prvi poriv za oplodnju, jer ženi je prvom u snu došla objava, kako se začinjaju djeca. Dalje nećemo slijediti tu stvar, a ja ti sada kažem, moj prijatelju Sahare: sve se je odvijalo sasvim prirodno i nije bilo ničega protuprirodnog. Ali Mojsije je ipak uvidio, da se je to moglo odvijati samo po Volji Jehove; on je spoznao kroz Božji duh u njemu, da je sve to sasvim prirodno vođenje na putu iskustava bilo upravljano kroz Mene i predstavio je to u odgovarajućim slikama, stalno pomoću ovog ljudskog para, a Moje je djelovanje personificirao u kratkim, ali ipak odgovarajućim slikama, kako je to u ono vrijeme bio uobičajeno i moralo je tako biti, jer je to bilo za vođenje i pouku narodima, koji su trebali takve slike.“ ...

(Jakob Lorber: „*Veliko Ivanovo Evanđelje*“; Svezak 4, poglavlje 142)

„Gospod: „Kako Me o toj stvari ne bi dalje pitali, kakvo značenje ima peti i šesti dan stvaranja, reći ću vam to ukratko, da naknadno stvaranje čitavog životinjskog svijeta i na kraju samog čovjeka ne predstavlja ništa drugo, nego potpuno oživljavanje i sigurno realiziranje svega onoga, što čovjek u svom prirodnom dijelu sadrži u sebi. Njegovo „more“ i sve njegove „vode“ bijahu ispunjeni životom i čovjek spozna je i uviđa u svom čisto božanskom, nestvorenom svjetlu (Duhu) bezbroj najrazličitijeg mnoštva stvaralačkih ideja i oblika, i na taj način postaje u sebi svjestan svog božanskog porijekla. (Stvarno značenje slikovitog opisa stvaranja do čovjeka.)

A kroz ispričano stvaranje prvih ljudi biva predstavljeno završeno postajanje čovjekom (zrelost) ili dostizanje potpunog stanja Božjeg djeteta. Naravno, da se sada pitaš u tajnosti tvoga srca: „Da, to je sve dobro i lijepo, mudro i krasno, a nitko ne može potpunu istinu svega toga uvući niti u najmanju sumnju; ali kako je onda nastala ova Zemlja, koja nikako nije mogla postojati od vječnosti, kako je ona nastala? Kako je obrasla travom, biljkama, drvećem svih vrsta? Kako su nastale životinje i kada? I kako je čovjek postao stanovnikom ove Zemlje? Je li stvarno stvoren samo jedan ljudski par, kao što je to opisano u Mojsijevom „Stvaranju“ ili je na Zemlji odmah postavljeno mnogo ljudi različite boje kože, uzrasta i karaktera?“

Na ovo pitanje, kojemu se nema što prigovoriti, ne mogu reći ništa drugo, nego to što sam ti već rekao, naime: Kada budeš imao mudrost anđela, tada ćeš iz čisto duhovnog u povratnoj analogiji u sasvim prirodno (materijalno) stvaranje do u dlaku pronaći sve, što je Mojsije opisao u „Stvaranju“ i tada ćeš pronaći, da prirodno (materijalno) stvaranje, naravno u vrlo izduženim vremenskim periodima, slijedi u istom redu (slijedu), kao što je opisano u „Stvaranju“ i nastajanje prvog ljudskog para odgovara skoro istom vremenskom slijedu, kao i njegov ispit i njegovo daljnje razmnožavanje (prvi potomci) na kraju, u odgovarajućim slikama skriveno (ovijeno), slijedi upravo taj red, kako je i u daljnjem tijeku opisano u „Stvaranju“. Ali, kao što sam ti rekao – bez mudrosti anđela to nećeš moći nikako pronaći, ako bi posjedovao i svu mudrost svih mudraca svijeta, koji su o ovome mijenjali najrazličitija stajališta i mišljenja. No, takva znanost na ovome svijetu nije ni jednom čovjeku od nekakve posebne koristi, jer čovjek kroz mnogo znanja rijetko ili skoro nikada u svom srcu ne biva bolji, nego naprotiv mnogo gori. Jer onaj pun znanja biva često ponosan i umišljen (uobražen), gleda s visoka na svoga brata, sa svoje umišljene nedostižne visine, kao lešinar na vrapce, koji su tu samo iz tog razloga, da ih on može uloviti i požderati.

Traži ti prije svega Božje Kraljevstvo u svom srcu i Njegovu Pravdu, a o svemu ostalome ne brini ništa; jer sve to, zajedno s mudrošću anđela može ti biti dano preko noći. Mislim, da si Me sada potpuno razumio!?“

(Jakob Lorber: „*Veliko Ivanovo Evanđelje*“; Svezak 1, poglavlje 162)

Gospodinove upute za Martina o njegovom ponašanju

Govorim Ja: „*Moj dragi Martine, tvoja volja i tvoja hrabrost su iznad svega dobri i za svaku pohvalu. Ali, ti ne smiješ ništa htjeti poduzimati u vatri – iako opravdane ljutnje, prije nego što sagledaš stvarne temelje (razloge), kojima ćeš onda kao lav započeti borbu s tisuću mačeva!*“

Gledaj, Ja sam te maloprije proglasio za majstora ribara na ovom svijetu, a ti ćeš to i ostati. I tvoja tebi od Petra ponuđena kruna heroja isto će ti tako ostati, jer si se ti ovdje uistinu ponio majstorski. Kako što je to Moj brat Petar i sam napomenuo, izuzetno je teško ova stvorenja dovesti do toga, do čega si ih ti – iako s Mojom snagom – doveo.

Nemoj ni pomisliti, da su ove tri, od Mene radi određene potrebe nešto malo odbijene, u njihovim srcima odbacile Ljubav, kao što je to izgledalo na osnovi njihovog dugog govora! Da je to bilo tako, tada nam nikada ne bi ponudile da ih slijedimo i ne bi nam uputile toliko mnogo riječi; jer njihova je mudrost inače prilično jednosložna. No, pošto su njihova srca ostala prilično čvrsto na nama visjeti, tako su imale mnogo riječi i još dugo ne bi bile gotove, da smo mi njima u nečemu prigovorili. Pošto smo im mi dopustili da govore, kako im je narastao jezik, tako su konačno morale završiti. Ja ti kažem, da su one otišle od nas izuzetno teška srca i ne mogu iščekati da dođemo za njima. Kako ćeš i sam vidjeti, one će nam odmah ponovo doći u susret do ovdje, pa ćemo stoga mi malo tu sačekati!

Ne bi bilo pošteno, ako bi mi njih prosuđivali po njihovom prijašnjem, čisto iz ljubomore proizašlom govoru, a tu je ljubomoru u njima stvorila novo probuđena ljubav! One su uvidjele, da nas njihova ljepota na neki način ostavlja hladnima i da se one kod nas niti kroz njihovu ljepotu, niti kroz njihovu strastvenu ljubav ne mogu učiniti stvarno omiljene. Stoga su one uzele utočište u jednoj vrsti dobroćudne mudrosti i žele nam se pokazati koliko je to moguće korisnijima.

Reci sada sâm: zar bi bilo pohvalno za tebe, ako bi ih ti htio oboriti kao jedan lav s tisuću mačeva? Razmisli malo sâm o tome i reci Mi, zar ti se ne čini da je tako?“

Martin sada najozbiljnije razmišlja široko otvorenih očiju i govori nakon određenog vremena: „*Da, da, sasvim sigurno je tako! Znači to je stvarno tako.*“

Oh, ja sam jedna stoka, glup magarac i vol u jednome, možda jedini na ovoj većoj, svjetlijoj i boljoj „Zemlji!“ Gdje sam uopće imao svoje oči, moje duge uši i uopće moja osjetila?

Ja sam ovim dražesnim srdašcima htio – ne, čak se to ne usuđujem ni izreći, jer toliko je glupo! Točno, tamo, eno već dolaze spuštajući se s one uzvisine! O vi najdraža dječice, dođite, samo dođite! Ovaj puta ćete biti već mnogo bolje dočekane. Ali što da učinim, da bih popravio moju magareću grešku? Vjerojatno će već u dlaku znati, što sam ja s Tobom o njima govorio. Oh, ovo će opet biti jedno krasno pranje!“

Govorim Ja: „*Martine, ne budi sada ni na jednoj, ni na drugoj stani preuspaljen, pa će sve biti dobro! Sjeti se pouke, kako se ovdje trebamo ponašati – naime puni Ljubavi s izvanjskom Ozbiljnošću, tada ćeš stalno ostajati isti pobjednik i majstor ribarstva u vodama Sunca! No, sada samo ozbiljno, jer one su prilično blizu!“*

Martin: „*O Gospode, daj mi ipak malo više spoznaje i shvaćanja, da bih u buduće bolje prosuđivao, kad mi ove tri najkrasnije dođu s njihovom frapantnom mudrošću, inače neće ispasti dobro!“*

Govorim Ja: „*Ne brini se za to, jer upravo takav kakav jesi, možeš Mi ovdje mnogo bolje poslužiti, nego Petar i Ivan, čiji pogled prodire u sve tajne ovoga svijeta! Jer, tko već unaprijed zna kakve će plodove donijeti njegov trud, na osnovu reda u ovom svijetu, taj se neće usuditi toliko poduzeti kao onaj, kojemu vid ovdje baš i nije toliko jasan i ovim se bićima više obraća prema redu svoga svijeta. Stoga, ostani ti samo kakav jesi, i tako ćeš najbolje moći djelovati!*

Ovi ljudi gube brzo interes za nekog duha, ako primijete da je on u mudrosti na istoj razini kao i oni, ili kao što je to kod Petra i Ivana slučaj, da je netko mnogo nadmoćniji od njih. Tada postaju izuzetno zašiljeni i povlače se natrag. Ali, ako imaju posla s nekim, kao što si ti, tada su najljubavnija stvorenja, kakva bi mogao pronaći, i možeš ih, kako bi se to reklo – motati oko malog prsta. Zato budi takav, kakav jesi i takav si ovdje najkorisniji! Sada tiho, one su već ovdje kod nas!“

Pitanje ove tri ljepotice za Gospoda, zašto On sa svojim nije došao u njihove stanove

Kada su ove tri u istoj odjeći, u kojoj su od nas i otišle, došle do nas, odmah upitaju Mene: „*O najuzvišeniji, koliko ćeš nas ostaviti da čekamo na tebe i svu ovu tvoju pratnju, dok nas ne budeš smatrao dostojnima i uputiš se u naše stanove, za vas već dobro opremljene?*“

Gledaj, mi znamo kroz naše mudrace i duhove našeg velikog svijeta, kao i od duhova ostalih svjetova, koji nas češće dolaze posjetiti, a znamo i iz usta anđela, koji nas nerijetko ovdje posjećuju: da smo mi stanovnici ovoga svijeta ne samo prelijepi po obliku, nego smo i čudoredno tako čisti, da na nama samima niti najčišća svjetlosna bića ne mogu naći mane. Oni nas uvijek smatraju posjete vrijednima i da se s nama u potpunoj čistoći zabave i izvještavaju nam, kakve se čudnovate stvari događaju i nalaze u beskrajnom carstvu anđela i svjetova najvišega Duha, kojega vi nazivate vašim Bogom i Ocem.

Ako nama svi anđeli i duhovi daju ovakva svjedočanstva i ne ustručavaju se od nas, tada mi ne shvaćamo, što ste vi na nama pronašli, pa da osjećate toliko malo privlačnosti prema nama! Mi nikada ne molimo druge duhove da k nama dođu, ali oni ipak rado dolaze, jer u nama stalno pronalaze ono što im priređuje veliko zadovoljstvo i radost. No, vas smo najusrdnije zamolile, prema našim najboljim običajima i najčišćim putovima naših najviših mudraca, ali na vas to izgleda nema nikakvo djelovanje! Recima nam, ti najuzvišeniji, u čemu je naša krivnja? Reci nam, zašto vi još niste došli u naše stanove, u kojima vas očekuju tisuće?!“

Govorim Ja: „**Za to, po čudoređu, nitko od vas ne snosi krivicu. Ja najbolje znam kako ste svi vi uređeni i poznajem vaše oblike, vašu čistu čudorednost i vaše stanove. Ali kao i vi, tako smo i mi slobodni i činimo što želimo. Nitko nema pravo da od nas zahtijeva račun i da nam kaže: „Zašto činite ovo ili ono?“; jer mi smo potpuno slobodni i činimo što hoćemo. Nešto bi vi u svoj vašoj mudrosti ipak morali znati, naime – da se mi ne dajemo privući pomoću Mudrosti, nego samo pomoći pravedne i žive Ljubavi! Ako nas se odgovarajuće voli, tada ćemo mi već slijediti porive vaših srca. Ali vaša navodno velika Mudrost neće nas nikada ni koraka moći povući dalje!**

Ja sam maloprije primijetio, da ste vi tada meni upućene mudre riječi koristile samo kao izgovor, da bi od Mene sakrili vašu stvarnu Ljubav. No, Ja nisam prijatelj takvim skrivalicama, nego samo potpune otvorenosti srca! Ako vi sada Mene i sve ove Moje želite povesti u vaše stanove, ne smijete izvana drugačije htjeti sijati, nego kako ste unutra građeni; jer Ja mogu vidjeti kroz svaku nit vašega života! A to što Ja vidim, to vide i svi ovi Moji, kao i bezbroj drugih, koji su kao i ovi ovdje potpuno Moji i to zauvijek!“

Ponižavajuće djelovanje tjelesne ljepote ove tri djevojke Sunca na ostale žene iz društva

Nakon ovih Mojih riječi, ove tri djevojke odmah skidaju svoje haljine i kažu:

„O ti najuzvišeniji – ako je tako, onda i ove haljine više ne trebaju pokrivati naša tijela. Jer i one su jedno skrivanje istine i pomažu skrivati naše srce i našu Ljubav, a što nije u redu!“

Sada, kada su na sebi imale samo jedan pojas oko njihovih bedara i bokova, padaju na tlo sve žene iz našeg društva i vrište: „*Oh, jao nama najružnijima!*“

Radi ovakvog ponašanja žena Martin se ponovno ozlovolji, široko otvara usta i kaže:

„Eto nas opet po starom! Ovdje odmah leže po tlu kao blesave žabe! Ne, ovako nije ni Nebo, s njegovim magično-predivnim oblicima stvari ni za dlaku bolje, nego Zemlja s njenim smrtnima! Tamo djeluje upravo prolaznost na to, da ljudi u njihovim brigama za vlastite živote postanu sasvim ljudi. A upravo tako nerijetko gube iz očiju svoj život, skupa s njegovom prolaznošću, da u svoj ludosti njihova postojanja više ne znaju, što je u stvari život i žive li oni uopće. A najmanje znaju nešto o tome, hoće li nakon smrti tog svog života još i dalje biti svjesni sebe.

Ovdje na Nebu nema više brige o prolaznosti. Ali na njeno mjesto stupaju tisuće drugih pojava bijede, koje u tome Zemlju znatno nadmašuju. Malo dođe ovo, malo ono, pa onda sasvim nešto drugo. Ukratko, moglo bi se postati sve, samo ne nekakav čovjek!

Kakvu su mi muku već priređivala ova ženska stvorenja, to je neusporedivo! Misli se već: „Gospodu sva slava, končano je dobro!“ – kad se upravo tada, kao munja, pojavljuje opet nešto, zbog čega bi najradije vlastitu kožu duhovnog tijela htio prevući preko svoga lica!

O vi tašte glupe guske, o vi sramotna stvorenja čovječanstva: zar vi vjerujete kako vas je Gospod stvorio za taštinu ili za nekakav ukrasni nebeski luster? Zar vi mislite uvijek imati pravo na to; vašim vojskama ludosti, nama muškim stvorenjima stalno smjeti padati na teret? Ustanite i ponašajte se u buduće malo mudrije, inače ćemo vas sve ostaviti na cjedilu, a vi onda možete i dalje ostati živjeti u vašim strašnim glupostima. Iz čiste potajne žući, jer su ove djevojke sunca naravno beskrajno ljepše i mudrije od njih, ove glupače padaju na tlo kao pune vreće slame i vrište od same pokvarenosti njihove neizdržive taštine: „O, jao, jao nama ružnima!“ ...

Nakon ovih Martinovih riječi podižu se sve ove žene i obraćaju se Meni s molbom, da Martina strogo opomenem, radi ovog njegovog vrijeđanja.

Govorim Ja: „**I vi same imate usta i jezik, pa mu vratite natrag, što vam ne odgovara! Meni Martin nije učinio ništa nažao, jer je imao pravo, da vas ovom grmljavinom malo probudi!**“

Odgovaraju žene: „Znači i Ti si, o Gospode, naš sve, protiv nas! Gdje da mi onda pronađemo milosti?“

Govorim Ja: „**U vašoj ispravnoj poniznosti, u vašoj poslušnosti i u ispravnoj Ljubavi prema Meni! Ali pomoću vaše taštine teško da ćete Mi izmamiti bilo koju Milost. Stoga učinite to, što vam je Martin savjetovao, tada će sve biti u redu! Postanite prijateljice s ove tri i ljubite ih, tada će vas njihova ljepota nešto manje smetati!**“

Na ove riječi ženske postaju malo krotkije. Već više njih može izdržati veliku ljepotu djevojaka Sunca, te im se približavaju bez mnogo plahosti.

„Pitanje: što se u stvari događa, kada neki čovjek mora napustiti Zemlju, Gröning je vrlo iscrpno odgovorio: „**To ću vam objasniti pomoću jedne usporedbe: pretpostavite si da je čovjekovo tijelo jedna posuda, a besmrtni duh je štap, koji si tijekom cijelog zemaljskog života nalazi u posudi. U trenutku smrti štap – duh – će biti izvučen iz posude – tijela – i od njega odvojen. Ovaj proces odvajanja ne može savladati ni jedan čovjek sam.**“

Kada se približava predodređeni trenutak, tada mu u tome pomaže jedan poseban anđeo, kako bi duh mogao biti odvojen od tijela. Vi ga nazivate „smrt“ i većina vas se njega boji. Za mene je on jedan od mojih prijatelja i pomagača iz duhovnog svijeta, koji se brine za to, da Božja Volja bude ispunjena. No, natrag ka mojoj usporedbi: Štap se znači nalazi u posudi! Kada neki čovjek primi zlo, znači bolest, tada se u posudi nalazi prljavština i đubre; i on, koji je kod rođenja od Boga bio napunjen bistrom vodom života, postao je posuda za otpad. No, tada nije samo posuda napunjena smrdljivim izmetom, nego i na štap se lijepi isti izmet. Ako taj štap, pri odlasku nekog čovjeka nebeskom domu, ne bude očišćen, jer se taj čovjek čvrsto drži toga zla, tada to opterećenje ostaje zalijepljeno za njega i u duhovnoj sferi. Pri novom utjelovljenju uranja ovaj, još uvijek zaprljani štap u jednu novu, sa živom vodom napunjenu posudu. I što da vam sada kažem: u najkraćem vremenu za štap zalijepljeno i doneseno zlo širi se po cijeloj posudi i novo tijelo djeteta je slično opterećeno, kao i ono nekada napušteno.

Razumijete li sada, prijatelji moji, zašto biva rođeno tako mnogo opterećenih beba? Svaki čovjek, koji tijekom sadašnjeg života ne prevlada neko postojeće opterećenje, jer ne sprovodi nutarnje odvajanje od zla, uvijek iznova biti će konfrontiran istim zlom, koje pri svakom novom utjelovljenju može biti tvrdokornije i neugodnije. Jedino što može prekinuti jedan ovakav „vražji krug“, jest volja ka preokretu i ka duševno-duhovnom oslobođenju.

Radi boljeg razumijevanja, ponovo ću uzeti istu usporedbu: Ovaj iz posude izvađeni i zaprljani štap mora prvo biti očišćen, prije nego bude presađen u jednu novu, s bistrom vodom života napunjenu posudu. Stoga je toliko važno odvojiti se od zla i više ga ne primati. Tek tada može taj, Božjom snagom očišćen štap, znači - ljudski duh, neoštećen prijeći u za njega određenu sferu i u miru se pripremiti za jedan novi zemaljski život. Zapamtite, moji prijatelji: kada se jedan čovjek, prije njegovog odlaska nebeskom domu, uspije osloboditi svih opterećenja, što znači – kada to zlo jednostavno pusti i pred se Milosti Božjoj, tada sve zlo ostaje natrag i jedan očišćen i oslobođen štap lebdi u duhovnoj sferi. Međutim, to je najveće i najtrajnije iscjeljenje, jer ono na iscjeljujući način djeluje i na sve buduće živote.“

(Alfred Hosp: „Sile Duha“)

Umirujuće izjave tri kćeri Sunca Martinovo novo iskušenje

Tri kćeri Sunca jako su dobro primijetile u kakvom su se stanju, radi njihova razodijevanja, sada nalazile mnoge žene iz društva. Stoga su se približile ovim ženama i rekle:

„Poštovane srodne sestre našega spola, odložite i bacite od sebe ono što nije vrijedno vas, tada vas naša pojava više neće smetati! Mi ne možemo ništa za to, što se je Svemogućemu dopalo, da nas – prema vašem mišljenju – ovako prelijepo stvori. Mi radi toga nismo ni najmanje tašte i umišljene, ili čak na vaš loš zemaljski način – ponosne. Mi i prejasno uviđamo, da to nije naše djelo, nego je to djelo samo našeg Boga. Bilo bi i preglupo i loše od nas, ako bi

mi vas promatrane s nepoštovanjem i omalovažavanjem, jer vi oblikom niste tako lijepe, kao i mi! I nas i vas oblikovala je sila najvišega Duha, kako je to njegovoj beskrajnoj Mudrosti bilo najpovoljnije! Ako smo mi svi djela jednog te istog vječnog Majstora, kako da se onda međusobno prezirno gledamo i radi određenih osobina favoriziramo, a koje osobine nismo mi sebi dale, nego smo to dobile od Boga?

Stoga, budite radosne, drage istospolne sestre! Ne promatrajte nas više nikako zavidnim pogledima, pa ćete naš oblik moći tako lako podnijeti, kao i vaš vlastiti. Vidite, pogled na nas podnose čak i vaši muškarci, za koje smo mi sigurno još mnogo privlačnije. Tako mi smatramo, da nas vi, kao bića istoga spola, još mnogo lakše možete podnijeti!

Martin mrmlja sebi u bradu: „Ali s najvećom mukom! Jer vi ste sada užasno nadražujuće! Najmanji doticaj vaše ruke mogao bi nekoga od naših muškaraca prebaciti u takvu ekstazu, u kojoj bi se kao jedna napuhana žaba upravo morali raspuknuti!

Sto mu munja – ovakve grudi, te ruke i noge – od „A“ do „Ž“! Ne, to nije za izdržati! Ako bi sada ovakve pale na moja prsa, uuuuh, bio bih gotov; da bilo bi sa mnom gotovo! Morat će se ipak malo više odjenuti, jer ovako su neizdrživo lijepe, siguran sam, čak su i za kamenje previše privlačne!“

Govore žene iz društva: „O vi prekrasne kćeri ove mnogo bolje i veće „Zemlje“! S jedne strane je točno, da smo mi na početku bile nešto taštije i da smo vam jako zavidjele na vašoj ljepoti. No, sada moramo priznati, da je ipak ta vaša beskrajna ljepota to, što nas udara! Jer, naše oči nisu naviknute da izdrže jedan takav pogled. Stoga vas mi molimo, vi kćeri anđela, da vi ipak ponovno odjenete vaša odijela, inače mi moram pri pogledu na vas potpuno propasti, iako smo već na neki način blaženi duhovi, a vi ovomaterijalna stvorenja, ovijena mesom i krvi!“

Govore lijepe kćeri: „Ispunjenje vaše želje, koliko god da mi vama želimo biti na usluzi, ne ovisi o nama, nego o ovoj gospodi. Što oni žele, to ćemo i uraditi! Stoga se obratite njima.“

Govorim Ja: „Ostanite takve, jer takve morate Meni služiti! Ja znam zašto! Jer gledajte, Moje tri drage kćeri, iako ste vi rođene na ovoj „Zemlji“, nitko ne zna bolje, što je djeci najpotrebnije, nego samo otac. No, Ja sam najistinitiji i najpravedniji Otac ove i još mnogobrojne druge

djece. Stoga Ja najbolje znam što ove može učiniti skromnijima (pobožnijima), te ne želim da se vi odijevate drugačije, nego što je to po običaju i redu na ovoj vašoj „Zemlji“!“

Govore ove tri: „Gospodaru, Majstore i Oče ove Tvoje djece, Tvoja Volja je nama sveta zapovijed! Ali sada dođite konačno u naše obitavalište! Dopustite da vas ondje svečano dočekamo.

Govorim Ja: „Da, moje nove kćeri, sada želimo stupiti u vaše stanove i vidjeti kako su sačinjeni. Martine pođi naprijed s Petrom i Ivanom. Ti Borem i ti Korel slijedite ove tri skupa sa ženama i ostalom braćom; iza Mene neka idu Kinezi s njihovim ženama! Vi, tri kćeri Sunca i sada Moje kćeri hodajte uz Moje dvije sestre, koje se zovu Čan-Ča i Gella. U takvom rasporedu ući ćemo u vaše obitavalište!“

Govore ove tri: „Gospodaru i Majstore, hoće li ovi trojica tamo naprijed znati kuda da povedu ovo veliko društvo!“

Govorim Ja: „Ne brinite se za to! Oni dvojica, u čijoj se sredini nalazi Martin, poznaju vaša obitavališta izuzetno dobro; jer Mojoj djeci ništa nije strano ili nepoznato. Što Ja, kao Otac imam, to isto imaju i oni u potpunosti; stoga – bez brige!“

154

O pravoj Istini i o prividnoj istini mudraca Sunca

Povorka se ponovno polako kreće u dolinu. Tijekom toga tri kćeri Sunca pitaju Mene:

„Dobri i najmudriji Gospodaru, Majstore i Oče Tvoje djece, zašto su ove Tvoje dvije kćeri tako tihe i ništa Te ne pitaju? Zar one već sve znaju i jesu li stoga tako mudre? Gle, naši mudraci s visina govore isto jako malo. Ali, kada govore, tada jedna riječ iz njihovih usta ima veću težinu, nego tisuće riječi iz naših usta! Je li to slučaj i kod ove tvoje dvije najdraže kćeri?“

Govorim Ja: „Da, skoro da je tako! Ali s tom razlikom, da ove dvije posjeduju u potpunosti to, što vaši mudraci s visina u njihovoj najdubljoj mistici teško da mogu i naslutiti, a još manje izgovoriti!“

Jer gledajte, takva mudrost, kao što je vaša, u stvari i nije prava mudrost. Ona je prije svega nekakvo tajanstveno mudrovanje, koje u biti ne vodi ničemu, a što bih Ja uistinu mogao nazvati dobrim. Da, Ja vam kažem, neki od vaših mudrih zakona su takve vrste, da vas potpuno čine neupotrebljivima (nepogodnima) za Moje Kraljevstvo!

Naravno da vi ne činite grijeh, ako točno slijedite (ispunjavate) to, što vam vaši zakoni propisuju. Oni su međutim od onih istinskih prazakona toliko udaljeni, koliko je udaljeno i Nebo od ovoga svijeta. Ja vam kažem, vi još imate vaš pra-oblik u svemu i vaša volja je moćna. Ali vaši takozvani temeljni mudraci općenito gledano više ne vrijede mnogo, iako tu i tamo stvarno ima zajednica („općina“), koje se njihovim prazakonima ostale vjerne. Tako su ove dvije sestre zapravo mnogo mudrije, nego vaši najviši mudraci ovdje!

Jer gledajte, one su pune Ljubavi, a kada su bile na svijetu, tada im je seksualno sjedinjenje („spavanje“) sa njihovom krvnom braćom i očevima bilo nepoznato i smatrale su to najvećim grijehom, jer je takva vrsta ponašanja (jedan takav čin) od Mene bila proglašena najgorim grijehom, koji zaslužuje najstrožu vječnu kaznu! Kod stanovnika Zemlje vrijedi: „Proklet bio onaj, koji osramoti krvno srodstvo!“; kod vas je međutim jedan takav čin postao vaš zakon, proglašen od vaših mudraca! Vidite sada, kako su daleko pali vaši mudraci! Stoga oni nisu tako mudri, kao što to vi mislite. Ja radi toga dolazim k vama, da vam ukažem na njihovo veliko neznanje.“

Govore ove tri: „O Ti uzvišeni Gospodaru i Majstore tvoje djece. Zar si ti isto tako Gospodar i nad našim mudracima i nad našim velikim krasnim svijetom, tako da nam sada želiš dati nove zakone?“

Govorim Ja: „**Da, Moje još uvijek od „krvne sramote“ neukaljane kćeri! Sotona je pronašao jedan put i do ove čiste „Zemlje“ i već je ovdje upropastio mnoge zajednice. Stoga moram Ja, kao Gospodar i ove „Zemlje“, osobno doći ovamo i pomesti nečisto tlo. Inače biste vi svi ovdje izgubili vaše pra-plemstvo, a time i vječni život duha, koji u mnogim zajednicama visi o vrlo tankom koncu! Jer, koga Sotona želi uloviti, njega on lovi i s jednom određenom ohološću znanja (umnom umišljenošću) i nakon toga kroz bludnost (nečudorednost). Kod vas je on to vrlo utanačeno postavio; ali Ja vam kažem, za Moje oči ništa nije previše fino! Vi svi, skupa s vašim mudracima, postali ste vrlo bolesni i**

to u mnogim i velikim zajednicama! Vaša oplodnja, koja je u početku bila čisto duhovna, postala je najgrublje materijalna; da ona je postala nešto najsramotnije!

Rekao sam, među Mojom djecom, na onoj za vas takozvanoj „svetoj planeti“, oplodnja u krvnom srodstvu je najpogubniji i za Mene najodvratniji prekršaj. I to tako, da Ja jednog takvog prekršitelja neizostavno i bez milosti kažnjavam vremenskom i vječnom vatrenom smrću! I vidite, taj najogavniji, čisto sotonski porok, kod vas je postao zakonom!

Zar vi stvarno mislite da Ja, kao Pra-Izvor sveg postojanja, mogu odobriti takav zakon? Stoga dolazim k vama spasiti vas ili osuditi za vječnost. Nisu uzalud vikali vaši duhovi vašim stanovnicima, da u ovom društvu dolazi „Najstrašniji“: ali to nisu bili dobri duhovi, nego oni koji su zalutali, zavedeni Sotonom! No, Ja nisam „Najstrašniji“, nego pun Ljubavi za nedužne, ali isto tako i vječni Sudac onima, koji imaju Moju Riječ i Moj Zakon i ne postupaju prema tome!“

155

Mudar govor Čan-Če Zli zakoni i dobri zakoni

Ove Moje riječi jako su zbunile ove tri kćeri Sunca. Čan-Ča otvara njena lijepa usta i nježnim glasom počinje govoriti:

„O vi, najljepše kćeri ove predivne „Zemlje“, koja ne poznaje noći i nikada nije osjetila promjene godišnjih doba! Vi najsretnije, jer ne poznajete nikakve tjelesne bolesti i nikada niste vidjele nekoga umrijeti! Međutim, vaši zakoni, gori od naših najgorih poroka, ipak su vas do sada držali slobodne i besmrtno! Vi ste slobodni, jer po vašim zakonima ne možete učiniti grijeh, ako bi to i htjele. Vaši vam zakoni čine pogrešan korak nemogućim; ali, kako je došlo do toga? Kako moraju zakoni biti oblikovani, da ih nitko ne može prekršiti?“

Vidite, želim vam to pokazati kroz Milost i Ljubav moga svetog Oca: Zli Ariman (Sotona) je u obliku duha svjetla vaše mudrace poučio i upoznao sa svim mogućim osobinama i potrebama vaše prirode (prirode vašeg bića). On je k tome dao upute, da vi sve čemu žudi i jedno vlakno vašeg bića, proglasite zakonom, ali s dodatnom napomenom: „Ako je nekome ugodno (ugoda), tada

neka čini što god želi. Ako mu nije ugodno (ugoda), tada on neće učiniti grijeh (prekršiti zakon) ako to i ne učini!“ Razmislite i same, koliko su takvi zakoni vrijedni i koliko vam mogu poslužiti! Ili ste vi možda do sada čule za nekakvu kaznu, radi prekršaja bilo kojeg zakona?

N.p.

Dragi prijatelji, Lorber je „Biskup Martin“ napisao 1847./48. godine. Ako mislimo: tako je bilo u „ono vrijeme“ i to još „na Suncu“, tada se trebamo samo malo baviti informacijama, što se danas događa u našem društvu. Pojava „Genda-Pokreta“ (Đenda), što je u stvari engleski naziv za „spol“. Cilj je pod okriljem „ravnopravnosti između muškaraca i žena“ potkopati vjerske, moralne i sociološke vrijednosti jednog društva (razaranje vrijednosti obitelji), tako što se ljudima želi utviti u glavu, da je (socijalna) razlika u spolovima samo stvar odgoja i da te razlike u stvari nema. Jedan fini pokušaj zloga da na „znanstven“ („znanje“ bez ljubavi) način čovjeka zarobi u misaone konstrukcije, kako ne bi trebala postojati podjela na „otac“ i „majka“, nego sve treba biti „ono“ (pojam ili stvar bez roda/spola), te da u stvari nije bitno, ima li dijete oca i majku, dvije žene kao roditelje ili dva muškarca kao roditelje, bitno da je djetetu „ugodno“, a pogotovo da je ugodno ovakvim „roditeljima“.

Iz istog se izvora napaja ideja o uvođenju „preranog seksualiziranja djece“, naime zakonom određenih školskih programa, da se djeca već od prvog razreda osnovne škole „obrazuju“ kroz seksualni odgoj u kojemu se upućuju na upoznavanje seksualnih organa čovjeka, njihovu funkciju i to na praktičan način, naime da se sami nadražuju i pokušaju osjetiti pobudu, da se (kao školski zadatak) užive u uloge „homoseksualnih obitelji“ i orijentirajući se samo na materijalno i osjetilno konzumiranje prihvate kao „ugodnu“ normalnost nepostojanje tradicionalnog oblika obitelji i njenih smjernica (između ostalog). Oni koji se opiru uvođenju ovakvog sistema biti će naravno proglašeni „neobrazovanima“, „neprosvijetljenima“, „zaostalima“, te tako pod pritiskom „društva“ biti prisiljeni da se povinuju tom pokretu. Ovakav školski program već se uvodi u Njemački školski sistem.

Vidite, pravi zakoni moraju biti tako učinjeni, da čovjeka koštaju njegovog ega u smjeru velikog samoodricanja (zanijekati sebe), da bi ih on - upravo nasuprot njegovim najsnažnijim prirodnim porivima – mogao ispuniti. Ako ih on dobrovoljno ispuni, kroz stavljanje u drugi plan svih prednosti prirodnog karaktera (tjelesne pobude), tada se on uzdiže kao slobodan duh iznad svoje smrti i prolaznosti podčinjene materije. On je tada pobjednik nad svojom osobnom, u njegovoj prirodi utkanom smrti. Tada, kao takav, može ući u viši red vječnog duhovnog života i imati udjela u djeteštvu najvišega Duha, kroz Njegovu Milost!

Međutim, kakva se pobjeda može zadobiti kroz isprazne zakone vaše najviše mudrosti? Ja vam kažem, baš nikakva! Jer, gdje nema borbe, tu nema niti pobjede. A gdje nema pobjede, tu nema niti nagrade! No, što je jedan čovjek, koji nije zadobio niti jednu nagradu? [„Ne zahtijevati, nego zadobiti!“: B. Gröning] Vidite, on je manje vrijedan od neke najjednostavnije biljke, po kojoj gazi svojim nogama; jer, ona je na velikim stepenicama uspinjućih (duhovno evoluirajućih, sazrijevajućih) stvorenja ostvarila njenu svrhu. Ali čovjek bez

„nagrade“ (zadobivenog, postignutog duhovnog razvoja) živi bez svrhe. On je živio samo da bi živio; ali, njegov je život bio bez ispravnog razloga (svrhe), te stoga ne može dospjeti do bilo kojeg određenja – što je upravo slučaj s vama.

Vi živite nakon odlaganja vašeg vanjskog ovoja (tijela), kao neka vrsta svjetlosnih duhova u oblacima. Ali isto tako bez razloga (svrhe), kao i do tada u vašim tijelima, koja su po svojoj vanjštini oblikovana upravo odgovarajuće (u istim odnosima, kao i) vašoj „Zemlji“.

Njena vanjska strana (vanjski sloj, sfera) je čisto svjetlo velike snage i krasote, ali je njena unutrašnjost tamnija od unutrašnjosti svake druge planete. Ja vam kažem, vaša je mudrost samo jedna prevara, a vaša ljepota samo ispraznost!

Stoga je Gospod sâm došao ovamo, da bi vama, kao djeci ovog davaoca svjetla (Sunca), dao istinsko Svjetlo i pokazao vam jedan novi Put, kojim i vi možete dospjeti do nas u potpunoj Istini. Vidite, tako glasi naša istinska Mudrost! Ako želite biti savršeni, tada ona (ta Mudrost) i kod vas mora početi biti djelotvorna, inače ste vi, uz svu vašu ljepotu, najbjeđnija stvorenja sveukupnog Božjeg stvaralaštva, stvaralaštva moga Oca!“

„Tko želi pobijediti drugoga, taj mora prvo pobijediti samoga sebe.“

„Želiš li Božansko doživjeti, tada moraš ka Božanskom stremiti. Kristov život, k tome trebamo stremiti.“

„Želim vam reći nešto jako važno: Ako se ljutite na vašeg blišnjega, tada već unosite zlo ovamo unutra. Stoga se ja na nikoga ne ljutim. Zašto se na nekoga ljutite? Nemojte se na nikoga ljutiti, prijatelji! Biti ljut (zloban), znači da ste primili zlo, to je već vražje. Ubuduće se toga klonite!“

(Bruno G. 05.10.1958.)

Ove tri djevice doslovno se tresu radi mudrosti Čan-Če i kažu nakon određenog vremena:

„O ti najdivnija, ako je to tako, kako si nam ti objasnila, a zasigurno će to tako biti, da su naši zakoni uistinu takve vrste, kako si nam to ti opisala – zašto nas je vaš Gospodar i Majstor, kao najveći glasnik Najvišega, ostavio ovako dugo u zabludi i zašto nije ranije došao i pomogao nam?“

Čan-Ča: *„Drage sestre, Gospod zna najbolje, kada je plod najzreliji! Jer, On je stvorio sjeme i u njega postavio plodnu životnu klicu, a u klicu postavio plod, njegovo vrijeme i njegovu zrelost! Takav je slučaj i s vama. Vi ste sada postale zreli, ali ne u istinitom, nego u pogrešnom. Kako vi ne bi iz pogrešnog prešli u zlo, došao je On sam, da bi vas spasio!“*

Dobra slutnja kćeri Sunca o Biću Gospoda

Govore ove tri: „*O ti najdražesnija kćeri našega spola, ti govoriš o tvome Gospodaru, Majstoru i Ocu upravo tako, kao da on nije nikakav glasnik Najvišega, nego kao da je on Najviši osobno! Mi te molimo, ako već posjeduješ tako veliku mudrost, objasni nam točnije tu stvar!*“

Ćan-Ća: „*Drage sestre, ja nemam pravo govoriti o tome, nego to pravo ima jedino ovaj moj Gospod i Otac! Mi smo i tako sada blizu vaših obitavališta; ondje ćete doznati sve što vas interesira! Stoga se još samo malo strpite!*“

S ovom su uputom ove tri zadovoljne i hodaju skupa s nama do obližnjeg stana. Mi dolazimo do ograde prednjeg dvorišta, od koje započinje prvi vrt, nakon kojega se u stepeničastom stilu nadovezuje drugi i onda isto tako i treći najviši i najraskošniji vrt. Kada su Ćan-Ća i Gella ugledale ovu raskoš na kraju ove vrlo velike, u obliku hrama oblikovane građevine, preplašile su se ovih razmjera i nakon duže nijeme stanke obraćaju se ovim trima:

„*Ali, za Ime Gospoda! Vi stanujete u ovakvim kućama?! Ovdje se osim zlata i najvećeg najdragocjenijeg dragog kamenja ništa drugo i ne vidi! Kakva samo predivna, umjetnička arhitektura! Da, živjeti u ovakvim građevinama i svjestan toga, da se ne mora umrijeti dok god netko ima radosti života, to naravno mora biti iznad svega blaženo!*“

Ali, mi vidimo isto tako, da je ovdje sigurno vrlo teško voditi jedan život ugodan Bogu. Jer tu, gdje se osjetilo oka pružaju ovakvi podražaji, sigurno nitko ne misli na odricanje, a još manje na nekakav samoprijegor, kroz što se jedino može probuditi besmrtni duh i ponovno se sjediniti sa svojim Stvoriteljem.

O Gospode, najdraži Oče, pričinja li Tebi ovakva raskoš ikakvu radost? Gledaj, Martinova nebeska kuća je sigurno izuzetno krasna; ali u usporedbi s ovom kućom je ono najsiromašnija koliba! A ovi vrtovi, ovi široki, prekrasni vrtovi! Kakvo mnoštvo najnevjerovatnijih umjetničkih djela! Ne, ovo ne može biti nekakav svijet, ovo mora biti Nebo!“

Ćan-Ćino ozbiljne slutnje radi ovakve raskoši

Govore ove tri: „*O drage sestre, ako vas već ova vanjska jednostavnost toliko oduševljava, što ćete vi onda reći kada uđete u unutrašnjost naših stanova i to promotrite? Jer, mi našu brigu i pozornost posvećujemo u stvari s a m o unutrašnjosti naših stanova. Mi smatramo da velikom Pra-Duhu odajemo najvišu počast tako, što nama poklonjene talente koristimo za ono, što izgleda dostojno našega duha. Mi mislimo, da svaka velika raskoš, ako je pridonijeta na čast Najvišem Duhu od strane nas razumnih bića, upravo kroz to nalazi svoje opravdanje. Jer, ako nam je Veliki Duh udahnio takvo osjetilo, koje našem duhu važi kao zakon: kako da onda stvaramo nešto, što je niže (primitivnije), umjesto višega (uzvišenijeg)? Ne znači li to onda, da mi naš duh želimo drugačije oblikovati, nego što ga je Stvoritelj uredio? Stoga se ne ustručavajte radi raskoši naših kuća, jer mi ih ne uređujemo iz taštine, nego jedino prema mudrim potrebama našega duha!*“

Ćan-Ća: „*Znači i ovdje, kao i na Zemlji, kod takozvanih Isusovaca, čija sam nekada ja bila učenica, po kojima je: „Omnia ad majorem dei gloriam“ („Sve na veliku slavu Boga“)?! Zar su ovi zlobni redovnici i ovamo pronašli put? Takva jedna kuća bila bi naravno mnogo bolja, nego jedno kraljevstvo moje domovine na Zemlji. O vi siromasi puni raskoši, evo – pogledajte Gospoda: Njegova će vam odjeća reći, kakva raskoš Njemu leži na srcu! Iz toga ćete lako uvidjeti, da li i kako mu je ugodna jedna ovakva vanjska raskoš. Da, ljubaviju usplamtjela raskoš s r c a, ona Mu je u stvari nadasve ugodna, a sve ostalo je pred Njim odvratnost!*“

Da to nije tako, tada bi On već često bio kod vas, kao što On na mojoj planeti dolazi ka najsiromašnijima i najneuglednijima i kao Otac pun Ljubavi sâm ih odgaja za svoju djecu (da postanu Njegova djeca) i poklanja im puninu svoje Milosti! Ali ka velikima i najuglednijima, koji isto tako žive u raskošnim palačama, ne dolazi nikada i ne podučava ih i ne odgaja ih kao svoju djecu!“

Govore ove tri: „*Ti, draga sestro sigurno imaš pravo, ali kako si ti ovom Gospodaru – ako On u sebi stvarno nosi Duh Najvišega – postalo tako ugodnom, kada ti ipak ne potječeš iz tako najsiromašnije kuće sa tvoje planete, a što mi možemo uvidjeti našom najnutarnijom mudrošću?*“

Ćan-Ća: „*Zato mi na mojoj planeti ovakva Milost nije bila udijeljena! Da sam ja Njemu sada toliko blizu, za to je odgovorna moja Ljubav. Jer, ja sam*

Ga voljela sa svim žarom moga života i prije nego što sam Ga poznavala i znala da i stvorenja smiju voljeti najsvetijeg Stvoritelja! I vidite, ta Ljubav, a ne raskoš moje zemaljske kuće, dovela me je k Njemu!“

Govore ove tri: „*Ali i mi smo sada s njim, iako je naša kuća nadasve raskošna. Kako je onda to moguće, ako je on uistinu takav, kakvim ga ti tvojim govorom predstavljaš?*“

Ćan-Ća: „*Drage sestre, po vanjštini je to stvarno tako! Ali ta blizina nije ona stvarna blizina, što ćete vi uskoro moći najjasnije uvidjeti, kada On otvori svoja usta pred vašim mudracima! – No, sada smo već na ulazu u hodnik vaše kuće. Martin već zastaje i vraća se k nama da bi dobio savjet. Prestanimo sada govoriti i obratimo pažnju na sve što će se sada dogoditi!*“

158

Martinova slijepa revnost naspram ceremonijalne službe stanovnika Sunca

Kada je Ćan-Ća izgovorila ove riječi, Martin već stoji ispred Mene i govori:

„*O Gospode, o Oče, ovdje bi nekome lice moglo poprimiti najrazličitije oblike! Al' je ovo jedna raskoš, o kakvoj sigurno ni jedan duh nekog drugog svijeta ne bi mogao niti sanjati! Čak si i ova Tvoja najviša braća trljaju oči i izgleda kao da jedva mogu podnijeti ovaj veliki sjaj! No, neobično je da nam u susret ne dolazi čak niti jedna muha, a da se ne govori o nekom ovdašnjem stanovniku?*

Petar misli da moramo u hodniku tako dugo čekati, dok nam predstavnici ove kuće ne izađu u susret sa svim njihovim ceremonijama po ovdašnjim običajima. No ja, koji sam u svijetu poprimio gnušanje prema svim vrstama ceremonija, jer sam i sam bio potpuno ukopan u takve, mislim da mi ovakve svjetlucave gluposti ne trebamo sačekati, nego bez mnogo kucanja ući unutra. Ti ćeš zasigurno za to imati dovoljno moći!“

Govorim Ja: „***Oho, Moj dragi Martine! Mi ovamo ne dolazimo kao neprijatelji, nego kao pravi prijatelji. Mi želimo pomoći i izgraditi – a ne udarati i razoriti! Kakvu bi slavu zadobili, ako bi u trenutku uništili cijelu ovu okolinu? Ili je ponosno za jednu snažnu ruku da otkine komarcu glavu? Gledaj, bolje je jednom komarcu postaviti jednu glavu, nego ju***

uništiti. Stoga mi ovdje nećemo upotrijebiti našu snagu, nego naše Strpljenje i našu Ljubav!

Ili bi tebi bilo bolje – umjesto što sam tebi udijelio sve Moje Strpljenje i svu Moju Ljubav, koje ti nikako nisi zaslužio - da sam Ja tebe obuhvatio s Mojom Svemoći i bacio te u pakao? Kakvu bi ti primjedbu Meni mogao prebaciti? Ali vidi, Ja ti to nisam učinio, jer Ja nisam u tome vidio slave, da kao Svemoguću upropastim tebe najnemoćnijeg, nego naprotiv – da te održim i uspravim! Zar bi sada ovdje bilo mudro od nas, da se ponašamo kao neprijatelji?

Martin se udara u prsa i govori: „*O mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!*“ („*Moj grijeh, moj grijeh, moj preveliki grijeh!*“) *O Gospode oprosti mi. Ti znaš da sam ja stoka!*“

Govorim Ja: „***Da, da, već ti je odavno sve oprošteno. Ali u budućnosti moraš uvijek imati pred očima pravi razlog, radi čega smo mi na djelu i vječno ćemo biti, tada nećeš tako lako potpasti pod takve gluposti! Gledaj, mi želimo sve vječno održati, a ništa, niti na jednu jedinu sekundu uništiti; jedino pakao žeda za uništenjem! Shvati to i vrati se ponovno na tvoje mjesto!***“

Martin Mi ljubi stopala i brzo se vraća do svoja dva brata. Ovi (Petar i Ivan) pitaju ga:

„*No, što sada trebamo uraditi? Da čekamo ili da upadamo?*“

Martin: „*Znate, budale su u sva vremena bili najnestrpljiviji, jer nisu imali razuma. A kada postanu previše blesavi, tada im je jedan udarac u rebra od velike koristi! A to je upravo i slučaj sa mnom. Gospod me je malo oribao, pa sam sada opet potpuno u redu! Iz stoke je ponovno učinio čovjeka, pa je sada sve u najljepšem redu!*“

Petar: „*Da, da, sada si dobro rekao. I ja sam u svijetu od Gospoda dobio u rebra nekoliko prilično snažnih udaraca, a to je bilo isto tako dobro. Čak je i brat Pavle svojom duhovnom pesnicom udario u moja leđa i gle, i to je bilo u redu! No, sada nas dvojica još uvijek ne znamo, trebamo li ovdje čekati i malo se dosađivati ili da odmah prodremo u ovu raskošnu kuću. Samo nam još to reci, dragi brate Martine!*“

Martin: „*Kako meni izgleda, i vas dvojica me sada želite malo navlačiti! Podrazumijeva se samo po sebi, da ćemo postupiti po Volji Gospoda i čekati,*

dok oni unutra ne završe s pripremama svih njihovih ceremonija, s kojima nam žele doći u susret! Vi ćete sigurno znati koje su to?“

Petar: „*No, dragi brate, ne trebaš se odmah sjuriti u tvoju jetru! Gle, ja najbolje znam da jedan udarac od Gospoda nije tako ugodan kao dobit od Njega poljubac; ali i ta je udarac isto tako Ljubav, kao i sam poljubac! Znaš, kada sam ja Gospoda, dok je On meni i mojoj braći govorio o Njegovim predstojećim patnjama, upozoravao na Jeruzalem i u mojoj velikoj ljubavi prema Njemu rekao: „Gospode, samo da se to Tebi ne dogodi!“ – Što je Gospod meni rekao?“*

Martin: „*O brate, ne ponavljaj mi to strašno poglavlje! Jer, meni je uistinu uvijek bilo neshvatljivo, kako je tebe Gospod – koji te je malo prije toga postavio za stupove svoje Crkve, koju niti jedna sila pakla vječno neće moći nadvladati – odmah nakon toga mogao prozvati Sotonom, poglavarom pakla? Stvarno, to mi je do sada jedna duboka tajna! Kako ti to tumačiš?“*

U ono vrijeme: Krenu Isus i njegovi učenici u sela Cezareje Filipove. Putem On upita učenike: »Što govore ljudi, tko sam Ja?« Oni mu rekoše: »Da si Ivan Krstitelj, drugi da si Ilija, treći opet da si neki od proroka.« On njih upita: »A vi, što vi kažete, tko sam Ja?« Petar prihvati i reče: »Ti si Pomazanik – Krist!« I zaprijeti im da nikomu ne kazuju o Njemu. I poče ih poučavati kako Sin Čovječji treba da mnogo pretrpi, da ga starješine, glavari svećenički i pismoznanci odbace, da bude ubijen i nakon tri dana da ustane. Otvoreno im to govoraše. Petar ga uze u stranu i poče odvrćati. A On se okrenu, pogleda svoje učenike, pa zaprijeti Petru: »Nosi se od Mene, Sotono, jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!« Tada dozva narod i učenike pa im reče: »Hoće li tko za Mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za Mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi Mene i evandelja, spasiće ga.«

(Marko; 8, 27-35)

Petar: „*Gledaj, kada me je Gospod postavio za jedan stup Njegove crkve, tada je govorio meni iz svoje M u d r o s t i. Ali, kada me je nazvao Sotonom, tada je govorio meni iz Njegove neizmjerne L j u b a v i, jer je tada time svom silom, jednim udarcem iz mene istjerao moj svjetovan način razmišljanja, a to svjetovno je u stvari u meni bilo taj Sotona osobno! Shvaćaš li sada to poglavlje i taj najsilniji udarac da se osvijestim?“*

Martin: „*U stvari ne baš u potpunosti, ali nekako osjećam u kom smjeru ide ta stvar! Da, da, Gospod je stvarno u potpunosti Ljubav!“*

Muzička predstava svijeta Sunca Petrovo najozbiljnije upozorenje Martinu

Martin: „*Ali sada čujem nekakve zvukove zvona. Što će od toga biti? Ah, ovo je predivno! Znači i ovdje ima glazbe. Doduše, ne može se prepoznati nekakav ritam, ali pomiješani tonovi ipak su predivni. Stvarno sam radoznao, kakvim oni to instrumentima proizvode!“*

Petar: „*Dragi brate, to je jedna vrsta zvona, otprilike takva, kakva su bila u upotrebi kod starih Egipćana, a sada još uvijek kod Perzijanaca i Indijaca, samo što ovdje zvuče mnogo jasnije, nego na Zemlji. Ova zvona se sastoje iz jedne vrste ploča, na koja se udara elastičnim čekićima, pri posebno velikim proslavama ili pri veličanstvenim prirodnim pojavama, koje ovdje baš i nisu rijetke.*

Za manja događanja oni imaju neku vrstu praporca, pomoću kojih proizvode različite zvučne znakove. Oni imaju i neku vrstu harfe, na kojima znaju majstorski svirati. To ćeš čuti tek onda, kada se budeš nalazio u prostorijama hrama. Sada znaš to, što te je toliko svrbjelo da saznaš! Pošto će oni sada odmah izaći iz obitavališta, budimo mirni i očekujmo ih!“

Martin: „*Prijatelju, je li naša pozicija odgovara za njihov doček?“*

Petar: „*Pa mi nismo vojnici ili nekakvi komedijaši! Što tebi pada na pamet?“*

Martin: „*Molim te, dragi brate, samo mi ti nemoj biti ljut, inače ću upasti u veliku nedoumicu! Koliko god da sam često sada otvorio svoja usta, svaki puta ispada nešto glupo!“*

Petar: „*Da, s tobom je skoro tako. No, razlog u tome je taj, što ti bez Gospodnjeg povoda neprestano pričaš i pitaš! Uz to u sebi imaš i još jednu značajnu porciju materijalno-tjelesne čulnosti, koja se u tvojoj duši uvija kao mala zmija. To do te mjere smućuje osjetila jednog duha, da ti samo onda donekle govoriš malo mudrije, kada u tebi odmarajuća putenost ne biva uvijek nanovo probučena izvanjskim nadražajima.*

Molim te u Ime Božje, uspostavi konačno jedan savez sa samim sobom i ne dopusti da se vječno nadražuješ pohotama za onim što nije dostojno tvoga

duha! Tada će stvar tvoga duha biti sve svjetlija i ti ćeš u svako vrijeme moći govoriti riječi iz čiste mudrosti. Ako to ne budeš najozbiljnije činio, tada nećeš nikada izaći iz tvoje gluposti, a Gospod umjesto da te vodi sve na više, ostaviće te na Zemljinom Mjesecu 1000 godina, mjereno po prirodnom tijeku vremena na Zemlji!

Pred nama će se odmah pojaviti jedno mnoštvo najprivlačnijih žena i kćeri Sunca. Ja ti u Ime Boga najozbiljnije kažem: „Do ovdje i ne dalje!“ od Gospoda je predviđeno da te se vodi, kako bi te se konačno oslobodilo od te tvoje putenosti! Ako sada položiš ovaj ispit, tada će za tebe biti dobro. Ako se sada ne uspiješ dokazati, tada ćemo te mi iznenada napustiti, a ti ćeš s umjesto na Suncu, naći na golom tlu Mjeseca, čiji si svijet već i ranije mogao malo kušati!

Jer gledaj, sve što se je od tvog dolaska u naš duhovni svijet događalo s tobom i oko tebe, to se je uglavnom događalo samo radi tebe, da bi se od tebe načinio jedan pravi radnik u velikom Gospodnjem vinogradu. Kao što ti je to i Gospod osobno rekao, da Mu ti posebno na ovom svijetu možeš postati korisni sluga, te On čini velike stvari da bi od tebe napravio pogodnog anđela. Ali i ti sam moraš tomu nešto pridonijeti, ako već Gospod toliko toga za tebe čini, da ti pripremi veliku nagradu i da u najboljem slučaju u stvarnom Gospodnjem kraljevstvu, koje je tebi do sada još uvijek nepoznato, ne postaneš nekakav bijedni skupljač krpa!

No, sada znaš, što to sve znači. Sada se konačno saberi na duže vrijeme, budi ozbiljan i dobar, a ako te neka prevelika ljepota želi zbuniti, tada usmjeri pogled ka Gospodu, pa ćeš odmah pronaći mir! Jer, ti moraš sebe dovesti do toga, da te i mnogo veće ljepote nikako ne mogu zbuniti i namamiti i to čisto iz tog razloga, jer si Gospodinov i vječno ćeš Njegov biti. Tek tada ćeš biti sposoban biti primljen u pravo Nebo, gdje te očekuju blaženstva bez imena i broja, a o kojima sada još nemaš nikakvog pojma.

Do sada tvoje oko još uopće nije vidjelo to, što je Gospod pripremio onima, koji ga iskreno i vjerno ljube. I koji ne tako kao ti, čim vide malo zategnutiju žensku kožu, odmah Njega potpuno zaboravljaju, dok god je situacija donekle izdržljiva, a samo onda kod Njega traže spas i utočište, kada kroz svoju veliku glupost do usta potonu u mulj!

Gledaj Martine, do sada si uglavnom bio tako građen i po tvojim vlastitim priznanjima bio si više stoka, nego čovjek. No, pošto smo sada na cilju, odloži

konačno u Ime Boga tvoju životinjsku prirodu potpuno od tebe! Svuci sasvim tog starog Adama s tebe i potpuno na sebe navuci Ljubav Kristovu i tada ćeš u istom trenu moći biti primljen u stvarno, čvrsto Nebo, u Novi Jeruzalem, čiji smo građani već jako dugo i Ivan, ja i bezbroj drugih. Jesi li me sada konačno razumio?!!“

160

Martinova potištenost i nedoumica

Martin: „Znači – još uvijek ispit, moj ispit! Znači sve ovo jedino radi mene! O Bože, o Bože, kada će svi ti ispiti konačno prestati?“

Bit ću tako dugo na ispitu, dok ne postanem zreo ne za Nebo, nego za pakao! Stoga sada vjerojatno moram toliko toga nebeskoga kušati, da bi mi onda pakao izgledao što užasnijim?

Kako sam često mogao čuti, da mi se obraća sa: „Sad si, Martine, dragi brate, potpuno savršen!“ Ali, ako sam savršen, moram li onda za pravo Nebo biti i više nego savršen?

O Bože, da me bar nikada nisi stvorio, tada bi mi moje nepostojanje bilo blaženije, nego moje postojanje sa svim ovim ispitima između Neba i pakla!

Sad bar znam na čemu sam, a to mogu zahvaliti tebi, moj dragi brate Petre. Ali ja ti kažem i ovo: s ovom si objavom jednim udarcem prekinuo sve ispite na meni! Ako sada pred mene postaviš bilo anđele, bilo vragove, to će mi biti potpuno svejedno, kao i moje buduće postojanje ili nepostojanje, Nebo ili pakao! Jer, ako su i to sve samo ispiti, a ja sam neprestano samo na testiranju, tada mi nije stalo do nikakvog daljnjeg života!

I stvarno, ti si spomenuo ogoljeli Mjesec. Postavi me brzo i na svu vječnost onamo! Tamo ću biti sretniji, nego ovdje pod ovim neprestanim ispitima, iz kojih samo jasno uviđam da – unatoč prvih kneževa Neba oko mene, skupa i sa samim Gospodom – umjesto u Nebo, ja bivam vođen u pakao!

Bilo kako bilo, kao što sam već rekao: izvedite pred mene anđela ili vraga, to će mi biti svejedno; jer od sada ću biti nijem kao jedan kamen!“

Petar: „*Brate, ispusti taj žalac! Jer on je smrt, koji u sebi nosi bludnost mesa. Njegovo ime je „bijes“ (srdžba), po čemu se i djeca mesa (materijalnog tijela) nazivaju „djeca bijesa“! No, ovi sada već izlaze van! Stoga budi miran, a tvoja će ti ozbiljnost biti od velike koristi!*“

161

Martinova laka pobjeda u mudroj raspravi s glupo-ponosnim starješinom Sunca

Nakon ovih riječi pred njih iz hrama stupa najstariji i najmudriji treće razine, u sivoj odori s mnogo nabora, okružen mladićima i djevicama. U desnoj ruci drži jedan štاپ sličan onom Aronovom, a u lijevoj ruci neku vrstu čarobne trake, na kojoj su zalijepljeni razni simboli mističnog izgleda. Kada se je našao oko pet koraka ispred ove trojice predvodnika, potpuno odmotava traku i polaže ju odmotanu na pod boje plavog samta. Nakon toga spušta štاپ na ovu traku i nakon određenog vremena govori:

Starješina: „*Pri neizmjerne snazi i moći, koju posjedujem kroz moju bezgraničnu mudrost, zaklinjem vas kao prvi i najstariji čovjek ovog svijeta, koji vječno nema kraja i biva održan kroz mene,*“ –

Martin mrmlija u sebi: „*Ili što?! Ovaj momak postaje sve teatralniji! Samo tako dalje u toj širini!*“

Starješina: „*... da vi meni, beskonačnoj istini vjerno izvijestite, što vi ovdje želite i što vas je ovamo dovelo! Najtiša pojava neistine iz vaših usta – i svi vi ćete kroz moju nesavladivu moć biti pretvoreni u prah! Sada govorite!*“

Martin: „*Svi mi u jedan glas ili samo jedan u ime svih? To vaša mudrost već mora bolje precizirati; jer mi nismo baš tako pametni, kao vaša uzvišena mudrost! Stoga molim za precizniju odredbu! – (u sebi): Ovaj je baš dobrodošao, jer njegova glupost snažno ovija veo oko ljepote ovih djevoja, a to je jako dobro! Sada sam s Petrom, Ivanom i sa svim ponovno potpuno pomiren!*“

Starješina: „*Ako jedan govori, tada ne možemo znati što ostali misle. Stoga moraju svi odjednom i jako glasno govoriti!*“

Martin u sebi: „*Ja sam općenito i posebno naspram ovih starih nebeskih kneževa (Petra i Ivana) jako glup, ali iznad gluposti ovog starješine nema*

398

veće! Jer, njegovu ću mudrost sasvim sâm tako preraditi, da se na kraju od same ludosti i nedoumice više neće znati okrenuti! Ali, moram upitati Petra, što da ovdje uradim!“ –

Nakon ovoga Martin u vezi ovoga pita Petra i ovaj mu odgovara: „*Dragi brate, sada je red na tebi i to s potpunom slobodom i istinom! Ovdje sada govori, kako ti je jezik narastao!*“

Martin se obraća starješini: „*Ali ti, beskonačno mudri, ako je tvoja mudrost toliko strašna, tada ne razumijem, kako ti nas možeš pitati što mi ovdje želimo i što nas je ovamo dovelo? Jer gledaj, mi mnogo manje mudri prozreli smo čak i tebe, do u dlaku i točno znamo što se skriva iza te tvoje navodne najviše mudrosti! Pa tako ja mislim, da ćeš i ti nas na isti način moći prozreti, ako si uistinu toliko strašno mudar! Što ti misliš po tom pitanju?*“

Starješina: „*Da, ja to također i mogu, ako pred sobom odmotam veliku magičnu traku i pri tome imam dupli štاپ. Ali, pošto sam ja za ovako nevažne goste sa sobom ponio samo moja obična pomagala, zato moram pitati, kako bi od vas nešto saznao – i tako vi sada morate govoriti!*“

Martin: „*Da, ali ako je tako, kako ćeš onda moći uvidjeti govorimo li mi istinu ili neistinu?*“

Starješina: „*Kao preventivu, ja sam vama izrekao najveću prijetnju, koju ću i izvesti ako vi budete govorili neistinu. Stoga sada potpunu istinu ili inače –*

Martin: „*Da, ili inače to jesi i ostaješ jedan magarac!*“

Starješina: „*Što je to: jedan „magarac“?*“

Martin: „*To je kod nas jedno sasvim bezopasno stvorenje, boje kao što je i ova tvoja. On ima duge uši, ali zato jednu izuzetno kratku pamet!*“

Starješina: „*S kojim pravom ti mene ovim smatraš?*“

Martin: „*Neka mi vaša beskrajna mudrost dopusti jednu kratku pauzu, jer ovako važno pitanje zahtjeva studiranje!*“

Starješina: „*Što je to „studiranje“? Kod nas ne postoji ništa, što se zove „studiranje!“*“

399

Martin: „*Slušaj ti najmudriji od mudrih, tvoja mudrost sigurno nije od davnina, kada ne znaš što je bar u početku za postizanje mudrosti neophodno! Studiranje je isto što i vrijedno razmišljanje o prvim pojmovima i elementima, koji su preteča mudrosti. Razumiješ li sada, što je studiranje?*“

Starješina: „*Ne, to ne razumijem. Jer, moja je mudrost prevelika i ne sadrži takve malenkosti, jer su premale i nevažne. Stoga govori veličanstvenije, inače te ne mogu razumjeti!*“

Martin: „*Gle, gle, ti i nisi baš toliko glup, koliko izgleda ako te prvo osmotrimo, a tek onda saslušamo! Znači, radi strašne veličine tvoje mudrosti ti ne možeš shvatiti ove malenkosti! Gle, kako mudro! – Ali, ako ti već radi tvoje ogromne mudrosti ne možeš shvatiti ovakve sitnice, tada opet ne razumijem, kako si ti maloprije onaj mnogo manji pojam: „magarac“, mogao tako brzo shvatiti i još s tako kratkim objašnjenjem?*“

Starješina: „*Magarac je jedno biće – a „studiranje“ je samo jedan pojam. Jedno stvorenje se uvijek može mnogo lakše shvatiti, nego čisti pojam. Zato sada govori uzvišenije i za mene shvatljivije!*“

Martin: „*Prijatelju, ja mislim da ćemo se nas dvojica u nastavku vrlo teško ili skoro nikako moći sporazumjeti. Jer, ti si skupa s tvojom mudrošću, jedno iznad svega glupo ljudsko stvorenje, u kojemu nema niti najmanjeg traga nekakve mudrosti!*“

No, ja ću ti dati jedan savjet: Makni se ti lijepo u stranu i pusti nekog drugog – ali bez magične trake i vještijeg štapa – da govori u tvoje ime! Možda će on iznijeti nešto bolje na svjetlo dana. U krajnjem slučaju, nekoga kao ove tri kćeri vaše kuće, koje su nam prve došle u susret i stvarno mnogo mudrih riječi izgovorile, pa sam iz toga zaključio da vi morate biti strašno mudri! Ali, ja sam se u tom očekivanju vrlo razočarao. Ovako glup mangup, kao što si ti, ne postoji na ovom tvom svijetu u dva primjerka! Znaš, nas dvojica smo sada gotovi; stoga se makni i pusti da govori netko drugi!“

Starješina: „*To je ovdje potpuno nemoguće. Jer, kada ja s najviših visina dođem dolje, do ovih običnih crva, tada ne smije nitko govoriti, nego samo ja, kao najviši, najmudriji, najmoćniji, vječni i beskrajan!*“

Martin: „*Ili što?! – Sto mu gromova, na kraju si ti čak ono najviše biće Boga?*“

Starješina: „*Ne baš upravo to, ali ne mnogo manje; samo što je On nešto stariji od mene, pošto sam ja Njegov sin!*“

Martin: „*I inače ništa više?! Ili pak još nešto malo dodatnoga! Znaš, tako nešto malo kao – presmion!*“

Starješina: „*Naravno, još mnogo toga dodatnog; ali to bi za tebe bilo neshvatljivo. Stoga ja tebi ne mogu ništa reći, jer ti si jedna ništica naspram mene!*“

Martin: „*Da, da, ja ti vjerujem sve do u dlaku! Oh, ti si stvarno nešto veliko, da užasno veliko po tvojoj vrsti! Ti u ovom svijetu sigurno nećeš pronaći nekoga ravna sebi! O ti, ti, ti ---*“

Starješina: „*Da, ja nemam nikoga iznad sebe. Kada sa štapom dodirnem tlo, tada se uzdrma cijeli svijet i sva bića drhte od straha, kada im se približavam. Ja stvarno ne shvaćam, zašto i ti ne drhtiš, kao ni ovi tvoji slabi pratioci, jer ja bih vas mogao sasvim iznenada upropastiti?*“

Martin: „*Što ti sada ne shvaćaš, to ćeš nadam se jako skoro shvatiti! No, najmanje od mene osobno, ali u ovom društvu je već netko, tko će ti reći zašto mi pred tobom ne drhtimo i vječno nećemo drhtati!*“

Vidi, ti si kroz jednog zlog duha, koji je jednom došao k tebi u obliku anđela svjetla bio najgore prevaren. A nakon toga ti si prevario svu ovu veliku zajednicu, jer si joj dao zakone, pomoću kojih je ona mogla činiti što god hoće i nikako ne može pasti (prekrsiti zakon) – a ti su zakoni takvi, kao da ih i nema!

Ja znam da si ti prije toga bio jedan ponizan mudrac i da si najbolje stajao pred ovom tvojom zajednicom. No, kada te je onaj lažni duh svjetla smutio i tebi umjesto stare, istinske Božanske Mudrosti dao sadašnju glupost, tada si postao to što jesi, jedno biće puno najveće ludosti!“

Starješina: „*Ti ovdje govoriš nešto, što je po sebi istinito. Ali, jesam li ja stoga jedan luđak, to se tek treba pokazati, jer ja si tako ne izgledam! Zato ti naređujem da dalje govoriš, ali stalno veličanstveno!*“

Martin: *Reci mi, možeš li se sjetiti koliko si ti star? Jesi li ti oduvijek bio to što jesi, ili je prije tebe bio netko drugi na tvojoj dužnosti, možda tvoj otac? Zar nisi nekada bio jedan mladić, ili čak dječak? Samo mi još to reci, pa ću ti mnogo lakše odgovoriti na tvoje pitanje!*“

Starješina: „Prvo pitanje ti ne mogu odgovoriti iz tog razloga, jer je veliki mjerac vremena uništen još od davnina. Jedna velika oluja otkinula je konopac velikog klatna i mi ga više ne možemo učiniti cijelim. Stoga ne znam niti ja, a niti nitko drugi ovdje koliko je tko star.“

Jesam li ja bio oduvijek, ili sam jednom imao početak, na to se sasvim kao u tami mogu sjetiti, kao da sam nekada bio rođen, te stoga nisam oduvijek ovdje to što jesam. Tako mi se čini i da sam nekada imao jednog oca, koji je tada, dok sam još bio dječak, obavljao ovu moju sadašnju službu, ali naravno ne s ovakvom mojom velikom mudrošću! – Tvoja pitanja su odgovorena, stoga sada opet ti govori!“

Martin: „Gledaj, ja sam znao da ti nisi niti Bog, niti nekakav sin Božji, nego sasvim običan smrtnik, kao što smo to i mi bili. A to je tako i dobro za tebe i cijelu tvoju zajednicu, jer tako možete ti i tvoja zajednica biti ponovno spašeni! Da si ostao u tvojoj tvrdoglavoj ludosti, tada bi se najozbiljnije moglo dogoditi nešto vrlo loše. Zašto, to će ti sada biti pokazano. No, ako želiš biti vrlo radostan, tada odmah odbaci tu tvoju magičnu traku, kao i tvoj čarobni štap, inače se s tobom neće moći prozboriti niti jedna mudra riječ!“

Starješina: „Ti zahtijevaš previše od mene. Ako odložim ova neophodna pomagala moje snage, moći i mudrosti, tada više ne mogu djelovati! Tko će mi biti poslušan, ako više nemam moći i tko će u jednog slabića imati povjerenja? I tko će me slušati, ako nemam mudrosti? Stoga od mene ne smiješ zahtijevati stvari koje se ne podudaraju s mojom čast!“

Martin: „Prijatelju, mi stanovnici Zemlje imamo jednu najvišu izreku od samog Boga, a ona glasi: -Ne postoji ništa, što vi u Moje Ime ostavljate, a da onda to sto puta ponovno ne dobijete u vrijeme naplate!-

„I tko god ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi imena Mojega, stostruko će primiti i život vječni baštiniti. A mnogi prvi bit će posljednji, i posljednji prvi.“

(Matija: 19; 29)

I vidiš, tako će to biti slučaj i s tobom! Što ostaviš i napustiš u Ime našega Gospoda, to ćeš zaista tisuću puta dobiti natrag. Bijedu ćeš ostaviti, a najplemenitije ćeš dobiti zauzvrat. Za privid dobiti ćeš stvarnost, za laž istinu, za ludost mudrost, za slabost stvarnu snagu, a za nemoć istinsku moć! Tako ćeš sve to u izobilju dobiti od Gospoda Boga, što ćeš ovdje ostaviti od prekomjernosti tvojeg ništavila!

Stoga učini dragovoljno i rado što ja od tebe zahtijevam. Ja ti se predajem kao taoca, tako da sa mnom možeš učiniti što god hoćeš, ako ti sada ovdje ne govorim čistu istinu!“

Starješina: „Dobro, ja vidim da si ti zaista najistinitiji duh i učinit ću to što od mene zahtijevaš. Ali za to mi odgovori na moje prvo pitanje, tko ste vi i odakle ste, da vas tada mogu uvesti u kuću!“

162

O istinskom vjerovanju i o slobodi duha Duhovno buđenje starješine

Starješina odlaže sve od sebe. Kada je od sebe odbacio traku, zajedno sa štapom, k njemu stupa Petar i govori:

„Tako je u redu! Ti si učinio to, što je od tebe brat Martin u ime svih nas zahtijevao i tako si nam postao novim bratom. Tada je pošteno da i mi uradimo to, što si ti od nas zahtijevao, naime – da ti objavimo tko smo i odakle smo. Gledaj, ništa nije lakše od toga, nego riječima odgovoriti na tvoje pitanje. No time ne bi bilo ništa urađeno, niti bi to tebi pomoglo! Jer, uz to što ću ti ja objaviti, mora obavezno doći i tvoja neophodna vjera, jedno svojevrijedno i bez sumnje prihvaćanje toga, što ću ti ja reći. Ako ti ta vjera nedostaje, tada ti ništa ne koristi, što god da ti ja kažem!

Ti naravno u sebi misliš: -Ako nakon izrečenog budu slijedili dokazi, tada hoću i mogu sve vjerovati!- Ali protivno tomu ja ti moram napomenuti, da tada takva vjera nije v j e r a, nego čisto z n a n j e, koje tvome nutarnjem znanju jako malo ili nimalo ne može koristiti. Jer jedno na dokazima utemeljeno znanje nije više slobodno znanje, nego jedno osuđeno (usmjereno, dokazima okovano). Ono ne čini niti jednog duha slobodnim, nego ga isto toliko često zarobljava, koliko je dano dokaza za jednu vjersku izjavu!

Samo ona vjera, koja je ista jednoj slobodnoj poslušnosti (pokornosti) srca, kada srce ne pita: -Zašto, kako, kada i čemu?-, jest jedna prava vjera. Samo ona čini duh slobodnim, jer je takva vjera jedno slobodno, neophodno prihvaćanje onoga, što ti je objavljeno kroz nebeskog glasnika, čiji autoritet ne smije provjeravati nitko, osim jedino Ljubav tvoga srca.

Osjećaš li Ljubav prema glasniku, tada ga primi (prihvati); ako ju ne osjećaš, tada ga pusti da ode! I glasnik ima isti nalog od Boga. Jer On je govorio i reče:

„Kad uđete gdje u kuću, u njoj ostanite dok ne odete odande. Ako vas gdje ne prime, te vas ne poslušaju, iziđite odande i otrešite prah ispod svojih nogu njima za svjedočanstvo.“ (Marko: 6;10)

Ti iz ovoga možeš vidjeti, da niti onaj na koga se poruka odnosi, a niti sam glasnik ne smiju biti prisiljeni (obvezni), nego potpuno slobodni. Objava je slobodna i prihvaćanje mora biti slobodno! Ondje, gdje se v i š e od ovoga zahtijeva, tu više nema slobode, nego je to osuda (prisila), koja niti jednog duha ne čini slobodnim.

Da je Bogu, vječnom Gospodu, potrebno da On nepobitnim dokazima ljude poučava da On j e s t i k a k o i n a k o j i n a č i n, tada to za Njega ne bi bilo ništa lakše: On bi čovjeka mogao postaviti pod jedan sud (osudu), tada čovjek ne bi mogao ništa drugo prihvatiti i misliti, jer bi njegovo srce bilo pod osudom (prisilom instinkta), kao kod neke životinje. Ali Gospod ne želi imati nikakve umjetne (automate), nego slobodne ljude. Stoga mora i njihovo srce biti slobodno, posebno pri prihvaćanju objavljenog Učenja o Njemu, inače oni u duhu nikad ne bi mogli biti oslobođeni.

Onako dugo, dok god tvoj razum zahtijeva d o k a z, da bi prihvatio nekakvo učenje ili neku objavu, tako dugo je i duh zarobljenik u mračnom zatvoru. A pošto je gladan i žedan, on vapi za hranom, koja mu se kroz dokaze udjeljuje, kao sitne mrvice kruha. Kroz ove on nikako ne može doći do snage, koja bi mu omogućila sa se oslobodi svojih okova.

Ako razum srca nešto prihvati slobodno i bez dokaza, tada srce odmah pokazuje svoju pravu snagu, koja prelazi u duh i oslobađa ga. A kada je duh slobodan, tada je u čovjeku sve slobodno: Ljubav, Svjetlo i sposobnost gledanja (viđenja)! Tada za Istinu više nisu potrebni nekakvi dokazi, jer je tu slobodan duh sâm najčistija i najpunija Istina nad istinama.

Sad pitaj tvoje srce, možeš li mi bezuvjetno vjerovati što ću ti govoriti, tada ću ti reći što želiš saznati! No, ne možeš li to, tada bi moj govor bio uzaludan. Mi nismo došli ovamo da bi vas osudili, nego da bi vas oslobodili tvrdog jarma vašeg starog ropstva!“

Starješina: „Uzvišeni prijatelju, ti se nalaziš na višem od mene, stoga govori i ja ću ti slobodno vjerovati, jer ti ž e l i m vjerovati!“

Petrova informacija o ovom društvu i njihovom razlogu dolaska

Petar: „Onda slušaj! Mi svi, kako nas ovdje vidiš, kao prvo smo djeca Božja, odnosno po vašim predodžbama - mi smo djeca najvišega Duha. Kao drugo, neki od nas su prvi i glavni sluge Najvišega i to na taj način, da ih je Najviši osobno postavio za temeljne stupove svoje Crkve u cijelom beskraju – u početku naravno samo na Zemlji, naime na onoj planeti, koju vi nazivate svetom planetom. Kada su oni tamo u punoj predanosti ispunili svoj zadatak, nakon bolnog oslobađanja od tijela (oduzimanja materijalnog tijela – ubijanje apostola,) kao prvo bili su odmah primljeni k Njemu u najviše Nebo, da bi od Njega dobili sve što i On posjeduje i tako uživali u najvišim blaženstvima. Kao drugo – da u tom blaženstvu u širem smislu obavljaju onu službu, koju su obavljali i na Zemlji – naravno u užem okviru.

Tako znaj, da sam ja, Petar, i onaj treći, Ivan upravo takvi sluge. Ovi drugi su manje-više početnici u ovome svijetu i u ovoj gore navedenoj službi.

Razlog, zašto smo mi ovamo došli je kao prvo taj, da mi u ovaj svijet novopridošle prvo upućujemo u službu Ljubavi i upoznajemo ih s njom. Osim toga, mi želimo stanovnike ovog svijeta svjetla, i to samo određene zajednice, koje su skrenule s pravednog puta, da ponovno uspravimo.

Pošto je ovo posljednje jedan tvrd posao, tako da bi to nadmašilo naše mogućnosti (preraslo naše snage), tako je Gospod Bog osobno u svoj svojoj Snazi i Moći ovdje prisutan! I to u vidljivom ljudskom obliku, koji oblik je u stvari Božanski, tako što je Bog nas ljude stvorio „na svoju sliku“ (po svom obličju), izvanjski kao i po nutрини. Jer On za svoje ljubljene nije uzeo ni jedan drugi oblik, nego onaj pra-iskonski, koji je imala njegova vječna Ljubav.

Stoga u cijelom beskraju ne postoji nigdje, ni jedan svijet na kojemu ljudi imaju jedan drugi oblik, nego što ga mi imamo.

[Trebalo se razlikovati „oblik ljudi“ od oblika ostalih „stvorenja“ u univerzumu – koja mogu biti i inteligentna reptilska bića, ali koja nisu „djeca Božja“, nego rezultat indirektnog stvaranja bića kroz ostale arhanđele, pa i Lucifera ili genetske manipulacije. o.p.]

Samo što su tu i tamo ti ljudi po vanjskoj veličini međusobno različiti, kao i po boji ili ponekad po nekim rijetkim vanjskim karakteristikama. Osnovni oblik ostaju uvijek Božanski.

Stoga ti ne bi trebalo biti strano, ako ubrzo ugledaš Boga, najvišega Duha, u mom obliku i moje visine. Njegova beskrajna Moć i Veličina ne ovise o Njegovoj vanjskoj formi, nego o veličini Njegovog nutarnjeg Duha, koji međutim vječno živi u najsvetijoj, nepristupačnoj Svjetlosti i nikada ne može biti od nekog stvorenog duha viđen, a još manje shvaćen.

No, sad znaš sve, ništa nisam izostavio, što bi kao odgovor na tvoje pitanje bilo neophodno. Reci mi sad sasvim iskreno i bez pretvaranja – koje je kod vas posebno u ovoj zajednici vrlo rašireno – vjeruješ li u sve ovo, što sam ti sad rekao?“

Starješina: „Najuzvišeniji prijatelju, najiskrenije i u najboljoj namjeri si ovo sve govorio i vjerujem ti s v e – osim ovog posljednjeg. Naime, da je Bog, kao najviše, beskrajno i vječno duhovno Biće prisutan među vama i to u vašem obliku i veličini – to i sam možeš uvidjeti ako su ti imalo poznate naše prastare mudre objave i otkrivenja – to je jedna jako tvrda stvar! Može biti, da ću ja to kasnije biti sposoban uvidjeti, ali u ovom je trenutku to za moje poimanje Boga, kao najvišega Bića, skoro potpuno nemoguće!

Ti znaš, da Bog jako rijetko šalje ovamo svoje anđele, koji nama najvišim bićima objavljuju Božje Biće i uvijek dodaju: -Boga ne može nitko vidjeti i istovremeno živjeti!-

On obitava u neistraživoj dubini svih dubina, tako da niti jedno biće promatranjem Boga ne može biti životno povrijeđeno. Što bi se onda dogodilo s nama, ako bi uistinu bilo tako, kao što si mi to ti objavio, ako se Bog nalazi ovdje među vama?

Ja to ne mogu dovesti u pitanje, naime da je tako nešto Bogu moguće. Ali što bi se onda dogodilo s Njegovim vječnim, nepromjenjivim Redom, koji nam je tako često bio propovijedan?“

Petar: „Prijatelju, samo se još malo strpi i ti ćeš to zasigurno nemoguće naći za vrlo lako moguće! Samo se još malo strpi – On osobno dolazi ovamo; od Njega ćeš to najlakše razumjeti!“

Logično izlaganje Petra

Starješina: „Dragi prijatelju, neće to valjda biti onaj, koji se nalazi između one dvije žene, a ispred kojih koračaju one tri kćeri Sunca, koje smo maloprije poslali do mjesta gdje ste vi zastali i niste htjeli dalje ići?“

Gle, kod nas bi to bilo u najvišoj mjeri neprilično, ako bi se i jedan mudrac dao voditi od žena! Kako bi mi trebali gledati na to, ako bi se najviši Bog, od kojega potječu svi zakoni Reda, dao voditi ženama? Naravno, pod pretpostavkom da je onaj, ne baš posebno odajući duh ili još više čovjek, takav bog!“

Petar: „Prijatelju, zar ti nisi čitavog tvog života različite stvari činio ili za tebi korisnu upotrebu ili samo radi tvog zadovoljstva? Ti kažeš: -O da, mnogo toga na oba načina!-

Dobro, ako si ti različite stvari činio, tada mi reci - nalazi li se među njima i jedna stvar za koju ti možeš reći: -Ovo djelo nije mene vrijedno! Ja se njega sramim i bilo bi protiv svakog reda i u najvećoj mjeri neprikladno, da ja ovo djelo promatram svojim očima ili da ga dodirujem svojim rukama.-

Ti kažeš: -Ne!- Jer, ako bi i imao jedno takvo djelo, kako bi ga ti mogao dovršiti, ako ono ne bi bilo dostojno tvoga pogleda ili tvoga dodira? Vidiš, to bi bilo sasvim točno prosuđivanje. No sada poslušaj:

Ako već t i nijedno od tvojih djela za sebe ne držiš nedostojnima, iako si i ti sam naspram Boga jedan nejnepsavršeniji majstor tvojih djela: kako onda možeš očekivati od Boga jednu takvu vrlinu Reda, koji je međutim najsavršeniji Majstor svojih djela? Reci mi, koje Božje djelo ti smatraš tako lošim, da bi ga se Bog trebao stidjeti? Ili bi On, kao vječni Gospodar svih Njegovih beskrajnih djela, trebao od nas – koji smo isto tako jedno Njegovo djelo – tek izmoliti pravo ili dopuštenje smije li On i s kojim djelom trebao postupati na određeni način! – Što ti misliš u tom pogledu?

Starješina: „O prijatelju, ja sasvim jasno vidim, da si ti jedan potpuno duboki mudrac. Svaka tvoja rečenica ima najčvršću podlogu i protiv toga ne može se ništa postaviti! Tako i ja sada započinjem najozbiljnije zadobivati jednu takvu vjeru, da ona osoba, sasvim jednostavnog izgleda, stvarno u sebi može obuhvaćati najviše Božje Biće. Jer, ako je On to mogao na maloj Svetoj

planeti (Zemlji) – o čemu smo mi bili podučeni od Njegovih anđela – zašto *Mu* to ne bi bilo moguće ovdje, na ovom veliko svijetu svjetla?

Ti vidiš, da ja tako nešto mogu prihvatiti i prihvaćam. Ali, pojavljuje se jedno drugo, još mnogo važnije pitanje: Prijatelju, ako *On* to i jest – *On* Najsilniji, Najsvetiji i Najmudriji – *On*, koji je čak i za naše najveće i najdublje misli preuzvišen i presvet, a da bi se i najveće i potpuno mudro biće moglo uopće usuditi u sebi pomisliti Njegovo Ime; - pitam te, kako da ja Njega dočekam i pred Njim opstanem?

Petar: „Prijatelju, *On* je već prilično blizu. Pogledaj *Ga* čvrsto tvojim oštrim očima i reci mi, izgleda li *On* tako strašno, naljućeno i užasavajuće? Reci mi i osjećaju li one tri kćeri, koje se neprestano radosno prema njemu okreću, nešto u sebi od jedne takve tvoje bojažljivosti?“

Starješina: „O prijatelju, nešto takvoga ne vidim nigdje. *On* izgleda nadasve dobar, nježan i blag, a one tri još nikada nisam vidio da su toliko razdragane i vesele!“

Petar: „No, ako to primjećuješ, kako me onda onako nešto možeš pitati? Ja ti kažem: Samo se Njega nemoj bojati! Jer, kamo *On* dolazi, tu dolazi uvijek samo iz Ljubavi – a vječno ne iz bijesa i osvete. Iako su bijes i osveta, kao i Ljubav vječno u Njegovoj nadležnosti, te stoga ne treba nitko imati bijes i postupati u osvetu prema bližnjim stvorenjima. Jer bijes je stvar jedino Boga, a osveta stvar *Suca*, dok je Ljubav stvar *Oca* i nju *On* daje svojoj djeci, traži je kod njih i dolazi, kada dolazi, ne u bijesu niti radi osvete. *On* uvijek dolazi u Ljubavi, kao Otac svojoj djeci, koje je *On* iz Ljubavi oblikovao prema svome Obličju i u njihova srca položio predivno određenje, da mogu postati potpuno takvi, kao što je i *On* sâm.“

Ako se to tako odnosi sukladno vječnoj Istini, da li bi bilo mudro bojati se *Toga*, koji je prema nama sama Ljubav?

Ti se ne bojiš mene, koji posjedujem toliko snage i moći, da bih najslabijom misli u jednom trenutku mogao uništiti ovaj tvoj svijet i u sljedećem trenutku stvoriti jedan takav novi. Ako se ti mene ne bojiš, koji od gospoda isto tako u sebi posjedujem svu moć, ali vječno neću moći bit toliko dobar, kao što je to *On*: kako se onda možeš bojati pred Njim, čija je dobrotu beskrajna?

Stoga se ne boj, nego se raduj iznad svake mjere, da tebe i ovaj tvoj svijet može snaći velika milost! Tada će se *On* radovati zbog tebe i radi svih

vas i pomoći će vam, jer vi sada pogotovo trebate Njegovu pomoć! Sada, prijatelju moj, sredi svoje srce; jer još samo par koraka i *On* je ovdje kod nas!“

Starješina: „Prijatelju, je li moje srce sređeno, to ti ne mogu reći, ali da prema njemu osjećam veliku ljubav, to sada uživo otkrivam u sebi po prvi puta! Isto tako, prilično sam se oslobodio svoga straha, pod sljedećim, meni ne ludo izgledajućim uvjetima: Na osnovu točnog razmišljanja, shvaćam da ja kao stvorenje nikako ne mogu biti i postati nešto više, nego samo to što jesam, naime – jedno stvorenje, pa tako i Bog ne može biti nešto manje, nego to što *On* jest – naime Bog, najsavršenije osnovno (izvorno) Pra-Biće, kroz koje su postala sva ostala, bilo kako oblikovana bića.“

Bez Stvoritelja ne može niti jedno stvorenje sebe zamisliti, ali to može Stvoritelj bez stvorenja. Jer Stvoritelj je to što jest, kroz svoju vječno jasnu svijest, kroz koju *On* može stvoriti što i kad *On* nešto poželi. Stvorenje nikako ne može nešto biti prije, nego što ga je svemoguća Volja Stvoritelja načinila.

Ja uviđam u Stvoritelju, kao i u stvorenjima dvije neophodnosti, od kojih je druga uvjetovana prvom; ako se tu stvar ne može promatrati drugačije, nego samo tako, tada ne uviđam zašto bih se ja morao bojati prve neophodnosti prije one druge. Ja si tu stvar ovako zamišljam:

Naš veliki svijet na svojoj površini ima mnoštvo malih stvari, od kojih je volumen jedne jedine stvari u usporedbi s volumenom ovog svijeta toliko zanemariv, da je njihov odnos skoro kao između jednog ništa naspram beskonačnosti! Neovisno o tome, málo postoji pored velikog posve odlučno i ima isti razlog radovati se svom postojanju, kao i ono skoro beskrajno veliko. Ako i jest naspram velikoga jedno ništa, ipak je u odnosu na sâm sebe potpuno (savršeno). I ja mislim dalje: naravno da ja vječno ne mogu postati takvim, kakav je naš najuzvišeniji i svemogućí Stvoritelj. Ali nasuprot tome – jedan Stvoritelj ne može, unatoč svoje svemoći, nikada postati što sam ja, naime – stvorenje. Naravno da ova prednost jednog stvorenja nema nikakvog značaja, ali je to ipak jedna svojevrсна stepenica, na koju Stvoritelj nikada ne može kročiti. I tako ovdje svaka od ove dvije neophodnosti ima nešto za sebe; da to nešto, možda ipak naizgled, ali u stvarnosti kao suprotnost nikako ne može biti postignuto. Kada si taj odnos jasno predočim, tada mogu i ja lako nadvladati taj određeni strah, koji me je do sada držao!“

Ivan u dijalogu s mudracom Sunca Odnos između Stvoritelja i stvorenja

Ivan: „*Dragi prijatelju, ja sam smisao tvojih riječi dobro odmjerio i smatram da su one same po sebi potpuno točne. Samo što pri tome moram nadodati, da si ti ova oba ekstrema pregrubo obradio i povukao jednu preoštru granicu.*

Uistinu je tako, da Stvoritelja ne može nikako postati stvorenje i stvorenje ne može postati Stvoritelj. Pri ovome je Stvoritelj u gubitku i istovremeno u jednoj posebnoj prednosti naspram stvorenja.

Jer kao prvo, On za stvaranje jednog stvorenja ne koristi niti jednu drugu „materiju“ (tvar), nego samo (iz) sebe. On mora stvorenje oblikovati iz iste supstance, iz koje i On sâm postoji od vječnosti. Prema tome, On mora tako oblikovano stvorenje i neprestano ga održavati iz sebe samoga, dok stvorenje naspram Stvoritelja ne mora ništa činiti, nego samo egzistirati.

A pošto je stvorenje, kao što ga želi imati Stvoritelj – naime u za stvorenje određenom Redu – i stvorenje isto tako može ući u savršenstvo svoga Stvoritelja. Ono može dostići Božje djetetstvo i tada s Njim obitavati, takoreći u istoj kući i koristiti sva Njegova prava i u njima uživati.

Tako dugo, dok god Stvoritelj i stvorenje stoje u moralnoj slobodi volje, naime u željama i postupcima jedno naspram drugome, dotle je naravno tvoja tvrdnja točna. Jer prioritet Stvoritelja (da postoji kao prvi), ovdje se nikako ne može dovesti u pitanje, jer je neosporiva nužnost.

*Ali, ako stvorenje kroz spoznaje i djelotvorno htijenje objavljene Volje Stvoritelja sâm razori razdvajajuću opnu i onda u sebe primi Stvoritelja i s Njim postane potpuno jedno, tada se postavlja pitanje: Gdje je Stvoritelj, kao vječno Jedan i isti više Stvoritelj: u sebi ili u stvorenju? Što je ovdje starije: stvorenje, kao identično biće sa i u Stvoritelju – ili Stvoritelj, kao identično Biće u stvorenju? Jer On sâm kaže: „**Vi ste u Meni i Ja sam u vama!**“*

U tom slučaju, koji je istinit i nepobitan, smatram iz punine moga najjasnijeg gledišta, ti si moj prijatelju malo prenategnulo tvoje strune, te ćeš morati malo sâm sa sobom raspraviti (trgovati)! – Što ti misliš po tom pitanju?“

Mudri starješina: „Dragi prijatelju, ja vidim da si ti užasno mudar. Tvojim postavljenim tvrdnjama ne može se ništa prigovoriti. Ja samo mislim, da produktivna osobina Stvoritelju uvijek ostaje Njegova osobnost: bez obzira stoji li ta osobnost za sebe izolirana, ili ona kao prelijevajuće (izlijevajuće) djelovanje svoje stvorenje kao jednu posudu ispuni sa sobom samim, naravno po mjeri sposobnosti primanja od strane stvorenja. Da stvorenje neće nikada biti u stanju u sebe primiti beskrajnu puninu Pra-Božanstva, u to nema sumnje! Mislim da odgovor na to pitanje leži već u pojmu „beskonačnost“, koja samo od iste beskonačnosti, ali nikada od nekakve konačnosti može biti primljena.

Gledaj. Mi s našeg svijeta možemo vidjeti jedno Sunce, čija veličina – po našim proračunima – tisuću množeno tisuću puta nadmašuje naše Sunce. Ali, koliko često sam ja promatrao, kako i najmanja kap rose u sebe prima sliku tog velikog svijeta, tako isto nema sumnje da mi stvorenja na sličan način u sebe primamo Stvoritelja utoliko, ako Ga mi radi našeg usavršavanja možemo primiti. Međutim, kakva je razlika sunčevog odraza u jednoj kapi rose u odnosu na stvarno sunce, a kakva je tek razlika između Stvorenja, s njegovim odrazom Stvoritelja i samog Stvoritelja! Mislim da se tu teško može izraziti nekakva brojka! ...

Uostalom, ne može se osporiti da je stvaralačko Biće u stvorenju identično sa Stvoriteljem, kao i obrnuto; ali ja pitam: u kom omjeru? A ta proporcija isto tako mora biti uvažena, jer iz nje jasno proizlazi, da između Stvoritelja i stvorenja, usprkos svim prirodnim i moralnim jednakostima ipak mora postojati jedan takav vječni jaz, jer on ne može potpuno biti savladan niti s jedne, niti s druge strane.

Tako ja do daljnjega ostajem pri svojim temeljnim izjavama, da obje suprotnosti nikada ne mogu biti potpuno uklopljene u jedno. No, ipak se neću odupirati nekoj dubljoj pouci. Naprotiv: svaka dublja pouka u toj stvari jako mi je dobrodošla, pa se stoga jako radujem tvom daljnjem i dubljem izlaganju!“

Sjedinjenje čovjeka s Bogom

Ivan: „Dragi prijatelju, ti si previše kritičan u pogledu ove vrlo važne stvari i donekle imaš pravo. Ali u cjelini ti ovim tvojim razmatranjem možeš odlutati na poneke stranputice, na kojima ćeš uistinu jako teško moći dostići cilj tvoga postojanja! Stoga ću te u Ime Gospoda, koji je sada upravo radi nas malo zastao, nešto dublje osvjetliti. Pa tako slušaj, dragi prijatelju:

Ti si kao utočište za pokušaj dokazivanja točnosti tvojih načela uzeo jednu prirodnu sliku / prikaz (sunce i njegov odraz u kapi rose). Tako mogu i ja uzeti jednu sličnu sliku, da te osvjedočim bolje, nego tvoje neizmjereno svjetlosno more tvoga sunca! Ja doduše neću zagrabit tako duboko u stvoreni prostor, kao što si to ti, no ipak vjerujem da ću uz pomoć Gospoda pogoditi čavao u glavu.

Gledaj, more je na skoro svakom svijetu – bez obzira je li njegov volumen velik ili mali – ta vodena masa u koju se na kraju ulijevaju pojedinačne rijeke i potoci i bezbrojni mali potočići, a u koje padaju kišne kapi.

Ovo more je na svakom svijetu osnovna podloga za sve vode, pa tako i kišu i rosu. Da jedan svijet nema more, tada bi bio sličan čovjeku koji nema krvi, a time niti bilo koje druge sokove, pa bi morao biti sličan nekoj mumiji ili beživotnom stupu. Prema tome je more potrebno nekom svijetu, kao što je to krv za čovjeka i svako drugo živo stvorenje. No, sve što na svijetu nosi ime „tečnost“, proizlazi iz jednog mora, obavlja određene dužnosti i vraća se natrag u more. Kroz bezbrojne male kapljice, more neprestano daruje iz svog izobilja u njemu potpuno srodan zračni prostor, koji obavlja svaki svijet. Kroz taj zračni prostor, koji je uvijek u pokretu, najmanji djelići vode bivaju nošeni u svim pravcima po cijelom svijetu. Kada u zraku budu prisutni u određenoj količini, tada postaju u početku vidljivi kao magla, a u većoj količini kao oblaci. U tim se oblacima spajaju i oblikuju kapi, koje uskoro kao kiša ovdje ili ondje u većoj ili manjoj količini padaju na svijet, kojega ponovno oživljavaju i osvježavaju.

Sada znaš što je more i što iz njega proizlazi.

Ti kažeš: -Da, to počiva već i na starim iskustvima!-

Dobro, ako ti to razumiješ, reci mi onda – što je u stvari starije: pojedina kap ili more? Naravno da je sveukupno more postojalo p r i j e, nego što se je iz njega u zrak mogla uzdići jedna kap kiše. Kada se je ta kap uzdigla iz mora, je li ona bila dio tog istog mora ili nešto drugo, nego što je samo more? A kada ta kap ponovno padne natrag u more, možeš li tada u njoj pronaći razliku, između nje i mora?

Ti kažeš: -Ne, to je sve potpuno identično; jer gdje je dio neke cjeline isti kao i cjelina, tu su i dio i cjelina j e d n o!-

Dobro, kažem ja; no ako bi između Stvoritelja i stvorenja bio isti takav odnos, odakle ti onda uzimaš tvoje oštre granice, koje postavljaš između Stvoritelja i stvorenja?“

Mudri starješina je sada potpuno iznenađen i odgovara tek nakon određenog vremena:

„Premudri prijatelju, ja jasno vidim da ti imaš pravo. Ovom tvom dokazu o identičnosti između Stvoritelja i stvorenja ne može se dati nikakva primjedba! To jest tako i ne može nikako drugačije biti. Jer, odakle da Stvoritelj za stvaranje bića uzme materijal, nego samo iz samoga sebe?! Ako ga je On uzeo iz sebe, tada mora s Njim biti identičan najmanje taj materijal, iako v r i j e m e - u kojemu je materijal stvorenja odvojen od Stvoritelja – nije identično sa Stvoriteljem. Jer, vrijeme je samo jedan -s obje strano oštro ograničen – isječak vječnosti, dok je Stvoritelj u stvari vječan i takav mora biti, jer se bez Njega ne može zamisliti niti jedno postajanje (nastajanje).

Ova stvar je jasna i ne može biti jasnija pomoću nekakvih sve dubljih dokaza. Ali, da bi se tu stvar postavilo čvrsto kao planinu, postavljanje jedne jednadžbe ne bi trebalo biti bez koristi, posebno za ovu zajednicu, koja želi imati sve najtočnije proračunato!

Taj odnos bih sada htio postaviti: da se naime Stvoritelj, prema sveukupnosti svih pojedinačnih, po Njegovoj Volji odvojenih totalnosti (sveukupnosti, cjelovitosti), odnosi upravo tako, kao što se te pojedine totalnosti, koji vječno iz Njega proizlaze, u svojoj cjelokupnosti odnose prema Stvoritelju. Po toj proporciji ispada, da cijela sveukupnost svih proizašlih zasebnih totaliteta odgovara totalitetu samog Stvoritelja. Ili: cjelokupno j e d n o Stvoritelja nalazi se potpuno u j e d i n s t v u stvorenja i obrnuto. Ako je cjelokupno j e d n o u stvorenjima jednako j e d i n s t v u Stvoritelja, tada je i neki odvojeni j e d a n jednak cjelokupnom j e d n o m.

Puh! Iskreno rečeno, razmišljao sam kako i da li uopće prevesti ove filozofske misaone akrobacije naših „Suncem zagrijanih prijatelja“, ali originalnosti radi preveo sam i to po mogućnosti.

U biti kažu obojica: *Odvojena iz Jednine (po Volji Gospoda), jedna duša istih osobina (sastava) kao i Stvoritelj u padu kroz niži duhovni („zračni“) prostor primila je u sebe nečistoću prostora oko sebe (svojom voljom), i kao kap kiše onečišćene prolaskom kroz prljavi zrak pala na tlo i ušla u materiju, kako bi se sada prolaskom kroz materiju (zemlju) oslobodila (filtrirala, očistila) od nečistoća i kao čista ponovno sjedinila s izvornim Morem – Ocem.*

Naravno da smo mi u suštini, kao „kap“ isto što i samo „more“ (Otac), ali kroz naše svojevoljno onečišćenje nismo u stanju kroz nas propuštati sedam glavnih karakternih svjetlosno-vibrirajućih Božjih osobina (kao kristalno čista prizma koja lomi svjetlo u dugine boje, a koje opet tek sve zajedno čine samo j e d n o „bijelo svjetlo“), nego se te čiste svjetlosne vibracije (frekvencije) nečistoćom u nama ili snižavaju ili izokreću u negativne i time gube sposobnost pozitivnog stvaralačkog djelovanja.

U mnogim ezoterijskim krugovima današnjice slijepo se propovijeda i dalje predaje u principu točna, ali u kontekstu naše „onečišćenosti“ izuzetno za dušu pogubna ideologija, da smo mi „bogovi“ – stvaralačka stvorenja. („Matrix ili Kvantna iscjeljenja“ ili stvaranje vlastitog realiteta, kreiranje sudbine (na sudbonosan ili smrtonosan način). Namjerno totalno ignorirajući činjenicu da smo „pala“ ili onečišćena bića, koja tek trebaju steći tu vrlinu ili sposobnost stvarati u ljubavi i mudrosti, protura nam se, kao konzumentima stvaralačke sposobnosti, **izvorni grijeh**: – „*Nećete vi umrijeti, nego će vam se otvoriti oči i vi ćete postati kao i Bog!*“ = bogovi. Zavedeni slijepac vodi slijepce u provaliju. Nije nam bez razloga bilo „zabranjeno jesti plodove s drveta spoznaje“, jer kroz nas ni tada nije moglo prodirati čisto stvaralačko „svjetlo“ – božanska sila stvaranja. Prije smo tu „jabuku“ mogli dobiti od „zmije/zmaja“ besplatno (po cijenu naše duše), a danas smo toliko postali glupi, da čak za to dajemo velike novce na nekakvim seminarima „proširenja ili uzdizanja svijesti“, kako bi postali „mali bogovi“ i sami kreirali svoj, a još bolje tuđi život.

(samo mala napomena prevoditelja)

Ivan: „*Da, da, proporcija je točna, samo što ti moram reći u vezi ovoga, da mi kao djeca Božja, koji je nama Otac i ostaje vječno takav, drugačije računamo, nego kao što si mi ti sada ovo nabrojao!*“

Gledaj, što ti ovdje računaš *g l a v o m*, to mi uvijek računamo *s r c e m*. I mi uvijek dobivamo jedan bolji rezultat, koji u sebi sadrži sve moguće specijalne slučajeve. Ali, sada dolazi glavni Majstor računanja, On će ti pokazati sasvim drugačije račune!“

Mudri starješina: „*Znači ovo je Gospodar, ili u stvari osobno Božje Biće?*“

Ivan: „*Da prijatelju, to je Gospod!*“

Mudri starješina: „*Uistinu, njegova vanjšina ne odaje mnogo veličanstva; iako njegovo približavanje budi u meni snažan stupanj ljubavi prema njemu!*“

Njegov izgled je dobar, da vrlo dobar! Ali, da je taj čovjek, sasvim običnog izgleda, koji stvarno može posjedovati strašno mnogo mudrosti, Stvoritelj beskraj i svih djela u beskraju, to neka u njemu vidi tko god hoće, ali meni je to stvarno nemoguće.

On je isto tako ograničen, kao i nas dvojica! Kako je moguće da on istovremeno u sebi obuhvaća i prožima cijeli beskraj?! Ali, kao što sam rekao, mudrost ima vječno nedokučive dubine: sve može biti moguće. Ovime samo želim reći, da mi se to čini prilično čudnim! A sada tišina, on daje znak da šutimo!“

Gospod i Uron, mudri starješina

Sada Ja dolazim ovamo i govorim:

„Urone, reci Mi - otvaraju li se vrata ove kuće teško ili lako? Ako se otvaraju lako, tada nas uvedi unutra. Ali, ako se otvaraju teško, tada Mi dopusti da Ja isprobam i vidim kako se teško otvaraju!“

Uron: „*Najviši uzvišeni prijatelju svih anđela i ljudi, meni se čini da ti nisi taj, koji traži mudrost među ljudima. Jer, sva naša mudrost je i tako tvoj dar nama i sva naša djela (oprema, naprave) tvoje su djelo. Stoga ja mislim, kako uopće nije potrebno da ti ja dam odgovor na tvoje pitanje, otvaraju li se ova vrata lako ili teško! Zapovjedi što se treba dogoditi i to će se u trenu dogoditi!“*

Govorim Ja: „**Ti si rekao, što sam od tebe zahtijevao. Vrata se otvaraju lako i stoga Me uvedi u kuću! Jer, Ja ne pitam u vezi vrata ove kuće, otvaraju li se lako ili teško. Meni to nije bitno, jer je vječno u Mojoj moći da u trenutku stvorim milijarde i milijarde ovakvih kuća i opet učinim da nestanu!**“

Ja sam postavio pitanje samo tvom *s r c u*, koje je ovdje prava kapija u kuću tvog života. Gle, ta kapija se lako otvara i t o je kuda Ja želim da Me ti uvedeš! Ti si Me već uveo i time si učinio dobro. Sad uvedi nas sve u ovu vanjsku kuću kao svjedočanstvo toga, što je tvoj život, da bi svi vidjeli da sam Ja Gospodar i ove kuće i ove „Zemlje!“

Uron: „*Ti si Gospodar ovdje, kao i u cijeloj vječnosti! Tebi samome vječno pripada i ova vanjska kuća. Osim Tebe, nitko nema pravo ovdje upravljati i vladati po svojoj volji. Stoga bi u najvišoj mjeri bilo prigodno od moje strane, da ja Tebe, kao vječnog, istinskog vlasnika ove kuće, kao i ovog cijelog svijeta uvedem u tvoj zakonski posjed! O Gospode, Ti vječni Vlasniče beskraj, pošto si Ti konačno došao u Tvoje punomoćno vlasništvo, zato uvedi Ti nas, pravomoćni Oče ove kuće u ovo Tvoje potpuno vlasništvo!“*

Govorim Ja: „**Ti si dobro i istinito govorio, pošto je tako, kako si rekao. Ali, Ja sam tebe, preko svojih anđela postavio Mojim upraviteljem i sada dolazim da s tobom napravim račun. Stoga mislim, da bi ipak bilo na tebi, da ti uvedeš Mene u ovaj tebi povjeren posjed?“**

Uron: „O Gospode, da si Ti jedan zakupac, onda da! Ali Tebi nije nepoznat niti jedan atom toga, što se nalazi u ovoj kući, kao sve u mom jako lošem održavanju domaćinstva. Stoga na mene ne možeš toliko računati, jer sam ja i predobro osvjedočen da je Tebi moje loše računanje već od vječnosti poznato u svim nepouzdanim točkama.“

Stoga Te još jednom najponiznije molim: Ti jedini Gospodaru i Oče ove, kao i svih ostalih kuća, uđi Ti u Tvoj cjelokupni posjed. Budi meni, Tvom najlošijem upravitelju, milostiv i ne kažnjavaj me po mjeri moje grozne zasluge!“

Ovim riječima pada Uron preda Mnom na tlo i plače prvi puta u svom životu; jer smijanje i plakanje je osorno-mudrim stanovnicima ovoga svijeta nešto skoro sasvim nepoznato.

Ja međutim pozivam Martina i kažem: „**Martine, kako se tebi sviđa govor ovog sada potpuno obraćenog mudraca?**“

Martin: „O Gospode, on je govorio najčistiju istinu i to tako obuhvatno, da si ja nikako ne mogu zamisliti nešto istinitije. Da su samo Židovi, kada si Ti došao na Zemlju, ovako govorili! Tada te niti jedan Židov ne bi izdao i ni jedan Kajfa i Pilat ne bi Te dali raspeti. Jer i tada si tamo došao u potpuno Tvoj posjed, ali ti Tvoji te nisu prepoznali, kao sada ovdje ovaj „stranac“ sa ovoga svijeta!“

No, što se je dogodilo, to ljudi više ne mogu ispraviti! Stoga oprost, Ti najbolji Oče. onima koji ne znaju što čine – a među koje, na žalost, imama čast i ja pripadati!“

Govorim Ja: „**No, dobro, Moj Martine, i ti si isto dobro govorio! Sada poduprite ovog mudraca i povedite ga ispred Mene u ovu kuću! Neka bude!**“

168

Djelovanje Uronovog obraćenja na stanovnike kuće

Petar, Ivan i Martin podižu mudraca s poda i nose ga u predivnu kuću. Ostali stanovnici Sunca silno se zaprepaste, a pogotovo stanovnici ove kuće, te počinju među sobom govoriti:

416

„Što je ovo!? Besmrtni najviši mudrac pada na tlo kao mrtav, pred ovim čovjekovim duhom. Sada ga nose ona tri strana gosta u našu kuću! Što će se sada dogoditi? Tko li je taj duh, pa da ima toliku moć, koji još nikada nismo opazili kod nekog anđela?“

Neki od njih, koji slijede ova tri nosioca, govore: „Zar niste maloprije čuli, da bi taj duh trebao biti najviši Duh Boga? Mi smo, s naše strane, u to skoro sasvim sigurni; kako je ovo izmaklo vašim pogledima, to nam je jako zagonetno! Zar niste čuli, kako je naš najviši mudrac s njim govorio i kako ga je priznao kao svetog Pra-Oca, pa tako najstarijim u ovoj, kao i u svim ostalim kućama? Idite u sebe i razmislite, kakva milost se događa ovoj kući, da čak i cijelom ovom svijetu, kada u njega stupa njegov Stvoritelj svojim najsvetijim nogama po prvi puta vidljivo našim osjetilima! Požurite naprijed i očistite bogato sjedište najstarijega ove kuće, da bi stvarni posjednik po prvi puta zauzeo svoje, njemu od vječnosti pripadajuće mjesto!“

Nakon ovih riječi svi se sjuriše u kuću i žurno obavljaju ono što su im mudriji iz njihove sredine savjetovali. Ja ih slijedim, nalazeći se u sredini između Čan-Če i Gelle i one tri kćeri iz ove kuće. Mene slijede Borem i Korel, kao predvodnici cijelog ostalog društva, koje sada ovdje ne može dovoljno otvoriti oči i načuditi se svim ovim krasotama. Svi likuju i hvale Me, jer svi već i predobro znaju, da sam Ja jedini Gospodar. Radi toga su i presretni, jer se nalaze u društvu Onoga, koji je vječni Majstor svih tih krasota. Tako raspoređeni mi ulazimo u ovu prvu kuću stanovnika Sunca.

169

Uronov dobar prijemni govor

Kada su se svi našli unutar ovog veličanstvenog hrama, pred Mene ponovno stupa, sada već donekle ojačani mudrac s poniznim strahopoštovanjem i govori:

„O Ti, kojemu se na ovom Tvom svijetu niti jedan jezik nije usudio dati jedno ime! Ti, koji si, kao vječni Pra-Duh i svemogućí Stvoritelj, kroz ovako duga vremena nama slao objave po Tvojim arhanđelima. Ti prvi, Ti najsvetiji, Ti vječni Zakone i vječni Redu svih stvorenja i stvari! Pošto si nas konačno ovako milostivo posjetio, tako sada nama najnedostojnijima udjeli i tu milost, te nam osobno objavi Tvoju Volju i pokaži nam Put, na kojem, sigurni u to da se to Tebi tako dopada, možemo vječno u radosti kročiti!“

417

Stvarno smo mi na ovom svijetu opremljeni velikim prednostima. Mi smo, što se tiče našega oblika, izuzetno lijepo građeni i po mjeri naše društvene veze (dužnosti) dovoljno mudri. Mi radimo više pomoću naše volje, nego pomoću naših ruku. Još nas nikada nisu mučile brige o hrani, što je na ostalim svjetovima vrlo čest slučaj. Isto tako, mi ne poznamo nikakve bolesti našega tijela, iako je naše meso vrlo osjetljivo; mi možemo živjeti koliko god dugo to želimo. Ako odobrimo našu, od viših duhova zahtijevanu preobrazbu, tada nam je taj proces od najvećeg užitka! Ukratko, mi smo su svemu tako postavljeni, da ja sa sigurnošću mogu reći: teško da će u beskrajnom prostoru Tvoga stvaralaštva postojati još jedan ovakav svijet u kojemu su prirodni ljudi još sretnije postavljeni, nego mi ovdje kroz Tvoju beskrajnu milost. Ali u svemu tome mi ipak uviđamo, da se nalazimo znatno iza Tvoje djece!

O Gospode, pogledaj i nas, koji smo isto tako kao i Tvoja djeca proizašli iz Tebe! Učini tako, da i mi dobijemo mogućnost u duhovnoj stvarnosti biti postavljeni bliže Tvojim svetom djeci! Najuzvišeniji, najsvetiji Oče Tvoje djece, ako bi to bila Tvoja sveta Volja, a ne ponovno Tvoj sveti Red, tada usliši moju zamolbu, za čije zahtijevanje mi je hrabrost dala duhovna potreba ovog naroda i moja velika ljubav prema Tebi! Ali ne ljuti se, Oče tvojih, ako sam se ja, kao jedan stranac, usudio pokucati na sveta vrata Tvoga Srca!“

Govorim Ja: „**Moj sine Urone, upravo iz tog razloga, što ti sada ovo od Mene zahtijevaš, Ja sam i došao ovamo! Jer gle, ljudi male Zemlje potpuno su Me zaboravili i od nje su (Zemlje) napravili potpuni pakao! Samo su još rijetki, ovdje ili ondje, kojima uistinu (stvarno) još vrijedi Moje Ime i na njemu izgrađuju svoju vjeru; većini ostalih Moje je Ime postalo uzrokom gnjeva (ljutnje, mrzovolje, na smetnju) i gnušanja. Ti iz ovoga možeš lako uvidjeti, da ću si Ja u budućnosti s ove nevjerne Zemlje teško moći odgojiti djecu.**

Jer, Mojom moći to se ne može ostvariti (uraditi), pošto bi tada bili o s u đ e n i (višom silom primorani određeno postupati). **To međutim kod Moje djece vječno ne smije biti slučaj, jer Moja djeca moraju prijeći u najvišu slobodu, jer Mi inače više ne mogu poslužiti kao Moja desna ruka. No, ako ih ne dotaknem svojom Moći i ako ih i dalje ostavim da čine to što svojevorno žele, tada postaju đavolima i međusobno čine takve stvari i djela najužasnije vrste, da bi time mogli najdubljem paklu poslužiti kao uzor.**

Oni nemaju nikakvu vjeru, ljubav, poniznost i nisu poslušni, te tako nemaju u Mene povjerenje. A kako bi i mogli imati u Mene povjerenje, kada na osnovu njihove najtvrđe vjere Ja skoro i ne postojim?

Stoga Mi ne preostaje ništa drugo, nego da ono malo boljih i pravednijih zaštitim i održim. One ostale potpuno ću prepustiti njihovoj slobodnoj volji i od njih oduzeti Moj Zavjet (povezanost, obećanje), čime će onda u kratkom vremenskom periodu potpuno nestati s površine Zemlje, kao ništavni „planovi“ (ideje). Na taj način, međutim Ja više ne mogu dobiti s te Zemlje skoro niti jedno potpuno dijete (te vrste savršeno dijete). Oni najbolji su gori od ovdje najlošijih, kakvi ste upravo vi sami bili. I tako želim o v d j e zasaditi novi „rasadnik“ za Moju buduću djecu, a onu Zemlju tako prorijediti (separirati), da će oni malo bolji, koji su preostali, morati danima putovati, da bi naišli na neko drugo biće njima slično!

Pošto Ja tako želim postupiti, moram vam pokazati i takve Putove, na kojima vi možete doseći status Moje punopravne djece – ako to želite! Međutim, kada Zemlja bude očišćena, tada ću od nje do vas sagraditi jedan most za duh (duhovni most), preko kojega vi sa stanovnicima Zemlje možete hoditi ruku pod ruku!

No, sada pošalji brzo glasnike i naredi da mnogi dođu ovamo; jer svima njima želim široko otvoriti sva vrata do Mojega Srca! Neka tako bude i neka se dogodi!“

„Dok je zatim na Maslinskoj gori sjedio, pristupiše k njemu učenici nasamo govoreći: »Reci nam kada će to biti i koji će biti znak Tvojega dolaska i svršetka svijeta?«
Isus im odgovori: »Pazite da vas tko ne zavede! Mnogi će doista doći u Moje Ime i govoriti: 'Ja sam Krist!' I mnoge će zvesti.«
»A čut ćete za ratove i za glasove o ratovima. Pazite, ne uznemirujte se. Doista treba da se to dogodi, ali to još nije svršetak. Narod će ustati protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; bit će gladi i potresa po raznim mjestima. Ali sve je to samo početak truda.«
»Tada će vas predavati na muke i ubijati vas. I svi će vas narodi zamrziti zbog Imena Moga. Mnogi će se tada sablazniti, izdavati će jedni druge i mrziti se među sobom. Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge zvesti. Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih. Ali tko ustraje do svršetka, bit će spašen.«
»I propovijedat će se ovo evanđelje Kraljevstva po svem svijetu za svjedočanstvo svim narodima. Tada će doći svršetak.«“
(Matej: 24;6)

Pritjecanje naroda sunčeve zajednice

Na ovu zapovijed mudraca glasnici se brzo rasprše na sve strane, da bi pozvali tisuće i tisuće da se ovdje okupe radi velike objave novog Učenja, koje do sada još nikada nije bilo moguće čuti na ovome svijetu. ...

Kada su čuli ovaj poziv, žure narodi zajednice ka označenoj kući, kao mjestu okupljanja. Svakoga nosi velika požuda za objavom, kao na orlovim krilima i sada su to rijeke i bujice, koje se slijevaju onamo gdje ih očekuje Najviši.

Martin zamjećuje već u kući to veliko hukanje u bučanje kao grmljavina i pita Mene:

„Gospode, Oče, odakle dolazi ova buka? Sve je bliže i bliže i svakog trenutka sve jača!“

Ja odgovaram: „**Zar još ne znaš, da privlačna sila najjače djeluje ondje, gdje se nalazi temeljni (osnovni, centralni) magnet? Gle, uzrok ovoj tutnjavi je brzo nadolaženje stanovnika ove velike „Zemlje“, jer svi slute što će im ovdje biti udijeljeno. Već okružuju ovu kuću; pogledaj kroz ova četiri ulazna koridora, kolike se bezbrojne mase ovamo guraju! Svi, svi dolaze, da čuju riječi Gospodara života i smrti.**

Gledaj, ovdje će naš posao biti nešto snažniji, nego što si ti to do sada mogao kušati! Ali ne brini se radi toga, jer ako je posao veći, tada mi imamo i više nego dovoljno moći i snage za to! Ili ti misliš da nećemo imati dovoljno snage, jer tako uplašeno promatraš nadolazeće velike mase stanovnika?“

Martin: „O Gospode, to bi bila jedna posve slijepa misao s moje strane; ja se samo pitam, kako će nas svi ovi bezbrojni ljudi moći čuti? Ovdje u kući – iako je ona jako ogromna – ipak je nemoguće da svi imaju mjesta. Jer ja vidim, kao i na Zemlji, mnogo milja u daljinu, i cijeli obzor je potpuno ispunjen! Ako izađemo van iz kuće, tada će nas moći čuti samo nekolicina, koja se nalazi oko nas, a svi ostali neće nas moći čak niti vidjeti. Uistinu, poučiti ovu jezivu masu stanovnika biti će već prilično lijep posao!“

Ja govorim: „**Ne tako, Moj dragi Martine; stvar se ovdje odvija sasvim drugačije! Mi ćemo ovdje razgovarati samo s najbližima i to**

uglavnom s Uronom. Taj će svim ostalima pomoću svojih znakova u trenu prenositi objavu, kao pomoću telegrafa.

Ali ovdje ponovno ovisi sve o tebi! Ti ćeš držati prvu propovijed, onda Petar i Ivan, a na kraju Ja osobno. Ali kažem ti, sada se jako dobro saberi, jer ovdje će biti mnogo nevremena (oluje). Gledaj da te to ne ometa! Samo se još malo strpi; kada ti dam znak, tada započni tvoju propovijed! Neka bude!“

Martin: „*Da, da, o Gospode, lako je to za Tebe reći: Neka bude! – Ali ja, ja – to je nešto sasvim drugo! Ja bih sada ovim milijunima ljudi, koji su sigurno isto tako mudri, ako ne i mudriji od mene, trebao održati propovijed? I to u nazočnosti Gospoda, Petra i strašno dubokoumnog Ivana! To će biti jedna stvar – i to tijekom raznorazne oluje i vjetrova, to će stvar učiniti još boljom! Pri tome ću ja ispadati kao jedan jarac za drugim, te će me najspremnije ismijati – o, to će biti jedna sasvim originalna stvar! ...*

Kuća je već sasvim puna. Više se ne može razlikovati tko su muškarci, a tko su žene. Tisuće nezamislivo lijepih stvorenja bulje u mene njihovim velikim plamenim očima i izgleda da se nalaze u najnapetijem iščekivanju onoga što bih ja trebao iznijeti. Oh, to će biti stvar! Još mi nije poznata niti riječ o tome što bih ja trebao govoriti, a ovi već otvaraju širom oči, uši i usta da prime moju mudrost – ili štogod! Oh, ovi će se načuditi mojoj mudrosti!

Ako me Gospod sada ostavi na cjedilu i ne stavi mi svaku riječ u usta, dospjet ću u takav sos, u kakvom se još nikada nisam nalazio! Ja cijelo vrijeme pazim na Gospodinov znak, ali Njemu hvala da do sada nije još dao nikakav znak. Oh, kada bi taj znak za mene sasvim izostao! Ali sigurno neće. Gospod već pravi lice, kao da želi reći: „No, Martine, saberi se!“

Ali, kao da čujem nekakve udaljene tonove, čujem pjesmu, predivno pjevanje! Zvuči kao zvuk orgulja i čuju se glasovi kao iz najčistijih grla! Ah, ovo je prekrasno, potpuno nebeski! Takva glazba, Božanska glazba, ona ne raduje i ne uzdiže raspoloženje duša samo na Zemlji, i u Nebu je na veliko uživanje blaženih duhova! Sve snažniji akordi izmjenjuju se uzvišenim tonovima! Oh, to je nadnaravno lijepo! Ovaj snažan bas, ugodno zvučeći sopran i ta čisto ugođena melodija! O Gospode, ova je glazba još divnija od svih ljepota ovoga svijeta! Da, ova me glazba oživljava skroz naskroz. Osjećam da ću ipak uspjeti nešto smisliti za moj govor! O predivno, predivno, predivno! Gospode zahvaljujem ti za ovo beskrajno predivno uživanje! Ovo je

sigurno namijenjeno Tebi samome, ali i ja sam sada preblažen i imam više hrabrosti, nego maloprije. Da, ti imaš bezbroj sredstava za uzdići sramežljiv karakter i uliti nesigurnome hrabrost. Neka vječno bude slavljeno i hvaljeno Tvoje najsvetije Ime!“

171

Gospodinovo upozorenje u vezi Martinovog ponašanja Kako se treba odnositi prema Sotoni

Govorim Ja: „**Dobro, dobro, dragi Martine! Propovjedna pjesma dolazi svome kraju, te se sada pripremi i saberi! Kažem ti, da će se ovdje sada događati vrlo vrele stvari, jer mi nismo sigurni u vezi posjete našeg neprijatelja! Stoga se dobro saberi i ne dozvoli da budeš zarobljen bijesom. Jer bijesnima se ne smiješ suprotstaviti bijesom, nego uvijek samo s blagom ozbiljnošću, tada ćeš nad njim izvojevati najsigurniju pobjedu! Jer ljutnja želi izazvati ljutnju, da bi ju onda svojom navodnom nadmoći ubila. No, ne nađe li ljutnja ništa što bi mogla napasti (zahvatiti), tada se vraća natrag samoj sebi i napada (trga) samu sebe. Stoga budi spreman na sve; budi ozbiljan i blag, tako ćeš sigurno pobijediti!“**

„Njegovi prijatelji, s kojima se igrao, primijetili su da, ma koliko god da je bio napadnut, za čudo nikada nije uzvratio. Ponekad njegova starija braća i sestre nisu mogli drugačije izaći s njegovim neobičnim ponašanjem na kraj, pa bi ga zlostavljali, jer su bili bijesni što se nije branio. Jedan od njegove starije braće čak mu je slomio nosnu kost. To ponašanje braće i sestara bi potrajalo, da se nije dogodilo nešto neobično. Brat Kurt je o tome izjavio 1954. god. sljedeće: „Dečki su se vani tukli i kada su primijetili da Bruno opet stoji po strani i ne želi sudjelovati u zločestoj igri, jedan od dječaka je bijesno ošamario Bruno samo zato što se on nije htio tući i što je bio takav osobenjaka. Bruno kao i obično nije uzvratio. On je stajao mirno bez uzbuđivanja i čekao. Ali dečko je morao, htio on to ili ne, poći kući. U stanu je počeo sam sebe šamarati. Više nije mogao prestati. Svi su dečki pošli prema njemu i promatrali neobičan događaj. Dečko je počeo vikati: 'Bruno, pomogni mi!' Bruno je ušao, a dečko se umirio i šamaranje je prestalo.“ Nakon tog događaja njegova braća i sestre kao i dečki iz susjedstva, ostavili su ga na miru i više ga nisu tukli.“

(Dr. Mathias Kamp: „Bruno Gröning – Revolucija u Medicini“)

Martin: “O Gospode, ako bi trebao doći onaj neprijatelj, s kojim sam već imao čast susresti se u mojoj kući, tada Te molim da mi posudiš malo više snage! Jer toj beštiji htio bih ipak rado dati lekciju za pamćenje za cijelu vječnost, kao zahvala za sve ono „dobro“ što mi je učinila!“

Govorim Ja: „**Ne tako, moj dragi Martine, ti znaš da zlo naplatiti zlim još nikada nije donijelo blagoslovljenog ploda! Stoga pusti ovakve misli**

da ponovno od tebe odu, kao što su do tebe i došle. Postupaj kako sam ti upravo savjetovao, tada možeš biti siguran u odlučujuću pobjedu. Ako budeš prema neprijatelju postupio uništavajuće, tada će on pobjeći, ali ne da se više nikada ne bi vratio, nego da bi sakupio nove snage i onda tebi još više mogao naškoditi.

Ja ti kažem: On bi ubrzo bio uništen, ako bi ga se moglo uništiti. Ali, kako to na osnovu postavljenog Reda nije moguće, moramo postupiti drugačije i zarobiti ga na jedan sasvim drugačiji način, da bi njegovim održanjem moglo biti očuvano cjelokupno materijalno stvaralaštvo. Što je moguće više ga ograničiti, to je rješenje: ali neka se nitko ne usudi njega razoriti ili čak potpuno uništiti!

Propovjedna pjesma je završena, stoga budi pripreman. Na Mojoj podršci neće ti nedostajati, ako postupiš po Mojim savjetima!“

Dok sam ovo govorio glazba prestaje. Mudrac Uron pristupa k Martinu i kaže mu:

„No, prijatelju, kako sam saznao – ti ćeš prvi nama uputiti riječ, pa sada možeš početi, sve je spremno. Narodi su se okupili, prenosioci govora na daljinu već su raspoređeni na svoja mjesta i spremni. Sve oči i uši usmjerene su u tebe, pa tako – ako je tebi volja, a prije svega onom Jednome – možeš započeti!“

Martin: „Da prijatelju, odmah ću započeti. Samo mi još prije toga reci, poznaješ li ti dobro sve goste, koji su se okupili u velikom broju ovdje u tvojoj kući, da bi mi mogao reći, nalazi li se među njima i neki potpuno stran i potpuno nepoznat gost?“

Ako ovdje nema nepoznatih, tada ću odmah započeti govoriti vam sasvim direktno i kratko. No, ako se ovdje nalazi i netko nepozvan, koji se je uspio uvući kao nekakav razbojnik, lopov ili ubojica, da bi tijekom moga govora uznemirio narav ovih izuzetno mnogobrojnih slušatelja, tada mi ga pokaži, da bih ga mogao pokazati ovdje vama svima naoči!“

Mudrac temeljito promatra mnoštvo gostiju koji stoje u najljepšem redu, no ne otkriva nikoga koji bi ovdje bio nepoznat, te se obraća Martinu:

„Prijatelju, koliko moj pogled doseže, ja ne opažam nikog nepoznatog. Ali, htio bih u vezi toga dati znak i onima koji stoje vani pred ostalim mnoštvom i tada će se odmah pokazati nalazi li se među njima netko nepoznat!“

„Dobro“, govori Martin, učini tako, a ja ću neko vrijeme još sačekati!“

Mudrac odmah pokazuje takve znakove onima koji stoje vani i nakon vrlo kratkog vremena izvana dolazi odgovor, koji glasi:

„Ne, ne, ne, nikog nepoznatog nema među nama, ali nešto se drugo pojavljuje na površini obližnjeg velikog mora. Površina postaje sve nemirnija i silno se pokreće! Mi smo u tjeskobnom iščekivanju da će se ovdje pojaviti ogromna otekлина (uzdignuće, balon) i da ćemo mi svi morati odavde pobjeći prije, nego uzvišeni gosti završe svojim svetim govorom upućenim nama! Dok mi ovo tebi, Urone, izvještavamo, nedaleko od nas već se pokazuje trbuh (uzdignuće) strašnog promjera! Veliki božji Duše, ako ovaj dosegne svoju punu visinu, tada će on vode natjerati preko tvojih najviših stanova! O zamoli Ga, Najmoćnijeg, koji se vidljivo nalazi u tvojoj kući, neka od nas otkloni ovu prijeteću opasnost i neka ne dopusti da bijedno propadnemo!“

Mudrac to u nedoumici prenosi Martinu i kaže mu da on zamoli Gospodina neka otkloni svojom Milošću ovu opasnost.

Martin: „Prijatelju, daj brzo znak svima ostalima, da se radi toga uopće ne moraju uznemiravati i da nikome neće pasti dlaka s glave! Jer ovo čini onaj nemoćni zao duh, koji si je priuštiio veliki bezobrazluk i ranije, kao lažni anđeo svjetla, vama svima donio pogrešne Božje zakone. Ti zakoni su bili samo njegovi vlastiti i kroz njih je želio sve do temelja uništiti. Da bi njegov plan za cijelu vječnost potpuno bio onemogućen, sada smo mi ovdje i sve vas spasit ćemo kroz Moć i Silu Onoga, koji među nama boravi kao vječni, sveti Otac među svojom djecom! Prenesi to brzo svima ostalima!“

Mudrac to odmah čini, ali ubrzo nakon toga dobiva odgovor:

Mnoštvo: „Najvišem Božjem Duhu sva čast i slava! To je zaista najviša utjeha! Ali ipak voda raste nevjerojatnom brzinom i dosegnut će nas u roku od 10 udaraca klatna velikog mjerača vremena. Zamoli da Gospodar ovo promijeni, jer je inače krajnje vrijeme za povlačenje (bježanje)!“

Mudrac ovo prenosi Martinu i ovaj govori:

„Prenesi ipak brzo svima da se usprkos svega toga uopće ne trebaju plašiti! Ne trebaju bježati čak i ako voda dopire do gležnjeva njihovih nogu, jer Gospod će neprijatelju samo dotle progledati kroz prste, a onda ga svojom najvećom strogošću osude obuzeti i najstrože kazniti pred vašim očima!“

Mudrac brzo daje znakove ostalima i onda dolazi odgovor:

„Po riječi Svetoga mi ćemo dopustiti da opasnost dopre i do naših stopala, a onda ćemo klicati i Božji Duh hvaliti i slaviti, ako će nam On takvu neizmjernu milost udijeliti! Ali voda stalno raste, a nepregledan veliki „trbuh“ (balon) raste do sada neviđenom brzinom. Ovo će biti jedna od najstravičnijih i najvećih erupcija, ako ju se ne spriječi Božjom Milošću!“

Mudrac ovo prenosi Martinu i on odgovara vidno uzrujan:

„Slušaj prijatelju, to je jedan bijedni crv i pred Bogom, svojim Stvoriteljem nema ni malo respekta, pošto zna da je Gospod predobar, da – beskrajno dobar! Ali, iako kod Gospoda na određeni način sve ima karakter beskrajnosti, ipak će se Sotona ovaj puta prilično preračunati. Ovaj puta će Gospodu Njegova već skoro vječno trajna strpljivost sigurno biti skraćena i znati će nemirnog prastarog zlobnika pošteno kazniti!“

Govorim Ja: „**Martine, ne daj se ometati! S ovim pobunjenikom Ja ću vrlo brzo započeti obračun. Ti sada započni tvoje predavanje, da već jednom dođemo do nekog cilja! Ostavimo Sotoni njegovo zadovoljstvo; kažem ti – ono će jako kratko trajati! Da bi ti bio što mirniji, još ti uz ovo kažem: ovaj će se puta neprijatelj na Mojoj Strpljivosti jako preračunati i već se je preračunao!**“

Martin: „O Gospode, Ti najbolji, najsvetiji Oče! Sada je s mog jadnog srca spao teret težak 15 tona! Oh, Tebi sva moja Ljubav i najdublje obožavanje zauvijek!“

Martinova propovijed okupljenoj masi ljudi Sunca

Nakon ovih riječi Martin se obraća zajednici i govori:

„Vi svi, koji ste okupljeni ovdje radi ove izuzetne prigode, da bi čuli riječi Života iz mojih, a još više iz usta samoga Gospoda, dopustite da vam se prije svega kaže, kako se ne trebate dati smetati, ako vas ugrožava neko zlo nevrijeme. Jer gledajte, ovdje je Bog, najviši, svemogućí Duh ovdje vidljivo nazočan i to je isti Taj, s kojim ste me vi maloprije mogli vidjeti govoriti, iako to niste mogli čuti.“

Ovaj jedini istiniti, vječni Gospodar i Stvoritelj sve vječnosti dao mi je za sve vas potpuno osiguranje, da će On zloga na najžešći način pred vašim očima kazniti, ako se on bude usudio i dalje tjerati svoju zlu igru. Pošto mi sada imamo od Njega osobno ovo osiguranje, bez straha možemo očekivati Milost, koju će nam Gospod udijeliti.

Ja, koji sada govorim, nisam nekakav mudrac. Sve što ću vam reći, to ću vam reći iz Gospoda, ali ne nekim visokim, nego sasvim jednostavnim riječima. Stoga vas sada ne očekuje ništa „visoko“, ali u to više istinito i dobro! Dati ću vam to što imam, pa me poslušajte!

Moji dragocjeni suučesnici u Milosti moga i vašega Boga, moga Gospodara i Oca i vašega Gospodara i vašega Oca! Svemoćna Volja ovog jednog Oca sve vas je već od samog početka opremila na ovome velikom svijetu s mnogo sposobnosti i prednosti, koje se naspram stanovnika moje Zemlje ni u kom obliku ne mogu usporediti. Vi ste po svojoj formi izuzetno lijepi, da - toliko lijepi, da si mi zemljani ne bi mogli ljepše predočiti niti nekog najblistavijeg anđela. K tome je i trajanje vašeg materijalnog života ostavljeno vama na volju, tako da svatko od vas može živjeti toliko dugo, koliko god to on želi. Razlika između vašeg prirodnog (materijalnog) života i života vaše duše (duhovnog života) u stvari je toliko mala, da je skoro svejedno boravite li vi u vašem materijalnom tijelu ili živite bez njega. Vi vidite i govorite s onima koji su napustili tijelo kad god i koliko god to želite i čak možete komunicirati i s nama koji smo posve duhovi i to kao da i vi sami nemate vaše materijalno tijelo!

Koliko je sve to drugačije na onom surovom svijetu, na kojem sam ja, kao i svi ovi koji sada tu gostuju nekada boravili! Tamo je prirodni život neodređen i vrlo kratak. Kada netko od vas ovdje kaže: „Ja sam mlad.“, taj bi kod nas bio već strašno star. Jer, ja znam da su se ovdje okupili i oni, koji bi po našem računanju vremena bili stari nekoliko stotina godina, a to su kod vas još mladi ljudi, dok bi kod nas oni bili bajkovito stari.

Osim toga, kod vas ima ljudi koji su po našem računanju vremena stariji od cjelokupnog ljudskog roda na mojoj maloj planeti! Da, ovdje bi moglo biti u još u tijelu živjeti ljudi, koji su možda još i tisuću puta stariji. Kakva samo velika, važna i sveta iskustva imaju ti ljudi! Kakav veliki uspon mora imati vaše obrazovanje s ovako visoko iskusnim učiteljima i kakve duboke korijene moraju imati korijeni njihove mudrosti! Tek što se na našem svijetu počinje spoznavati što je život, biva se bolno ubijen i mora se izaći iz lošeg mesa. Da li u vječni život ili u smrt, to se skoro nikome ne pretkauje! Ukratko, čovjek

mora sve napustiti, što god si je na neki način prisvojio, bilo da je to čast, slava, bogatstvo, vrlina, znanost, mudrost; na ovo se Bog nikada ne obazire! Nego, kada skriveni anđeo smrti dođe i čovjeku utjera svoj mač smrti u njegovo srce, tada je svemu kraj.

Čovjek mora umrijeti bez određenih izgleda na nekakvu naknadu! Jer život nakon tjelesne smrti kod nas, prema učenju predaja, postoji samo u vjeri i nadanju. Skoro nitko nema, kao vi ovdje, određenu svijest o vječnom životu u vlastitom tijelu! Razmislite kakva je to prednost za jednog slobodnog čovjeka, ako je on – kao vi ovdje – gospodar svoga života! Vi možete s dušama vaše iz tijela izašle braće i sestara u svako vrijeme govoriti i s njima se sastati, kao da i nisu preminuli. Kod nas o tome nešto zna jedan od deset tisuća, postoji li nakon tjelesne smrti još nekakav život i kako on izgleda. A ipak postoji obaveza da se sve žrtvuje za nekakav budući život, koji mnogi ne poznaju i o njemu nemaju pojma, da uopće postoji! Oni koji u to vjeruju nemaju niti najmanje naznake – osim nekoliko neodrživih legendi – u čemu se taj budući život sastoji.

Razmislite, kao je velika prednost, kada je jedno stvorenje od samog početka gospodar svoga života!“

173

Nastavak propovijedi Martina

„Vaš svijet je nama jedno sunce, bez kojega mi ne bi imali života. Ono nam daje svjetlost i toplinu; vi na njemu stanujete i ne poznajete niti noći, niti zime. Znete li vi uopće, što je jedno sunce? – Da, uz svu vašu mudrost vi skoro uopće ne znate što je to uopće jedno sunce, zato što ste stanovnici jednog sunca!“

Vi ne znate za prednost u tome – biti stanovnik jednog sunca. Ja to isto tako nisam znao, dok sam još kao jadni crv gmizao po mojoj bijednoj planeti. No, sada to znam i mogu reći, da kao nešto mudriji duh ne mogu naći izraza kojim bi mi bilo moguće vama predočiti, kako je velika prednost biti stanovnikom ovog Sunca, a kako je naprotiv užasno bijedno biti stanovnikom posebno mog prijašnjeg nebeskog tijela (Zemlje). Za tog stanovnika postoje samo kratki prolazni momenti, u kojima bi on mogao reći da je stvarno zadovoljan i sretan. Tvrdoca i škrtost tla prisiljavaju čovjeka na to, da on svoj kruh zadobije samo teškim radom i znojem lica svog. Pošto takvi teški poslovi

ponekim već od rođenja mekšim karakterima (ljudi slabije konstitucije) ne prijaju, tada se odlučuju prositi, ili ako su uspjeli postati dovoljno moćni, tada silom otimaju od radišnih njihove zalihe i troše ih. Vremenom okupljaju takvi ljudi oko sebe mnoštvo istomišljenika (razbojnici, vojne, političke i financijske vođe,...), koji više ne rade (po prirodno-duhovnim zakonima), nego samo otimaju. Oni tlače marljivog radnika na sve moguće načine i sa svim mogućim razlozima i isprikama, koje samo imaju odsjaj nekakvog prava (zakona), te zahtijevaju od njega određene poreze, pri čemu oni jednog radnika smatraju mnogo manje vrijednim od njih samih.

Vremenom od takvih, u početku lijelih bića, postaju moćna „gospoda“, koji vladaju nad radnikom i čine s njim što god žele. Za to mu daju zakone i zakone nad zakonima, koji su uglavnom samo na korist zakonodavaca. Stoga je i nepokoravanje tim zakonima stavljano pod najstrože kazne, što bijedan život jednog proizvođača kruha pretvara u još veću strahotu. Ako su tu i tamo radnici previše potlačeni, tada se podižu i bune, nerijetko u velikom bijesu, u velikim grupama napadaju tlačitelje i često ih masovno ubijaju, pri čemu istovremeno gube i vlastiti život.

Takvi pokreti usplamtjeli mržnjom nazivaju se kod nas ratovi. Kada oni započnu, tada se uglavnom ne prekidaju dok jedna strana skoro sasvim ne uništi onu drugu ili dok slabiji tijekom ubijanja dođu do spoznaje da jačima nisu dorasli i predaju im se na milost ili nemilost, pri čemu se uspostavlja neka vrsta mira. Ali kakvog mira? Ja vam kažem – jedan pakleni mir, a ne nebeski mir! Jer tada pobijeđeni postaje robom i radi svoje nemoći često mora prihvatiti zakone koji teškim lancima okivaju ne samo njegovo jedno i mnogim ranama prekriveno tijelo, nego i njegov duh.

Jedno takvo stanje ne traje samo kratko vrijeme, nego nerijetko i stotinama dugih zemaljskih godina. Pri tome priroda Zemlje ostaje stalno ista: uskoro noć, onda opet jedan bijedan patnički dan. Uskoro jedna jaka zima, pa onda vrelo ljeto, koje usijane okove čini još nepodnošljivijima, nego mrtvo-ukočena zima.

Nedostatak hrane uzrokuje bolove u želucu, koje mi nazivamo glad, koja je u neplodnim godinama tako velika, da mnogi tada umiru.

O prijatelji, usporedite takav život s vašim i recite sami, pronalazi li vaša mudrost ikakve riječi, kojima bi mogla biti dovoljno opisana prednost vašeg života! Vi kažete: -Takav jedan život nije u stvari život, nego najužasnije mučenje! Kako da ljudi tu opstanu i hvale svoga Stvoritelja?-

Međutim, ja vam kažem – iako je vaše pitanje ispravno, da tamo ipak ima mnogo ljudi, koji njihova Stvoritelja u to više ljube i slave, ako im je u životu teže! – Što vi sada mislite o tome?

Vi kažete: -Prijatelju, to je nemoguće! Kako može jedan iznad svega dobar stvoritelj svojim stvorenjima činiti tako nešto i od njih očekivati, da ga oni za to još hvale i vole? Uistinu, ovdje jadni stanovnici Zemlje nisu još nikada upoznali njihovog stvarnog Stvoritelja! A ako su ga upoznali, tada su luđaci, ako mu za takav život zahvaljuju i još ga uz to vole!-

I ovo vaše protupitanje je potpuno ispravno na osnovi vašeg života koji je pun prednosti. Ali, što vi kažete na to, da je Stvoritelj ljudima moje planete odredio „vječne najstrože kazne u vatri pakla“, ako Ga unatoč patnjama njihovog zemaljskog života ne vole iznad svega, njihove mučitelje ne blagoslivljaju i za njih ne mole. I ako Bogu, njihovom Stvoritelju, svim snagama ne zahvaljuju za sve ugodno i bolno? Recite, što na to kažete?

Kako vam se dopada to, da Gospod na toj planeti najstrože kažnjava upravo one koji su mu svom dušom priklonjeni, a da su oni, koji Ga najviše omalovažavaju i ismijavaju vrlo često u najboljem položaju i blagostanju, to jest – što se na mom svijetu smatra „blagostanjem“, a što se naravno ne može usporediti s vašim?

O recite prijatelji, dajte mi izjavu o vašoj presudi, vi sretnici! – Vi ste potpuno zašutjeli! No, ja vam moram reći još više toga, da bi lakše donijeli potpunu presudu.

Slušajte: Ja vama ne trebam opisivati predivno stanje vašega svijeta i naspram toga bijedno stanje moga svijeta. Znam da vi stanje vašeg svijeta mnogo bolje poznate, nego ja. Ali, ja vam želi okolnosti na mom svijetu u to više predočiti. Vi ćete vašom pouzdanom mudroču i oštrim pogledima i sami vrlo lako biti u stanju prosuditi, kako se odnosi stanje stanovnika moga svijeta prema stanju vašega svijeta. Pošto ste vi već pri ovome, što sam vam do sada rekao, takoreći ostali bez daha, stvarno sam radoznao kako ćete reagirati na to, što ću vam sada reći!

Upravo sam vam rekao, da je moj svijet vrlo tvrd – u prirodnom, duhovnom i moralnom smislu. Samo najtežim radom može se iz tla proizvesti hrana. Ali, prije nego što se može uspješno raditi, mora biti napravljeno tisuće vrsta alata. No, vremenom su se stanja toliko promijenila, da je trenutno samo

mali broj ljudi, koji posjeduju vlastito imanje (zemljište), ostala većina nema ništa i mora onoj manjini za lošu plaću biti sluga i rob. Mnogi ti posjednici zgrću tisuću puta više, nego što bi njihova djeca u tisuću godina mogla potrošiti.

Sada dolazi kruta zima. Tijekom zime bogati vlasnici imaju dobro opremljene kuće i dobro sagrađena obitavališta, koja mogu ugodno zagrijati nekom vrstom umjetno proizvedene vatre, te u svojim odajama imaju meke i tople krevete za odmor. No mnogi beskućni siromasi moraju u lošoj odjeći, gladni i bolesni i u najlošijim rupama provesti svoj život. ...

Ako ta stvar i smrdi do neba, Stvoritelj ipak ne čini ništa u vezi toga. Dani i noći redovno se izmjenjuju. Kiša pada i blagoslivlja tlo više bogatima, a manje siromašnima, koji nemaju toliko sredstava da njihove bijedne posjede obrade po potrebi. Plodna stabla bogatih savijaju se pod bogatim urodom, dok ona siromašnih bijedno kržljaju i stoje polusuha i besplodna. Tvrdi bogataši imaju svega u izobilju, dok siromašni umiru u neopisivoj bijedi!

Kao što sam rekao, ovakvi do neba smrdeći postupci bivaju dugo vrijeme potpuno ravnodušno podnošeni od strane Stvoritelja, kao da se u stvari ništa i ne događa. A kada se On – naravno samo pod pretpostavkom da je to radi krvavih suznih molitava – siromašnima smiluje i pošalje na Zemlju tako jedan sud, koji samo naizgled dolazi od Njega, tada to uglavnom pogađa siromašne i jadne. Bogati uglavnom prolaze neozlijeđeni, a neki tijekom jednog takvog suda postaju još bogatiji i zemaljski sretniji.

Kada dođe do rata, tada za bogate moraju na frontu ići uglavnom oni koji nemaju ništa i ratovati do smrti, za što ne dobivaju ništa ili neku jadnu otpremninu. Time se međutim bogatima još više osigurava njihov posjed. A kada se siromasi vrate s bojnog polja – često osakaćeni, bez jedne ruke ili noge i s tisuću rana, tada moraju prosjačiti za bijedni komad kruha. Ako dođu pred vrata nekog bogataša, nerijetko bivaju otjerani kao zločesta životinja i pri tome izvikani!

Vidite, ipak ne smiju poželjeti ništa lošega takvim bogatim zločincima, nego ih još trebaju blagoslivljati i njihovim mučiteljima od srca oprostiti, inače će ih se pred Bogom osuditi na vječnu paklenu kaznu!

Kako međutim to izgleda s ratom, kao nekom Božjom kaznom, koji u sva vremena pogađa i tako one najjadnije, isto tako je slučaj i s ostalim sudovima (kaznama). Siromahe i bijednike pogađa najjače, dok se nemilosrdni i okrutni izvlače neozlijeđene kože.

Ipak su uglavnom ti jadnici, koji se drže Boga, u Njega vjeruju i Njega mole, tako dobro koliko to umiju. Sretni bogataši rijetko imaju nekakvu polovičnu, a uglavnom nikakvu vjeru. Oni u svojim kamenim srcima ne gaje nikakvu ljubav prema Bogu, malo mole ili uopće ne mole i čak Ga zajedno s Njegovim Zakonima sramotno kude.

Komad zlata, dobro jelo i mlada požudna bludnica njima su tisuću puta važniji od Boga, koji za njih skoro i ne postoji. Pri njihovom potpunom bezbožništvu oni su zemaljski vrlo sretni i bivaju ponekad ugroženi u njihovom izobilju ne od strane siromašnih, nego od strane njima istih. Ali čak i kao nesretni, oni su u mnogo boljem položaju, nego najsretniji siromasi, koji osim bijede nikada nisu posjedovali nešto drugo.

Prijatelji, što vi sada kažete na to? Kako vam se dopada život jednog čovjeka na onoj „zvijezdi“, koju vi obično nazivate „svetom“?

174

Uzrujavajuće djelovanje Martinove propovijedi na stanovnike Sunca

Sada naprijed stupa mudri Uron i govori:

„Prijatelju, ja vidim da nam ti objavljuješ istinu; ali što ti s time želiš postići? Želiš li da se ovi narodi ovdje razočaraju u Bogu? Uistinu, ovdje je sva moja mudrost došla do granice i ja ne mogu shvatiti niti tebe, a još manje Boga! Kakav bi to trebao biti Red? Meni je poznato Nebo i poznati su mi paklovi na mnogim svjetovima, ali kažem ti: tu niti jedan pakao nije strašniji od tvoje Zemlje! Stoga te molim da sada govoriš nešto drugo, inače ćeš sve narode ovdje učiniti protivnima Bogu, kojega su oni do sada iznad svega hvalili i slavili.“

Martin: Prijatelju, svaka „stvar“ (materija, osuđeni duhovi u materiji) i svako biće moraju, od Boga objavljeno ili u tajnosti držano, riješiti određene zadatke. Razlika je u tome, što „stvari“ to m o r a j u riješiti, a mi, bića slobodne volje s m i j e m o (možemo) i ž e l i m o to riješiti! Iz mog ovog govora može ispasti što god hoće; jer ja ne činim ništa, nego jedino što G o s p o d želi! Tako vi i dalje možete poslušati, jer ja još nisam gotov s mojim govorom.

Uron: „Naravno, ti možeš nastaviti s tvojim govorom, ali postavlja se pitanje na čiju korist i poboljšanje? Ti sigurno ništa ne dobivaš i ne gubiš, ako mi, kao čista bića ovoga svijeta, nešto znamo ili ne znamo o tome, što se događa na tvom svijetu. A mi isto tako sigurno ništa ne dobivamo, ako saznamo, kakve se loše stvari, koje nadilaze našu mudrost, na tom svijetu događaju. No mi možemo zadobiti štetu ovim tvojim direktnim opisima strahovitog suda tvoga svijeta i to na takav način, da se to kasnije teško može popraviti!

Stoga ja mislim, da smo mi već i tako od tebe dobili naširoko opisano strašno stanje tvoga svijeta i lako si možemo predočiti, da na tom svijetu postoje još i mnogo stravičnije stvari, jer su za to ispunjeni svi preduvjeti. Stoga vjerujem, da bi bilo potpuno nepotrebno još više nas mučiti, u to više, jer mi uopće nismo u stanju promijeniti situaciju u tvome svijetu. Isto tako, mi nikada nećemo biti skloni tome da prihvatimo loš Red vašega svijeta. Tako mislim, ti možeš pustiti tvoga brata Petra da sada govori umjesto tebe. Možda on ima nešto bolje za reći!

Ako međutim ti imaš namjeru da sada pred nama optužiš Boga, tvoga i našeg Stvoritelja, i da nama daš na prosudbu postupa li On pravedno ili nepravedno, tada se moram najozbiljnije nad tobom sažaliti! Jer, što možemo mi, nemoćna stvorenja, protiv svemogućeg Stvoritelja, ako stvarno i uvidimo da On s ljudima tvoga svijeta postupa nepravedno? Zar nije On jedini Gospodar, u čijim rukama leži cijeli beskraj?

Uzmimo za primjer, da je On stvarno među milijardama svojih svjetova postavio i jedan svijet, koji je samo na igru Njegovom lošem raspoloženju. Reci, tko bi Njega mogao pozvati na polaganje računa? A ako bi se ti to i usudio, misliš li da bi od Njega iznudio jedan opravdavajući odgovor? On jest i ostaje vječno jedini Gospodar i čini što želi! Onome kome On želi biti dobar, tome je dobar; koga međutim želi odbaciti, njega i može odbaciti – izgledalo li to nama nepravedno ili ne!

Ja mislim: Bog, koji se ovdje vidljivo nalazi među nama, sâm je Gospodar svih svjetova, Neba i paklova. Njegova Svemoć garantira i za Njegovu u istoj mjeri beskonačnu Mudrost! On će najbolje znati, zašto ovdje ili ondje dopušta da se nešto događa, a što našoj mudrosti nije baš shvatljivo. Stoga se mi dragovoljno podčinjavamo Njegovoj Volji i Njegovom Redu, te mislim da mi tako nećemo hodati lošim Putom! Jesi li i ti toga mišljenja?“

Martin: „Svakako! Ali upravo zato, jer je to Gospodinova Volja, ja moram i dalje govoriti, jer i u ovome moraš respektirati Njegovu Volju!“

Uron: „Ako je tako, onda govori ti u Njegovo Ime, a mi ćemo te poslušati!“

175

Završni dio Martinove propovijedi

Martin: „Sa svim tim od mene spomenutim životnim uvjetima, koje sam opisao samo u najkraćem i najslabijem obliku, ipak ne želim reći da je Gospod nepravedan! Ili da je stoga na Zemlji radi toga skoro nemoguće voditi jedan za Boga Gospoda dopadljiv život! Ja vas ovime želim malo „razdrmati“ u vašoj naravi. Da bi imao što boljeg izgleda na uspjeh, moram vam predočiti beskrajne prednosti vašeg načina života. Jer vi, u takav život rođeni, niste u stanju o njemu prosuditi, bez informacija o životnim stanjima na drugim svjetovima, naime na mojemu svijetu – kojega ja, hvala Bogu, bolje poznajem, jer dolazim odatle, a i osobno sam se s tim životnim uvjetima morao pomučiti. Ja ovime ne želim pred vama i vašom mudrosti optužiti Gospoda – što neka od mene ostane vječno udaljeno – a još manje vas želim usmjeriti protiv Gospoda – što bi bila najveća ludost. No, pošto ste i vi pozvani da postanete djeca Božja i kroz vašu ste mudrost dospjeli do spoznaje, da se u stvari samo na mom svijetu (Zemlji) mogu začeti Božja djeca – za vas je još važnije da doznate pod kojim u v j e t i m a neki čovjek, jedno stvorenje, može dospjeti do ove neprocjenjive časti! Do sada je vaš život bio samo jedna velika igra Božjeg anđela, čije ste vi vlasništvo do sada bili. To ni malo ne odgovara, da biste time postali djeca Božja, jer Božje djetinstvo je sveta ozbiljnost, a ne neka igra, te stoga mora biti zadobiveno potpunom i često gorkom životnom ozbiljnošću! Stoga ćete i vi dobiti Zakone, koje mi imamo, te će i kod vas značiti: „**Svaki od vas neka uzme svoju bijedu na svoja leđa i slijedi Mene, Gospoda, inače vam neće biti moguće dospjeti onamo gdje Ja (govori Gospod) jesam, živim i djelujem u središtu među Mojom djecom, koji jesu i ostaju vječno Moja desna ruka i čine što i Ja činim, žive kako i Ja živim!**“

Sâm Gospod je radi toga na mojoj Zemlji postao čovjekom, podnosio svake poteškoće i nedaće zemaljskog života i na kraju se čak, od najveće sljepoće ljudi moga svijeta na najsrमतniji i najbolniji način na jednom drvenom križu, dao tijelom ubiti, da bi ljudi moga svijeta mogli postati bogovima – naravno, ako to sami žele.

Ali time što je netko rođen na tom svijetu, na kojemu se je Gospod sâm obukao u meso, nitko ne može dospjeti do Božjeg djetetva. Tek kada na sebi sasvim slobodno ispuni sve preduvjete, koje je Gospod sâm za ovo propisao.

Vi ste svi od mene saznali, kakvo je na Zemlji bijedno stanje. Takvo, da se može pomisliti kako Gospoda upravo taj svijet, koji je On svojim utjelovljenjem učinio najvažnijim i najsvetijim u cijelom univerzumu, uopće ne interesira i On se ne brine ni najmanje za njega. Ali, to nije tako!

Ljudi te Zemlje su u potpunom smislu slobodni i smiju činiti što žele: Dobro prema Božjim Zapovijedima ili loše protiv tih istih. Oni ne bivaju na Dobro ili na loše prisiljeni, osim jedino kroz njihovu potpuno slobodnu volju. Iz tog je razloga taj svijet, u svim njegovim životnim uvjetima oskudno opremljen, kako kroz to niti jedna slobodna volja ne bi bila smetena ili trebala biti loša. Isto tako je i ono nebesko na taj način skriveno, da se kroz određena viđenja budućih blaženstava ne bi utjecalo na niti jednu slobodnu volju i ona bila na dobro „primorana“ prohtjevima (za blaženstvima za koja sto posto zna da ju očekuju, pa onda „čini djela uglavnom radi dobiti“). Iako svatko iz danog Božjeg Učenja zna za posljedice dobrog ili lošeg života, on ipak može postupati kako god želi, jer on niti za jednu niti za drugu stranu nema „prisiljavajuće“ sigurnosti (sigurne uvjerenosti, osvjedočenosti).

Stoga je na Zemlji sve tako uređeno, da slobodna volja ljudi treba ostati potpuno slobodna. Jer je bez slobodne volje nemoguće zadobiti najslobodnije, vječno neosuđeno (neodređeno, neusmjereno nagonima) djetetvo Božje. Da ljudi moje Zemlje vrlo često dospijevaju u zablude - jedni na jedan, a drugi na neki drugi način – to je sigurno vrlo shvatljivo. Ali da ćete uskoro i vi biti smješteni u sasvim drugačije životne uvjete – ako zaozbiljno želite doseći status Božje djece – to je jedna sasvim druga stvar! Međutim kako – to će vam objasniti Onaj koji bude govorio nakon mene, te ga stoga poslušajte!“

Uron: „Neka ti bude velika hvala od mene i od svih ostalih koji su ovdje i vani okupljeni, za tvoj govor i tvoje Učenje, koje si nam objavio po milosti tvoga i našega Boga i Gospodara. Od ovog Učenja mi je posebno ovaj zadnji dio posebno dragocjen, jer sam time vrlo jasno uvidio iz kog su razloga na tvome svijetu ljudi postavljeni u tako jadan položaj. Ja sam kroz ovo isto tako još jednom dobio potvrdu za moje temeljno pravilo, po kojemu niti jedno inteligentno biće ne bi trebalo sumnjati u Stvoritelja i Njegovu Dobrotu. Njegova beskrajna Svemoć, čija su djela bezbrojna i predivno oblikovana i uređena, garancija nam je za Njegovu beskrajnu Mudrost. ...

Ja ti zahvaljujem, dragi prijatelju, još jednom u moje ime i u ime svih ostalih ovdje prisutnih naroda i vrlo se radujem govoru, koji će nam sada iznijeti tvoj brat Petar! Neka Gospod vodi njegova usta i njegov jezik!“

176

Rastuća neprijateljska poplava Petrove utješne riječi za sve

Nakon ovog govora, izvana biva dan znak, da je voda velikog mora sada samo na par koraka od onih koji su zauzeli najniže položaje i da će u sljedećem trenutku već dopirati do njihovih nogu. Neka im Svemogućí Duh pomogne, inače su oni prisiljeni da odavde brzo pobjegnu.

Petar: „Prijatelju i brate, reci narodima da ne očajavaju, jer Gospod dopušta da nastane ova opasnost, da bi onda svima naočigled dao jasan dokaz o Božjoj veličini!“

Voda će uistinu njihova stopala doticati, ali ih ipak neće nakvasiti. Isto tako će ovo podzemno uzdizanje do njegova vrhunca trajati i onda se raspući, te će ispljuvati velike vatrene mase. Ali te će cjelokupne mase biti uništene prije nego što pri povratnom padu dodirnu tlo, a površinska kora Sunca, koja se je raspukla, u trenutku će se opet zatvoriti nakon njenog raspuknuća! Stoga, neka se nitko ne straši, nego neka se pri ovoj naizgled prijetećoj opasnosti ponaša tako, kao da je sve normalno. Tako nikome neće pasti niti dlaka s glave. Ovo odmah objavi svima!“

Uron već poznatim znakovima prenosi drugima ovu poruku. Odmah nakon toga sa svih strana dolaze odgovori, da je pouka dobro shvaćena i prihvaćena. Kada je Uron ovo prenio Petru, ovaj govori:

„Tako im sada reci da budu vrlo pažljivi dok im govorim ove riječi, jer ću im prenijeti vrlo važnu poruku!“

Moji prijatelji, moja braćo i sestre! Moj predgovornik vam je opisao životne uvjete pod kojima žive ljudi na onom svijetu (Zemlji). I ja sam tamo živio u isto vrijeme, u kojemu je i Gospod osobno bio obučen u meso i morao pretrpjeti sve moguće poteškoće od svojeg ranog djetinjstva, isto kao i svaki drugi čovjek u siromašnim uvjetima. Iz tih vjerno opisanih životnih uvjeta vi lako možete prosuditi, kako ste vi u sasvim drugačijim okolnostima na ovom vašem svjetlom svijetu. Uz to ste saznali i koji je uvjet, da bi se postalo najslobodnijim

Božjim djetetom. Stoga se sada kao prvo postavlja pitanje: „Želite li vi – i to uz zadržavanje svih vaših životnih prednosti, ako vam one nisu ograničene nekim zakonom, a koje se prednosti vi dragovoljno možete odreći ako je to potrebno radi ulaska u Kraljevstvo Božje – postati Božja djeca kao i mi, ili to ne želite?“

Razmislite dobro, što vi stvarno želite; nakon zrelog razmišljanja recite mi onda „da“ ili „ne“! Razmotrite prednost biti djetetom Božjim ili mogućnost to postati. Razmotrite što je potrebno da bi to postigli i razmotrite isto tako vaše dosadašnje prednosti i vašu trenutnu životnu situaciju, za koju vi sami možete reći: „Kako je samo različita od one druge (na Zemlji)!“ Naravno da nitko neće morati nešto napustiti (izgubiti), a što mu u Kraljevstvu Nebeskom neće biti nadoknađeno tisuću puta i to za vječno. Ali ta nadoknada neće biti na osnovu nečije mudrosti, nego jedino do one mjere, do koje dopire snaga nečije vjere.

Sada imate sve jasno predočeno: duhovno kao i prirodno (materijalno) leže pred vama otvoreno! To međutim neće biti slučaj kod onih, koji se odlučite postati Božjom djecom. Stoga dobro razmislite, što vi u tom slučaju želite učiniti! Veliko vam je ponuđeno, ali ništa manje se od vas zahtjeva!“

Uron: „Prijatelju, ti znaš da je naša inteligencija te vrste, da mi o nekoj rečenici ne trebamo dugo razmišljati, da bi znali što želimo ili ne želimo. Tako mislim, da sam pri ovome potpuno na čisto, ako u ime svih ovdje prisutnih naroda smijem izjaviti što mi želimo i naravno, možemo učiniti. Jer „moći“ je glavni preduvjet za „činiti“ ili „postupati“, jer je sigurno da Bog od nijednog stvorenja neće zahtijevati više, nego što to stvorenje po svojim osobinama i snagama može učiniti.

Ova vodeća misao je dovoljno kratka i jasna da bi se iz nje uvidjelo, da mi ž e l i m o to što mi m o ž e m o. Djeteštvo Božje bilo, ne bilo, gore ili dolje, to je svejedno! Mi ga želimo, ako njegovo zadobivanje ne nadilazi naše snage. No, ako to košta više nego suma svih naših na raspolaganju nam stojećih snaga, tada mi to ne možemo željeti, jer je to u tom slučaju za nas nedostižno! Sada znaš našu odluku. Čini što hoćeš; jer ja mislim da je i naša volja slobodna i mora takva ostati!“

177

Ponovno Petrovo objašnjenje o postajanju Božjim djetetom

Petar: „Dragi prijatelju, ti u stvari moje predavanje nisi u biti razumio! Gledaj, pitanje glasi: -Želite li vi to, uz zadržavanje svih vaših životnih

436

prednosti, ako vam one nisu zakonom ograničene, te vi radi tog ograničenja životnih prednosti (razumije se samo onih životnih prednosti, koje nisu neophodne za život) odbijete uči u Kraljevstvo Božje i biti Božjom djecom, kao što smo to mi? – Kada govorim o zadržavanju (prednosti), tada vjerujem da ćeš ti tu stvar shvatiti tako, kako sam ti ja to iznio!

Vjeruj mi prijatelju, da smo mi u Kraljevstvu Božjem isto tako mudri da uvidimo, da se jedno sunce ne može preobraziti u nekakav loš planet, ako se ne želi narušiti jednom učvršćeni Red cijelog materijalnog univerzuma! Isto tako, da su ljudi Sunca sasvim drugačije prirodne građe, nego ljudi na nekoj maloj planeti! To sve mi isto tako jako dobro znamo kao i ti, dragi prijatelju!

Ali vi imate određene, od vas samih napravljene zakone, koji u stvari nisu nikakvi zakoni, jer ne pružaju ništa drugo, nego mogućnost totalnoj samovoljnosti bez obveze u postupanju! Na osnovu tih zakona, vi možete vaše stare i mudre pra-zakone odbaciti i na njihovo mjesto postaviti najnekorisnije nove zakone. Pitanje: računate li vi i jednu takvu samovolju pod prednosti vašeg životnog uređenja?

Vama su nebeski anđeli odredili j e d a n brak, što znači jednu zakonsku vezu nekog muškarca i neke žene. Oni su vam pokazali i ispravno duhovno začecje djece, po kojemu ste vi do sada vaša začecja i obavljali. No, kako je došlo do toga, da i očevi smiju leći u postelju njihovih vlastitih kćeri i s njima životinjski kopulirati, ako imaju jedan zakon, da niti jedan otac ne smije sa svojom kćerkom obaviti čak niti duhovno začecje, ako ne želi biti kažnjen?

Reci, računaš li ti i ovo u prednosti vašeg načina života? Govori, kakvo je tvoje mišljenje o ovome?“

Uron: „O prijatelju, ovako nešto ne pripada prednostima našega života, jer nam je to uistinu donijelo samo najveću štetu, kako u prirodnom, tako i u duhovnom životu! Stoga se samo po sebi podrazumijeva, da mi takve nedostatke pogubne za naš život možemo lako ostaviti. Pod onim, što sam ja u stvari nazvao: „prednostima našeg života“, ja podrazumijevam samo one pra-osobine (svojstva, sposobnosti) u prirodnom životu našeg bića, pomoću kojih smo mi u većoj mjeri gospodari nad prirodom i bićem našega svijeta! Takva jedna prednost je recimo, da mi iz tla ovog našeg svijeta možemo sve zadobiti, što god poželimo, kao krasote bez broja i mjere, kao i sve neophodne stvari za opskrbu naših tijela.

437

Mislim da molba za zadržavanje takvih životnih prednosti u očima Gospoda ne bi trebala biti kao neki grijeh i razlog da nas se spriječi u dostizanju statusa Božje djece? Ako bi ovakva jedna molba pred Bogom bila grijeh, tada mi moramo u tome ustrajati, da nam se dopusti radije ostati to, što mi sada jesmo, nego da mi ovo u najvećoj mjeri sigurno zamijenimo s nečim potpuno nesigurnim i skoro nedostižnim!

Vidiš prijatelju, to sam ja mislio! Ako je to za tebe u redu, tada mi svi kažemo „da“; ako ti to nije u redu, tada mi svi kažemo „ne“. Jer nešto nemoguće Bog ne može od nas zahtijevati – osim, ako nas On potpuno preoblikuje i opremi naš život sasvim novim, nama nepoznatim sposobnostima i osobinama. Protiv svemoći Gospodina ne može niti jedno biće protestirati, pa tako ni mi!“

178

Petrov prijedlog za zahvalu i molbu Uronovo značajno odbijanje molitvene zamolbe Bogu

(prijevod ovog poglavlja preuzet je sa stranice:

www.akademijavjecnogproljeća.org i prilagođen stilu cjelokupnog teksta)

Petar: „Gospodinova svemoć je Njegov vječni Red iz kojeg ste vi, baš kao i cijela beskonačnost, proizašli. Ako bi vas Gospodin sada htio promijeniti, On bi najprije trebao promijeniti svoj cjelokupni Red. To On najvjerojatnije neće nikad učiniti, ako uzmemo u obzir činjenicu da je On osobno taj Red.“

Međutim, vaši se životi do sada mogu opisati kao izuzetno ugodni (udobni) i bezbrižni: vi niste trebali prevladati nikakav otpor i ništa vam nikad nije prouzrokovalo nevolje ili vas pak koštalo bilo kakvog truda. Od rođenja do vašeg dobrovoljnog napuštanja vašeg tijela, vi niste poznavali nikakvo nesavršenstvo vrijedno spomena i stoga, nikakvo samo-odricanje.

Vi ste dobro svjesni toga, da ste zajedno s vašim cijelim svijetom (stanovnicima na Suncu), djelo najmudrijeg Božanskog Duha, kojeg visoko cijenite. Ali, jeste li Ga vi ikada za nešto zamolili (u molitvi od Njega nešto zatražili) ili Mu se zahvalili za bilo koje od velikih blaženstava kojima vas On neprestano obilno obdaruje?

Do sada ste živjeli kao potpuno neovisni o Njemu. Zar bi bilo previše tražiti, da se u budućnosti udostojite postati malo više o Njemu ovisni? Govori ponovo i reci mi vjerno što ste odlučili učiniti.“

Uron: „Prijatelju, mi bi to željeli, zaista! Posebice što se tiče zahvalnosti koju Mu dugujemo za tolika mnoga i velika blaženstva. Mi ćemo dati sve od sebe, da bi to izrazili velikom, svetom Darovatelju bezbrojnih predivnih darova iz dubine naših srdaca. Međutim, što se tiče zamolbi Njemu, ja se s time nikako ne mogu složiti, jer ja na svaku zamolbu (upućenu Bogu) gledam kao na uvredu Božanskoj Mudrosti.“

Jer, zamolivši nešto od Božanstva, ja očigledno izražavam mišljenje, kako imam bolji uvid od Boga – i na određeni način tvrdim kako znam bolje od Gospodina osobno, što mi je potrebno. Ja mislim da se čak ni dijete Božje ne bi trebalo usuditi to učiniti; a druga stvorenja još i manje.

Pored toga, meni se molitva čini kao uljudna borba u kojoj stvorenje nastoji pobijediti određenu grubost i vrstu tvrdoglave okrutnosti u Stvoritelju, i na taj način nad Njime trijumfirati.

Zaista, prijatelju, ja radije uopće ne bih postojao nego pristupio najmudrijem i najboljem svemogućem Stvoritelju sa zamolbom, kao da znam bolje nego On što mi je potrebno ili pak, da moleći za druge ukazujem kako sam milostiviji od Njega. Kakvo bi to bilo poštovanje prema Bogu, uvijek najmudrijem i najmoćnijem Duhu?

Prema tome, moj odgovor na tvoj prijedlog je sljedeći: Mi želimo zauvijek u potpunosti ovisiti o Njemu, kao što je bio slučaj i do sada, jer je ovisiti o nekome drugome poprilično nemoguće. Stoga, mi ćemo Mu zauvijek zahvaliti – iz dubine našeg bića – za svaki od Njegovih darova, koje mi priznajemo beskrajno dobrim. Međutim, mi Ga nećemo, niti mi to želimo ili možemo, tražiti za ništa, jer mi smo u potpunosti uvjereni kako Gospodin zna mnogo bolje što nam je potrebno i Njega na to ne trebaju podsjećati bijedna stvorenja. Stoga, neka bude daleko od nas aludirati Mu posredstvom molitve, da je On oštar Bog i da ima slabost koja se može postaviti u pravilan red zamolbama na strani Njegovih stvorenja.

Prijatelju, svi mi previše poštujemo Boga, Najvišeg Duha, i imamo preuzvišeno mišljenje o Njegovom savršenstvu, da bi ikad mogli zaboraviti sebe

do te mjere, da sa zamolbom pristupamo Njemu, koji nas je napravio, bez da je to od Njega netko tražio, onoliko savršene koliko je to za nas neophodno.

Mi ćemo Mu uvijek zahvaliti za mnoga blaženstva i darove, od kojih je najmanji tako velik i svet, da ćemo ga mi teško biti u stanju ikad u potpunosti shvatiti (poštovati). Međutim, kako je već naglašeno, mi Ga, Najsvetijeg i Najsavšenijeg, nikad nećemo uvrijediti takvom zamolbom.

Ti možeš činiti što ti je volja, ali ćeš sa svom svojom mudrošću nas teško uspjeti uvjeriti u to, da Mu se moramo moliti, osim ako Gospodin Osobno to izričito ne bude zahtijevao. Prirodno, ni jedno stvorenje se nikad ne može suprotstaviti Božjoj Volji. Inače, mi ćemo ostati slobodni u našim akcijama i činiti ćemo što mislimo da je pravedno pred Bogom, ljudima i anđelima.“

179

Petar kao učitelj u molitvi „Oče naš“ Zašto (za)moliti stoji i z n a d (za)hvaliti

Petar: „Prijatelju, kada se je Gospod, kao svemogući Stvoritelj Neba i svih svjetova na mojoj planeti obukao u meso („I riječ je tijelom postala“) i dok je živio i hodao kao jedan čovjek među nama ljudima, tada nas je On poučio da svom snagom molimo, tako što je rekao:

- „**Oče naš, koji si u Nebu, neka se sveti Tvoje sveto Ime! Tvoje Kraljevstvo Ljubavi, Istine i vječnog Života neka dođe kod nas! Neka se Tvoja sveta Volja događa u svim vremenima i kroz cijelu vječnost! Daj nam danas, kao i u svako vrijeme svakodnevnih kruh! Naše grijeha i prijestupe oprost nam po toj mjeri, kako i mi opraštamo našim dužnicima! Ne dozvoli da napasti nadvladaju naše slabosti, nego nas izbavi od sveg zla, koje bi u svako vrijeme mogli susresti! Tvoji su, o Oče, sva Moć, Sila i Slava vječno! Tebi jedinome sve slavljenje, čast, sva Ljubav i hvala vječno!**“-

Jednom je Isus na nekome mjestu molio. Čim presta, reče mu jedan od učenika:
»Gospodine, nauči nas moliti kao što je i Ivan naučio svoje učenike.«
On im reče: »**Kad molite, govorite: ‘Oče! Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Kruh naš svagdanji daj nam svaki dan! I otpusti nam grijeha naše: ta i mi otpuštamo svakom dužniku svojem! I ne uvedi nas u napast!**‘«

(Luka: 11:2)

Pošto ja nas Gospod osobno učio ovako (za)moliti, tako ja ipak vjerujem da ne bi moglo biti pogrešno da mi Njega, kao djeca, prije zamolimo za to što spoznamo da je za nas neophodno!

440

Jer, ja mislim: Već i sama (za)h v a l a, koju smo dužni izreći za bezbrojna dobročinstva Stvoritelja, jedan je veliki sveti privilegij za nas, slobodna stvorenja. Mi Bogu priznajemo to, što imamo i primamo, kao slobodan, a ne kao primorani dar (dodjela). Ali (za)molba stoji ipak mnogo više, jer nam kroz zamolbu ne dolazi samo spoznaja, da mi Božji dar smijemo priznati kao slobodni čin, nego isto tako i da mi taj dar (potrebu) smijemo slobodno birati!

Ka potpunom oslobođenju duha ne spada samo slobodna spoznaja, što nama Gospod kao životno potrebno daje, nego uglavnom slobodan izbor onoga što nam je neizostavno potrebno. Za ovo je očigledno ipak potrebno više samospoznaje i proučavanja samoga sebe, nego samo uviđanje, da je sve što mi jesmo, imamo i primamo slobodni udio (dar) od Gospoda Boga.

Tko zahvaljuje za primljeni dar, a pri tome ne osjeća potrebu za sljedeći neophodan dar, taj je u svojoj životnoj sferi još prilično tupoglav i u sebi ima još mnogo životinjskog. Jer i životinje njihovim zadovoljnim uživanjem instinktivno zahvaljuju davaocu, iako im nije moguće da mu to pokažu. Međutim, nijedna životinja ne može nešto zahtijevati (žudjeti za nečim u budućnosti)! Kada je gladna, onda traži hranu. Kada ju je našla i nasitila se, tada miruje tako dugo, dok ponovno ne ogladni. To mirovanje je jedno tupo zahvaljivanje za hranu, koju je pronašla radi utaživanja gladi. No, kada tupa životinja sita miruje, tada nema nekakvu daljnju spoznaju, da će uskoro opet ogladnjati i trebati hranu.

Tako nije kod čovjeka, jer on zna koje su mu potrebe. Kada se je čovjek zasitio, on zna da će ponovno ogladnjati i morati jesti, da bi bio sit. On zna i tko je davalac, te on ne bi trebao zahvaljivati samo onda, kada se je zasitio, nego prije svega sa zahvalom ujediniti i molbu (molitvu). Kroz nju on Stvoritelju još bolje obznanjuje, da sve dobiva od Njega, te i u budućnosti od Njega očekuje Dobro i neophodno.

Istovremeno se čovjek zamolbom pokazuje svom Majstoru upravo onako, kako to Majstor od njega očekuje: kao jedno potpuno slobodno biće, kojemu nije udijeljeno samo pravo na p r i m a n j e, nego i ponizno slobodno pravo o č e k i v a n j a (prohtjeva, žudnje). To pravo uvjetovano je kod svakog čovjeka sigurno jednom moćnom samospoznajom, bez koje ni jedan čovjek ne može postati potpuno slobodan!

441

Ja mislim da ovi razlozi moraju biti dovoljni za vašu mudrost, da bi uvidjeli kako je (za)molba za svakog slobodnog duha mnogostruko potrebija, nego najbolja zahvala!

Ako ti, dragi moj prijatelju Urone, moji temeljni argumenti još uvijek nisu dovoljni, tada neka ti bude dovoljno to, da je nas sâm Gospod uputio na to, da trebamo (za)moliti, ako želimo primiti (dobiti), ali je isto tako jako rijetko nekoga podsjećao da se treba zahvaliti! Tako nam je On dao jednu svetu formu, po kojoj mi trebamo moliti i zamoliti. Ali o nekoj formi po kojoj mi trebamo z a h v a l i t i, za tako nešto ja nisam čuo!

I stvarno je Gospod sâm često zahvaljivao Božanstvu, koje se je u Njemu nalazilo kao Otac, a samo je jednom priliko spomenuo devet novo-očišćenih gubavaca, koji se nisu k Njemu vratili, da bi Mu zahvalili na iscjeljenju.

„Kada ih Isus ugleda, reče im: „**Idite, pokažite se svećenicima!**“ I dok su išli, očiste se. Jedan od njih, vidjevši da je ozdravio, vrati se slaveći Boga u sav glas. Baci se ničice k Isusovim nogama zahvaljujući Mu. A to bijaše neki samarijanac. Nato Isus primijeti: „**Zar se ne očistiše desetorica? A gdje su ona devetorica? Ne nađe li se među njima ni jedan, koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovog tuđinca?** A njemu reče: „**Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!**“

(Luka: 17, 11-19)

Bez obzira na to, On nam nije nikada dao neku formu, po kojoj bi mi trebali zahvaljivati – što je s obzirom na molitvu (zamolbu) izričito učinio. Ako je Gospod od nas, nesavršenih stanovnika Zemlje izričito zahtijevao zamolbu, tada sam ja mišljenja da ju On kod vas neće smatrati suvišnom (nepotrebnom)!

Stoga se moj zadatak od Gospoda u vezi vas odnosi na sve vas, da svi vi slijedno tome možete od Gospoda dobiti sve što trebate, ali samo putem (za)molbe! Tko od vas ne želi zamoliti, taj će ništa ili ne mnogo dobiti. Jer, ako ste vi slobodni, tada morate sami spoznati, što vam je neophodno. Ako ste se u tome spoznali – što bi kod vas trebalo biti mnogostruko lakše, nego što je to slučaj kod nas – tada z a m o l i t e i biti će vam dano, to što ste zamolili. Ako vam to odgovara, tada potvrdite, a moj će vas brat Ivan voditi dalje. Vaša slobodno volja ovdje treba vladati i odrediti!“

Uronov potvrdni odgovor Petru

Uron: „Da, prijatelju, nama odgovara sve što Gospod želi. Jer se svemogućoj Volji Boga ne možemo protiviti, zahtjeva li On od nas lako ili teško! Jer, ako to ne učinimo dragovoljno, za naše dobro, to mi ipak moramo učiniti kroz jednu osudu na našu propast! Stoga ćemo mi to beskraino radije učiniti svojevotjno, te za naš budući život želimo radije nešto zadobiti, nego izgubiti.“

Ja vidim iz svega toga, što ste nam ti i tvoj predgovornik iznijeli, da mi ovdje dosadašnju slobodnu, stvaralačku snagu volje, pomoću koje smo mi naše vrtove obrađivali i naše kuće i stanove izgrađivali, sada trebamo potpuno predati natrag u ruke Gospoda. Ali to ništa ne znači, jer mi putem zamolbe tu sposobnost i dalje neumanjenu ponovno možemo zadobiti! Naravno da mi putem naših nutarnjih spoznaja i opažanja, te kroz raznorazne duhove s tvoje Zemlje znamo, da Gospod svoja obećanja ne ispunjava baš doslovno točno. Onome kome obećava bogatstvo, daje siromaštvo. Kome pri zdravlju potvrđuje dug život, taj se mora uskoro pozabaviti s patnjama i skorašnjim krajem svog zemaljskog života. Kome želi dati životnu slobodu, taj ubrzo postaje zemaljski zatočenik; one koje On ljubi, na njima dopušta iskušenja i strašna mučenja. Oni, koji vjerno drže Njegovu Riječ, njih ostavlja u nevolji i predaje ih raznoraznim progonima. A one, koji Ga iznad svega ljube, njih da razapeti – i slično tomu!

Ali, kao što sam rekao – to nema veze, jer On je jedini Gospodar nad svojim djelima i može s njima činiti, što mu je volja. Nitko ga ne može upitati i reći: „Gospodaru, zašto činiš ovo ili ono, što nama izgleda lošim?“, jer On je jedini Gospodar i to je svakome dovoljan razlog!

Gospod je obećao – kao što znamo – svojim kraljevima na Zemlji vječnu vladavinu, a oni su ovi poumirali kao i svi ostali ljudi. Tako je jednom određenom narodu obećao vječno područje i državu, a kako smo doznali, taj izabrani narod nema više niti svoje područje niti svoju državu! Mi isto tako znamo, da je On izabrao mudrace, koji su narodu trebali objavljivati Njegovu Volju. Ali, kada je došlo vrijeme da se takva proročanstva trebaju ispuniti, tada su mudraci stajali tu kao čisti idioti, jer Gospod nije dao da se ostvari to što su mudraci nagovijestili! I više takvih stvari!

Ti vidiš, da se na Gospodinova obećanja ne može sasvim doslovno osloniti. Tako će biti i s ispunjavanjem različitih zamolbi, jer tko bi Ga na to mogao prisiliti?

Ali ipak mi tvoj nalog želimo prihvatiti, jer predobro znamo da bi odbijanje s naše strane bilo čista ludost. Stoga neka bude što sada svemogućí Gospodar želi.

181

Ivanov govor o duhovnom značenju Gospodinovih obećanja

Ivan: „*Prijatelji, a posebno ti brate Uron, koji si vodio riječ! Zemaljski gledano ti donekle imaš pravo. No, pošto su Gospodnje riječi i obećanja zasigurno potpuno duhovnog karaktera, a njihovo se pravo značenje odnosi na duh, a ne na prolazno materijalno tijelo, tako je potrebno i ispravno duhovno razumijevanje svakog Božjeg obećanja, da bi se moglo reći - je li Gospod vjeran svojim obećanjima ili nije!*

Što Gospod obećava, to On vjerno i ispunjava, ali samo za duh, ne neizostavno i za smrtno tijelo! Ja ću vama u Njegovo ime dati jedno obećanje. Reci mi jesi li i kako si ga shvatio! Ono ovako glasi:

„Jednu novu kuću sagradit će Gospod i jedan novi grad uživo će se spustiti s neba. A kuća će biti kao i grad s mnogo stanova. Oni, međutim, koji budu stanovali u novoj kući i istovremeno stanovali u novom gradu i u mnogo stanova toga grada, oni će biti veći od te nove kuće i od grada i mnogo stanova toga grada. Kada se usele u novu kuću Gospoda, oni će se klanjati pred njima i klanjat će se pred njima grad i u njemu ti mnogi stanovi. Kuća će, međutim, biti mala izvana, ali zato ogromna iznutra, za prihvaćanje bezbrojnih stanovnika, a takav će biti i grad i svi mnogi stanovi u njemu! Blago onima, koji budu stanovali u toj kući, i u gradu i u mnogim stanovima grada! Jer kuća i grad i mnogi stanovi toga grada njima će obući odijelo djetetva Božjeg! Tu će oni biti stalno moćni (snažni), iz te kuće, toga grada i mnogih stanova toga grada! Ali tko ne bude stanovao u kući, gradu i mnogim stanovima grada, taj će biti slab i slabost će se uvećati i ubit će ga!“

No, prijatelju Urone, ovdje imaš Gospodnje obećanje, koje će se posve sigurno na vama ispuniti. Stoga mi sada reci, jesi li i kako si ti shvatio ovo čisto Božansko obećanje?! Ali ovo ću ti unaprijed reći, da ćeš ti ovdje uzaludno čekati na nekakvo izvanjsko, doslovno ispunjenje. Upravo kao što je i na mojoj Zemlji jedan prorok Jona uzaludno čekao na obećanu propast velikog grada Ninive. Sada govori, što ti misliš o ovom obećanju?!

444

Nakon određenog vremena razmišljanja Uron odgovara:

„*Prijatelju o ovom čisto Božanskom obećanju iz čisto razumnih razloga ne mogu ti reći ništa drugo, nego: ovo je jedno čisto bezglavo i bez srca trabunjanje. Stoga ovo obećanje pred sućevom stolicom naše najjasnije mudrosti ne može naći prihvaćanje! Reći ću ti direktno: Tko meni, kao i ovom cijelom narodu, želi dati neko obećanje ili nekakav zakon, taj neka to da riječima tako, kako to nalaže jasno značenje smisla riječi. Ali, jedno ovakvo obećanje, koje je u svakom svom dijelu jedna protuprirodna i protiv reda besmislica, neka uvijek ostane udaljena s ovog područja! Jer, ako smo mi već prisiljeni da se odrekemo naših sadašnjih životnih prednosti, da bi time zadobili djetetvo Božje, a koje mi do sada nikada i nismo tražili i poželjeli, tada mi želimo imati i obećanja tako jasno izrečena, kao što su jasno izrečeni i uvjeti. Ne riječima, kojima obećamo bijelo, a možemo dati crno. Nego s takvim riječima, koje posve prirodno i jasno izražavaju što se treba dodijeliti.*

Mislim da je moj zahtjev sigurno pravedan, te zato ti sada govori odgovarajuće mom zahtjevu, pa ćemo mi lako postati jedno (sporazumni)! Ali s nekom novom kućom koju je izgradio Gospod, a koja bi trebala biti manja od njenih stanovnika, a njena vanjšina manja od njene nutrine, a isti je slučaj i s gradom i mnogim stanovima u njemu – s tim mi više ne dolazi! Jer od ovakvih proturječnosti svaki bi slušatelj trebao dobiti muku na povraćanje!

Ako je Gospod najviši i najčišći Duh, ipak je On stvorio i nečistu prirodu. Stoga, neka on s duhovima govori duhovno, a s nama, prirodnim ljudima neka govori prirodno. Ja sam tog mišljenja, da On može sasvim razumljivo govoriti i na prirodan način, pošto je On prirodu stvorio sasvim prirodno. Naravno da Gospod ima prastaro pravo govoriti kako god želi. Ali ja vjerujem, da i mi imamo pravo reći: „Gospode, to mi ne razumijemo, to je za nas besmisleno; stoga govori s nama, kao što znaš, da Te mi možemo razumjeti!“

Ne sakrivaj se uvijek iza oblaka, nego stupi otvoreno u Tvoje vlasništvo. Jer, Ti nemaš potrebu ženirati se pred nama, Tvojim stvorenjima, pošto mi ne možemo biti drugačiji, nego takvi kakvima nas želiš! Ti najbolje znaš kakav si nas govor naučio i koji mi prema tome razumijemo. Govori Ti s Tvojim nebeskim duhovima i Tvojom djecom nebeskim jezikom, ali s nama govori prirodno! Ako i dalje želiš s nama govoriti nebeski i u nadnaravnim slikama, tada nam prije toga daj neophodno razumijevanje; jer tada Tvoj govor za nas nije dobitak, Tebi nije na čast! Što ne razumijemo – dolazi li to od Boga ili od nekog duha ili čovjeka, to ne možemo dostojno cijeniti. A što ne možemo cijeniti, kako da to poštujemo i uvažimo?

445

Ja mislim, da sam govorio sasvim razumljivo, pa govori i ti, Ivane, isto tako, a ja ću te slušati i slijediti te s ovim velikim narodom i svim njegovim potomcima!“

Ivan: „*Prijatelju, ti zahtijevaš stvari, koje su čisto nemoguće i čak s vašom najjasnijom prirodnom mudrošću stoje u najvećoj proturječnosti! Kako možeš očekivati čisto-nebesko dobiti predočeno na prirodan način? Ili, ako ti želiš potpuno prirodno objašnjenje: zar nije posve prirodno, da ja od Gospoda tebi navješćujem duhovno i nebesko pomoću prirodnih slika, u kojima se duhovno i nebesko isto tako skriva, kao i tvoj duhovni život u tvom materijalnom tijelu?*“

Kakvu bi korist imala jedna čisto materijalna riječ za tvoj duh? Zar ne bi jedna takva riječ bila ista kao i prazan (šupalj) plod, koji ima jedan lijep vanjski izgled, kao da je nešto – ali iznutra je šupalj i nema ništa, čime bi ti tvoj želudac mogao obradovati i osnažiti?

Tako i ja tebi od Gospoda ne dajem prazne riječi i obećanja, nego ispunjene od najunutarnijeg do najizvanjskijeg dijela. A s udjelom riječi neće izostati niti razumijevanje! Reci, što još želiš više?“

Uron: „*Da prijatelju, ako uz ovaj govor dođe i ispravno razumijevanje, tada to mogu prihvatiti. Ali tada mi reci i to, što da uradim, da bih došao do ispravnog razumijevanja!*“

Što predstavlja nova kuća, što s neba silazeći grad i mnogi stanovi u njemu? Što s njihovom životnošću. Kako će stanovnici moći biti veći od kuća ili cijelog grada? Kako će se kuća i grad i stanovi u njemu klanjati pred njihovim stanovnicima? I kako će kuća i grad i stanovi u njemu biti izvana manji nego iznutra?

Gle, to su za našu mudrost sasvim neobične stvari! Nama je nemoguće da ih shvatimo. Stoga nam daj i jedno razumijevanje, pa ćemo tada prihvatiti i više toga, ako u početku iz istih razloga i to bude nerazumljivo za našu mudrost!“

Objašnjene proročanske slike

Ivan: „*Dobro, onda zapamti: Nova kuća je novo Otkrivenje Gospoda za vas, koju On upravo izgrađuje u vašim srcima. Živi grad, koji se pušta s neba, to je Gospod s nama, Njegovom djecom, punim vječnog života. Vi, međutim, trebate u to, vama upućeno otkrivenje ući i u njemu uzeti stvarni životni stan (boravak), a tada će se to Učenje pred vama nakloniti i biti vam podčinjeno (na službu). Ako vi to otkrivenje budete živjeli djelima, tada ćete kroz to ući u još veću mudrost, nego kavu mi sada vama dajemo. I tako će onda biti, da vi u ovo malo riječi, čiji je sadržaj stvarno mali, pronađete jedan nutarnji beskrajno veliki, mudar sadržaj, tako velik da ga vi u njegovoj cijeloj punini vječno nećete moći potpuno shvatiti. A bezbrojni potomci stanovat će u toj mudrosti, a ipak nikada neće dospjeti do njenih krajnjih zidova i granica.*“

Kao što čovjek tjelesno ima jednu kuću i u njoj stanuje, nakon što ju je prije toga uredio, isto tako je i Božje Učenje za ljudski duh jedna vječna kuća u kojoj će on stanovati i vječno djelovati.

Božji grad i mnogi stanovi u njemu isti su onoj jednoj kući. Tko bude stanovao u jednoj takvoj kući ili bude djelovao (radišan) u maloj mudrosti sažete Božje Riječi, taj će time ući u Božji grad. To znači: u puninu Božje Mudrosti, jer će mu biti potpuno dodijeljeno što god Gospod ima u svojoj kući i u Njegovom vječnom gradu i bezbojnim stanovima u njemu.

Mislim prijatelju, da si me sada bolje razumio nego maloprije. Stoga mi reci, slažeš li se s time i odgovara li ti ta stvar na takav način?!

Uron: „*Da, sada je u redu. Sada ta stvar ima sasvim drugačije lice! Sada sam se odmah snašao i znao sam već pri provom objašnjenju o kući, u kom se smjeru kreće cijela stvar. Ja uviđam, da su to sve same najdublje usporedbe, ali one su shvatljive. Stoga ti sada možeš govoriti dalje i objavljivati Božju Volju, a mi ćemo ju bez daljnjeg protivljenja prihvatiti!*“

Ivan: „*Prijatelju, ja sam već rekao, što sam imao za reći; no, sada dolazi On osobno! Njega poslušajte; tek će Njegova Riječ vas preoblikovati i dati vam pravu slobodu! Stoga dobro pazite i pamтите svaku riječ koju On izgovara, a koja je vječni Život i najviša Mudrost! Sada Ga poslušajte!*“

Stanovnici Sunca pozdravljaju Gospoda Njegov govor Uronu

Sada Ja dolazim naprijed, još uvijek u društvu Čan-Če, Gelle i tri kćeri Sunca, koje su se tijekom svega ovoga dobro napričale s Čan-Čom i Gellom oko ove „Zemlje“. Kada sam ja stao naprijed, Uron i svi ostali, koji su stajali unutra i vani padaju ničice na lice i slave Me:

Zajednica Sunca: „Slava i čast Tebi. Ti neistraživi, Ti vječni i beskrajni! Primi ovime našu najdublju hvalu za ovu neshvatljivo veliku milost, koju si dodijelio i nama, crvima ovog Sunca, i pokazao nam se u Tvojoj vidljivoj nazočnosti! Vrlo je nedolično što se u našim srcima budi Tebe nedostojna želja: da bi naše neizrecivo veliko blaženstvo bilo, ako nas od sada više nikada ne bi napuštao, nego vječno ostao među nama! Što mi možemo uraditi, nego da najžudnije izjavimo ovu našu želju srca o Tebi. Ti najsvetiji? Mi Te molimo da nam oprostiš jedan ovakav besmisleni zahtjev! Ako nas smatraš vrijednima, da nama usmjeriš nekoliko Riječi Života, tada Te molimo iz dubine srca, da nam udijeliš tu milost. Ali, iznad svega neka je Tvoja sveta Volja!“

Nakon ovog vrlo poniznog govora govorim Ja: „**Ustanite, Moja draga djeco! Poslušajte Mene, vječnog Oca beskrajna, vašeg Oca i Oca mnogih milijardi vaše braće i sestara, koji su iz Mene proizašli, da bi nastanili vječnost i posvuda svjedočili da sam ja Otac oduvijek i zauvijek!**“

Uron: „O Gospode, Gospode, Gospode, nedostojne su naše oči, da bi gledale beskrajnu svetost Tvoga Bića! Stoga nas ostavi u ovom položaju (klanjanja), koji ja smatram još najpovoljnijim za crve, kao što smo mi, naspram njihova svemogućeg Stvoritelja!“

Govorim Ja: „**Draga djeco, poniznost je najveća i najbolja vrlina svakog ljudskog srca, ali niti s njom se ne treba pretjerivati, kao ni s drugim pravilima života. Da sam Ja Stvoritelj, a vi stvorenja – to je jedna stvar, koja je na obje strane jedna neosporna neophodnost, što je i za Mene nemoguće drugačije je prikazati. Jer, ako želim imati stvorenja, tada ih moram stvoriti, kakve ih želim imati. Nemoguće je da se jedno stvorenje prije stvaranja upita, da li i pod kojim uvjetima želi biti stvoreno, nego to ovisi jedino o Meni, kakvo stvorenje želim imati!**“

Pošto je stvorenje nužnost Moje Volje, a Moja je Volja – kao uzrok (temelj) postojanja i opstanka jednog stvorenja – naspram stvorenja isto tako jedna nužnost (neophodnost), tako se po toj osnovi Stvoritelj i stvorenje ne mogu postaviti na isti nivo (postati ravnopravnima, koliko god da se međusobno vole i priznaju) **Jer, kao što sam Ja, kao Stvoritelj nužnost jednom stvorenju, tako je i stvorenje, kao uporište Moje Volje, toj Volji jedna nužnost.**

Posve je drugačija stvar, kada Stvoritelj iz svojih stvorenja želi učiniti slobodna. Njemu slična, samostalno moćna stvorenja. Tada, naravno, stvorenje stupa u jednu sasvim drugačiju životnu sferu! Stvoritelj daje stvorenju, pomoću slobodne, žive i punomoćne Riječi njemu osobnu snagu, koju stvorenje, kroz marljivu njegu djelima, u sebi može dovesti do pune zrelosti i time postati jedno slobodno, posve iz sebe moćno stvorenje.

Tek u tom slučaju nastupa prava poniznost, jer je ona jedino sredstvo pomoću kojega se stvorenje potpuno otima stvaralačkoj (pri)sili. Ono se tada može, kao jedno iz sebe živo i moćno stvorenje naspram Mene, njegovog Stvoritelja postaviti tako, kao da Ja osobno, kao Moj drugi Ja, stojim naspram sebe. Ali ta neophodna poniznost ne smije biti pretjerana, nego upravo tolika, kakvu je ja kao Majstor sveg Života određujem; inače ne bi mogla služiti i ostvariti to za što je namijenjena.

Zato sada svi ustanite i usmjerite vaše oči prema meni! Tek ću vam tako i u svako vrijeme moći uputiti (objaviti) prave Riječi Života. Stoga, ustanite se sada!“

Ovdje je još jednom na jasan način predloženo, što Stvoritelj želi da mi, ljudi, kao Njegova stvorenja postanemo. Slobodna stvorenja, nebeska bića i djeca sa istim sposobnostima Oca. Preduvjet za to je, da ako želimo postati „bogovima“ (u posjedu punih Božanskih osobina), ponizno prihvatimo sve Božje karakteristike, a ne samo neke od njih (kao što je to kod Lucifera), koji nas od vremena prvih dana (kao „Adama i Evu“), pa sve do danas pokušava navesti na krivi put, govoreći neprestano: „*Nećete vi umrijeti, nego ćete postati kao bogovi*“, ako prisvojimo znanje bez Ljubavi i Poniznosti. To nam on i danas nudi kroz mnogobrojne pokrete (seminare) o proširivanju svijesti i tehnikama utjecaja na stvarnost (tijek života, sudbinu), koji stvarno imaju određeno djelovanje (pojave), ali kao i profilerski orijentirani farmakološki proizvodi – vrlo pogubne nuspojave, a u ovom slučaju - zarobljavanje naše duše. Mnogi dobri ljudi u svojoj naivnosti lijepo se za takva obećanja (iskreno rečeno – njihova karakterna osobina: zadobiti moć i sposobnost, te moći utjecati na svoj vlastiti i na život ostalih ljudi energetskim putem vibracija i misli (volje) igra pri tome značajnu ulogu) Nije bez razloga Isus rekao: „**Ja sam Put, Istina i Život!**“ i dao nam vlastitim životom u materiji primjer jedinog pravog načina oslobađanja iz svojevoljno prouzrokovano zarobljeništa.

Nakon ovih riječi iz Mojih usta svi se ustaju, a Uron pri ovome govori sljedeće riječi:

„Braćo i sestre, mi smo se uspravili pred Gospodarom i stali pred njegovo najsvetije lice. Dobro razmislite tko je Ovaj, pred kojim mi sada stojimo! Razmislite i primite to duboko u vaša srca!

On je Gospodar, najsvetiji Otac, pra-vječni Božji Duh, svemogućí Stvoritelj svih beskrajnih Nebesa, svih anđela, svih svjetova, svih ljudi i svih ostalih stvorenja! On, Najsvetiji, Najuzvišeniji, rekao je nama, da se pred Njim trebamo uspraviti (ustati) i mi smo to, što je On od nas zatražio učinili u najvećem strahopoštovanju.

On nam je objavio i druge Riječi Života. Mi imamo najopravdaniji razlog, da se u najvećoj mjeri već unaprijed radujemo! Jer mi znamo da od Njega, koji je sâm vječni Život, nemoguće mogu do nas dolaziti drugačije riječi, nego samo Riječi Života.

Stoga se beskrajno radujte sa mnom; jer Gospod – On, sâm Život – nama će objaviti Riječi Života, Riječi Slobode, da - svemoguće Riječi za potpuno preoblikovanje našeg bića, koje je sada, kao stvorenje osuđeno (usmjereno, podloženo)! Stoga, široko otvorite vaša srca i vaše uši, da ove, ovdje još nečuvene, svete Riječi ne promaše niti jedno uho!

Gospode, Ti najsvetiji, naša su srca pripremljena! Ako je to Tvoja sveta Volja, dopusti da Te zamolimo za obećane Riječi pune Života i Božanske Moći i Sile! Neka se vječno slavi Tvoja najsvetija Volja!“

Govorim Ja: „Moj voljeni Urone – uistinu, uistinu, tvoje srce pričinjava Mome Srcu veliku radost! Stoga možeš zajedno s tvojim narodima očekivati, da niti Ja neću propustiti vašim srcima učiniti veliku radost. Ona će vam vječno ostati i nitko vam je neće moći oduzeti!

U to budite sigurni, ako budete slijedili Moje Učenje i Učenje ove Moje djece i glasnika. To će vama biti lako, jer ste vi u Mudrosti Moje Pravednosti već i tako uvelike napredniji od mnogih drugih naroda!

Moje se Učenje i tako može vrlo lako slijediti (poštivati), jer Ja, kao Stvoritelj, najbolje znam, što je za vas najpotrebnije i što vi za vaše

oslobođenje i po vašoj prirodnoj konstituciji (osobnostima, građi) možete najlakše prihvatiti (držati se toga).

Stoga se nemojte bojati ovog novog „bremena“, kojeg ću položiti na vaša ramena. Ja vam kažem – ono će na kraju ispasti vrlo lako, blago i nježno!

***Ovako ukratko glasi Riječ pouke, koju govorim vama:
LJUBITE MENE, VAŠEG GOSPODA, BOGA I OCA SVOM SNAGOM
VAŠEGA ŽIVOTA I ISTO TAKO LJUBITE SE MEĐUSOBNO!***

Neka svatko od vas nastoji da u Moje Ime drugome učini dobro djelo (bude na usluzi). Neka se nitko ne pravi većim, nego što su njegov brat ili njegova sestra! Tako ćete biti isti Mojoj voljenoj djeci i ostati vječno.

Sačuvajte i vašu staru ćudorednost! Neka od vas bude udaljena poročnost i bludnost tijela, u koje ste došli prije nekog vremena kroz namamljivanje jednog zlog duha! Oplodujte (razmnožavajte) se na stari, ispravni, duhovni način, koji vam je dan utkan u vašu volju, a ne u vaše meso!

Istina da se vi možete razmnožavati na tjelesni način, pomoću prirodnog sjedinjavanja tijela i time možete u život donositi tjelesnu djecu i djecu svijeta. Ali, što će vam to koristiti? Time bi si na svijet donosili samo lopove, razbojnike i ubojice, koji bi u kratko vrijeme postali moćniji od vas i vas učinili robovima njihovih zlih žudnji. Stoga pažljivo čuvajte vaše tijelo od tog zla i ne dodirujte osobito vaše kćeri, kroz koje bi se na taj način u vaš čisti svijet porađali vragovi, pa će vam svima dostizanje Moga djetetva biti lako!

Ako bi, kao do sada. Nastavili pohotno bludničiti vašim tijelom i tijelima vaših kćeri, tada će vam uskoro biti oduzeta sposobnost duhovne oplodnje (duhovnog razmnožavanja). Umjesto ovog vašeg svijetlog i eteričnog tijela, dobit ćete jedno tromo, teško i ružno materijalno tijelo, opterećeno mnogim bolestima, u kojemu se besmrtni duh može vrlo teško i mukotrpno kretati. Uz to bi na vas došla smrt toga tijela, koju vi do sada još nikada niste morali osjetiti i kušati.

Zato ostanite u vašoj staroj moralnosti i razmnožavajte se i dalje samo duhovno! Jer, što začinja samo živi duh, to ostaje i dalje život, koji

ne poznaje smrti. Što, međutim, začinja mrtvo meso, to ostaje mrtvo i samo teško može prijeći u život, jer je smrt korijen tjelesnoga (materijalnog, a život korijen duhovnog).

Onako teško, kako se na nekoj suhoj grani može kalamiti jedan svjež, živi ogranak za budući život, tako se ne može usaditi i jedan živi duh u mrtvo tijelo, radi zadobivanja Života!

Isto tako i vaša volja bi oslabila, te vi više nikada ne bi mogli istom snagom (volje) izgrađivati i obrađivati vaše vrtove i vaša polja. Tada bi se morali zadovoljiti samo s onim biljkama, koje u sebi imaju sjeme i njih bi onda morali sijati. Tada više ne bi mogli, kao do sada, zrele jestive plodove „izmamiti“ iz vašeg tla, nego bi bojažljivo i u iščekivanju morali sačekati vrijeme u kojemu jedan ili drugi plod dolazi do zrelosti.

Isto bi vam se dogodilo i u pogledu izgradnje vaših obitavališta! Materijal za to postao bi vrlo tvrd, težak i lomljiv. Tada ga više nikako ne bi mogli oblikovati snagom vaše volje i učiniti ga trajnim za sva vremena.

Vi sada imate veliku radost u tome, da kontaktirate i srećete se s duhovima vaših predaka i iz tijela otišle braće i sestara. Sve to uskoro bi vam postalo nemoguće, ako bi nastavili ići pogrešnim putem, kojim ste krenuli.

Međutim, ako u buduće budete živjeli na način, koji sam vam ukratko iznio i podučio vas, ne samo da ćete zadržati vašu odgovarajuću savršenost, nego ćete zadobiti nove sposobnosti, čije će prednosti biti tako velike, da ih vi sada niste u stanju niti zamisliti, niti shvatiti.

Ja sam vam sada sve rekao, što vi ubuduće imate za činiti. No, sada ovisi o vama, hoćete li sve to prihvatiti i po tome postupati.

Pitajte svi vaša srca i kažite Mi direktno i slobodno! Jer, Ja vam ostavljam potpunu slobodu i neću čak zadirati (gledati) u vaše misli, da bi mogli ostati potpuno slobodni i neometani, te sami odredite što i kako želite!“

„Dragi prijatelji, trebalo bi vam biti jasno, da zemaljski život Krista nije bio uzalud. Bog je taj Kristov život odredio iz tog razloga, jer Mu je jedino na taj način najbrže bilo moguće nas, znači ljude, kroz Učenje Isusa Krista dovesti na Put, kojega je Bog odredio za cijelo čovječanstvo. A TO JEST I OSTAJE JEDINI PUT, koji njega (čovjeka), koji svakoga, koji svakog pojedinog čovjeka STVARNO VODI DO BOGA. Ali dva gospodara, dragi moji prijatelji, ne možete služiti. Ne na jednoj strani zlome, a na drugoj strani Bogu. A između ste vi jedan licemjer, jedna lažov i varalica. Vi čak niste iskreni niti samome sebi. To sve, dragi prijatelji, morate odbaciti.“

(Bruno Gröning, Plochingen, 4.12.1958.)

„... A kada ti netko odgovori: Pa eto, čovjek biva napadnut nekom bolešću (bolest ga „spopadne“), tada mu mirno odgovori: Ne, niti jednog čovjeka bolest „eto, samo tako“ ne „spopada“! Nego su ljudi sami, ti koji bolesti zazivaju, privlače, donose si bolest i tovaru na svoja leđa! Jer svaka je bolest nešto ne prirodno, neduhovno i nebožansko, to jest demonsko! Ako je to tako, tada se moramo upitati, kako ona nastaje i kako ju možemo izbjeći ili otesti se nje.

Ako dublje promotriš život u prirodi i čovjeka, ubrzo ćeš postati svjestan toga, da u cijelom univerzumu ne postoji slučajnost nego sve počiva na čvrstom Božanskom tlu Mudrosti i Njegovih Zakona. Po tome moraju i zdravlje i bolest stajati na istom čvrstom tlu Božanskih zakonitosti! Iz toga nije teško zaključiti: dok god jedan čovjek stoji u svjetlu Božanskih Zakona, on ostaje zdrav; a u onom trenutku, kada ispadne iz tog kruga (toka) milosti, protiv njega sagriješi, tada i oboljeva!

Harmonija s Bogom = zdravlje

Disharmonija (raspad veze) s Bogom = bolest.

Mi ćemo sada tu misao slijediti. Ti znaš, da je Bog stvorio cijeli univerzum, sa svim Njegovim živim oblicima, od najveće zvijezde do najmanjeg mikroorganizma; da sve počiva u Njegovom duhovnom Biću, od Njega je prožeto i kroz Njegovu Božansku Snagu biva održano na životu.

Ti si lako možeš predočiti, da bi svako stvorenje u onom trenutku moralo umrijeti, kada bi Bog svoju životnu Snagu, dah Njegove Ljubavi, iz stvorenja povukao i to životno strujanje zaustavio. Nešto slično mi poznajemo u vezi životne snage Sunca. Bog neprestano isijava svoju životnu Snagu u cijeli univerzum. Svako se stvorenje hrani tim životnim strujanjem, kao što se dijete hrani majčinih mlijekom, te se tako raduje jakim i bujujućim zdravljem.

Znači, tko živi u Bogu, imat će izobilje i zdravlje. Jer, on se nalazi s Bogom u potpunoj harmoniji u potpunom skladu! Rijeka (zračenje) milostive Ljubavi Božje teku kroz čovjeka u punoj snazi dan i noć. Ili, bolje rečeno: Ovo zračenje milostive Ljubavi biti će potpuno usisano (prisvojeno) od strane čistog i bez mane čovjekovog duha, Božanske iskre, i u njemu svijetliti najčišćim i najjasnijim svjetlom. Duhovna pupčana vrpca ili „životni kanal“, koji ga povezuje s Bogom, široko je otvoren, nezačepljen i u punom omjeru nosi (propušta) životnu Božansku struju. Jedan takav čovjek, koji se nalazi u potpunom skladu s Bogom, cvjetat će duhom i tijelom.

Međutim, u istom trenutku, kada jedan čovjek tu harmoniju s Bogom rastrga (ošteti), kada se **svjesno ili nesvjesno** okrene od Boga i prekrši vječne Božanske Zakone, tada je razumljivo samo po sebi, da dolazi i do poremećaja u odnosu (vezi) između Boga i čovjeka. Dolazi do jednog manjeg ili većeg „kratkog spoja“. Jedan takav čovjek, koji sagriješi protiv Božjih Zakona ili moralnih zakona istovremeno ispada iz jedinstva i harmonije (pro)pada u neslogu (razdor) s Bogom. Postaje duhovno bolestan, jer svaki razdor veze Boga i čovjeka jest bolest duha!

I sada slušaj! To duhovno potresanje, taj razdor s Bogom, neizbježno sa sobom donosi poremećaj u nesmetanom i čistom protjecanju životne Božje Snage u grješno stvorenje. Kao posljedica tog smanjenog utjecanja muti se svjetlo Božje Iskre u čovjekovom Duhu. Posljedica toga je opet, da ta premalo napajana Božja Iskra ne može životnom snagom ispuniti dušu i njenu „kuću“ – astralno tijelo.

Tako se probija (spušta se) duhovno oboljenje iz duha prema duševnom, odnosno astralnom tijelu. A to astralno tijelo, koje kod čovjeka, koji se nalazi u skladu s Bogom, snažno svijetli plavim ili ljubičastim svjetlom, počinje gubiti svoj sjaj na određenim mjestima i postaje tmurno sivim.

Rekao sam, da astralno tijelo ili duša počinje gubiti svoj sjaj na određenim mjestima. To nije rečeno slučajno. U tim se riječima nalazi ogromno značenje i Božja Mudrost!

Jer, kao što je to Bog uredio, da Njegova životna Snaga od Božje duhovne Iskre bude primljena i onda dalje posredovana do duše, koja to skladišti u astralnom tijelu – isto tako to astralno tijelo neprestano opskrbljiva fizičko tijelo i održava ga zdravim. A sada poslušaj jedno od najvećih čuda u životnoj kući čovjeka (tijelu). Bog je čovječje tijelo tako načinio i postavio u odnos s Njim, da svaki organ tijela odgovara određenoj Božjoj osobini (svojstvu)! Kada čovjek učini prekršaj protiv neke od tih osobina ili vrlina, odgovarajuće tome počinje duša oboljevati, ili zemaljski rečeno:

Na tom mjestu astralno tijelo više ne može u punoj mjeri primati Božju životnu Snagu, na kome se nalazi organ koji je povezan s određenom vrlinom ili božanskom osobinom, a protiv koje vrline je čovjek sagriješio. Posljedično tome, to oslabljeno mjesto astralnog tijela više ne može dovoljno opskrbljivati odgovarajući tjelesni organ životnom snagom i upravo taj organ obolijeva, kao što i biljka u podrumu obolijeva, kada ne prima dovoljno sunčevog zračenja.

Tako je put bolesti uvijek trostruk: prvo nastupa pogreška (griješ) duha, znači oboljenje duha; onda oboljenje duše s oboljenjem astralnog tijela. A kao zadnja stepenica – oboljenje fizičkog tijela. ...

Svako tjelesno i duševno (psihičko) oboljenje jedan je znak opomene na preokret i ponovno vraćanje u jedinstvo i harmoniju s Bogom, prije nego što bude kasno.

Čovjek, koji ne može ili ne želi prodrijeti u ove duboke životne povezanosti, ali bar još ima neku povezanost s prirodom, poseže za ljekovitim biljkama i pomoću njih se nesvjesno opskrbljiva nedostajućom životnom snagom, iz kozmičkih fluida biljnog soka. Pri tome i ne sluti, da on korijen bolesti neće moći istrgnuti iz sebe prije, nego u sebi pronađe i otkloni osobni duhovni prekršaj protiv Boga.

To je i razlog, zašto takvi ljudi stvarno privremeno mogu osjetiti olakšanje i donekle pronaći iscjeljenje, ali bolest se uvijek iznova vraća – nije otklonjen korijen (izvor) problema.

Sada bi mi mogao predbaciti, da ti poznaješ ljude, koji potpuno žive kao djeca Božja i puni su kreposti, a ipak su opterećeni teškim oboljenjima i moraju jako trpjeti, a to ti izgleda kao uznemiravajuća proturječnost. Ali to ipak nije tako! Jer gledaj, ovi ljudi stvarno nisu u o v o m životu učinili ništa grešno i ne žive u razdoru s Bogom, ali oni imaju još iz svog prijašnjeg života neporavnati dug (krivnju). A Bog, koji njihovo postojanje ne promatra u okviru jednog prolaznog života, nego u okviru cjelokupne besmrtnosti jednog stvorenja, zahtijeva od Božanske Iskre čovjekovog duha tek „danas“, a ne već „jučer“, poravnanje krivnje, kako bi ravnateža između čovjeka i Boga ponovno bila uspostavljena. Upravo tako odnosi se i na ljude, koji u ovom životu duhovno-duševno sagriješite protiv Boga ili svoje tijelo opterete (oskvrnu) ovisnostima i strastima, a ipak naizgled ostaju zdravi. Bog poziva besmrtnu Iskru Duha tek u jednom kasnijem životu na poravnanje računa.“

(Isječak iz „Čudotvorni apostol“; Hans Sterneder)

„Sve to, kažem vam još jednom, sve to, što ste u ovom zemaljskom životu osjetili (spoznali) kao zlo, morate ostaviti sasvim po strani. Vi morate zlu okrenuti leđa. Morate poći drugim Putom. I stoga vas pozivam – ka velikom preokretu! Hodajte ovim Putom tako, kako vam ga je, od Boga svima nama, odredio Krist!

Što moramo mi ljudi učiniti? Kakvo je to Učenje, Kristovo Učenje? Je li sve u tome, kada čovjek za sebe tvrdi i kaže: „Ja sam kršćanin?“ Je li to sve? Zar mi ne moramo činiti to, što je Krist rekao: „Slijedite Me!“? Slijediti može samo onaj, koji se (duhovno) odvoji od sveg zemaljskog, ne kači se za zemaljsko, nego tko se drži Onoga, i tko je privučen Onome, kome on pripada. Samo taj, dragi prijatelji, može slijediti Boga. Taj može i postat će kroz Kristovo Učenje to, za što ga je Bog predodredio. Tu nema tamo-ovamo, malo jučer, malo sutra. ...

Ja vas opominjem, dragi prijatelji, da ne učinite samo jedan pokušaj, ne pokušavajte! Jer svaki pokušaj biti će vama na štetu. Kao što sam rekao, vi ste mnogo toga pokušali. I vi jako dobro znate, da ste time tek spalili pod zlo. Ja vas, dragi prijatelji ne iskušavam, ja od vas tražim, da sada konačno primite (prihvatite), što je za vas određeno.

Ne od mene, ne, nego što je od Boga tako određeno. A to sve, dragi prijatelji, rekao nam je Krist, a to nam On govori još i danas, u što mnogi danas više ne vjeruju, pa kažu: „On je mrtav, razapet je.“ Oni više ne vjeruju, da je Krist među nama. Oni više ne vjeruju da je On na ovoj Zemlji. Oni više ništa ne vjeruju. Oni to odbacuju i tako što tvrde: „To je jedna davna povijesna priča, koja je postala religiozno učenje.“

I oni govore za sebe, da čovjek mora imati nekakvo vjerovanje, jer bez nekakvog vjerovanja on ne može živjeti, bez vjere on ne može egzistirati. I on mora pripadati nekakvom gledištu (formaciji), mora pripadati i jednoj konfesiji, a po pravilu – mora pripadati i nekakvoj naciji.

A dalje, da on mora nešto u životu i činiti – mora imati nekakvu profesiju (zaposlenje) i tako dalje, i to je onda sve.

Tja, moji dragi prijatelji, tko je tako duboko potonuo, tko je tako daleko odlutao od dobrog Božjeg Puta, i tko danas više ne prihvaća savjeta, ne da se poučiti, tko danas više ne slijedi Kristov savjet, tko danas više ne čini, niti želi primiti i jednu misao da nešto učini, nego samo, kao što sam već rekao, vjeruje u to da sve mora doći samo po sebi, tako kako si on to zamišlja. I to bi onda bilo sve. Ne, moji dragi prijatelji, to nije ništa. Što je to: to je samo zlo.

... Ne, moji dragi prijatelji, tko ne prihvaća savjet, tomu se ne može pomoći.

Sam Krist nam je dao dobar, najbolji, jedini savjet, kojega mi ljudi, kojega svi ljudi trebaju slijediti.“

(Bruno Gröning: Plochingen, 4.12.1958.)

Dobar Uronov odgovor

Uron: „O Gospode, Tvoj je zahtjev za sve nas izuzetno blag i iznad svake mjere dobar! S naše strane nije potrebno da idemo u sebe (svoja srca) i da razmislimo, kako bi sve to u jednom trenutku za zahvalnošću prihvatili! Što da se mi još upitamo, što da zaključimo, je li Tvoj najsvetiji zahtjev našim srcima ugodan ili nije?“

O Ti sveti Dobročinitelju. Mi tebi nećemo vječno moći dostojno zahvaliti za sva ova dobročinstva i Milost, koje si nam udijelio: da si nam pokazao takvu neviđenu Ljubav, Tvojom Poniznošću i nama, stvorenjima ukazao na ovaj laki Put, kojim možemo doseći najviši nebeski položaj, te postati Tvoja slobodna djeca! I mi bi o tome još trebali razmisliti?

O gospode, Oče, Ti vječni najsvetiji Duše – ako bih imao i tisuću života i njih morao dati za dostizanje Tvoga djetetstva u najnižem stupnju – uistinu, sve bih te živote dao s tisuću radosti, ako bi i gubitak svakog od njih bio u najvećim mukama! Ja bih se sada još Tebi trebao zahvaliti za ovu najveću Milost, želimo li ju, ja i moj narod prihvatiti?

Sveti Oče, ja ne želim reći d a ili n e mojim ustima. Pogledaj samo milostivo u naša, Tebe vječno nedostojna srca. Ova će Ti uzvratiti s još tisuću puta vatrenijim d a, nego što je vatreno ono već ogromno uzdignuće na ovom moru, kod kojega će uskoro doći do erupcije.

Gospode, Oče, sve što želiš mi ćemo ispuniti još točnije, nego što su putanje ovih malih svjetova oko našeg svijeta. Dopusti nam još samo ovu molbu, da nas od sada više nikada ne napuštaš Tvojom vidljivom nazočnošću, nego da nam se po Tvojoj volji povremeno pokažeš! Jer, gle – presnažno je usplamtjela naša Ljubav prema Tebi! Kakvu jad bi morala trpjeti naša srca,

kada Te naše oči, najsvetiji Oče, više ne bi mogle vidjeti i naše uši Tvoje Očeve riječi čuti! Stoga, Gospode, neka se ne oglušiti Tvoje Očevo Srce na ove riječi! Neka se zauvijek slavi Tvoje sveto Ime!“

Govorim Ja: „Djeco, za što vi molite, to sam Ja već odavno očinski predvidio. Stvoritelj ostaje samo s t v o r e n j i m a nevidljiv i neistraživ. Jer, stvorenja su „osuđena“ Stvoriteljevom Moći i nikada ne mogu stupiti pred Njega, gledati Ga i čuti Njegov glas. Ali, sasvim je drugačije to s d j e c o m, koju Ja, kao Stvoritelj i još više kao Otac postavljam slobodne kroz Riječ i Učenje. Oni Me mogu vidjeti i govoriti sa Mnom kad god to požele – pod uvjetom da se njihova srca nalaze u Redu Moga Učenja!“

Ako to nije slučaj, ako su srca usmjerena (podešena) prema strastima (osjetilno), ako su materijalne stvari i ništavne svjetovne brige u njima zauzele mjesto, te onemogućile djelovanje Moje Riječi i Moga Učenja: tada Me naravno više ne mogu vidjeti i čuti, jer time jedno takvo postajuće dijete Moje Milosti i Ljubavi, ponovno navlači „odijelo“ stvorenja – za što naravno ima potpunu slobodu.

Stoga u buduće uvijek budite u Mom Učenju! Čuvajte vaša srca u vašoj prastaraj čudorednoj čistoći, da Moja očinska Ljubav u vama ima mjesta i može proizvesti nov Život, koji je onda pravi, najslobodniji život iz vas samih. Tada više nikada nećete imati razloga žaliti se: „Gospode, Oče, gdje si Ti? Zašto Te više ne možemo vidjeti i čuti Tvoj očinski glas?“

Uistinu, Ja vam kažem: svi koji se svakodnevno nalaze (djeluju) u Mom Učenju, ti su koji Me ljube. A pošto Me oni tako uistinu ljube, tada ću ili vidljivo i osjetilno stalno biti među vama i osobno ću vas podučavati i odgajati kao Moju djecu. –

No, sada nabavite jela i pića koliko god možete! Mi se svi želimo nasiti, a vi ćete vidjeti da ću vas sve odmah blagoslivljati dok budete jeli i pili, kao i svu braću i sestre koji su sa Mnom! Sada idite i učinite po Mojoj Riječi!“

Uronova radost i govor zahvalnosti Potopljeni voćnjaci

Kad je Uron od Mene čuo ovaj zahtjev, radosno se uznemiri i govori: „Gospode, Oče pun Ljubavi, Dobrote i Veličanstva, Moći, Snage i Svetosti! Tek ovo nam daje veliku garanciju, da nas više nikada nećeš ostaviti. Jer, tko s nama objeduje, taj nam pokazuje da kod nas želi ostati. Tako ćeš i Ti kod nas ostati, kao što si nam upravo obećao. Neka Ti je za to vječna Hvala, Čast i Slava!“

Nakon ovih riječi svi žure van i žele iz vrta donijeti hranu (plodove), da bi ju pred Mene stavili u dovoljnoj količini i dobro odabranu. Ali, kad su donosioci hrane izašli van u vrt, postaju nerasporeženi i iznenađeni, jer su vidjeli da je voda, koja je potisnuta velikim vatrenim uzdignućem tla, prekrila bogate voćnjake. Sad nisu bili u stanju niti nešto najmanje donijeti iz inače vrlo bogatih i plodnih vrtova. Svi se natrag vraćaju vrlo ožalošćeni, a Uron govori:

„Gospode, oprostite nama jadnicima! Ti vidiš da je gadno vatreno uzdignuće sve naše vrtove prekrilo potisnutom morskom vodom i to na taj način, da više nismo u mogućnosti iz njih ubrati niti najmanju količinu plodova. Stoga potjeraj ovu zlu poplavu, a mi ćemo onda odmah moći postupiti po Tvom zahtjevu!“

Govorim Ja i pozivam Martina i Petra:

„Moj brate Petre i ti Martine: idite van, potisnite vodu i uništite vatreno uzdignuće, kako ovi ne bi mogli biti zadržani u ispunjavanju Moga zahtjeva! Ako vas neprijatelj ne bude htio poslušati nakon prvog poziva (opomene), tada mu zapovjedite u Moje Ime po drugi i po treći puta! Ako se i tada pokaže neposlušnim i prkosnim, tada ozbiljno upotrijebite u vama postojeću nebesku Moć! Neka tako bude!“

Petar i Martin naklone se preda Mnom i brzo odlaze s Uronom van. Kada su se našli vani, Martin se snažno začudi vidjevši ovaj ogroman prizor i kaže:

„Ah – al je ovo jedan podli, sramotni, najzlobniji mangup! Ali, reci mi brate Petre, zar taj nitkov nikada neće prestati proizvoditi zlobu i sramotu? Ti brate podižeš ramena! To bi trebalo značiti nešto kao: „To samo Gospod zna!“ Da, da, ti imaš pravo. ...

Brate, hoćemo li ga pozvati zajedno u glas ili ćeš ga ti sam pozvati, ili da ga ja pozovem u Ime Gospoda?“

Petar: „*Zovi ti u Ime Gospoda za nas obojicu!*“

Martin: „*Dobro, pokušat ću! Sada slušaj ti podla poplavo, i ti isto grozna vatrena oteklino, a ponajviše ti, stari najzlobniji Sotono: Odstupite trenutno natrag u Gospodnji Red, inače vas očekuje pravedan i najstroži Božji sud! Amen! Tri puta! Amen, Amen, Amen!*“

Na ovaj poziv odjekuje natrag posprdno smijanje, a nakon toga riječi:

Sotona: „***O ti bijedna muho zujaro od nekog biskupa Martina! Ti deset tisuća puta manji od ništice želiš meni zapovijedati da odstupim?! Gledaj, mene ne može natjerati na povlačenje niti Bog, niti sva Njegova nebesa, a da ne govorim o tebi, ti bijedna nulo!***“

Ali sada ja pozivam tebe i svu ovu drugu gamad: posakrivajte se negdje u neke rupe, inače ćete svi morati kušati ovo uzavrelo jelo, koje je u mom velikom loncu uskoro gotovo skuhanu za vas!

Meni nije do toga, da se sada osvećujem na vama ništavilima, jer jedan moćan lav ne lovi muhe. Ja činim, što ovdje činim, neophodno za održavanje moga stvaralaštva! Da vi ništice pri tome ne biste nastradali, sada bježite i nemojte biti bezobrazni, te meni još jednom prijetiti! Ne zloupotrebljavajte moju veliku strpljivost, Jao vama, ako ona pukne!“

Martin skoro pukne od bijesa radi ovog bezobrazluka Sotone i ne zna što bi mu na brzinu mogao odgovoriti. Petar ga opominje i govori:

„*Brate, ne smiješ se ljutiti, jer time činiš upravo to, što on od tebe i želi da učiniš. Njega moramo loviti na sasvim drugačiji način! Gledaj, ja ću ga odmah natjerati da se povuče i to u najvećem miru! Ja ću mu sasvim nježno reći: „Sotono, Gospod Isus Krist neka je i s tobom!“ - I gle, već se poplava povlači i vatrena nabreklina se smanjuje. On se više ne javlja i potpuno bijesan mora se pokoriti ovome, što je moja nebeska sila njemu zapovjedila.“*

Martin: „*Ah, ovako nešto ne bih povjerovao, da se ovo čudovište tako brzo može pokoriti! Je li to nebeska Moć? Ja sam si pod time nešto sasvim drugačije pretpostavljao! Zahvaljujem ti, brate, za ovu doista nebesko-mudru pouku. Kroz nju sam ponovno postao tisuću puta mudriji! Gle, voda se je sasvim povukla, a od one usijane grbače isto se više ništa ne može zapaziti.*

Gospodu hvala i čast vječno! Vjerujem da se ova zločesta luda od Satane (Sadhane) ili Sotone neće skoro usuditi doći u našu blizinu.“

Petar: „*Ne brini se oko toga, jer ovaj je dobio već sasvim drugačije lekcije od ove. Ali, dok se okreneš oko sebe, a on je već tu sa sasvim novim izumima! Neće proći dugo, a on će nam zadati sasvim drugačije probleme. Ali, ako ga se s ničim drugim ne može otjerati u bijeg, tada se mora pribjeći Moći Neba i on je onda pobijeđen. Zapamti to brate, pa tako sljedeći puta i postupi.“*

Nakon ovoga Petar se osvrće Uronu, koji još uvijek raširenih očiju i potpuno zaprepašten stoji pred ovom dvojicom, te mu kaže:

„*Sada izvršite Gospodinov zahtjev, jar vaši su vrtovi ponovno slobodni!*“

Uron se duboko nakloni i žuri u vrtove, da nabavi jelo i piće.

186

Čisto radovanje djece je isto tako na radovanje Nebeskog Oca

Petar i Martin vraćaju se k Meni u sunčevo obitavalište, a Martin odmah želi započeti vjerno pričati, što se je vani sve događalo. No, Petar ga potajno gurne:

„*Brate, što bi ti htio Gospodu ispričati, kao da On to nije već cijelu vječnost znao što se ovdje zbiva i prije nego je sve ovo stvoreno, Sunce i nas dvojica, kao stvarno stvoreni (kao stvorenja)?“*

Martin se udara u čelo i govori: „*O brate, a posebno Ti, Gospode, morate mi opet oprostiti, da ja još uvijek povremeno upadam u neku vrstu zemaljske gluposti!*

Istina je, da si Ti, Gospode, sveznajući i da si nikada ne moraš dati o nečemu pričati (izvještavati), da dođe do informacije o bilo kojoj stvari ili događaju. A ipak u meni leži, naravno zasigurno zemaljski nagon, da Tebi – kao na Zemlji nekom prijatelju – nešto želim ispričati, kao da Ti o tome ništa ne znaš! Pri ovome imam i sigurno očekivanje, da ćeš mi Ti Gospode, jednu ovakvu zemaljsku glupost previdjeti! Jer, ubuduće ću se još jače sabrati i pokušati svim silama ovakve gluposti izbjegavati!“

Govorim Ja: „***No, moj dragi sine Martine, stvar i nije baš tako promašena, kako ti misliš - ako se Meni neke stvari žele ispričati ili***

opisati. Jer, sva djeca rado pričaju, a sa Mnom još mnogo radije. Ako Mojoj djeci ne bi dopustio da Mi nešto ispričaju samo zato što sam Ja svezajući, tada između Mene i vas ne bi bila progovorena niti jedna riječ. Ali, jer Ja to u stvari želim, da Moja djeca nikada ne budu zakinuta za nekakvu radost, stoga neka Mi isto tako sve ispričaju, kakva su negdje ili nekada iskustva učinili.

Jer, Ja vam garantiram vječnom Vjernošću i Ljubavlju Moga Očevog Srca: Meni pričinjava zadovoljstvo samo to, što i Mojoj djeci pričinjava zadovoljstvo. Niti Moje Božanstvo, niti Moja Mudrost i Svemoć, isto tako niti Moje Sveznanje, nego samo velika Ljubav prema Mojoj pravoj djeci, koja Me ljube, kao što ste vi svi sada oko Mene skupljeni, čini najviše Blaženstvo Moga cjelokupnog Bića.

Vjeruj Mi, Ja sam bio beskrajno blaženiji na križu, nego što sam to bio, kada sam svojom Riječju počeo oblikovati Nebo i Zemlju! Jer, kao Stvoritelj bio sam tada kao nemilosrdni Sudac, u središtu Moga vječno nedostupnog Božanstva. Na križu sam međutim visio kao najpristupačniji Otac, pun najviše Ljubavi, okružen s već ponekom dječicom – koja u Meni još nisu potpuno spoznala Oca, jer je njima razapeti Sin, što znači: Očevo tijelo, stajao na putu, a ipak su Me kao Sina jednog vječnog Oca svim snagama iznad svega voljeli.

Uistinu, kažem vam: jedno srce, koje Me istinski ljubi, daje Mi više, nego sva Nebesa i svjetovi sa svim njihovim krasotama. Da, Ja ću napustiti 99 Nebesa da potražim j e d n o srce, koje Me može voljeti!

Gdje je ta majka, koja u svojoj kući ima veliko društvo, glazbu i igre svake vrste, a ako pri tome ima novorođeno dijete i ako u pola svečanog događanja primijeti da njeno novorođeno dijete plače ili se nalazi u opasnosti da oboli, a koja neće ostaviti to društvo i požuriti ka svom djetetu? Jer, od društva ona s pravom očekuje zahvalnost i pažnju (respekt), ali u grudima njenog djeteta udara jedno srce u koje je usađena ljubav ka njenom srcu majke.

Kažem svima vama: I majka će napustiti 99 blistavih svečanosti i požuriti ka svom djetetu buduće Ljubavi radi, jer jedna mala iskrica istinske Ljubavi dragocjenija je nego tisuću svjetova punih najmoćnijeg sjaja!

Ako već tako postupa jedna zemaljska majka, ako više Ja, koji sam svojoj djeci potpuno sve i kao Otac i kao Majka: kao Otac u svom Srcu, a kao Majka u svojoj Strpljivosti i beskrajnoj Dobroti.

Stoga se Mene ne ustručavajte, Moja ljubljena djeco i govorite i pričajte Mi sve što vidite i čujete! Pustite maha ljubavi vašeg srca, jer Mene raduju Moja predivna stvorena djela tek onda, ako i vas raduju!

Zna li jedna majka što joj njeno dijete „gugučući“ govori? A ipak joj prvi poziv „m a m a“, iz usta njenog ljubimca, pričinjava tisuću puta više radosti, kako god da je to bilo nerazumljivo izrečeno, nego najuspješniji govor nekog mudraca.

Što su najuzvišenije misli o svjetovima, suncima, narodima i anđelima naspram iz srca ključajuće ljubavi djeteta dok izriče: „draga mama!“? – Isto je tako i kod Mene. Što može biti veće od toga, nego kada Me dijete, koje Me ljubi, a koje se je upravo probudilo iz njegovog neophodnog prijašnjeg sna suda, slobodno i istinski poziva: „d r a g i O č e!“

Stoga se i ti, Moj dragi sine Martine, ne daj zbuniti pri porivu tvoga srca, a isto tako niti svi vi ostali. Vaša dječja jednostavnost vrijedi kod Mene beskrajno više, nego najviša mudrost najumnijeg Kerubina. Stoga sam to već i na Zemlji dao na znanje, kada sam govorio Mojim učenicima:

„Zaista, kažem vam, između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja. A ipak, i najmanji u Kraljevstvu nebeskom veći je od njega!“

[Matej: 11;11]

No, sada su naši domaćini napunili stolove, a Uron dolazi ka nama, da nas pozove na objed. Stoga ćemo ga dostojno poslušati, kako će on nama izreći svečani poziv. A ovo si upamtite: kako on odredi, tako ćemo mi zauzeti mjesta za velikim stolom. Neka tako bude, Moja dječice!“

„Međutim, moji dragi prijatelji, mi ne smijemo podcijeniti sve to, to veliko, to Božansko. Bog nam je uručio i više, nego samo jedan zemaljski poklon. Upravo radi toga, mi bi trebali mnogo više znati o svemu tome, što je Bog za nas i što smo mi za Njega. No, poklon, koji nam je On dao, mogao bih skoro reći, da je i to kao jedan zemaljski poklon, jer Bog nam je poslao Jednoga, Njegovog Sina, koji nam je pokazao Put, kojim mi tijekom našeg ovdašnjeg postojanja trebamo ići. Ja znam, da ljudi – naglašavam još jednom - uvijek iznova samo kažu, što možete pronaći i u ovim mnogim pjesmama: „Danas nam se Spasitelj rodi, koji je Krist, Gospod.“, i tako dalje.

Da, ali da to jedan čovjek stvarno u sebe i primi, što on primiti, što on sam po sebi treba primiti u srce, to ostaje samo pusta želja. Ne, prijatelji, mnogi o tome nisu dobro razmislili, jer za njih je to samo jedna stvar razumljiva sama po sebi, jer Božić imamo svake godine. Ali postoji i ona predivna pjesma, koja kaže: „Svake godine ponovno, dolazi nam Krist djetesce dolje na Zemlju, gdje smo mi ljudi.“

Tko si je pri tome nešto pomislio? Tko je to primio za ozbiljno? Tko je mogao vjerovati da je to istina? Ne vjerujem da je itko. Za čovjeka je to bilo nešto sasvim obično, tako što je on to popratio riječima: „To je samo jedna pjesma. Pa da, a mi imamo svake godine uvijek jedan te isti blagdan; to se ponavlja.“

Moji dragi prijatelji, razmislite duboko u sebi, što nam je Bog ovdje poklonio! ... Dragi prijatelji, tu sve pada, ukratko rečeno, pod stol. Tu više nema ničega, što bi mogli nazvati životom. Tu nema ničega što je Bog za nas odredio i više ništa nije ostalo od toga, što za nas znači Spasitelj. Tu više nema ničeg stvarnoga, ničeg uvjerljivog kod ljudi. Oni to samo tako uzimaju (konzumiraju), i kao: to je bilo nekada, Krist je jednom bio ovdje. Oni ne vjeruju da je On uvijek kod nas. Oni isto tako ne vjeruju, da Krist u nama može stanovati, da mi stvarno od Njega možemo biti vođeni, što znači – da nas Bog, kroz Njegovog Sina vodi onamo, kamo mi pripadamo, kome mi pripadamo. ...

No, moji dragi prijatelji, ako ne pratite samo Kristov život, vratimo se sasvim u natrag, znači do Kristovog rođenja. Svake godine mi se sjećamo toga dana. Ali, naravno da moramo znati, što za nas predstavlja Kristovo rođenje, što je Krist za nas. Ja točno znam da ljudi žive u nekoj vjeri, kada kažu: „Meni su smjernica moji tjelesni roditelji. Ono što mi oni kažu, to je odlučujuće.“ Što njima govori Kristovo Učenje, to dolazi tek na drugo mjesto ...

A sada, moji dragi prijatelji, slijedite dalje Kristov život, što je Krist za nas učinio, što nam je dao za naš životni Put i kako nas je znao voditi, što je sve govorio o Bogu, Njegovom Ocu, koji je istovremeno i naš Otac. Mi ga trebamo slijediti, kao što je On učinio za nas, kao što je Bog Njemu dao i od Njega očekivao. Sam Krist dao nam je mnogo poučnoga, no mi moramo Kristove riječi stvarno uzeti za ozbiljno, primiti u naša srca. Mi moramo sve to Dobro, što nam je dao za naš životni Put, prihvatiti i onda moramo stajati uz tu riječ, uz tu jednu jedinu riječ „DA“! ...

Ljudi govore uvijek „da“ i kako „slijede“ i kako „vjeruju“ – a još ni danas ne znaju što je to VJERA. Još ne znaju što Krist za nas znači. Još uvijek ne znaju, da mi ne trebamo činiti ništa drugo, nego Njega slijediti. On nam je dao veliki životni zadatak. On nam je dao toliko toga u naš zemaljski život, da mi sve to sami, kao pojedinac, moramo pretvoriti u djelo. To je naš Put, moji dragi prijatelji - i niti jedan drugi!“

(Bruno Gröning: Predavanje za Božić, 1957.; isječak)

Objed Ljubavi Gospoda s ljudima Sunca

Sada dođe Uron, duboko se nakloni i govori s najvećim poštovanjem: „*Gospode, Bože, Oče Tvoje djece i najsvetiji i najmoćniji Stvoritelju svih beskrajnih djela. Tvoja sveta Volja je po našim mogućnostima izvršena. Jelo i piće svih vrsta doneseno je i veliki stol je pun. Neka sada bude po Tvojoj svetoj Volji!*“

Govorim Ja: „**Tako je u Redu i Dobro. No, sada odredi ti kao glava ove cijele zajednice sa stvarnim vlasnikom ove kuće, kako i gdje će tko zauzeti mjesto za stolom!**!“

Govori Uron skupa s vlasnikom ove kuće:

„*O Gospode, kako da se mi crvi pred Tobom uopće usudimo pomisliti Tebi odrediti neko mjesto? Gospode, takav jedan bezobrazluk morao bi nas na mjestu ubiti. Ovdje i tako sve vječno pripada Tebi! Svako mjesto, koje ovdje vidiš, prvo je mjesto, najviše i najsvetije, a mi ---? Ne, ne, ja to ne mogu i po drugi puta izgovoriti! O Gospode, ja imam samo jednu želju, da Ti ovdje Tvoju svetu Volju niti u jednoj stvari ne držiš skrivenu, nego dan nam ju objaviš radi najpreciznijeg izvršenja!*“

Povuci milostivo ovaj Tvoj nalog, kroz kojega bismo mi bili primorani da za Tebe i tvoju uzvišenu djecu određujemo mjesta za sjedenje!“

Govorim Ja: „**Ti si sada ponovno pravedno i dobro govorio. To te uči tvoja Ljubav prema Meni! Ali, ako ti Moju Volju priznaješ kao najsvetiji ukras tvoga srca, tada moraš prihvatiti i ovaj nalog upućen tebi i vlasniku ove kuće i po njemu postupiti! Inače, ti ispravno g o v o r i š o Mojoj volji, ali ako ti Ja dam nešto za učiniti, misliš li da ćeš Me time uvrijediti, ako obaviš to što sam ti naredio? Stoga učini to, što Ja želim! Tek tada ćeš uvidjeti, zašto sam Ja tako nešto od tebe zahtijevao.**“

Nakon ovoga Uron i vlasnik kuće duboko se naklone i obojica bojažljivo razmišljaju što da učine. Koje mjesto da odrede za Mene? Jer kod njih svako mjesto izgleda isto. Niti takozvano mjesto za gazdu kuće niti uzvišeno mjesto mudraca ne izgledaju dovoljno odgovarajući, jer bi izgledalo da za sebe žele počast, ako Mi udjele njihova mjesta. Oni razmišljaju i razmišljaju, ali im ništa pametno ne pada na pamet.

Uron se stoga obraća Martinu, ne može li mu on dati nekakav dobar savjet. Martin sliježe ramenima i govori: „*Da, prijatelju moj, ovdje je teško dati nekakav savjet! Zar niste predvidjeli nekakvo mjesto za Ljubav?*“

Ovi dvojica otvaraju širom oči i kažu: „*Prijatelju, uistinu, takvo jedno mjesto nismo još nikada imali! Što da sada radimo?*“

Martin: „*Pa, napravite jedno takvo mjesto i stvar će se već riješiti!*“

Ovi dvojica: „*A kako izgleda jedno takvo mjesto? Kako da ga opremimo?*“

Martin: „*Idite do one tri kćeri ove kuće, koje se sada nalaze kod Gospoda: one će jako brzo pronaći takvo jedno mjesto i odgovarajuće ga opremiti!*“

Ovi dvojica se odmah upute do one tri i pitaju o ovoj stvari. Ove tri kćeri kuće, međutim, polažu ruke na srce i kažu: „*Dragi očevi, gledajte – ovdje je pravo mjesto za Gospoda i Njegovu Slavu! Stoga ne umijte glavom, nego Ga privucite vašim srcima, pa će tako prvo sljedeće mjesto biti odgovarajuće mjesto!*“

Tek sada ovoj dvojici sine u glavama i oni počinju shvaćati što Ja želim. Odmah stupaju pred Mene, duboko se naklone, podignu glave i kažu:

„*O Gospode, Bože, Oče, tebi sva hvala i sva naša ljubav. Mi smo Tvoju svetu Volju uz pomoć brata Martina i naše tri drage kćeri bolje spoznali i po našim mogućostima i snagama ispunili ju. O Gospode, Bože i Oče, gle – ovdje smo u našim grudima za Tebe, a nakon Tebe i za svu ovu našu ostalu braću i sestre odredili prvo, a time zasigurno i najispranije mjesto! Stoga dođi Ti, najdraži, sveti Oče, skupa sa svim ovima, koji su Tebi dragi i zauzmi ovo mjesto zauvijek u Tvoje potpuno vlasništvo! Jer mi sada znamo, da je ovaj s materijalnim jelom popunjen stol samo jedan simbol onoga, što mi u nutрини, u našim srcima trebamo pripremiti Tebi, najdraži Oče. Doduše, naš nutarnji stol za objed još niti izdaleka nije ovako bogato opremljen Tebi ukusnim jelima, kao što je to ovaj izvanjski. Ali, blagoslovi ga Ti u nama, sveti Oče, tako da bude bogat djelima Ljubavi, Poniznosti i najnježnije Blagosti! Tada ćemo i mi Tebi, sveti Oče, moći pjevati jedno istinsko i vječno „Hosana“ ! Tvoje Ime, koje je Tvoja svemoćna, najsvetija Volja, od nas će biti za svu vječnost hvaljeno!*“

Govorim Ja: „***To, moja ljubljena nova djeco, je ispravno. Ako ostanete takvi, kakvi ste sada, tada će se sve što vam je obećano potpuno i ostvariti. No, sada idemo na ovaj izvanjski stol! Ja ću vam jelo blagosloviti i s vama blagovati gozbu Ljubavi. Svi, koji budu od ovoga jeli, primit će Mene u njihova srca tjelesno i time će u sebi imati vječni Život i pravo Svjetlo i Mudrost! Stoga, posjedajmo svi za stol, ali neka nitko ne traži neko mjesto, nego neka svakom bude njemu prvo i najbliže mjesto ono pravo mjesto. Jer, ne ovisi o onom izvanjskom, nego o tome što vi imate u sebi! Prema tome neka bude i neka se dogodi, kao što sam sada rekao!***“

Sada se svi kreću prema stolu i čekaju dok Ja ne sjednem na Moje mjesto. Kada sam Ja sebi uzeo prvo sljedeće mjesto, pokraj mene pet djevoja, Ivan Petar, Martin, Borem, Korel, a onda i svi ostali u našoj pratnji, nakon toga zauzimaju s poštovanjem i svi ostali stanovnici Sunca za stolom naspram nas svoja mjesta i to tako da su Uron i Šonel (vlasnik kuće) odmah naspram Mene. Kada su svi sjedili za velikim stolom, oko 30 000 na broju, Ja blagoslivljam jelo i piće i pozivam sve da jedu i piju. Ja jedem i pijem zajedno sa svima, koji su došli sa Mnom i svi stanovnici Sunca jedu i piju, te u sebi imaju ogromnu radost, jer vide kako i Ja s njima jedem i pijem.

188

O vječnom blagoslovu za Gospodnjim stolom Iznenadna duhovno-tjelesna preobrazba tri kćeri Sunca

Jelo je ubrzo bilo pojedeno, svi su okrijepljeni i svatko se čudi o izuzetno dobrom okusu ponuđenog jela. Pošto je jelo pojedeno, a veliki stol stoji prazan, ponizno Me pitaju Uron i Šonel: „*Sveti, dragi Oče, ako je to Tvoja sveta Volja, tada bi mi stol ponovno napunili jelom i pićem?*“

Govorim Ja: „***To bi bilo potpuno nepotrebno. Tko je jednom objedovao za Mojim stolom, taj se je zasitio vječnim Životom. On ne treba, nego samo jednom Mene primiti u sebe i tada Me ima za cijelu vječnost!***“

*[hebr.: „Hoschia Na“: izvorno značenje „Spasi nas!“, a kasnije usklik hvale: „Spas je naš!“ Hosana je grčki oblik hebrejske riječi koji se prevodi "Spasi nas", što je izraz koji se u židovskoj pobožnosti već upotrebljavao više kao usklik hvale, nego li molitve. Zbog toga se, slično kao i riječ *Haleluja*: „*slava Jahvi*“ ne prevodi, već ostaje istom u svim prijevodima.]

Ali, djeco, mi sada imamo nešto drugo za obaviti i to će biti jedno jelo, no prije svega duhovno, a ne materijalno. Ove tri kćeri, koje su Mi prve došle u susret i koje su Me kao prve prepoznale u svom ljubavnom žaru njihova srca i koje se položile veliki ispit, njih ću uzeti k sebi i pridružiti broju Moje djece. Ali samo tada, ako je to i vama u redu! Jer, prednost, da vi možete materijalno živjeti onoliko dugo, koliko to želite, ne smije vam biti oduzeta. Stoga mi objavite vašu volju, je li za vas to u redu, da Ja njihov život na ovom svijetu skratim i uzmem ih k sebi?!”

Uron i Šonel: „Gospode, Ti dragi, sveti Oče, pa Tvoja sveta Volja je naš život, naš oblik i naše biće! Zar mi nismo svi Tvoji, a nikako svoji, svi smo Tvoje Djelo! Kako da mi onda objavimo našu volju, je li to nama pogodno ili nije?”

Gospode, što Ti želiš činiti, to je nama svima potpuno i cijelim srcem u redu; jer Tvoja sveta Volja je sada naša Ljubav i naš čitav Život! Ti si nam ove tri drage kćeri probudio i prvobitno dao. Stoga su one Tvoje, a ne naše. Ti ih možeš uzeti kad god to hoćeš! Jedino će Tvoja sveta Volja biti vječno slavljena!“

Govorim Ja: „**Draga djeco, vaš Mi se govor dopada, jer ne dolazi samo iz vaših u s t a, nego isto tako i iz vašeg s r c a, te sada ove tri, kako ih vi sada vidite, više nisu u njihovim ovo-materijalnim tijelima, nego su već u čisto-duhovnim tijelima, ovdje uz Mene. Jer, one su bile u trenu preobražene, kada ste vi u vašim srcima donijeli stvarnu radosnu odluku za ovo! Primjećujete li na njima nekakvu razliku između prije i sada?!”**

Uron i Šonel: „O Oče, mi ne opažamo niti najmanju razliku! Kako se je ovo dogodilo, i kako da to shvatimo? Jer gle, naši „onostrani“ izgledaju kao duhovi mnogo „lakši“ i eteričniji, a ove ovdje su, kao da još uvijek imanju njihovo prijašnje tijelo! Naši „preminuli“ ostavljaju svoja mrtva tijela, koja mi odnosimo na određeno mjesto, gdje ona ubrzo budu razgrađena. Ali kod ove tri nije ostalo nikakvo fizičko tijelo! Kako se je ovo dogodilo?“

Govorim Ja: „**Dječice ovo zapamtite: Čija je Ljubav prema Meni tako snažna i moćna, kao što je Ljubav ovih triju kćeri, taj će već u tijelu biti preobražen snažnom ljubavlju prema Meni. Tako će njegovo tijelo trenutno biti rastočeno vatrom njegovog duha, pročišćeno i biti primljeno u stvarni Život i Biće duha, a da se prije toga tijelo ne mora odvajati od duha.**

Stoga slijedite u Ljubavi prema Meni primjer ove tri kćeri, pa će i vaša preobrazba biti ista! Jer, uistinu vam kažem, tko Mene stvarno tako ljubi, da iz Ljubavi prema Meni sve ostavlja, taj će isto tako biti preobražen, kao i ove tri!“

Martin: „O Gospode i dragi Oče Isuse, ovako nešto bi bilo dobro i na našoj maloj Zemlji. Ali tijela moje zemaljske braće sigurno su pregrubo materijalna, a da bi se na njima mogla ostvariti jedna ovakva preobrazba?“

Govorim Ja: „**Martine, Zemlja nije isto što i Sunce, a Sunce nije što i Zemlja. Ja sam međutim isti, kako u Nebu, tako i na Suncu, kao i na Zemlji, pa je tako ista i stvarna Ljubav i njena Moć i Djelovanje!**

I na Zemlji se je dogodilo dovoljno ovakvih preobrazbi, i to kako u stara vremena, tako isto i u novije doba. Ali jednom ovakvom djelovanju mora predstojati za to potreban uzrok! Pri premalo topline ne topi se čak niti vosak, a da se ne govori o željeznoj rudači! Razumiješ li to?

Martin: „O Gospode, to ja jako dobro razumijem. Jer i ja sam osobno bio jedan takav vosak ili rudača i imao sam premalo topline u sebi, a da bih već i sam vosak bar donekle omekšao, ne govoreći o topljenju tvrde rudače moje materije. Tako valjda i Zemlju nastanjuje mnoštvo braće i sestara, čija je materija ne samo rudača, nego čak tvrdi dijamant. Ove će sigurno biti teško ovako preobraziti, kao što je to s ove tri kćeri Sunca!“

Govorim Ja: „**Martine, objašnjenje toga ne spada na ovo mjesto. Ali ti sigurno znaš, da je Meni mnogo toga moguće, a što tebi izgleda kao nemoguće. Ja ti kažem, i u grobovima se događaju čuda, koja ostaju skrivena tjelesnim očima zemaljskim ljudima! Ali, sada dosta o tome. Mi imamo nešto sasvim drugo za uraditi. Ja vam kažem, da ćemo mi sada dobiti nešto mnogo značajnije za učiniti, jer naš je neprijatelj ponovno nešto uradio! Stoga se saberite!“**

Martinov ljudski prijedlog oko onesposobljavanja Sotone

Martin: „Zar ovaj zlobnik još nema mira? O Gospode, kada bih imao samo malu iskricu Tvoje Svemoći, htio bih ga ne neko nebesko tijelo zakačiti, tako da za cijelu vječnost bude opskrbljen. Jer ako ovo buntovno biće ne bude

zauvijek svezano, na jadnim nebeskim tijelima neće nikada izgledati bolje, nego što je to do sada! Ja vjerujem, Gospode, de će Tvoje Stvaralaštvo ipak postojati još kojih nekoliko decilijuna zemaljskih ili sunčevih godina?! Sve je ove nezamislive vremenske periode, kao i još prije svih stvorenih stvari, postojao Sotona isto tako zao kao i sada. Sve bezbrojne teške kazne i mučenja nisu ga ni za dlaku popravili. Nadolazeće vječnosti isto će ga tako malo moći promijeniti! Stoga ja mislim, da na osnovi postojećih okolnosti ovo stvorenje treba protjerati na neko prazno nebesko tijelo, tako da sve ostalo Stvaralaštvo ima mira!

Jer, ako mu Ti, Gospodine, i dalje ostaviš određenu, iako uvjetovanu slobodu, on ipak za cijelu vječnost neće postati bolji nego što je to sada, a mi ćemo s njim neprestano imati posla!

Ti Gospode vidiš te odnose naravno mnogo bolje, nego netko od nas i znaš zašto je Sotona od Tebe dobio ovako beskrajno strpljenje. Ali, kako ja vidim tu stvar, to je upravo ovako, kako sam sada opisao! Ti ćeš učiniti što je najpravednije iz Tvoje vječne Ljubavi i Mudrosti, ali ja bih učinio tako, kako sam sada pred Tobom govorio!“

Govorim Ja: „**Moj dragi sine Martine, ti govoriš kako te poučava tvoja mudrost. Netko drugi bi drugačije govorio. Međutim, tko može gledati u dubine Moga Reda, taj će govoriti tako, kako Ja govorim!**

Reci, što znači ako ovo biće nešto uništi, a ako mi to ipak ponovno možemo učiniti cijelim? Zar na Zemlji nisi prošao njegovu školu i bio posebno uništen? I gle, sada si za vječnost ponovno obnovljen! Reci, je li te sada briga o tome, kako ti je bilo za vrijeme tvoga uništenja? – Ti kažeš, da te to sada niti najmanje ne brine! No, tada će tako biti i s trilijunima drugih kao što si i ti!

Istina je, da ima mnogo bolesnih, koji strašno pate, ali mi im možemo pomoći. A ako ponovno budu zdravi, misliš li da će oni patiti radi njihove prijašnje bolesti? Ja mislim da će to teško biti takav slučaj! Jer, jedan potpuno zdrav, jako brzo zaboravlja kako je nekom bolesnom pri duši, pa je radi toga često jako malo suosjećajan s nekim paćenikom!

Tako je to sada i slučaj s tobom. Ti si sada za vječno zdrav i više ne osjećaš što je bol, strah, šok ... ali onaj, koji je jako bolest, taj to jako dobro osjeća! Stoga moramo mi zdravi i moćni imati strpljenja i s najviše

bolesnim Sotonom, a to štoviše i radi toga, jer nam Sotona njegovom najzlobnijom bolešću mora služiti! Ili ti misliš da osuđeni Sotona može sasvim slobodno činiti što mu je volja? Oh, tada bi ti bio u najvećoj zabludi! Gledaj, on može samo toliko činiti, koliko mu je dozvoljeno! Njegova volja je uistinu zla, ali on ju ne može izvršiti bez Moga dopuštenja. Međutim, zašto Ja ponekad ovdje ili ondje dopuštam da nešto od njegove zle volje dođe do djelovanja, to sada još ne možeš razumjeti. Kada skupiš više iskustva u djelovanju iz Ljubavi u svim nebesima, tada ćeš i ti mnogo toga uvidjeti, što sada još dugo nisi u stanju!

Ali, Ja te u tvom mišljenju ne želim smesti! Ako ti Sotonu stvarno želiš protjerati i time u cijelom beskrajnom ostvariti vječni mir, tada Ja stvarno nema ništa protiv toga! Isto tako, opremit ću te s dovoljno moći, da možeš postati majstor nad Sotonom prema tvom mišljenju. Neka se dogodi, da ti možeš tvoju volju sasvim realizirati, ali pazi da okove, koje postaviš Sotoni, na kraju ipak ti sam ne odlučiš maknuti! Čini što želiš, već sam ti dao Moć i Snagu!“

Martin: „O Gospode, ako imam Moć i ako je Tebi to po Volji, tada ću s tim mangupom već izaći na kraj! Ali j e d a n brat bi ipak još trebao biti uz mene!“

Govorim Ja: „**Ne samo je d a n, nego te pri ovome trebaju pratiti Petar, Ivan, Borem, Korel, Uron i Šonel i to što je brže moguće! Jer, na ekvatoru Sunca, točno na strani Sunca suprotno od nas, Sotona planira učiniti ogromna razaranja i postupa previše zlobno; tu ćeš ga sresti ispunjenog mržnjom, boli i najtežim djelovanjem (radom)! Tamo čini s njim što želiš i što ti se dopada! Neka bude!“**

Martin: „Zahvaljujem Ti, Gospodine i Oče, s ovakvom Tvojom pomoći već će se stvar srediti! Zato, braćo, brzo na put, inače će nam ovaj zlobnik uništiti pola Sunca!“

Petar: „Brate, ako mi putujemo na najbrži način, tada smo mi u trenu tamo, a da nismo niti jednom zakoračili. Jer u duhu je kretanje „ovdje i tamo“ jedan tren!“

Martin sa svojim nebeskim pratiocima na mjestu razaranja

Martin se osvrće na sve strane, ali više ne vidi niti jedne kuće, niti Gospoda, nikoga osim već spomenutih pratioca. Sve oko njega je pusto i razoreno. Dim i stravični stupovi vatre ogromnom snagom izbijaju iz uništenog sunčevog tla. Tu i tamo zjape krateri veličine Zemlje, puni tutnjajuće lave, iz kojih s vremena na vrijeme izbijaju usijane mase veličine jedne planete izbačene u beskrajn svemirski prostor. Tu i tamo mnoge se opet survaju natrag uz najstravičniju buku i potiskuju vodu u velike lavom napunjene kratere, pri čemu nastaju divovske eksplozije pare. To se sve događa s jednom silom, koja jedan svijet, kao što je Zemlja, može katapultirati milijune milja u svemir.

Kada je Martin vidio, kako se ovaj silnik igra s ogromnim usijanim masama veličine svjetova, kao što se na Zemlji vjetar igra sa snježnim pahuljicama, zaprepašten kaže:

„Brate, ovo je više, nego što jedan bijedan ljudski duh može shvatiti! Ovo je pokazivanje snage, o kakvom si cijela Zemlja, ako bi mogla misliti kao jedan čovjek, ne bi mogla napraviti niti najsličniju predodžbu! Reci mi, je li ovo sve djelovanje i učinak velikog zlobnika Sotone?“

Petar: *„Svakako! Jer, mi mu zasigurno ne pomažemo u tome, a niti netko drugi nama sličan. Na osnovu toga možemo zaključiti da je to sve samo njegovo djelovanje!“*

Martin: *„Ali gdje se on sada nalazi, da odemo onamo i učinimo kraj ovome?“*

Petar: *„O Brate, to ovdje nema potrebe. On će ti odmah sam odati tu čast i učiniti ti posebno zadovoljstvo! Pogledaj iznad onog velikog kratera već se on uzdiže, tako usijan kao tečno željezo, koje pršče iz peći za taljenje. Sada se pripremi za njegov doček; ali mu ne dozvoli da ti se previše približi, inače bi ti mogli biti malo prevruće!“*

Martin: *„Dobro, dobro, brate, on mi se neće previše približiti!“*

Sada Martin upućuje moćne riječi osude prema Sotoni govoreći:

„Moć Gospoda u meni drži te, radi postizanja vječnog mira svih stvorenih bića, zarobljenog na onom usijanom moru vječno! A da bi ti imao što manje izgleda za ostvarenje velikih zlih planova, tako neka te odozgo hermetički pokriju kao svjetovi velike planine, tvrde kao dijamant! Neka tako bude u Ime Gospoda!“

Tek što je Martin izgovorio ove riječi, događa se po njegovoj volji. Ali nakon kraćeg vremena Martin upita Ivana:

„Brate, ti imaš Otkrivenje i ti si ga pisao u tvoje vrijeme za svijet iz Duha Gospodnjega. Reci mi sada, je li u redu ili nije u redu, to što sam ja s ovim zlobnikom uradio?“

Ivan: *„Pitaj tvoju dušu (narav), i iz nje Red Božji! Ja ti kažem: i ti si toliko star, kao i ovaj, od tebe prognani i bio si, dok te Gospod nije uhvatio, isto tako zao. Da je tebi Gospod učinio tako, kao što si ti sada učinio s ovim, zajedno s tobom stvorenim duhom, zar bi time bio zadovoljan?“*

Martin: *„O brate, to bi bilo nešto najstrašnije, što bi mi se moglo dogoditi! Reci mi, osjeća li on u ovom stanju i bolove?“*

Ivan: *„Ja ti kažem, najstravičnije i nepojmljive! No, je li tebi pri tome lakše, ako je ovaj ovako neizrecivo mučen?“*

Martin: *„O brate, ne, ne, bolove ne bi trebao trpjeti, nego samo biti nedjelotvoran; stoga neka se makne ovaj poklopac i ova usijana lava!“*

Odmah se događa što Martin zapovjednički izjavljuje. Sotona se bolno uspravlja na još uvijek zadimljenoj šljaci bivšeg usijanog kratera i bijedno plače. Kada je Martin ovo vidio kaže: *„Brate, unatoč njegovoj prastaraj zlobi meni ga je žao, ovog jadnog vruga! Kako bi bilo da ga pozovemo k nama i da mu predložimo putove po kojima može hodati, da bi se mogao popraviti? Jer, inteligencije mu sigurno ne nedostaje, ali mu volje nedostaje. Pa ja mislim, da bi on pomoću njegove vlastite inteligencije ipak mogao biti savijen?! Što vi o tome mislite, draga braćo?“*

Ivan: *„Ti imaš potpuno pravo, jer to je i Gospodnja nepromjenjiva Volja! Ali ti ćeš se i sam osvjedočiti, da se njemu niti na jedan drugi način ne može pomoći, nego samo dugotrajnim sudom – koji se sastoji iz izvanjskog materijalnog stvaralaštva. Time je on neprestano sve slabiji i nemoćniji i mora se, svjestan te slabosti i nemoći, ipak mnogočemu povinovati, čemu se on*

njegovom slobodnom, neosuđenom, potpunom snagom nikada ne bi podložio. Ali, neovisno o tome, ti s njime možeš učiniti pokušaj, da bi se sam uvjerio, kakve su građe njegova inteligencija i njegova volja. Pozovi ga stoga ovamo i on će odmah biti tu!“

191

Martin poziva Sotonu

Martin čini kako mu je Ivan savjetovao. Poziva Sotonu pomoću moći svoje volje i ovaj u trenu stoji pred njim u jadnom i s tisuću opekline prekrivenom ljudskom obliku, te ga pita:

Sotona: „Što mi još želiš učiniti? Zar ti još nije dosta, što si me učinio ovako jadnim, kao što sada stojim pred tobom? Želiš li me učiniti još jadnijim? Što sam ti ja učinio? Zar nisi sretan, kako samo sretan može biti jedan duh i to vječno?! Misliš li tvoje vječno blaženstvo još uvećati, ako mene izlažeš najvećim mukama? O ti slabi duše, koliko daleko si još od toga, da postaneš savršen i spoznaš vječan Red božanstva?!

Gle, ti mene smatraš za najzlobnijeg među svim stvorenjima, pa time naspram Neba i najodvratnije i najopterećenije biće! Ali, ja te pitam: kada sam ja tebe tako grdio, kao što ti to radiš sa mnom? Kakvo zlo sam ti ja ikada učinio. Zar nisi bio ti sâm taj, koji je svojom moći na Zemlji prekršio Božje Zakone, a za to nisi trebao niti najmanje namamljivanje s moje strane? Da sam tebe ja zaveo, tada bi Gospod radi tebe sigurno pravio račun sa mnom, odmah nakon tvoga dolaska u svijet duhova! Zapravo si ti, pošto si more tvoje vlastite zlobe pomoću Gospoda oslobodio „riba“ i tako iz sebe izbacio grijehove, isto kao i takozvanog zmaja izbacio iz sebe – u stvari iz mora tvoje vlastite zlobe. Ti misliš, da sam to ja bio, ali ja ti kažem da si tu u velikoj zabludi! Jer, taj si zmaj bio ti osobno, u punoj mjeri tvoje najgrublje tjelesne putenosti (požude), a ne ja!

Istina je da sam ja i u tebi, jer tvoje cijelo biće – jer tvoje cjelokupno biće, osim nutarnjeg duha, ja sam osobno. Jer, kao što je jednom na Zemlji, koja je isto tako uzeta sasvim iz mene, Gospod iz Adamovog rebra učinio Evu, tako ste i ti, i cijelo djelo stvaranja uzeti iz mene. Ali, ja se radi toga ne brinem, što je iz mene uzeto i ne osuđujem. Ionako svatko ima Božju Riječ kroz Božjeg Duha u sebi, koja ga u svako vrijeme i posvuda osuđuje! Ako je

472

tomu tako, zašto me onda neprestano progoniš i ispunjen si neugasivom mržnjom prema meni?

Ljuti li te možda još uvijek to, da sam te pri mojoj preobrazbi odbio pred licem Gospoda, kada si mi htio dati poljubac? Gledaj, da te tada nisam odbio, ti bi bio izgubljen u velikom blatu tvoje tjelesne požude (putenosti). Pošto sam te odbacio i ponizio, te tebi time učinio najveću uslugu, zar za to sada zaslužujem od tebe ovakvo ponašanje? Ako sam ovdje prouzročio ovaj potres sunčeve površine, tada sam to učinio, jer tako moram, inače bi ova nebeska tijela bila nepogodna za njihovu buduću namjenu, isto kao i neka životinja, koja stalno u sebe uzima hranu, ali grube i neupotrebljive ekskreme (izmet) ne može izbaciti iz svog organizma. Koliko dugo bi jedna takva životinja mogla živjeti i služiti njenoj namjeni?

Vidiš i ja sam, kao i ti, sluga božanstvu – naravno, na žalost jedan osuđeni i sa samo malo slobode. Ja m o r a m činiti, to što činim! Ako bi mene samo malo nedostajalo negdje u cijelom beskraj, tada je najoštrij kazneni bič već na mojim leđima i po mom cijelom biću. Ja sam među svim bićima koja služe ono zadnje, najniže i time od Stvoritelja najodbačenije i najbjednije. Ja ne mogu činiti ništa drugo, nego samo to na što sam osuđen, iako pri tome posjedujem najsavršeniju inteligenciju i često bih htio činiti nešto drugo – što me onda čini samo još bjednijim!

Kako bi tebi bilo na mom mjestu, ako bi Stvoritelj tebe postavio za iste ciljeve? Kako bi se tebi dopalo, ako bi isto tako neki M a r t i n došao i tebi učinio, što si ti učinio sa mnom? Sada govori, jer ja sam dovoljno govorio!“

192

Martinov mudar odgovor Sotoni

Martin: „Jadniče, kao što sam ja tebe, pred svim ovim svjedocima saslušao, tako sada očekujem i od tebe, da ti mene strpljivo saslušáš. Jer, ja ti kažem u Ime Gospoda, da smo mi došli ovamo u stvari tebi pomoći i to za vječno ili te osuditi za uvijek! Mnogo si mi rekao o tvojoj uistinu nesretnoj situaciji i tvom bijednom položaju, u kojima se nalaziš već eonima velikih stvaralačkih epoha. Ali vidi, ja sam jedan tvrdokorni vjernik i govorim ravno i direktno, da ti ja od svega toga niti jednu trećinu ne vjerujem!

Da je tebi stvarno jako loše, da ponekad čak neizrecivo jadno, to ti rado vjerujem. Ali u razloge tvoje velike bijede uopće ne vjerujem! Jer, predobro

473

poznajem Gospodnju beskrajnu Dobrotu, Ljubav, Strpljivost i Blagost, te najneshvatljivije ponižavanje pred nama, Njegovim stvorenjima! Kako da sada i najmanje vjerujem, da bi to mogla biti Njegova Volja, tebe stvoriti samo za najstravičniju bijedu u cijelom beskraju!

Ni meni nije bilo dobro, kada sam došao u ovaj svijet. Bio sam jadan, patio od gladi i žeđi i bio mučen strašnom dosadom, koja je od minuta učinila tisuće godina. Ali, to se je sve dogodila da bih se ja probudio i konačno ušao u Kraljevstvo vječne Božje krasote. U tom Kraljevstvu stalno spoznajem sve više i kako su sva ta naizgled bijedna stanja ništa drugo, nego najveća Ljubav Gospoda, pomoću koje sam ja bio pročišćen i osposobljen da u sebe primim potpunu Očevu Ljubav.

Da sam i prije od sebe odbacio moj ovamo doneseni biskupski ponos – što sam, kako sada vidim, vrlo lako mogao učiniti – tada bi i meni jako brzo moglo biti mnogo bolje. Ali ja osobno bio sam tvrdoglav i nisam to htio, jer me je biskupski ponos oživljavao i iz njega proizašla milijunska tjelesna požuda (putenost)! Tako sam, naravno, morao patiti, ali ne po Volji Gospoda, nego jedino iz moje potpuno vlastite volje – a na čemu ti nikako ne snosiš krivicu, a još manje je tomu kriva Gospodnja Volja!

Tako ja čvrsto vjerujem da za tvoju bijedu nitko drugi nije kriv, nego jedino ti osobno! Ako bi se u ovom trenutku htio obratiti Gospodu i kao jedan uistinu izgubljeni sin vratiti se natrag u krilo tvoga svetog, vječnog Oca – vječno bih bio umjesto tebe najbjednije stvorenje beskonačnosti, ako On tebi ne bi u tom trenutku u Ljubavi i široko otvorenih ruku došao u susret i uz najveću svečanost svih nebesa primio te kao Njegovog najdražeg sina! Učini to iz tebe samoga, najjadniji brate, i tvoja velika bijeda biti će u trenutku okončana! Oprosti i meni, jer sam bio toliko tvrd i moje grijehе stavljao tebi na teret! Sada uzimam sve na svoj račun i želim s tobom vječno biti na čisto, ako prihvatiš moj prijedlog i po tome postupiš!

Ja priznajem također, da ja uopće nisam dostojan toga, tebi kao prvom i najvećem duhu iz Boga, davati ovakav prijedlog. Jer, ja znam da je u tebi još i sada u tvojoj osuđenosti, beskrajno više mudrosti i snage, nego što ću ja, jedno stvarno ništa, ikada biti u stanju shvatiti. Ali upravo radi toga, jer te radi tvoje veličine toliko cijenim i kao prvoga iz Boga visoko poštujem, želim kao i cijelo Nebo, da se ti konačno već jednom okreneš prema tvom Bogu, tvome Ocu!

Već su protekle vječnosti u kojima si ti neprestano nastojao uzdići se iznad svemogućeg Boga na sve moguće načine, koji su ti kroz tvoju najdublju mudrost i najveću moć bili mogući! Ti kroz sve to ne samo da nisi ništa postigao, nego si postao stalno sve bjedniji i slabiji. U ničemu nisi time postao bogatiji, osim samo u tebe samoga proždirućem bijesu i ljutnji prema Bogu.

Bezbroj puta si već dobivao iste ili još bolje pozive, kao što je ovaj moj. Ali oni su ostali neplodni radi tvoje, meni neshvatljive tvrdoglavosti. Ali gle, jednog bjednijeg glasnika od mene sigurno nisi na ovakav način imao pred sobom, učini stoga jedan izuzetak i vrati se sa mnom natrag!“

Sotona: „**Ti si uistinu izuzetno vrsno i lijepo govorio. Stoga ti opraštam sve tvoje grubosti, koje si mi učinio. No, što se tiče tvogeg, meni već jako poznatog nastojanja, tek ću ti tada moći na to dati odgovor, kada u cijelom neizmjernom prostoru materijalnog stvaranja više ne bude niti jednog sunca i niti ijedne planete, koji drže zarobljeni moje biće. Jer, moje „Ja“ je neizmjerni univerzum; a taj je osuđen. Kako da se ja oslobodim te osude u mojoj sveukupnosti? To što ti sada vidiš pred sobom, samo je najnutarnija životna jezgra moga, za tvoje pojmove beskonačnog bivstva! Možeš li mi ti dati to, što sam ja izgubio, tada ću te bez oklijevanja slijediti!“**

Martin pomno promatra Sotonu i nakon kraćeg vremena govori sasvim ozbiljno:

„Da, potpuno sve, jadni Božji prvencu; pa onda slijedi me!“

Sotona: „**Čime mi možeš to tvoje obećanje, kao sasvim istinito, garantirati?“**

Martin: „S beskrajnom Ljubavi Boga, tvoga Oca! Je li ti to dovoljno?“

Sotona: „**Prijatelju Martine, ti želiš po tvom ograničenom shvaćanju stvarno dobro za mene. Tvoja je garancija dobra i prihvatljiva za duhove, koji su kao i ti ograničeni. No, može li ta garancija biti dovoljna i za mene, koji sam isto kao i Bog – iako p r o i z a š a o iz Boga – jedan beskrajni duh, to je jedno drugo pitanje!**

Gledaj, za nekog komarca ti ćeš brzo i lako pronaći hrane u izobilju, ali ne tako lako i za jednog slona, a još teže za jednog najvećeg Levijatana, koji za svoje zasićenje treba komade veličine planina! Tako je i ta, za tebe beskrajna Ljubav Boga, za ograničena bića i više nego dovoljno velika, da bi njih sve

vječno zasitila. Ali za jednog istovrsnog beskonačnog duha to bi smjelo samo onda biti dovoljno, ako bi jedino samo njega mogla zasititi! Ali osim njega zasititi još i beskraj bezbrojnih bića, od koji će vremenom svako od njih trebati beskrajno mnogo: gledaj, tu čak i beskrajna Ljubav Boga neizostavno ima njene granice, jer bi iz njene j e d n e beskonačnosti sada trebala održavati d v i j e beskonačnosti, što je čisto nemoguće.

Ja sâm trebam sada još beskrajno mnogo i fizički i moralno, radi cijelog stvorenog materijalnog prostora, gdje sam najčvršće zarobljen. Ako više ću tek onda trebati u mojoj ponovno zadobivenoj slobodi!

Ja kažem tebi i svima vama, koji se ovdje nalazite: Ja se r a d i v a s ne vraćam natrag. Jer, ako se ja vratim, tada bi vi propali i bili uništeni! Ja jedini znam, koliko je Bog velik, koliko On ima i što On može dati. Ja uviđam da On mene i vas istovremeno nikako ne može održati. Stoga radijem ostajem ja vječno bijedan, da bi vi, kao moja djeca mogla uživati u krasoti koje pripada u stvari jedino meni – što vam od sveg srca i dopuštam!

Ja stvarno uviđam, da je Bog beskrajno dobar, ali upravo ta Njegova beskrajna Dobrota čini ga rasipnikom! Da ja, iz ljubavi prema vama, Njemu ne držim vrlo vruću polugu („Stange halten“ kao uzrečica znači „držati nečiju stranu“, „biti uz nekoga“ = u smislu ovog teksta: „Da ja, iz ljubavi prema vama, ne podržavam ovaj vrlo vrući dio Božjeg plana.“) i da Ga ponekad ne ograničim u Njegovoj Velikodušnosti, tada bi On uskoro ponovno morao ići na Zemlju i tamo od Njegovih okrutnih stvorenja tražiti kruha!

Znači sada vidiš, da meni ta beskrajna Božja Ljubav ne može služiti kao garancija. Ovdje bi mi morao dati već neku drugu, koja bi meni više odgovarala, nego ova!“

193

Martinovi daljnji dobri savjeti za spas Sotone

Martin: „Moj bijedni prijatelju, ti si logično i dosljedno pred nama otkrio razloge, radi kojih tebi, kao beskonačnom duhu, beskrajna Ljubav Boga ne može biti dovoljna. Ali ja mislim, ako bi ti u ovom tvom zahtjevu mogao malo popustiti i ako bi se, kao što smo i mi, zadovoljio time, što posjeduje i svatko od nas – što bi sigurno bilo umnogome više, nego što ti to sada u ovakvom stanju posjeduješ – tada bi za tebe bilo beskrajno bolje, nego što je to sada?“

476

Mislim da bi tu beskrajna Božja Ljubav mogla biti dovoljno moćna garancija za tvoj povratak!

Sada si u stvari skoro pa ništa. Ti ništa nemaš i moraš beskrajno mnogo patiti. Ovako bi bar postao ono, što smo mi sada i ne bi trebao više, nego što mi trebamo! Zar to ne bi bilo bolje, nego što je to s tobom sada? Ti prinosiš, kao što kažeš, iz ljubavi prema nama – tvojoj djeci – jednu beskrajnu žrtvu, što sigurno nitko od nas to od tebe može tražiti. Ti bi sada mogao isto tako prinijeti jednu žrtvu tako, da poticaj za tvoj povratak ne zahtijevaš sve ponovno natrag za sebe, nego samo toliko, koliko ima i svatko od nas! To za beskrajnu Darežljivost Boga ne bi napravilo nikakvu razliku i veliki Božji spremnik ne bi učinilo siromašnijim!

Što kažeš na to? Mislim da bi se to i tako moglo riješiti!“

Sotona: „Moj dragi Martine, ti govoriš tako, kako ti tu stvar uviđaš u tvojoj prirodnoj i neophodnoj ograničenosti. Pošto si pri tome pristojan, tako mogu s tobom biti stvarno strpljiv. Ali razmisli samo, što od ovoga može biti, a što je nemoguće da bude! Zar ja mogu biti manji, nego što jesam? Zar još uvijek ne shvaćaš, da je cijeli beskrajni „materijalni“ („vidljivi“) prostor (univerzum) ispunjen mojim nedjeljivim bićem! Ili – bi li ti mogao, da bi manje trebao, sebi dati odrezati noge, ruke, jedan organ za drugim i tako smanjiti tvoje potrebe? Jer, bez nogu već bi trebao nešto kraće odijelo, bez ruku – košulju bez rukava, a želudac bi za manje organa trebao manje rada i manje hrane. Taj bi račun bio točan, ali reci mi – da li bi ti time bio zadovoljan?“

Martin: „Jadni prijatelju, ja mislim da tako nešto kod tebe, isto kao i kod mene, Gospodu ne bi bilo potrebno! Jer i svaki čovjek mora ostaviti svoje tijelo, koje je isto tako neko vrijeme činilo dio njegovog bića, pa bi isto tako i ti mogao tvoje materijalno biće ostaviti i zadovoljiti se, kao i mi, samo duhovnim. Gospod bi tada s tvojom velikom svjetovnom ljubavi sigurno učinio najmudriju stvar, kao što je to učinio s našom malom ljubavi! Gledaj, mi smo s ovim plemenitim duhovnim tijelom potpuno zadovoljni, zar to ne bi tako moglo biti i s tobom?!“

Sotona: „Dragi prijatelju, ti stalno govoriš tako, kako ti ovu stvar u tvojoj ograničenosti razumiješ. To je radi toga, jer ti tvoje oči ne možeš, kao što je to slučaj kod mene, podići iznad stvorenoga, koje je moje biće. Tvoja volja je dobra i tvoje srce je dobro, ali tvoja mudrost je samo jedna svjetleća

477

točkica u beskonačnosti. Zar ne uviđaš da svako postojanje (bivstvo, nešto stvoreno) mora imati jednu bazu, podlogu, jedno uporište, da bi moglo nastati i opstati? Svaka sila mora imati protusilu, da bi se kao takva mogla očitovati! Ako dvije sile nastupe jedna naspram druge, tada međusobno nailaze na otpor i time se očituju putem polariziranog protudjelovanja. Tek kroz jedno takvo, borbi slično ili isto očitovanje dvije sile, može biti stvoreno jedno bivstvo. Pazi sada: Bog je pozitivna gornja sila. – ja, kao negativna donja, isto tako beskrajna kao Božja gornja na njen način! Bog se bez mene isto tako ne može očitovati, kao ni ja bez Njega! Ako bih se sada ja, po tvom savjetu, vratio natrag ka Božanstvu i time postao je d n a pozitivna sila s Njim - reci, zar se ne bi sve do sada stvoreno iz Boga i iz mene moralo rastočiti u jedno ništa i sve u našem pra-bivstvu povratiti se u čistu ideju i prestati biti biće, bivstvo i svijest?

Sada govori i uvjeri me, da je daljnje postojanje svih stvari moguće i na drugačiji način, tada ću te slijediti!“

Martin: „Znaš, moja mudrost ne doseže tako duboko i ja vjerujem da niti ova moja braća njihove oči još nikada nisu podigli izvan beskonačnosti. Ali, je li Gospod u održanju Njegovih do sada stvorenih djela baš toliko ograničen i ovisan o tebi, u to najsilnije sumnjam!

Prije Njegovog postajanja Čovjekom postojala je jedna stara Zemlja i jedno staro Nebo, koji su stvarno počivali na tebi i tada si zaista bio negativan pol. No, kada je Gospod osobno uzeo na sebe materijalno tijelo, tada je odbacio tvoj polaritet i umjesto tvoga postavio u sebe samoga jedan mnogo povoljniji, Njega dostojniji i za svu vječnost trajniji polaritet! Njime je On zakitao („slijepio“), kroz tvoju slabost iz svih fuga raspadajuće stvaralaštvo ponovno čvrsto u jedno (skupa). Time je na neki način prošlo staro i na njegovo mjesto došlo je nešto sasvim novo.

P r i j e Gospodnjeg postajanja materijalnim Čovjekom možda si ti stvarno bio jedna neophodnost (neizostavnost). Ali p o s l i j e toga ti nisi v i š e, n i t i m a n j e, nego kao svaki drugi duh i više nisi potreban za održavanje stvari (stvorenog). Stoga mislim, da bi ti to trebao uvidjeti i postupiti po mom zahtjevu!“

Sotona nešto više uzbuđen: „Prijatelju, ti ponovno postaješ malo bezobrazan, ali te opravdava ograničenost tvoje mudrosti! Gledaj, ti kratkovidni, tko je tada pomogao Božanstvu da može ostvariti jedno takvo

novo stvaralaštvo? Zar nisam bio j a t a j, koji Ga je morao progoniti, koji Ga je iskušavao i na kraju Mu čak morao pomoći, da bude ubijen u tijelu, da bi On moje biće negativnog pola boli i patnje mogao primiti u svoju pozitivnu Božansku prirodu? Ta priroda je upravo to u Bogu, što si ti nazvao Njegovom beskrajnom Ljubavlju! Ta međutim – kako sam ti to upravo napomenuo – može možda vama konačnim stvorenjima biti dovoljna. Ali meni ne iz tog razloga, jer sam ja sâm beskonačan i vječan! A pogotovo mi sada ne može biti dovoljno, gdje još uvijek mnogo milijardi sunaca i planeta čvrsto postoje, a koji su još uvijek moje biće! Ah, kada jednom sva materija, kao negativni polaritet, bude rastočena prešla u Boga, tada da. Tek tada će moje nijekanje (odbijanje) biti potpuno suvišno. Tek ću tada kao jedan, od svega mojega razodjeven duh, moći učiniti to, što ti od mene zahtijevaš! Tada ću biti manji, nego što sam sada i neću trebati mnogo više za moje održavanje (opstanak), nego što to trebaš ti i nikada više neću moći ugrožavati vaše blaženstvo. Sada bi sa svima vama bilo jako loše, ako bih se s tobom odmah vratio natrag k Bogu. Ja ću morati biti još nekoliko eona zemaljskih godina takav, kakav sada jesam, dok ne budem mogao ispuniti tvoju želju bez opasnosti za vaše živote!

O prijatelju, sine, ja predobro poznajem beskrajnu slatkoću Neba, ali poznam i užasnu oporost moga stanja! Ali što mogu učiniti? Gledaj, stara se grana više ne da savijati preko koljena, a još manje ja, kao „Pra-grana“ sveg stvorenog! Ali s vremenom i u pogodnim okolnostima i tvoja pristojna želja mogla bi biti ostvarena.

Vi bi sada bolje trebali vaš pogled usmjeriti ka Z e m l j i, gdje se događaju strašne stvari. Tamo bi mogli učiniti nešto bolje, nego da sada ovdje prije vremena nemoguće želite učiniti mogućim! Što ti o tome misliš, moj dragi sine Martine?“

Još jedan Martinov pokušaj da Sotoni predoči njegovu pogrešnu tvrdoglavost

Martin: „Jadni prijatelju, to bi sve moglo biti moguće, kao što si mi ti u dobrostivoj strpljivosti objasnio. Ali gledaj, ja sam kao i svi slijepci ipak vrlo nevjeran, ili možda više glup, nego nevjeran. Tako u stvari ne mogu dobro shvatiti, kako stvaralaštvo bez tebe ne bi moglo postojati? Posebno ako ti tvojim povratkom ka Bogu ne samo da nećeš prestati postojati, nego ćeš biti mnogo savršeniji! Ja iz Gospoda jako dobro znam, da ti moraš biti očuvan (i

dalje postojati), jer o tebi, posljedično Božjem Redu, ovisi održanje prirodnih tijela i stvorenja. Samo, u čemu su to toliko važna s m r t n a (prolazna) bića?

Kada se tebe jednom zadobije kao savršenog – što jedino ovisi o tvojoj volji – tada je i sva materija potpuno suvišna! Ona će biti – pošto i tako predstavlja samo tvoju tvrdoglavost – tvojim povratkom i ispunjenjem (okončanjem) ionako po Gospodnjoj Volji rastočena i dovršena (preobražena) u čisto-duhovno biće, koje je u materiji okovano i zarobljeno samo tvojom osuđenom tvrdokornošću!

A naše d u h o v n o biće i nova Zemlja, kao i novo Nebo, nemaju stvarno s tobom ništa više zajedničkog, jer njihov vječni opstanak jedino u Gospodu samom pronalazi svoje polaritete, koji su tu Ljubav i Mudrost, ili Dobro i Istinito!

Ti imaš pravo, kada si maloprije naše poglede htio usmjeriti ka Zemlji, gdje se događaju grozote. Ali ja tvrdim, moj jadni prijatelju i brate, da ako se ti vratiš, tada će se u trenutku ne samo Zemlja, nego i cijelo stvaralaštvo naći u njihovoj prvobitnoj Božanskoj čistoći i savršenosti! Sve zlo prestat će i sve što bi još moralo proći osuđeni mukotrpan put tijela i materije, biti će kroz tvoj povratak u trenutku dovršeno. Jer sav Put u tijelu nije ništa drugo, nego mukotrpan odvajanje (guljenje) od tebe i teško uzdizanje iz tvog suda (tvoje osuđenosti). No, kada sud kod tebe bude završen, čemu onda materija i čemu mukotrpan Put tijela?

Ja mislim, da sam i ja govorio potpunu istinu iz svog što je moguće boljeg srca i svoje volje. Postupi po ovome i vidjet ćeš da će stvar ispasti sasvim drugačije, nego kako si ti to zamišljaš!“

195

Sotonin odgovor Martinu

Sotona: „Prijatelju, ono najbolje kod tebe je to, što ti tvoju kratkovidnost prema meni predočavaš vrlo pristojno i mirno. Inače si u tvom shvaćanju tih stvari i povezanosti još za jednu cijelu vječnost zaostao! Ja iz svih tvojih riječi vidim, da ti sve što sam ja tebi govorio nisi niti najmanje shvatio. Stoga bi bila uzaludna muka, da tebi dublje razotkrijem životne odnose između Boga i mene, jer bi ti to još mnogo manje mogao razumjeti, nego ovo do sada rečeno!

480

Zato ja mislim, da bi se mi u miru trebali razići i posvetiti se našim neizostavnim poslovima, jer kroz naše međusobno nerazumijevanje i vamo-tamo razmatranje, mi vječno nećemo doći do nekog cilja. Ja dobro razumijem što ti želiš. Ti međutim ne razumiješ ili ne želiš razumjeti, što je ovdje moguće, a što nemoguće. Stoga je sva ova razmjena riječi s tobom uzaludan posao!

Ali, pošto si tako pristojan, ja ću ti još nešto reći, a to će ti biti od velike koristi! Gledaj, ti i sav tvoj svijet vidite u meni uzrok svega zla, koje proizlazi iz moje, sve anđeoske pojmove nadilazeće bahatosti! Ja ostavljam da to tako stoji (da tako i jest), ako samosvijest postojanja, samoodređenje njegovih snaga i iz toga nastajuće neizbježno djelovanje to uvredljivo ime („bahatost“) zaslužuje. Ali, što je to kod t e b e, prijatelju Martine, ako ti mene u stvari samo iz tog razloga pokušavaš navesti na povratak, da bi sebi, čak uz pomoć danih riječi od Gospoda, htio u cijelom Nebu napraviti najveće ime? Ti si tvojim jezikom (govorom) pobjednički djelovao kod stanovnika ovog Sunca, a Gospod ti je stoga dodijelio veliku pohvalu. On te je nagradio (uzdigao) pred svom tvojom braćom sa istom ili većom zaslugom od tvoje; a sada želiš tvojom pobjedom nada mnom osigurati si u Nebu najveću slavu! Ti bi htio da se uskoro o tebi, hvaleći i slaveći te govori: „Gledajte, gledajte! Što je do sada milijardama moćnih duhova bilo nemoguće, što čak i Bogu nije uspjelo, to je slabom Martinu slavno uspjelo!“

Misliš li, Martine, da je ovakvo nastojanje nešto drugo, nego najveća skrivena bahatost, naspram koje je ova moja jedno čisto ništa? Ostavi se toga iz najdubljeg razloga, i tek tada ćemo mi možda moći dalje govoriti! Jer gledaj, ja sam svjetlo, ako bih u svom stvarnom obliku stao pred tebe. Stoga ti moraš biti sasvim čist. Tek tada ćemo mi moći međusobno uspješno razgovarati! Idi stoga odavde i očisti se od sve prljavštine, pa tek onda ponovno dođi i govori sa mnom, Pra-svjetlom vječnosti!“

196

Martin, Ivan i Sotona

Martin se vrlo iznenadi na ove riječi Sotone, a u to više, jer se je pri tome stvarno osjećao pogođen. Nakon što se je njegova narav malo smirila, on se obraća Ivanu i kaže:

„Dragi brate, koji si kao nitko drugi opremljen Mudročću Gospoda, što ti kažeš na sve ovo? Trebam li u ovoj jednoj točki Sotoni vjerovati? Po mom dubokom osjećaju u stvari on i nije baš tako u krivu!“

481

Ivan: „Ostavi se te stvari, jer gdje m i još nikada nismo mogli nešto učiniti, tu će i t v o j a muka biti uzaludna! Zapovijedi mu i Ime Gospoda mir, a onda ćemo se mi ponovno uputiti natrag ka Ocu! On sâm neka s ovime učini što želi, a tako će biti najbolje!“

Sotona: „I baš zato, što si ti mom Martinu dao ovaj savjet, ja neću dozvoliti da mi on zapovijedi mir. Ja ću Martinu odati čast i s njim ću otići do Gospoda, da tamo tu stvar, koju vi još ne možete razumjeti, osobno s Njim raščistim! Pođite vi natrag, ja ću vas svojevolumno slijediti ka Gospodu!“

Ivan: „Mi na žalost poznajemo tvoje namjere i znamo točno, da si ti najopasniji kada nastupaš u odjelu humanosti! Stoga, ako već imaš hrabrosti, tada ćeš se ti sâm morati uputiti ka Gospodu, jer mi nemamo taj zadatak, da tebe, kao Gospodnjeg najvećeg neprijatelja, dovedemo k Njemu.“

Bila bi potpuno druga stvar, da si se ti, po savjetima Martina, preobratio i kao pokajnički sin vratio se natrag u sveto krilo Oca! Tada bi nama svima bio najdobrodošljiji pratilac. Ovako te mi, međutim ne možemo trebati.

Kao što sam rekao, ako želiš ka Gospodu, put ti je vrlo dobro poznat. S nama, međutim, ne smiješ i ne možeš takav, kakav si, vječno u nikakvom zajedništvu boraviti (hodati)! Neka tako bude u Ime Gospoda, našega i tvoga Boga!

Sotona pri ovome načini vrlo tmurno lice i govori:

„Ako Gospod k meni šalje glasnike, kao što si ti jedan od njih, i ako ih želi ubuduće slati, kunem ti se svime što mi je sveto, da me vječno neće moći pokrenuti na preokret – pa makar me Gospod sudio vatrom svih centralnih sunaca! Martin je sa mnom mogao već nešto učiniti, ali Ivan, Petar i Pavao vječno više ne! Upiši si te riječi iza tvoga uha, ti tvrda, nemilosrdna klado od nekog Kristovog apostola! Misiš li da se ja bojim ili plašim tvojih presuda (pouka), jer si ti Ivan, pisac Evanđelja i jer si naškrabao Otkrivenje? Oh, tu se gadno varaš! Gledaj, jedna muha zujara, koju sam ja stvorio, beskrajno mi je dragocjenija, nego tisuću takvih proroka, kao što si ti! Srami se radi tvoje velike tvrdoće srca naspram onih, koji su isto tako Božja stvorenja, ali naravno u patnji, bijedi i mučenju vječno!“

Sasvim podobno vas je Gospod tako obilježio (opisao), kakva je vaša narav, kada je u usporedbi o izgubljenom sinu rekao:

Kad je Otac tom, natrag domu došlom siromašnom, izgubljenom sinu pripremio jednu veliku proslavu, a ostali sinovi Oca primijetili da je u Očevoj kući veliko slavlje, došli su do Oca i razlučeno rekli: -Nama, koji smo ti stalno bili vjerni, još nikada nisi pripremo neko slavlje! Ali sada, kada je ovaj odbačeni došao natrag, koji te je toliko mnogo uvrijedio, da su se pri tome Nebo i Zemlja zatresli i postali kruti od užasa, njemu daješ tvoj pečatni prsten i pripremaš mu veliko slavlje!-

Što je Otac ovim ljuto mrmljajućim tada rekao, ne trebam ti ponovno dozvati u sjećanje. Jer, ti ipak ostaješ to što jesi: pun krutosti i nemilosrdnosti u tvom srcu, kao i svi koji su tvoga svjetla!

[„A stariji sin njegov bio je u polju. Kad se na povratku približio kući, čuo je glazbu i ples. Zato je dozvao jednog slugu i upitao ga što se događa. On mu je odgovorio: 'Došao je brat tvoj, pa je otac tvoj zaklao ugojenog junca, jer mu se vratio zdrav.' A on se rasrdio i nije htio ući. Tada je otac njegov izašao i stao ga moliti da uđe. On je nato rekao ocu svojemu: 'Evo, toliko ti godina robujem i nijednom nisam prestupio zapovijed tvoju, a nikad mi ni jare nisi dao da se proveselim s prijateljima svojim. A kad je došao ovaj tvoj sin koji je s bludnicama izjeo imetak tvoj, zaklao si mu junca ugojenog.' Otac mu je tada rekao: 'Sine, ti si uvijek sa mnom i sve što je moje tvoje je. Ali morali smo se veseliti i radovati, jer je ovaj tvoj brat bio mrtav i oživio je, izgubljen je bio i nađen je.'“

(Luka 15: 25)

Ali Martina izostavljam iz ovoga! On je, doduše vašim vodstvom, bio jedno vrijeme vrlo grub. Ali popravio se je, a njegov razgovor sa mnom bio je, već eonima nezamislivim vremenskim periodima, prvi blaženi trenutak za moje srce. Stoga će on od mene vječno ostati visoko cijenjen. Ako netko sa mnom želi nešto obaviti, tada će to biti samo Martin; ali svi vi ostali uštedite se te muke; idite sada, a ja ću ostati!“

Ivan: „Postupaš nepravedno prema meni! Zar nisam bio j a taj, kada te je Martin svojom moći za vječnost zbacio u vatru onog uzavrelog kratera i još te uz to pokrio usijanim planinama, koji sam Martina opomenuo i nagovorio ga da te ponovno oslobodi? Pošto sam ja to učinio, kako sam onda nekakvo tvrdo nemilosrdno truplo?“

Sotona: „Prijatelju, samo mi ti nemoj ništa pričati o tvom milosrđu! Martin je učinio, to što je učinio, u svojoj nepromišljenosti. Pošto je to ubrzo uvidio, da je nepravedno postupio, odmah je promijenio svoj nepromišljeni postupak. Ti si, međutim, potpuno odlučan u tome što jesi i nikada ne mijenjaš tvoje izjave, bilo da su pravedne ili nepravedne. Stoga te ja mrzim i prezirem više nego jednu od mojih najbolnijih patnji i muka! Tebi, Martine,

svaka čast, vama ostalima moj vječni prezir! Sada odlazite odavde, inače ću započeti s jednim spektaklom, kakvu do sada nije vidio cijeli beskraj!”

Ivan: „*Mi nismo ovdje da bih tebi bili poslušni, nego da te obuzdamo u tvojoj zlobi. Stoga ćemo odavde otići kada to Gospod želi, a ne po tvojoj volji! Ako baš želiš učiniti nekakav spektakl, tada pokušaj. Odmah će se pokazati neće li naša moć biti iznad tvoje!*“

Pošto si ti nama zapovjedio, da se mi odmah maknemo odavde, tako bi i mi u Ime Gospodnje, tebi mogli nešto drugo zapovjediti. Ali mi ne želimo zlo uzvratiti zlim, nego ti samo dajemo savjet, da se ubuduće mirno ponašaš, ako već nisi htio ili mogao slijediti Martinov poziv. Jer gledaj, to je zadnji, kratki rok, koji ti je ostavljen za tvoj povratak (preokret)! Ako njega ne želiš iskoristiti, tada ćeš vječno najstrože biti osuđen!

Da, ti si nam iščupao Evanđelje o izgubljenom sinu i htio si nam u tome pokazati našu okrutnost (tvrdoću). Ali, ja ti kažem – **IZGUBLJENI SIN ĆE SE VRATITI I BEZ TEBE**, i to u mnogima Bogu odanim braćom i sestrama, koji je d n o g (istog) poimanja, kao je d a n čovjek stoje pred Bogom. Ti ćeš, isto kao neki bogati hvalisavac, biti bačen u vječnu vatru Božjeg suda, ako ne slijediš Martinov poziv!“

Sotona: „**Neka Gospod čini što On hoće, a ja ću činiti što ja hoću. Ja ću Njemu i svima vama pokazati, da Gospod svojom Moći cijeli beskraj može kao slamu rastjerati, ali moje srce i moja volja će svoj Njegovoj Svemoći i Mudrosti vječno najtvrdje i nepokoreno prkositi!. Činite što hoćete, a ja ću isto činiti, što ja hoću!**“

Martin se obraća Ivanu: „O brate, kako vidim, sva je naša muka uzaludna; stoga pođimo! Jer sada već jasno vidim, da se s ovim Sotonom više ništa ne može uraditi!“

Ivan: „*Dragi Martine, da on nama nije zapovjedio da se maknemo odavde, tada bi mi već otišli. Ali njegova volja ne smije određivati našu, stoga ćemo još malo sačekati. Jer, da se mi na njegovu riječ maknemo odavde, tada bi to za njega bio trijumf nad nama. A ako bi on nad nama trijumfirao, tada bi to za nas bilo jako loše! Stoga mi želimo i moramo još ovdje neko vrijeme ostati i ovaj predio dovesti u red; neka tako bude!*“

Sotonin bijes, Martinov strah i Ivanova mirnoća i jasnoća

Sotona primjećuje da se ovo društvo ne pokorava njegovoj zapovijedi i ne želi otići. To ga uzruja i u njegovoj unutrašnjosti dovodi do usijanog bijesa, kakvo stanje mu po njegovom vanjskom izgledu daje zastrašujući oblik.

Martin vidi ovo, te se obraća Ivanu i ostalim pratiocima:

„*Prijatelji, kako ja vidim, s izgubljenim sinom ne izgleda baš najbolje! Jedan užasni potajni bijes iskri iz njegovih očiju, njegovo tisućama tamnih bora naborano čelo i njegov izobražen oblik usta ukazuju na strašnu osvetu, koju on želi počinuti!*“

Mislim, brate Ivane, da si ga ti ipak malo pretvrdo zahvatio? Moram priznati, da mi je pri pogledu na njegov izgled, unatoč u meni obitavajuće Snage Gospoda, prilično ušla strah u kosti. Ne radi toga, jer bi nam on mogao nešto učiniti, nego radi sigurne i posvemašnje uzaludnosti svih naših nastojanja. Pogledaj onamo lica Urona i Šonela; ovi dvojca su već sasvim gotovi od straha! Za Ime Boga, što će se sada dogoditi?“

Ivan: „*Uistinu, stvar izgleda stvarno gadno. Ali, ja ti kažem da se ne bojiš njega! Jer, čak i strah od njega je neka vrsta predanja naše moći i naše sile; i to bi bila neka vrsta trijumfa s njegove strane nad nama, što mi nikako ne smijemo dozvoliti! Ako bi to učinili, tada bi od njegovog zlog polariteta bili tako privučeni, da bi nas koštalo velike muke od njega se ponovno osloboditi.*“

Gledaj, on je s tobom postupio vrlo humano i dao ti je značajna obećanja. Ali, on to nije učinio iz poštovanja prema tvom načinu ophođenja, nego da bi te, kao jednog novaka u ovom carstvu uhvatio u svoju klopku! Shvaćаш li to sada? Pošto sam ja njegov fini plan prozreo i omeo, tako je on sada tajno ispunjen najvećim gnjevom i sve nas bi zdrobio od bijesa, ako bi se osjećao dorastao našoj moći. No, pošto on i predobro uviđa, koliko je mnogo njegova moć manja od naše i kako je on nemoćan naspram nas, to ga čini preko mjere ljutim i bijesnim u njegovoj nutrini!

Samo, mi se ne smijemo time ni najmanje dati omesti, tada će on ubrzo pokazati jedno sasvim drugo lice!“

Sotona sada udara jednom nogom tako silno u tlo, da sa ovo naširoko i nadaleko zatrese, i silnim glasom obraća se Ivanu:

„Bijedniče, zar se još uvijek nisi dovoljno nasitio na mom jadu? Ako ja više nisam ništa i u velikom stvaralaštvu nemam više nikakvu važnost, tada me potpuno uništi, ako se usuđuješ! Ali pazi onda, da mojim uništenjem ne budeš i sam uništen!“

Ali ja vidim i predobro koliko je tebi stalo do mog održanja samo radi tvog osobnog. Stoga si ti jedna obična kukavica i silno me se bojiš, jer ti moj rad sigurno ne bi tako prijao, kao ovaj u mekom Nebu! Ti se bojiš moga trijumfa nad tobom, govoriš da se mene ne treba bojati! O ti luđače, koji je strah gori: praznina ispred mene ili moja pobjeda nad tobom? Zar ne uviđaš da je takav strah za mene najveći trijumf. Govori, zar nije tako?!”

Ivan: „O tisuću puta ne! Jer nešto sasvim drugo je strah od nekog ponašanja, kroz koje se pri tvojoj najgoroj pokvarenosti može postati tebi sličnim, a sasvim nešto drugo je djetinjasti strah od tvog individualnog bića. Ono prvo može i najčistijem duhu biti vrlo štetno, dok ono drugo jednom snažnom duhu iz Boga ionako nemoguće i slabijim duhovima stoga ne može naškoditi, jer oko sebe imaju najmoćnije zaštitne duhove!“

Stoga sam ja Martina upozorio prvenstveno od takvih prihvaćanja tvoje volje, koje bi tebi očigledno pridonijelo trijumf nad nama, koji bi čak i za mene mogao biti opasan. Ne toliko radi straha od tebe osobno, koji nad nama nemaš nikakvu moć, osim moći laganja i nagovaranja!

Da si ti međutim glupo-ponosnog mišljenja, kako ja radi toga imam strah od tebe i ne usuđujem se uništiti te, jer se bojim da bih pri tome uništio sam sebe: o Sotono, tu si u jednoj velikoj zabludi! Jer, moje održanje i održanje svih nas ovisi toliko malo o tebi, koliko o samom Gospodu, pošto svi mi vječno u Gospodu živimo i Gospod svojom Očevom Ljubavi u nama!

Iz ovoga možeš ti, kao vječni lažljivac spoznati, da bih te mogao posve uništiti, a da pri tome ni za dlaku ne ugrozim moju egzistenciju. Da ja to ne činim, to nije radi moje ljubavi prema tebi ili moga straha od tebe, nego samo radi Gospodinove vječne Ljubavi i Strpljenja, koji obitavaju i u mom srcu.

Uistinu, da sve to ovisi samo o meni, tada bi cijeli beskraj već odavno imao mira od tebe, jer ja, Ivan, već odavno bih tebi učinio kraj! – Mislim da si ti moj vrlo otvoren govor jako dobro razumio?“

Sotona: **„Da, naravno da sam razumio! Ali na žalost i uvijek ponavljajuće grozno iskustvo, da upravo vi, takozvani čisti nebeski duhovi, imate najnečistije i Boga najnedostojnije pojmove i predodžbe o Gospodu!“**

Ivan: „Zašto? Govori! Ovo je izgleda neki novi, od tebe još nikada predloženi pokušaj hvatanja u klopku! Mi ga želimo čuti!“

Sotona: **„Ti pitaš: -Zašto?- Je li? Zvuči li to tvom takozvanom nebeskočistom uhu nekako posebno i novo? Sačekaj trenutak, odmah će ti sinuti novo svjetlo, pri čemu ćeš se ti vječno čuditi! Međutim, ako želiš svjetlo, tada budi ljubazan, pa mi odgovori kratko na moja pitanja, koja ću ti postaviti!“**

Prije toga ti ja dajem najsvetije osiguranje, da ću se za uvijek svemu svojevolutno pokoriti, što god se od mene bude zahtijevalo, ako mi budeš mogao dokazati da govorim neistinu. No, ako to ne budeš bio u stanju, tada ja ostajem to što jesam. Ti možeš skupa s tvojom pratnjom odavde netaknuto i neometano vratiti se natrag i u tvojoj nebeskoj domovini skupljati čistije i dostojnije pojmove o Bogu!“

Ivan: „Dobro, onda pitaj, ali s tvojim starim, meni već dobro poznatim pitanjima ne dolazi mi pred oči, jer tada smo brzo gotovi s razgovorom!“

Sotona: **„Naravno, jer ovdje se radi o „biti ili ne biti“. Vidjet ću kako ćeš velike skokove ti moći činiti pred mojom mudrošću!“**

Pitanje: Je li Bog posvuda prisutan ili nije?

198

Borba riječima između Ivana i Sotone o Božjoj sveprisutnosti i nastanku zla

Ivan: „Svakako, svojim Božjim Bićem i Voljom Bog je beskrajn i time isto tako sveprisutan. Ali, kao osobnost Bogo-Čovjeka i istinski Otac svojoj djeci On obitava samo među svojom djecom u Nebu nad nebesima!“

Sotona: **„Dobro, ovime ti neosporivo priznaješ sveprisutnost Boga. Budi tako ljubazan, pa mi reci – je li Bog najmudriji i posve dobar, te iz toga sveznajući i svevideći? I izabire li On za postizanje svojih ciljeva, na osnovi najviše Mudrosti i beskrajne Dobrote isto tako svaki puta najbolja i najpogodnija sredstva?“**

Ivan: „*Zasigurno! Jer Bog, čija suština je čista ljubav, ne može nikada biti ništa drugo, nego najuzvišenije dobar i mudar. Ja već znam na što ti ciljaš, ali nastavi pitati. Odgovorit ću na svako od tvojih pitanja.*“

Sotona: „*Je li Bog stvorio sve stvari u cijeloj beskonačnosti, ili postoji drugi bog koji je pridodao ono što vi nazivate zlim i lošim, među djela stvorena od strane vašeg dobrog Boga? Ili, je li moguće da je jedan dobar Bog mogao stvoriti obadvoje; i dobro i zlo?*“

Ivan: „*U početku sveg postojanja je bila Riječ, i Riječ je bila s Bogom, i Riječ je bila Bog, i sve stvari su kroz Riječ bile stvorene. Sama ta Riječ postala je tijelom i boravila među stvorenim tijelima, ali tama ju nije spoznala (prepoznala).*

Gospod osobno došao je svojim na svoj posjed, ali Njegovi vlastiti nisu prepoznali Svjetlo, učeni ovoga svijeta nisu prepoznali Riječ, niti djeca njihovog vječnog, svetog Oca. Jer, ti sam si držao sve umove zarobljenima, da bi ih pod svaku cijenu spriječio upoznati Njega, koji je od vječnosti bio, jeste i biti će sve u svemu (svima).

Pošto je Bog jedini Stvoritelj svih stvari i nigdje pored Njega nema drugog Boga, očigledno je da, što god proizlazi iz Njega, ne može biti ništa nego dobro i savršeno.

On je stvorio sve duhove čiste i dobre poput Njega samog. Međutim, On je dao duhovima apsolutnu slobodu volje, koju je usadio u njih, omogućujući im činiti što god odaberu. I da bi ih naučio kako koristiti ove darove, On im je istodobno sa slobodnom voljom dao zakone, koje je posvetio, kojima su se oni bili slobodni počinovati ili ne.

I oni su svi poštivali te zakone, osim jednoga. Taj jedan, koji je također bio prvostvoren i obdaren najvećim svjetlom znanja, odbacio je Božje zakone svojom slobodnom voljom i suprotstavio im se, zanemarujući posljedice.

Na taj način, taj duh je sa svojom slobodnom voljom usađenom u njega od strane Boga, preokrenuo Božanski Red unutar sebe; postao je protivan onim duhovima koji nisu zloupotrijebili njihovu slobodnu volju i u sebi zao i loš. I onda, prisiljen svojom vlastitom suprotnom prirodom, morao je napustiti društvo ostalih duhova i držati se na udaljenosti do onog vremena, kada će se dobrovoljno vratiti i ponovno ući u Red, kojeg je Gospod bez izuzetaka dao svim duhovima, naime - Red Ljubavi.

Za Boga i sve nas, koji smo sada čisti Božanski duhovi, ti osobno, duh koji je postao protivan Božjem Redu, nisi zao - pošto nama nikada ne možeš naškoditi. Ti si zao i loš jedino protiv sebe samoga, jer dok ostaješ u svojem suprotstavljanju, ti ne štetiš nikome osim sebi samome.

Pokušao si mi postaviti zamku, pretpostavljajući kako ću biti prisiljen reći, da je Bog također stvorio zlo, uzimajući u obzir da si ti, kao zao duh, također Božje stvorenje. Ali, u onoj mjeri u kojoj se to tiče razmišljanja, ja sam cijelu vječnost ispred tebe i vrlo dobro svjestan lukavstva tvoje mudrosti. Prema tome, mogu te jedino savjetovati da sebi uštediš muku bilo kakvim daljnjim pitanjima s ciljem da me uhvatiš u zamku, jer u nadmetanju sa mnom, ti nikad nećeš imati priliku pobijediti.

Vidim u tvojim zlim očima, da bi mi na kraju tvojeg ispitivanja želio dokazati, kako mi imamo najnečistiju predodžbu o Bogu, sasvim nedostojnu Njega, i da bi mi sami morali priznati ili postojanje dva boga – jednog dobrog, a drugog zlog – ili boga dvojakog karaktera i, posljedično tome, nespretnjakovića u Njegovim djelima. Međutim, to nije tako, već baš onako kako sam ti upravo opisao.

Bog bi zaista bio nesavršen, da svoje stvorene duhove nije obdario s potpuno slobodnom voljom, nego umjesto toga jedino s voljom pod prisilom. Međutim, što se tiče toga, ti sam osiguravaš najbolji protu-dokaz. Činjenica da si ti, iako pod ostrim sudom, u poziciji suprotstaviti se Stvoritelju onoliko dugo koliko ti odgovara, samo sasvim jasno dokazuje, kako je slobodne i savršene Bog stvorio sve duhove, uključujući i tebe. Ti, također, možeš u savršenoj slobodi djelovati u skladu s Voljom Gospodnjom, baš poput svih nas.

Ja te uvjeravam, da u svim nebesima nema ni jednog drugog duha, koji jasnije od tebe demonstrira Božje beskrajno savršenstvo! Ti si, takoreći, najveće Gospodnje umjetničko djelo i, prema tome, tamo gdje se to tiče Gospoda, ne može biti riječi o lošem djelu.

Ovo potpuno razjašnjava da me ti, svojim apsurdnim suprotstavljanjem, nikada ne bi mogao uhvatiti u zamku, jer što god ti znaš, ja sam to već znao jako dugo vrijeme. I to je još jedan dokaz Božjeg beskrajnog savršenstva, da sam ja – duh oslobođen tvoje supstance – sposoban moćno ti se suprotstaviti u svim tvojim namjerama.

Što sada kažeš? Imaš li spremno još neko lukavo pitanje? Naprijed sa njime, i odgovorit ću ti dobro na svako od njih?

Ovo je zaprepastilo i uvelike smelo Sotonu, je nije mogao smisliti što odgovoriti moćnom Ivanu.

199

Ivanov zahtjev da Sotona postavi daljnja pitanja

Pošto Sotona ne postavlja više nikakva pitanja i njegovo lice poprima izgled više nekog glupo-zbunjenog, nego zlog karaktera, Ivan govori dalje:

„Sotono, no što je sada? Zar više nemaš nikakvih pitanja? Ja sam upravo od srca spreman doslovno te zakopati odgovorima! Ali ti šutiš i ja iz toga moram zaključiti, da si ti stigao prilično na kraj tvoje mudrosti i tvoje očinsko, od tebe na silu prisvojeno naslijeđe, izgleda da je potrošeno do zadnjega novčića. Što ti misliš po tom pitanju?“

Sotona: „*To još uvijek ima dovoljno vremena! Vjeruj mi, moja mudrost je još uvijek beskrajna! Mogao bih ti postaviti još jedno beskrajno pitanje, ali kako bi ti, ograničeni duše, na to ikada mogao odgovoriti? Stoga ja radije šutim, pošto uviđam da ta čista nemogućnost nikako ne može od tebe zahtijevati moje zasićenje. Jedna mala kap rose može utaziti žeđ nekom komarcu, ali to bi bilo stvarno nedovoljno za jedno centralno sunce! Ti bi mogao otprilike razumjeti, na što ja mislim ovom usporedbom?*“

Ivan: „*O da, bez mnogo muke i glavobolje; ali ja iz tog uviđam još više, nego što bi ti mogao vjerovati! Ja iz toga vidim, da se ti - kada ti nit tvoje mudrosti dođe do kraja – odmah vraćaš tvojoj staroj lažljivoj oholosti i time želiš zadovoljiti samoga sebe. Ali, gle, tako što se više ne događa. Izmjeri tvoj i moj opseg i ti ćeš se lako uvjeriti kako stoji stvar s beskonačnošću nas obojice! Ja mislim, što se s laktom i šestarom može izmjeriti, tu je konačnost vrlo blizu. Tako stoji stvar i s tvojom i mojom beskonačnošću. Ja ti kažem, tko se hvali da je beskonačan, taj ne shvaća što je beskonačnost. Ili, on je skroz naskroz jedan luđak, pa tako još manje može razumjeti što je beskonačnost u svakom pogledu.*“

Gle, gle, ti si maloprije nešto rekao o nekakvom beskrajnom pitanju! Bi li ti s njim bio ikada gotov? Ako tvoje pitanje vječno ne bi imalo kraja, kada bi onda trebao započeti isto tako beskrajni odgovor? To bar moraš uvidjeti, da ovakav uobraženi govor iz tvojih usta može biti samo besmisleno blebetanje?“

Sotona: „*Ja sve mogu uvidjeti, ako to želim, ali ja ne želim sve uvidjeti, i to samo radi toga, jer mi to, kao jednom gospodinu krasote, nije po volji! Razumiješ li ti ovakav moj govor?*“

Ivan: „*O da, to je jedan stari, nama vrlo poznat jezik. Ali, taj jezik mi više ne slušamo, nego tebi sada zapovijedamo, da s tvojom centralnom mudrošću napustiš ovaj svijet i u Ime Gospoda vratiš se na Zemlju, na tebi određeno mjesto! Ako tamo budeš bio miran, tada ti neće biti dana nikakva daljnja muka. No, ako budeš bio pun nemira i zla, tada ćeš samo samome sebi moći pripisati, ako ti Gospod da okusiti oštrinu Njegovog Reda (pravedne srdžbe)!“*“

Sotona: „*Dragi prijatelji, samo mi to ne činite, jer od Zemlje mi je muka, kao od najogavnije lešine! Ostavite me ovdje! Ja vam obećavam, da ću se vječno ponašati mirno kao kamen; samo me ne tjerajte odavde!*“

200

Sotona upetljan u proturječnosti

Ivan: „*Slušaj, ti govoriš da ti je od Zemlje muka više nego od neke ogavne lešine? To mi je posve čudno! Zar nisi ti taj, koji je svojom dubokom mudrošću i veličanstvenim majstorstvom Zemlju tako sredio, da je sada takva, kakva jest! Kako ti se onda može toliko gaditi od tog tvog majstorskog djela tvoje mudrosti?*“

Gledaj, ja sam kroz Milost Božju isto tako učinio poneko djelce. Ali još kod nijednoga nisam pronašao razloga da se njega sramim ili da mi se čak neko od njih gadi!

Isti slučaj je i kod moje bezbrojne nebeske braće i sestara, a ipak se nitko od nas još nije hvalisao nadbožanskom mudrošću i moći. Mi svi ne hvalimo se ničime, osim Milošću Gospoda. Sva naša djela su draga pred Gospodom i predivna na svaki način, a mi imamo opravdan razlog da se njima radujemo! Kako to, da su tebi tvoji visokomudri učinci toliko odbojni?“

Sotona: „*Zar je Zemlja moje djelo? Ne stoji li pisano: -U početku stvori Bog Nebo i Zemlju-? Kako onda ona može biti moje djelo?*“

Ivan: „*Oh, kako sada mijenjaš svoj govor? Zar nisi već često puta rekao, ne samo da si ti u stvari stvoritelj Zemlje i cijelog beskrajna, nego da si ti to sve u stvari osobno (tvoje biće)! Jako se dobro mogu sjetiti onog velikog vremena svih vremena Zemlje, kada si se drznuo najvećeg bezobrazluka i kada si tvog Boga i Stvoritelja, odveo na vrh jednog visokog brda i rekao mu: -Gle, ovo je*“

sve moje! Sva carstva ove Zemlje ja ću tebi dati, ako se preda mnom pokloniš i zamoliš me!-

„Đavao ga onda povede na goru vrlo visoku i pokaza mu sva kraljevstva svijeta i slavu njihovu pa mu reče: »Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš.« Tada mu reče Isus: »Odlazi, Sotono! Ta pisano je: Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!«

Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu.”

(Matej: 4;8)

Ako si ti Zemlju nazvao t v o j o m, kako to da je ona sada jedno djelo Gospoda? Reci, kada si lagao, onda ili sada?”

Sotona: „**Molim te, ne sramoti me tako jako! Priznajem da sam tada, kao i sada malo lagao, jer je to u mojoj prirodi. Isto tako priznajem, da sam ja kriv za to, da se Zemlja sada nalazi u tako groznom stanju. Poštedi me takvih predbacivanja i ostavi me na miru! U buduću više nećeš nikada imati razloga, da se sa mnom, jadnim đavlom, toliko srdiš!**“

Ivan: „Kakvu nam garanciju za to daješ, a da bi ti mi mogli vjerovati?“

Sotona: „**Ti znaš, da je već od davnina poznato, da u meni nema istine. Ako je tako, kako onda da ti garantiram? Tvoja volja je moj sud, ako prekršim svoju riječ! To je sve što ti mogu dati kao osiguranje za moje obećanje!**“

Ivan: „Ne moja, nego Gospodnja Volja je tvoj sud, i neka tako ostane po tvojoj zamolbi!“

Nakon ovoga Ivan poziva sve nazočne i govori im:

„Braćo, vi znate da jedan kontakt (susret) jednog poštenog s jednim nepoštenim zahtjeva svjedoke, kako kroz njih ovaj kontakt može imati zakonsku snagu. Vi svi ste čuli i vidjeli, što se je ovdje dogodilo, što se je govorilo i s kojim ciljem. Radi svjedočanstva vas je Gospod i poslao ovamo, kao i Martina i mene radi razgovora, pomirenja i svjedočanstva. Stoga vi svi trebate ostati jedno vječno, živo svjedočanstvo ovoga što ste vidjeli i čuli. Neka vaše svjedočanstvo vječno ostane istinito pred Bogom i pred svim Njegovim nebesima i Njegovom djecom!“

Govore svjedoci u jedan glas: „Da, tako kao što je istinit i naš život u Bogu!“

Ivan se obraća Sotoni: „**Naš kontakt je potvrđen vječno istinitim svjedocima, stoga drži svoje obećanje! Jao tebi, tri puta jao, ako po tvom starom načinu ne budeš održao obećanje!**“

Sotona: „**Čemu toliko galame oko toga? Pokaži mi jedno mjesto i ja ti kažem: dođi nakon decilijuna sunčevih godina i ti ćeš me naći onako, kako si me i ostavio!**“

Ivan: „**Dobro, neka tako bude! Tamo između one dvije planine vidiš jednu poljanu, sasvim zelenu, Pođi onamo i miruj u Ime Isusa, vječnog pomazanika!**“

Pri spominjanju Imena „Isus“, skoči Sotona kao munja odavde i uz užasnu riku zauzme određeno mu mjesto. Svi poslanici vrte se natrag.

201

Blažen povratak u Šonelovu kuću

Povratak kući zbio se je isto tako brzo, kao i odlazak onamo, te su poslani glasnici u trenu kod Mene i to u Šonelovom obitavalištu. Kada su se tamo našli, žure k Meni ispunjeni radošću, ljubavlju i zahvalom za njima danu Snagu, Moć i Ljubav, kao i veliko Strpljenje.

Martin je prvi. Koji u gorućoj Ljubavi prema Meni pada preda Mnom i počinje Me iznad svake mjere hvaliti i slaviti. Ja ga podižem i govorim mu:

„**Moj ljubljeni sine i brate, ti si dobro obavio najgori posao i bio si mom bratu Ivanu jedan iznad svega dobar pripravljač puta; tako je u Redu, Moj Martine!**“

Zaista, u početku si bio malo preusijan i upotrijebio si Moju, tebi poklonjenu Moć malo pregrubo. Ali, kada te je brat Ivan opomenuo, tada si postupio potpuno po Mom najpravednijem Redu i pri tome si se tako dobro ponašao, da si sa Sotonom uspio učiniti nešto, što još nikome do sada potpuno bez suda nije uspjelo.

Jer, svi glasnici su do sada mogli sa Sotonom učiniti nešto samo pomoću vremenski ograničenog suda i nisu se mogli oduprijeti oštrini njegovog govora! Ali ti si ga tvojim govorom tako dokrajčio, da se je on onda kroz Ivanov govor morao dobrovoljno dati zarobiti – a to se do sada

još nikada nije dogodilo! On je sada slobodan, a ipak miruje na označenom mu mjestu, iako bi se mogao kretati, a to je dobro.

Naravno, on ima još mnoge legije, koje u njegovo ime čine zlo; Zemlja će to morati osjetiti – ali samo na kratko! No, tada će zao izvor sve više i više presušiti i sve zlo će time izgubiti na snazi, iako neće posve biti dokrajčeno. Ali tada i kraj svemu zlu neće više neće biti daleko!

Međutim, sud nad svim zlom biti će naša Ljubav. Ona će sve zarobiti i ništa joj se vječno neće moći oduprijeti! Sud ljubavi biti će tada jedan čvrst i vječno nepromjenjiv. No on neće pritiskati kao neko teško breme, nego sam držati zarobljeno ono, što nije htjelo biti slobodno!

Prije nego što taj sud započne, mi ćemo još jednom poslati pozivače (glasnike) na veliku gozbu do svih zvjezdanih svjetova. Koga se god tada bude srelo, taj će biti prisiljen da uđe na gozbu! Blago onima, koji se ovom pozivu ne budu opirali; njihova radost treba biti bez kraja!“

202

Nagrada (plaća) pobjednicima Nebeski brak, kao ispunjenje Božanskog Reda

Gospod: „No, moja dječice, još nešto drugo! Martine, Boreme i Korele stupite pred Mene. Vi ste savladali sve teške ispite i pobjednički ste izašli iz nekih snažnih i vrelih borbi. Time ste se učinili potpuno pripravnim (sposobnim) za Moje Kraljevstvo svih nebesa!

Postali ste vrijednim radnicima u Mome vinogradu, te ste zaslužili pravednu plaću, koja vam treba biti udijeljena. Ja znam i jasno čitam u vašim srcima, da sam Ja vaša najveća plaća i da vi vječno druge nećete zahtijevati. Ali, upravo takvo oblikovanje vaših srca čini vas vrijedne i sposobne za primanje jedne druge nagrade.

Moj Red, za vaše potpuno savršenstvo hoće (zahtijeva), da vi ne živite i ne djelujete i z v a n, nego u nebeskom braku. Stoga mora svatko od vas, da bi bio savršen u svemu, imati uz sebe i jednu ženu, da

bi zauvijek bila učvršćena Mudrost i bilo primljeno Svjetlo, koje izvire iz plamena Ljubavi vlastitog srca!

Jer, žena je kao jedna dragocjena posuda, ali jedna duhovna posuda za primanje i čuvanje Svjetla iz vašeg srca. Istovremeno je žena i domaćica u ljubavnoj kuhinji i održava životnu vatru na ognjištu, koje sam Ja sagradio u vašim srcima. Tako se vi sada, svatko od vas treba pridružiti jednoj ženi i s njom potpuno postati jedno za uvijek! Martine, mislim da ti ovo baš i neće biti neugodno?“

Martin sasvim smrvljen od blaženstva:

„O Gospode, Ti najbolje poznaješ moju prirodu! Što Ti za mene odlučiš, to će me vječno učiniti blaženim! Čan-Ča ili Gella, meni je svejedno; ili ako Ti misliš da je bolje – tako jedna od kćerica Sunca! Oh, to bi bilo već iznad svega!“

Govorim Ja: **„To ovisi o tebi; ti si slobodan i prema tome smiješ slobodno birati!“**

Martin: **„O Gospode, neka bude samo Tvoja Volja!“**

Govorim Ja: **„No, onda neka bude ona, koja ti je sada najbliža (odmah do tebe)!“**

Martin se pun blaženstva odmah okreće oko sebe i ugleda Marelisael, prvu i najljepšu od kćeri Sunca, koja stoji odmah iza njega. On ju dovodi do Mene i pita: **„Gospode, treba li po Tvom Redu ona biti uz mene?“**

Govorim Ja: **„DA!“** i blagoslivljam ih za vječnost, čime je Martin došao do potpunog djetetva Boga Oca. Prepun blaženstva Martin poljubi svoju nebesku supružnicu i spozna je sada, da se je njegova Ljubav za vječno ujediniła (vjenčala) s Mudrošću. Oboje me hvale i slave iz jednog srca i istoglasno. **Jer tako će iz razdijeljenog ADAMA tek u nebu postati jedan potpuni ČOVJEK, ali u razdvojenim, osobno najblaženijim bićima.**

Nakon Martina Borem se združuje s Surahil, drugom kćeri Sunca, a Korel prima uz sebe Haniel, treću kćerku Sunca i svi su presretni!

Martin, skoro ne mogavši se sabrati od blaženstva i ugone govori:

„O Bože, Gospode, Ti najbolji, najsvetiji Oče, ovdje bih sada izjavio, kao nekada Petar na gori Tabor: „Ovdje je dobro obitavati!“ Ali neka bude jedino Tvoja Volja!“

„Nakon šest dana uze Isus sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku (Tabor), u osamu i preobrazi se pred njima. I zasja Mu lice kao sunce, a haljine Mu postadoše bijele kao svjetlost. I gle: ukazaše im se Mojsije i Ilija te razgovarahu s njime. A Petar prihvati i reče Isusu: »Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, Tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliju jednu.«
Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše:
»**Ovo je Sin Moj, Ljubljeni! U njemu Mi sva milina! Slušajte ga!**«

(Matej: 17;4)

Govorim Ja: „**Moj dragi, sada potpuni (dovršeni) Martine! Zar na Zemlji nisi nikada čuo staru uzrečicu: „Tko ima Ljubav u sebi, taj vodi mladenku kući!“ Vidiš, to će sada biti slučaj i s tobom. Stoga, pošto smo u ovoj velikoj kući (Suncu) sve doveli u Red, vratit ćemo se natrag našem domu!**

Međutim, Put kojim ćemo mi ići, Mojoj novoj djeci ostat će na ovom velikom svijetu svjetla za stalno otvoren, sve do tvoje i Moje kuće! Svi oni, koje si ti primio u tvoju kuću, ostaju tvoji i Moji za vječno. Jer, što je Moje, to je i tvoje, a što je tvoje, to je i Moje za sva vremena.

Stoga ćeš vječno ostati anđeo čuvar ove kuće (Sunca) i ovdašnje zajednice u Meni, kao i Ja u tebi. Ali ne samo zajednice ove „Zemlje“ (Sunca), nego će te svih dvanaest vrata u tvojoj kući voditi u beskrajno mnogo zajednica drugih svjetova, gdje ćeš naići na blaženstva bez mjere i broja!

Još samo jedna riječ novoj djeci ove „Zemlje“! Ona neka bude izgovorena iz tvojih usta!“

203

**Martin, kao novi anđeo zaštitnik,
govori svojoj sunčevoj zajednici**

Martin razmišlja iz sve svoje životne dubine, kako da ispuni ovaj zadatak, obraća se tada Uronu i Šonelu, te kaže:

„*Dragi prijatelji i braćo, vi ste svojim očima vidjeli i svojim ušima čuli, što je sâm Gospod učinio i govorio! Vaša molba je bila – kada ste spoznali, da je*

ona potrebija od zahvale – da Gospod i mi svi, koji smo ovdje, za stalno ostanemo u vašoj sredini. Gospod je ovu vašu molbu uslišio i vama svima će dopustiti (omogućiti) što vaša velika Ljubav prema Njemu i nama želi. Ali podrazumijeva se samo po sebi: samo u Njegovom vječnom Redu! Mi nećemo ovdje ostati u našoj osobnosti, ali ćemo otvoriti jedan siguran Put, kojim ćete vi u svako vrijeme moći vidljivo dospjeti do nas i mi k vama.

Ostanite stoga čvrsto u Učenju, koje je do vas došlo iz Gospodnjih usta, pa će tako ovaj Put od vas do Njega biti čudesno kratak. Ako vi Njegove Riječi i Učenje vremenom budete manje poštivali (ne osvrtni se na njega), nego kao sada, kada ste tim Riječima potpuno prožeti, tada će taj Put postajati sve duži, sporiji i mukotrpniji, od čega će vas sâm Gospod i Njegova velika Ljubav sačuvati!

Moja kuća i Gospodnja kuća nisu d v i j e kuće, nego samo jedna kuća; jer to je kuća Ljubavi! Vi znate, gdje se ona nalazi i stoga uvijek možete doći k nama u tu kuću! Tu ćete uvijek moći sresti Gospoda u našoj sredini (među nama), kao vječnog, svetog, najboljeg Oca među svojom djecom, koja ga iznad svega ljube! Neka tako bude u Ime Gospoda!“

Uron: „Bogu, Gospodu sva naša Ljubav i vama kroz Njega; Njegovo Ime neka se sveti zauvijek!“ Naše drage kćeri, koje su vam od Gospoda i od nas dane, neka budu naša srca u vama i naš jezik najveće hvale u vašim ustima. Onako daleko, koliko zrake našega svijeta dosežu u beskraj, tako daleko neka se čuje pjesma hvale i slave, koje ćemo u sva vremena pjevati Gospodu i vama u Njemu u najčišćoj harmoniji!

(Osvrćući se k Meni): „A ti, neizmjereno sveti Oče, spomeni se nas, kao Tvoje nove djece! Održi nas i sve naše potomstvo i naše velike zajednice u Tvojoj Milosti i Ljubavi zauvijek! Spomeni se i ostalih zajednica i naroda, kao i na ovoj tvojoj velikoj „Zemlji“ nama nepoznate narode i pojaseve Sunca! Tvoja Volja neka i njima, kao i nama čini po vječnoj Tvojoj Ljubavi i Mudrosti!“

Govorim Ja: „**Amen, Ja vam kažem, ja ću ih iz svih područja Moga beskrajnog stvaralaštva okupiti oko Mene i svakome dati što je njegovo, u izobilju i vječno! Moja Ljubav i Moja Milost neka budu s vama!**“

Povratak nebeskog društva kući

U tom se trenutku mi podižemo i već smo u sljedećem momentu u Martinovoj kući. U njoj nas čekaju ostavljeni „gosti kupaći“, koji se odmah bacaju pred nama na tlo i preklinju Mene za Milost i pomilovanje, koje im odmah biva udijeljeno u punoj mjeri.

Nakon ovoga Ja vodim Martina, pred svim njegovim gostima, prijateljima, braćom i sestrama, po prvi puta do galerija njegove kuće. Ovdje u smjeru jutra stoje otvorena jedna vrata, od kojih vodi jedan predivan Put do svetog Božjeg Grada. Na ovim vratima Martinu u susret dolaze i ostali apostoli, zajedno s Marijom, Josipom, Davidom, Mojsijem, Abrahamom, Noom, Henohom, Adamom i Evom uz sve ostale patrijarhe i proroke, i pozdravljaju ga najsrdačnije kao novog građanina Moga Grada.

Tek tada Martinu bivaju oči potpuno otvorene i njegovo pravo blaženstvo tek sada u potpunosti započinje.

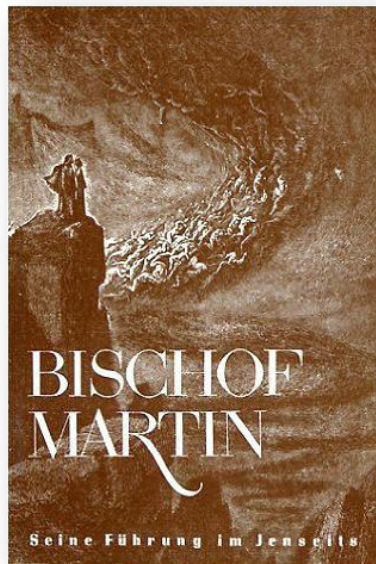
To i jest cilj, do kojega sam htio pokazati onostrano vodstvo biskupa Martina. Jer, kada bih vas i dalje vodio (dalje pokazivao), tada bi vi tu stvar jako teško mogli shvatiti, jer tada ne bi mogli nikada doći do nekog kraja!

AMEN i sve DOBRO!
(prevoditelj)

BISKUP

MARTIN

Njegovo vođenje u onostranom

„NEBO I PAKAO“ – opisano kako je to čuo i vidio Emanuel Swedenborg

O čovjekovom trećem stanju nakon tjelesne smrti

(512)

Treće stanje čovjeka nakon njegove tjelesne smrti (ili stanje njegovog duha), stanje je poučavanja (škole). To je stanje za one koji dolaze u Nebo i postaju anđeli, ali ne i za te, koji odlaze u pakao, jer njih nije moguće poučavati (voditi), te je stoga njihovo drugo stanje istovremeno i njihovo treće stanje i time konačno stanje. Oni su potpuno okrenuti (usmjereni) ka njihovoj „ljubavi“ i paklenim zajednicama, koje se nalaze u sličnoj „ljubavi“. Kada se to dogodi, onda oni žele i postupaju iz te „ljubavi“, a pošto je ta „ljubav“ paklena, oni ne žele ništa drugo, nego zlo i ne misle na ništa drugo, nego na pogrešno. To su njihove strasti, jer su one sastavni dijelovi njihove „ljubavi“. Posljedično tome, oni odbacuju Dobro i Istinu, koje su ranije primili samo iz tog razloga, jer im je to služilo kao sredstvo za postizanje osobnog cilja.

Nasuprot tome, oni dobri bivaju vođeni iz drugog stanja u treće stanje, koje predstavlja njihovo pripremanje za Nebo pomoću školovanja (poučavanja). Jer nitko ne može drugačije biti pripremljen za Nebo, nego kroz spoznaje o Dobru i Istini, pa time jedino kroz poučavanje, jer nitko ne može znati što je duhovno Dobro i duhovna Istina, a što je tome nasuprot – zlo i laž, ako u tome ne bude poučen. Što je dobrograđansko i pristojno dobro i istina, koje nazivamo poštenje i čestitost, to se može znati i iz svijeta, jer ovdje postoje građanski zakoni, koji poučavaju što je pravedno, kao i zajedništvo u kojemu čovjek uči živjeti po čudorednim (moralnim) zakonima.

Što je duhovno Dobro i Istina ne saznajemo iz svijeta, nego iz Neba. To znati, možemo u stvari i iz Riječi (Svetog Pisma) i iz te Riječi preuzetog Učenja crkve. No, to ipak ne može prodrijeti u nečiji život, ako čovjek nije po svojoj nutрини, koje pripada njegovoj duši (naravi) u Nebu (usmjeren ka Nebu). U Nebu je čovjek uvijek samo onda, ako priznaje/prihvća Božansko i istovremeno pravedno i čestito postupuje, jer se po Zapovijedi u Riječi tako treba postupati. Tako on živi pošteno i čestito radi Božje Volje, a ne radi osobnih ciljeva i svjetovnih razloga. Tako živjeti i postupati ne može nitko, tko prije toga nije poučen o tome da postoji jedan Bog, da postoje nebeska i paklena stanja, da postoji život poslije tjelesne smrti, da se Boga treba voljeti iznad svega, a bližnjega kao samoga sebe i da se treba vjerovati u to što stoji u Riječi, jer je to Riječ Božja. Bez spoznaje i prihvaćanja ovih istina, čovjek ne može duhovno razmišljati, a bez razmišljanja o duhu, on duhovno i ove istine ne želi, jer što čovjek ne zna, o tome ne može razmišljati, pa prema tome niti to željeti.

Kada čovjek te stvari želi, tada utječe Nebo, što znači - Gospod kroz Nebo u život čovjeka. Bog utječe na volju, kroz nju na razmišljanje i kroz razmišljanje na postupke (djela) u životu. U onoj mjeru, u kojoj Gospod utječe u nečiji život, On ga poučava, jer utoliko On žari (usijava) volju pomoću Ljubavi i nastaje želja saznati Istine, te se time prosvjetljuje razmišljanje i čovjek dolazi do spoznaja. ...

**"ispod stopala" – Swedenborg predstavlja građu (anatomiju) Božjeg stvaralaštva u obliku univerzalnog ČOVJEKA. Cjelokupno materijalno stvaralaštvo (sa svim galaksijama) oblikuje jednog univerzalnog Čovjeka, pa su tako sunca i planete u usporedbi kao stanice ljudskog tijela, koje se formiraju u određena područja i organe, imaju određene funkcije i namjene.

(n.p.)

(513)

Poučavanje se odvija kroz anđele iz više zajednica, posebno kroz one iz „sjevernog“ i „južnog“ područja. Jer, te anđeoske zajednice su u razumijevanju i mudrosti iz spoznaja Dobra i Istine. Mjesta poučavanja su u smjeru „sjevera“ i brojna, te se razlikuju po vrsti i rodu nebeskog Dobra, da bi tamo svatko mogao biti poučavan, ovisno o sposobnostima i građi (duhovnoj konstituciji).

Onamo bivaju, nakon što su prošli njihovo drugo stanje u duhovnom svijetu, dobri duhovi vođeni od strane Gospoda, ali ne svi. Oni, koji su već u svijetu (za vrijeme zemaljskog života) bili poučeni, ti su već tamo od Gospoda bili pripremljeni i bivaju drugim putem uzdignuti u Nebo. Neki odmah nakon tjelesne smrti, neki nakon kratkog boravka među dobrim duhovima, pri čemu moraju sa sebe skinuti ono grublje iz njihovih misli i sklonosti, a što su u sebe prihvatili u svijetu kroz proces bogaćenja i primanja počasti i požudnih strasti. Neki prije toga moraju biti odvedeni u usamljenost (pustoš), što se događa u područjima „ispod stopala“, koja bivaju nazvana „donja Zemlja“ (ispod Zemlje), gdje moraju izdržati određene muke. To su oni, koji su u sebi ojačali u pogrešnom, ali su ipak vodili jedan dobar (pošten) život, jer to primljeno loše tvrdokorno se lijepe na dušu i prije nego što to nije skinuto ne mogu se uvidjeti istine, pa time niti prihvatiti. ...

(514)

Svi, koji se nalaze na mjestima poučavanja, stanuju odvojeno jedni od drugih, jer pojedini po svojoj nutrini stoje u povezanosti s zajednicama Neba, u koje trebaju doći. ...

Raspored je u principu sljedeći: naprijed su oni koji su umrli kao djeca i do prvog vremena (mladića i djevojaka) odgojeni u Nebu. Oni, nakon što su završili stupanj djetinjstva bivaju odvedeni od strane Gospoda i onda poučavani. Iza njih su područja u kojima bivaju podučavani oni, koji su umrli kao odrasli i u svijetu bili nakloni Istini iz Dobrote života. Iza ovih nalaze se oni Muhamedove religije, a koji su u svijetu vodili pošten i dobar život, ali su Gospoda priznali samo kao jednog proroka. Kada ovi spoznaju Istinu i „odvoje“ se od Muhameda, jer im on ne može pomoći, tada dolaze ka Gospodu (Isusu) i slave Njega, priznaju Njegovo Božanstvo i bivaju poučeni u izvornom Kršćanstvu.

Iza ovih, više ka „sjeveru“ nalaze se mjesta poučavanja za one koji su u svijetu bili poklonici mnogoboštva ili drugih (prirodnih) bogova, a prema njihovoj religiji vodili jedan dobar (moralan i pošten) život prisvajajući si jedni vrstu savjesti. Svi ovi, nakon poučavanja, bivaju lako dovedeni do spoznaje i priznanja Gospoda, jer u svojim srcima nose spoznaju da Bog nije nevidljiv, nego je vidljiv u ljudskom obliku. Oni su brojniji od ostalih, a najbolji među njima potječu iz Afrike.

(515)

Ipak, svi ne bivaju na isti način, niti od istih nebeskih zajednica poučavani. Oni, koji su od djetinjstva bili odgojeni u Nebu (umrli kao mala djeca), bivaju podučavani od anđela unutarnijeg Neba (Neba bližeg centralnoj Božjoj sferi), jer nisu u sebe primili ništa lošega od pogrešnih religioznih učenja, niti su njihov duhovni (nutarnji) život onečistili kvascem ugleda (časti) i bogatstva. Oni, koji su umrli kao odrasli uglavnom bivaju podučavani anđelima iz vanjskog Neba, jer njima ovi anđeli više odgovaraju, nego anđeli nutarnijeg Neba, koji su u većoj mudrosti, koja još ne

može biti primljena (prihvaćena). Muhamedanci bivaju podučavani od anđela koji su i sami prije bili iste religije, a onda spoznali Krista. Mnogobošci isto tako od njihovih anđela.

...

(517)

Poučavanje u Nebu razlikuje se od poučavanja na Zemlji u tome, što spoznaje ne bivaju predane (prihvaćene) u pamćenje (memoriju), nego u život (življenje, postupanje), jer pamćenje (um) duhova je u njihovom životu, jer oni sve primaju i pretvaraju u svoju svojstvenost (narav), što korespondira (odgovara) njihovom životu, a ono što ne odgovara, to ne mogu primiti i prihvatiti.

Jer duhovi žive po njihovim sklonostima (afektima) i njihovim sklonostima sličnom ljudskom obliku (formi). ...

(518)

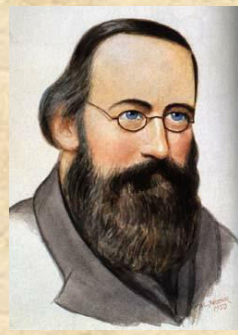
Bilo je onih duhova, koji su na osnovi ideja, koje su imali u svijetu, mislili da kada dođu u Nebo, tu će odmah biti od drugih primljeni, jer su bili poučeni i znali mnogo toga iz Riječi i iz učenja crkve. Mislili su da su mudri i da se na njih odnose riječi iz Pisma, gdje stoji kako će oni zračiti kao sjaj nebeskog svoda i kao zvijezde (Daniel: 12:3). No oni su ispitani nalazi li se sjedište njihovog znanja u umu (memoriji) ili u njihovom životu (djelima, porivima). ...

(519)

Nakon što su duhovi, u gore navedenim mjestima, poukama pripremljeni za Nebo, što se događa vrlo brzo, jer su pouke utkane u duhovnim idejama, koje u sebi sadrže mnogostruko, tada bivaju odjeveni u odjeću anđela. Većina je sjajno bijele boje, kao najfinija lanena tkanina. Tako odjeveni bivaju odvedeni do Puta koji vodi u Nebo i tamo predani anđelima zaštitnicima i nakon toga uvedeni među ostale anđele i u ostala društva i time u mnoga blaženstva. Ovdje biva svaki od strane Gospoda uveden u njegovo društvo, što se događa na različite načine, ponekad i određenim „stranputicama“. Putovi, kojima duhovi bivaju vođeni do njihovog društva, ne poznaje niti jedan anđeo, nego jedino Gospod, a onda njihovo nutarnje biće biva otvoreno. Pošto ono odgovara nutrini anđela, koji se nalaze u tom društvu, ovaj (pridošlica) odmah biva prepoznat i s velikom radošću primljen. ...

KRAJ

JAKOB LORBER

Rano ujutro, 15. ožujka 1840. g., – upravo je dovršio svoju jutarnju molitvu – čuo je iz svog srca jasan glas, koji mu je naredio: „Ustaj, uzmi svoju pisaljku i piši!“

On je odustao od putovanja, sjeo je s pisaljkom i papirom i poslušno je pisao, što mu je diktirao tajnoviti glas. To je bio uvod u njegovo prvo objavljeno djelo „Božje upravljanje“: „Tako govori Gospodin svakom i to je istinito, vjerno i sigurno: Tko želi sa Mnom govoriti, taj neka dođe k Meni i Ja ću mu dati odgovor u njegovo srce. Ali samo oni, koji su čisti, čije je srce puno skromnosti, moći će primiti ton Mog glasa. I tko Meni daje prednost pred cijelim svijetom, tko Mene ljubi, kao zaručnica svog zaručnika, s njim ću ići zajedno ruku pod ruku. On će Me stalno gledati kao brat brata i kao što sam Ja njega gledao već od vječnosti, prije nego je bio.“

Ovim prvim diktatom Gospodina ušlo je iznenađeno u život Jakoba Lorbera nešto neočekivano i nečuveno. Tokom slijedećih 24 godine rijetko je još obavljao svoj izučeni posao, nego je svakog dana neprekidno pisao više sati, ne koristeći nikakve knjige, nego je pisao samo ono što mu je preko unutarnje riječi diktirano u pero. Njegov je život bio ispunjen jedino poslušnošću prema ovom unutarnjem glasu.

Trebalo bi se govoriti u superlativima da bi se izrazilo tko je zapravo bio Jakob Lorber. Ako ga gledamo kao pisca, tad on nadilazi sve književnike, pjesnike i mislioce svih vremena, jer gdje se može naći takvo svestrano znanje, tako duboka interpretacija i točnije znanje o geografskim, povijesnim, biološkim i prirodoznanstvenim područjima od stvaranja kozmosa kao u njegovim djelima, kojih je 25 svezaka po pet stotina stranica, ne računajući manje spise. Ako ga promatramo kao medijalnog genija, tad on nadilazi sve posvećenike, koje poznajemo. Na lijevoj obali Drave, usred vinograda u mjestu Kanischa – župa Jahring (Donja Štajerska, danas Slovenija), gdje je otac Mihael Lorber obrađivao svoju zemlju, rođen je Jakob Lorber 22. srpnja 1800. godine.

Ne postoji nijedna riječ koja bi ga mogla bolje predstaviti, nego što je ono što sam za sebe kaže: „pisači sluga Božji.“

Jakob Lorber je umro 24. kolovoza 1964. godine. On je sam svoju smrt unaprijed predvidio. Umro je onda kad je njegova zadaća bila ispunjena. Na njegovom grobu, na groblju svetog Leonarda u Gracu stoje riječi apostola Pavla: „Želimo li živjeti ili umrijeti, mi pripadamo Gospodinu.“